Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Cooper, James Fenimore.; oversatte fra Originalsproget
Titel | Title:	Cooper's Samlede Skrifter.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 87-94
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiöbenhavn : S. Trier, 1831-1861
Fysiske størrelse | Physical extent:	29 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

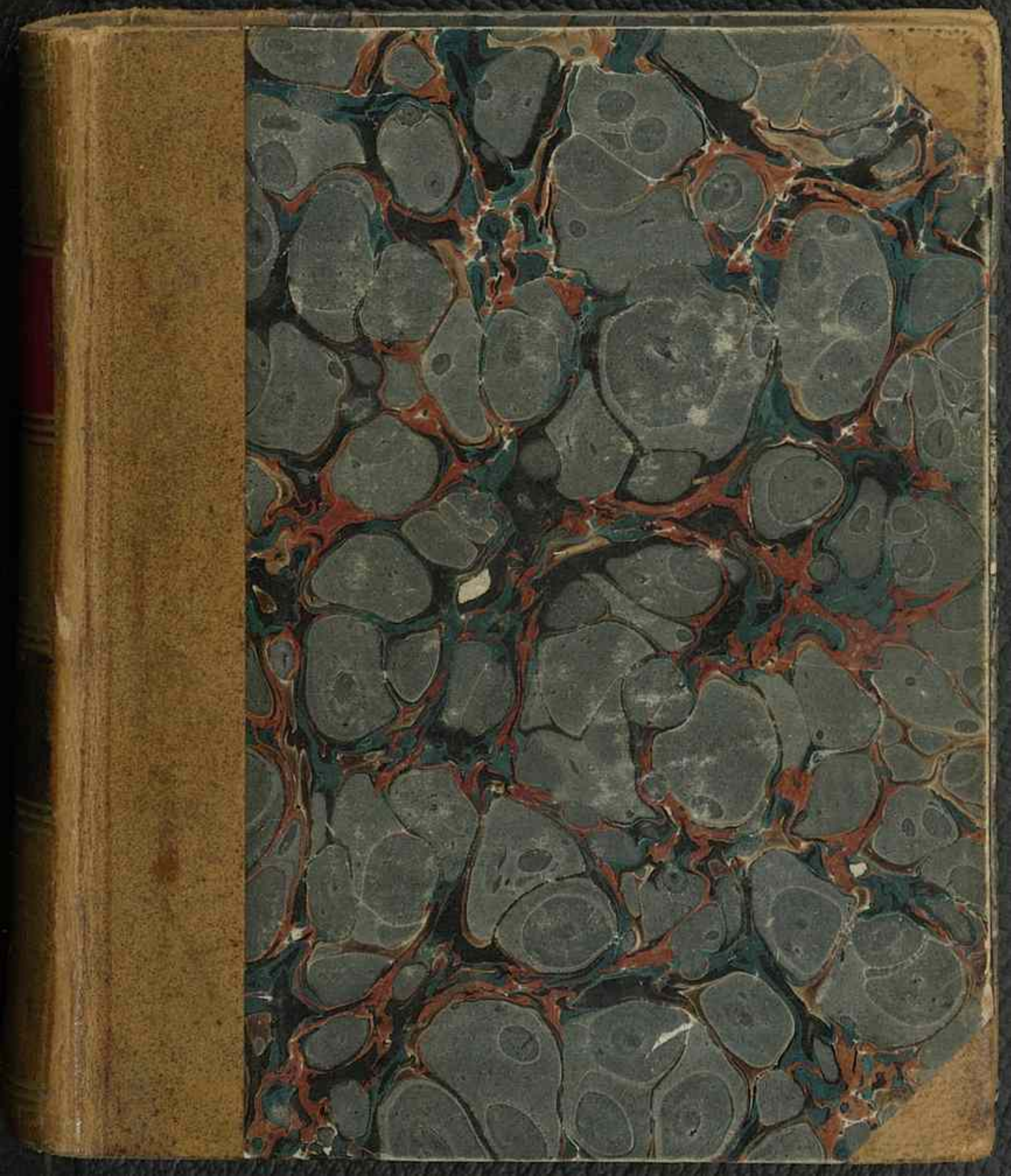

58.-49.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 02063 2

+ Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Syv og firsindstyvende til halvfemsindstyvende Hefte.

Kiøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1841.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Hiemreisen

eller

Jagten.

En Sø-Roman.

Oversat fra Engelsk.

Udgivet af J. C. Magnus.

Første til fjerde Hefte.

Kiøbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1841.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Paa Grund af at Oversætteren af nærværende Værk ved en Udenlandsreise var forhindret fra at foretage den sidste Giennemlæsning af samme, har Undertegnede, ifølge Forlæggerens Ønske, paataget sig dets Udgivelse. Jeg har troet kun med varsom Haand at burde foretage Forandringer i Manuscriptet, deels fordi Oversætterens Samtykke hertil ei kunde blive indhentet, deels ogsaa fordi denne

selv var Søofficeer, hvis Stemme følgelig ved et nautisk Værks Oversættelse maatte være af betydelig Vægt.

Udg.

Fortale.

Denne Bog kan i en hvis Henseende betragtes som et Sidestykke til Franklins velbekiendte Fabel om Hattemageren og hans Skildt. Den begyndtes ene og alene i den Hensigt, at fremstille den nuværende selskabelige Tilstand i de forenede Stater, ved at skildre flere Personer med forskielligartet Charakteer, som nylig vare ankomne fra Europa, og for hvilke Landets Særegenheder snarere træde frem, end for de Individer, som aldrig have levet udenfor de her leverede Skildringers Indflydelse.

Efter den oprindelige Plan skulde Værket begynde ved Landets Dørtærskel, det vil sige med de Reisendes Ankomst til Sandy Hook, fra hvilket Punkt Fortællingen regelmæssigen skulde skride fremad indtil Enden. Men en Raadslagning med Andre har ikke ladet meget mere tilbage af denne Plan, end Hattemagerens Venner af hans Skildt. Da et Skib var blevet bragt ind i første Capitel, raabte man: „mere Skib," indtil Værket er blevet „lutter Skib"; saa at det virkeligen slutter der, eller dog næsten der, hvor det oprindeligen var

bestemt at skulle begynde. Paa Grund af denne Afvigelse fra Forfatterens Hensigt, — en Hensigt, hvorpaa han stedse byggede sine Planer, — blev det nødvendigt, enten at lede Fortællingens Gang giennem to særskilte Værker, eller at lade Slutningen blive afbrudt og utilfredsstillende, af hvilken Grund den første Plan er bleven fulgt.

Vi haabe, at Fortællingens Interesse ikke vil have tabt synderligt ved denne Forandring.

Det er sandsynligt, at visse sindrige Folk, ville være tilbøielige til at benægte, at alle de enkelte Begivenheder, som ere omtalte i disse Bind, nogensinde have kunnet finde Sted ombord i eet og samme Skib, skiøndt de villigen ville indrømme, at de vel kunde have passeret i forskiellige Skibe; en blandt den ringere Klasse af Recensentere meget yndet Ankegrund. Denne Indvending ville vi kun møde med et eneste Svar. Recensenten, hvis en saadan skulde fremstaae, opfordres til at tage Londonner-Paqvetten **Montauks** Logbog i Haanden; og, dersom der i den skulde findes en eneste Sætning, der modsiger vore Beretninger eller Udsagn, skal Feilen oprigtigen blive tilstaaet. Capitain **Truck** er fuldkommen saa velbekiendt i New-York, som i London eller Portsmouth; og tillidsfulde henvise vi ogsaa til ham, for at han kan bekræfte Alt, hvad vi have sagt, maaskee med Undtagelse af enkelte Charakteertræk, som ligefrem angaae ham selv. Med Hensyn til disse, ere Hr. Leach, og i Særdeleshed Hr. Saunders paakaldte som aldeles paalidelige Vidner.

De fleste af vore Læsere vide vistnok, at det ikke er fuldkomment afgiort, at Alt, hvad der kommer i en af New-Yorks Aviser, er saa sandfærdigt som den hellige Skrift. Da der nu og da findes ubetydelige Afvigelser fra Sandheden, skiøndt uden Tvivl med lange Mellemrum, kan det heller ikke forun-

dre, at Omstændigheder undertiden ere udeladte, der ere lige saa sande, som Noget af det, hvormed de virkeligen gjøre Verden bekiendt. Derfor kan der med Føie Intet indvendes imod de i denne Fortælling skildrede Begivenheder, paa Grund af den Omstændighed, at de ikke findes imellem Datidens regulære Skibs-Nyheder.

En anden alvorlig Indvending, som den amerikanske Læser af dette Værk kan fremsætte, er ligeledes forudseet. Forfatteren har søgt at give Læseren Interesse for en Tid, der er saa forældet, som to Aar kunne gjøre den, uagtet han klarligen indseer, at det vilde have været meget sikkrere, for at holde Skridt med den almindelige Anskuelse, der ikke erkiender nogen Fortid, at komme Sagen i Forkiøbet, ved at henlægge Scenen to Aar i Fremtiden. Desuden haabe vi, at den offentlige Mening ikke vil vredes over dette Anstrøg af Ælde, og det saa meget mindre, som Fortællingens Fortsættelse vil skildre Begivenheder, der ikkun med et eneste Aar ere fiernede fra Nutiden.

For at begynde med det Vigtigste: det eengang for saa pragtfuldt og elegant anseete Skib **Montauk**, har et Nyt bragt til at dale i Folkegunst, thi den glimrende Periode for en populær Paqvet, en populær Prædikant, eller for hvilket somhelst Populært i Amerika, er indskrænket, ved en national **esprit de corps**, til en Tid, der er betydelig kortere, end et Lustrum. Dette er alligevel ikke mere end billigt, da Afvexling i Folkegunst aabenbart er ligesaa meget en Følge af constitutionel Nødvendighed, som Afvexling i Embedsbesættelse. — En Undtagelse fra denne almindelige Regel er Capitain Truck, som vedbliver at være populær, hvilken Omstændighed, efter hans egen Mening, kommer deraf, at han endnu er Pebersvend.

Toast er avanceret, da han giør Honeur i en Stirrits,

som staaer aldeles ved Siden af hans store Lærers, der betragter hans Befordring med samme Blik, som det hvormed Carl den Tolvte af Sverrig skuede Peter den Stores Fremskridt efter Slaget ved Pultava.

Hr. Leach ryger nu sin egen Cigar, og udstæder sine egne Ordre fra Ruffet, da „Dickey" har indtaget hans forrige Plads. Han omtaler allerede sit ophøiede Forbillede som noget forældet, der dog havde Fortieneſter i sin Tid, skiøndt ikke af det Slags Fortieneſter, der nutildags ere i Mode.

Uagtet disse smaa Forandringer, som maaskee ere uadskillelige fra Begivenheder for to Aar siden, fornemmeligen i et Land, saa energisk som Amerika, i hvilket Intet synes at være uforanderligt, undtagen Tontine Navnene og Forpagtningscontracter gieldende giennem tre Generationer, fattede Hovedpersonerne i de i denne Bog skildrede Begivenheder dog en hiertelig Agtelse for hverandre, der sandsynligviis vil vedvare efter deres Ankomst til Hiemmet og ikke vil undlade ogsaa i Fremtiden at bringe dem i Berøring med hverandre.

Förste Capitel.

"Jeg har et hemmeligt Gemak,
Hvor Du skal hvile, og Forfriskning tage;
Og derpaa vil vi tale meer om dette."

Orra.

Englands Kyst, skiøndt langt smukkere end vor, udmærker sig mere ved dens yppige Græsgange og civiliserede Anstrøg, end ved dens naturlige Skiønheder. De kalkede Klipper kunne forekomme Amerikanerne imponerende og ædle, endskiøndt de ere Mulvarpeskud i Sammenligning med de Granitsøiler, der begrændse Middelhavet; og det bereiste Øie søger Skiønheden i de indre Dele af Landet, i de udstrakte Dale, de løvrige Hækker, og de talrige Byer, der forherlige den frugtbare Ø.

Naar man kun tager det Maleriske i Betragtning, afgiver Portsmouth ei heller noget meget fordeelagtigt Billede af en engelsk Søhavn. En By, beliggende paa en beskeden Pynt og befæstet paa den hollandske Maade, med en fortrinlig Havn frembyder snarere et Billede paa det Nyttige end paa det Indtagende, medens en Baggrund af Høie, der beskedent trække sig tilbage, frembyder lidet mere for Øiet end Landets grønne Dale. I denne Henseende har England snarere Ungdommens friske Skiønhed, end den kraftige Alders modne Farve, eller rettere sagt, det besidder den ungdommelige Friskheds beskedne Ynde, der udmærker dets Qvinder, i Sammenligning med Spaniens og Italiens mere glødende Farveskiær, saa at dets Qvinder saavelsom dets Landskabsscener maae betragtes i Nærheden for at paaskiønnes.

Lignende Tanker beskiæftigede den Reisende, som stod paa Paqvetten Montauks Dæk og støttede den ene Arm paa Skandseklædningen, idet han beskuede Udsigten langs Kysten, der milevidt strakte sig mod Øst og Vest. Maaden hvorpaa denne Herre, hvis Haar begyndte at graane ved Tindingerne, betragtede Landskabet, vidnede mere om Erfarenhedens Tankefuldhed og om den ved Jagttagelse forbedrede Smag, end der almindeligen findes

blandt de gesktæftige Hverdagscharakterer, der udgiøre Fleertallet i næsten enhver Stilling i Livet.

Roligheden i hans Væsen, en Mine lige fiernet fra den Uvidendendes Beundring som fra den Selvkloges Ringeagt, havde i Sandhed saaledes udmærket ham fra det Øieblik af, han indskibede sig i London, indtil nu, da han saaes i den omtalte Stilling, at adskillige af Folkene svore paa, at han var en forklædt Orlogsgast. Den blonde, elskværdige, blaaøiede Pige ved hans Side syntes ogsaa at være et mildnet Gienskin af alle hans Følelser; hans Klogskab, Kundskab, Smag og Dannelse syntes hos hende at være forenet med den Kunst- og Fordringsløshed, som passede til hendes Kiøn og Alder.

„Vi have seet stoltere Kyster, Eva!" sagde Herren, idet han trykkede den Arm, der hvilede paa hans; „men England vil alligevel altid være skiønt i amerikanske Øine."

„I Særdeleshed naar disse første Gang saae Lyset i det nittende Aarhundrede, Fader!"

„I det mindste Du, mit Barn! er opdraget fiernt fra alle nationale Svagheder, hvorledes end min egen Skiæbne har været, og alligevel troer jeg, at endog Du har seet meget Beundringsværdigt, saavel i dette Land, som paa dets Kyst."

Eva Effingham kastede et flygtigt Blik paa sin Fader; og,

da hun saae, at han talede i Spøg, vedblev hun Samtalen, som først var begyndt med den ovenomtalte Bemærkning, uden at lade nogen Sky formørke et Aasyn, der sædvanligviis forandrede sig med hendes Følelser.

„Jeg er opdraget, som man kalder det, i saa mange forskiellige Lande og Stæder," svarede Eva smilende, „at jeg undertiden bilder mig ind, at jeg var en voxen Pige lige fra min Fødsel, ligesom min store Forgiængerinde og Navne, Abels Moder. Dersom en Samling af Lærere af forskiellige Nationer er istand til at giøre En uafhængig af Fordomme, kan jeg giøre Fordring paa at besidde denne Fordeel. Min største Frygt er, at jeg, for at erhverve mig Liberalitet, ikke har høstet Andet."

Hr. Effingham betragtede sin Datters Ansigt med et Blik, fuldt af faderlig Kiærlighed, og sagde med Øinene, skiøndt Tungen ikke gav Udtrykket tilkiende; „Det er en Frygt, Kiære! som Ingen uden Du vilde nære."

„Ja i Sandhed, en Samling af forskiellige Nationer!" gientog en anden Mandsstemme nær ved Fader og Datter, „Du har lært Musik af syv Lærere fra ligesaa mange forskiellige Stater, foruden Guitar af en Spanier, Græsk af en Tydsker, de levende Sprog af de europæiske Magter og Philosophi ved at see Verden; og nu, da Du har

faaet Hovedet fuldt af Lærdom, Fingrene af Behændighed, Øiet af Smag og Væsenet af Ynde, tager Din Fader Dig tilbage til Amerika, for der: „at dufte yndigt i en Ørk.“

„Poetisk udtrykt, om ikke rigtigt tænkt, Onkel Jack!“ svarede den smilende Eva; „men Du har glemt at tilføie: med et Hierte fuldt af Følelse for mit Fødeland.“

„Det vil vise sig med Tiden.“

„Ved Enden som i Begyndelsen, nu og for evig.“

„Al Kiærlighed er evig i Begyndelsen.“

„Indrømmer Du Kiønnet ingen Bestandighed? Troer Du, at en tyveaarig Pige kan glemme sit Fødeland, sit Fædrenеland, — eller, som Du selv kalder det, naar Du er i godt Humeur, Frihedens Land?“

„Du vil faae en skiøn Forestilling om dets Frihed!“ svarede Onkelen sarcastisk. „Efter at have tilbragt en Ungdom i fornuftig Indskrænkning i Europas dannede Selskab, vender Du tilbage til det amerikanske Qvindelivs Slaveri, netop paa den Tid, Du skal giftes.“

„Giftes! Hr. Effingham?“

„Jeg skulde troe, at den Forandring vil finde Sted, tidligt eller silde, og den hænder snarere en Pige paa tyve end paa ti Aar.“

„Hr. John Effingham giver aldrig tabt i

en Strid af Mangel paa et bestemt Factum, min Kjære!" bemærkede Faderen for at bringe den korte Samtale til Ende. „Men her nærme Fartøierne sig, lader os trække os lidt tilbage og lægge Mærke til Forskiellighеden i de Physionomier, som vi nøiere skulle lære at kiende ved at omgaaes med disse Mennesker en Maaneds Tid."

„Du vil sandsynligviis snart have afsagt din Kiendelse: skyldig i Mord," sagde Slægtningen ved sig selv.

Hr. Effingham førte sin Datter ind i øverste Kahyt, eller Ruffet, hvor de stode og iagttoge hvad der passerede paa Skandsen i næsten en halv Time, hvilken Tid vi ville benytte til at oplyse nogle vigtige Dele af vort Maleri, idet vi ville lade de blidere Farver og Skygger blive anskuelige ved Maaden, hvorpaa Kunstneren „fortæller Historien."

Edvard og John Effingham vare Sødskendebørn, vare fødte paa samme Dag, havde lidenskabeligt elsket det samme Fruentimmer, som havde foretrukket den Førstnævnte og var død kort efter at Eva blev født, vare, uagtet denne Collision i Kiærlighed, forblevne oprigtige Venner, og dette sandsynligviis paa Grund af en indbyrdes og naturlig Sympathi med Hensyn til deres fælleds Tab, havde levet meget sammen hiemme, reist meget sammen i Udlandet, og vendte nu sammen tilbage til deres Fødeland, efter saa

at sige en Fraværelse af tolv Aar, skiøndt begge i Mellemrum havde giort Amerika korte Besøg, — John ikke færre end fem Gange.

Der var megen Familielighed imellem Fætterne, da deres Figur, ja endog deres Ansigtstræk næsten vare eens, skiøndt det næppe var muligt, at to Mennesker kunde efterlade et mere forskielligt Indtryk hos tilfældige Jagttagere, naar de saaes adskilte. Begge vare høie, af imponerende Udvortes og smukke; medens den ene havde et indtagende, besad den Anden om ikke et aldeles frastødende, saa dog et koldt og ubehageligt Væsen. Edvard Effinghams ædle Profil var hos John kold Strenghed, hans krumme ørnelige Næse syntes at betegne en krigerisk Tendents, — hans sammentrykkede Læbers sarcastiske og kolde Udtryk, og den smukke classiske Hage, — et Lineament, hvori saa mange af den saxiske Race staae tilbage — røbede en stolt Foragt, som giorde, at Fremmede i Almindelighed undgik ham. Eva tegnede med stor Lethed og Sandhed, og hun havde et Øie, som hendes Onkel rigtigen havde sagt var „fuldt af Farvesands." Mange Gange havde hun tegnet begge disse elskede Ansigter og undret sig over, hvori den store Forskiel laae, som hun aldrig havde været i Stand til at udtrykke i hendes Tegninger. Sandheden er, at det dybe Udtryk i John Effinghams Ansigt

vilde have sat den paa Prøve, som havde giort Malerkonsten til sit hele Studium, forgiæves opbød det derfor den smukke unge Malerindes yndefulde, men neppe grundige Konst. Alle de Charakteertræk, der giorde hendes Fader saa elskværdig og indtagende, og som snarere kunde føles end sees, vare hos Fætteren slaaende og dristige; og, om man saaledes tør udtrykke sig, forhærdede ved Siels Lidelser og feilslaget Haab.

Fætterne vare begge rige, skiøndt paa ligesaa forskiellige Maader, som deres Tilbøieligheder og Tænkemaade. Edvard Effingham besad en stor nedarvet Eiendom, som afgav gode Indtægter, og som bandt ham til denne vor Verden med venlige Følelser for dets Lande og Vande, medens John, der var langt rigere, da han havde arvet en stor Formue, som han havde i Handelen, ikke eiede Jord nok til sin egen Grav. Han sagde undertiden satirisk, at han holdt sit Gods i Corporationer, der vare lige saa sielløse, som han selv.

John Effingham var dog en Mand der besad en høi Dannelse, udstrakt Bekiendtskaber og et Væsen, der forandrede sig efter Omstændighederne, eller maaskee rettere sagt efter hans Lune. I Alt undtagen det Sidste lignede Fætterne hinanden, da Edvard Effing-

hams Væsen var ligesaa uforanderlig som hans Sind, skiøndt ogsaa han udmærkede sig ved Menneskekundskab.

Disse Herrer havde indskibet sig i London paa deres halvtredsindstyveaarige Fødselsdag, den første October, i Paqvetten, der skulde til New-York, da Proprietærens Godser og Familiebolig laae i Staten af samme Navn, hvor de Alle vare fødte. Det er ikke sædvanligt, at Kahytspassagererne i Londonner Paqvetterne gaae ombord, medens Skibet er i Dokken; men Hr. Effingham, — som vi i Almindelighed ville kalde Faderen, for at adskille ham fra Pebersvenden, John, — havde som en gammel og erfaren Reisende bestemt at ville vænne sin Datter til den særegne Lugt i et Skib i smult Vande, for at beskytte hende mod Søsyge; hvilken som det alligevel siden viste sig hun, forunderligt nok, undgik. De havde derfor været tre Dage ombord, da Skibet ankrede ved Portsmouth, hvor de øvrige Passagerer skulde møde den, paa samme Dag som de her fortalte Begivenheder begynde.

I dette Øieblik laae Montauk for eet Anker, ikke mindre end en Miil fra Land, i aldeles Stille, med dens tre Mærseil faldne, Underseilene i Givtouge og Gaardinger, og med alle de Tegn paa Forberedelser til Afreise, som ere saa uforstaaelige for Landfolk, men som tiltale

Sømænd saa tydeligt som Ord. Capitainen havde Intet at bestille ved Portsmouth, undtagen at tage Passagererne ombord og fornye sit Forraad af ferst Kiød og Grønt, Sager, der ere saaledes forhaanden i Land, at de sielden tænkes paa, førend de savnes, men som stige i Vigtighed paa en Overreise af en Maaneds Varighed. Eva havde anvendt sine trende Indvielsesdage meget nyttigt, da hun, med Undtagelse af de to Skibs Officerer, og endnu en Herre, havde været i udelukkende Besiddelse af alle de magelige for ikke at sige pragtfulde Kahytter. Hun havde rigtignok en qvindelig Ledsager; men til hende havde hun været vant fra Barndommen af, og Nanny Sidley, dette var Navnet paa hendes forhenværende Amme og nuværende Kammerpige, syntes i saa høi en Grad at udgiøre en Deel af hende selv, at, medens hendes Fraværelse vilde savnes næsten lige saa meget som et Lem, var hendes Nærværelse Noget, der ligesom fulgte af sig selv. Et Ord i Forbigaaende om dette fortrinlige og troe Tieneste-tyende vil heller ikke være overflødigt i den korte foreløbige Forklaring, vi nu ere ifærd med at give.

Anna Sidley var et af disse fortræffelige Mennesker, om hvilke europæiske Reisende pleie at sige, at de ikke existere i Amerika, og som dog, medens de virkelig ere mindre talrige end man kund ønske, ikke let i deres Slags

overgaaes af Nogen i Verden. Hun var født Tyende, opdraget som saadant, og var fuldkommen tilfreds med at ende sine Dage som Tyende, — og dette ovenikiøbet i een og den samme Familie. Vi skulle ikke indlade os paa en philosophisk Undersøgelse af Grunden, der havde bragt den gamle Anna til den Overbeviisning, at hun netop var i den Stilling, der vilde giøre hende lykkeligere end nogen, som var opnaaelig for hende, men hun følte det, for at bruge John Effinghams Ord: „Fra Top til Taa." Hun havde henlevet sin Barndom, Ungdom og modnere Alder med Evas Moder, da hun var Datter af en Gartner, som døde i Familiens Tieneste, og var begavet med et Hierte, der var istand til at føle, at de ulige Forhold i det selskabelige Liv, saafremt de rigtigen forstaaes og paaskiønnes, befordre Lykken langt bedre, end pøbelagtig Kappelyst og hemmelig Nid, som virke saa uheldbringende paa den stedse udvandrende, aldrig Bopæl tagende Befolkning, ikke blot ved at berøve det amerikanske selskabelige Liv saa mangen Behagelighed, men endog ved at ryste dets Grundvolde.

Da Evas Moder døde, overførte hun al sin Kiærlighed paa Datteren, og tyve Aars ufortrødne Omhu havde bragt hende til at føle saa megen Ømhed for hendes elskværdige

unge Pleiedatter, som om hun havde været hendes virkelige Moder. Men Nanny Sidley var bedre skikket til at bære Omsorg for Evas Legeme end for hendes Aand; og, da dennes Uddannelse, da hun var ni Aar gammel, blev overdraget til en fortrinlig Gouvernante, ombyttede den vakkre Qvinde blidt og uden at klage Ammens Pligter med Kammerpigens.

En af de haardeste Prøvelser, eller „det tungeste Kors," som hun selv kaldte det, den arme Nanny havde været underkastet, var da Eva begyndte at tale et Sprog, som hun ikke forstod; thi uagtet den bedste Villie og tolv Aars Øvelse kunde hun aldrig lære noget af de Sprog, sam hendes Pleiedatter lærte saa hurtigt. En Dag, da Eva havde vedblevet en livlig og munter Samtale paa Italiensk med sin Lærerinde, var Nanny ikke længer istand til at skiule sine Følelser; hun brast i Graad, trykkede Barnet op til sig og bønfaldt hende om, ikke ganske at glemme sin stakkels, gamle Amme. Evas Kiærtegn og Bønner bragte den gode Pige snart til at erkiende sin Svaghed: men den naturlige Følelse var saa stærk, at der maatte Aars nøie Jagttagelse til at forlige hende med Mademoiselle Viefvilles fortrinlige Egenskaber, til hvis Omsorg Evas virkelige Opdragelse var anbetroet.

Denne Mademoiselle Viefville var ogsaa iblandt Pas-

sagererne, og var den, der, i Forening med Eva og hendes Venner, beboede de øverste Kahytter. Hun var Datter af en fransk Officeer, der var falden i et af Napoleons Feldtoge, var opdraget i en af de beundringsværdige Læreanstalter, der udgiør Lyspunktet i Erobrerens blodige Historie, og havde allerede opdraget to Damer i sit Liv; den Sidste af disse var Eva Effingham. Tolv Aars fortrolige Omgang med hendes Elev havde tilveiebragt en saa stor Hengivenhed for hende, at hun gav efter for Faderens indstændige Bønner, at ledsage hans Datter til Amerika og forblive hos hende det første Aar, paa et Sted, hvor hun skulde indvies i en selskabelig Stilling, som denne følte maatte være aldeles ny for en ung Dame, der var opdragen som hans Datter.

Der er sagt og skrevet saa meget om franske Gouvernanter, at vi ikke ville indlade os paa en Undersøgelse af denne Sag, men overlade til denne Dame at tale og handle for sig selv i Løbet af Fortællingen. Det er heller ikke vor Hensigt, at være meget omstændelig i Beretningen om nogen af vore Charakterer i disse foreløbige Bemærkninger; men, efter at have udkastet denne Skizze, ville vi vende tilbage til Begivenhederne, saaledes som de forefaldt, i det Haab at Læseren, ved at følge

disses Gang, vil stifte nøiere Bekiendtskab med enhver af de deri optrædende Personer.

Andet Capitel.

"Lord Cram og Lord Vultur,
Sir Brandish O'Cuetur,
Med Marschal Carouzer
Og gamle Lady Mouser."
Veiviseren for Bath.

Det Øieblik, da Passagererne samles i Paqvetterne, er altid en interessant Begivenhed for alle de Medreisende. Men fornemmeligen er dette Tilfældet ved en Overfart til den vestlige Hemisphære, som aldrig med Rimelighed kan anslaaes kortere end til een Maaned: i al den Tid er der Udsigt til at blive indelukket indenfor et Skibs snevre Grændser med dem, som Tilfældet har bragt sammen, afhængige af hverandres personlige Charakteer og Luner, Forskiellighed af Nation, Stilling og Opdragelse.

Skandsen udgiør rigtignok en Slags local Distinction, og de stakkels Mennesker i anden Kahyt synes for den Tid at være forladte af Forsynet, men Alle, som kiende

Livet, ville letteligen begribe, at dette pêle-mêle af Selskab i Kahytterne kan sieldent være noget meget Indbydende for Folk med Dannelse og Smag. Noget er der dog imidlertid, der afhielper dette Onde; de fleste Mennesker ere nemlig tilbøielige til, at føie sig efter Omstændighederne og nære derfor det roesværdige og hensigtsmæssige Ønske, at gjøre deres Reisefæller Livet saa behageligt som muligt, for at Andre skulle øve Giengield med Hensyn til dem selv.

Hr. Effingham, som var en Mand, med Dannelse og Verdenskundskab, havde med megen Bekymring tænkt paa denne Overreise for sin Datters Skyld, og han, der besad saa megen fiin Følelse, gjøs ved Nødvendigheden af at udsætte hendes Delicatesse og naturlige Reenhed for Omgangen i et Skib; dog, da hun var ledsaget af Mademoiselle Viefville, med Nanny til at vaage over hende, havde han allerede i de tre første Dage vundet bedre Mod og stilte sig nu midt iblandt Sine for at betragte de Personer, der kom ombord, næsten med samme Tryghed, som en Mand, der har forskandset sig i sin egen Forstue. De stode ved et af Vinduerne i Ruffet, hvorfra man vel ikke kunde see Vandet, men Forberedelserne paa Kobryggen, der vendte mod Land, gave tilstrækkeligen tilkiende, at Fartøierne vare Skibet meget nær.

„Genus: ægte Londonnerbarn; species: Probenreuter,"

hviskede John Effingham, da den Førstankomne betraadte Dækket. „Denne Hædersmand har kun byttet Bunden af en Vogn med Montauks Dæk. Vi kunne nu faae Prisen paa Knapper at vide."

Der behøvedes i Sandhed ikke nogen Naturforsker til at opdage, til hvilken Slægt den Fremmede hørte, skiøndt John Effingham havde været lidt omstændeligere i sin Beskrivelse, end han factisk kunde bevise. Den Omtalte var en af de Handelsbetiente, af hvilke England sender saa mangfoldige ud i Verden, og af hvilke Nogle have deres Nations herlige Egenskaber, skiøndt Pluraliteten maaskee er lidt tilbøielig til at fælde en urigtig Dom saavel over Andres, som over deres eget Værd. Capitainen hilste denne Person hierteligt, som en gammel Bekiendt, og kaldte ham Monday.

„En fra de Døde opstaaet **mousquetaire**," sagde Mademoiselle Viefville paa hendes gebrokne Engelsk, da en Person, der var kommen i samme Baad, som den Førstnævnte, stak sit knebels- og bakkenbartede Ansigt over Faldrebet.

„Snarere en Barbeer, som har giort sit Hoved til en Parykblok," knurrede John.

„Det skulde da vel aldrig være Wellington forklædt!" tilsøiede Hr. Effingham med en Sarcasme, der var ham ganske usædvanlig.

„Eller en af Landets Pairer i sin Ridderkaabe," hviskede Eva, der morede sig kosteligt over Gienstanden for deres Bemærkningers udvalgte Dragt; en Matros hialp ham ned ad Faldrebstrappen, og efter at have talt med Capitainen, blev han formelt presenteret for den, han var fulgt ombord med, som Baron George Templemore. Disse To spadserede nogle Minuter sammen omkring paa Skandsen, brugte deres Lorgnetter og løb derfor flere Gange Benene imod adskillige Ting paa Dækket, hvilke de ellers let kunde have undgaaet, men begge vare altfor vel opdragne til at forraade deres Følelser, — eller bildte sig ind de vare det, hvilket kom ud paa Eet.

Efter disse Bedrifter gik de ned i den underste Kahyt, dog ikke uden at betragte Selskabet i Ruffet, i Særdeleshed Eva, som til den gamle Nannys store Ærgrelse var Gienstanden for deres aabenbare og næsten erklærede Opmærksomhed og Beundring.

„Det er ganske behageligt at have saadant et oplivende Middel imod en Søreises Kiedsommelighed," sagde Sir George, idet de gik ned af Agtertrappen. „De er vist vant til det Slags Farter, Hr. Monday! men, hvad mig angaaer, er det min første Reise, naar jeg undtager giennem Canalen og de Farvande, man er vant til at see paa de sædvanlige Toure til Fastlandet."

„Aa, vistnok! Sir George; jeg gaaer og kommer saa regelmæssigt som Jevndøgnstiderne, som De veed i Reglen indtræffer netop een Gang om Aaret. Mine Overreiser kalder jeg ogsaa Æqvinoxer, fordi jeg passer accurat at tilbringe tolv Timer af hvert Døgn i Køien."

Dette var det Sidste, som Selskabet paa Dækket hørte af deres Meninger for den Gang; de vilde heller ikke have havt denne Fornøielse, dersom ikke Hr. Monday havde havt den eiendommelige Vane, at tale en Octav høiere end alle Andre. Skiøndt deres Meninger næsten vare forstummede eller rettere sagt vare gaaet tabt for de Ovenstaaende, hørte man dem dog tumle omkring i deres Lukaffer, fornemmeligen Sir George, der kaldte lige saa hyppigt paa Hovmesteren ved Navn „Saunders", som Monday paa Hovmesters Maten, der svarede til Navnet „Toast".

„Jeg troer, vi med Sikkerhed kunne giøre Regning paa at see en Landsmand i denne Person," sagde John Effingham; „han er, hvad jeg har hørt kalde en Amerikaner under europæisk Maske."

„Paatagelsen af denne Rolle vidner om større Ærgierrighed, end dens Udførelse om Dygtighed," svarede Eva, som behøvede al sin retenu for ikke at lee høit. „Turde jeg vove at giætte, da vilde jeg paastaae, at denne Herre handlede med Costümer og havde det Indfald,

meligheb, at den Reisende var gaaet fra Amerika i Foraaret, hvortil han igien skulde vende tilbage om Efteraaret, efter at have giort den store Tour giennem Europa.

„Seet Alting, he!" tilføiede Capitainen med et venligt Nik, da den Anden havde endt en kort Oversigt over sin Reise paa den østlige Halvkugle. — „Lutter Die og ingen Lyst eller Tid til Mere?"

„Jeg har seet, hvad jeg har havt Behov at see," svarede den Reisende med megen Selvtilfredshed.

„Nu vel, det er Hovedsagen, naar man har faaet, hvad man vil have, er alt Tillæg som Extra-Ballast. Naar jeg kan faae femten Knobe ud, har jeg det Princip at være tilfreds, især med klodsrebede Mærsseil og for en Bugline."

Den Reisende og Capitainen nikkede til hinanden som Folk, der udtrykke mere end de sige, og Førstnævnte gik ned, efter at have spurgt med særdeles Interesse om hans Lukafkammerat, Sir George Templemore, var kommen. Tre Dages Samqvem havde stiftet et Slags Bekiendtskab mellem Capitainen og de Passagerer, han havde medbragt fra Floden; og, da han vendte sit røde spydige Ansigt mod Damerne, bemærkede han med uforlignelig Gravitet: „Der er Ingenting saa fortrinligt, som at vide, naar man har faaet til Behov, om det endog er af Kundskaber.

Jeg har aldrig seet nogen Navigateur, som fik „to Middage" paa een Dag, uden han stod i Fare for at forlise. Vel, denne Hr. Dodge, som gik ned nu, har, som han siger, seet, hvad han havde Behov at see, og det er meget rimeligt, at han veed mere end han godt kan beholde. — Styrmand Leach, lad Folkene tage Læseilsspigrene paa Rœerne, vi ville have Behov at sprede Vingerne, førend Touren er til Ende."

Da Capitain Truck aldrig loe, skiøndt han ofte bandede, gav hans Styrmand de nødvendige Ordre med ligesaa megen Alvor, som den, hvormed de vare givne, og endog Matroserne gik med større Munterhed til Veirs, fordi de havde hørt en Vittighed, der gik ind i deres eget Fag, hvilken de i Almindelighed forstaae og paaskiønne bedre end nogen Anden. Da Mandskabet var det samme paa Hiemreisen som paa Udreisen, og Hr. Dodge var lige saa grøn, da han gik ud, som han var moden, da han nu skulde hiem, undgik denne i sex Maaneder bereiste Mand ikke forskiellige Bemærkninger, som bogstavelig talt flaaede ham „fra Skiødbarm til Slokløiert," og som fløi omkring i Reisningen ligesom muntre Fugle flagre fra Green til Green i et Træ. Gienstanden for alle disse Vittigheder forblev dog fuldkommen, for ikke at sige lykkeligviis, uvidende om den Sensation, han havde vakt, da han havde

fuldt op at gjøre med at bortstuve sin Dresdner-Pibe, den venetianske Kiede og de romerske Berlokker i sit Lukaf, saavelsom at stifte Bekiendtskab med sin Lukafkammerat, Sir George Templemore.

„Vi have vistnok Noget, der er bedre end dette i Vente," bemærkede Hr. Effingham; „thi jeg har lagt Mærke til, at to af Lukafferne ved Kahytten ere tagne separate."

For at Fleertallet af Læserne kunne forstaae dette, vil det være nødvendigt at tilføie, at Paqvetterne sædvanligt have to Køier i hvert Lukaf; men de, der betale noget Mere, kunne faae et saadant lille Lukaf for dem selv. Det er neppe nødvendigt at berette, at Folk med Delicatesse, naar Omstændighederne paa nogen Maade tillade det, foretrække at oeconomisere paa andre Maader for at erholde et saadant Lukaf for sig selv i en Maaned — den sædvanlige Tid, der medgaaer til en Reise, — thi Intet lægger tydeligere virkelig Dannelse for Dagen, end Uvillie til at give sine personlige Vaner til Priis for Uvedkommendes Blik.

„Der fattes ikke paa pøbelagtige Narre med fulde Lommer;" svarede John Effingham; „maaskee ere de to Lukaffer, som Du omtaler, tagne af nogle arrogante

Reisende, der kun ere lidet bedre end denne halvaars savant, som nyligen gik forbi os."

„Det er dog Noget, Fætter! at have samme Ønsker, som dannede Folk."

„Det er Noget, Eva, om det ogsaa blot er et Ønske, eller endog fremstiller sig for os som en Carricatur."

„Hvad hedde De?" spurgte Mademoiselle Viefville spøgende; — „Navnene kunne afgive Nøgler til deres Charakterer."

„Sedlerne, der ere fæstede paa Gardinerne, bære de modsigende Navne, Hr. Sharp og Hr. Blunt*), skiøndt det er meget sandsynligt, at det første hændelsesviis er blevet af med to Bogstaver**), og det sidste blot er synonymt med det gamle nom de guerre, „Contant."

„Reise Folk da virkelig i vore Dage med falske Navne?" spurgte Eva, med lidt af vor fælleds Moders Nysgierrighed.

„Det giøre de, og med laante Penge ovenikiøbet, ligesom i forrige Dage."

„Troer Du, de ere Amerikanere?"

„Det skulde man mene, da begge Navne ere indigènes, som Mademoiselle Viefville vilde sige."

„Nei, Onkel John! jeg vil ikke længer tale med Dig;

*) Skarp og Stump. Overs.
**) Sharper: en Bedrager. Udg.

i det sidste Aar har Du ikke giort stort Andet, end forsøgt paa at svække det glade Haab, hvormed jeg vender tilbage til mit Barndoms Hiem."

„Kjære Pige, jeg vilde ikke med Forsæt svække en eneste af dine ungdommelige og ædle Glæder med Tilsætning af min egen Bitterhed; men hvad vil Du, jeg skal sige? lidt Forberedelse paa det, som lige saa sikkert vil følge som Dag paa Daggry, vil snarere formilde det skuffede Haab, som Du er bestemt til at opleve."

Eva havde neppe Tid til at kaste et kiærligt, og taknemmeligt Blik paa ham; thi, naar han talte bebreidende, talte han tillige med en Følelse, som hendes Erfaring fra Barndommen af havde lært at paaskiønne, — førend en Baads Ankomst tiltrak Opmærksomheden paa Kobryggen. Et Udraab fra den tiensthavende Styrmand bragte Capitainen til Faldrebet og hans Ordre, „at lange Hr. Sharps og Hr. Blunts Bagage over," blev hørt af Alle, som vare i Nærheden.

„Nu komme les indigènes," hviskede Mademoiselle Viefville med den nerveuse Begeistring, der forraader en levende Forventning hos det svagere Kiøn.

Eva smilede, thi der gives Tilfælde, i hvilke Ubetydeligheder ere istand til at vække Interesse, og det Lidet, som nys var passeret, tiente til at fremkalde hele Sel-

skabets Nysgierrighed. Hr. Effingham ansaae det for et godt Tegn, at Capitainen, som havde giort Bekiendtskab med alle Passagererne i London, gik til Faldrebet for at modtage de nys Ankomne; thi en Baadsladning af Skandse oi polloi var kommen ombord et Øieblik tidligere, uden at han havde taget anden Notice af dem, end at giøre sit sædvanlige Buk, ledsaget med den Ordre, at tage imod deres Tøi.

„Den lange Venten tyder paa Engelskmænd," fik den bidende John Tid til at bemærke, førend de stille Forberedelser ved Faldrebet bleve afbrudte, da de Ankommende viste sig.

Mademoiselle Viefvilles rolige Smiil, da de to Reisende kom paa Dækket, vidnede om Bifald; thi hendes øvede Øie havde med et eneste Blik opdaget, at de sikkerlig begge vare Gentlemen. Qvinderne ere paa deres Viis langt mere Convenientsens Tilhængere end Mændene, da deres Opdragelse indskiærper dem langt finere Adskillelser og Sammenligninger end det andet Kiøns, og Eva, der ikke vilde have taget i Betænkning at studere Sir George Templemore og Hr. Dodge, som hun vilde have studeret Dyrene i en Caravane, eller som Skabninger, med hvilke hun Intet havde tilfælleds, vendte Øiet ube-

vidst bort, efter først at have kastet et hemmelighedsfuldt og nysgierrigt Blik paa de To, som nu viste sig paa Dækket liig en velopdragen Pige i en Selskabs Sal.

„De ere virkeligen Engelskmænd," bemærkede Hr. Effingham roligt, „men uden Tvivl engelske Gentlemen."

„Den Nærmeste forekommer mig at være fra Fastlandet," svarede Mademoiselle Viefville, der liig Eva havde følt sig opfordret til at vende Øiet bort; „han er **jamais Anglais!**"

Eva kunde ikke undlade at tilkaste dem endnu et Blik, og gav, med qvindelig Skarpsindighed tilkiende, at hun var af samme Mening. De to Fremmede vare begge høie af Vext, og besadde et imponerende Væsen. Den, der af Capitainen tiltaltes som Hr. Sharp, havde det mest ungdommelige Udseende, blomstrende Ansigtsfarve og lyse Haar, medens den Andens Ansigtstræk vare mere regelmæssige og udtryksfulde; Mademoiselle Viefville syntes endog, at hun aldrig havde seet noget behageligere Smiil end det, hvormed han besvarede Hilsenen paa Dækket; det udtrykte mere end almindelig Blidhed, thi det forekom hende at være tankefuldt, ja næsten sørgmodigt. Hans Ledsager var i Besiddelse af et indtagende Væsen og syntes at være vant til at bevæge sig i de fornemste Selskaber, men hans Holdning var

mindre et Udtryk af hans Indre, end af det bestemte Samfund til hvilket han hørte. Under nærværende Omstændigheder kunne disse Beskrivelser synes at være altfor nøiagtige, men Mademoiselle Viefville havde tilbragt sit Liv i de bedste Selskaber, og den Ansvarlighed, som hendes Stilling medførte, havde giort det høiligen nødvendigt for hende, at bruge sin Jagttagelsesevne og Dømmekraft fornemmeligen med Hensyn til det andet Kiøn.

Begge de Fremmede havde deres egen Tiener, og medens deres Bagage blev rakt op af Baaden, gik de agter efter hen ad Ruffet med Capitainen. Enhver Amerikaner, der ikke kiender meget til Verden, synes at have Mani for at introducere. Capitain Truck var ingen Undtagelse fra den almindelige Regel; thi, skiøndt han kiendte godt til Skib, og Etiqvetten paa Skandsen paa en Prik, saa befandt han sig dog i rum Sø i samme Øieblik, han nærmede sig til siin Levemaade. Han hørte netop til den Classe élégants, der troer, at det, at drikke et Glas med Nogen eller at forestille een Person for en Anden, ere Beviser paa god Levemaade; det gik aldeles over hans Forstand, at begge Dele have specielle Anvendelser og kun maae benyttes ved særegne Leiligheder. Den værdige Capitain, som havde begyndt Livet paa Bakken, uden noget

tidligere Begreb om Skik og Brug, og som havde giort sig den Idee, at „Manerer giør Manden," taget i den mest indskrænkede Betydning, var alligevel en Tilhænger af det, som han antog at høre til Dannelse, og troede, at en af hans fornemste Pligter bestod i at giøre Passagererne ugenerte ved at forestille dem for hverandre, en Fremgangsmaade, som man neppe behøver at sige, havde den modsatte Virkning paa den bedre Deel af disse.

„Kiende De hinanden, mine Herrer?" sagde han, da de Tvende nærmede sig Ruffet.

De to Reisende giorde sig Umage for at synes nysgierrige, medens Hr. Sharp ligegyldigt bemærkede, at de for første Gang saaes i Baaden. Dette var en glædelig Efterretning for Capitain Truck, der ikke spildte et Øieblik uden at benytte sig deraf. Han standsede pludseligt lige foran dem begge, og med en høitidelig Bevægelse med Haanden udførte han den Ceremoni, han havde kiærest, og ved hvilke han ikke troede at spille saa ringe en Rolle.

„Hr. Sharp, tillad mig at forestille Dem for Hr. Blunt; — Hr. Blunt, maa jeg giøre Dem bekiendt med Hr. Sharp."

Omendskiøndt de to Herrer bleve lidt overraskede ved Capitainens Værdighed og Formalitet, toge de dog høfligt Hatten af for hinanden og smilede. Eva, der ikke morede

sig lidt over denne Scene, lagde Mærke til hele Fremgangsmaaden; og lagde ogsaa Mærke til det ene Aasyns blide Sørgmodighed og det andets kolde Ironi. Det var maaskee Aarsagen til, at hun foer sammen, skiøndt næsten umærkeligt og rødmede.

„Nu kommer Touren til os," hviskede John Effingham, „faae Ansigterne lagte i de rigtige Folder."

Hans Formodning gik i Opfyldelse; thi Capitainen, der hørte hans Stemme uden at forstaae Ordene, forfulgte til sin egen uendelige Tilfredshed sin Fordeel.

„Mine Herrer! — Hr. Effingham, Hr. John Effingham, — (Enhver kom snart til at giøre Forskiel, naar de tiltalte Fætterne) — Miss Effingham, Mademoiselle Viefville, — Hr. Sharp, Hr. Blunt, mine Damer! mine Herrer, — Hr. Blunt, Hr. Sharp."

Hr. Effinghams værdige Hilsen, saavelsom Evas neppe mærkelige og fremmede Smiil, vilde endog hos Folk af mindre Verdenstone end de Fremmede, have tilbageviist enhver upassende Tilnærmelse. Begge modtoge den uventede Ære, liig Folk, der føle, at de have været paatrængende. Da Hr. Sharp tog Hatten af for Eva, holdt han den et Øieblik over Hovedet, strakte derpaa Armene heelt ned og bukkede yderst ærbødigt, skiøndt fremmed. Hr. Blunt var mindre vidtløftig i sin Hilsen,

men saa punktlig, som Omstændighederne vel kunde forlange det. Begge Herrerne bleve lidt overraskede ved John Effinghams tilbageholdende Stolthed, hvis Hilsen, medens den tilfredsstilte den strengeste Høflighedsfordringer, var, hvad Eva spøgende pleiede at kalde „kaiserlig." Travlheden med Forberedelser og Bevidstheden om, at der ikke vilde fattes Leilighed til at fornye Bekiendtskabet, giorde, at begge Parterne lode det beroe ved de almindelige Hilsener, og de Nysankomne gik ned i deres Lukaffer.

„Lagde De Mærke til, hvorledes disse Folk optoge mine Bestræbelser for at giøre dem bekiendte med hinanden?" spurgte Capitainen Overstyrmanden, hvem han opdrog i Paqvet-Høflighed, da han var paa Veien til Forfremmelse. „Nu, efter min Mening kunde de i det mindste have givet hinanden Haanden. Det kalder jeg at handle efter Vattels Grundsætninger."

„Man træffer somme Tider paa løierlige Fyre. Naar En holder af at beholde Hænderne i Lommen, saa lad ham det, siger jeg, men jeg synes, det er en Fornærmelse at forandre Coursen i slige Tilfælde."

„Det er mine Tanker, men naar Alt kommer til Alt, hvad kunne Paqvet-Capitainer giøre i saadant et Tilfælde? Vi kunne sætte Frokost og Middagsmad for Passagererne;

men vi kunne ikke tvinge dem til at spise. Nu vel, min Regel er, naar en Herre forestiller mig for en anden, at gjøre Tingen næt og peent og give Haand for Haand, om det saa var tre Gange tre; men, hvad det angaaer at tage Hatten af, det er ligesom at lade Bramseilene løbe, naar man passerer et Skib i Seen, og betyder ingen Ting. Hvem kan kiende et Skib derpaa, at han lader en Raa løbe og heiser den igien? Man vilde for Skik og Brugs Skyld gjøre det Samme for en Tyrk. Nei, nei! der stikker Noget derunder, og F—g— mig, for at være vis paa det, saa vil jeg, — ved første givne Leilighed forestille dem Alle om igien for hinanden. Lad Folkene sætte Bommene i Spillet, Leach! og hive ind det Løse af Kiettingen. Ja vel! Jeg vil benytte en Leilighed, naar alle Mand ere paa Dækket, og introducere dem paa Skibsmaneer Een efter Een, ligesom Nyhorn gaae giennem Biørnene, ellers bliver der ingen Venskab paa denne Reise."

Styrmanden nikkede, som om den Anden havde truffet Sømmet paa Hovedet, og gav sig derpaa i Færd med at udføre Ordrene, medens Forretningerne paa Skibet, i det mindste for Øieblikket, bragte Capitainen til at forglemme denne Gienstand.

Tredie Capitel.

Efter al Forklaring skulde dette være Stedet.
Hvem der? Tael, Hei! — intet Svar? — Hvad er det?
Timon fra Athen.

Et Skib med Seilene los og Flaget heist er altid et smukt Syn, og Montauk, et herligt Skib paa 700 Tons Drægtighed, bygget i New-York, var et udmærket Exemplar af den nyere Skibsbygning, der ikke stod tilbage i Noget, som Nutidens Smag og Erfaring kan yde. Den Scene, der for Øieblikket frembød sig for vore Reisendes Blik bortdrog derfor snart Mademoiselle Viefvilles og Evas Opmærksomhed fra Capitainens Introductioner, og Begge betragtede med dyb Interesse Mandskabets og Passagerernes Bevægelser, ligesom de fremstillede sig for deres Blik.

En Mængde velklædte, men øiensynlig simplere Folk end dem, der vare længere agter, stode sammentrængte paa Kobryggen, og drømte mindst om de Lidelser, de skulde giennemgaae, førend de naaede det forjættede Land, — det fierne Amerika, mod hvilket næsten alle Nationers Fattige og Undertrykte vende længselsfulde Blik for at søge Ly. Eva saae forundret gamle Mænd og Fruentimmer iblandt dem; Væsener, der stode i Begreb med at sønderrive de fleste verdslige Baand, for at erholde Lindring

i de legemlige Smerter og Savn, der havde hvilet paa dem i over tredsindstyve Aar. Nogle Faa vare Offere for den medfødte Kiærlighed, som Menneskt føler for sit Afkom, medens Andre reiste glade og beruste af det Haab, som deres Kraft og Ungdom indgiøde dem. — Nogle, Offere for deres Laster, vare gaaet ombord i det svage Haab, at en Forandring af Sted i Forening med større Leilighed til at hengive sig til deres Lyster, vilde forbedre deres Stilling i Livet. Alle havde Udsigter, som Virkeligheden vilde formørke, — og der var maaskee ikke en eneste af Emigranterne i dette Skib, der havde noget sundt eller fornuftigt Begreb om Maaden, hvorpaa hans Formaal skulde kunne opnaaes, — skiøndt Flere maaskee vilde giøre større Lykke, end selv deres mest glimrende Forhaabninger tilsagde dem. Manges Haab vilde vistnok ogsaa blive skuffet.

Lignende Betragtninger beskiæftigede Evas Sind, idet hun iagttog den blandede Mængde, af hvilke nogle havde travlt med at modtage Levnetsmidler fra Baadene, Andre med at tage Afsked med deres Venner, af hvilke Enkelte fældede Taarer; hist og her druknede mangen en Gruppe de mørke Tanker i Afskedsbægeret, medens forundrede Børn saae op til velbekiendte Ansigter, som om de fryg-

tede for at miste dem, de havde kiære, og de Gaver, som de pleiede at erholde i en saadan mêlée.

Endskiøndt den strænge Disciplin, der adskiller Kahyts og Last-Passagererne i Kaster, ligesaa forskiellige som Hinduernes, endnu ikke var oprettet, havde Capitain Truck dog altfor dyb Pligtfølelse til at tillade utidig Indtrængen paa Skandsen. Denne Deel af Skiber havde derfor for en Deel været fri for den øieblikkelige Forvirring, skiøndt Kufferter, Æsker, Badsække og andre lignende Reiseappa-rater ogsaa her vare spredte omkring i temmelig Over-flødighed. — Større Delen af Selskabet i Ruffet benyt-tede det endnu tilstrækkelige Rum til at nyde en saadan Spadseretour, som et Skib tillader. I samme Øieblik naaede endnu en Baad Skibets Side, og en alvorlig Person, der aldeles ikke syntes oplagt til at formindske sin Værdighed ved Spøg eller Undladelse af de sædvan-lige Former, lod sig see paa Dækket, hvor han forlangte at blive ført hen til Capitainen. En Introduction var unødvendig i dette Tilfælde; thi Capitainen havde ikke saasnart seet den Ankomne, førend han paa det velbe-kiendte Ansigt og de pompøse Manerer gienkiendte en Politiofficiant fra Portsmouth, som ofte havde den For-retning at visitere de amerikanske Paqvetter for at stoppe Forbrydere eller Deserteurer.

„Jeg troede allerede, at jeg ikke skulde have den Fornøielse at see Dem paa denne Reise, Hr. Grab," sagde Capitainen, der fortroligt tog Lovens Tiener i Haanden, „men Høi- og Lavvande ere ikke mere regelmæssige, end De, mine Herrer, som komme i Kongens Navn. — Hr. Grab, Hr. Dodge; — Hr. Dodge Hr. Grab. Og nu, hvad for Bedrageri, Bigami, Bortfiernelse eller **scandalum magnatum** skylder jeg den Ære at see Dem denne Gang? — Sir George Templemore, Hr. Grab; — Hr. Grab, Sir George Templemore."

Sir George bukkede med den Ringeagt, som en ærlig Mand kan formodes at føle for Hr. Grabs Embedsstilling, medens denne betragtede Baronen med Alvor og Værdighed. Betienten havde iøvrigt intet at bestille med Nogen i Kahytten; men han var kommet efter et ungt Fruentimmer, som havde ægtet en af hendes Onkel forkastet Frier, — et Skridt, der sandsynligviis vilde have tvunget hiin til at aflægge et Regnskab, der generede ham, og som han havde troet det klogest at forhindre ved at udstæde en Gjældsfordring mod Brudgommen paa Forskud, der virkelig eller kun efter hans Paaskud var giort til Konen, inden hun var bleven gift. En halv Snees nysgierrige Øren opsnappede denne Historie, da den blev meddeelt Capitainen, og i utrolig kort Tid blev den

bekiendt, med ikke ubetydelige Tilsætninger, over hele Skibet.

„Jeg kiender ikke Mandens Udseende," vedblev Officianten, „lige saa lidt som Klagerens Sagføreren, der er med mig i Baaden; men hans Navn er Robert Davis, og det vil ikke falde Dem vanskeligt at faae ham opspurgt. Vi vide, at han er i Skibet."

„Jeg introducerer aldrig Lastpassagererne, min kjære Herre! men jeg giver Dem mit Æresord paa, at der ikke er saadan en Person i Kahytten, — og det er en Sikkerhed, som maa være gyldig imellem Gentlemen som os. Det staaer Dem frit for at visitere, men Skibets Tieneste maa gaae sin Gang. Tag Deres Mand, men ophold ikke Skibet. — Hr. Sharp, Hr. Grab; — Hr. Grab, Hr. Sharp. — Raphændig der, Leach! og lad os faae det Løse ind af Kiettingen saa snart som muligt."

Der syntes at være, hvad Philosopherne vilde kalde repulsiv Attraction mellem de sidst Introduceerte; thi den høie, gentile Hr. Sharp maalte Politiofficianten med stolt Kulde, og ingen af Parterne ansaae synderlig Ceremoni nødvendig ved denne Leilighed. Hr. Grab kaldte sin Medhielper op fra Fartøiet, og raadslog med ham om deres videre Fremgangsmaade. Halvhundrede Hoveder vare gruppeperede omkring dem, nysgierrige Øine bevogtede deres

mindste Bevægelser, og nu og da forsvandt En eller Anden af Flokken for at bringe Efterretninger om deres Foretagende.

Menneskет er vistnok et Selskabs-Dyr; thi uden at vide noget om Sagens Beskaffenhed, — uden at standse for at spørge, om det var Ret eller Uret, toge hvert Mandfolk, Fruentimmer og Barn af Lastpassagererne, som udgjorde over hundrede Siele, Parti mod Loven, og gik over paa den Anklagedes Side. Alt dette gik alligevel roligt for sig; thi Ingen truede, eller drømte om at bruge Vold, da Mandskab og Passagerer almindeligviis følge Capitainens Exempel i saadanne Tilfælde, og Montauks Fører kjendte altfor godt offentlige Embedsmænds Rettigheder til at blande sig i Sagen.

„Kald paa Robert Davis," sagde Politiofficianten, der tog sin Tilflugt til et Kneb, idet han paatog sig en Myndighed, hvortil han ingenlunde var berettiget. „Robert Davis!" gjentog en Snees Stemmer, iblandt hvilke Brudgommens befandt sig, der nær havde aabenbaret Hemmeligheden af lutter Iver. Det var let nok at kalde; men Ingen svarede.

„Kan Du sige mig, min lille Ven, hvem der hedder Robert Davis?" spurgte Officianten venligt en lille, smuk, lyshaaret Dreng, der ikke var ti Aar gammel, og som

nysgierrigt havde seet paa, hvad der foregik. „Siig mig, hvem der hedder Robert Davis, saa skal Du faae en Sexskilling."

Drengen vidste det, men foregav at være uvidende derom.

„**C'est un esprit de corps admirable!**" udbrød Mademoiselle Viefville: thi Interessen for Scenen havde næsten lokket Alle ombord, med Undtagelse af dem, der arbeidede paa Skibet, hen til Kobryggen. „**Ceci est délicieux**, og jeg kunde spise den Dreng!"

Hvad der giorde Scenen mere komisk eller egentlig aldeles latterlig var den Omstændighed, at det, som var det skeet ved et Trylleri, var blevet Enhver, undtagen Sagføreren og hans Kammerat, bekiendt, hvo der var den Person, de søgte efter. Endogsaa Børnene fattede Traaden, men vare dog tiffige nok til at tilfredsstille deres Nysgierrighed ved stiaalne Blik, saa at de ikke forraadede Hemmeligheden.

Uheldigviis havde Sagføreren saa megen Kiendskab til Brudens Familie, at han kiendte hende saavel paa hendes Ligheb med denne, som paa hendes blege Aasyn og umiskiendelige Engstlighed. Han udpegede hende for Politiofficianten, som befalede hende at staae frem, en Ordre, der bragte hende til at briste i Graad. Konens Spænding

og Elendighed havde nær sat den unge Mands Forsigtighed paa en altfor haard Prøve; thi han giorde en hurtig Bevægelse hen imod hende, men en stærk Arm forhindrede ham itide fra at blive opdaget. — Det er forunderligt, hvor meget der kan udledes af Bagateller, naar man er paa Spor, og hvor ofte Tegn, der ere saa klare som Dagen, overseés, naar Mistanken ikke er vakt eller naar Tanken har faaet en feil Retning. Sagføreren og Officianten vare de eneste Nærværende, der ikke havde seet den unge Mands Uforsigtighed, og som ikke troede ham forraadt. — Hans Kone skiælvede, saa hun neppe kunde holde sig opreist; men idet hun kastede et bedende Blik paa sin uforsigtige Ægtefælle, for at han skulde beherske sig, overvandt hun sin egen Frygt og gik hen til Politiofficianten, ifølge hans Befaling, med en Fatning, som ikkun Qvindens inderlige Hengivenhed for Manden kunde sætte hende istand til at opbyde.

„Dersom Manden ikke vil overgive sig, bliver jeg nødt til at lade Konen gaae i Land istedet for ham!" bemærkede Sagføreren koldt, medens han bragte en Priis Tobak til Næsen, som den bestandige Brug af denne Urt allerede havde giort saffranguul.

En Pause fulgte paa denne ilde varslende Erklæring, og de fleste af Passagererne vare bedrøvede; thi Alle

troede, at der nu ikke var noget Haab for den Forfulgte. — Konen, der var sunket ned paa en Kasse, bøiede sit Hoved imod Brystet, som om hun vilde undgaae at see sin Mands Hefteelse. I dette Øieblik lød en Stemme fra Gruppen paa Skandsen.

„Er dette en Arrest for en Forbrydelse eller for Gield?" spurgte den unge Mand, der blev kaldet Blunt.

Der var en rolig Myndighed i den Talendes Væsen, som oplivede Passagerernes sunkne Haab, medens det bragte Officianten og Sagføreren til at vende sig forundrede og noget opirrede om. Et Dusin ivrige Stemmer forsikkrede Herren, at der aldeles ingen Forbrydelse var begaaet, — der var ikke engang nogen rigtig Gield, men det var en nedrig Plan, for at tvinge en forurettet Myndling til at befrie en bedragerisk Formynder for sin Ansvarlighed. — Skiøndt Alt dette ikke meget tydeligt forklaredes, blev det bekræftet med saa megen Iver og Kraft, at den mere dannede Deel af Tilskuerne begyndte at interessere sig for Sagen. Sagføreren betragtede den Spørgendes Reisedragt, moderne Udseende og Ungdom, hans Alder var ikke over fem og tyve Aar, og svarede med en Overlegenheds Mine.

„Gield eller Forbrydelse giør lige meget i Lovens Øine."

„Men det giør ikke lige meget i en ærlig Mands Øine,"

svarede Ynglingen med Varme. „Man vil gjøre sig Betænkeligheder ved at begunstige en Slyngel, hvor beredvillig man end er til at anstrenge sig for En, der maaskee ikke er skyldig i Andet end Uheld."

„Dette ligner noget et Forsøg paa en lovstridig Befrielse. Jeg skulde troe, vi endnu ere i England og under engelske Loves Beskyttelse?"

„Derom er der ikke nogen Tvivl, Hr. Seal!" udbrød Capitainen, der i Afstand havde holdt Øie med Officianten, og troede, det nu var Tid at blande sig i Sagen for at forsvare sine Rederes Interesse: „Hist er England, her er Den Wight, og Montauk har fat i engelsk Bund, og den er god; Ingen tænker paa at modsætte sig Eders Myndighed, Hr. Sagfører, eller at tvivle paa Kongens. Hr. Blunt gjør ene og alene en Anmærkning, min Herre! eller snarere en Forskiel paa Slyngler og ærlige Folk; slet ikke Andet, det kan De stole paa. — Hr. Seal, Hr. Blunt; — Hr. Blunt, Hr. Seal. Og det er i Sandhed meget sørgeligt, at denne Forskiel ikke oftere bliver giort."

Den unge Mand bukkede lidt, og med et Aasyn, der blussede ved at være Gienstand for saa mange Fremmedes Blik, gik han nogle Skridt frem foran Selskabet paa Skandsen, som En, der feler, at han er opfordret til at forsvare den Plads, han eengang har indtaget.

„Ingen kan have i Sinde at tvivle paa de engelske Loves Magt paa denne Red," sagde han, „og jeg mindst af Alle, men De maae tillade mig at betvivle Lovmæssigheden af at arrestere, eller i nogen Maade holde Konen tilbage, i Kraft af en Retsforfølgelse mod Manden."

„En Advocat uden Bestalling," brummede Seal til Grab. „Jeg troer vist, at en Guinea i rette Tid vilde have bragt Karlen til at tie. Hvad skal man nu gjøre?"

„Konen maa gaae i Land, for at Alt kan blive afgjort ved Dom."

„Ja vist! lad hende anvende **habeas corpus** Acten, om hun har Lyst," tilføiede Sagføreren, der havde betænkt sig, efter endnu engang at have betragtet Opponenten. „Retfærdigheden er blind i England som i andre Lande og kan feile, men den er dog retfærdig. Tager den og en enkelt Gang Feil, er den altid villig til at give Skadeserstatning."

„Kan De maaskee hielpe her?" hviskede Eva næsten hende selv uafvidende til Hr. Sharp, som stod ved hendes Side.

Denne foer op, ved at høre en saa uventet Opfordring, og idet han tilkastede hende et Blik, der vidnede om at have fattet hendes Mening, nærmede han sig de i Sagen indviklede Personer.

„I Sandhed, Hr. Sagfører," begyndte han, „jeg maa tilstaae, det Hele forekommer mig at være en temmelig ulovmæssig Fremgangsmaade, — fuldkommen afvigende fra al god Orden, og det kan lede til ubehagelige Følger."

„Hvordan det, min Herre?" afbrød Seal, der øieblikkeligen havde bemærket den Andens Ukyndighed i Lov og Ret.

„Jh nu! ulovmæssig med Hensyn til Formen om ikke med Hensyn til Princípet. Jeg veed, at **habeas corpus** Acten er altformaaende, og at Retten maa have sin Gang; men denne Sag forekommer mig i Sandhed at være formløs for ikke at give den et værre Navn."

Hr. Seal behandlede det sidste Angreb med tilsyneladende Ærbødighed; thi han følte, at det blev giort af En, der stod høit over ham, medens han paa samme Tid nærede en yderlig Foragt for det i Hovedpunkterne, da han instinctmæssig opdagede, at denne nye Indblanding var giort i aldeles Uvidenhed om Sagen. Han havde desuagtet en ubehagelig Ahnelse om Udfaldet, paa Grund af Hr. Blunts rolige Væsen og større practiske Kiendskab til Loven. Alligevel tilføiede han med en Dommers truende Stemme, for at prøve den Andens Kiendskab til Faget og hans Nervers Styrke:

„Ja, lad Konen komme frem med en Anvendelse af habeas corpus Acten, dersom hun bliver arresteret ulovligt, og det skulde glæde mig at see den Fremmede, som vilde vove at forsøge paa at sætte hende fri til Trods for Englands Love."

Det er rimeligt, at Paul Blunt vilde have hørt op med at blande sig i denne Sag af Frygt for, at han uafvidende skulde forsvare en Forbryder, dersom denne Trudsel ikke var kommet, og Trudslen vilde maaskee ikke engang have overvundet hans Forsigtighed, dersom han ikke havde skuet Evas bedende blaa Øine.

„Det er ikke sagt, at Alle, der indskibe sig i en amerikansk Paqvet i en engelsk Havn, ere Fremmede," sagde han bestemt; „Retfærdighed nægtes heller ikke dem. Habeas corpus Acten er ligesaa godt kiendt i andre Lande som her; thi vi leve, Gud skee Lov! i en Tid, da hverken Frihed eller Kundskab ere udelukkende. Dersom De er Sagfører, maa De selv vide, at De ikke lovmæssigt kan arrestere en Kone istedetfor Manden, og at det, De siger om habeas corpus, er Sagen aldeles uvedkommende."

„Vi arrestere, og den, som sætter sig imod en Politiembedsmand, der har en Arrestant, gior sig skyldig i den

Forseelse, at ville sætte en Arrestant paa fri Fod, Feiltagelser maae rettes af Øvrigheden."

„Sandt nok, naar Betienten har Fuldmagt, for hvad han gjør."

„Skrivelser og Fuldmagter kunne indeholde Feil, men en Arrest er en Arrest," udbrød Grab.

„Men ikke et Fruentimmers Arrest istedetfor en Mands. I et saadant Tilfælde skeer det med frit Forsæt, og ikke af Feiltagelse. Dersom denne ængstede Kone vil følge mit Raad, saa nægter hun at følge med Dem."

„Lad hende vove det, om hun tør!"

„Tør De vove at tage hende fra Skibet med Magt?"

„Mine Herrer, mine Herrer! lad der ikke blive nogen Misforstaaelse, jeg beder Dem," afbrød Capitainen. „Hr. Blunt, Hr. Grab; — Hr. Grab, Hr. Blunt. Ingen Hidsighed, mine Herrer! jeg beder Dem. Men Strømmen begynder at blive gunstig, Hr. Sagfører, og De kiender Tid og Strøm; — dersom vi vente meget længere, kan Montauk blive nødt til at seile den anden istedetfor den første, hvilket er averteret i begge Verdensdele. Det vilde gjøre mig Ondt at bringe Dem med til Søes, mine Herrer, uden Deres Fornødenheder, og hvad Kahytten angaaer, er den saa fuld som en Procurators Samvittighed. Kasten vilde være det eneste. — Kom an Folk,

og hal væk. Nogen der til Forre-Mærse Faller. Vi ere præcise som Chronometre; den første, tiende og tyvende uden Opsættelse."

I Capitain Trucks Fremstilling af Sagen var Sandheden blandet noget med Poesi. Strømmen havde rigtignok dreiet sig til hans Fordeel, men den Smule Vind, der var, blæste lige imod, saa det var meer end sandsynligt, at Farten vilde have havt den Skam, at et Skib var seilet en Dag senere end der var averteret, dersom Capitainens Følelser ikke vare opvarmede ved en interessant og smuk ung Kones Elendighed. — Nu havde han imidlertid taget sig alvorligt af Tingene og han forsikkrede Sir George og Hr. Dodge, at dersom Sagen ikke øieblikkeligen blev afgiort, vilde han bringe baade Sagføreren og Politiofficiant med sig til Søes, og at han ikke ansaae sig forpligtet til at forsyne Nogen af dem med Vand. „De kunde samle lidt Regn ved at vride deres Pigjekkere," tilføiede han med et Nik, „skiøndt October er en tør Maaned i det amerikanske Hav."

Paul Blunts afgiørende Tone vilde have bragt Sagføreren og hans Staldbroder til at opgive Forfølgelsen, hvis ikke tvende Omstændigheder havde forhindret det. De havde begge paataget sig denne Sag som en Speculation; lykkedes Affairen ikke, fik de ingen Penge, og al

deres Uleilighed vilde være forgiæves. Dernæst havde de netop forudseet samme Vanskelighed, som blev giort, og medens de roede ombord, havde Onklen havt travlt med at søge efter en Søn, der skulde sendes ud for at udpege Ægtemanden, — et Skridt, der tidligere vilde være blevet giort, dersom de havde været i Stand til at finde den unge Mand. Denne Søn var en forsmaaet Beiler, og han kunde nu sees ved Hiælp af en Kikkert, som Grab altid bragte med sig, roende i en Baad med to Aarer med al den Iver, som Ondskab og skuffet Haab formaaer at indgyde. Baadens Afstand fra Skibet var endnu betydelig, men dog kunde man ved Hielp af Kikkerten, kiende ham paa en særegen Hat, han bar. Sagføreren viste Officianten Baaden, og efterat have seet giennem Kikkerten, tilkiendegav denne sin Glæde ved et Smiil. Hovmod overvandt hans sædvanlige Forsigtighed; thi hans Stolthed spillede nu ogsaa en Rolle i Sagen, — Menneskket er saa besynderligt, at det ofte finder lige saa megen Glæde i at udføre uredelige Planer, som i Udførelsen af saadanne, de kunne have Grund til at være stolte af.

Paa den anden Side fattede Passagererne og Mandskabet noget nær Sandheden med den instinctmæssige Hurtighed, som synes at charakterisere Menneskemasser i begeistrede Øieblik. At den eenlige Baad, der roede ud

imod dem i Mørkningen, indeholdt Nogen, der kunde hielpe de to Retfærdighedens Haandlangere, troede Enhver, skiøndt Ingen kunde sige paa hvad Maade.

Imellem alle Søfolk og Lovens Tienere er der en gammel Antipathi, thi disses Besøg ere gierne saaledes passede med Hensyn til Tiden, at der kun kan være Valg mellem at betale, eller at gaae Glip af Reisen. Det var derfor klart, at Hr. Seal havde kun lidet at vente af Mandskabets Ligegyldighed; thi Folk havde aldrig arbeidet bedre sammen end disse paa at faae et Skib frit af Bunden.

Denne Følelse viste sig snarere ved en rolig og vel anbragt Activitet end ved Støi og Larm, thi hver Mand i Skibet anstrengte sine bedste Evner, saavelsom sin bedste Kraft og Villie; de Slag som Skilpalerne giorde imod Dækket, løde som om et Uhr i det Fierne var sprunget og Viserne fore rundt, medens Kiettingen kom ned med Duvingerne en halv Favn for hvert Drag.

„Tag fat her Folk," raabte Styrmand Leach, og gav Tampen af Store-Mærse Faller til et halvt Dusin stærke Lastpassagerer, som havde den største Lyst af Verden til at arbeide, men ikke vidste, hvor de skulde tage fat; „hal væk og løb langs Dækket med det."

Anden Styrmand giorde ligesaa forude, og da Skiø-

derne ikke havde været stukne op, begyndte Montauks brede Seil at bugne, endnu medens Folkene heve ind paa Ankeret. Disse Anstrængelser fik Blodet til at rinde hurtigere i deres Aarer, der ikke vare beskiæftigede, indtil Kahytspassagererne foruden Medlidenhed begyndte at føle en vis Begeistring. Capitain Truck var meget taus, men virksom i sine Forberedelser. Han sprang til Rattet, snurrede Knagerne rundt, indtil Roret var heelt oppe, og gav det uden Ceremoni til John Effingham at holde. Herfra sprang han hen til Mesansmasten, hvor han efter at have giort nogle voldsomme Anstrængelser alene, saae over Skulderen, og bad om Hielp. „Sir George Templemore, — Krydsfald; — Kryds-Fald, Sir George Templemore," brummede den ivrige Skipper, der knap vidste, hvad han sagde. „Hr. Dodge! nu er det Tid at vise, at Deres Natur ikke stemmer med Deres Navn" *).

Kort sagt, næsten Alle ombord vare i Virksomhed, og Capitainen, Styrmanden, Hovmesterne og et Par fra Spillet arbeidede med saadan Enhed og Kraft, at Seil efter Seil blev sat til med en Hurtighed, der ikke stod meget tilbage for den, man seer ombord i en Orlogs-

*) To doge: at være ustadig, vankelmodig. — A dodger: et ustadigt, vankelmodigt Menneske. Udg.

mand. Brasningen af Rœerne og Spektaklet af Givtougs-Blokkene, idet tyve Mand løbe for efter med Store-Hals vare Tegn til, at Ankeret var lettet af Grunden; og Skibet begyndte at være under Commando.

Da Skibet havde ligget opsvaiet for Strømmen, var det unødvendigt at bakke det over, men Seilene modtoge den lille Luftning, der var nœsten Tværs; thi Capitainen indsaae, at Fart var nødvendigere end Direction. Han saae ikke saa snart, at Skibet skildte Vandet med Bougen paa Boblerne, der fløde forbi, eller rettere sagt syntes at flyde forbi, førend han kaldte en paalidelig Mand for at afløse John Effingham paa hans Post. Nœste Øieblik meldte Leach, at Ankeret var kattet og kippet.

„Lods! Du vil blive draget til Ansvar for dette, dersom min Fange undslipper," sagde Hr. Grab truende. „Du kiender mit Ærinde, og det er Din Pligt at hielpe til Lovens Haandhævelse."

„Hør nu, Grab," sagde Capitainen, der var bleven varm af Anstrengelse; „vi kiende og udføre alle vore Pligter ombord i Montauk. Det er Deres Pligt at bringe Robert Davis i Land, dersom De kan finde ham, og det er min Pligt at bringe Montauk til Amerika. Nu vel! derdersom De vil følge et Raad af En, der mener det ærligt, saa vil jeg raade Dem til, at De ikke tager med.

Der er Ingen, som forhindrer Dem fra at gjøre Deres Pligt, og De skal have Tak, hvis De ikke forhindrer mig fra at opfylde min. Skiærp bedre overalt, Gutter! og lad Skibet komme til Vinden."

Da der var Logik, nyttigt Raad, Lovkyndighed og Sømandsskab forenet i dette Svar, begyndte Sagføreren at forraade Uro, thi Skibet havde nu faaet saa megen Fart, at det var meget tvivlsomt, om en toaaret Baad kunde række det imod deres Villie, som vare ombord. Det er sandsynligt, da Aftenen allerede var faldet paa og Maanens Straaler begyndte at kaste Striber paa Vandets Overflade, at han vilde have opgivet sit Foretagende, skjøndt med uendelig Ulyst, dersom Sir George Templemore ikke havde viist Capitainen en Baad med sex Aarer, der roede imod dem fra en Kant, som gjorde den synlig ved Maaneskinnet.

„Det synes at være et Orlogsfartøi," bemærkede Baronen uroligt; thi nu følte alle Ombordværende en Slags personlig Interesse for en uhindret Afreise. — „Ja det gjør det, Capitain Truck," tilfeiede Lodsen; „og, dersom hun gjør Signal, bliver det min Pligt at lægge Montauk Bak."

„See saa at komme afsted, saasnart Du kan, min

gode Ven; thi der bliver ikke rørt en Bras eller Bugline, med mit Samtykke i en slig Hensigt. Skibet er klareret, — min Tid er kommen, — mine Passagerer ere ombord, — og Amerika er min Havn. Lad dem tage mig, som vil have mig. Det er, hvad jeg kalder Vattel."

Lodsen og Capitainen paa Montauk vare gode Venner, og forstode hinanden fuldkomment, endog medens hiin paa det alvorligste forsikkrede, at han maatte gjøre sin Pligt. Lodsbaaden blev halet op; og, efter at have hvisket nogle Forsigtighedsregler om Skiær og Strøm, sprang den værdige Sø-Veiviser ned i den, og saaes snart Agter ude; et opmuntrende Beviis paa at Skibet var kommet i god Bevægelse. Den ærlige Sømand raabte endnu, forinden han var ude af Drevidde: „I maae vende i Tide."

„Dersom De ønsker at prøve Deres Baads Hurtighed ved Siden af Lodsens, Hr. Grab!" udbrød Capitainen, „vil De aldrig faae en bedre Leilighed. Det er en smuk Nat til en Seilprøve, og jeg vil holde et Pund paa Hr. Handleads Hæle. — For den Sags Skyld vilde jeg lige saa gierne holde paa hans Hoved, eller paa hans Næver oven i Kiøbet."

Officianten forblev haardnakket ombord, thi han saae, at den seraarede Jolle halede ind paa Skibet; og da han

godt kiendte Vigtigheden af, at hans Client kunde tvinge til en Afgiørelse af Regnskabet, haabede han, at kunne erholde Hielp fra den Kant. Imidlertid tiltrak Forfølgernes nye Bevægelse almindelig Opmærksomhed, og, som man nok kunde vente, forøgede Interessen for denne lille Begivenhed den Spænding, som almindeligviis hersker i Afreisens Øieblik, fornemmelig naar man staaer i Begreb med at foretage en lang Søreise. Mandfolk og Fruentimmer forglemte deres egne Sorger og Skilsmissens Smerter i den ikke ubehagelige Fornemmelse, som Sindsbevægelser, der ikke opstaae af egen virkelig Nød, i Almindelighed fremkalde.

Fierde Capitel.

"Hvorhen saa skyndsomt?
Ak! Gud frelse Eder! —
Blot ind i Salen, for at høre, hvad der bliver
Af den store Hertug Buckingham."

Henrik VIII.

Passagerernes første Sammenkomst i en stor Paqvet er nødvendigviis fuld af Kulde og Mistro, især for dem,

der kiende Verden, dog fornemmeligen naar Reisen gaaer fra Europa til Amerika. De mere indviklede og konstigen sammensatte selskabelige Forhold i den gamle fremfor i den nye Verden med de deraf følgende Bedragerier og Laster, Bevidstheden om, at den større Hob af de Udvandrede drage mod Vesten, og at Faa forlade deres Barndoms Hiem, med mindre de ere tvungne dertil — i det Mindste ved Uheld, tilligemed andre iøinefaldende Grunde, bidrage til at frembringe denne Forskiel. Dertil kommer endnu særegne Vaner, Adskillelsen mellem Samfundets forskiellige Klasser, Fødselens høiere Dannelse, tilligemed den Tilbageholdenhed, der udmærker en ædel Charakteer, naar den udsættes for at komme i nøiere Berøring med snaksom Egoisme, Uvidenhed om Skik og Brug, Frihed for al Tvang og plump Pøbelagtighed i Tænke- og Handlemaade. Skiøndt Nødvendigheden snart bringer disse uordentlige Elementer i et Slags Orden, gaaer den første Uge i Almindelighed hen med at giøre Jagttagelser, med at vise kold Høflighed og forsigtig Tilnærmelse, for omsider at vige for den i det menneskelige Bryst aldrig udøde gienssidige Deeltagelse; med mindre denne bliver umulig giort ved aabenbar Trætte under en Natteviir, ved en pibende Violin, eller ved en uforbederlig Snorker.

Heldigviis havde det Selskab, der var samlet i Montauk, den Lykke at see de sædvanlige Høflighedspre-

ver forkortede ved de ualmindelige Begivenheder, som fandt Sted den Aften, de seilede. To Timer vare neppe forløbne, siden den sidste Passageer kom over Faldrebet, og dog følte de forskiellige Cirkler paa Skandsen og paa Bakken mere Sympathi for hverandre, end den lovpriste Menneskekiærlighed sædvanligviis tilveiebringer i flere Dage ved almindeligt Samqvem. De havde allerede udfundet hverandres Navne, — takket være Capitain Trucks Flid, der havde stiaalet Tid, midt i al sin Travlhed, til endnu at forestille et halvt Dusin Personer for hverandre, — og Amerikanerne af den mindre dannede Klasse brugte dem allerede saa frit, som om de vare gamle Bekiendtere. — Vi sige Amerikanerne; thi Kahytterne i disse Skibe indeholde sædvanligviis en Congres af Nationer, skiønt Englands Beboere og deres ci-devant Colonister naturligviis udgiøre Pluraliteten i dem, der fare paa London. Ved denne Leilighed var disses Antal næsten lige, forsaavidt som deres Nationalitet kunde bestemmes, da Meningen, (der, som man kunde vente, havde havt travlt) var uafgiort med Hensyn til Hr. Blunt og Een eller To endnu, der af Capitainen kaldtes Fremmede, for at skille dem fra den angelsachsiske Race.

Denne Magternes lige Fordeling kunde under andre Omstændigheder have ført til Deling i Følelserne. Thi

Strid mellem amerikanske og engelske Meninger, forenet med Forskiellighed i Vaner, ere rige Kilder til Misfornøielse i Paqvet-Kahytter. Amerikaneren er fristet til at anfee sig som hiemme, naar han farer under sit Lands Flag; medens hans Slægtning paa hiin Side Havet er stærk tilbøielig til at troe, at, naar han ærligt har betalt sine Penge, har han Ret til at tage alle sine Fordomme ombord, ligesaavel som sin øvrige Bagage.

Begivenheden mellem Sagføreren og det nygifte Par holdt sig dog udenfor al Nationalfølelse, da det syntes, at Engelskmændene nærede lige saa levende et Ønske for at dette skulde undslippe Lovens Kløer, som nogen anden af Passagererne. Parret var af engelsk Herkomst og, skiøndt den undgaaede Autoritet var af samme Nation, havde dog Alle ombord den Idee, at den havde misbrugt sin Myndighed. Den fornemste Engelskmand, Sir George Templemore var ogsaa besiælet af denne Tænkemaade, — en Mening, som han udtrykte med megen Varme, — og en Barons Exempel havde Vægt ikke alene blandt hans egne Landsmænd, men ogsaa blandt et ikke ringe Antal Amerikanere. Effinghams tilligemed Hr. Sharp og Blunt vare virkelig de eneste, der vare aldeles ligegyldige med Hensyn til Sir Georges Følelser; og, da Menne-

skene ere instinctmæssigen hurtige til at opdage, hvem der har Agtelse for deres Mening, kunde deres tilfældige Uafhængighed være foraarsaget derved, at denne Herres Tale var i det Hele taget henvendt til dem, der villigt laante Øre til den. Hr. Dodge var i Særdeleshed hans stadige og ærbødige Tilhører og dybe Beundrer; men han var ogsaa hans Lukaf-Compagnon og en saa reen Democrat, at han var tilbøielig til at paastaae, at Ingen havde Ret til nogen af hans Sandser, med mindre det Offentlige giorde Fordring paa dem.

Imidlertid skred Natten frem, og Maanens svage Lys, der spillede paa Vandet, forøgede med sit hemmelighedsfulde Mørke Scenens Trylleri. Baaden med de to Aarer var øiensynligen bleven indhentet af Orlogsfartøiet, og efter en Communication var hiin mismodigen vendt tilbage mod Land, medens denne benyttede sin Stilling og tilsatte tvende Loggerseil, idet den stod ud efter i en Cours, som vilde bringe Montauk i Læ af den, paa samme Tid som Grundene vilde nøde Skibet til at vende, hvilket snart maatte blive Tilfældet.

„England ligger her paa et meget ubeleiligt Sted," bemærkede Capitain Truck tørt, da han saae denne Manøvre. „Var blot denne Ø af Veien nu, kunde vi stoae,

som vi stævne, og lade disse Orlogsmænd more sig hele Natten med at fylde og bakke paa Portsmouths Red."

„Jeg haaber, at der ikke er nogen Fare for, at den lille Baad skal indhente dette store Skib!" udraabte Sir George med en Livlighed, der giorde hans Menneskekiærlighed megen Ære, idetmindste efter Hr. Dodges Mening; denne havde faaet en forunderlig Forkiærlighed for fornemme Folk ved at have reist i en „Eilwagen" med en tydsk Baron, efter hvem han tog Model til den Pibe, han altid førte med sig, men aldrig røg af, og ved at have været i to Dage og Nætter i Selskab med en polsk Grevinde i en Diligence imellem Lyon og Marseille. Desuden var, som vi have bemærket, Hr. Dodge en ultra Liberal hiemme, — en Omstændighed, som altid synes at have modsat Virkning, naar Personen kommer i fremmede Lande.

„En Fieder, der flyver for en Dames Suk vilde løbe forbi os begge i denne Luft, der aander paa os omtrent paa samme Maade som en Hval snøfter, Sir George! Jeg vilde give Prisen for en Passageer i Lasten, dersom England laae ved det gode Haabs Forbierg i den første Uge eller ti Dage!" — „Eller Cap Hatteras!" tilføiede Styrmanden.

„Nei vist ikke, jeg ønsker ikke den gamle Ø noget

Ondt, eller et værre Clima end den allerede har; skjøndt den ligger os nu lige saa meget i Veien, som Maanen i en Solformørkelse. Et Skridt eller to længere borte, om De vil, — jeg feler et Barnebarns Kiærlighed for den, og kommer og gaaer altfor ofte til at glemme Slægtskabet. Men saa meget jeg holder af den, er min Kiærlighed dog ikke stærk nok til at jeg skulde løbe ind paa dens Grund, og derfor ville vi gaae over Slaget, Styrmand Leach, medens jeg samme Tid ønsker af ganske Hierte, at den Slyngel med de to Loggerseil vilde gaae sin egen Gang."

Skibet vendte langsomt, men med Ynde; og, idet dets Boug dreiede sig imod Osten, var det temmelig tydeligt for Alle, som forstode sig paa Tingen, at de to smaa Loggerseil, der „aad sig op i Vinden," som Søfolk udtrykke det, vilde komme til Luvart af Paqvettens Cours, førend den kunde naae over til den anden Grund. Endogsaa de, der ikke vare Søfolk, havde en ængstelig Anelse om Sandheden, og Lastpassagererne holdt allerede en hemmelig Raadslagning om Muligheden af at skiule den Forfulgte i en eller anden Krog af Skibet. „Det har man ofte giort før," hviskedes der, „og sligt er giort lige saa let nu som før."

Capitain Truck betragtede Sagen anderledes, hans

Stilling kaldte ham tre Gange om Aaret til Portsmouth Red, og han følte sig ikke meget oplagt til at besvære sit fremtidige Samqvem ved altfor aabenbart at trodse Autoriteterne. Han betænkte sig længe, om han skulde brase Bak og tilbyde dem i Baaden at komme ombord, imedens Skibet langsomt nærmede sig den. Hans Sømandsstolthed stred imod, og Jack Truck var ikke den Mand, der ringeagtede eller forglemte de Søeventyr, som hans Kammerater fortalte i Ny-Englands Caffehuus, eller i Forpagterboligerne ved Connecticuts Bredder, hvorfra alle Paqvetfolkene komme, og hvor de søge Ly, naar deres Bane er tilendebragt, ligesaa regelmæssigt, som Frugten raadner, hvor den falder, eller det ikke slagne Græs visner paa Roden.

„Der er ingen Spørgsmaal om, at denne Karl er en Orlogsmand, Sir George!" sagde Capitainen til Baronen, som stod ved hans Side. „See paa den krybende Slyngel giennem denne Natkikkert, og De vil see Mandskabet, siddende paa Tofterne med Armene over Kors, som Folk, der tære Kongens Kost. Ingen uden faste Folk i Tieneften antage nogensinde dette uforskammede, dovne Væsen, hverken i England eller Amerika. I denne Henseende er den menneskelige Natur eens paa begge Steder, — en Mand har aldrig Held med

sig, med mindre han troer, det ikke er Mere, end han fortiener."

„Mandskabet derovre synes at være talrigt. Kan det være deres Hensigt at tage Skibet ved Entring?"

„Dersom det er Tilfældet, maae de tage Villien for Evnen," svarede Hr. Truck lidt koldt. „Jeg tvivler meget paa, at Montauk med to Styrmænd, tre Hovmestre, to Kokke og atten Baksgaster vil holde af den Idee at blive „taget," som De kalder det, Sir George! af Mandskabet paa en sexaaret Jolle. — Vi ere vel ikke saa tunge, som Planeten Jupiter, men have dog lidt for megen Vægt til saa let at blive taget."

„De har altsaa i Sinde at sætte Dem til Modværge?" spurgte Sir Templemore, hvis ædelmodige Iver for de Forfulgte, som det syntes, ledte ham til at føle større Deeltagelse i deres Frihed, end nogen Anden ombord i Skibet.

Capitain Truck, der aldrig havde havt noget mod Spøg, tænkte lidt efter, smilede og yttrede derpaa det Ønske, at et Medlem af Congressen eller af Parlamentet var ombord.

„Det er et besynderligt Ønske under nærværende Omstændigheder," bemærkede Hr. Sharp, „vil De have den Godhed at forklare hvorfor?"

„Denne Sag, mine Herrer! kommer ind under de internationale Love," vedblev Capitainen, idet han gned Hænderne; thi foruden den Kunst at introducere, troede den ærlige Somand, at han var indviet i Vattels Principer, af hvilke han havde en voluminøs Copi, og for hvis Lærdomme han nærede en Agtelse, som de, der begynde seent at lære, sædvanligviis faae for den Lærer, i hvis Hænder de tilfældigviis ere faldne. „Under hvilke Omstændigheder og i hvilken Categori kan et af det Offentlige armeret Skib tvinge et neutralt til at underkaste sig at blive bordet — ikke „taget," Sir George! vil De have den Godhed at erindre det; for F— skal annamme, om Nogen skal „tage" Montauk, som ikke er stærk nok til at „tage" baade Mandskab og Ladning med sig. — Men i hvilken Categori er nu en Paqvet, som den jeg har den Ære at commandere, nødt til i al Comitæt*) at drive til og underkaste sig en Visitation? Skibet er let og har ærligt vendt for sine Seil, og, mine Herrer! det vilde være mig kiært ved denne Leilighed at høre deres Mening. Vil De have den Godhed at forklare den Categori."

Hr. Dodge kom fra en Kant af Amerika, hvor Folk

*) Ordspillet imellem comity (Høflighed) og commitee (Comitee) kan ikke giengives paa Dansk; dette er Grunden, hvorfor den fremmede Benævnelse Comitæt er bleven benyttet. Udg.

pleie at tænke, handle, ja næsten spise, drikke og sove i Fælledsskab; eller med andre Ord fra en af de Egne i Amerika, hvor der er saa meget Fælledsskab, at Faa have det moralske Mod — om de end besidde Kundskaber og alle øvrige Midler — til værdigen at haandhæve deres Individualitet. Naar den sædvanlige Fremgangsmaade med Forsamlinger, Under-Forsamlinger, Sladdremøder og offentlige Møder ikke bevirkede concentreret Handling, havde han og hans Naboer længe pleiet at tage Tilflugt til Selskaber for at tage energiske Forholdsregler, som de kaldte det, og fra sit tiende Aar og til sit fem og tyvende havde denne Herre enten været Præsident, Vice-Præsident, Bestyrer eller Commiteret i et eller andet philosophisk, politisk eller religiøst Foretagende for at styrke den menneskelige Viisdom, gjøre Menneskene bedre og modsætte sig Vildfarelser og Despotisme. Hans Erfaring havde giort ham dygtig i det, man rigtigen kalder Associations Sproget! Ingen af hans Alder kunde i de sex og tyve Forbundsstater giøre bedre Anvendelse af Udtrykkene: „at gribe Traaden," — „Begeistring," — „offentlig Mening," — „forelægge Publicum," og alle disse forskiellige Udtryk, der indbefatte Alles Privilegier og Ingens Rettigheder; men tilfældigviis var denne Persons Udtale ikke saa reen, som hans Bevæggrunde; han misforstod Capitainen, da denne talte om

Comitæt og antog, at Talen var om at nedsætte en Comitee. Skiøndt det nu ikke var let at indsee, hvad den værdige Sømand havde villet sige med de Ord: at være nødt til i al Comitee (Comitæt) at drive til, saa havde han dog seet et sligt Samfund tage saa mange energiske Forholdsregler, at han ikke indsaae, hvorfor det ikke ligesaa vel kunde foretage en saadan Evolution, som nogen anden.

„Det synes virkeligen, Capitain Truck," bemærkede han derfor, „at vor Stilling nærmer sig en Crisis; en Comitee forekommer mig at være særdeles passende i Følge de nærværende Omstændigheder, ligesom den ogsaa er overeensstemmende med republikansk Skik og Brug. For at spare Tid, og for at de Herrer, der blive udnævnte, kunne faae Leilighed til at gjøre deres Indstilling, vil jeg derfor strax udnævne Sir Templemore til Præsident, idet jeg overlader det til enhver af de Nærværende at sige Navnet paa den, han synes passende. Jeg vil kun tilføie, at efter min ringe Mening burde Comiteen i det Mindste bestaae af trende, og at den skal have Magt til at forlange Assistence af Folk og Papir."

„Jeg vilde foreslaae Fem, Capitain Truck! som et Amendement," tilføiede en anden Passageer af samme Slags som den sidst Talende, da Herrer af deres Skole gjøre det til Regel at fremkomme med uberydelige Ind-

vendinger mod enhver Proposition for at vise deres Uafhængighed.

Det var heldigt for Forfatteren til det første Forslag, og for den, der foreslog Forbedringen, at Capitainen kiendte Hr. Dodges Charakteer, ellers vilde et Forslag til at commandere hans Skib ved en Comitee sandsynligviis ikke have mødt den bedste Modtagelse; men, da han i Maaneskinnet saae Evas smilende Blik, samt Hr. Sharp og Blunts fornøiede Ansigter, tilkiendegav han sit fulde Bifald med den udvalgte Præsident, og hans fuldkomne Beredvillighed til at tage imod den omtalte Comitees Indstilling, saasnart den var færdig til at udstæde den.

„Og, dersom Deres Comitee eller Comitæt, mine Herrer!" tilføiede han, „kan underrette mig om, hvad Vattel vilde sige om Nødvendigheden af at dreie et Skib i den dybeste Fred, og naar det Skib eller den Baad, der forfølger, ikke kan have nogen krigførende Rettigheder, saa skal jeg være Dem taknemmelig til min Dødsdag; thi jeg har giennemseet ham ligesaa nøiagtigt, som gamle Koner pleie at studere Almenaken for at see, hvad Vinden skal blive, og jeg er bange for, at han har aldeles overseet dette Tilfælde."

Hr. Dodge og tre eller fire Personer til, der havde ligesaa megen Lyst til Comiteer, som han, bestemte snart af hvem den

nærværende skulde bestaae, og de Udvalgte begave sig til et andet Sted paa Dækket for at raadslaae, medens Sir George til Effinghams store Forundring samtykkede i at være Præsident, en Beredvillighed, der satte al Formalitet til Side.

„Det kunde være hensigtsmæssigt ogsaa at overlade andre Sager til denne Comitee, Hr. Capitain," sagde Hr. Sharp, der havde Takt nok til at see, at Intet uden Evas sædvanlige Tilbageholdenhed holdt hende, hvis glindsende Øine spillede af Glæde, fra at bryde ud i Latter: „nemlig de vigtige Arbeider, at rebe, beslaae, sætte Cours, Seilføring. Tiden at kalde alle Mand op, tilligemed adskillige andre Tjenestesager, som uden Tvivl vilde blive godt behandlede i den Raport, vi have i Vente."

„Uden Tvivl, min Herre! jeg indseer, at De har været til Soes før, og det gjør mig ondt, at De er overseet i Udnævnelsen af Medlemmer til Comiteen. Troe De mig; Alt, hvad De der omtalte, kan gjøres ligesaa godt af en Comitee som at bestemme, om vi skulle hive til eller ikke for dette Fartøi. A propos, Hr. Leach! Fyren har vendt og staaer i denne Retning, i den Tanke at afskiære os og tale med os. — Hr. Sagfører! Strømmen sætter os fra Land, og det vil blive Morgen, førend De kommer i Deres Rede, dersom De venter meget længere.

Jeg er bange for at Madammerne Seal og Grab ville blive ulykkelige Koner.»

Lovens Blodhunde hørte denne Advarsel med Ligegyldighed; thi de ventede Hielp, skiøndt de ikke vidste paa hvad Maade, fra Orlogsfartøiet, der nu tydeligt nok maatte komme til Luvart af Skibet. Efterat de havde stukket Hovederne sammen, bød Hr. Seal sin Compagnon en Priis Tobak, og tog selv en, som en Mand, der er ligegyldig med Hensyn til Udfaldet, og som har Taalmodighed i Tjenesten. Capitainens solbrændte Ansigt, hvis stadige Farve var den, som Kokken faaer, naar Ilden brænder klarest, men hvis Aasyn hverken Ild eller Kulde forandrede, var vendt lige imod de To, og de vilde rimeligviis have faaet en bestemt Erklæring om hans Villie, dersom ikke Sir Templemore havde nærmet sig tilligemed de fire Comiterede for at indgive Resultatet af deres Forhandlinger.

„Vor Mening er, Capitain Truck!» sagde Baronen, „at da Deres Skib er under Seil, og Deres Reise kan siges at have begyndt, er det aldeles urigtigt og ganske unødvendigt for Dem at ankre igjen, men at det er Deres Pligt —»

„Jeg behøver ingen Raad, mine Herrer, hvad min Pligt angaaer. Dersom De kan sige mig, hvad Vattel

siger, eller vilde have sagt om den Sag eller om Visitations Rettigheder, naar det ikke er Krigsførendes Ret, saa skal De have Tak; hvis ikke maa vi gjætte os til det. Jeg, som har faret med et Skib i ti Aar paa denne Vei, behøver heller ingen Opfriskning i Hukommelsenn om Havne-Jurisdictioner, for det er Sager, som man bliver dygtig i ved Praxis. See nu, der var dette Tilfælde med de Sorte i Charleston, hvor Regjeringen viste tydeligt, at den ikke havde studeret Vattel, ellers vilde den aldrig have givet det Svar, den gav. Maaskee har De aldrig hørt om den Sag, Hr. Baron! og, da det berøret et delicat Princip, vil jeg kun omtale Sagen overfladisk; thi den har sine fremragende Punkter ligesom en Kyst."

„Haster det ikke med denne Sag, — kan Baaden ikke? —"

„Baaden kan ikke gjøre Noget, min Herre, uden Jack Trucks Tilladelse. De maae vide, at Carolinerne have den Lov, at alle Negere, som bringes dertil af Skibe, skulle indelukkes, indtil Skibet afseiler. — Dette er for at forebygge Emancipation, som de kalde det, eller Abolition; jeg veed ei hvilken. En Engelskmand kommer derind fra Øerne med en Besætning Sorte, og ifølge Lovene indspærrede Autoriteterne i Charleston dem Alle, førend det blev Nat. John Bull klagede til sin Minister, og

Miniſterne ſendte en Skrivelſe til vor Secretair; Secretairen ſkriver til Gouverneuren paa Carolina og fordrer, at han ſkal reſpectere Tractaten o. ſ. v. Mine Herrer, jeg behøver vel ikke at ſige Dem, hvad en Tractat er, — det er i ſig ſelv en Ting, der maa adlydes; men det er yderſt vigtigt at vide, hvad den fordrer. Godt, hvorledes lød denne Tractat? At John ſkulde gaae ud og ind i Havnen paa ſamme Vilkaar ſom de meſt begunſtigede Nationer efter **statu quo ante bellum** Princippet, ſom der ſtaaer i Vattel: Carolinerne behandlede John netop ligeſom Jonathan, og der var ikke mere at ſige om den Ting. Alle, ſom kom i Havnen maatte, ſom Vattel ſiger, underkaſte ſig Municipalerne. Det var, ſom De indſeer, en Sag, der ſnart blev tilendebragt, uagtet det var en delicat Affaire."

Baronen havde lyttet med overordentlig Utaalmodighed; men af Frygt for at fornærme hørte han efter til Enden, og benyttede den første Pauſe i Capitainens Tale, til at fornye ſine Foreſtillinger med en Intereſſe, der giorde hans Humanitet uendelig megen Ære, paa ſamme Tid, ſom han ikke overſaae Høflighedens Fordringer. „Et overordentligt indlyſende Tilfælde, det maa jeg tilſtaae, og fortrinligt fremſtillet; — jeg tvivler paa, at Lord Stowell kunde have gjort det bedre, — og dette om **ante bellum**

var fortrinligt anbragt; men jeg kan ikke nægte, at mine Følelser i lang Tid ikke have været sat saa meget i Bevægelse, som nu for disse stakkels Folks Skyld. Der er noget usigeligt Sørgeligt i at blive skuffet paa denne grusomme Maade, netop idet man begynder Livets Morgen! og heller end at see denne Tingenes Tilstand forlænget, vilde jeg betale en Bagatel af min egen Lomme. Dersom denne elendige Sagfører vilde samtykke i at tage fyrretyve Pund nu og forlade os, samt faae det fortrædelige Fartøi med Loggerseil at vende tilbage med sig, vil jeg med største Fornøielse give ham Pengene, — det skal være mig en Glæde, det maa jeg oprigtigen tilstaae."

I practist Ædelmodighed ligger der noget saa særdeles Agtværdigt, at, skjøndt saavel Eva som de øvrige nysgierrige Tilhørere havde viist sig tilbøielig til at lee af den hele Forhandling lige indtil det sidste Tilbud, saa talede nu Alles Blik til Baronens Roes. Han havde viist, at han besad Hierte, derom vare nu Alle overbeviste, skiøndt hans foregaaende Samtale havde bragt adskillige af Tilhørerne til at betvivle, hvorvidt han var i Besiddelse af det sædvanlige Qvantum Forstand.

„Gjør Dem ingen Uleilighed med Sagføreren, Hr. Baron!" svarede Capitainen, der gav den Anden et hierteligt Haandtryk; „han skal ikke røre et eneste Pund af

Deres Penge, og jeg troer heller ikke, at han skal komme til at røre denne Robert Davis. Vi have faaet Strømmen under Læ, og den kiører os op til Luvart, ligesom en Oppositions-Vogn flyver over Blakheat. Om et Par Minutter ville vi være i aaben Sø, og saa skal jeg give den Slyngel en Overhaling af Vattel, der skal kaste ham aldeles bak, dersom den ikke kaster ham overbord."

„Men Orlogsfartøiet?"

„Nu vel, naar vi drive Sagføreren og Grab ud af Skibet, saa findes der intet Retsdocument i de Andres Hænder, paa Grund af hvilket de ville kunne tage Manden, om man for Øvrigt tilstod dem Ret dertil. Jeg kjender Slynglerne, og ingen af de Kjæltringer skal tage en Skilling fra Skibet med mit Samtykke. Hør, Hr. Baron! maa jeg hviske Dem Noget; De ere to saa forbandede Kakkerlakker, som nogensinde plyndrede et Brødkammer; og jeg skal sørge for, at de snart hive over den anden Boug, ellers hiver jeg dem ned i deres Baad med mine egne gode Næver."

Capitainen var i Færd med at vende sig, for at see til Orlogsfartøiets Stilling, da Hr. Dodge bad om Tilladelse til at give en kort Beretning om Minoritetens Mening, der gik ud paa, at den var enig med Majoriteten i Alt, undtagen i det Punkt, at da det var rimeligt, at Skibet

ankrede i en Havn længere nede i Canalen, vilde det være klogest at have denne vigtige Omstændighed for Die, inden man tog en endelig Bestemmelse i Sagen. Denne Minoritetens Beretning, som Hr. Dodge forklarede for Baronen, bar snarere Præget af en Forsigtighedsregel end af en Protest og havde ligesaa lidt Indflydelse paa Capitain Truck som Majoritetens Mening; thi han var netop en af det Slags, der sieldent tager Raad af Andre, med mindre de stemme overeens med hans forudfattede Mening, men han vedblev koldt at betragte Fartøiet, som paa denne Tid stod samme Cours som Skibet, lidt til Luvart af dette og bar lidt af, saaledes at de kom nærmere for hver Favn, de avancerede.

Vinden var friſket til en Brise, og Capitainen nikkede bifaldende, da han fra Skandsen, hvor han stod, kunde høre den matte Dønnings Slag, idet Skibets brede Boug skildte Vandet. Paa samme Tid saae de, der vare i Fartøiet, Skummet glide hurtigt forbi dem, medens Bevægelsen for dem, der vare i Montauk, endnu var langsom og besværlig, og dog var den virkelige Bevægelse snarere til den Sidstes Fordeel, da Begge havde, hvad man techniſk kalder, fire Miles Fart. Officeren i Jollen saae hurtigt, at Forandringen ikke var ham gunstig; ved at fire Skjødet og bære saa meget af, som han kunde, var

han snart indenfor to hundrede Fods Afstand fra Skibet, i fuld Fart tværs for dets Luv Boug. I det klare Maaneskin kunde man tydeligt see Ansigtet paa en ung Mand med blank Hat, som bar en Sølieutenants Skibsuniform; han reiste sig fra Agtertoften, hvor to Mand til havde taget Plads.

„De skal have Tak for at dreie til med Montauk," sagde Lieutenanten høfligt, medens han løftede paa Hatten og hilste Passagererne, som flokkedes til Relingen for at see og høre, hvad der passerede. „Jeg er sendt i Kongens Tjeneste."

„Jeg kjender Deres Ærinde, Hr. Lieutenant!" svarede Capitain Truck, hvis Beslutning ikke at samtykke var bleven svækket ved den høflige Maade, hvorpaa Officeren fremkom med sit Forlangende, „og jeg haaber, De indseer, at det er frivilligt, dersom jeg samtykker i Deres Anmodning; thi efter de Principer, der ere forklarede af Vattel og de Andre, som have skrevet om de internationale Love, er Visitations Retten kun den Krigførendes, og, da England har Fred, kan intet Skib, der hører til een Nation, have Ret til at stoppe et Skib, der tilhører en anden."

„Jeg kan ikke indlade mig paa saadanne Omstændigheder, min Herre!" svarede Lieutenanten bidende: „Jeg

har mine Ordre, og De unskylder, naar jeg siger Dem, at jeg har i Sinde at udføre dem."

„Vær saa god, af mit ganske Hjerte, min Herre! dersom De har Ordre at dreie mit Skib til, behøver De blot at komme ombord og lade os see, hvorledes De haandterer Rærne. Hvad de Folk angaae, som nu staae ved Braserne, de ville ikke røre sig af Stedet for den Raaber, som Admiralitetet taler igjennem. Fyren har Activitet i Kroppen, og jeg lider hans Principer som Officeer, men jeg kan ikke være enig med ham i hans Slutninger som Jurist. Dersom han haaber, at han kan skræmme os ind i en ny Categorie, nu vel! det vilde skade de nationale Rettighedre; den unge Mand har indviklet sig i et Problem saaledes, at han vil have al sin Forstand nødvig, for at klare sig ud af det igjen."

„De vil neppe tænke paa at modsætte Dem en af Kongens Officerer i engelske Farvande!" sagde den unge Officeer med den Stolthed, som selv det svageste Sind snart lærer at erhverve i Orlogstjenesten.

„Sætte mig imod, min Herre! jeg modsætter mig Intet; Misforstaaelsen ligger deri, at De troer, at De commanderer dette Skib, istedetfor John Truck. Det er mit Navn, Hr. Lieutenant, John Truck. Det staaer Dem frit for at udføre Deres Ærinde, men beed mig ikke

om at hielpe Dem. De skal være mig hjertelig velkommen her ombord; Intet vilde være mig behageligere end at drikke et Glas Viin med Dem, men jeg indseer ikke Nødvendigheden af at standse en Paquet, der har Hastværk, paa en lang Reise, uden Grund, som vi sige, paa den anden Side Havet."

Der opstod en Pause, hvorefter Lieutenanten med den Betænkelighed, et dannet Menneske føler, naar han giør et Forslag, som han veed ikke burde modtages, raabte, at de, der vare i Baaden med ham, vilde betale Skibets Ophold. Et uheldigere Forslag kunde ikke giøres Capitain Truck, der i et Øieblik vilde have brast Bak, dersom Lieutenanten havde foreslaaet at discutere Vattel med ham paa Skandsen, og som kun var stridig for at forbeholde sig sine Rettigheder, med den Lyst til at sætte sig mod Indblandningen, som de sidste fyrretyve Aars Erfaring saa dybt har rodfæstet i enhver amerikansk Sømands Bryst; men som netop nu havde besluttet at lade Robert Davis sørge for sig selv, og at tømme en Flaske Viin med den smukke unge Mand, der endnu stod op i Baaden. Capitain Truck havde været altfor ofte i London til ikke neie at kjende den Maade, hvorpaa de Engelske bedømme Amerikanernes Charakteer, og iblandt Andet vidste han, at det var den almindelige Mening paa Øen, at Penge kunde

udrette Alt hos Jonathan, eller som man siger, at Christoffer engang kortelig har udtrykt den samme Mening, „dersom der var en Sæk Kaffe i Helvede, vil man see en Amerikaner gaae derind for at hente den ud.“

Capitainen paa Montauk fandt tilstrækkelig Behag i sine lovlig Indtægter, lige saavel som enhver Anden; men han var stolt af sine Landsmænd, i Særdeleshed fordi han fandt at Paqvetterne seilede forbi alle andre Kiøbmandsskibe, og endnu mere stolt af alle de Egenskaber, som Andre nægtede, at de besadde.

Da Capitain Truck derfor hørte dette Forslag eller denne Anmodning, tog han Hatten af med kold Høflighed og bad den Anden „god Nat,“ istedetfor at samtykke. Dette var at bringe Sagen strax til en Crisis, thi Jollens Roer blev lagt op, og der blev forsøgt paa at lægge Baaden paa Siden af Skibet. Men Kulingen var taget stadigt til. Luften var bleven tungere alt som Natten kom paa, og Aftenens Fugtighed gjorde som sædvanligt Seilduget tykkere i de grovere Seil, saa at Skibets Fart mærkeligt forøgedes. Da Samtalen begyndte, var Fartøiet tvers for Forreisningen; og da den endtes var det neppe ud for Krydsreisningen. Lieutenanten saae snart det Ufordeelagtige i sin Stilling, og raabte: „Hiv!“ da han mærkede, at Baaden løb tæt under Skibets Laaring, og at den

vilde være i dets Kjølvande om et Øieblik. Pligthuggeren kastede et let Dræg med saa megen Accuratesse, at det tog fat i Mesangodset, og Linen stivnedes øieblikkeligt, saa at Fartøiet slæbede; en Matros, der kom fra Roret, gik netop i dette Øieblik igiennem den Gang, der er paa Siden af Ruffet, og lagde med en gammel Sømands Aandsnærværelse Kniven paa det udstrate Tougværk, saa at det gik over som et Seilgarn. Drægget faldt i Søen og Baaden rullede i Skibets Kjølvand, inden man kunde faae Tid til at trække Veiret. I et Øieblik vare Seilene givne op, og Aarerne lagte ud, hvorpaa Baaden pløiede Vandet for Mandskabets kraftige Aaretag.

„Klogt! klogt og behændigt!" udbrød Capitain Truck, der stod ubevægelig og lænede sig til et Hovedtoug i en Stilling hvorfra han kunde see Alt, hvad der foregik, idet han benyttede Leiligheden til at slaae Asken af sin Cigar, medens han talte: „en flink ung Mand, som vil blive Admiral eller mere, tør jeg nok sige, dersom han lever; — maaskee en Cherub med Tiden. Dersom han nu roer meget længer Agter udi vor Kjølvand, maa jeg tilstaae, Leach! at han kun er lidt marineragtig. Ei, ei! der styrer han ud af det ligesom en fornuftig Fyr, som han ogsaa er. Nu vel! der er noget Morsomt i den Tanke, at en sex Aares Jolle vilde tage en Londonner Paqvet ved

Entring, om man ogsaa antager, at Gutten kunde have kommet paa Siden."

Det vilde det synes, tænkte Leach og Mandskabet paa Mantauk; thi de vedbleve deres Arbeide med at spule Dækkene med lige saa megen Philosophie, som Folk altid udvise, naar de have et utaknemmeligt Arbeide. Denne Sømandens Koldblodighed forundrer altid Folk, der ikke ere vante til at færdes paa Havet; men de, der i mange Aar have tumlet om i Storme, hvis Uforfærdethed stoler paa et Træf, der vilde bringe Andre til at tvivle, og hvis Sikkerhed bestandig beroer paa at have deres Evner i deres Magt, faae med Tiden en Ligegyldighed for alle Livets mindre Bekymringer og Glæder. Der hørtes en sagte Latter blandt Folkene, og nu og da kastede de et nysgjerrigt Blik over Relingen for at see den arbeidende Baads Stilling; men dermed ophørte, hvad Mandskabet angik, Virkningen af denne lille Begivenhed.

Dette var ikke Tilfældet med Passagererne. Amerikanerne triumpherede over Orlogsmandens uheldige Forsøg, og de Engelske tvivlede. De vare vante til Ærbødighed for Kongen, og de vare misfornøiede over at see en Fremmed spille et kongeligt Fartøi et saadant Puds, i hvad de med Rette antoge for at være engelsk Farvand. Skjøndt Loven ikke kan give een Mand mere Ret end en anden

til Veien foran hans egen Dør, kommer han dog med Tiden til i en vis Grad at betragte den som sin Eiendom. Strængt talt var Mantauk maaskee endnu under de engelske Loves Herredømme, om den end var en Miil fra Land, da den laae til Ankers, og paa denne Tid havde Strømmen i Forening med dens egen Fart bragt den fuldkomment ligesaa langt til Søes igjen; den var nu virkelig saa langt fra Land, at Capitain Truck ansaae det for sin „Pligt" at bringe Sagen til Ende med Sagføreren.

„Nu vel, Hr. Seal!" sagde han, „jeg takker for Deres Selskab her til; men De maa undskylde mig, at jeg ikke vil tage Dem og Hr. Grab heelt til Amerika. Om en halv Time vil De neppe være i Stand til at finde Den; thi saasnart vi ere komne i en passende Afstand fra Fartøiet, vender jeg Syd-Vest over, og De burde dog huske paa Damernes Engstelse hjemme."

„Dette kan blive en alvorlig Sag, Capitain Truck, naar De kommer tilbage. Englands Love ere ikke at spøge med. Vil De gjøre mig den Tjeneste at lade Hovmesteren bringe mig et Glas Vand? At vente paa Retfærdighed er en tør Forretning, mærker jeg.

„Det gjør mig meget ondt, at jeg ikke kan samtykke, mine Herrer! Vattel taler intetsteds om at forsyne hver-

ken Krigsførende eller Neutrale med Vand, og Congres-Lovene tvinge mig til at medtage et vist Qvantum Vand for hver Mand. Alligevel, dersom De vil drikke paa en heldig Reise for os til Amerika og paa Deres egen lykkelige Tilbagereise, saa skal det være i Champagne, dersom De hændelsesviis skulde holde af denne behagelige Drik."

Ligesom Sagføreren stod i Begreb med at tilkiendegive sin Beredvillighed til at gaae ind paa disse Vilkaar, rakte Robert Davis Kone ham et Glas med den Drik, han først havde forlangt. Han tog Vandet, drak det og vendte sigfra Konen med en Uboielighed, som kun den besidder, der aldrig lader Følelsen vinde Seier over Pengegridskhed. Vinen blev bragt, og Capitainen fyldte Glassene med en Sømands Hjerteelighed.

„Heldig Tilbagekomst til Madam Seal samt Retfærdighedens smaa Guder og Gudinder, — Pan eller Mercurius, hvilken er det? Og hvad Dem angaaer, Hr. Grab! see vel ud efter Haierne, naar De roer ind. Dersom de høre, at De er til Søes, ville forfulgte Sømænds Sjele opirre dem mod Dem, ligesom Fanden forfølger coquette Mandfolk. Nu vel, mine Herrer! De ere blevne narrede denne Gang; men hvad gjør det til Sagen? Det er kun et Menneske mere, der er kommen vel

ud af et Land, der allerede har for mange i Forveien, og jeg haaber, at vi ville mødes som gode Venner om fire Maaneder fra i Dag af. Endog Mand og Kone maae skilles, naar Timen kommer."

„Det vil komme an paa, hvorledes min Client synes om Deres Opførsel ved denne Leilighed, Capitain Truck! thi han er en Mand, hvem det ikke altid er tilraadeligt at trodse."

„Jeg blæser ad Deres Client, Hr. Seal!" svarede Capitainen. „Jeg lader mig ikke skræmme af en Sagførers Knurren eller en Retsbetients Nik. De kommer ud med en Skrivelse eller en Fuldmagt, lige meget hvilken; jeg gjør ingen Modstand, De jager efter Deres Mand, som en Grævling efter en Rotte og kan ikke finde ham; jeg seer den vakkre Fyr nu paa Dækket; men jeg finder mig ikke forpligtet til at sige hvem, og hvor han er; mit Skib er klareret, jeg seiler; og De kan ikke stoppe mig; vi ere udenfor Forlandet, gode halv tredie Miil fra Land, og somme Skribenter sige, at Eders Jurisdiction strækker sig et Kanonskud, og naar man er der uden for, er Eders Myndighed ikke saa meget værd som min Mesterkoks, der har Magt til at lade sin Mat skure Kjedlerne. Nu vel! bliver De her ti Minutter endnu, saa ere vi fulde tre Mile fra nærmeste Land, og saa er De i Amerika ifølge

Loven, og det vil være en hurtig Reise, De har gjort. Det er, hvad jeg kalder en Categori."

Idet Capitainen gjorde den sidste Anmærkning, opdagede hans hurtige Blik, at Vinden havde trukket sig saa meget vestlig, at han ikke behøvede at vende, og at de i Virkeligheden løb med otte Miles Fart i en lige Linie fra Portsmouth. Da han saae Agter ud, bemærkede han, at Fartøiet havde opgivet Jagten og stod tilbage imod den langt fra liggende Kyst. Under saa haabløse Omstændigheder gjorde Sagføreren sig færdig til at forlade Skibet, da han nu blev bange for sin Baad, der fløi paa Vandets Overflade, bxreret af Skibet; han indsaae, at han ikke kunde tvinge den Anden til at brase Bak, for at han kunde komme fra Skibet. — Heldigviis var Vandet endnu temmelig smult, og det lykkedes Hr. Seal under Skielven og Bæven at tumle ned i Baaden, dog ikke førend Færgefolkene havde advaret ham om, at de ikke længere vilde holde til Skibet. Hr. Grab fulgte med megen Vanskelighed, og netop, da en Mand var færdig til at lade Fangelinen gaae, viste Capitainen sig i Faldrebet med den Mand, de vilde have fat paa, og sagde med den venligste Stemme:

„Hr. Grab, Hr. Davis; Hr. Davis, Hr. Grab; jeg introducerer sieldent Lastpassagererne, men for at tjene

to gamle Venner afviger jeg fra Reglen. Det er, hvad jeg kalder en Categori. Jeg beder at hilse Madame Grab; — lad gaae Fangeline!"

Ordene vare ikke saa snart udtalte, førend Baaden slingrede og dreiede omkring i den Hvirvel, som det hurtigt ilende Skib efterlod.

Femte Capitel.

Hvad Land er dette?

Illyrien, Lady.

Tolvte Nat.

Capitain Truck kastede Øinene til Veirs, for at see om Alting trak, med en Kulde som om intet Usædvanligt havde fundet Sted; han og hans Mandskab ansaae, som der syntes, Forsøget paa at entre dem som Folk, der betragte Planeternes naturlige Phænomener, eller med andre Ord, som om Skibet, hvoraf de kun vare Dele, var undsluppet ved dets eget Instinct eller Villie. — Den Vane, at betragte Maskinen som det styrende Princip, er temmelig almindelig blandt Søfolk, der, naar de fire en Bras eller hale en Bugline, ligesom en Kudsk holder

tilbage paa Toilerne, synes at tænke, det kun er for at lade Skroget gaae sin egen Gang lidt mere ugenert. — Sandt nok! Alle vide det bedre; men Ingen siger det, eller vil synes at være af en anden Mening.

„Lagde De Mærke til, hvorledes den gamle Skude sprang af Veien for de Røvere i Orlogsfartøiet?" sagde Capitainen venligt til dem paa Skandsen, da hans Blik til Veirs tilstrækkelig havde mindet ham om, at det var hans egen Sømandskløgt, der skulde rette Skibets Instinct. „En sky Hest eller en Hval med Harpunen i Livet eller for den Sags Skyld ogsaa en af deres vidunderligste Gjøglere kunde ikke have gjort et nettere Spring til Siden end dette gamle stakkels Skrog, der dog vist er det mest klodsede Fartøi, der pløier Havet. Jeg vilde ønske, at Kong William vilde faae i sit kongelige Hoved nu at sende en af hans letbenede Krydsere ud for at hevne det slemme Puds, som Montauk spillede hans Fartøi."

Et mat Knald fra en Kanon, da Lyden kom aftagende op imod Vinden, standsede Capitain Trucks Drillerier. Da man saae ned i Læ, var det lyst nok til at bemærke de symmetriske Seil paa den Corvet, der laae til Ankers, da Mantauk forlod Ankret, med skærpede Ræer og Skibet staaende ud under Force af Seil, formodentlig jagende. Skuddet var øiensynlig affyret for at kalde Jollen tilbage,

da der brændte Blaalys baade i Skibet og i Jollen: et Tegn paa, at de signaliserede.

Passagererne saae betænkelige paa hverandre; thi Sagen begyndte nu at blive alvorlig. Nogle anførte Muligheder af, at Davis Forbrydelse kunde være Andet end Gjeld, men dette modbeviistes saavel af selve Sagen, som ved Sagførerens egen Forklaring, medens de Fleste formodede, at Krydseren fulgte efter dem, for at faae Opreisning for den mod Autoriteterne viste Ringeagt og for at bringe dem tilbage igjen. De engelske Passagerer begyndte i Særdeleshed nu at forsvare Regjeringens Myndighed, medens Amerikanerne heftigen forsvarede deres Flags Rettighed. Dog vare begge Effinghammerne moderate med Hensyn til deres Meningsyttringer, thi Opdragelse, Alder og Erfaring havde lært dem at dømme med Besindighed.

„Med Hensyn til Capitain Trucks Fremgangsmaade, at nægte at lade Fartøiet entre, derom er han rimeligviis bedre Dommer end Nogen af os," bemærkede Hr. Effingham med høflig Beskedenhed, „thi han maa bedre kiende Skibets nøiagtige Plads paa den Tid; men jeg skulde troe, at der ikke med Rimelighed kan tvivles paa, at det fremmede Orlogsskib ikke har Ret til at bringe dette tilbage til Havn paa en Tid, da der er dyb Fred, og Ski-

bet seiler i aaben Sø, som snart vil være Tilfældet med Montauk; — dersom man antager, at den ikke allerede er der nu. Uenigheden, hvis der bliver nogen, er nu blevet til en Underhandlings Sag; eller ogsaa maa der søges Erstatning ved de to Nationers almindlige Agenter, og ikke af nogen af Parternes Commanderende. Det Øieblik, Montauk har naaet alle Nationers offentlige Vei, er den ubelukkende under det Lands Jurisdiction, under hvis Flag det lovmæssigen farer."

„Vattel!" sagde Capitainen, idet han nikkede bifaldende og slog Asken af sin Cigar.

John Effingham havde stærke Følelser, hvilket ofte kun er eensbetydende med stærke Fordomme, og han var opdraget for omtrent tredive til fyrretyve Aar siden, — det vil sige, han var opdragen under engelske Meningers Indflydelse, som den Gang tyngede, (og hvoraf mange endnu tynge) ligesom en trykkende Vægt paa Amerikas nationale Interesser. Vel var Hr. Effingham jevnaldrende med sin Fætter, ligesom de ogsaa havde været Skolekammerater; de havde elsket hinanden som Brødre, havde den høieste Agtelse for hinandens Grundsætninger, tænkte overeensstemmende med Hensyn til tusinde Gienstande, og dog, hvad det engelske Herredømme angik, kunde to Mennesker ikke

have mere forskjellige Meninger end Enkemanden og Peberſvenden.

Edward Effingham var en særdeles retſindet Mand; og da han i en ung Alder var kommet i Beſiddelſe af ſine Godſer, havde han tilbragt mange Aar i en til Studier helliget Indgetogenhed, der ved at holde ham fiernet fra Verdens Tummel dog ikke havde forhindret, at hans naturlige Evner frit havde udviklet ſig. Paa den Tid, da den hele Republik i Virkeligheden fremſtillede det nedværdigende Maleri: en Nation, ſønderrevet af ſtridende Partier, der var begrundet i udenlandſke Interesſers overveiende Indflydelſe, da de Fleſte enten vare Engelſke eller Franſke, forblev han, hvad Naturen, Loven og Fornuften havde beſtemt ham til at være: en Amerikaner. — Medens Edward Effingham ned **otium cum dignitate** paa ſine Arvegodſer, havde han, uden at gjøre Fordringer paa et hædret Navns ydre Glands, men vis paa Anerkjendelſen af ſine gode Egenſkaber, fundet den rette Tro, den, ſaa Mange af de „Gudelige" havde overſeet, eller den, ſom de, hvis de ellers havde forſtaaet den, ſkjændigen havde ringeagtet, bevægede af deres Lidenſkaber og anſporede af Tidens kortvarige og uſikkre Interesſer. — Man kunde ikke finde noget Menneſke, der vanſkeligere end han blev ſat i Begeiſtring, — denne **primum mobile** af al ameri-

kanst Patriotisme og Activitet, dersom vi skulle troe Tidens Theori. Uafhængighed i Stilling havde gjort ham uafhængig i Tænkemaade; Studium og Grandskning gjorde ham alene derved selvstændig og retfærdig, at de holdt ham udenfor Lidenskabernes Indflydelse; og, medens der fandtes Hundrede, der vare klogere og dygtigere til at fremstille det Ophøiede, eller der havde mere Magt over Mængden, vare der Faa, der saa ofte havde Ret, og Ingen, der var mindre egennyttig end denne naturlige og ligefremme Mand. — Han elskede sit Fødeland, skiøndt han saae og beklagede dets Svagheder; var dets faste og stadige Forsvarer iblandt Fremmede, uden at blive dets egennyttige eller væmmelige Smigrer hiemme, og viste til enhver Tid og paa ethvert Sted, at han havde Hiertet paa det rette Sted.

I mange Hovedsager var John Effingham det Modsatte af alt Dette. Af en klarere og kraftigere Forstand end hans Fætter, besad han ogsaa mindre Magt over Lidenskaberne, en ubøieligere Villie og Fordomme, der ofte fordunklede hans Forstand. Hans Fader havde arvet Størstedelen af Familie-Eiendommen, og med denne havde han indladt sig i de Penge-Speculationer, som fulgte efter Antagelsen af den nye Constitution, og hyldende det hellige Ordsprog, at, „hvor Skatten er, der vil Hiertet blive,

havde han ivrigt og i Blinde indladt sig i alle Uro opvækkende og uforsonlige Parti-Spørgsmaal, dersom dette Ord passende kunde anvendes paa Regler for Opførsel, som afvexle med Dagens Interesser, og havde faaet de sædvanlige Feil, hvormed Partiaanden uundgaaeligt fordærver Sindet.

Amerika var dengang alt for ungt i dets Uafhængighed og altfor ubetydeligt i Alles Øine, undtagen i dets egne, til at tænke og handle for sig selv, uden i Sager, der altfor aabenbart krævede øieblikkelig Opmærksomhed til at kunne oversees; men de store selskabelige Grundsætninger, — eller rettere sagt de store selskabelige Interesser, — som dengang sønderrevne Europa, foraarsagede fuldkomment lige saa megen Sensation i dette fierne Land, som vel var forenelig med en Tingenes Tilstand, der havde saa lidt praktisk Forbindelse med Resultatet. Effinghams Familie havde forladt Amerika som Føderalister i Ordets sande Mening; thi deres Opdragelse, medfødte Fornuft og Grundsætninger gave dem Kiærlighed til Orden og god Bestyrelse; men, efterhvert som Faktionerne dristigere hævede deres Hoveder, og Partinavne forvexledes og misbrugtes paa en modsigende Maade, trak den Deel af Familien, der vare Landbosiddere, sig tilbage blandt dem, der betragtedes som ægte Amerikanere, medens Handelsklassen blev

hvad man passende kunde kalde, engelske Føderalister. Vi mene ikke, at Johns Fader havde ifinde at være sit Fødeland utro, men ved at slutte sig til sit Parties Yndlingsanskuelser, var han uformærket kommen ind i et Væv af Modsigelser, der, hvis de havde nogen Betydning, betød alt uden det, der høitideligt var bleven antaget som hans Fødelands Grundprinciper, og mange af disse Anskuelser strede aldeles saavel mod dets Interesse som dets Hæder.

John Effingham havde sig selv uafvidende indsuget sin egen Klasses Meninger, skiondt den store Formue, som han havde arvet efter sin Fader, gjorde ham alt for uafhængig til at følge Handelens bøielige Politik. For saa vidt havde han ladet Temperamentet virke paa sine Fordomme, at han forsvarede Englands Ret til at tage Folk med Magt fra Skibe, der fore under amerikansk Flag, en Idee, som hans ligefremme, men klartseende Fætter ikke havde næret et eneste Øieblik; og han var besynderlig opfindsom i at opdage Feil ved Republikkens Handlinger, naar de strede imod Storbrittaniens Politik. — Kort sagt, han behøvede alt sit Talent for at bøde paa saa meget Sophisterie, eller for at giøre en Mening antagelig, som var saa grundfalsk. Efter Freden 1815 reiste John Effingham anden Gang udenlands og ilede igiennem England med en lidenskabelig Begjærlighed, der snarere skyldte

Lyst til Modsigelse end faste Begreber om Sandhed eller naturlige Baand sin Tilværelse. Resultatet var, som det vil være nitten Gange af tyve, skuffede Forventninger, og det kun af den Grund, at han i en Partigiængers Iver havde skabt sig Theorier og troede at forudsee Resultater. Ligesom de engelske Radicale, der ile til Amerika med et Sind, der vakler imellem upraktiske Partimeninger, led han i Særdeleshed derved en Reaction, at han fandt, at Mennesket ikke er Naturen overlegent, og han opdagede saa seent, hvad han kunde have vidst, da han reiste: at samme Aarsager frembringe samme Virkninger. Siden den Tid blev John Effingham klogere og moderatere, skiøndt, da Stødet ikke havde været voldsomt nok til at bringe ham tilbage til Sandhedens Erkiendelse, eller snarere til et andet Parties modsatte Fordomme, fandtes dog Levningerne af disse gamle Ideer endnu i hans Meninger, og kastede et Slags Tusmørke over hans Sind; ligesom i Naturen Aftenglød og Morgenrødme følge efter, eller gaae for ud for Solens Lys.

Under Indflydelsen af disse skiulte Fordomme svarede John Effingham sin Fætters Bemærkninger, og Samtalen fik snart det discursive Sving, hvor Parterne ikke ere klartseende og ikke paavirkede af Sandheden alene. Næsten Alle toge Deel i den, og en halv Time gik hurtigt

hen med at fortolke Nationalloven, samt hvad der talte for og imod det nærværende Tilfælde.

Det var en skiøn Aften; Mademoiselle Viefville og Eva spadserede frem og tilbage paa Dækket for at faae Motion; Vandets Rolighed giorde Øieblikket i enhver Henseende gunstigt dertil. Den almindelige Følelse for det nygifte Par havde, som vi allerede have sagt, brudt Isen, og der var mindre Tilbageholdenhed i det Øieblik, Grab forlod Skibet, end der vilde have været efter en Uges Forløb, under almindelige Omstændigheder. Eva Effingham havde fornemmelig tilbragt sin Tid fra det ellevte Aar paa Europas Fastland, og i de forskielligste Selskaber, hvilket almindeligviis er Tilfældet med Fremmede i denne Verdensdeel; det vil med andre Ord sige, lige saa meget udenfor den strenge Indskrænkning, der i Europa paalægges de Unge af hendes Kion, som indenfor den overordentlige Frihed, som gives dem i Hjemmet. Om hun endog aldrig havde forladt sin Faders Huus, var hun dog af alt for dannet Familie til at tillade sig de upassende Friheder, der undertiden i Amerika ansees for ugeneert Væsen; men hendes Omgang i Udlandet havde givet hendes Adfærd en større Tilbageholdenhed end den cis-atlantiske Simpelhed i Skikke vilde have giort nødvendig i de strengeste Cirkler. Med den sædvanlige qvin-

delige Tilbageholdenhed forbandt hun et naturligt og ugeneert Væsen, og havde havt Leilighed til at see saa mange forskiellige Nationer, at hun havde faaet en Selvtillid, der under Indflydelsen af en exemplarisk Opdragelse og medfødt Siæle-Værdighed, ikke var hende til Skade. Uagtet Mademoiselle Viefville havde forandret sin Mening noget efter at have været saa mange Aar i en amerikansk Familie, blev hun dog forundret over at see Eva modtage Hr. Sharps og Hr. Blunts ærbødige Tiltale med mindre Tilbageholdenhed, end hun sædvanlig viste en aldeles Fremmed. Istedetfor blot at være Tilhørerinde, havde hun besvaret adskillige af den Førstes Bemærkninger, og een eller to Gange havde hun endog leet høit over nogle af den af fem Medlemmer bestaaende Comitees Urimeligheder. Den forsigtige Gouvernante forundrede sig, men troede dog halvveis, at denne Forandring burde tilskrives den større Frihed, som Opholdet medfører i et Skib, thi som ægte Fransk havde Mademoiselle Viefville et meget utydeligt Begreb om det mægtige Dybs Hemmeligheder, — hun tillod sig derfor ikke at giøre nogen Bemærkning, idet hun stolede paa sin Elevs prøvede Smag og Beskedenhed. Medens Eva talede med Herr Sharp, hvis Arm hun havde modtaget, var hun selv kommen i en livlig Samtale med Hr. Blunt, der gik ved hendes Side, og talede hendes Mo-

dersmaal saa godt, at hun i Begyndelsen troede i ham at finde en Landsmand, der reiste under et engelsk Navn, som et **nom de guerre.**

Medens denne Samtale var livligst, — thi Paul Blunt talede med sin Dame om Paris og dens Fortrinligheder med en Kløgt, der snart tiltrak sig hendes udeelte Opmærksomhed, da „**Paris, ce magnifique Paris,**" næsten havde lige saa megen Indflydelse paa Gouvernantens Lyksalighed, som man siger den havde paa Madame Staëls, — talede Evas Ledsager med en sagte Stemme, der kunde synes at være temmelig fortrolig hos en Fremmed, skiøndt den var fuldkommen ærbødig, og sagde:

„Jeg har smigret mig med det maaskee vel egenkærlige Haab, at Miss Effingham ikke saa ganske har glemt Alle, som De har truffet paa Deres Reiser, at De anseer mig for en aldeles Fremmed."

„Paa ingen Maade," svarede Eva med fuldkommen Rolighed og Fatning; „ellers vilde een af mine Evner, nemlig Hukommelsen, være aldeles unyttig. Jeg kiendte Dem ved første Blik og ansaae den værdige Capitains Introduction, som et saa meget mere overflødigt Galanterie."

„Jeg er lige saa fornøiet som ærgerlig over alt dette; fornøiet og uendelig smigret ved at finde, at jeg ikke har

gaaet forbi Deres Blik paa samme Maade, som den almindelige Hob, hvis Ansigtstræk ikke engang efterlade noget Spor, og ærgerlig over at befinde mig i en Stilling, som De, frygter jeg, betragter som latterlig."

„Aa, man tør neppe forbinde megen Vigtighed med unge Herrers eller Damers Handlemaade paa en Tid, der er saa original som vor. Jeg saae Intet særdeles urimeligt undtagen Introductionen; og der er siden foregaaet saa meget endnu Latterligere, at denne næsten er gaaet mig af Minde."

„Og Navnet —?"

„Er i Sandhed skarpt. Om jeg ikke husker feil, saa lod De Dem nøie med at lade Tieneren bære det, da vi vare i Italien; men nu, da De vover Dem iblandt et Folk, der er saa bekiendt for Skarpsindighed som Amerikanerne, troer jeg, De har anseet det nødvendigt, at gaae bevæbnet **cap-à-pié**."

Begge smilede som om de morede dem lige meget over Spøgen, og han vedblev:

„Men jeg haaber oprigtigt, at De ikke tilskriver min Incognito nogen upassende Bevæggrund?"

„Jeg tilskriver det den, der faaer unge Mennesker til at reise fra Rom til Wien, eller fra Wien til Paris: der foraarsager, at de sælge deres **Vis à-vis** for at kiøbe

en Dormeuse; at de kiende deres Venner idag og glemme dem i Morgen; eller kort sagt, faaer dem til hundrede andre Ting, der ikke kunne tilskrives nogen anden Bevæggrund."

„Og denne Bevæggrund —?"

„— Er ene og alene Caprice."

„Jeg vilde ønske, at jeg kunde formaae Dem til at tilskrive min Opførsel andre Grunde. Kan De ikke finde nogen, der i nærværende Tilfælde vilde være mindre foragtelig?"

„Jo kanskee," svarede Eva efter et Øieblikks Betænkning; hun smilede atter og tilføiede hurtigt: „Men dersom det ikke bliver mig tilladt at beskylde Dem for uforbederlig Caprice, frygter jeg for at maatte angive en Grund, der kun vil gjøre Deres Verdenskundskab liden Ære."

„Det vil omsider vise sig. Troer De, at Mademoiselle Viefville mindes mig?"

„Det er umuligt; De husker nok, hun var syg, de tre Maaneder, vi saae Dem saa ofte."

„Og Deres Fader, Miss Effingham; skulde jeg være glemt af ham?"

„Nei, det er jeg vis paa, De ikke er. Han glemmer

aldrig Nogens Ansigt, hvordan det end er gaaet med Navnet i nærværende Tilfælde."

„Han behandlede mig saa koldt og som om jeg var ham aldeles fremmed."

„Han har altfor megen Levemaade til at han skulde vise, at han gienkiendte et Menneske, der ønsker at være ukiendt, eller til at bryde ud i Forundring eller theatralske Overraskelsesscener. Han er desuden sindigere end en Pige, og tilgiver maaskee ikke saa let en Caprice."

„Jeg er ham forbunden for hans Tilbageholdenhed; thi det vilde være latterligt at blive opdaget; og saalænge kun De og han kiende mig, vil jeg føle mig mindre generet i Skibet. Jeg er vis paa, at ingen af Dem ville forraade mig."

„Forraade!"

„Forraade, giøre mig kiendt, tilintetgiøre mig, om De saa vil; Alt er bedre end at blive giort latterlig."

„Det er en Smags Sag, men De er altfor sikker paa ikke at blive opdaget. De er kiendt af Een foruden min Fader, mig og den hæderlige Mand, som De har berøvet al den Værdighed, der sikkert alene laae i hans Navn."

„Hav Medlidenhed med mig! hvem mener De?"

„Den gode Nanny Sidley, min fordums Amme og nuværende **femme de chambre**. Aldrig var nogen

Drage mere aarvaagen, end den trofaste Nanny, og det er forgiæves at antage, at hun ikke erindrer Deres Ansigtstræk."

„Men Drager sove undertiden; hvormange ere ikke blevne beseirede i en saadan Tilstand."

Eva smilede, men rystede paa Hovedet. Hun vilde til at forestille Hr. Sharp Usandsynligheden af hans Tro, da et Udbrud, der undslap hendes Gouvernante, tiltrak sig Begges Opmærksomhed, og forinden Nogen af dem fik Tid til at tale igien, vendte Mademoiselle Viefville sig om til dem, og sagde hurtigt paa Fransk:

„Jeg forsikkrer Dig, **ma chère**, at jeg paa Sproget vilde have antaget denne Herre for min Landsmand, dersom han ikke i dette Øieblik havde begaaet en afskyelig Feil."

„Tillader De, jeg maa spørge, hvori den bestod, for at jeg strax kan rette den?" spurgte Hr. Blunt.

„**Mais, Monsieur**! De taler altfor rigtigt, altfor grammatikalsk for en Indfødt. De tager Dem ikke de Friheder med Sproget, som den har Ret til, der føler sig Sproget mægtig. Feilen bestaaer i altfor megen Correcthed."

„Og den bliver lettelig en Feil. Jeg takker Dem for dette Vink, Mademoiselle Viefville; men, da jeg nu begi-

ver mig til et Sted, hvor der ikke tales meget Fransk, vil denne Feil tabe sig iblandt større."

Parret vendte sig atter bort og fortsatte Samtalen, som denne ubetydelige Begivenhed havde afbrudt.

„Der er maaskee endnu Een, der kiender Dem," vedblev Eva, saasnart som de Andres muntre Conversation overbeviste hende om, at de ikke bleve overhørte.

„De kan dog vel ikke mene ham?"

„Jo netop ham. Er De ganske vis paa, at Hr. Sharp, Hr. Blunt; Hr. Blunt, Hr. Sharp aldrig have seet hinanden før?"

„Jeg troer ikke førend det Øieblik, vi kom sammen i Baaden. Han er en dannet ung Mand; han synes endog meer end dette, og man vilde ikke lettelig glemme ham. Han er det øvrige Selskab aldeles overordnet. Er De ikke enig med mig deri?"

Eva svarede ikke, formodentlig fordi hun ikke syntes, at hendes Ledsager var bekiendt nok med hende, til at han kunde spørge om hendes Mening om Andre. Hr. Sharp havde altfor megen Verdenskundskab til ikke at indsee den lille Feil, han havde begaaet; og, efter at han paa en høitravende Maade havde bedet den unge Dame om den Naade, ikke at forraade ham, havde han Takt nok til at forandre Samtalen; thi han indsaae, at

den ikke kunde fortsættes betræffende denne Gienstand, og at han anmasede sig en Fortrolighed, som Eva ikke var tilbøielig til at indrømme. Heldigviis afgav en Pause i Gouvernantens Conversation en passende Leilighed til at tale om noget Andet.

„Jeg formoder, De er en Amerikaner, Hr. Blunt," bemærkede han; „og, da jeg er en Engelskmand, kunne vi passende discutere det vigtige Spørgsmaal angaaende den internationale Lov, om hvilken jeg hører vor værdige Capitain slaae om sig med Citater af Vattel med et Kiendskab, som om det var en hverdags Samtale. Jeg haaber i det Mindste, at De er enig med mig i, at, naar Corvetten har seilet os op, vilde det være meget urimeligt, om vi satte os imod, at de kom ombord til os?"

„Jeg indseer aldeles ikke, at jeg nødvendigviis maa være en Amerikaner for at give min Mening i en saadan Sag," svarede den unge Mand høfligt, skiøndt han smilede, idet han svarede — „thi hvad der er Ret er Ret, ganske uafhængigt of Nation eller Nationalitet. Det forekommer mig virkelig, at et armeret Skib saavel i Fredstid som i Krigstid bør have Ret til at forsikkre sig om et Koffardiskibs Charakteer, i det Mindste til Lands ved Kysten, hvortil Krydseren hører. Uden denne Magt er det ikke let at indsee, hvorledes de kunne opdage Smuglere,

jage Sørøvere, eller i andre Henseender svare til den Hensigt, i hvilken saadanne Skibe sædvanligviis sendes til Søes, naar ikke virkelige Fiendtligheder finde Sted."

„Det fornøier mig at høre, at De altsaa er enig med mig i Lovmæssigheden af Visitationsretten."

Paul Blunt smilede atter, og det forekom Eva, der, idet de dreiede sig om paa deres korte Spadsereplads, havde kastet et Blik paa hans indtagende Aasyn, at det udtrykte Bevidstheden om en overlegen Kundskab med Hensyn til den omtvistede Sag. Dog svarede han lige saa mildt og roligt som før.

„Ret til at visitere for at opnaae disse Hensigter har det vistnok, men ikke nogen anden. Dersom Nationerne fordømme Sørøveri for Exempel og bruge Folk til at opdage og tage Fribyttere, er det fornuftigt at tilstaae disse Mennesker alle de Rettigheder, som ere nødvendige for at udføre disse Pligter; men paa samme Tid jeg indrømmer saa meget, seer jeg ikke, at Myndigheden strækker sig udenfor den, der netop behøves til den særdeles Tieneste, de skulle udøve. Dersom vi tillade en Mand at komme ind i vort Huus for at opsøge Tyve, følger det ikke deraf, at han har Ret til at udføre andre Ærinder. Jeg troer, at Fartøiet, der forfølger os som Krydser, burde tillades

at komme op til dette Skib; men, naar det Intet finder, der strider imod Nationernes Love, troer jeg heller ikke, at det har Ret til at stoppe eller paa anden Maade uleilige Paqvetten. Og den Ret, jeg tilstaaer, bør endog udøves med det Gode og uden opirrende Misbrug."

„Men De maa dog vist indrømme, at vi have Uretten paa vor Side, idet vi unddrage en Flygtning fra Retten, og kunne derfor ikke, som et Princip betragtet, modsætte os, at den stakkels Mand bliver taget tilbage til det Land, hvorfra han er undsluppet, i hvor megen Medlidenhed vi kunne føle for hans Ulykke i dette enkelte Tilfælde?"

„Jeg tvivler meget paa, at Capitain Truck vil giøre en saa urimelig Slutning. For det Første vil han sandsynligviis sige, at hans Skib var clareret, og at han havde Ret til at seile; at han ved at tillade Politiofficianter at visitere Skibet, medens det var i engelske Farvande, giorde Alt, hvad der kunde forlanges af ham, da Loven hverken byder ham at være Angiver eller Arrestforvarer; at Sagen var at tage Davis, og ikke at stoppe Montauk; at, da de kom ud af engelsk Farvand bleve de amerikanske Love giældende, og de engelske Embedsmænd bleve Uvedkommende, hvem han havde Ret til at skaffe sig af med; og at Retsbefalingen, der gav dem Magt til

at handle, blev aldeles magtesløs i det Øieblik, Skibet var udenfor den Jurisdiction, fra hvilken den var udstædt."

„Jeg troer neppe, De vil finde Capitainen paa Corvetten villig til at antage denne Lære."

„Det kan nok være, da Folk ofte foretrække Misbrug, fremfor at blive skuffet i Deres Ønsker. Men Capitainen paa hiin Orlogsmand kunde lige saa godt gaae ombord i et fremmed Krigsskib og paastaae, at have Ret til at commandere det paa Grund af Ordren, ifølge hvilken han fører sit eget Skib, som han kunde paastaae, at finde Fornuft eller Ret i det, som De anfører."

„Det glæder mig at høre, at den stakkels Mand nu ikke kan rives bort fra sin Kone!" udraabte Eva.

„De er altsaa en Tilhænger af Hr. Blunts Mening, Miss Effingham," bemærkede den modsatte Part lidt bebreidende. „Jeg er bange for, at De giør det til et nationalt Spørgsmaal."

„Maaskee har jeg giort det Samme, som Alle synes at have giort: ladet Medlidenheden overvinde Fornuften. Og dog skulde der fuldstændigt Beviis til at faae mig til den Tro, at den Sagfører, der havde et saa afskyeligt Ansigt, stred i en god Sag, og den blide og følsomme Kone i en slet."

Begge Herrerne smilede og vendte sig imod den smukke

Talende, ligesom for at bede hende om at blive ved. Men Eva standsede, da hun allerede efter sin egen Formening havde sagt for meget.

„Jeg havde haabet at finde en Allieret i Dem, Hr. Blunt, til at forsvare Englands Ret, til at tage dets egne Sømænd naar de fandtes ombord i andre Nationers Skibe," vedblev Hr. Sharp, da en ærbødig Taushed havde overbeviist de to Herrer om, at de ikke kunde vente at høre mere fra deres smukke Ledsagerinde; „men jeg er bange for, at jeg maa antage Dem for at høre til hine, der gierne see Englands Magt reduceret, coûte qui coûte."

Dette blev modtaget, som det var meent, eller som en oprigtig Mening skiult bag en spøgende Maske.

„Jeg ønsker i Sandhed ikke at see dets Magt haandhævet coûte qui coûte," svarede den Anden leende, „og i denne Mening troer jeg, at jeg har begge Damerne til Allierede."

„Certainement!" udraabte Mademoiselle Viefville, der var et levende Beviis paa, at de Følelser, der ere rodfæstede ved Aarhundreders Uvenskab, ikke kunne undertrykkes ved Hielp af nogle Pennestrøg.

„Hvad mig angaaer, Hr. Sharp," tilføiede Eva, „da kan De troe, at jeg som Amerikanerinde ikke kan underskrive noget Lands Ret til at gjøre os Uret; men jeg

maa bede Dem, at De ikke vil regne mig iblandt dem, der ønske at see mine Forfædres Land behandlet uretfærdigt i nogen Henseende, hvor det med Rette kan giøre Fordringer."

„Dette er en mægtig Understøttelse, og jeg skal samle Kræfterne til Forsvar. Alvorlig talt, vil De da tillade mig at spørge Dem, Herr Blunt, om De troer, at Englands Ret til dets Sømænds Tieneste kan nægtes?"

„Alvorlig talt, Hr. Sharp, maa De da tillade mig at spørge Dem, om De mener med Magt eller med Fornuftgrunde?"

„Med de Sidste naturligviis."

„Jeg troer, De har valgt den svage Side af det engelske Argument; Beskaffenheden af den Tieneste, som Undersaatten, eller Borgeren, som det nu er Mode at sige i Paris, Mademoiselle —"

„**Tant pis**," sagde Gouvernanten halv sagte.

„— Skylder Regieringen," vedblev den unge Mand, idet han kastede et flygtigt Blik paa Eva, da han blev afbrudt, „er alene et indre Anliggende. I England er der Tvangstieneste efter en almindelig Regel; i Amerika er Tieneften endnu frivillig, hvad Søfolk angaaer."

„Om Forladelse; — kunne Amerikas Institutioner paa nogen Maade tillade Tvangstjeneste?"

„Det troer jeg; dog ikke Presning, endskiøndt jeg ikke indseer, hvorfor der ikke kunde gives Love, der tvang Folk til Orlogstieneſten, saa vel som til Armeen; men det er et Spørgsmaal, som en af de juridiſke Herrer her ombord, derſom her er nogen, vil bedre kunne beſvare end jeg."

„Den Kyndighed, hvormed De har omtalt disſe Gienſtande i Aften, havde givet mig Haab om at have fundet en Juriſt i Dem; thi for en Reiſende er det altid ønſkeligt, at komme lidt forberedt til et fremmed Land, og et Skib kunde tilbyde lige ſaa megen Friſtelſe til at lære Andre, ſom til ſelv at lære."

„Derſom De antager mig for at være en amerikanſk Juriſt, ſaa giør De mig en Ære, ſom jeg ikke kan giøre Fordring paa."

Imedens han betænkte ſig, var Eva i Tvivl om det ubetydelige Eftertryk, han havde lagt paa de to Ord, vi have fremhævet, var ſtærkeſt paa det, der udtrykte Landet, eller paa det, der antydede Stillingen.

„Jeg har reiſt meget i Amerika, og har lagt mig lidt efter at kiende dets Beſtyrelſe; men det vilde giøre mig ondt, om jeg har bragt Dem til at troe, at min Mening er ufeilbarlig i ſaadanne Sager," vedblev Hr. Blunt.

„De talte om Presning."

„Kun for at sige, at den udøves i Følge en Distrikt- eller National-Magt, der paa ingen Maade er afhængig af almindelige Principer. Jeg kan troe, at denne Magt kan udøves ombord i amerikanske Skibe i engelske Farvande, eller at denne Rettighed i det mindste er rimeligere i en saadan Situation; men jeg kan ikke troe, at den med Rette kan udøves noget andet Sted. Naar man tager Englands nuværende Magt i Betragtning, troer jeg ikke, det vilde tillade en slig Handlemaade blot i en Time, hvis man vender Sagen om; og det er en ret god Prøve paa et Princip, saaledes at see det anvendt fra begge Sider."

„Ja vel! hvad der er Sauce til en Gaas, er ogsaa Sauce til en Gase, som Vattel siger," afbrød Capitain Truck, der havde hørt den sidste eller de to sidste Taler: „han siger det just ikke med saa mange Ord, men Tanken er i det Hele udbredt i alle hans Skrifter. For den Sags Skyld er det kun lidet man kan sige om en Gienstand foruden det, som han udvikler for Læseren, saa klart som Beachy-Head ligger for den, der beseiler Canalen. Naar man tager Bowdich og Vattel med sig, kan man seile Jorden rundt, uden Frygt for nogen slet Anduvning af Land, eller Feiltagelser i Principer. Mit nærværende Ærinde er at sige Dem, mine

Damer, at Hovmesteren har meldt, at Aftensmaden venter paa Deres ærede Nærværelse."

Førend Selskabet forlod Dækket, erkyndigede det sig om, hvorledes det stod til med Jagten, og om Corvettens sandsynlige Hensigter.

„Vi ere nu paa alle Nationers fælleds Vei" svarede Capitain Truck, „og det er min Hensigt at fare ad den uden at løbe paa eller lade mig løbe paa. Hvad Corvetten angaaer, den staaer ud for Force af Seil, og vi staae fra den omtrent i en ret Linie under samme Omstændigheder. Den er en otte ti Mile agter for os, og der er et gammelt Sagn imellem Søfolk, at en Kjølvands Jagt er en lang Jagt Jeg troer ikke, at vort Tilfælde vil blive en Undtagelse fra Reglen. Jeg vil ikke paastaae, hvad Resultatet bliver; men der er ikke et Skib i den engelske Flaade, der kan vinde ti Miil paa Montauk, som den nu gaaer, i lige saa mange Timer; vi ere altsaa fri for den for Øieblikket."

De sidste Ord bleve udtalte netop idet Eva satte Foden paa Trinet, for at gaae ned i Kahytten.

Sjette Capitel.

Trin. Stephano —

Steph. Er det Din anden Mund, der kalder mig? Naade! Naade!

Stormen.

Hovmesterens Liv i et Skib bestaaer i en uophørlig Tillavning og Vadsken, Spørgen og Sammenblanden, Alt i et Rum, der udgiør omtrent tolv Qvadrat-Fod. Disse Betjente, der sædvanligviis ere flinke Mulatter, som have faaet deres Opdragelse i Kjøkkenet, have travlt fra Morgen til Aften i deres Lukaf med at anrette, give Ordre, servere, trække Flasker op og svare paa Spørgsmaal. For at passe til denne Stilling, maa man være fri for al Lidenskab; thi vee den Ulykkelige, der troer, at middelmaadig Tienstiver eller Godmodighed alene kan giøre ham skikket til denne Forretning! Fra det Øieblik Skibet seiler, indtil en Bugt af Touget bliver halet paa Dækket, eller Kjettingen hales op for at ankre, er der intet Smiil at see paa hans Ansigt, ingen Lyd at høre uden den alvorlige, ærbødige mod hans Overmænd, eller gnavne Myndighed imod hans Undermænd, medens han er i Tieneste. Naar Tiden til Drikkepenge nærmer sig, bliver han dog naadig og smiler. Naar han først viser sig i Stirritsen om Morgenen, har

han en regelmæssig Række af Spørgsmaal at besvare, til hvilke han ligesom den lydige Zelino, der skrev alle sine Breve til sin Moder paa een Dag, og indrettede Datoerne, saa at de svarede til den kommende Tid, ofte har en fast Række Svar, der ere tørrede og oplagte i hans Hoved: — „Hvad er Vinden?" — „Hvordan er Veiret?" — „Hvor ligger vi an?" — alle henvendte til denne staaende Almanak, ere Spørgsmaal, der følge af sig selv og paa hvilke han fuldkomment er forberedt, skjøndt det aldeles ikke er sjeldent at høre ham commandere en Underordnet at gaae op paa Dækket efter at Svaret er givet, for at forvisse sig om Sandheden. Det er kun naar Capitainens Stemme høres, at han seer sig nødt til at være meget orthodox eller nøiagtig, thi ellers pleie de, der høre til Skibet, instinctmæssig at udfinde de „Uindviede", som altid behandles med en Ligegyldighed, der passer til deres utilladelige Uvidenhed. Endogsaa den gamle Baksgast har en Forkjærlighed for en Sømand, om han end er Passageer, og viser Neptun skyldig Ærbødighed, idet han svarer paa hans Spørgsmaal, medens den uerfarne Reisende, maa være forberedt paa at faa en drøi Equivoque, et Eventyr eller en plat Urimelighed til Svar.

Den første Morgen paa Reisen begyndte Hovmeste-

ren paa Montauk at uddele sine Nyheder; thi man hørte ham ikke saa snart rasle med Glassene og flytte Tallerkenerne omkring i Stirritsen, førend Hr. Dodge begyndte Angrebet, da han besad en priisværdig Videbegiærlighed, som han lagde for Dagen ved at giøre Spørgsmaal. Denne Herre var, som vi have sagt, kommet ud med Skibet, og uheldigviis for hans Tilbøielighed havde ikke allene Hovmesteren, men hele Besætning, som man siger: taget Maal af ham. Resultatet af hans nærværende Videbegiærlighed var følgende korte Samtale:

„Hovmester!" raabte Hr. Dodge igiennem Jalousierne i sit Lukaf; „hvor ere vi omtrent?"

„I den engelske Canal, min Herre!"

„Det kunde jeg selv have giættet."

„I saa Fald er der Ingen, der giætter eller raisonnerer bedre end Hr. Dodge."

„Men i hvad Deel af Canalen ere vi, Saunders?"

„Omtrent i Midten."

„Hvor langt ere vi komne i Nat?"

„Fra Porsmouths Rhed og hertil, Hr. Dodge."

Hr. Dodge var tilfredsstillet, og Hovmesteren, der ikke vilde have været saa utydelig mod nogen anden Kahytspasageer, vedblev ligegyldigt at røre en Æggekage.

Det næste Angreb kom fra samme Lukaf, fra Sir George Templemore.

„Hovmester, min gode Ven, Du veed vel ikke, hvor vi ere?"

„Jo vel, Hr. Baron, Landet er i Sigte."

„Komme vi godt afsted?"

„Galant, Hr. Baron!" med et affecteert Eftertryk paa det første Ord, der vidnede om, at den ellers saa alvorlige Mulat var oplagt til at spøge.

„Og Corvetten, Hovmester?"

„Ogsaa galant."

Der hørtes lidt Spektakel i Lukaffet, hvorpaa der fulgte Stilhed. Hr. Sharps Dør aabnedes nu en Tomme eller to, og følgende Spørgsmaal hørtes fra Sprækken:

„Er Vinden god, Hovmester?"

„Det er netop dens Charakteer, Hr. Sharp."

„Mener Du, at Vinden er god?"

„For Montauk er det en rask Kuling denne Vind."

„Men gaae vi den Vei, vi skulle?"

„Dersom Herren har isinde at besøge Amerika, vil De sandsynligviis komme dertil med lidt Taalmodighed."

Hr. Sharp lukkede sin Dør, og ti Minuter hengik uden flere Spørgsmaal. Hovmesteren begyndte at haabe at Morgen-Spørgsmaalene nu vare forbi, og mumlede

det Ønske, at Herrerne vilde „tørne ut", og see selv. Saunders vidste indtil dette Øieblik ikke mere om Skibets Plads, end de, der havde spurgt ham derom; thi ham var det lige saa ligegyldigt, hvor det var, eller hvad Vinden var, som Folk, der fare med Jorden i dens Bane uden at tænke paa Paralax, Formørkelser eller Solhværvstider. Da han vidste, det var paa den Tid, Capitainen lod sig høre, sendte han en Oppasser paa Dækket for at være forberedt paa Capitainens sædvanlige Spørgsmaal. Et Par Minutter vare tilstrækkelige til at skaffe ham tilbørlig Underretning om Forholdene. Den næste Dør, der blev aabnet var dog Paul Blunts, der stak Hovedet ud i Kahytten med sit sorte Haar i en natlig Uorden.

„Hovmester!"

„Hr. Blunt?"

„Hvordan er Vinden?"

„Ganske fortræffelig."

„Men hvad er den?"

„Sydlig."

„Er der meget af den?"

„En kiørende Leilighed, Hr. Blunt."

„Og Corvetten?"

„Den er i Læ, og arbeider sig op alt, hvad den kan."

Nu raabte Capitainen ogsaa „Hovmester!"

Denne sprang hurtigt ud af Stirritsen for bedre at kunne høre.

„Hvad Seil have vi til?"

„Boven-Bramseil, Hr. Capitain."

„Hvad ligge vi an?"

„Vest-Syd-Vest."

„Herligt! Noget Nyt om Sørøveren?"

„Skroget under Vand i Læ, Hr. Capitain, og agten for Tværs."

„Og dingler afsted, hvad?"

„Ligesom en forklædt Person, Hr. Capitain."

„Desto bedre. Nu rapt med den Frokost, Hovmester; jeg er saa sulten som en Troglodyt."

Den ærlige Capitain havde optaget dette Udtryk efter en ny Afhandling imod Agrarianismen; og, da han fandt Smag i en vis hierarchisk Orden, smigrede han sig med at være conservativ; med andre Ord, han fandt meget Behag i den skotske Fribytters Princip, der lyder: „Beholb, hvad Du har faaet, og faae hvad Du kan."

Spørgsmaalene hørte op, og Passagererne begyndte snart efter at vise sig i Kahytten. Da det første Skridt næsten altid er op paa Dækket, især i godt Veir, var hele den forrige Aftens Selskab efter nogle Minuters Forløb samlet i den frie Luft, hvis oplivende Indflydelse kun den

kan fatte, der har indaandet den beklemte Atmosphære i et bepakket Skib. Hovmesteren havde givet Capitainen en rigtig Forklaring om Veiret. Denne saaes nu i Storvantet betragtende Luften til Luvart og Corvetten i Læ, idet han gjorde Sammenligninger, der vare meget til den Sidstes Disfaveur.

Det var et herligt Veir, og Montauk, der bar sine Seil, dinglede, som Hovmesteren kaldte det, lystigt afsted for Alt, hvad trække kunde fra Boven-Bramseil ned efter, med Vinden to Streger foren for Tværs, eller godt fuldt og bi. Da der kun var ubetydelig Søgang, var dens Fart fulde ni Mile, skjøndt det tog af og til med Kulingen. Uagtet Corvetten havde fulgt dem saa vidt, tvivlede de dog paa, om den giorde Jagt, eller om den kun, ligesom de, skulde Vest efter, da det er en Cours, der er fælleds for alle Skibe, som staae ud af Canalen, om de end skulde Syd hen, da den franske Kysts Klipper og Strømme ere ubehagelige Naboer i de lange Nætter.

„Hvem veed, naar Alt kommer til Alt, om det Fartøi, der vilde os paa Siden," spurgte Capitainen høit, „hører til det Skib i Læ?"

„Jeg kiender Baaden, Hr. Capitain," svarede Anden-Styrmand, „og Corvetten er Skummeren."

„Saa maa den skumme afsted, dersom den vil tale med

os. Har Nogen lagt Mærke til, hvad Compasstreg den var i ved Daggry?"

„Vi peilede den Klokken sex, og den har ikke forandret sin Direction saa meget som fra een Kofilnagle til en anden i tre Timer; men Skroget hæver sig hurtigt, nu kan De see dens Porte, og ved Dagbræk var Underliget af Underseilene i Vandet."

„Ei, ei! det er altsaa et letseilende Fartøi; dersom det er sandt, vil den være paa Siden af os i Aften."

„Saa bliver De nødt til, Hr. Capitain, at give ham et glat Lag af Battel," bemærkede John Effingham paa hans kolde, spydige Maade.

„Dersom han vil lade sig nøie dermed, er han velkommen til saa meget, han lyster. Jeg begynder at troe, mine Herrer, at det bliver Alvor; hvis saa er, kunne De faae Leilighed til at see, hvordan Skibe blive manoeuvrerede, naar det er Sømænd, der commandere dem. Jeg har Intet imod at prøve en ret og slet Sømands Erfaring imod en ung Soofficeers Geometri og Hamilton Moore. Jeg er vis paa, at Fyren hist er en Lord eller en Lords Slægtning, medens stakkels John Truck ikke er Andet, end hvad De seer."

„Troer De ikke, at en halv Times Føielighed fra vor Side vilde strax bringe Sagen til en venskabelig Overeens-

komst?" sagde Paul Blunt. „Løb vi ned til ham, kunde vi faae Grunden til hans Forfølgelse at vide i et Øieblik."

„Hvorledes! og overgive den stakkels Davis i den lumpne Sagførers Vold?" udbrød Sir Templemore ædelmodigen. „Jeg vil hellere selv betale Havneomkostningerne, ved at løbe ind i den første den bedste franske Søhavn og lade den ærlige Mand undslippe!"

„Der er ingen Sandsynlighed for, at en Orlogsmand vilde uleilige sig for at tage en simpel Debitor fra et fremmed Skib i aaben Sø."

„Dersom der ikke var Tobak til, Hr. Blunt, kunde jeg have Lyst til at lade Categorierne fare for Øieblikket og vise dem denne Høflighed," — svarede Capitainen, der tændte sig en ny Cigar. „Men fordi Corvetten ikke er bemyndiget til at tage en undvegen Debitor fra dette Skib, kunde det være anderledes med Hensyn til Tabet, dersom der er klaget over Toldsvig."

Capitain Truck forklarede derpaa, at de ringere Betiente i Paqvetterne ofte satte deres Skib i Forlegenhed ved at risiquere at smugle Tobak i europæiske Havne, og at hans Skib under saadanne Omstændigheder vilde miste sin Fart som Paqvet, og derved derangere dets Eieres Planer. Han erkjendte, at den engelske Regiering altid udviste en liberal Tilbøielighed til ikke at straffe den Uskyl-

dige istedetfor den Skyldige; men, dersom der virkelig var en saadan Klage, troede han at kunne afgiøre Sagen med meget ringere Tab for sig selv, naar han kom tilbage end paa den Dag, han var seilet. Under denne Forklaring havde en Gruppe samlet sig om den Talende og forladt Eva og hendes Selskab paa den anden Side af Dækket.

„Denne sidste Tale af Hr. Blunt har aldeles forvirret min Mening om hans Nationalitet," bemærkede Hr. Sharp „I Gaar Aftes troede jeg, han var en oprigtig Amerikaner; men jeg troer nu, at det neppe vilde være antageligt, at en af deres sande Landsmænd, Miss Effingham, vilde foreslaae denne Høflighedshandling imod en af Kong Williams Orlogsmænd."

„Hvorvidt nogen af mine Landsmænd kunde have Grund til at vise noget af Deres Orlogsskibe overordentlig Høflighed," svarede Eva leende, „skal jeg overlade til Capitain Truck at besvare. Men jeg har ligesom De, længe ikke kunnet afgiøre, om Hr. Blunt er en Engelskmand eller en Amerikaner, eller om han virkelig er nogen af Delene."

„Længe, Miss Effingham! han har altsaa den Ære, at være godt kiendt af Dem?"

Eva svarede roligt, skiøndt hun rødmede; men, om det var hans heftige Udbrud, eller Følelser forenede med Gien-

ſtanden for deres Samtale, der bevirkede dette, søgte den unge Mand forgiæves at opdage.

„Længe for En, der regner Tiden ſom en Pige paa tyve Aar, — omtrent fire eller fem Aar; men De kan ſelv indſee, hvor godt, naar jeg ſiger Dem, at jeg ikke engang kiender hans Fødeland."

„Og tør jeg tage mig den Frihed at ſpørge, om De troer, han har den Ære at være en Amerikaner?"

Eva ſvarede ſmilende: „De har giort Spørgsmaalet med ſaa megen finesse og paa ſaa høflig en Maade, at det i Sandhed vilde være uartigt at nægte Dem et Svar. Nei, De maa ikke afbryde mig og tilintetgiøre alt det Gode, De har giort, ved unødvendige Forſikkringer om Deres Oprigtighed."

„Jeg vilde kun udbede mig en Forklaring med Hensyn til den finesse, hvori jeg er lige ſaa uſkyldig, ſom i noget Ønſke om at paadrage mig Deres Uvillie."

„Anſeer De det da virkelig for en Ære at være Amerikaner?"

„Ingen, der har mindre Beſkedenhed end De, Miſs Effingham, vilde, naar alle Omſtændigheder tages i Betragtning, drømme om at giøre et ſaadant Spørgsmaal."

„Jeg maa takke Dem for Complimenten, der maa tages, ſom jeg troer den blev ſagt, ſom Noget, der fulgte

af sig selv; men for at udelade vore smukke Meninger om hinanden, saavel som vore Fordomme —"

„De maa undskylde mig, at jeg sætter mig derimod, da min gode Smag kommer med i Sagen. De kan ikke tiltroe mig Meninger, der ere saa aldeles urimelige, saa uværdige for en Gentleman, — saa ugrundede, kort sagt! Udsætter jeg mig ikke for alle en lang Søreises Møisommeligheder alene for at besøge Deres store Fødeland, og, som jeg haaber, for at forbedres ved dets Beboeres Exempel?"

„Siden De synes at ønske det, Hr. Sharp" — Eva kastede et skiemtende Blik paa ham, idet hun udtalte Navnet, — „vil jeg være saa lettroende, som den dyriske Magnetismes Tilhængere, og det er dog at bringe Lettroenheden til Fornuftens yderste Grændse. Det er nu afgiort imellem os, at De anseer det for en Ære at være Amerikaner af Fødsel, Opdragelse og Familie."

„Da alt dette er Tilfældet med Miss Effingham."

„Med Undtagelse af Opdragelsen; man skriver mig virkelig frygtelige Ting om denne min europæiske Opdragelse: Nogle gaae endog saa vidt, at de forsikkre mig, at jeg vil være aldeles uskikket til at leve i det Selskab, jeg egentlig hører til!"

„Europa vil i saa Fald glæde sig ved atter at erholde Dem tilbage, og ingen Europæer mere end jeg."

Den skiønne Rødme paa Evas Kind blev lidt stærkere; — men hun svarede ikke øieblikkelig.

„For at komme tilbage til Sagen," sagde hun omsider; „om jeg end vilde, kunde jeg dog ikke være i Stand til at afgiøre, hvorfra Hr. Blunt skriver sig, og jeg har heller aldrig truffet Nogen, der syntes at vide det. Jeg saae ham første Gang i Tydskland, hvor han kom i de bedste Selskaber, skiøndt ikke engang der Nogen syntes at kiende hans Historie. Han var anseet, var hiemme i de fornemste Cirkler, talte adskillige Sprog næsten lige saa godt som de Indfødte i de forskiellige Lande, og var i det Hele taget Gienstanden for deres Nysgierrighed, der havde Tid til at tænke paa Andet end deres egne Fornøielser og Daarskaber."

Hr. Sharp lyttede til den smukke Talende med en øiensynlig Alvor, og havde ikke hendes Øine været heftede paa Dækket, maatte hun have opdaget den levende Interesse, der udtalte sig i hans. Maaskee var det denne Følelse, der tildeels bevirkede hans Svar.

„En beundringsværdig Crichton!"

„Det vil jeg netop ikke sige, skiøndt han virkelig er dygtig i Sprog. Mit omvankende Liv har giort mig be-

kiendt med nogle faa forskiellige Sprog, og jeg forsikrer Dem, at denne Herre taler næsten tre eller fire med lige Færdighed, og uden nogen fremmed Accent. Jeg erindrer, at Mange i Wien antoge ham for en indfødt Tydsker."

„Hvorledes! med Navnet Blunt?"

Eva smilede, og hendes Ledsager, der lagde Mærke til ethvert Udtryk paa hendes talende Aasyn, som om han vilde læse hendes Tanker, bemærkede det.

„Navne betyde kun lidet i disse reiselystne Tider," svarede den unge Dame. „De behøver blot at forestille Dem et „von" foran det, og det vilde passere saavel i Dresden som i Berlin: Von Blunt, der edelgeborne Graf von Blunt, Hofrath; eller om De bedre kan lide: Geheimer-Rath mit Excellenz und eure Gnaden."

„Eller Berg- Bau- und Weg-Inspektor-Substitut!" tilføiede Hr. Sharp leende. „Nei, nei! det vil neppe passere. Blunt er et godt, gammelt engelsk Navn; men det er ikke fiint nok til en Italiener, Tydsker, Spanier eller nogen Anden, end John Bull og hans Familie."

„Hvad mig angaaer, indseer jeg ikke Umuligheden deraf, maaskee anseer han det for et godt Reisenavn."

„Han har dog vel ikke skiult sit virkelige Navn!"

„Hr. Sharp, Hr. Blunt; Hr. Blunt, Hr. Sharp;" udbrød Eva og loe, saa at hendes Øine spillede af Glæde.

„Der vilde virkelig være noget Latterligt i at see saa megen Ceremonimester Høflighed anbragt, hvor der herskede saa megen Hemmelighedsfuldhed. Jeg har hørt, at tilfældige Introductioner giælde meget lidet blandt Herrerne, og dette vilde være et fortrinligt Exempel derpaa."

„Jeg vilde ønske, jeg turde spørge, om det virkeligen er Tilfældet."

„Dersom jeg giorde mig skyldig i at aabenbare Andres Hemmeligheder, vilde De ikke kunne stole paa mig, hvad Deres egen angaaer. Jeg er desuden Protestant, og forsværger alt Skriftemaal."

„De vil vel ikke tage det ilde op, at jeg spørger Dem, om da det Øvrige af Deres Selskab erindrer ham?"

„Atter min Fader, Mademoiselle Viefville og den fortræffelige Nanny Sidley; men jeg troer ingen af Tienerne, da han aldrig besøgte os. Hr. John Effingham reiste i England paa den Tid, og saae ham aldeles ikke, og vi mødtes kun i selskabelig Omgang; Nannys Bekiendtskab skriver kun fra at have seet ham en Morgenstund standse sin Hest i Prater, for at tale med os."

„Stakkels Menneske, jeg har Medlidenhed med ham; han har i det Mindste aldrig havt den Lykke at vandre om paa Øerne i Como og Lago Maggiore i Deres Selskab, eller at studere Pittis og Vaticanets Underværker.

„For at tilstaae Alt, han reiste med os til Fods og til Soes en heel Maaned i det majestætiske Oberland og over Wallenstädter Søen. Dette var paa en Tid, da vi ikke havde andre end de sædvanlige Veivisere og den tydske Coureer, der blev afskediget i London, med os."

„Dersom det ikke var for den Skams Skyld, at udfritte Tienestefolk, vilde jeg øieblikkeligen gaae over Dækket for at udspørge Deres gode Nanny!" sagde Hr. Sharp med en spøgefuld Trudsel. „Af al Pine er Uvished den værste."

„Jeg giver Dem uindskrænket Tilladelse dertil og erklærer, at De dermed ikke gior Dem skyldig i nogen Ringeagt, Uforskammethed, Impertinence, ugentil Opførsel, eller nogensomhelst Last, der kunde tillægges en saadan Handling."

„Den blotte Nævnen af disse Laster vilde være istand til at holde en Landsby-Sladderhanks Nysgierrighed i Tømme!"

„Det var en Virkning, som jeg ikke tilsigtede; jeg vilde ønske, De vilde udføre Deres Trudsel."

„Det er dog ikke Deres Alvor?"

„Jo fuldkomment. Vælg et gunstigt Øieblik til at tale med den gode Siel som en gammel Bekiendt; hun erindrer Dem godt, og ved Hielp af lidt af det Genie til

at udfritte, som De besidder, kan De let faae Leilighed til at omtale denne Gienstand. Imidlertid vil jeg giennemløbe nogle Sider i denne Bog."

Da Eva begyndte at læse, saae Hr. Sharp, at det var hendes Alvor; og, efter at have betænkt sig, lidt tvivlraadig om det Passende i denne Handling, gav han efter for hendes udtrykkelige Ønske og gik hen til den trofaste gamle Pige. Først talte han med hende om ligegyldige Ting, indtil han antog, at han kunde gaae videre, da bemærkede han smilende, at han troede, at have seet hende i Italien. Nanny indrømmede det roligt; og, da han tilføiede, at han den Gang reiste under et andet Navn, smilede hun, men tilkiendegav blot ved et hurtigt Blik, at hun ikke var uvidende derom.

„De veed, at Reisende antage falske Navne for at undgaae Nysgierrighed," tilføiede han, „og jeg haaber, De ikke vil forraade mig."

„De behøver ikke at være bange for mig; jeg passer mig selv, og dersom Miss Eva ikke synes, der er noget Ondt i det, vil jeg tage mig den Frihed kun at kalde det en Herres Caprice."

„Jh nu, det er netop, hvad hun selv kaldte det! De har taget det Udtryk efter Miss Effingham."

„Nu vel min Herre, og dersom jeg har giort det, er det taget efter En, der ikke vilde giøre en Orm Fortred.“

„Dersom Sandheden kom for Lyset, troer jeg ikke at være den Eneste her ombord, der farer med falsk Navn.“

Nanny saae først paa Dækket, derefter paa Spørgerens Aasyn, saa paa Hr. Blunt, men vendte hurtigen Blikket bort fra ham, som om hun var skyldig i at forraade Nogen, og fæstede det omsider paa Seilene. Da Hr. Sharp saae hendes Forlegenhed, agtede hendes Selvbeherskelse og skammede sig over det Forsøg, han havde giort, sagde han nogle høflige Ord til Pigen, spadserede nogle Øieblik op og ned ad Dækket for at undgaae Mistanke og var snart igien ved Evas Side. Med et triumpherende Blik spurgte hun ham om Udfaldet af hans Foretagende.

„Det er mislykket,“ sagde han, „men det maa for en Deel tilskrives min egen Mangel paa Selvtillid; thi der ligger noget saa Foragteligt i at udfritte et Tienestetyende, at jeg ikke havde Mod til at komme frem med mit Spørgsmaal, uagtet jeg forgaaer af Nysgierrighed.“

„Deres Delicatesse er ikke en Egenskab, der er fælleds for Alle her ombord; thi her er i det Mindste een Stor-Inqvisitor iblandt os, saa vidt jeg veed; tag Dem derfor i Agt for Deres Synder og, fremfor Alt, pas nøie paa gamle Breve, Mærker og andre Ting, som kunne

give de Oplysninger, der sædvanligviis udsætte Folk for blive opdagede."

„Jeg troer, at den anden Dromio, min Tiener, har baaret tilstrækkelig Omsorg for alt dette."

„Og paa hvad Maade dele de Navnet imellem dem? Er det Dromio fra Syracusa og Dromio fra Ephesus? eller kalder John sig Fitz-Edward, Mortimer eller de Courcy?"

„Han har, troer jeg, været saa høflig at gjøre Reisen med sit Fornavn alene. Det var i Sandhed kun ved en Hændelse, at jeg bemægtigede mig hans Navn. Han valgte Lukas til mig; og, da man forlangte Navnet, gav han som sædvanligt sit eget. Da jeg gik i Dokken for at see Skibet, blev jeg hilset som Hr. Sharp, og jeg fik da den Idee at prøve, hvorledes det vilde tage sig ud en Maaneds Tid eller sex Uger. Jeg vilde give al Verden for at vide, om der Geheime-Rath har faaet sit Navn paa den samme ærlige Maade."

„Jeg skulde troe nei, eftersom hans Tiener gaaer under det skarpe Navn Pepper. Dersom John ikke vil faae Brug for begge sine Navne paa Reisen, er De rimeligviis sikker. Og alligevel troer jeg," vedblev Eva, der trykkede Læberne sammen, som En, der grunder, „dersom det nu til Dags var høfligt at vædde, vilde Hr. John Efffing-

ham sætte alle de franske Handsker, han har i sin Kuffert, imod alt det engelske Stads, der er i Deres, paa, at den nysomtalte Inqvisitor opdager Deres Hemmelighed førend vor Ankomst; maaskee burde jeg hellere sige: han faaer Vished om, at De ikke er Hr. Sharp, men at det er Herr Blunt, som bærer dette Navn."

Hendes Ledsager bad hende om at vise ham den Person, som hun havde givet det omtalte Øgenavn.

„Beskyld mig ikke for at give Nogen Øgenavne. Manden har faaet det af Mademoiselle Viefville paa Grund af hans store Gierninger. Det er en vis Hr. Steadfast Dodge, der, som det synes, kiender Noget til os, fordi han boer i vort Nabolav, og som, fordi han har sluttet sig til Noget, gierne vilde vide en heel Deel Mere."

„Det naturlige Resultat af al nyttig Lærdom."

„Hr. John Effingham, der gierne yttrer sin Satire over alle Lande, hans Fødeland iberegnet, paastaaer, at denne Herre kun er et Exemplar af en heel Klasse, som vi ville have den Lykke at træffe i Amerika. Dersom det er Tilfældet, ville vi ikke længe vedblive at være Fremmede; thi efter Mademoiselle Viefville og min gode Mannys Sigende har han allerede fortalt dem tusinde interessante Ting om sig selv, og forlanger ikke Andet til

Giengiæld, end den billige Erstatning, at faae alle sine Spørgsmaal om os sandfærdigt besvarede."

„Det er virkelig foruroligende Efterretninger, og jeg skal derfor tage mig i Agt."

„Dersom han opdager, at John er uden Efternavn, tvivler jeg ikke paa, at han vil antage ham for en stor Forbryder eller Misdæder; thi Hr. John Effingham paastaaer, at denne Klasses Charakteertræk er at formode det Værste, saasnart det, de vide, ikke længer er istand til at tilfredsstille deres Phantasi. De ere lutter Falskhed, enten Smigrere eller Anklagere."

Samtalen standsede ved Hr. Blunts Tilnærmelse, da Eva syntes utilbøielig til at lade ham deeltage i samme; — en Omstændighed, som hendes Ledsager bemærkede og glædede sig over. Conversationen blev nu almindelig, da Hr. Blunt morede de Andre ved at fortælle adskillige Forslag, giorte af Hr. Dodge, der, som han sagde i Løbet af Samtalen, vidnede om det stærke politiske Samhold, der characteriserer Amerikanerne. Det første Forslag gik ud paa at bestemme, om Hr. van Buren eller Hr. Harrison var mest yndet af Passagererne; og, da dette faldt igiennem paa Grund af, at saa mange af Passagererne aldeles ikke kiendte Nogen af de nævnte Personer, havde han anbefalet Oprettelsen af et Selskab, der daglig

skulde bestemme Skibets nøiagtige Plads. Capitain Truck bemærkede tørt, at en af Selskabets Pligter burde være, at bestemme Muligheden af at vade tværs over det atlantiske Hav.

Syvende Capitel.

Naar Skyer sees, ta'er Kloge Kappe paa;
Naar Bladet falder, da er Vint'ren nær,
Naar Solen daler, tænker man paa Nat,
Utidig Storm forkynder dyre Tider:
Alt kan gaae godt, om Gud saa vil.
Men meer det er, end vi fortiene, end jeg venter.
Rich. III.

Disse Samtaler vare alligevel kun Episoder i Sammenligning med de vigtigere Begivenheder paa Overreisen. Hele Morgenen havde Capitainen travlt med at irettesætte Styrmændene, skiende paa Hovmestere og Kokke, — overhale Loglinen, — forestille Passagererne for hinanden, — eftersee Ankernes Surring, — tage Signalspillet ned, idet han anførte Steder af Vattel, samt paasaae Udførelsen af andre Arbeider og give sine Meninger tilkiende. I al den Tid

holdt Katten i Græsset ikke mere aarvaagent Øie med Fuglen, der hopper hen ad Jorden, end Capitain Truck bevogtede Skummerens Bevægelser. En almindelig Jagttager vilde have troet, at de to Skibe ikkun seilede i samme Retning med aldeles lige Fart; og, da Coursen var den, der skulde styres for at komme ud af Canalen, begyndte næsten alle Passagererne, ja endog den største Deel af Besætningen, at troe, at Corvetten, ligesom de, kun skulde Vest efter. Capitain Truck derimod var af en anden Mening; da han dømte efter Tegn og Bevægelser, der lettere vise sig for En, der er vant til at styre et Skibs Bevægelser og til at tænke over Grunden til dem, end for dem, der stode under hans Commando. For ham var Grunden til den mindste Forandring ombord i Corvetten lige saa fattelig, som om den havde været udtalt med Ord, og han forudsaae endog mange, der skulde iværksættes. Førend Middag var Skummeren kommen godt tværs; og, da Leach giorde opmærksom derpaa, bemærkede han, at, dersom den havde i Sinde at overhale dem, burde den nu vende, da det er en staaende Regel for Sømænd, at det forfølgende Skib skal søge at vinde Luven, saasnart den er paa korteste Afstand fra den Jagede. Men Capitain Truck havde lært bedre Besked af sin Erfaring; Strømmen satte ind i Canalen med Floden, og Vinden

var saaledes, at begge Skibene havde Strømmen paa læ Boug, som bragte dem op til Luvart; hvorimod Skummeren ved at vende vilde faae Strømmen Tværs eller saa nær Tværs, at den vilde tabe mere i Luven, end den med Rimelighed kunde antages at vinde i Farten.

„Den løber bedre end vi, og vinder paa os i Luven, som det nu gaaer," mumlede Capitainen, „og det kunde tilfredsstille En, der var mindre beskeden. Jeg har allerede lokket den Mand saa langt, at han ikke vil være i det bedste Humeur, naar han kommer os paa Siden, og vi kunne giøre os fortrolige med den Tanke, at see Portsmouth igien, førend vi see New-York, med mindre en Laring i Kulingen eller Natten bliver os gunstig. Jeg vil haabe, Leach, at De ikke har ødelagt Deres Udsigter for Fremtiden ved at see alt for noie paa en Tobaksmark?"

„Nei, det har jeg ikke Hr. Capitain; og, dersom jeg maa være saa fri at sige det, saa troer jeg ikke, at een Pibe Tobak er gaaet i Land fra Skibet, som ikke er gaaet i en bona-fide Tobakskasse, der turde lade sig see for hvilken som helst Ret i England. Hver Mand i Skibet er villig til at giøre Eed derpaa."

„Ja vist, og Directeurerne vilde være de største Narre i England, hvis de ikke troede dem. Dersom der ikke

har været noget Smugleri, hvorfor skulde da en Toldkrydser forfølge dette Skib, en regulær Paqvet, til Søes!"

„Denne Sag med Lastpassageren Davis er sandsynligviis Grunden, Hr. Capitain. Maaskee er Manden i stor Gield, eller han er en Bedrager; thi, naar det først gaaer ned ad med disse Slyngler, falde de ofte dybere end Mellemdækket paa et Skib, som dette."

„Det vil holde Skandse- og Kahyt-Passagererne i godt Humeur under Afseilingen, og give dem Leilighed til at stifte Bekiendtskab derved, at de faae Noget at tale om; thi det vedkommer ingen Anden end en af Lastpassagererne. Jeg har kiendt denne Seal i mange Aar, og den Slyngel har aldrig havt nogen Sag, der vedkom Skandsen. Det er som Manden og hans Kone sige, og jeg udleverer dem ikke her ude i aaben Sø for lige saa meget Skum, som der ligger paa Jerseys Bredder efter en Storm af Osten. Den Vindæder vil ikke lade sig noie med Familien Davis, men han vil lægge Haand paa hele Montauks Familie og lade den have det behagelige Valg, enten at vende tilbage til Portsmouth i hans underholdende Selskab, eller at trine ud midt i Canalen, og vade i Land, som de bedst kunne. Jeg troer F— g— mig, Leach, at Battel vil staae sig mod den Karl, om der ogsaa

er gaaet et heelt Fad Tobaksblade i Land paa Den uden Forlov!"

Leach formaaede ikke at give noget opmuntrende Svar herpaa; thi, ligesom de Fleste af hans Stand, havde han langt større Respect for praktisk Styrke end for theoretiske Grunde, hentede fra Bøger. Han ansaae det derfor for klogest at tie, skiøndt han meget betvivlede Virkningen af at anføre Noget, af hvilken som helst Bog i Skibet, imod en skriftlig Ordre fra Admiralen i Portsmouth, eller blot mod et Signal fra Admiralitetet i London.

Dagen gik hen, medens en gradeviis Forandring af Skibenes Stilling mod hinanden fandt Sted, dog saa langsomt, at Capitain Truck havde godt Haab om at skuffe sin Forfølger i den kommende Nat, der saae ud til at blive mørk og byget. Det var hans fulde Agt at vende tilbage til Portsmouth; men ikke førend han havde afleveret sin Fragt og sine Passagerer i New-York; thi, ligesom alle Mennesker, der med Liv og Siel ere bundne til Udførelsen af en bestemt Pligt, ansaae han en Forsinkelse i sin nærværende Bestemmelse for langt værre end et doppelt saa stort kommende Uheld. Desuden stolede han meget paa de engelske Autoriteters Liberalitet, og tvivlede ikke paa, at kunne unddrage sig og Skib for at

betale nogen Bøde, som Mandskabets Uforsigtighed eller lovstridige Handlemaade kunde have foraarsaget ham.

Netop da Solen forsvandt under Horizonten, viste de fleste af Passagererne sig igien paa Dækket for at tage Skibenes Stilling i Øiesyn, og for at giøre deres egne Gisninger om det sandsynlige Resultat paa Eventyret. Til denne Tid havde Skummeren vendt tvende Gange, først for at komme til Luvart i den Jagedes Kiølvande, og siden for at indtage sin jagende Stilling. Paqvetten seilede for godt til lettelig at indhentes, og Orlogsmandens Skrog var nu næsten under Vand agter ude, men løb øiensynlig med saa megen Fart, at den vilde være paa Siden førend næste Morgen. Det blæste med Byger, en Omstændighed, som altid hiælper et Krigsskib, da det større Antal Folk giør det i Stand til at sætte og bierge Seil med mere Lethed og Hurtighed.

„Det ustadige Veir er saa meget som een Miils Fart til vor Disfaveur," bemærkede Capitain Truck, der var langt fra at være fornøiet over at blive overgaaet i Seilads af noget Skib paa Vandet, „og, for sandt at sige, troer jeg, at den har omtrent en halv Miils Fart mere end vi bi-de-Vind med denne Kuling. Men han har ingen Ladning, og de skiærpe i det Slags Skibe, som om de havde Staalrær. Giv os mere eller lidt rummere

Vind, saa vilde jeg lade ham fordeie sine Ordre, ligesom en Hai fordeier et Merlespiger eller en Ringebolt, trods alle hans Fordele; thi saa vilde det kun lidt hielpe at løbe i Vinden som en Dampbaad. Som det er, maae vi give efter. Vi ere stillede i en Categori, og F— g— i den!"

Luften saae urolig ud ved Solens Nedgang, som hyppigt er Tilfældet om Efteraaret, hvilket dog maaskee seer mere truende ud, end Virkeligheden viser at være Tilfældet. Skibene vare nu saa nær Udløbet af Canalen, at intet Land var synligt, og den hele Horizont fremstillede det kolde og vinterlige Udseende, som mørke og hurtige Skyer kunne give den, imellem hvilke Striber af mat Lys mere tiene til at opvække Tanken om det uendelige Rum, end til at give Klarhed i Luften. Det var en sørgelig Nedgang for en Landmands Øie; skiøndt de, der bedre forstaae Himlens Tegn, som de vise sig paa Havet, saae lidet mere end det paakommende Mørke og den dermed forbundne Risico i et meget beseilet Farvand.

„Det bliver en urolig Nat," bemærkede John Effingham, „og vi ville faae Anledning til at berøve Skibet noget af dets flyvende Forfængelighed, førend det bliver Morgen igien."

„Skibet er vist i gode Hænder," svarede Hr. Effing-

ham: Jeg har lagt nøie Mærke til dem; thi, jeg veed ikke hvorfor, men jeg har været mere ængstelig for denne Reise, end for nogen af de ni foregaaende."

Idet han talte, fæstede den ømme Fader, uden selv at vide det, sit Blik paa Eva, der lænede sig kiærligt til hans Arm for at støtte sin lette Form imod Skibets Duvninger. Hun forstod hans Følelser bedre end han selv; da hun fra sin Barndom var vant til hans kiærligste Omsorg, vidste hun godt, at han sieldent tænkte paa Andre eller paa sig selv, naar hendes egne Fornødenheder eller Sikkerhed giorde Krav paa hans utrættelige Kiærlighed.

„Fader!" sagde hun smilende, „vi have seet langt uroligere Vande end dette, og i et langt svagere Skib. Erindrer Du ikke Wallenstädt og dens elendige Fartøi, hvor jeg har hørt Dig sige, at der var virkelig Fare, skiøndt vi undgik den Alle med en liden Forskrækkelse?"

„Jeg erindrer den fuldkomment vel, min Kiære! jeg har heller ikke glemt vor brave Ledsager og hans gode Tieneste i hiint farlige Øieblik. Havde det ikke været for hans stærke Arm og betimelige Hielp, vilde vi ikke have sluppet derfra med en liden Forskrækkelse, som Du siger."

Skiøndt Hr. Effingham kun betragtede sin Datter, medens han talte, lagde Hr. Sharp, der lyttede til hans

Ord med levende Interesse, Mærke til det hurtige Blik, som Eva tilkastede Paul Blunt, og en Gysen giennemfoer ham, da han bemærkede, at hendes Kinder gave et Gienskin af den Rødme, der viste sig paa den unge Mands Aasyn. — Han alene iagttog dette hemmelige Tegn paa fælleds Interesse med Hensyn til en eller anden Begivenhed, i hvilken de øiensynligen begge havde taget Deel, medens de Øvrige vare altfor beskiæftigede med Forretningerne paa Skibet eller for lidt mistænkelige til at lægge Mærke til denne ubetydelige Omstændighed. — Capitain Truck havde ladet kalde „alle Mand op for at sætte Seil," til Alles, endog til Mandskabets, Forundring. Skibet løb i dette Øieblik for alle de Seil, det kunde bære, og Styrmanden saae til Veirs med spørgende Blik, tvivlende paa, at der kunde gjøres mere.

Capitainen lod dem ikke længe være i Tvivl. Med en Hurtighed, som ikke er almindelig i Kofardiskibe, men som ofte findes i Paqvetterne, bleve begge Under-Læseil og to Boven-Læseil lagt frem og giort færdige til at heises. Saasnart som Ordene: „klar overalt" vare udtalte, blev Roret lagt op, Seilene tilsatte, og Montauk løb for en aaben Vind imod det snævre Pas mellem Scilly-Øerne og Lands-Ende. Capitain Truck var en duelig Canallods; ved lang Erfaring og ved at erindre Strømtiderne havde

han løseligt udregnet, at Skibet var saa langt til Sees, at det med en aaben Vind og ved det betydelige Stykke Vei, det havde tilbagelagt i det sidste Ætmaal, vilde være i Stand til at løbe igiennem det snævre Sund.

„Det er et farligt Hul at anløbe i en urolig Nat med stiv Kuling," sagde han og gned Hænderne, som om den Risico, han løb, forøgede hans Tilfredshed, „og vi ville see, om denne Skummer har Mod til at følge efter."

„Fyren har et hurtigt Blik og gode Kikkerter, om han end skulde mangle Mod paa Scilly Klipperne," udraabte Styrmanden, der saae ud fra Mesansvantet. „Der komme hans Læseil allerede, og det ovenikiøbet i tilstrækkelig Mængde!"

Krydseren tilsatte virkelig sine Læseil, havde dem kant og fulde inden fem Minutter og forandrede sin Cours efter Montauks. Der var nu ikke længere Tvivl om dens Hensigt; thi det var knap muligt, at to Skibe skulde fatte en saa dristig Beslutning som denne, netop i Mørkningen og paa en saadan Nat, med mindre den ene rettede sine Bevægelser efter den Andens.

Imidlertid begyndte man at see frygtsomme Ansigter paa Skandsen, og man bemærkede, at Hr. Dodge listede sig omkring imellem Passagererne, hviskede til Een, trak en Anden hen i en Krog, og var aabenbart beskiæftiget

med at opsamle Meninger betræffende Rigtigheden af det Skridt, Capitainen havde foretaget sig; skiøndt han, sandt at sige, snarere opmuntrede til Opposition, end fandt Andre villige til at laane Øre til hans Ønsker. Alligevel, da han troede at have samlet et tilstrækkeligt Antal Stemmer til at vove et Forsøg, hvortil Intet, uden hans medfødte Skræk for Skibbrud og en vaad Grav kunde give ham Mod, indbød han Capitainen høfligt til en Sammenkomst i sit og Sir Templemores Lukaf. Capitain Truck, der netop havde røget sin Cigar ud, samtykkede beredvilligt, men forandrede Samlingsstedet til sit eget Lukaf, da ingen Paqvet-Capitain holder af at afgiøre Forretninger paa noget andet Sted.

Efterat Begge havde sat sig, og Døren var bleven lukket, pudsede Hr. Dodge Lyset meget forsigtigt, saae sig omkring for at være vis paa, at der ingen Lurer havde skiult sig i det syv Fod og fem Tommer lange Lukaf, og begyndte derpaa sin Foredrag med en efter hans Mening rosværdig Delicatesse og Beskedenhed.

„Capitain Truck!" sagde han i den sagte fortrolige Tone, der udtrykker saavel Bekymring som Hemmelighedsfuldhed. „Jeg formoder, at De nu anseer mig for Deres varme og sande Ven og Forsvarer. Jeg gik ud med Deres Skib, og hvis Gud vil, at vi skulle overstaae Havets Rædsler, haaber jeg ogsaa at komme tilbage med det."

„Hvis ikke, min Ven Dodge," svarede Capitainen, da han bemærkede, at den Anden standsede for at see Virkningen af sin Tale, og brugte en Fortrolighed i sin Tiltale, som Bekiendtskabet fra den forrige Reise havde lært ham at være paa rette Sted; „hvis ikke, min Ven, saa har De begaaet en stor Feil i at komme her ombord, da det aldeles ikke er rimeligt, at der vil tilbyde sig nogen Leilighed til at komme herfra, førend vi træffe paa en Lodsbaad omtrent paa Sandy-Hooks Bredde og Længde. Ryger De ikke, Hr. Dodge?"

„Jeg kan ikke ønske mig nogen bedre Leilighed," svarede Steadfast, idet han afslog Tilbudet; „jeg har fortalt alle Mennesker paa Fastlandet," — Hr. Dodge havde været i Paris, Genua, langs Rhinen og igiennem Holland og Belgien, og i hans Øine var dette Continentet, — „at der ikke farer noget bedre Skib eller nogen bedre Capitain paa Havet, og De veed, Hr. Capitain, at jeg har en egen Maneer, naar jeg vil, der giør, at man husker, hvad jeg siger See nu, jeg havde en Artikel i Avisen i Rotterdam, der omtalte den hele Fart i de mest smigrende Udtryk, og dette Skib i Særdeleshed. Det var skreven saa godt, at ikke en Siæl kunde troe, at det var af En af Deres personlige Venner."

Capitainen rullede den tynde Ende af en Cigar i

Munden for at giere den færdig til at ryges, da Skibs-Etiquetten forbød videre Nydelse deraf under Dæk; men, da han modtog denne Forsikkring, tog han Cigaren af Munden med den Ligefremhed, der er en anden Natur hos Neptuns stadige Tienere, og svarede med en Kulde i Manerer, der stod i en latterlig Modsætning til den paatagne Forbauselse, hans Ord udtrykte: —

„Fanden heller vel! — Var det paa ægte Hollandsk?"

„Jeg forstaaer ikke meget af dette Sprog," sagde Hr. Dodge efter lidt Betænkning; thi Alt, hvad han kunde, indskrænkede sig til „yaw" og „neen", og ikke engang disse Ord kunde han rigtigt; — „men det var dog særdeles godt udtrykt. Jeg kunde ikke giere det paa en bedre Maade end ved at betale en Mand for at oversætte det. Men for at komme tilbage til denne Sag, om at løbe ind imellem Scilly-Øerne paa en Nat som denne."

„Komme tilbage, min gode Ven, det er den første Tøddel, De yttrer angaaende den Ting!"

„Bekymring for Dem har bragt mig til at glemme mig selv. Oprigtig talt, Capitain Truck, og jeg skulde vist ikke nævne det, dersom jeg ikke var Deres allerbedste Ven, denne Affaire har vakt betydelig Sensation."

„Sensation! hvad er det? — en moralsk Næseso, er det det, De mener?"

„Netop, og jeg maa sige Dem Sandheden, skiøndt jeg tusinde Gange heller vilde tie; men denne Forandring af Skibets Cours er uhyre upopulair!" —

„Det er Død og Pine ubehagelige Nyheder, Hr. Dodge; jeg stoler paa, at De som en gammel Ven, vil bevirke en Opposition."

„Min kiære Truck, jeg har allerede giort Alt, hvad der stod i min Magt; men jeg har aldrig truffet Folk saa bestemte i deres Sag, som de fleste af Passagererne. Effinghams ere meget determineerte trods al deres Pengestolthed og Storagtighed; Sir Templemore paastaaer, at det er høist besynderligt, og endogsaa den franske Dame er aldeles rasende. For at være saa oprigtig, som den forestaaende Crisis fordrer, maa jeg sige Dem, at den offentlige Mening opponerer saa stærkt, at jeg venter en Explosion."

„Nu vel, saa længe Strømmen er mig favorabel, maa jeg see at finde mig deri. At stævne Strømmen i Vand eller ude af Vand er at slæbe op ad Bakke; men med en god Bund, reent Kobber og dygtig Vind kan det giøres."

„Det vilde ikke undre mig, om Honoratiores appellerede til den almindelige Mening til Deres Skade, naar vi komme hiem, og benyttede den til at skade den hele Paqvetfart!"

„Det kan vel være; men hvad skal man gjøre? Vende vi tilbage, vil Engelskmanden faae fat paa os, og i det Tilfælde vilde min egen Mening være til min ubodelige Skade!"

„Ja, ja! Capitain Truck; som en Ven vilde jeg sige min Mening. Skulde denne Sag komme i de amerikanske Aviser, vilde den udbrede sig med Ildens Hurtighed i Landet. De kiender Aviserne, ikke sandt, Capitain Truck?"

„Det skulde jeg troe, Hr. Dodge, mange Tak for Deres Raad, og jeg troer ogsaa, at jeg kiender Scilly-Øerne. Raadslagningen vilde knap være færdig paa den Tid, vi komme derind, og De vil, Gud skee Lov, i det Mindste denne Gang ikke være i Stand til at gjøre det til en Partistrid. Imidlertid kan De stole paa, at jeg skal holde godt Udkig med Popularitets Skiærene og Begeistringens Flyvesand. De ryger undertiden, det veed jeg, og jeg kan anbefale denne Cigar som god nok til denne Fyr i Stratsborg — De læser Bibelen, ikke sandt, Hr. Dodge, og jeg behøver ikke at sige Dem, hvem jeg mener. Det vil være Hovmesteren en Fornøielse at bringe Dem Ild op paa Dækket."

Paa denne Maade blev Capitain Truck med en gammel Sømands Koldblodighed og en Paqvet-Capitains Takt sin kiedsommelige Giæst qvit, der forføiede sig bort

med halv Overbeviisning om, at han var bleven holdt for Nar, men som dog speculerede paa at faae en Comitee udvalgt, eller i det Mindste en General-Forsamling i Kahytten for at sætte Planen igiennem. Kunde han blot faae Hr. Effingham overtalt til at tage Præsidentstolen og Sir Templemore valgt til Secretair, troede han at kunne slippe for en søvnløs Nat, og hvad der var af vel saa megen Vigtighed, udmærke sig i en Avisartikel, naar han var kommet hiem.

Man skulde troe, at Dodge besad megen Bestemthed og Vedholdenhed i Udførelsen af sine Planer saavelsom ædle Principer; men Alt forsvandt i Falskhed og Feighed til Slutningen. Da han var en ivrig Forsvarer af Folkets Rettigheder, tænkte han aldrig paa, at det Hele bestod af saa mange forskiellige Parter; men han betragtede Alt, stræbende efter den store Eenhed og Heelhed. Majoritet var hans Kiephest; og, endskiøndt han var meget frygtsom som Individ, eller naar han var iblandt Minoriteten, var han, naar han var paa det stærkere Parti, ikke bange for selve Fanden. Kort sagt, Hr. Dodge var en Folkets Mand, fordi hans sterste Ønske, hans „Ærgierrighed og Stolthed", som han ofte udtrykte det, var at være en Ven af Folket. Netop blandt hans nærmeste Omgivelser i Hiemmet løb Meningerne i Aarer, som Guld i Minerne,

eller i Striber af den offentlige Stemme; og, skiendt der kunde være tre eller fire forskiellige Meninger, var Ingen bange for at vedkiende sig dem, saalænge de havde deres Parti; men at forsvare en Mening, der ikke havde en saadan Støtte, var et Anstrøg af Aristocrati, der vilde forbandes og forkastes, om det end var et mathematisk Forslag, der baade var opløst og beviist. Hr. Dodge havde saa længe og saa stærkt indaandet denne Selskabsaands moralske Luft, at han i mange Henseender havde mistet alt Begreb om sin Individualitet, ja endog til den Grad, at han troede at aande med Lunger, spise og drikke med en Mund, hvortil hans Nabo havde ligesaa megen Ret, som han selv.

En saadan Mand kunde ikke giøre noget Indtryk paa Capitain Truck, der var vant til alene at stole paa sig selv i Elementernes Kamp, og som vidste, at et Skib ikke kunde være sikkert, uden at det styredes af en Enestes Villie, og denne var Capitainen.

Der kunde neppe tænkes større Contrast end Steadfast Dodges og Capitain Trucks Charakteer. Den Første udførte aldrig den ubetydeligste Handling uden først at have veiet dens sandsynlige Virkning i Nabolauget, dens Popularitet eller Upopularitet; hvorledes den vilde stemme med de forskiellige offentlige Meninger, der bestandig be-

vægede sig i Landet, hvorledes den vilde virke paa næste Valg, og om den vilde sætte ham høiere eller lavere i Publicums Omdømme. En asiatisk Slave frygtede ikke sin hævngierrige Herre mere, end Dodge frygtede Bebreidelser, Anmærkninger, Daddel, Vrede, Modsigen og Bemærkninger af Enhver i hans eget Distrikt, der hændelsesviis hørte til det Parti, som for Tiden havde Magten. Imod Minoriteten var han saa tapper som en Løve, kunde knipse med Fingren ad den, og var den Første til at giøre Alt, hvad den sagde, latterligt og foragteligt. Dette var alligevel kun, naar der var Tale om Politik: thi saa snart Talen ikke længer var om Parti-Strid, bortduftede Steadfastes Tapperhed, og han raadspurgte sig skyldigst i hele Nabolauget om enhver anden Sag. Denne agtvædige Mand havde sine Svagheder, saavel som en anden, og hvad mere er, han var sig dem bevidst, hvilket viste sig ved en stor Opmærksomhed paa hans personlige Feil, i det Mindste for at skiule dem, om ikke for at rette dem. Kort sagt, Steadfast Dodge var en Mand, der gierne vilde blande sig i og styre alle Ting, uagtet han ikke aldeles besad den nødvendige Fornuft til at være Herre over sig selv; han havde en ubegrændset Lyst til, at alle Mennesker skulde have en god Mening om ham, uden at han derfor handlede saaledes, at hon selv kunde

have den; var Almeenhedens tappre Forsvarer, medens han glemte, at Almeenheden kun er et Middel til Opnaaelsen af et givet Resultat, og nærede en dyb og inderlig Respect for Alt, hvad han ikke kunde opnaae, hvilket yttrede sig, ikke i mandige Bestræbelser efter at erholde den forbudne Frugt, men snarere i en Lyst til at opponere og bagtale, der kun ved Skinsyge forraadede dens Tilværelse. Da han imidlertid tilstod, at det var utilladeligt, at Nogen skulde være i Besiddelse af en Ting eller Egenskab, som hans Nabo ikke kunde have Deel i, skiulte han denne Skinsyge under en dyb Respect for almindelige Rettigheder. Disse og lignende Træk fandtes i det Billede, som Hr. Dogde havde dannet sig af en frisindet Mands Bestræbelser.

John Truck derimod feilede sin egen Sø, var høflig imod sine Passagerer, saavel af Vane som af Politik, vidste, at hvert Skib maa have sin Skipper, og ansaae Mennesket kun lidt bedre end Bæster; tog selv sine Observationer og brød sig aldeles ikke om dem, som Styrmændene toge; var aldrig mere bestemt paa at udføre sin egen Villie, end naar Alle knurrede og satte sig imod den og var dristig af Naturen. Vane og Leilighed til at stole kun paa sig selv havde giort ham determineert, og han var i enhver Henseende skikket til at styre sin Cours ad Havets

saavelsom Livets sporløse Vei. For En i hans Stilling var det heldigt, at Naturen havde givet den samme Mand, der besad saa megen Selvraadighed og temporair Myndighed, et koldt og sarcastisk, snarere end et hæftigt og opfarende Sind, og Hr. Dodge i Særdeleshed havde hyppig Anledning til at prise sig lykkelig paa Grund af denne Omstændighed.

Ottende Capitel.

Men da er' vi i Orden, naar vi ere
Mest i Uorden.

Jack Cade.

Da Hr. Dodge forgiæves havde henvendt sig til Capitainens Frygt for populær Misbilligelse, vendte han tilbage til sit hemmelige Arbeide paa Dækket; thi, som en sand Fribaaren, vovede han aldrig at handle aabenlyst, med mindre han var opretholdt ved en decideret Majoritet; han drøftede Enhvers Meninger og stred diærvt for at vække en offentlig Stemning, som han kaldte det, til sin Side af Spørgsmaalet, ved at indbilde Tilhørerne, at

hver især allerede var af hans Mening, en Maade, der er meget i Brug blandt Tilhængere af samme Skole, som han. Imidlertid regnede Capitain Truck Bestikket for det forløbne Øtmaal for sig selv i sit eget Lukaf, tænkte lidet paa og brød sig endnu mindre om Andet, end Resultatet af sine Figurer, der snart overbeviste ham om, at han, ved at staae den samme Cours et Par Timer endnu, vilde „løbe paa" et Sted imellem Falmouth og Lizard.

Paa Grund af Hr. Dodges Forestillinger ærgrede denne Opdagelse den værdige Capitain saa meget mere; thi Intet var ham mere imod end at man skulde troe, at han ved en Trudsel bragtes til at forandre sin Beslutning. Noget maatte der dog gieres førend Midnat; thi han indsaae tydeligt, at tredive til fyrretyve Miil var det længste, Montauk kunde løbe med den nærværende Cours. Passagererne havde forladt Dækket for at undgaae Aftenluften, og han hørte Effinghams invitere Hr. Sharp og Hr. Blunt ind i Damekahytten, der var taget udelukkende til dem, medens de Andre kaldte paa Hovmesteren og begiærede de sædvanlige varme Drikkevarer paa Bordet i den ydre Kahyt. Den megen Talen og Allarm forstyrrede ham; hans Lukaf blev ham for snævert, og han gik ud paa Dækket for at bestemme sig der, hvor han havde de truende Skyer og den uendelige Vanderken for Øie. Her ville vi forlade

ham, medens han alene gik frem og tilbage paa Skandsen i mørk Taushed, alifor urolig til endog at kunne ryge, medens den vagthavende Styrmand sad i Mesansvantet som en Abekat, og saae ud til Luvart og For efter. Imidlertid vende vi tilbage til Effinghams Kahyt.

Montauk var et af de herligste blandt de fortrinlige Skibe, der nu fare imellem de to Verdensdele i saadan Mængde, og i hvilke Elegance og Bequemmelighed synes at kappes om Fortrinet. Kahytterne vare beklædte med Ahorntræ; smaa Marmorsøiler adskildte de glindsende Paneler af poleret Træ, og Gulvene vare belagte med rige Tæpper. I den store Kahyt stod Spisebordet som et fast Stykke Meubel i Midten, men Evas Gemak, der var noget kortere, men ligesaa bredt, var fri for enhver Hindring af dette Slags. Meublerne bestode af en Sopha, Skamler, Speile, Stole, Borde og et opretstaaende Fortepiano. Dørene til Lukafferne og øvrige Bequemmeligheder vare paa Siderne og i begge Ender. Kort sagt, det lignede snarere et smagfuldt Cabinet, end Leiligheden i et bepakket og almindeligt Skib.

Her vare da Alle, der hørte til Stedet, forsamlede tilligemed Hr. Sharp og Hr. Blunt som Giæster, da en Banken paa Døren forkyndte endnu en Persons Ankomst. Det var Hr. Dodge, der bad om at blive indladt paa

Grund af en Forretningssag. Eva smilede, idet hun gav Nanny, der udførte en Kammertieners Forretning, et Vink, at hun skulde lade ham komme ind, og fremsatte hurtigt den Mening, at hendes Gieist sikkert kom med det Forslag at oprette et Dorcas-Selskab.

Uagtet Hr. Dodge var saa tapper som Cæsar til at udtrykke sin Foragt for Alt undtagen Folke-Herredømmet, kom han dog aldrig blandt de Dannede og Velopdragne, uden at føle Mistro og Uro, der opstod af den simple Grund, at han ikke var vant til deres Selskab. Der er virkelig Intet, som i Almindelighed forfærder den Pøbelagtige og Indbildske mere, end den Dannedes Ligefremhed og naturlige Rolighed. Deres egne Begreber om Elegance indskrænke sig saa meget til det Udvortes, at de i Begyndelsen, som om de befrygtede et Baghold, see sig om med ængstelige Blik, og det er naturligt, at de selv troe at blive ansete som Paatrængende, da de finde saa megen Hvile, hvor der efter deres Begreber skulde være saa megen Uro og Fordringsfuldhed.

Hr. Effingham modtog ham høfligt og med mere end sædvanlig Formalitet, idet han lod ham forstaae, at det var et privat Værelse; en Forsigtighedsregel, som han vidste var nødvendig i Omgang med Folk af Steadfasts Charakteer. Alt dette var spildt paa Hr. Dodge, uagtet

enhver af de Nærværende beundrede den Maade, hvorpaa Værten holdt sin Gjest i tilbørlig Afstand ved overdreven Høflighed; thi denne troede, at saa megen Ceremoni kun var en Hyldest, man skyldte hans Værd. Det havde dog den Virkning at bringe ham til at opføre sig godt, og til at opgive den uhøflige Maade, han havde besluttet at fremsætte sin Plan paa. Da Alle ventede i rolig Taushed, som om de oppebiede en Forklaring over Grunden til hans Visit, syntes Dodge, at han var nødsaget til at sige Noget, om det end ikke blev saa tydeligt, som han kunde have ønsket det.

„Vi have tilbragt en yderst behagelig Tid, Miss Effingham, siden vi seilede fra Portsmouth," bemærkede han fortroligt. Eva gav kun ved et Nik tilkiende, at hun indrømmede dette, da hun havde besluttet, ikke at ville anse et Besøg, der strid saa aldeles imod hendes Sædvaner og Begreb om det Passende, for at være hende bestemt. Men Hr. Dodge var altfor sløv til at fatte et Vink, der kun gaves ham ved et tilbageholdende Væsen. „Det vilde dog være behageligere, det maa jeg indrømme, dersom denne Orlogsmand ikke havde faaet den Idee at følge os paa denne exempelløse Maade." Hr. Dodge havde ligesaa vel sine Yndlingsudtryk som Hovmesteren; disse vare dog hentede fra det politiske Liv, medens at Saunders snarere

vare hentede fra den fornemme Selskabstone. „Sir George kalder det en høist ubehagelig Fremgangsmaade. De kiender vistnok Sir George Templemore, Miss Effingham?"

„Jeg veed, at der er en Person af dette Navn ombord," svarede Eva, ledet af den fine Følelse, hvormed en saa velopdragen Dame skielner imellem de Personer, som vide at skatte hendes Værd, og de, som miskiende den, i det hun blev endnu mere tilbageholdende ved hans fortrolige Tilnærmelse, „men har aldrig havt den Ære at kiende ham."

Hr. Dodge syntes, at dette var høist forunderligt; thi han havde selv været Vidne til Capitain Trucks Introduction og forstod ikke, hvorledes Folk, der havde seilet fire og tyve Timer i det samme Skib, og som vare formeligt forestillede for hinanden, ikke vare gode Bekiendtere. Hvad ham selv angik, han troede at være, hvad han kaldte „godt bekiendt" med Effinghams, da han havde fortalt Meget om dem, uden at kiende dem, ja endog Adskilligt til deres Ugunst, en Frihed, han fandt sig fuldkommen berettiget til paa Grund af den Omstændighed, at han havde boet i samme Egn, som de, uagtet han aldrig havde talt med nogen af Familien, førend Tilfældet bragte ham i deres Selskab i det samme Skib.

„Sir Templemore er en Herre, der har store Talen-

ker, Miss Effingham, det kan jeg forsikkre Dem, en Mand af særdeles Fortieneste. Vi have fælleds Lukaf; thi jeg holder af Selskab og vil hellere passiare lidt i mit Lukaf end sove bestandigt. Han er Baron, — det er ikke fordi jeg bryder mig om Titler, at jeg siger det; thi alle Mennesker ere jo egentligen lige, skiønt — skiønt —"

„— Ulige i Virkeligheden, mener De formodentlig, Hr. Dodge," bemærkede John Effingham, der lænede sig over Evas Brodeerramme, idet hans ørneagtige Aasyn udtrykte den Foragt, han følte, og som han neppe brød sig om at skiule.

„Paa ingen Maade, min Herre!" udbrød den forskrækkede Steadfast, og saae sig hurtigt om, for at bemærke, om nogen virksom Fiende var ved Haanden, for at anvende denne hans ulykkelige Bemærkning til hans Skade. „Paa ingen Maade! Menneskene ere i alle Hensender lige, og Ingen kan sige sig bedre end Andre. Nei, nei! — det er mig aldeles ligegyldigt, at Templemore er Baron; endskiøndt man dog hellere vil have en Gentleman i sit Lukaf end en simpel Karl. Sir George troer, min Herre! at Skibet løber i stor Fare ved at styre imod Land i saa mørk en Nat og i et saa skident Veir. For en af hans Rang maa jeg tilstaae, at han har mange besynderlige Udtryk; han kalder Veiret skident, og Capitainens Frem-

gangsmaade ubehagelig; Udtryk, som jeg ubetinget misbilliger."

„Sir George vilde sandsynligviis anse en betinget Misbilligelse for mere betydende," bemærkede John Effingham.

„Det er meget muligt," svarede Dodge trohiertet, skiøndt de to Fremmede, Eva og Mademoiselle Viefville, ikke formaaede at undertrykke en Muskelbevægelse om Læberne. „Sir George er paa sin Viis meget original. Vi have kun faa Originaler i vor Deel af Landet, som De veed, Hr. Effingham, da det ogsaa er upopulært at være anderledes end Ens Naboer i hvilkensomhelst Henseende. Ja, min Herre! Folket vil herske og bør herske. Alligevel troer jeg nok, at Sir George Templemore vil finde en temmelig god Modtagelse, da han er Fremmed; thi det er ikke fuldt saa upopulært for en Fremmed at være original som for en Indfødt. De er vist enig med mig i at anse det for umaadelig arrogant i Amerika, at ville gjøre Fordring paa at være anderledes end sine Medborgere."

„I Deres Sted, Hr. Dodge, er jeg vis paa, at Ingen kunde have den Arrogance?"

„Nei, min Herre! jeg taler ikke om personlige Grunde; men om store almindelige Principer, der skulle

haandhæves til Menneskeslægtens Gavn. Jeg troer ikke, at noget Menneske har Ret til at være anderledes end Andre i et frit Land. Det er aristocratisk, og vilde være ligesom om eet Menneske vilde troe sig bedre end hans Medborgere. Jeg er vis paa, at De, Hr. Effingham, ikke kan bifalde sligt."

„Maaskee ikke. Frihed har udstedet mange vilkaarlige Love, som det ikke vil være raadeligt at overskride."

„Ganske vist, hvori skulde ellers dens Fortrinlighed bestaae? Dersom Folket ikke kunde afskaffe Originalitet, eller hvad som helst, det ikke kan lide, kunde vi lige saa godt strax give os ind under et Despoti."

„Da jeg har levet længe i Udlandet i de senere Aar, Hr. Dodge," spurgte Eva, der bemærkede sin Fætters truende Blik og frygtede for, at han vilde komme med et eller andet altfor bidende Svar, medens hun tillige fik Lyst til at more sig over den Andens Philosophi, der overvandt den Modbydelighed, hun i Begyndelsen havde næret for ham, — „vil De ikke forklare mig nogle af de store Friheds-Principer, som jeg saa ofte har hørt omtale, men som desværre mine Lærere i Europa vistnok have glemt at forklare mig?"

Mademoiselle Viefville blev alvorlig, Sharp og

Blunt glædede sig, og Hr. Dodge gik ganske rigtigt i Fælden.

„Jeg føler mig for ringe til at belære Miss Effingham i en saadan Sag," svarede han beskedent, „da De uden Tvivl har seet altfor megen Elendighed hos de Nationer, De har besøgt, til ikke retteligen at paaskiønne alle det lykkelige Lands Fordele, som har den Ære at kalde Dem en af dets smukke Døttre."

Eva blev forskrækket over sin egen Dristighed; thi hun havde ikke ventet, at hans Veltalenhed vilde tage saa høit et Sving til Svar paa hendes simple Spørgsmaal, men det var for seent at trække sig tilbage.

„Ingen af de mange berømte og gudsfrygtige Mænd, som vort eget elskede Land har frembragt, kunne giøre Fordring paa større Fædrelandskiærlighed end jeg; men jeg frygter for, at Villien til at lade det vederfares Retfærdighed langt overstiger Evnen," vedblev han. „Frihed, som De veed, Miss Effingham, og som De vel kiender, mine Herrer, er et Gode, der fordrer vor ubetingede Taknemmelighed, og som fremkalder vor daglige og stadige Tak til de herlige Væsner, der, i de Dage, da Folkets Hierter bleve prøvede, vare forrest paa den blodige Valplads og i Nationens Raadsale."

John Effingham kastede et Blik paa Eva, der syntes

at sige hende, hvor lidet hun var i Stand til at udføre det Arbeide, hun havde paataget sig, og tillige at tilbyde hende sin Hiælp, hvis hun ønskede det, hvortil hun med Glæde gav sit Samtykke paa den samme tause, men udtryksfulde Maade.

„Alt dette veed min unge Slægtning fuldkommen vel, Hr. Dodge," sagde han afbrydende; „men hun, og jeg maa tilstaae, ogsaa jeg er ikke ganske paa det Rene med Betydningen af denne Frihed, om hvilken der er talt og skrevet saa meget i vor Tid. Tillad mig at spørge, om De ved den forstaaer en fuldkommen Uafhængighed i Tanke, Handling og Rettigheder?"

„Fælleds Love, fælleds Rettigheder, Fællesskab i alle Henseender og reen, abstrakt, ubetinget Frihed uden al Tvivl, Hr. Effingham."

„Hvorledes, har den Stærke Lov til at slaae den Svage, og tage hans Mad fra ham?"

„Paa ingen Maade; Himlen forbyde, at jeg skulde forsvare et saadant Princip! Den sande Frihed bestaaer i: ingen Konge, ingen Adel, ingen udelukkende Privilegier, men Alle lige gode!"

„Mener De da, at Alle ere lige gode under vor Regjeringsform, Hr. Dodge?"

„Ubetinget, min Herre; jeg maa sige, at det undrer

mig, i vore Tider at høre et saadant Spørgsmaal fra en Mand af Deres Kundskaber!"

„Dersom det ene Menneske er lige saa godt som det andet," sagde Hr. Blunt, der saae, at John Effingham bød sig i Læberne, et Tegn paa, at der vilde komme noget Bidende, — „vil De da ikke giøre mig den Tieneste at sige mig, hvorfor Landet giør sig den Uleilighed og Bekostning at foretage de aarlige Valg?"

„Valg, min Herre! Paa hvad Maade kunne frie Institutioner blomstre eller haandhæves uden stadigt at henvende sig til Folket: Magtens eneste sande Kilde?"

„Det har jeg ikke Noget at indvende imod, Hr. Dodge," svarede den unge Mand smilende; „men hvorfor vælge, dersom den Ene er lige saa god som den Anden, vilde et Lotteri være billigere, lettere og snarere afgiort. Hvortil da Valg, eller hvortil Lotterie? Hvorfor ikke vælge Præsidenten som Perserne valgte en Konge, ved en Hests Vrinsken?"

„Det vilde i Sandhed være en forunderlig Fremgangsmaade for et oplyst og dydigt Folk, Hr. Blunt; og jeg maa tage mig den Frihed at sige, at jeg troer, De spøger. Hvis De vil have Svar, kan jeg sige Dem strax, at vi paa den Maade kunde faae en Kiæltring, en Nar eller en Forræder til Præsident."

„Hvorledes, Hr. Dogde! jeg ventede ikke den Beskrivelse over Landet af Dem! Ere Amerikanerne da alle Narre, Kiæltringer eller Forrædere?"

„Dersom De har i Sinde at reise meget i vort Land, min Herre! vil jeg raade Dem til at gjøre slige Spørgsmaal med megen Forsigtighed; thi De vilde vistnok møde almindelig og ubetinget Misbilligelse. Amerikanerne ere oplyste og frie, og lige saa langt fra at fortiene slige Benævnelser som noget Folk paa Jorden."

„Og dog følger det af Deres egen Theori. Dersom den Ene er lige saa god som den Anden, og der er En, der er en Nar, eller en Kiæltring eller en Forræder — saa ere alle Kiæltringer, Narre eller Forrædere! Benævnelsen er ikke min; men jeg troer, den følger uundgaaeligt af Deres egne Ord."

I den Pause, som fulgte, sagde Sharp sagte til Eva: „Han er dog en Engelskmand!"

„Hr. Dodge mener ikke, at den Ene er lige saa god som den Anden i den Henseende," bemærkede Hr. Effingham godmodigt som Vert; „hans Synspunkt er mindre almindeligt, troer jeg, end hans Ord i Begyndelsen gave os Grund til at formode."

„Meget sandt, Hr. Effingham, det er meget vist, min Herre! det ene Menneske er ikke saa godt som det andet

i den Forstand, eller hvad Valgbarheden angaaer, men i alle andre Henseender. Ja min Herre," idet han atter henvendte sig til Hr. Blunt som En, der har lidt et Nederlag ved at give sig Tid til at trække Veiret, og fornyer Angrebet paa sin Modstander; „i enhver anden Henseende er een Mand ubetinget lige saa god som den anden. Den Ene har samme Rettigheder som den Anden."

„Slaven som den Frie?"

„Slaverne giore Undtagelser, min Herre! Men med Undtagelse af Valgbarheden ere Alle lige gode i de forenede frie Stater. Det er vor Mening, og ethvert andet Princip vilde ubetinget være upopulært."

„Syer den Ene lige saa godt Sko som den Anden?"

„Hvad Rettigheder angaae, min Herre; — jeg holder mig til Rettighederne, det maa De erindre."

„Har da den Mindreaarige samme Rettighed som den Myndige; Læredrengen som Mesteren, Landstrygeren som den Bosatte, den, der kan betale som den, der ikke kan?"

„Nei, min Herre, heller ikke i den Betydning. Jeg er bange for, at De ikke forstaaer mig. Alt, hvad jeg mener, er, at i visse Henseender er den Ene lige saa god som den anden i Amerika. Det er en amerikansk Lære, om det end ikke er en engelsk, og jeg smigrer mig med,

at den vil bestaae sin Prøve for den strængeste Undersøgelse."

„Og De maa tillade mig at spørge, hvor det ikke er Tilfældet i visse Henseender? Dersom Deres Mening er den, at der er tilstaaet Fødsel, Formue og Stilling færre Forrettigheder i Amerika, end i de fleste andre Tilfælde, ere vi enige; men jeg troer neppe, det gaaer an at sige, at der ikke existerer Privilegier!"

„Gives der noget Privilegium i Amerika, som følger med Fødselen, min Herre! Det vilde være en utaalelig Tanke for Folket!"

„Arver ikke Barnet Faderens Formue?"

„Upaatvivleligt; men det kan neppe kaldes et Privilegium."

„Det er en Smagssag. Jeg vilde anse det for et større Privilegium end at arve en Titel uden Formue."

„Mine Herrer, jeg mærker, at vi ikke forstaae hverandre rigtigt, og jeg maa opsætte Disputen til en gunstigere Leilighed; thi jeg tilstaaer, at jeg er meget urolig paa Grund af denne Beslutning af Capitainen at løbe ind imellem Scilly-Skiærene. Jeg opfordrer Dem til at fornye Discussionen en anden Gang, mine Herrer. Jeg tog mig den Frihed at giøre den første Visit; thi jeg anta-

ger, at der ingen Udelukkelse kan finde Sted i et amerikansk Skib?" —

„Paa ingen Maade, min Herre," svarede John Effingham tørt. „Alle Lukafferne ere fælleds for Alle; og jeg skal snart tage mig den Frihed at benytte en tidlig Leilighed til at giengiælde Høfligheden ved at betragte mig som hiemme i det Lukaf, som har den Ære at beboes af Hr. Dodge og Sir Templemore."

Hr. Dodge trak sig nu tilbage, uden at omtale sit egentlige Ærinde. Istedetfor at fortsætte sit Arbeide med de øvrige Passagerer, stillede han sig i en Krog med Een eller To af samme Slags som han selv, der havde fundet sig fornærmede over, at Effinghams havde vovet at trække sig tilbage til deres Kahyt, og i Særdeleshed over, at de havde havt den aristocratiske Uforskammenhed at lukke Døren; her vedblev han nu at fortælle sine nysgierrige Tilhørere om den Samtale, hvori han efter sin egen Forklaring om Sagen, havde triumpheret over den unge Blunt, om hvem han aldeles Intet vidste, — forskiellige Historier om Effinghams Familie, der havde sin Oprindelse i den dummeste og laveste Ondskab, og hans egne forvirrede Begreber om Personers Rettigheder og andre Gienstande.

En Samtale, der var meget forskiellig fra denne,

fandt Sted i Dame-Cahytten efter den uindbudne Giæsts Bortgang; ikke en eneste Bemærkning giordes over hans Paatrængenhed eller hans Dumhed; endogsaa John Effingham, der sædvanligviis ikke lettelig tilgav, var altfor stolt til at spilde et Ord paa ham og for velopdragen til at rive ned paa et Menneske strax efter at det havde vendt ham Ryggen. Men Samtalen vedblev om den samme Gienstand og paa en Maade, der bedre passede sig for de Talendes Opdragelse, Forstand og Anskuelser.

Eva talede kun lidt, men vovede dog nu og da at giøre et Spørgsmaal; det var i Særdeleshed Hr. Sharp og Hr. Blunt, der holdt Conversationen vedlige, undtagen naar Evas Fader engang imellem giorde en sindig og heflig Bemærkning, og naar en Sarcasme af og til hørtes fra John Effingham. Uagtet Hr. Blunt fremsatte sin Mening med Beskedenhed og med en passende Agtelse for de to ældre Herrers Erfaring, blev hans Overlegenhed snart bemærket, da den Sag, som omhandledes, eiensynligt havde været Gienstand for hans Betragtninger, der røbede saavel Skarpsindighed som Originalitet.

Han udpegede de Feil, der sædvanligviis begaaes, naar Talen er om de forenede Staters Institutioner ved at blande Virkningerne af den almindelige Regiering med de enkelte Staters, og beviste klart, at selve Fore-

ningen i Virkelighed ikke besad nogen særegen Charakteer, ei engang med Hensyn til Princípet om Folkefrihed. Det var en Union, der fik sin Form ved dens forskiellige Deles Charakterer, hvilke hver for sig vare uafhængige, med Undtagelse af den almindelige Regel, at de skulde være Republiker, en Bestemmelse, der betydede Alt eller Intet med Hensyn til den sande Frihed, da det stod hver Stat frit for, hvilken Betydning den skulde gives, „og den amerikanske Regieringsforms Charakteer maa søges i Formerne af de forskiellige Staters Bestyrelse," vedblev han, „der afvexle i Følge de forskiellige politiske Hensyn. Det er paa denne Maade, at Comüner, der betragte Halvdelen af deres Befolkning som Livegne, ere sammenknyttede med andre Comüner, der ere i Besiddelse af de mest demokratiske Institutioner. Den almindelige Bestyrelse tilstaaer hverken Frihed i Tale, Handling eller Tro, eller i nogen Ting, undtagen imod den selv; en Forholdsregel, der er aldeles unødvendig, da det kun er en Bestyrelse med en betroet Magt, som ingen Myndighed har til at virke paa disse Interesser." —

„Dette er meget forskiellígt fra den herskende Mening i Europa," bemærkede Hr. Sharp; „og, da jeg mærker, at jeg har havt den Lykke at være i Selskab med en Amerikaner, der er i Stand til at oplyse mig om disse interes-

sante Gienstande, haaber jeg, De vil tillade mig at drage Fordeel deraf i nogle af de ledige Timer, hvoraf vi vistnok ville faae mange."

Den Anden rødmede, bukkede for Complimenten, men syntes at betænke sig førend han svarede. „Det er ikke absolut nødvendigt at være Amerikaner af Fødsel," sagde han, „hvilket jeg allerede har havt Leilighed til at bemærke: for at kiende Landets Institutioner, og De vilde muligen tage Feil, dersom De troer at have faaet Underretningen fra en Indfødt. Jeg har imidlertid ofte været i Amerika, om jeg end ikke er født der, og faa unge Mennesker paa denne Side Havet have henvendt deres Opmærksomhed saa alvorligt paa Alt, hvad der vedkommer det, som jeg."

„Jeg havde haabet, at vi havde den Ære at regne Dem til vor Landsmand," bemærkede John Effingham med kiendelig Bekymring. „Der ere saa mange unge Mænd reiste udenlands for at rive ned paa udmærkede fremmede Institutioner, hvortil de ingen Kiendskab have, eller, i den sande Servilitets Aand, give saa mange af vore egne Fortrin, at jeg smigrede mig med endelig at have fundet en Undtagelse."

Eva blev ogsaa bekymret, skiønt hun neppe tilstod Grunden dertil for sig selv.

„Han er dog, naar Alt kommer til Alt, en Engelskmand," sagde Sharp sagte til Eva.

„Hvorfor ikke en Tydsker — eller en Schweitzer, — en Russer?"

„Hans Engelsk er fuldkomment; Ingen fra Fastlandet kunde tale det saa flydende, saa udvalgt med Hensyn til Ordene, saa aldeles uden Accent, og det uden Anstrængelse. Han taler, som Mademoiselle Viefville siger, ikke godt nok til at være en Udlænding."

Eva forblev taus; thi hun tænkte paa den forunderlige Begyndelse som Conversationen havde havt, der havde frembragt en Forklaring om et Punkt, hun saa ofte havde tvivlet om. Over en Snees Gange havde hun i sit Sind afgiort, at denne unge Mand, som hun hverken kunde kalde en Bekiendt eller en Fremmed, var en Landsmand, og lige saa ofte havde hun havt Grund til at forandre sin Mening. Han havde nu forklaret sig, meente hun, og hun saae sig nødsaget til at anse ham for en Europæer, skiendt hun alligevel ikke vilde troe, at han var en Engelskmand. For den sidste Omstændighed havde hun Grunde, som hun ikke kunde meddele en Indfødt fra den Ø, de nylig havde forladt.

Efter denne Conversation blev der musiceret, da Eva havde erindret at faae Fortepianoet stemt, førend de for-

lode Havn, hvilket vi ville anbefale Enhver at gjøre, der interesserer sig for mere end Yderſiden af et Inſtrument eller for deres egne Øren. John Effingham ſpilte udmærket godt paa Violin, og ſom det viſte ſig ved Foreſpørgſel, ſpillede de to unge Herrer, den ene paa Fløite, den anden paa Flageolet og et Par andre blæſende Inſtrumenter. Vi ville vende tilbage paa Dækket til den urolige Capitain og lade dem gjøre Ret og Skiæl mod Beethoven, Roſini og Meyerbeer, hvis Compoſitioner Hr. Dodge, ſom var i den forreſte Kahyt, ikke undlod at kritiſere, idet han kaldte dem affecteerte og aldeles ikke værd at høre paa.

Capitainen var vedbleven at gaae op og ned ad Dækket den hele Aften, og han ſyntes først at komme til ſin Samling, da Afløsningen ved Roret gik forbi ham, efterſom det var otte Glas. Han ſpurgte, hvad Klokken var, gik op i Meſansvanter og ſaae langs Horizonten med ſin Kikkert efter Skummeren. Der var Intet at ſee, da Mørket hvilede ſaa tungt paa Vandet, at det indſkrænkede den ſynlige Horizont til en meget lille Cirkel.

„Det gaaer an," ſagde han ved ſig ſelv, idet han igien ſvingede ſig ned paa Dæksplankerne ved en af de løbende Ender. Der blev kaldt paa Leach, og der blev givet Ordre til, at Frivagts-Quarteret ſkulde blive paa Dækket.

Da Alt var færdigt, gik Oberstyrmanden Skibet rundt, for at see efter, at alle Lysene vare slukkede, eller at der var lagt Kapper over Rufferne, saaledes, at enhver Lysstraale, der kunde komme op fra Kahytterne, blev skiult. Paa samme Tid tildækkede man Compashuus-Lampen. Efter at disse Forsigtighedsregler vare iagttagne, gik Mandskabet i Gang med at mindske Seil, og i Løbet af tyve Minutter havde de bierget Læseilene, Bovenseilene indtil Mærsseilene og de øvrige Seil, undtagen Fok- og For-Stagseilene. Der blev derpaa taget et Reb i de tre Mærsseil under adskillige Opmuntringer til Mandskabet om at være hurtige: „Medens Engelskmanden uden Tvivl løb op som en Hest."

Da de vare færdige hermed, gik Folkene ned paa Dækket igien, lige saa forundrede over disse Maneuvrer og Forsigtighedsiagttagelser, som om de havde faaet Ordre til at kappe Masterne.

„Dersom vi havde et Par Canoner og vare lidt stærkere bemandet," mumlede en gammel Sømand til Anden-Styrmand, idet han heiste et Tag i sine Buxer og dreiede Skraaen i Munden, „vilde jeg troe, at han havde klædt sig af for at slaaes; men som det nu staaer have vi ingen Ting at føre Krigen med, med mindre vi ville bombardere Fienden med Skibsbiskøiter!" —

„Klar til at vende for Vinden!“ udraabte Capitainen fra Skandsen.

Folkene sprang til Braserne, og Skibets Bouge faldt gradeviis af, eftersom Rœerne langsomt gave efter for Halningen. Efter en Minuts Forløb rullede Montauk plat hen for Veiret, og dens Side svingede sig op imod Veiret med Stævnen Øster efter. Denne nye Cours havde den dobbelte Virkning, at klare ud fra Land og at divergere i mere end en ret Vinkel fra Skummerens Cours, dersom dette Skib endnu jagede. Matroserne nikkede bifaldende til hverandre; thi Alle forstode nu lige saa tydeligt Grunden til denne Forandring, som om det var sagt dem med Ord.

Denne Omvæltning paa Dækket foraarsagede lige saa pludselige Omvæltninger nede. Skibet løb ikke længer mageligt paa ret Kiøl, men stampede haardt i en voldsom Næse-Sø, og Vinden, der faa Minutter tidligere næsten ikke kunde mærkes, peeb nu sine hundrede Melodier igiennem Tougværket. Nogle gik til Køie, iblandt dem vare Hr. Sharp og Hr. Dogde, Andre ilede op paa Dækket for at erfare Aarsagen, og Alle afbrøde deres Aftenbeskiæftigelser.

Capitain Truck maatte besvare det sædvanlige Antal Spørgsmaal, hvilket han gjorde paa følgende korte og

tydelige Maade, der, som vi haabe, vil være lige saa tilfredsstillende for Læseren, som det efter Capitainens Mening maatte være tilfredsstillende for de Nysgierrige i Skibet.

„Havde vi staaet en Time endnu, mine Herrer, vilde vi have forliist paa Cornwalls Kyst!" sagde han med Fynd; „havde vi stoppet, hvor vi vare, vilde Corvetten inden tyve Minutter have været nede ved os; ved at forandre Coursen til den, vi har, kan den komme i Læ af os; dersom han opdager det, kan han forandre sin Cours, men i Mørket kan han lige saa godt gaae den gale som den rigtige Vei; eller han kan staae ind og sætte hans Majestæts Corvet, Skummerens Ribbeen op paa Land til at tørres mellem Lizards Klipper, hvor jeg haaber, at alle dens Folk ville komme sikkert og tørskoede i Land."

Efter at have ventet en Time paa Udfaldet, gik Passagererne een efter anden ned i deres Lukaffer; men Capitain Truck forlod ikke Dækket, førend Hundevagten var opsat. Paul Blunt, som hørte ham gaae ind i sit Lukaf, der var ved Siden af hans, stak Hovedet ud og spurgte om, hvad Nyt der var passeret paa Dækket. Den værdige Skipper havde bemærket Noget ved denne unge Mand, der gav ham Respect for hans nautiske Kundskaber; thi han brugte aldrig feile Udtryk, og han besvarede alle hans Spørgsmaal hurtigt og høfligt.

„Meer og mindre skident," sagde han, trods Hr. Dodges Mening om disse Udtryk, idet han trak sin Pigjækkert af og lagde sin Sydvester fra sig, „en Nævfuld Vind og netop Støvregn nok til at gjøre det ubehageligt for en Mand og fernisere ham som en Støvle."

„Skibet har vendt?"

„Som en Dandsemester paa to Tæer. Vi have igien faaet Stevnen mod Syd og Vest; et Reb endnu i Mærsseilene; England godt under Læ, og spanske Sø ret for os. Denne Cours i sex Timer, saa ville vi have en god Vind med dette.

„Og Corvetten?"

„Jeg kan ikke give nogen rigtig Forklaring om den Hr. Blunt. Den har staaet ind langs Land, troer jeg, hvor den arbeider sig ud fra igien, ligesom en Dreng, der kryber op ad en Fishøi paa Hænder og Knæer, eller ogsaa farer den omkring imellem Skummet paa Lizards Bredde. — Nu vil jeg ønske Dem en god Strækboug i Køien, Hr. Blunt, og ingen Vending, førend den første Sovetørn er ude."

„Og de ulykkelige Stakler i Skummeren?"

„Nu vel, Gud være deres Siæle naadig!"

Niende Capitel.

Fuldmaanen viste sig,
Dog halvt af Skyer omgiven.
Stormen hørte op, og som et Speil var Havet.
Italien.

De fleste af Passagererne viste sig paa Dækket snart efter at man igien hørte Saunders rasle med Glassene. Det var tilstrækkelig lyst til at see ølt, hvad der passerede, og Vinden var slaaet om. Først ti Minutter siden havde Veiret forandret sig, og da de fleste af Cahytsbeboerne kom af Cahytstrappen næsten i en Masse, var Leach netop blevet færdig med at brase Rærne om efter Vinden, der kom haard paa og blæste fra Nord-Øst. Man kunde ikke see Land, og Styrmanden gav netop sin Mening tilkiende, at de vare paa Længden af Scilly, da Capitain Trnck lod sig see blandt de Andre.

Eet Blik tilveirs, og eet paa Luften vare tilstrækkelige for den erfarne Capitain til at gjøre sig bekiendt med alle Hemmeligheberne i deres nærværende Stilling. Han sprang derpaa op i Vantet og saae ud over Søen i den Retning, hvor Lizard laae. Til hans store Bekymring saae han der et Skib med alt til, som kunde trække, og med et Læseil, der slog bakt og fuldt, førend det kunde blive halet ned, hvilket han øieblikkelig gienkiendte som den

evindelige Skummer. Ved dette Syn pressede Truck Læberne sammen og svoer en Ed ved sig selv, som for lidet vilde passe sig til vore Begreber om det Passende, til at gientages.

„Kald Folkene op og stik Rebene ud, Styrmand," sagde han koldt; thi det var Capitainens staaende Regel, at synes roligst, naar han var mest opbragt. „Faae dem op, Styrmand, og sæt hver Klud, der kan trække fra Knappen til Under-Læseils Bommen, og gid Fanden saa havde dem!"

Leach fik travlt, og Folkene vare hurtigt paa Færne at losse Rebseisinger og Beslaaeseisinger. Det ene Seil udbredte sig efter det andet, og da Lastpassagererne, der kunde mynstre en Magt paa 30 til 40 Mænd, hialp til med deres Kræfter, løb Montauk snart plat hen for Veiret, med Alt hvad trække kunde, og Læseil paa begge Sider. Styrmændene saae forundrede paa hverandre, Folkene kastede spørgende Blik Agter ud, men Capitain Truck tændte nu en Cigar.

„Mine Herrer," sagde Capitainen, efter at have taget et Par philosophiske Drag, „at gaae til Amerika med den Karl tvers til Luvart, er aldeles udenfor Spørgsmaalet; han vilde have været os paa Siden og havt os i sin Magt førend Klokken 10, og den eneste Frist er at bringe

Vinden ret ind over Hakkebrædtet, hvor vi hældigviis har faaet den. Jeg troer, at vi kunne drille ham med de Løier; thi disse Skibe, der ere saa skarpe i Bunden, staae dem ikke godt mod vore flade i denne Seilads. Hvad Seilføringen angaaer, vil Montauk bære sine lige saa længe som noget Skib i Kong Williams Flaade, for Vinden. Og een Ting kan De stole paa; jeg skal bringe Dem alle til Lissabon, førend den Tobaks-Røver skal bringe Dem tilbage til Portsmouth. Det er en Categori, som jeg vil holde mig til."

Denne charakteristiske Forklaring tiente til at giøre Passagererne bekiendte med deres virkelige Stilling. Ingen sagde imod; thi Alle foretrak et Wæddeløb for at blive tagen; og endog de Engelske, som vare ombord, begyndte igien at holde med det Skib, de vare i, saa meget beredvilligere, da Capitain Truck aabenhiertigen tilstod, at deres Krydser var ham for stærk i al Seilads, undtagen i den, han var ifærd med at prøve. Hr. Sharp haabede, at de nu maatte undslippe, — og George Templemore gientog ædelmodigen sit Tilbud, heller at betale, af sin egen Lomme, alle Havneafgifterne i enhver fransk, spansk eller portugisisk Havn, som Capitainen vilde anløbe, end at see saadan Vold udøves paa et fremmed Skib paa en Tid, da der herskede den dybeste Fred.

Capitain Trucks Forsøg viste hans Dømmekraft og Duelighed i hans Fag. Inden en Times Forløb var det tydeligt, at, dersom der var nogen synderlig Forskiel i Seilads imellem de to Skibe, under nærværende Omstændigheder, var den lidt til Montauks Fordeel. Skummeren viste Flag for første Gang, hvilket var Tegn paa, at den ønskede at tale med det Skib, der var i Sigte. Capitainen loe høit deraf; thi han sagde, at det beviste, at den indsaae, at den ikke kunde faae dem inden for Kanonskuds Afstand.

„Viis ham Flaget," raabte Capitainen muntert; „lader os ikke blive overgaaet i Høflighed ligesom i saa mangen Slags Seilads, men pas paa, at Alting staaer lige saa fast som Stokken i Ankeret, og at Skjøderne ikke gabe meer end Kirkedøren paa en Søgnedag."

Denne sidste Sammenligning kom sandsynligviis deraf, at Capitainen var fra en Deel af Landet, hvor al Religion er sammentrængt i de fire og tyve Timer, der begynde ved Solens Nedgang om Løverdag Aften og ende ved Nedgangen den næste Dag, i det Mindste var det saaledes efter hans egen Forklaring. At have Held med sig giorde altid den Virkning paa Capitaiu Truck, at han blev snaksom, og han begyndte nu at fortælle mange fortrinlige Historier, hvoraf han havde et stort Forraad, alle

om Begivenheder, der vare tilstødte ham selv, eller til hvilke han havde været Øienvidne; og om hvilke Tilhørerne, som Sancho sagde, kunde stole saa sikkert, at de, dersom de havde Lyst, gierne kunde bande paa, at de selv havde seet dem.

„Siden vi tale om Kirker og Døre, Sir George," sagde han, idet han pustede Røgen fra sig, „har De aldrig været paa Rhode-Island?"

„Nei aldrig, Hr. Capitain; dette er min første Tour til Amerika."

„Det er sandt; men De vil rimeligviis komme dertil, dersom De tager til Boston, da det er den bedste Vei; med mindre de heller vil løbe over det lave Vand ved Nantuchet, og et Hundrede Mile af Ditto, som Hr. Dodge kalder det."

„Om Forladelse, Hr. Capitain, De mener ikke Ditto men ditter; det er et Udtryk paa Continentet, for hvad Englænderne kalde **round about***)."

„Ih for Pokker! det var godt, jeg fik det at vide. Men hvad hedder da en Pijækkert paa Fransk?"

*) **A round about** betyder saavel en Pijækkert som en Omvei; ditter alene det sidste. Man vil vistnok indrømme os, at Ordspillet mellem "Ditto", en "Pijækkert" og en "Omvei" i Originalen ikkun kan forklares, men ei giengives i Oversættelsen. Udg.

„De misforstaaer mig, Hr. Capitain! — Ditter er en Omvei, en længere Reise."

„Ah! det er netop en saadan, vi nu have for. Hør, Leach! veed Du hændelsesviis, at vi nu giøre en ditter til Amerika?"

„De talte om en Kirke, Capitain Truck," afbrød Baronen, der var bleven temmelig fortrolig med sin Lukaf-Kammerat, høfligt.

„Jeg reiste igiennem den Stat for et Par Aar siden, paa min Vei fra Providence til New-London paa en Tid, da en ny Vei just var anlagt. Det var en Søndag, og Vognen, der havde fire Hestes Kraft, maa De vide, havde endnu aldrig faret paa en Søndag. Vi forlode et Sted, der laae i en ret Vinkel fra den egentlige Veis Cours, og der var et kort Tørn i Veien paa det Sted. Da vi fik dette Tørn i Sigte saae jeg en Knøs i Boven-Toppen af et Træ; ned gled han, og styrede lige ned ad Kirken til, der laae to eller tre Kabellængder længere nede ved Veien. Vi fulgte med en god Fart, og lidt førend vi fik Kirken tværs væltede hele Menigheden ud, Ryttere og Infanteriister, Præsten og Dagdrivere, Syndere og Hyklere, for at see Dampvogne fare forbi. Saa det er, hvad jeg kalder at holde Kirkedøren aaben om Søndagen."

Dersom vi ikke havde faaet en Beskrivelse af den samme Begivenhed fra en Kilde, der satte Sandheden af Hovedsagen uden for al Tvivl, vilde vi have betænkt os paa at giengive Capitainens Historie. Denne, tilligemed et Par lignende Eventyr, hvoraf han digtede nogle, giorde at Capitainen holdt Selskabet paa Skandsen ved godt Lune, medens Skibet løb med ti Miles Fart i en Retning, der afveg saa meget fra den rette Cours. Men det er i Almindelighed saa stor Lindring for Passagerer at faae god Vind, at Faa ere tilbøielige til at disputere om Følgerne. Klart Veir, et roligt Skib, Fornøielsen af at kappes med de tumlende Bølger, saavelsom Interessen for Jagten bidrog til at sætte Alle i godt Humeur; ja endog Steadfast Dodge fortæredes mindre af Misundelse, Jalousie over sine egne Fortienester og Lyst til at regiere, end sædvanligt. Uagtet Ingen forestiltes for hinanden blev den lille Verden i Skibet bedre bekiendt med hverandre paa denne Dag, end Maaneders sædvanlige Omgang i Land vilde have bevirket.

Montauk vedblev at vinde fra dens Forfølger til Solens Nedgang, da Capitain Truck igien begyndte at overveie de rimelige Tilfælde, den kommende Nat vilde bringe. Han vidste, at hans Skib løb ind i Mundingen af den Biscayiske Havbugt, eller at det i det mindste hurtigt

nærmede sig den, og han betænkte, hvorledes han skulde komme Vest efter. Natten saae slet ikke ud til at vilde blive mørk, thi uagtet en stor Mængde urolige Skyer paa denne Tid trak tværs over Himlen, udbredte Maanen et Slags Tusmørke i Luften. Da han taalmodigt havde ventet indtil Hundevagten blev kaldet op, formindskede han dog Seil, og dreiede Skibet til en syd-vestlig Cours, i Haab om uformærket at vinde ud fra Land forinden Skummeren vidste af det, en Plan, som han saa meget snarere haabede vilde lykkes, som han i Løbet af Dags-Seiladsen havde Agter udseilet den saa meget, at Underseilene vare i Horizonten førend Natten kom paa.

Endog de mest Aarvaagne bleve trætte af at holde Vagt, og Capitain Truck blev ubehageligt forstyrret næste Morgen ved den foruroligende Efterretning, at Skummeren netop var ude af Skudvidde, og vandt hurtigt paa dem. Da han kom paa Dækket, fandt han, at det uimodsigeligt var Sandhed. Begunstiget ved Forandringen i Coursen havde Krydseren stadigt vundet paa Montauk fra den Tid Første-Vagten blev afløst og havde virkelig giort Afstanden to tredie Dele mindre. Der var intet andet Middel tilbage end at giøre det gamle Forsøg, at faae Vinden ret Agter ind igien og tilsætte alle mulige Seil. Da man veed, at

samme Aarsager have samme Virkninger, gav Forsøget det gamle Resultat. Paqvetten vandt derved, og Corvetten sakkede langsomt Agter ud. Truck erklærede nu, at han vilde giøre Alvor af det, og han holdt altsaa Skibet paa denne Cours hele Dagen, den følgende Nat, og næsten til Middag den anden Dag, idet han varierede Coursen ubetydeligt efter Vinden, som han noiagtig holdt saa nær Agter ind, at Læseilene kunde trække paa begge Sider. Den fierde Dag fik Capitainen en god Middagshvile, og blev vis paa at være paa Oportos Bredde, mindre end een Grad fra Land. Paa denne Tid kunde man fra Dækket see Skummerens Boven-Bram-Seil, der lignede en Baad, som holdt sig bestandig i Horizonten. Da Capitainen havde bestemt sig til at løbe i Havn hellere end at blive anholdt, havde han holdt sig nær ved Land, for at benytte sig af sin Stilling, i det Tilfælde, at en eller anden Hændelse skulde begunstige hans Forfølgere, men nu troede han med Sikkerhed at kunne holde af til Amerika, naar Solen gik ned.

„Der maa være gode Øine ombord i den for at kunne see, hvad vi tage os for paa denne Afstand, naar Natten først er kommen paa," sagde han til Leach, der med Lydighed og Iver udførte alle hans Befalinger, „og vi ville passe Øieblikket til at slippe vel ud paa den store Steppe,

og saa ville vi see, hvem af os der bedst kiender Sporet. Stemmer De ikke for at jage paa Stepperne, saasnart vi komme i Land, Sir George, for at prøve Deres Lykke med Befflerne, ligesom alle de Andre. For ti Aar siden, naar en Engelskmand kom over til os, var han bange for at blive skalperet paa den slagne Landevei, og nu er han aldrig fornøiet med mindre han sidder paa Skrævs over „the Rocky Mountains" inden de første fiorten Dages Forløb. Jeg bringer hver Sommer en Mængde Jægere fra London med mig, der netop faae et Skud paa een eller to graaagtige Biørne, eller paa en Antilope, og komme tilbage igien paa den Tid Drurylane-Theatret aabnes."

„Vilde vi ikke sikkrere udføre Deres Planer ved i et Par Dage at søge Ly i Lissaboa? Jeg tilstaaer, at jeg nok gad seet denne Stad, og hvad Havneomkostningerne angaae, vilde jeg heller betale dem dobbelt, end at denne stakkels Mand skulde drages fra sin Kone, og jeg haaber, Capitain Truck, at jeg, hvad denne Sag angaaer, har udtrykt mig tydeligt nok."

Capitain Truck gav Baronen et hierteligt Haandtryk, hvilket han altid gierde, naar dette Tilbud blev gientaget, i det han erklærede, at hans Medlidenhed gierde ham Ære.

„Frygt ikke for Davis," sagde han. „Gamle Grab

skal ikke faae ham denne Gang, lige saa lidt som Skummeren. Hellere end at en saadan Skam skal vederfares os eller ham, vil jeg kaste ham overbord. Denne Igle har nu tvunget os til at forlade den gamle Vei, og vi have kun den sydlige Passage tilbage, med mindre Sydlig Vind bliver den herskende."

Montauk havde virkelig ikke afveget meget fra en Cours, der een Gang var meget afholdt af dem, der farede paa London, da Lissabon og New-York ligge i samme Bredde Paralel, og da Strømmene, naar de retteligen benyttes, begunstige Overfarten. Montauk havde rigtignok holdt sig langt nærmere ved Fastlandet, end sædvanligt var Tilfældet, endog for den omtalte Passage; men de særegne Omstændigheder ved Jagten havde, som Capitainen forklarede for sine Tilhørere, ikke tilladt noget Valg.

„Det maatte enten være en Kystreise eller en Buxeertour tilbage til Portsmouth, Sir George," sagde han, „og jeg veed, at De holder for meget af Montauk til at ønske saa snart at forlade den."

Baronen indrømmede dette og forsikkrede, at han var det Skibs Sag, som han var i, saa hengiven, at han med Fornøielse hellere vilde opoffre 1000 Pund end at blive indhentet. Capitainen forsikkrede ham, at det netop

netop den Følelse, han holdt af, og svoer paa, at han var af det Slags Passagerer, han havde mest Glæde af.

„Naar man sætter sin Fod paa Dækket af et Skib, Sir George, bør man betragte det som sit Hjem, sin Kirke, sin Kone og sine Børn, sine Onkler og Tanter og hele den øvrige Bagage i Land. Det er den rette Følelse til at skabe Sømænd. See nu, jeg sætter større Priis paa det korteste Skibmands-Garn ombord i dette Skib, end paa Mærse-Skjøder eller Pligt-Ankeret i hvilket som helst andet. Det er paa samme Maade, man holder mere af sin egen end nogen Andens Finger eller Taa. Jeg har hørt sige, at man skal elske sin Næste som sig selv, men hvad mig angaaer, holder jeg mere af mit eget Skib end af min Næstes, ja meer end af ham selv, og jeg troer, at naar man kiendte Sandheden, saa betaler min Næste mig med samme Mynt! Jeg holder af en Ting, fordi den er min."

Kort førend det blev mørkt, blev Montauks Stern dreiet imod Lissabon, som om den skulde løbe ind, men i det Øieblik, at den Plet, der udpegede Skummerens Plads, tabtes af Sigte i den Disighed, som omgav Horizonten, gav Capitain Truck Ordre til at vende for Vinden, og der blev tilsat Seil efter den Cours, de nu styrede, nemlig Vest-Syd-Vest.

De fleste af Passagererne vare overmaade nysgierrige den næste Morgen efter at faae Sagernes Tilstand at vide, og alle Mandfolkene vare paaklædte og paa Dækket i samme Øieblik, Dagen begyndte at bryde frem. Kulingen havde været frisk og stadig hele Natten, og da Rærne havde været lidt opbraste og Boven Læseil havde været til, formodede Capitainen og Styrmændene, at Skibet var i det Mindste hundrede Mile Vesten for det Sted, hvor den vendte. Læseren kan tænke sig, hvor ubehageligt disse bleve skuffede, da de saae Skummeren Agter ude, lidt til Luvart, at hale efter dem lige saa flittigt som den Aften, de forlode Portsmouth, i en Afstand, der var lidt over 4 Mile.

„Dette er virkelig en overordentlig Udholdenhed," sagde Paul Blunt til Eva, ved hvis Side han stod, da man blev Skummeren vaer, „og jeg troer, at vor Capitain vilde gjøre vel i at dreie til og forhøre sig om Grunden dertil."

„Det skulde jeg ikke haabe!" udbrød Eva levende. „Jeg holder af en esprit de corps, og af „at holde ud til Enden," som Hr. Leach kalder sin egen Beslutning. Det er ikke behageligt at blive saaledes ledsaget rundt om paa Havet, naar det ikke var for den Interesses Skyld, som det giver Touren. Med Alt det, hvor langt bedre er ikke

dette, end kiedsommelig Ensomhed, og hvilken Adspredelse giver det ikke det eensformige Liv paa Havet!"

„Synes De da, at Havet frembyder et eensformigt Skue?"

„Saaledes har det som oftest forekommet mig, og jeg lader det gierne komme an paa et Forsøg, da jeg aldrig har mal de mer. Men nu frikiender jeg det for den Synd; thi Interessen for en Jagt, i almindeligt godt Veir, er lige saa stor som for et Heste-Wæddeløb, som jeg dog holder overordentlig meget af at see. Om det saa er Hr. John Effingham kan han see oprømt ud ved den Begeistring, en saadan Scene vækker."

„Og naar det er Tilfældet, er han overmaade smuk; det er sieldent, at man seer et ædlere Aasyn end Hr. John Effinghams."

„Han har et ædelt Sind, gid han blot selv vidste det," svarede Eva med Varme; „der er Ingen, jeg holder saa meget af, som ham, naar jeg undtager min Fader, som Mademoiselle Viefville vilde sige, **pour cause.**"

Den unge Mand kunde hele Dage igiennem have lyttet til hende; men Eva smilede, hilste med Ynde og forlod Dækket hurtigt, da hun var sig bevidst at have forraadt nogle af hendes inderligste Følelser for en Person, der ikke havde Krav paa at dele dem med hende.

Capitain Truck, der ærgrede sig i sit inderste Hierte, gav sig hurtigt i Færd med at anvende det gamle Middel mod dette Onde. Han holdt af til plat, tilsatte Seil, og Jagtens Skiæbne beroede endnu engang paa Skibets Egenskaber.

Chefen i Skummeren holdt sikkert ikke af denne Forandring; thi den var ikke saa snart giort, førend han heiste sit Flag og affyrede en Kanon. Men man tog ikke videre Notice af disse Signaler end at vise Flag til Giengiæld, i det Capitainen og Styrmændene beskiæftigede sig med at maale og peile Corvettens Afstand og Direction. Efter ti Minutters Forløb saae de, at de vandt, tyve Minutter efter vandt de endnu mere; og efter en Times Forløb var den vel Agter ude.

Striden vedvarede den næste Dag. Det var en kiedsommelig Seilads; thi der blev ikke rørt en Ende ombord i Montauk, da Vinden vedblev at være frisk og stadig. Corvetten giorde mange Signaler, der alle tilkiendegave det Ønske at tale med Montauk; men Capitain Truck erklærede, at han var for erfaren Sømand til at lade sig fange paa den Maade, og at han havde alt for meget Hastværk til at standse og passiare paa Veien. „Vattel havde ikke foreskrevet saadanne Høflighedslove for Fredstid. Jeg er ikke i den Categorie."

Efter hvad der tidligere er fortalt, kan man slutte sig til Resultatet. De to Skibe holdt for Vinden indtil Skummeren igien var langt Agter ude, og Capitain Trucks Observation sagde ham, at han var saa sydligt som Azorerne. Han havde besluttet at søge Ly ved en af disse Øer, dersom Omstændighederne ikke begunstigede ham; thi det kunde ikke gaae an at gaae sydligere, med mindre han var aldeles nødt dertil. Efter at have beregnet sin Afstand den siette Dags Aften, fandt han, at han kunde naae en Ankerplads ved Pico, førend Corvetten vilde kunne indhente ham, om han end blev nødt til at dreie sit Skib til Vinden igien.

Men Forsynet havde besluttet anderledes. Henimod Midnat ophørte Kulingen næsten aldeles, blev ustadig, og, da det dagedes, meldte den vagthavende Styrmand, at den var For ind. Det forfølgende Skib var heldigviis endnu, skiønt det var stille, saa agterligt og i Læ, saa at de ikke vare udsatte for den Fare, at blive tagne af dets Fartøier, og der var Tid til at giøre de fornødne Forberedelser for at tage imod en anden Vind. Alle Tegn vare for Haanden til, at en saadan Forandring snart vilde finde Sted, da Luften klarede op i Nord-Vest, der er den Side, hvorfra Stormenes Genius helst udøver sin Magt.

Tiende Capitel.

Jeg kommer med end mere Kraft.
Hvo kalder mig taus? Jeg har mange Toner —
Forunderlige Suk igiennem sorte Sky sig trænge,
I Stormens Favntag baarne.

Mrs. Hemans.

Førend Storme reise sig paa Havet, seer man hyppigt Tegn og Varsler, hvis ophøiede Charakteer Phantasien neppe er istand til at fatte. Den Kuling, der nu havde herskет i en Uge, blev fulgt af lette ustadige Blaf, som om disse svagere Vinde, der vidste, at Luftens stærkere Magter rustede sig, løbe frem og tilbage for at søge Ly. Skyerne fore ligeledes omkring i uregelmæssige Hvirvler, hvoraf mange af de tungeste og forteste dalede saa langt ned mod Horizonten, at de syntes at sætte dem paa Havet for at søge Hvile. Men Havet selv var unaturligt oprørt, Bølgerne, der ikke længere fulgte paa hverandre i regelmæssige Bover, hævede deres Nakker liig fyrige Gangere, der pludselig stoppes i deres vilde Fart. Det evig bevægede Havs sædvanlige Orden tabte sig i en chaotisk Tumlen af Elementerne, da Bølgerne reiste sig i Veiret, uden Orden, og hyppigt uden nogen synlig Aarsag. Dette var Virkningen af Strømningerne og af de Vinde, der tilforn havde herskет. Midt i denne rædselsfulde Scene

var Luftens frygtelige Stilhed ikke det mindst truende Varsel. Endog Skibet, der var i Sigte, tiente til at forøge Indtrykket af den ængstelige Forventning; thi ogsaa det havde bierget de flesle af dets Seil og syntes at have tabt den Instinct, der nylig havde ledet det hen ad den sporløse Vandvei, og rullede næsten hiælpeløs i de uregelmæssige Søer. Dog var det en skiøn og ophøiet Gienstand at skue, og maaskee endnu skiønnere i dette Øieblik end i noget andet; thi dets umaadelig lange og nøgne Ræer, dets vel forstaltede Master og Maskinens kunstige og indviklede Takkelage gav det nogen Lighed med en muskelstærk og kæmpemæssig Gladiator, der skrider frem og tilbage paa Kamppladsen, ventende paa den forestaaende Dyst.

„Det er et ophøiet Syn," sagde Eva, der trykkede sig til sin Faders Arm, og betragtede Scenen med lige saa megen Beundring som Ærefrygt; „en høitidsfuld Aabenbaring af Naturens Storhed!"

„Uagtet jeg er vant til Søen," svarede Blunt, „har jeg kun to Gange før været Vidne til disse ildevarslende Forandringer, og jeg troer, denne er den frygteligste."

„Fulgte der Storme paa de andre?" spurgte den ængstelige Fader.

„Den Ene gik forud for en rædsom Storm; men den Anden gik os forbi, som en Ulykke, vi see nærved, men for hvis Virkninger vi gaae frie."

„Jeg veed ikke, om jeg vilde ønske, at dette blev Tilfældet nu," svarede Eva, „thi der herskер saa megen Storhed i dette Syn af Havet, der endnu ikke er opvakt, at jeg havde Lyst til at see det i dets Vrede."

„Vi ere ikke paa Orkansbredden eller i Orkanstiden," svarede den unge Mand, „og vi have rimeligviis ikke Andet end en alvorlig haard Kuling i Vente, der i det Mindste kan hiælpe os til at blive befriede for den kiedsommelige Forfølger."

„Ikke engang det vilde jeg ønske, forudsat, at han vil lade os fortsætte Væddeløbet ad den rette Vei. Et Væddeløb over Atlanterhavet vilde være underholdende for Øieblikket, mine Herrer, og vilde give os Noget at tale om i Fremtiden."

„Jeg gad vidst, om det var muligt!" udraabte Sharp; „det vilde i Sandhed være en Begivenhed, der var værd at fortælle en kommende Slægt!"

„Der er liden Sandsynlighed for, at vi skulle blive Vidne til en saadan Heltebedrift," bemærkede Hr. Blunt, „thi Storme have samme adsplittende Virkning paa dem, der følges ad paa Havets Veie, som huslige Storme have paa

dem, der i Land vandre Livets Vei med hverandre. Der er Intet vanskeligere, end at holde Skibe og Flaader i Sigte af hverandre i meget haardt Veir, med mindre de, der seile bedst, ville rette sig efter de mindre velseilende."

„Jeg veed ikke, hvem der i dette Tilfælde seiler bedst; thi vor Forfølger er os lige saa overlegen i visse Tilfælde, som vi ham i andre. Dersom vor ærlige Capitain vilde rette sig efter den, vilde det see galt ud med ham og os."

Truck passerede dem netop i dette Øieblik og hørte sit Navn i Forening med Ordet ærlig, fra Evas Mund; men Resten gik tabt for ham.

„Jeg takker for Complimenten, min kiære unge Dame," sagde han; „og jeg vilde ønske, at jeg kunde formaae Capitain N. N. paa hans brittiske Majestæts Corvet Skummeren til at være af samme Mening. Det er kun, ordi han ikke vil troe, at jeg er ærlig, hvad Tobakken angaaer, at han har jaget Montauk her ned paa den spanske Kyst, hvor den Mester, som byggede den, ikke engang vilde gienkiende den: saa unaturligt og upassende er det, at see en Londoner-Paquet saa langt ude af Coursen. Jeg maa nu giøre mig dobbelt Flid for at faae den gode Skude hiem igien."

„Og hvoraf kommer denne særdeles Vanskelighed, Hr. Capitain?" spurgte Eva smilende, da hun morede sig over

hans Talemaader, „er det ikke lige saa let at gaae fra eet Sted af Havet som fra et andet?"

„Lige let! Gud velsigne Dem, min kiære Miss Effingham. De har aldrig giort et saa urimeligt Spørgsmaal i Deres Liv. Troer De da, at det er lige saa let, nu, at gaae fra London til New-York, som fra New-York til London?"

„Jeg er saa uvidende, at jeg ikke veed bedre Besked; men tager jeg da Feil? thi jeg indseer endnu ikke, hvorfor det ikke skulde være lige let."

„Bare fordi det er op ad Bakke. Hvad vor Stilling her østen for Azorerne angaaer, er Vanskeligheden snart forklaret. Ved at kiæle for det, har jeg faaet dette gode gamle Skib saaledes dresseret, at det kiender hver Tomme af den nordlige Passage, og jeg maa nu kiøre det om ad en ny Vei, hvor det vil tee sig som en sky Hest, der skal ind af en ny Staldbør. Man kunde ligesaa let falde paa, at vilde drive et Svin fra sin Sti, som paa at faae et Skib ud af det gamle Spor."

„Vi haabe, De kan giøre det og meget mere, naar det behøves. Men hvortil ville disse slemme Varsler lede? Troer De, at vi faae en Storm, eller kan man antage, at disse høitidelige Trudsler kunne ansees som et intetsigende Naturens Sprog?"

„Det ville vi faae at vide, i Løbet af Dagen, Miss Effingham; men Naturen truer sieldent paa Skrømt. Der er Intet vanskeligere at studere, eller hvortil der behøves nøiagtigere Blik, end til at kiende disse Vindenes Tegn."

„Jeg er fuldkomment overbeviist derom, Hr. Capitain; thi de kaldes de „usynlige Vinde," erindrer De, og vor bedste Autoritet siger om dem, at de ere udenfor Grændsen af Menneskets Kundskab: „at vi kunne høre Vindens Lyd, men kunne ikke sige, hvorfra den kommer, eller hvorhen den gaaer."

„Jeg erindrer ikke den Forfatter, De mener, min kiære Miss Effingham," svarede Capitain Truck i al Uskyldighed; „men det har været en fornuftig Mand; thi jeg troer, at Vattel aldrig har vovet sig i Kast med Vinden. Der gives Mennesker, der troe, at Vindene ere forudsagte i Almanakken; men efter min Formening er det sikkrere at stole paa en to til tre Aars gammel Rheumatisme. En god, solid, gammeldags Gigt — jeg taler ikke om deres nymodens Sygdomme, som Cholera-Morbus eller animalsk Magnetisme — men en god gammeldags Rheumatisme, saadan som Folk pleiede at have, da jeg var en Dreng, er lige saa sikkert et Barometer, som det, der nu hænger inde i Ruffet, ikke to Favne fra det Sted,

vi her staae. Jeg havde engang en Rheumatisme, som jeg satte megen Lid til; thi den lod mig lige saa sikkert vide, naar jeg kunde vente østlig Vind, som noget Instrument, jeg nogensinde har havt til Søes. Jeg troer aldrig jeg har fortalt dem Historien om Jockeyen fra Connecticut, og, da vi ikke have andet at bestille end at vente paa, at Veiret skal tage en Bestemmelse —"

„Veiret tage en Bestemmelse!" udraabte Eva, idet hun frygtsom betragtede Havets, Himlens og den beklemte og vrede Lufts sublime og rædselsfulde Storhed; „kan der da være Tvivl om den?"

„Gud velsigne dem, min kiære unge Dame, Veiret er ofte lige saa tvivlsomt, ubestemt og vanskelig at gjøre tilpas, som en gammel Pige, der faaer flere pludselige Erklæringer paa een Dag, af en Enkemand med ti Børn, en Fuldmægtig med eet Barn og Præsten i Sognet. Jo vist tvivlsom! Jeg har seet Veiret forblive i denne veltalende Skikkelse en heel Dag. Hr. Dogde vilde sige, at det betænker sig paa, hvad Vei Vinden burde blæse for at være populair; da vi altsaa ikke have noget bedre at gjøre, Miss Effingham, vil jeg fortælle Dem en Historie om min Nabo Jockeyen. At brase Ræerne saa længe der ingen Vind er, er ligesom at spille paa en Jøde-Harpe i en Tambourin-Concert."

Præmisserne, som Vattel siger, min kiære Miss Effingham?»

Evas Blik var endnu stedse fæstet paa Himlens majestætiske og ildevarslende Udseende; men hun svarede høfligt:

„De sendte vel Bud til en Boutik og kiøbte en Prøve.»

„Aldeles ikke; de vare for kloge til det, da enhver Slyngel af en Urtekræmmer kunde snyde dem. Da Sensationen havde skudt lidt over Stavnen, oprettede de et Thee-Selskab, med Præstens Kone til Præsidentinde, og hendes ældste Datter til Secretair. Saaledes bare de sig ad indtil Mændene bleve smittede, og Planen blev sat i Værk at sende et Skib til China efter en Prøve af det Slags, de ønskede.»

„China!» udraabte Eva, der nu begyndte at see paa Capitainen.

„Ja vel, China; det ligger omtrent der henne, veed De, der omme paa den anden Side af Jorden. Og hvem andre skulde de vel vælge til dette Ærinde, end gamle Joe Bunck. Den gamle Mand havde været saa ofte til Øerne i Vestindien og tilbage, uden at kiende det mindste til Navigation, at de troede, han var Mand

for dem, da det ikke var rimeligt, at han vilde gaae hen at forlise."

„Man skulde netop troe, han maatte forlise," bemærkede Hr. Effingham, medens Capitainen tændte en Cigar; thi han vilde ryge og giorde det ogsaa i ethvert Selskab, naar det kun ikke var i Cahytten, uagtet han altid tilbød at holde op, dersom der var Nogen, som ikke kunde taale Tobakslugten.

„Han! Hr. Effingham? nei, han klarede sig lige saa godt i det indiske Hav, som han vilde klare sig her; thi han vidste lige megen Besked overalt. Nu, Joe udrustede Briggen, de syv Dallies hed den; thi De maa vide, vi havde syv Damer i Byen, der hede Dally, og hver af dem pleiede at sende et Føl eller en Kalv, eller saadan en fiin Artikel med Joe til Vestindien, hver Gang han gik; han takkede altsaa de syv Dallies til, heiste sine Dollars ombord og satte Seil til. Det sidste, man saae og hørte fra den gamle Mand var tværs for Montauk, hvem den var truffet paa, efter at vi havde været to Dage til Sees fra New-York, Coursen Syd-Øst paa Compasset."

„Jeg formoder," bemærkede John Effingham, der begyndte at blive opmærksom ved Slutningen af Historien, „at Madam Bunck maa have været meget urolig i al den Tid?"

„Hun! hun holdt sig til Bohea, i Haab om, at Souchongen vilde arrivere førend Jødernes Emancipation. Den kom ogsaa, efter 8 Maaneders Forløb, og det var en heldig Speculation for alle Vedkommende. Gamle Joe erhvervede sig et stort Navn paa Floden for denne Bedrift, skiønt Ingen vidste, hvorledes han kom til China og hvorledes han kom tilbage igien; eller, i lang Tid, hvorledes han havde faaet den uhyre store, tunge Sølv-Theepotte, som han bragte med sig tilbage."

„En Sølv-Theepotte?"

„Netop saadan en. Endelig fik man Sandheden at vide; thi hos os er det ikke let at holde den skiult. Først forsøgte man at udspørge Joe; men han lod dem giætte. Folk begyndte derpaa at tale om det, og endelig hvidskede man overalt, at den Gamle havde stiaalet Theepotten. Dette bevægede ham til at komme ud med Sproget; thi det gik saa vidt, at Sagen blev omtalt i Sogne-Mødet. Der var ikke Tale om Lovens Anvendelse, da der ikke var noget Beviis; men Forsamlingen var ikke saa nøieseende, da Rygtet i det mindste existerede."

„Og hvad blev Resultatet?" spurgte John Effingham. „Jeg formoder, at Sognet tog Theepotten og gav Joe Bakken?"

„De er lige saa langt fra Sandheden, som vi ere fra

Coursen! Sandheden er den. De syv Dallies laa iblandt alle de andre til Ankers, neden for Canton, med et Veir saa smukt som unge Piger kunne ønske sig i Mai Maaned, da han begyndte at tage sine Rær til Dæks, stryge sine Stænger og føre alle sine Vare-Ankere ud. Han gik endog saa vidt, at han giorde to Kabbeltouge fast i en Junke, der laa paa Grund lidt foran for ham. Dette bragte Capitainerne til at tale om ham, og Nogle kom ombord for at spørge ham, hvorfor han iagttog disse Forsigtighedsregler. Joe sagde dem, at han giorde sig klar til at tage imod Typhonen; men da de spurgte ham, hvad Grund han havde til at vente Typhonen, saae Joe høitidelig ud, rystede paa Hovedet og sagde, at han havde Grunde nok; men dem kunde han ikke sige. Havde han forklaret sig, vilde man have leet af ham; men Synet af en gammel graahaaret Mand, som havde faret 40 Aar og nu tog saa alvorlige Forholdsregler, bragte de Andre til at følge hans Exempel; thi Skibe følge hverandres Bevægelser ligesom Faar igiennem et Hul i Hegnet. Nu, samme Nat kom Typhonen for Alvor, og det blæste saa haardt, at Joe sagde, at man kunde see Husene i Maanen, da al Luften var blæst bort."

„Men i hvad Forbindelse staaer det med Theepotten, Capitain Truck?"

„Som Legeme med Siæl. Capitainerne, der vare i Havnen, bleve saa henrykte over Joes Spaadom, at de forenede sig og forærede ham Theepotten som et Bevis paa deres Taknemmelighed og Agtelse. Han var blevet populair iblandt dem, Hr. Dodge, og det var Maaden, de viste det paa."

„Men, maa jeg spørge Dem, hvoraf vidste han, at Stormen vilde komme?" spurgte Eva, hvis Nysgierrighed, imod hendes Villie, var bleven vakt. „Hans Forudforkyndelse kunde dog ikke have været overnaturlig."

„Ingen kan vide det; thi han var presbyterianst af Construction, som vi kalde det: stak dybt og rummede en stor Deel. Sandheden blev først opdaget 20 Aar efter, da den gamle Fyr blev en reen Krøbling af Gigt, Alderdom og Søens Møisommeligheder. Da han engang havde et Anfald af den første Sygdom, og den menneskelige Natur ikke længere formaaede at giøre Modstand, skreg han tre Gange: „en Typhon! en Typhon! en Typhon!" og Hemmeligheden var aabenbaret. Vi fik rigtignok en dygtig Nord-Ost-Storm den næste Dag; men gamle Joe vandt ingen Popularitet den Gang. Og nu, mine Herrer og Damer, naar De komme til Amerika, kan De sige, at De have hørt Historien om Joe Bunck og hans Theepotte."

Herpaa tog Capitain Truck to, tre dygtige Drag af sin Cigar, saae til Veirs og lod Røgen gaae ud i en Strøm, indtil den forsvandt, medens han vedblev at holde sit Hoved i den samme ubeqvemme Stilling. Capitainens Blik, saaledes ufravendt fæstet paa Noget til Veirs, drog alle de Andres Øine i samme Retning, og i Løbet af et Par Secunder stirrede Alle den samme Vei, skiønt Ingen uden han vidste Aarsagen.

„Kald alle Mand op, Leach," udraabte Capitainen omsider, og Eva lagde Mærke til, at han kastede Cigaren bort, skiøndt den næsten var heel, hvilket, hun troede, var Tegn til, at han giorde sig bered til at commandere.

Folkene vare hurtigt paa deres Poster, og de bestræbte sig for at dreie Skibets Stavn mod Syd, skiøndt det frygtelige Stille giorde Manoeuvren vanskelig; endelig lykkedes det ved at benytte de flygtige Strømninger, der lignede Suk i Luften. Folkene bleve derefter sendte paa Rærne for at beslaae alle Seilene, undtagen de tre Mærsseil og Fokken, da de Fleste kun vare opgivne for at vente paa Resultatet. Alle de, der før havde været til Søes, saae i disse Forberedelser Beviis for, at Capitain Truck ventede, at Forandringen vilde blive pludselig og haard; alligevel haabede de, da han ikke forraadede nogen Uro, at Forsigtighed alene bevirkede disse For-

holdsregler. Hr. Effingham kunde alligevel ikke undlade at spørge ham, om der for Øieblikket var nogen Grund til at tage de Forholdsregler, der udførtes med saa megen Virksomhed, skiøndt uden Overilelse.

„Det er ingen Sag, der vedkommer Gigten," svarede Capitainen muntert; „thi see her, min gode Herre, og De, min kiære, unge Dame." Dette var et Slags faderlig Fortrolighed, som den værdige Skipper, paa Grund af sin Stilling, troede sig berettiget til at vise imod alle ugifte qvindelige Passagerer, saa meget snarere, som han var en Pebersvend paa henved de tredsindstyve. „Seer De, min kiære, unge Dame, og De ogsaa, Mamselle; thi De forstaaer Dem paa Skyerne, skulde jeg troe, om de end ikke ere franske; seer De ikke, hvorledes disse fortagtige Slyngler stikke Hovederne sammen? og, det tør jeg svare for, udruge nedrige Planer paa deres Maneer."

„Skyerne tumle sig og rulle rigtignok over hverandre," svarede Eva, der forbausedes over Skiønheden af deres vilde Evolutioner, „og de fremstille et herligt, skiønt frygteligt, Maleri for vort Blik; men dersom der skulde være noget hemmeligt Varsel i deres luftige Flugt, forstaaer jeg ikke rigtigt Betydningen deraf."

„De har ingen Gigt, min unge Dame," sagde Capitainen spøgende; „De er alt for ung, smuk og nymodens

til at have denne gammelbags Sygdom. Men paa een Categori kan De stole, og den er, at Intet i Naturen udruger Planer uden Hensigt."

„Men jeg troer ikke, at Dunster, der hvirvle sig rundt i Luftstrømninger ere Sammensværgelser," svarede Eva leende, „skiønt det vel kan være en Categori."

„Kanskee ikke — hvem veed det dog; thi man kan lige saa godt antage, at Ting forstaae hverandre, som at Heste og Hunde giøre det. Vi vide intet derom, og vi bør derfor ikke dømme derom. Dersom Folk kun talede om det, de forstode sig paa, kunde man udstryge de halve Ord af Ordbøgerne. Men, som jeg sagde, disse Skyer, som De seer, samle sig og giøre sig færdige til at fare frem, da de ikke ville see sig istand til at blive her meget længere."

„Og hvad vil tvinge dem til at forsvinde?"

„Vil De giøre mig den Tieneste, at see der hen imod Nord-Vest. De opdager der en Aabning, der seer ud som en siddende Løve; ikke Sandt?"

„Der er rigtig nok en klar, skinnende Stribe langs Kanten af Havet, som ganske nylig er kommet til Syne; er det Tegn til, at Vinden kommer fra den Kant?"

„Lige saa tydeligt, min kiære, unge Dame, som at De

ved at aabne Deres Vindue giver tilkiende, at De vil stikke Hovedet ud af det."

„Det er noget, som en velopdragen ung Pige meget sjeldent gjør," bemærkede Mademoiselle Viefville, „og aldrig i en By."

„Ikke? Nu vel, i vor By ved Floden ere Damernes Hoveder den halve Dag ude af Vinduerne. Men jeg gjør ikke Fordring paa at forstaae mig paa, om sligt er sømmeligt eller ikke; det tør jeg imidlertid vove at sige, at jeg forstaaer mig ret godt paa, hvad Vinden har i Sinde, naar den aabner sine Skodder. Denne Aabning i Nord-Vest er et sikkert Tegn paa, at der kommer Noget ud af Vinduet, hvad enten det er sømmeligt eller ei."

„Men," tilføiede Eva, „de Skyer, der ere over os, og de, der ere længere mod Syd, synes at ile imod den klare Aabning, Hr. Capitain, istedetfor at gaae fra den."

„Det er ganske naturligt, mine Herrer, aldeles naturligt, mine Damer. Naar et Menneske har fuldkomment bestemt sig til at retirere, praler han mest, og eet Skridt frem lover ofte to tilbage. Man seer ofte Stormfuglen styre efter et Skib, som om den havde i Sinde at komme ombord; men den passer godt paa at lægge Roret i Læ, førend den er rigtig inde i Takkelagen. — Saadan er det med Skyerne og enhver anden Ting i Naturen. Vattel

siger, at man kan lade som om man vilde slaaes, naar det skulde behøves, men at en Neutral ikke kan affyre en Kanon uden imod Sørøvere. Disse Skyer holde nu gode Miner; men om faa Minutter vil De see dem fare om som St. Paulus giorde i forrige Tider."

„St. Paulus, Capitain Truck!"

„Ja vel, min kiære, unge Dame; høire om."

Uagtet Eva blev vred — thi hun yndede ikke disse nautiske Udtryk — kunde hun dog ikke holde sig fra at smile hemmeligt over de forunderlige Sammenligninger, der saa ofte forefaldt i Capitainens Samtaler. Hans Sind var en forunderlig Blanding af en tidlig religiøs Opdragelse, religiøs, i det Mindste med Hensyn til det Udvortes, Jagttagelsen af de ydre Former og megen verdslig Erfaring, og han optog af dette Kundskabs Forraad, som han selv sagde det, „ligesom Saunders, Hovmesteren, stak Smør af Fierdingen, eller derfra, hvor det først var kommet."

Hans Forudsigelse med Hensyn til Skyerne viste sig at være rigtig; thi en halv Time var ikke forløben, førend man saae dem „stavle af Veien for Nord-Vesten ligesom Faar for Hundene," som Capitainen udtrykte sig. Horizonten opklaredes med en næsten overnaturlig Hurtighed, og, i en forbausende kort Tid forsvandt hver Sky og Skygge af

den truende Vold, der havde været bestygget af mørke og frygtelige Dunster, med Undtagelse af nogle enkelte, hvide, kileformige Støtter, der vare samlede i Nord, og lignede et Batteri, der affyrer sit Artilleri over en skiebnesvanger Kampplads.

Vindens Ankomst til Skibet bemærkedes ved en Knagen i Rærne, idet de faldt i deres rette Stillinger, og det store Skrog begyndte da at skyde Vandet til Side og at komme under Commando. Det første Vindstød var aldeles ikke haardt; men da Capitainen besluttede at bringe sit Skib saa nær den rette Cours, som denne Vind vilde tillade, saae han dog snart, at han havde saa meget Seil til, som det kunde være. Efter 20 Minutters Forløb havde han eet Reb i Mærsseilene, og en halv Time efter tog han det andet Reb ind.

Paa denne Tid var Opmærksomheden henvendt paa Skummeren. Dens forrige Overlegenhed var nu atter eiensynlig, og man giorde Beregninger med Hensyn til Muligheden af at undgaae den, naar man blev længere ved at staae den samme Cours. Capitainen havde haabet, at Montauks større Skrog over Vandet vilde være ham til Fordeel, naar de vare under klodsrebede Mærsseil, hvilket han forudsaae vilde blive Tilfældet; men han blev snart nødt til ogsaa at opgive dette Haab. Han havde

besluttet ikke at gaae sydligere, da det vilde føre ham alt for langt bort, og, tilsidst tog han den Beslutning, at staae imod Øerne, der vare lige i hans Cours, og at ankre i en neutral Havn, dersom han blev for haardt forfulgt.

„Han kan ikke naae os førend Midnat, Leach," sagde han slutteligen til Styrmanden, „og paa den Tid vil Stormen være paa sit Høieste, dersom vi faae en Storm, og Fyren vil da ikke gierne sætte sine Fartøier ud. Imidlertid drive vi ind imod Azorerne, og det vilde slet ikke være unaturligt, om jeg da kunde spille ham et Puds. Hvad den Ting angaaer, at give Montauk til Offer paa Tobakkens Alter, som den gamle Klokker Hourglass pleiede at sige i sine Bønner, det er en Categori, der maa undgaaes ved hvilken som helst Catastrophe, undtagen evig Fordømmelse."

Ellevte Capitel.

Tilbed mig, o Jord! Jeg er den høitidsfulde Nat. Jeg udgyder min usikkre Skumring over det slumrende Løv, oprører Himlen og vækker Stormen, der fremkalder Minder, Grublen og Anger.

Mrs. Hemans.

Det er ikke vor Hensigt for Øieblikket at beskrive et af Havets Vidundere, men en almindelig, skiøndt stærk Storm. Et af de første Tegn paa dens Styrke var, at Passagererne forlode Dækket, i det den ene efter den anden lukkede sig inde i sit Lukaf med Undtagelse af John Effingham og Paul Blunt. Begge disse Herrer havde, som det viste sig, giort saa mange Søreiser, og vare blevne saa fortrolige med Skibe, at Søsyge og Angst vare lige uvirksomme paa deres Legeme og Siæl.

De stakkels Lastpassagerer vare ikke Undtagelser; men de krøbe i Læ i deres Huller, idet de for Øieblikket hiertelig fortrøde, at de havde trodset Havets Ubehageligheder og Farer. Davis blide Kone vilde nu gierne have vendt tilbage og udsat sig for sin Onkels Harme; og Leach, der gik over denne væmmelige Skueplads for at see efter om Alt var i Orden, beskrev Brudgommens Stilling saa ynkelig, at — „Hr. Grab vilde ikke plage ham for en

Skilling, dersom han saae ham i hans nærværende sørgelige Tilstand."

Capitain Truck loe hierteligt over denne Skildring; thi han havde omtrent lige saa megen Medlidenhed for almindelige Søsygdoms-Tilfælde, som en Kattekilling har for Dødsangsten hos den første Muus, den fanger, og hvis fortrinligste Glæde er at lege med den istedetfor at spise den.

„Det har han godt af, Leach, fordi han har giftet sig; og pas vel paa, at Du ikke ved Leilighed forfalder til samme Daarlighed," sagde han med en veltilfreds Mine, imedens han sammenlignede nogle Cigarer, som han holdt i Haanden, med hverandre, i Tvivl om, hvilken af disse vellugtende Ruller han skulde tage i Munden. „Naar man bliver gift, Hr. Blunt, bliver man gierne Offer for Søsyge, og der er Intet lettere, end at sætte Bugpomperne i Bevægelse paa en Brudgom; er det ikke saa sandt som Skriften, Hr. John Effingham?"

John Effingham svarede ikke, — men den unge Mand, der i samme Øieblik beundrede hans smukke Figur og ædle Ansigtstræk, blev forbauset over den Bitterhed, der laae i hans Smiil, i det han koldt nikkede sit Bifald til Capitainen. Alt dette lagde Capitainen ikke Mærke til, og han vedblev **con amore**.

„Et af de første Spørgsmaal, jeg giør med Hensyn til en Passageer, er, om han er gift; svarer man „nei", saa anseer jeg ham som en god Kammerat i saadan en Storm, eller til at ryge, eller til at giøre en Kiælder-mand i det Øieblik, at et Mærsseil flyver ud af Liget, — en Kammerat i en Categori. Dersom nu nogen af Dem, mine Herrer, havde en Kone, vilde hun have havt Dem om Læ i Dag, for at De ikke skulle fare ud igiennem et Spygat, — eller vadskes overbord af Søstænk — eller for at Haarene ikke skulle blæse af i saadan en Storm, og jeg vilde da tabe Fornøielsen af Deres Selskab. Be-qvemmelighed er alt for dyr til at kastes bort i Gifter-maal. Man kan lære Erfaring ved at giftes, men man taber Frihed i Handlemaade. De, Hr. John Effingham, maa have klaret et halvt Aarhundrede fra Dem, og der er ikke synderligt at frygte for Dem; men Hr. Blunt er endnu ung nok til at staae i Fare for en saadan Ulykke. Jeg vilde ønske, at Neptun vilde komme ombord strax, og faae Dem til at sværge paa, at De vilde blive Dem selv troe, min unge Herre."

Paul loe, rødmede lidt, og svarede Capitainen i samme Tone:

„Uagtet jeg sætter Deres gode Mening paa Spil, Hr.

Capitain, og endog til Trods for denne Storm, tilstaaer jeg, at jeg er den gifte Stands Talsmand."

„Dersom De vil besvare mig eet Spørgsmaal, min kiære Hr. Blunt, skal jeg sige Dem, om De er forbederlig eller ei."

„For at samtykke deri, maa De nødvendig indsee, at jeg maa kiende Spørgsmaalet først."

„Har De bestemt, hvem den unge Kone skal være? Dersom det er afgiort, kan jeg kun anbefale Dem noget af Joe Buncks Souchong, og raade Dem til at overgive Dem; thi man kan ikke forhindre sin Skiebne. Grunden, hvorfor Tyrkerne saa villigen give efter for den uforanderlige Skiebne, er Antallet af deres Koner. Der er skrevet mangen en Bog for at vise Grunden til, at de saa villigen række Hals til Sværdet og Strikken. Jeg har været i Tyrkiet, min Herre, og kiender noget til deres Væsen. Grunden, hvorfor de saa roligt underkaste sig at blive halshugget, er, at de altid ere nær ved at hænge dem selv. Hvorledes staaer det til, Hr. Blunt? har De bestemt Dem angaaende Deres Kone, eller ei?"

Uagtet der ikke laa Andet end tilladelig Spøg blandt gode Skibs-Kammerater i denne Tale, tog alligevel Paul Blunt imod den paa en saa forkeert Maade, som man neppe kunde have ventet af en ung Mand med hans Ver-

denskundskab. Han rødmede, loe, bestræbte sig for ved Tilbageholdenhed at undvige Capitainen og stak tilsidst aldeles op, idet han gik hen til et andet Sted paa Dækket. Den gode Skippers Opmærksomhed var heldigviis henvendt paa Skibet; og Paul haabede, at man ikke havde lagt Mærke til ham; men han forbausedes ved at bemærke Skyggen af en Mand tæt ved sig, og da han hurtigt vendte sig, saae han John Effingham ved sin Side.

„Hendes Moder var en Engel," sagde denne med qvalt Stemme. „Jeg elsker hende ogsaa; men det er som en Fader."

— „Min Herre! — Hr. Effingham! — Disse uventede og overraskende Ord, jeg tilstaaer, jeg var aldeles ikke forberedt paa at høre dem."

„Troer De, at En, der er saa skinsyg paa denne skionne Skabning som jeg, kunde have undladt at see Deres Lidenskab? — Hun er elsket af Eder Begge, og hun fortiener Tusinders inderlige Hengivenhed. Forsag ikke; thi uagtet jeg ingen Stemme har, og, jeg troer kun liden Indflydelse paa hendes Bestemmelse, — føler jeg dog en uforklarlig Deeltagelse for Dem, der bringer mig til at haabe, at De maa opnaae Deres Ønske. Min egen Tiener fortæller mig, at De, med hendes Faders Villie, før

have truffet sammen med hende, og mere forlanger jeg heller ikke at vide; thi min Fætter er besindig. Han kiender Dem vistnok, uagtet dette ikke er Tilfældet med mig."

Pauls Aasyn blussede, og hans Aandedræt blev tungt. Hr. Effingham saae hans Forlegenhed, smilede venligt og vilde forlade ham; men han følte, at den unge Mand heftigt greb hans Haand med begge sine.

„Jeg beder Dem, Hr. Effingham, forlad mig ikke endnu," sagde han hurtigt; „det er saa sielsent, at jeg hører fortrolige, eller blot venlige Ord, at de ere mig uendelig dyrebare! Tilfældige Yttringer af den godmodige, men ubetænksomme Mand berøvede mig min Fatning; men om et Øieblik skal jeg være roligere — mere mandig — Deres Velvillie og Medlidenhed mindre uværdig."

„Medlidenhed er et Ord, jeg aldrig vilde tænke paa at bruge om Hr. Blunts Person, Charakteer, Aandsgaver, og jeg haaber, det heller ikke vil kunne benyttes med Hensyn til hans Stilling, og det er min Forventning, at De vil frikiende mig for Uhøflighed. Jeg har følt en Deeltagelse for Dem, unge Mand, som jeg i lang Tid ikke har følt for Nogen af mit Kiøn, og jeg haaber, at den vil undskylde den Frihed, jeg har taget mig. Maaskee har den Anelse, at De gierne vilde være vel anskreven hos min lille Cousine, været den oprindelige Grund dertil."

„De har i Sandhed ikke taget Feil med Hensyn til mit Ønske, min Herre; thi hvo kunde være ligegyldig for hendes gode Omdømme, der er saa beskeden og dog saa dannet; der besidder en Siæl, i hvilken Natur og Kundskab synes at stride om Herredømmet, der paa den ene Side er saa ulig den uselvstændige og hjerteløse Europæerinde, og den overfladiske og barnagtige Amerikanerinde paa den anden; om hendes Omdømme, der i enhver Henseende er det, den kiærligste Fader eller den ømmeste Broder kunde ønske."

John Effingham smilede; thi han pleiede altid at smile over Andres Svagheder; men hans Øie straalede. Efter et Øieblik's Tvivl vendte han sig mod den unge Blunt, og giorde ham et Spørgsmaal med en Delicatesse og Værdighed i Adfærd, hvori Ingen kunde overgaae ham, et Spørgsmaal, han flere Dage havde havt i Sinde at giøre, men hvortil intet passende Øieblik havde tilbudt sig, i hvilket han havde troet at turde vove at fremkomme dermed.

„Denne aabenhiertige Tillid giver mig Mod — mig, som burde skamme mig over at prale med min større Erfarenhed, da hver Dag lærer mig, til hvor lidt Gavn den har været — til at vove at giøre vort Bekiendtskab mindre fremmed, ved at hentyde paa Omstændigheder, der ere

mere personlige, end Ubekiendte have Ret til at berøre. De taler om de to nævnte Lande paa en Maade, der viser mig, at De kiender dem begge lige godt."

„Jeg har ofte faret over Havet, og, for min Alder har jeg seet meget af det selskabelige Liv i begge Lande. Maaskee forøges min Interesse for Deres elskværdige Niece derved, at hun, ligesom jeg, ikke egentlig hører til noget af dem."

„Vær forsigtig med at tilhviske hende dette, min unge Ven; thi Eva Effingham anseer sig for at være lige saa amerikansk af Charakteer som af Fødsel. Uforstilt og tvanglos hengiven til sine Pligter, — religiøs uden at være hellig, — en oprigtig Veninde af frie Institutioner, uden i mindste Maade at hylde det Upractiske, og qvindelig i Siæl og Væsen, som hun er, vil De finde det vanskeligt at faae hende til at troe, at hun, med al sin Verdenskundskab og store Dannelse, er bedre end en uværdig Copi af hendes eget **beau idéal**."

Paul smilede, og hans Øie mødte John Effinghams. — Med dette Blik overbeviistes de gienstidigen om, at der gaves flere Punkter, foruden deres fælleds Beundring for Gienstanden i deres nærværende Samtale, i hvilke de harmonerede.

„Jeg føler, at jeg ikke har været saa aabenhiertig,

som jeg burde være, imod Dem, Hr. Effingham," vedblev den unge Mand efter en Pause; „men ved en mere passende Leilighed skal jeg, stolende paa Deres Godhed, være mindre tilbageholdende. Skiebnen har bragt mig ind i denne Verden næsten uden Venner, endog uden Slægtninge; thi jeg staaer aldeles ikke i Berøring med dem. Ingen har jeg hidtil kunnet skiænke min Fortrolighed, Hiertets Sprog har været mig fremmed!"

John Effingham trykkede hans Haand, og fra dette Øieblik af holdt han sig samvittighedsfuldt fra at berøre hans private Anliggender; thi han havde fattet Mistanke om, at det var den unge Mand ubehageligt. Han vidste, at der fandtes Tusinder af velopdragne og endog velhavende Folk, af begge Kiøn, i Europa, for hvilke den Omstændighed at være fødte udenfor Giftermaal, ved Skilsmisser eller andre Familie-Ulykker, giorde Omtale af deres private Anliggender ubehagelig, og han formodede, at en eller anden saadan Begivenhed var Grunden til Paul Blunts Taushed. Uagtet hans inderlige Hengivenhed for Eva, havde han dog for megen Agtelse for hendes saavelsom for hendes Faders Dom, til at troe, at noget fortroligere Bekiendtskab lettelig vilde tillades; og han var aldeles fri for Fordomme angaaende saadanne Gienstande. Maaskee

bevirkede hans mandige, uafhængige Charakteer, at han i saa Henseende hældede til det ultra liberale Parti.

I denne korte Samtale havde Begge undgaaet at omtale Hr. Sharp, eller hans formodede Hengivenhed for Eva, med Undtagelse af John Effinghams forbigaaende og utvetydige Allusion. Begge vare overbeviste om, at den existerede, og det var maaskee Grunden til, at ingen af dem fandt det nødvendigt at omtale den; thi det var en delicat Materie, som de begge i et roligt Øieblik vilde have fortrudt at have bragt paa Bane. Samtalen fortsattes nu om mere almindelige Gienstande, og medens de øvrige Passagerer holdt sig nede paa Grund af Veiret, sluttede disse To sig til hinanden og lagde, hvad det maaskee nu allerede er for seent at kalde, Grunden til et ædelt og oprigtigt Venskab. Paul havde hidindtil betragtet John Effingham med Mistillid og Frygt; men han fandt ham saa forskiellig fra det, Rygtet og hans egen Indbildning havde skildret, at den Forandring, hans Følelser undergik, tiente til at forhøie dem, og til at forøge hans Agtelse. Den unge Mand udviste, paa den anden Side, saa megen Beskedenhed, forenet med Forstand, saa megen Kundskab for sin Alder, en saadan Kløgt og Retsindighed i sin Tænkemaade, at den gamle Pebersvend, da de skiltes ad om Af-

tenen, beklagede, at Naturen ikke havde giort ham til Fader for en saadan Søn.

Imidlertid var Skibets Tieneste gaaet sin Gang. Vinden tiltog stadigt, indtil Capitain Truck meldte i Kahytten, da Solen gik ned, at det var en „ordentlig Ryger". Seil efter Seil blev bierget eller formindsket, indtil Montauk laae bi for Fok, et klods rebet Store-Mærsseil, et Fore-Stange-Stagseil, og et Mesans-Stagseil. Man tvivlede endog, om det andet af disse Seil ikke burde bierges snart, og endog Fokken rebes.

Skibet styrede Syd-Syd-Vest, det drev betydeligt, og Farten var følgelig knap saa stor, at Roret havde nogen Virkning. I den Tid, der kunde føres Seil, havde Skummeren vundet adskillige Mile paa den; men ogsaa den var bleven nødsaget til at dreie bi, da Søens og Vindens Tiltagen nødte Truck til at surre sit Roer i Læ. Denne Omstændighed giorde igien en betydelig Forandring i Skibenes indbyrdes Stilling imod hinanden, og man saae Corvetten næste Morgen saa langt til Luvart og forud, at dens Skrog ikke var synligt over Vandet. Dens skarpere Form og bedre Egenskab til at holde Luven havde givet den denne Fordeel, som et Skib, der er bestemt til Krig og Jagt, ogsaa bør have.

Desuagtet loe Capitain Truck over alt dette. Man

kunde ikke komme ombord til ham i saadant Veir, og det var ligegyldigt, hvor hans Forfølger var, naar han blot havde Tid til at flygte, naar Veiret bedagedes. Han var i det Hele taget fornøiet med Sagernes nærværende Tilstand; thi den tilbød en Leilighed til at smutte bort i Læ, saasnart Veiret vilde tillade det, dersom hans Forfølger ikke forsvandt til Luvart under denne Cours.

Den værdige Skippers Haab og Frygt bleve især udgydt i hans tvende Styrmænds Øren; thi faa af Passagererne lode sig see førend den anden Eftermiddag i Stormen; da fik de en almindelig Lindring for deres legemlige Lidelser, skiønt den var ledsaget af en Frygt, der forhindrede Nydelsen deraf. Omtrent ved Middag paa denne Dag tog Stormen saaledes til, og Søerne sloge mod Skibets Boug med saa megen Voldsomhed, at det begyndte at blive tvivlsomt, om den længere med Sikkerhed kunde forblive i den Stilling. Søerne havde adskillige Gange i Løbet af Formiddagen slaaet Bougen af, og førend Skibet kom tilbage til dets forrige Stilling, brød den følgende Sø over Siden og væltede en Masse Vand ind paa Dækket. De er Faren ved at ligge bi i en Storm; thi dersom Skibet kommer i en Bølgedal eller i Huulningen af en Sø, og i denne Stilling bliver truffet af en ualmindelig svær Sø, resikerer det enten at kastes heelt over paa Siden, eller at

Alt rives bort af det Vandfald, der styrter over det. Folk, der ikke ere Sømænd, have i Almindelighed kun ringe Begreb om Vandets Kraft i en Storm, og forundres ofte, naar de læse om Begivenheder paa Søen, over Beskrivelser af de Ulykker, det har giort. Men Erfaring har lært, at Fartøier, Ruffer, Kanoner, Ankere af uhyre Vægt, Bagage og Dæksplanker ere revne ud i Havet paa denne Maade, eller ere løsrevne i deres Surringer.

Der gives to Fordele ved at lægge bi, saalænge man kan det, da man derved byder den stærkeste Deel af Skibet til at tage imod Søernes Slag, og holder det saa nær som muligt ved Coursen. Men det er en Middelvei, da den ofte vælges som et Sikkerheds-Middel, naar et Skib ikke kan lænse; og den opgives igien for at lænse, naar Stormen bliver saa overordentlig stærk, at den selv bliver farlig. Der gives ingen Leilighed, hvor Skibenes Egenskaber blive saa godt provede, som i disse Farens Øieblik; heller ikke viser den dannede Sømands Kiendskab til Faget sig tydeligere, end naar han har havt Leilighed til at godtgiøre, at han veed at fordele de Vægter, Skibet skal bære, saaledes, at dets Form sættes istand til at vise sin Fuldkommenhed, og naar Leiligheden indtræffer forstaaer at benytte disse Fordele paa den bedste Maade.

For En, der ikke er Sømand, synes Intet lettere end

at lade et Skib løbe for Vinden, hvad Kraft denne end monne have. Men hans Uvidenhed overseer de fleste derved opstaaende Vanskeligheder, ei heller ville vi i Forveien skildre Faren, som Begivenhedernes Gang noksom ville gjøre indlysende.

Længe før Middag, eller den omtalte Tid, forudsaae Capitain Truck, at han paa Grund af Søerne, der bestandig væltede sig ind ombord, vilde blive nødt til at holde af til plat. Han opsatte dog denne Manoeuvre saa længe som muligt af Grunde, som han ansaae tilstrækkelige. Jo længere han holdt bi, desto mindre afveg han fra sin rette Cours til New-York, og jo større Sandsynlighed var der for, at han kunde ubemærket af Skummeren liste sig bort, da denne, ved bedre at holde sin Stilling, lod Montauk stadigt gaae i Læ, og altsaa i større Afstand.

Denne Crisis kunde nu ikke længere opsættes. Alle Mand bleve kaldte op; Store-Mærsseil blev brast op med stor Vanskelighed, og Capitain Truck gav ugierne Ordre til at bierge Mesanen, lægge Roret op og hiælpe Skibet til at drcie ved at brase Rærne. Dette er altid en farefuld Forandring, som vi ei have omtalt; thi Skibet er udsat for Faren af hver stor Sø, der træffer det paa Bredsiden med sin hele Magt, medens det ligger næsten uden Bevægelse. For at udføre dette gik Capitain Truck

et Par Vavliner op i Fokkevantet (han var for nøiagtig i sine Beregninger til at frembyde en Overflade, der ikke var større end hans Legeme, for Vinden, i de agterste Vant), hvorfra han saae ud til Luvart efter en Stakning i Kulingen og et Øieblik, da Havet havde færre Braadsøer end sædvanligt. I det forønskede Øieblik giorde han Signal med Haanden, og Roret blev fra at have været heelt i Læ, lagt heelt til Luvart.

Dette er altid et ængsteligt Øieblik i et Skib; thi da Ingen kan forudsige Udfaldet, ligner det Anmarschen mod et fiendtligt Batteri. En halv Snees Folk kunne feies bort i et Øieblik, eller Skibet kastes paa Siden. John Effingham og Paul, der vare de eneste af Passagererne, som opholdt sig paa Dækket, kiendte Faren, og de bevogtede den mindste Forandring som Folk, der have meget at vove. I Begyndelsen var Skibets Bevægelse langsom, saa at den ilde anstod det ivrige Mandskab. Det ophørte at stampe, og dalede saa dybt ned i det uhyre Svælg, som om det aldrig vilde hæve sig igien. Det sank saa dybt, at Fokken gav et uhyre Slag, saa at Skib og Reisning rystede fra For til Agter. Da det hævede sig paa den næste Brænding, gled Braaden heldigviis under Skibet, og de høie Master slingrede voldsomt til Luvart. Da Skibet var kommet i Ligevægt, foer det igiennem Vandet, og

da den næste Braadsø kom op, løb det med svær Fart. Søen traf det alligevel tværs, og kastede det ned ad Læ, i det de to Raanakker naaede ned i Vandet. Vandet styrtede ned paa Dækket, med den dumpe Lyd som Jorden, der kastes paa en Ligkiste, giver. Gamle Jack Truck, der stod i Vantet dryppende vaad af Stænkene, som gik over ham, medens de graae Haar paa hans blottede Hoved glindsede, raabte i dette skiæbnesvangre Øieblik med vældig Stemme: „Hal i For-Braserne, Gutter! rend væk med Rærne.“ Hver Nerve spændtes; da en uimodstaaelig Masse Luft pressede Fokken, gav Rærne langsomt efter for Mandskabets Anstrængelser, og da Stormen faldt mere lodret ind paa Seilet, blev det store Skrog med en Dampmaskines Kraft trukket igiennem Vandet. Førend den næste Sø reiste sig, fløi Montauk over Bølgerne med en rasende Hurtighed, og skiønt den rendte Agterspeilet imod Bølgerne, var deres Kraft saa meget formindsket, at de ikke længere vare særdeles farlige.

Skibets Bevægelser bleve øieblikkelig magelige, men Stillingen var dog ikke uden Fare. Da det ikke længere trodsede Bølgerne, men gled afsted med dem, ophørte Bevægelsen at genere Passagererne, og ti Minutter vare neppe forløbne, førend de fleste af dem atter vare paa Dæk-

ket for at søge Lindring i den frie Luft. Iblandt dem var Eva, der lænede sig paa sin Faders Arm.

Det var en rædsom Scene, uagtet man nu kunde betragte den uden personlig Fare. Herrerne samlede sig om den smukke, blege Dame, der var Tilskuerinde ved dette ophøiede Syn, begierlige efter at erfare, hvad Virkning det havde paa et saa fiint bygget Væsen. Hun sagde, at hun var fuld af Ærefrygt, men at hun ikke var angst; thi Fruentimmernes afhængige Stilling gior dem sædvanligviis mindre frygtsomme i saadanne Tilfælde, end de, der paa Grund af deres Kiøn ansees for at have Ansvaret.

„Mademoiselle Viefville har lovet at følge efter mig paa Dækket," sagde hun, „og da jeg har national Fordring paa at være Matros, kan De ikke vente at see mig besvime eller tabe min Fatning; men værer beredte, mine Herrer, paa at yde la Parisienne deres Bistand."

La Parisienne kom rigtig nok snart efter ud af Ruffet, med opløftede Hænder, og Øine, der udtrykte Beundring, Forbauselse og Frygt. Frygten syntes dog først at have Overherredømmet; sørgmodigt betragtede hun Eva og brast i Graad. „Ah, ceci est décisif!" udbrød hun. „Naar vi skilles ad, da er det for Livstid."

„Derfor ville vi slet ikke skilles, min kiære Mademoiselle; De behøver kun at blive i Amerika, for at undgaae

alle tilkommende Ulykker paa Havet. Glem Faren, og lader os beundre Skiønheden af dette frygtelige Panorama."

Eva kunde med Sandhed bruge disse Udtryk. Den Fare, man nu skulde søge at undgaae, var, at Skibet skulde løbe i Vinden, og den at blive indhentet af en Sø over Agterskibet. Som vi allerede have sagt, Intet synes lettere end at seile for Vinden, og Ordene ere næsten blevne til Ordsprog; men der gives Øieblik, hvori endog en Storm af god Vind kan blive farefuld, hvilket vi nu korteligen ville forklare.

Søernes Fart, naar de drives frem af en Storm, er ofte lige saa stor som Skibets, og i saadant Øieblik er Roret ubrugeligt, da hele dets Kraft kommer af dets Virkning som et bevægeligt Legeme imod den forholdsviis ubevægelige Vandmasse. Naar Skib og Vand bevæge sig sammen i eens Retning og med samme Fart, bliver naturligviis denne Rorets Kraft tilintetgiort, og da driver Skibet i Søens og Vindens Vold. Det er dog ikke alt; Søernes Hastighed overgaaer ofte Skibets, og Rorets Virkning bliver da for Øieblikket modsat den forønskede. Vel er denne Vanskelighed kun af nogle faa Minutters Varighed, ellers vilde Sømanden være i en haabløs Stilling; men det hændes hyppigt og saa uregelmæssigt, at Beregning og

Forsigtighed er lige forgiæves. I nærværende Tilfælde syntes Montauk at flyve igiennem Vandet, saa hurtig var dens Fremgang; og derefter, naar en rasende Braad indhentede den i Farten, laae den tungt og stille paa Vandet, som et saaret Dyr, der fortvivlet over ikke at kunne undslippe, synker hiælpeløs i Græsset og overgiver sig til sin Skiebne. I saadanne Øieblikke foer Skummeren forbi den, som Dunst i Luften, og for en Uindviet vilde det synes, som om Skibet laae stille, skiønt det i Virkeligheden tumlede frem med en frygtelig fremdrivende Masse.

Det er neppe nødvendigt at tilføie, at Lændsning fordrer den nøiagtigste Opmærksomhed paa Roret, for at Skraaget hurtigt kan dreies tilbage til dets rette Cours, efter at det er kastet tilside af Søerne; thi foruden at det mister Farten i Huulningen af Søen — der for sig er en stor Fare, dersom det forbliver udsat for de efterfølgende Bølger — vilde alt feies af Dækket, om det end undgik en større Ulykke.

Der er en anden Fare ved at lændse, nemlig den, at faae Søen over Hakkebrettet, hvilket skeer, naar den indhenter Skibet, og Toppen, der brydes ved den Modstand den møder, vælter ind over dette. For at undgaae denne Risico, fører man Seil saa lange som mueligt, da det anses for den bedste Forsigtighedsregel at tilveiebringe den

størst mulige Fart. Paa Grund af disse forskiellige Farer lændser det Skib bedst, som seiler hurtigst og styrer letteſt. Der er dog en Grændse, hvor den stærke Fart kan foraarsage Fare: saaledes har man Exempler paa, at overmaade skarpe Skibe ere løbne saa langt ind i Søen foran for dem, og faaet saa meget Vand paa Dækket, at de aldrig have reist sig mere. Det er en Skiebne, som de bedste Hartløbere letteſt gaae i Møde, naar man ikke noie kiender deres Egenskaber. For den Fare var der nu ingen Grund til Frygt, da den bredbougede og flade Montauk ikke risikerede det; men Capitain Truck tvivlede paa, at Corvetten vilde vove at tage samme Forholdsregel som han.

Udfaldet syntes at give Capitain Truck Ret i denne Mening; thi da Aftenen kom paa, vare Skummerens Reisninger neppe synlige, og viste sig som Spindelvæv paa en klar Stribe i Aftenluften. Faa Minutter efter forsvandt endog disse Spor, der lignede Figurerne i en Lanterne-Magica, for deres Øine, der havde Udkig tilveirs; thi den kunde en heel Time i Forveien ikke sees fra Dækket.

Scenens grandiose Rædsel tiltog med Mørket. Eva og de øvrige Cahytpassagerer, der støttede dem til Ruffet, betragtede den i nogle Timer, da det overnaturlige Lys fra det skummende Hav gav den en tiltrækkende Rædsel.

Selv Bevidstheden af Fare forhøiede Nydelsen; thi der var en stor og høitidelig Glæde blandet dermed, og Første-Vagten havde været sat en Time, førend Selskabet fattede sig tilstrækkeligt til at løsrive sig fra det ophøiede Syn, som det oprørte Hav frembyder.

Tolvte Capitel.

Touch. Har Du aldrig været ved Hoffet, Hyrde?
Cor. Nei, i Sandhed ikke.
Touch. Saa er Du fordømt.
Cor. I Sandhed, jeg haaber — —
Touch. Jo Du er fordømt, som et flet stegt Æg, kun paa den ene Side.

As you like it.

Ingen tænkte paa at søge deres Lukaf, da alle Passagerne kom ned. Nogle underholdt sig med hverandre, men Samtalen var afbrudt og kun halv forstaaelig; nogle Faa prøvede forgiæves paa at læse, og Flere sadde tause og betragtede hverandre uroligt, medens Stormen tudede imellem Tougværket, eller i Krogene imellem Dækket og det

Opstaaende paa Skibet. Eva sad paa en Sopha i sin egen Kahyt, og lænende sig til sin Faders Bryst, medens hun taus stirrede ud af de aabne Døre til den forreste Kahyt; thi al Tanke om at holde sig for sig selv, uden for at bede en stille Bøn, var forsvunden. Endog Dodge havde forglemt sin nagende Misundelse, sit philantropiske og udelukkende Democratie, og, hvad der maaskee endnu mere overbevisende tilkiendegav hans nuværende Meninger om denne jordiske Verden, sin dybe Ærbødighed for Rang, som var bleven lagt for Dagen i hans ivrige Bestræbelser efter at stifte fortroligt Bekiendtskab med Sir George Templemore. Baronen sad ved Bordet og skiulte Ansigtet med sine Hænder, og man hørte ham een Gang beklage sig over, at han havde begivet sig ombord.

Saunders afbrød Selskabets sørgelige Taushed ved at giøre Forberedelser til Aftensmaaltidet. Han lagde kun Dugen over den ene Ende af Bordet, og det enkelte Couvert var Tegn til, at Capitain Truck vilde have Middagsmad, som han endnu ikke havde faaet den Dag. Den opmærksomme Hovmester havde sin Herres Smag for Øie; thi man seer sieldent et bedre forsynet Bord end det, der blev dækket ved denne Leilighed, i det Mindste hvad Qvantiteten angaaer. Foruden de sædvanlige solide Retter: Skinke, salt Kiød og Grisestek, var der Ænder, fyldte

Østers, — en Delicatesse, der næsten er egen for Amerika — og alle de mindre Biretter, Oliven, Anchiovis, Dadler, Figner, Mandler, Rosiner, kolde Kartofler og Buddinger, alt serveret paa eengang og ordnet paa Bordet med stadigt Hensyn til Længden af Capitain Trucks Arm. Skiønt Saunders ikke var ganske uden Smag, kiendte han dog sin Foresattes Tilbøieligheder alt for vel til at forsømme nogen af disse Hovedartikler, og han giorde sig særdeles Umage for at sætte Alting saaledes, at der dannedes Radier, som udgik fra eet og samme Centrum i den faste Lænestol, som Paquettens Forer holdt saa meget af at udfylde, naar han havde Ro.

„Du kan fare mange Reiser, Toast" — sagde Hovmesteren med Affectation til Hovmesters-Maten, da de vare komne ind i Stirritsen for at vente til Capitainen kom — „førend Du faaer det i Dit Hoved, hvorledes en Gentlemans Bord skal dækkes. Hver plat," (Saunders havde faret paa Havre, hvor han havde opsnappet nogle franske Udtryk) „hver plat skal være saa nær le convive, at han kan naae den, og i Særdeleshed naar det er Capitain Truck, da han har megen Aversion for Pauser under Maaltidet. Les entremets kunne spredes paa Lykke og Fromme imellem Salt og Sennop, saa at de med Lethed kunne komme til Anvendelse paa deres rette Sted."

„Jeg veed ikke, hvad en entremet er," svarede Medhiælperen, „og jeg skulde meget ønske at faae mine Ordre paa saadant Engelsk, at en Gentleman kunde forstaae dem."

En entremet, Toast, er en Mundfuld, der nu og da faaer Indpas imellem de solide Varer. Sæt for Exempel, at en Gentleman begynder med Flesk; naar han har spiist nok af det, holder han af et Glas Brændeviin og Vand, eller et Glas Porter, førend han tager fat paa Oxestegen; og medens jeg blander Groggen eller trækker Porteren op, forfrisker han sig med en entremet, f. Ex. et Andelaar, eller en Tallerken syltede Østers. Du maa vide, at der gives mange forskiellige Sorter Passagerer; Een giver sig til at æde og være lystig fra det Øieblik, vi seile, til vi komme hiem, medens en Anden teer sig ligesom sentimentalsk paa Søen."

„Sentimentalsk! er det dem, der saa ofte bruge Posen?"

„Det kommer an paa Veiret. Jeg har kiendt et Selskab, der ikke spiste saa meget i en Uge, som der vilde gaae til eet propert Bord; og saa, da de kom sig, var det rædsomt, hvad de slugte i dem. Det kommer ogsaa meget an paa, hvorledes Passagererne komme ud af det med hverandre; thi venlige Følelser give en svær Appetit. Forlibte Folk ere altid billige Passagerer."

„Det var mærkeligt; thi jeg troede, at saadanne Nogle sieldent vare fornøiede med Andet, end med hinanden."

„Det er aldeles feilagtigt. Jeg har seet en Elsker, der ikke kunde skielne imellem en sød Kartoffel og et Løg, eller en Seildugs Sæk og en gammel Kone. Men af alle Dødelige er der Ingen, jeg, som Passagerer, hader mere end Probenreutere eller reisende Handelsbetiente. Disse Karle sidde oppe hele Natten, naar Capitainen tillader det, og ligge i Køien hele næste Dag, hvor de ikke bestille andet end at drikke. See nu denne Gang have vi et behageligt Selskab, og det er i det Hele taget en Behagelighed og en Fornøielse at varte dem op."

„Ja, Saunders; men jeg troer, at de ikke ere saa ganske af een Art, som de kunde være."

„Lige saa lidt som et Raadyr og et Svin, fuldkomment rigtigt bemærket, Toast; thi hvad Opførsel og Charakteer angaae, er Kahytten een Cabokaus. Effinghams sætter jeg øverst paa Listen eller A. Nr. 1, som Styrmand Leach kalder Skibet; og saa komme Hr. Sharp og Hr. Blunt, det er to Gentlemen. Der er Intet lettere, Toast, end at see hvem der er Gentleman; og da Du nu har begyndt en ny Profession, — hvori jeg til Coulørens Ære haaber, at Du vil tee Dig værdigt, — er det nok Umagen værd at sige Dig, hvorledes man kan det, i Særdeleshed

da Du aldrig kan vente Dig stort mere end Uleilighed af en Passageer, der ikke er en sand Gentleman. See der er John Effingham i Særdeleshed. Hans Tiener siger, at han aldrig forlanger Smaapenge tilbage, og naar en Kiole kniber ham i Ærmegabet, saa tager han den aldrig mere paa." —

„Det maa være en Lyst at tiene saadan en Fyr. — Jeg synes, at Hr. Dodge er en simpel Karl."

„Din Smag, Toast, begynder at blive bedre, og ved at dyrke den vil Du snart blive mærkværdig for Din Menneske-Kundskab. Hr. Dodge, som Du meget rigtigt bemærker, er ikke meget raffineret, eller skikket til at omgaaes gentilt Selskab."

„Han synes dog at holde af det, Saunders, for han har foreslaaet at oprette fem eller sex Selskaber, siden vi seilede."

„Meget vist; men det er ikke alt Selskab, som er gentilt. Naar vi komme tilbage til New-York, Toast, maa jeg see at faae Dig i et bedre Selskab end det, Du var i, da vi seilede. Endnu har Du ikke Opdragelse nok til at komme i vor Cirkel, der er meget udvalgt; men Du kunde komme Dig. Hr. Dodge har holdt Raad med mig, for at see, om vi ikke kunde oprette et Maadeholdenheds-Selskab iblandt Lastpassagererne, og et andet for at gienoprette

vore Forfædres Moralitet og religiøse Principer. Hvad det første angaaer, fortalte jeg ham, at det var alt for utaaleligt at være indespærret i et saadant Hul som Tasten, uden at trøstes ved lidt at drikke; men hvad det sidste angik, syntes det mig, at et saadant Forslag var Angreb paa Samvittigheds-Friheden."

„Der gav De ham det, som han skulde have det," svarede Hovmesters-Maten leende, eller fnisende vilde maaskee være et bedre Udtryk for hans Maade at udtrykke sin Glæde paa, „og det skulde have moret mig at see hans Forlegenhed. Det forekommer mig, Saunders, at Hr. Dodge gierne vil oprette sine Friheds- og Religions-Selskaber for at herske over dem ved sine egne Opfindelser."

Saunders lagde sin lange gule Finger paa hans Mats brede, flade Næse med et bifaldende Nik, idet han svarede:

„Toast, Du har truffet hans Charakteer lige saa accurat, som jeg har truffet Din Romernæse. Han er et Menneske, der er skikket til at giøre Pøbel og Irlændere til Proselytter," — den irske Bonde og den amerikanske Neger ere sworne Fiender, — „men aldeles uskikket til at giøre noget agtbart eller anstændigt. Var det ikke for Sir Templemores Skyld, vilde jeg knap gaae ned og giøre hans Lukaf reent."

„Hvad mener De om Baronen, Saunders?"

„Ih nu, Sir George er en Standsperſon, og kan derfor ikke omtales alt for frit. Han har allerede givet mig en Sovereign, og ladet mig forſtaae, at han agter at være mere ſpendabel, naar vi komme hiem."

„Det undrer mig, at ſaadan en Gentleman kunde forſømme at ſikkre ſig et Lukaf til ſin egen Beqvemmelighed."

„Sir George har forklaret alt det i en Samtale, vi havde i hans Lukaf, kort efter at vort Bekiendtſkab begyndte. Han gaaer til Canada i Forretninger for Regieringen, og ſeiler med een Times Barſko. Han kom for ſeent til at faae et Lukaf for ſig alene, og hans Tiener ſkal følge efter med næſte Leilighed tilligemed det meſte af hans Menage. Aa! Sir George kan man ſikkert regne blandt de Reſpectable og Liberale, ſkiont han er kommen i en geneert Situation ved mangfoldige, tilfældige Omſtændigheder."

Toaſt meente, at ſaa mange Omſtændigheder vel kunde bringe den Bedſte i Forlegenhed. Efter et Øiebliks Betænkning, eller rettere ſagt, efter at have givet ſit runde, ſkinnende Anſigt et Udtryk, ſom han troede at være betænkſomt, ſagde han:

„Det kommer mig for, at Effinghams ikke ere meget intime med Sir Templemore."

Saunders ſaae ud af Stirrits-Døren for at recogno-

sere, og, da han saae, at den samme Nolighed fandt Sted, som vi allerede have beskrevet, aabnede han en Skuffe og tog en Londonner-Avis frem.

„For at behandle Dig med den Tiltro, som tilkommer en Gentleman, der er i en saa respecteerlig og ansvarlig Stilling som Du, Toast," sagde han, „vil jeg sige Dig, at der igaar hændte sig en ubetydelig Begivenhed i min Nærværelse, som jeg fandt saa mærkelig, at den trængte til videre Forklaring, hvorfor jeg tog denne Avis. — Hr. Sharp og Sir George vare af en Hændelse paa samme Tid alene i Kahytten, og det forekom mig, at den Første vilde stemme den Andens Stolthed lidt ned, thi Du maa have seet, at hverken Effinghams, Hr. Blunt og Hr. Sharp have talt Noget med Baronen; og saa, som det kunde være for at bryde Isen, siger Sir George: „Aviserne, Hr. Sharp, ere blevne saa nøiagtige med Hensyn til personlige Anliggender, at man neppe kan reise paa Landet for at trække en Mundfuld frisk Luft, uden at de skulle fortælle det. Jeg troede nu, at ikke en Siel anede min Afreise til Amerika, og her seer De dog, at man har omtalt den, med flere Omstændigheder, som ere ubehagelige." Da han havde sagt dette, gav han Hr. Sharp Avisen, og pegede paa denne Paragraph. Hr. Sharp læste den, lagde den fra sig og svarede koldt: „Det er virkelig mærkeligt, min Herre, men Ufor-

stammethed er Nutidens sædvanlige Feil." Og han gik da solus ud af Kahytten. Sir George blev saa arrig, at han gik ind i sit Lukaf og glemte Avisen, der tilfaldt Hovmesteren, som Du veed, Toast, efter Vattels Principer."

De tvende Talende loe hierteligt paa deres Capitains Bekostning; thi uagtet Saunders i Almindelighed besad megen Værdighed, kunde han dog lee ved given Leilighed, og han dandsede, efter sin egen Mening, overmaade godt.

„Har Du Lyst til at læse Paragraphen, Toast?"

„Det er ganske unødvendigt; Deres Forklaring vil være aldeles tilfredsstillende og tydelig."

Ved dette høflige Svar blev Toast fri for at bekiende, hvor slet han havde benyttet sin Ungdom; thi han forstod lige saa godt at læse, som en Advokat forstaaer Mathematik. Saunders, der var opdragen til Tiener i en god Familie, havde heldigviis lært mere, og da han var forfængelig over alle sine Fortrin, var han særdeles tilfreds over at faae en Leilighed til at lægge dem for Dagen. Paa samme ziirlige Maade som Herrer, der have fyldt tredive og ville begynde at være gracieuse. giøre deres Compliment, besørgede vor gode Saunders Oplæsningen af omtalte Paragraph.

„Vi erfare, at Sir George Templemore, Deputeret fra Woodleigh, vil reise til vore amerikanske Colonier,

den Hensigt at giøre sig nøiere bekiendt med de ubehagelige Qvæstioner, der for Tiden vække Sensation, for at indlade sig i Debatterne om denne interessante Gienstand ved sin Tilbagekomst. Vi troe, at Baronen vil reise den 1ste med Paquetten fra Liverpool og vil vende saa tidligt tilbage, at han kan tage Sæde efter Paaske-Helligdagene. Hans Tienerskab og Effecter forlode Byen igaar med Liverpool-Posten. I Baronens Fraværelse holder Sir Gervaise de Brush Jagt paa hans Godser, men Templemore-Hall skal holdes lukket."

„Hvordan kom da Sir Templemore her ombord?" spurgte Toast meget fornuftigt.

„Da han var bleven for længe i London, var han nødt til at gaae denne Vei for ikke at blive tilbage. Det er undertiden lige saa drøit at faae Passagererne ombord som Mandskabet. Jeg har ofte beundret, hvor meget Herrer og Damer holde af at opsætte, medens Retter, der burde spises varme, staae og blive flauve og uspiselige."

„Saunders!" raabte Capitain Truck, der havde taget, hvad han kaldte sin Throne, i Besiddelse i Kahytten. Alle Hovmesterens elegante Talemaader og gentile Manerer forsvandt ved denne velbekiendte Lyd, og idet han stak Hovedet ud af Stirritsen, gav han det korte Skibssvar:

„Hr. Capitain!"

„Kom, nu ingen af Dine Forelæsninger i Stirritsen der; men lad mig see Dit Ansigt. Hvad Fanden troer Du, at Vattel vilde sige til saadan en Aftensmad?"

„Jeg troer, Hr. Capitain, at han vilde kalde det en god Aftensmad for et Skib i en dygtig Storm. Det er min ærlige Mening, Hr. Capitain, og jeg narrer aldrig Nogen med Fødevarer. Jeg skulde troe, at Vattel vilde bifalde denne Anretning."

„Maaskee, for han har giort dumme Streger saavel som alle Andre. Gaae og bland mig et Glas Grog, saadan som jeg holder af det, naar jeg ikke har smagt en Taar hele Dagen. Vil ingen af mine Herrer tage en Bid? Denne Beef er ikke ilde, og her er en gedigen Marylander i en Skinkes Skikkelse. Det mangler heller ikke paa Værk til at fylde op i Maaderne."

Men alle Herrerne tænkte for meget paa Stormen til at have Lyst til at spise; de havde desuden ikke, som Capitain Truck, fastet fra Morgenstunden. Hr. Monday, Probenreuteren, som John Effingham kaldte ham, havde imidlertid været saa ofte til Soes, at han var noget fortrolig med dens Ubehageligheder, han takkede derfor og bad om et Glas Grog, som et modvirkende Middel mod den Madeiraviin, han havde drukket. Veiret havde ingen forringende Virkning paa Capitain Trucks Appetit; thi endskiønt han

passede sin Pligt for godt til at forlade Dækket, førend han havde bragt Sagerne i Orden, satte han sig nu, da han havde besluttet at spise, og tog til sig med en Hierteslighed og Ugeneerthed, der viste, hvor lidet han lod sig forstyrre af Omstændighederne, naar han var sulten. I en Stund havde han for travlt til at tale, da han giorde alvorlig Angreb paa de forskiellige plats, som Saunders kaldte dem, uden at bryde sig meget om Retterne eller Tillavningen. Han pauserede kun for at drikke, og dette giorde han altid med en Vedholdenhed, der ikke lod en Draabe blive tilbage i Glasset. Truck var dog en maadeholdende Mand; thi han spiste aldrig meer end hans physiske Fornødenheder syntes at forlange, eller hans physiske Kræfter tillode. Endelig kom han til Hovmesterens entremets, og han begyndte at stoppe, hvad han selv kaldte „Værk i Maaltidets Raader."

Hr. Sharp og Eva havde fra Damecahytten lagt Mærke til Capitainen, og da de ansaae dette for et gunstigt Øieblik for at spørge om Sagernes Tilstand paa Dækket, kom hiin ind i Cahytten, sendt af hende, for at underrette sig derom.

„Damerne ønske at vide, hvor vi ere, og hvorledes det staaer til med Stormen, Capitain Truck," sagde den unge Herre, da han havde sat sig nær ved Thronen.

„Min kiære unge Dame," udraabte Capitainen, for at afbryde Diplomatiken at sende Ambassadeurer imellem dem, „gid jeg kunde formaae dem og Mademoiselle Viefville til at prøve et Par af disse fyldte Østers; de ere lige saa fine som De selv, og værdige at byde en Havmø, dersom der existerede nogen."

„Jeg takker for Complimenten, Capitain Truck, og paa samme Tid jeg betakker mig, beder jeg om Tilladelse til at referere Dem til den Befuldmægtigede, som Mademoiselle Viefville" (Eva vilde ikke sige, at det var hende selv) „har betroet sine Ønsker."

„De seer altsaa, Hr. Capitain, at De maa afslutte Tractaten med mig efter alle Vattels Principer."

„Ja, og tractere dem oven i Kiøbet, min Herre. Kan jeg ikke overtale Dem til at prøve et Stykke af denne Skinke," svarede Capitainen i det han lagde Kniven paa Skinken og betragtede den med en melancholsk Interesse. „Ikke? vel, næst efter at vise Mangel paa Opmærksomhed anseer jeg det værste, man kan giere, er at nøde Folk. Jeg er overbeviist om, at selv Vattel, dersom han havde lige saa megen Forstand paa et godt Maaltid som paa Statsanliggender, vilde have følt sig mere tilfreds efter at have siddet ved dette Bord i tyve Minutter, end førend han satte sig ned."

Da Hr. Sharp saae, at det var forgiæves at spørge, saa længe den Anden var i sit veltalende Lune, besluttede han at lade Sagen gaae sin egen Gang, og gaae ind i Capitainens Aand.

„Dersom Vattel vilde have fundet dette Maaltid efter sin Smag, saa har vist Ingen Grund til at klage, som har den Lykke at være saa vel forsynet."

„Jeg maa sige, at jeg troer at forstaae mig lige saa godt paa en Anretning, og i Særdeleshed i en Storm, som Hr. Vattel, eller enhver Anden."

„Og dog var Vattel en af sin Tids berømteste Kokke."

Capitainen studsede og saae den alvorlige Sharp stivt i Øinene; thi han holdt selv for meget af at afvige fra Sandheden til at troe Andre, og stangede sine Tænder med fordoblet Iver.

„Vattel, Kok! Det er første Gang jeg har hørt det."

„Der var i forrige Tid en Vattel, der stod i Spidsen for sin Kunst som Kok, det kan jeg forsikkre Dem, paa min Ære; maaskee er det ikke den samme Vattel som Deres."

„Min Herre, der har aldrig existeret to af det Navn. Det er en besynderlig Historie, og jeg veed ikke ret, hvad jeg skal troe."

„Dersom De tvivler paa min Underretning, kan De

spørge, hvem De vil af de andre Passagerer. Alle Effinghams, Hr. Blunt eller Mademoiselle Viefville ville bekræfte, hvad jeg har sagt Dem, fornemmeligen den Sidste, eftersom han var hendes Landsmand."

Capitainen begyndte igien at stoppe Værk i Naaderne; thi Hr. Sharps rolige Mine giorde Virkning, og imedens han tænkte paa, hvad Følger der vilde komme af, at hans Orakel var blevet Kok, troede han, at det ikke var upassende at give sig til at spise, som om han aldeles ikke tænkte derover. Efter at han havde fortæret et Dousin Oliven, sex til otte Anchiovis, lige saa mange syltede Østers og Rosiner og Mandler a volonté, slog han pludselig den knyttede Haand i Bordet og sagde, at han havde besluttet at spørge begge Damerne derom.

„Min kiære unge Dame," udraabte han, „vil De giøre mig den Ære at sige mig, om De nogensinde har hørt tale om en Kok ved Navn Vattel?"

Eva loe, og hendes blide Stemme blandede sig i Stormens Drønen, der bestandig hørtes i Cahytten, som et Bas-Accompagnement, eller som det fierne Brag af et Vandfald, blandet med Fuglenes Sang.

„Ja, det har jeg i Sandhed, Hr. Capitain," svarede hun; „Hr. Vattel var ikke alene Kok, men maaskee den

berømteste, man har kiendt, for sine Meninger, om ikke for sin Klogt."

„Jeg tvivler ikke paa, at Manden giorde sit Arbeide godt, i hvad han saa foretog sig; og, Mademoiselle, han var Deres Landsmand siger man?"

„Assurément! Monsieur Vattel har efterladt flere berømte souvenirs end nogen anden fransk Kok."

Capitain Truck vendte sig hurtigt om til den glade og forbausede Saunders, der følte sin egen Hæder ophøiet ved denne vigtige Opdagelse, og sagde paa samme kortfattede Maade, som han pleiede at udtrykke sig til Chefen i Stirritsen:

„Hører Du det, Hovmester; see Du kan finde ud, hvori de bestaae og serveer mig en Talerken af disse souvenirs, saasnart vi komme hiem. Jeg er vis paa, at man kan faae dem paa Fulton-Markedet, og husk paa med det samme at faae nogle Tunger, og det af bedste Slags. Jeg er kun bleven halv mæt i Aften, fordi vi ingen havde, det er bestemt en fortrinlig Spise, disse souvenirs, siden Monsieur Vattel havde saa god Mening om dem. Maa jeg spørge Dem, Mademoiselle, er Manden død?"

„Helas, oui! Hvorledes kunde han leve med en Kaarde igiennem Livet?"

„Hvad! dræbt i en Duel, det maa jeg tilstaae; han

faldt sikkert som et Offer for sine Principer! For Fremtiden skal jeg nære dobbelt saa megen Agtelse for hans Mening; thi dette er dog det yderligste Beviis paa hans Ærlighed. Hr. Sharp, lader os drikke et Glas Geissenheimer til hans Minde: man kunde giøre en ringere Mand den Ære."

Idet Capitainen skiænkede i Glassene, faldt en Masse Vand paa Dækket, der rystede hele Skibet, og da en af Passagererne aabnede en Dør for at forvisse sig om deres Stilling, kom Lyden af det susende Vand og den støiende Vind tydeligere og skrækkeligere ind i Cahytterne. Capitain Truck kastede et Blik paa Sladrehanken, der hang over hans Hoved, for at eftersee Skibets Cours, standsede et Øieblik og drak sit Glas ud.

„Dette Vink erindrer mig om mit Ærinde," sagde Hr. Sharp, „Damerne ønske at høre Deres Mening om Veiret?"

„Jeg skylder Dem et Svar, om ikke af anden Grund, saa af Taknemmelighed for denne Underretning om Vattel. Hvem Fanden skulde have faldet paa, at Manden nogensinde har været Kok! Men disse Franskmænd ere ikke som andre Folk, og den halve Nation ere Kokke, eller leve af Føde paa en eller anden Maade."

„Og udmærkede Kokke oven i Kiøbet, **Monsieur le**

Capitaine," sagde Mademoiselle Viefville. „Monsieur Vattel døde for sin Kunsts Ære. Han faldt for sit eget Sværd, fordi Fisken kom for silde paa Kongens Taffel."

Capitain Truck blev mere og mere forbauset. Han vendte sig derpaa hurtigt om til Hovmesteren, rystede paa Hovedet og udbrød:

„Hører Du det, Hovmester! Hvor ofte vilde Du have døet, dersom man havde jaget et Sværd igiennem Livet paa Dig hver Gang Fisken er bleven glemt eller kom for seent? Een Gang ganske vist, paa Grund af Mangel paa Tunger —"

„Men Veiret?" afbrød Hr. Sharp.

„Veiret, min kiære Herre; Veiret, mine kiære Damer, Veiret er et meget godt Veir, undtagen Vinden og Søerne, hvoraf der uheldigviis for Øieblikket er mere end vi behøve. Skibet maa lænse, og da vi fare afsted som en Væddeløber, uden at standse for at drage Veiret, kunne vi faae de Canariske Øer at see, førend Reisen er omme. Farer er der ikke i dette Skib, saa længe vi kunne holde klar af Landet, og for at vi kunne gjøre det, vil jeg gaae ind i mit Lukaf og udfinde nøiagtigt, hvor vi ere."

Da Passagererne havde faaet denne Underretning, gik de til deres Lukaffer, medens Capitain Truck tog sig alvorligt af Arbeidet. Resultatet af hans Beregninger viste,

at de vilde gaae vesten for Madeira, hvilket var Alt, hvad han brød sig om for Øieblikket, da han bestandig havde i Sinde at dreie op til sin Cours ved første gode Leilighed.

Trettende Capitel.

At streife frit omkring i Verden, eller at vælge mig et Hiem hos Dig, det tillader Skiebnen mig endnu.

Byron.

Eva Effingham sov kun lidt; uagtet Skibets Bevægelser havde været meget voldsommere og ubehageligere, medens det arbeidede mod Vinden, havde der dog aldrig været saa mange Tegn paa en haard Strid med Elementerne, som i denne Storm. Hvor hun laae i sit Lukaf var hendes Øre knap en Fod fra det urolige Vand udenbords, og hun skiælvede, da hun hørte det bruse saa lydeligt, som om det allerede havde banet sig Vei imellem Naaderne af Plankerne og var i Færd med at fylde Skibet. Hun kunde derfor i lang Tid ikke sove og laae i to Timer med lukkede Øine og lyttede fortryllet, skient æng-

stelig, til den frygtelige Kamp, der raſede paa Havet. Nattens ſædvanlige Stilhed var afbrudt; thi Vindens og Vandets Støien hørtes uophørligt, ſkiønt Dæk og Sider vare imellem; men nu og da, naar en Dør gik op, indlodes, ſaa at ſige, hele Scenen i Cahytterne. I ſaadanne Øieblik var hver Lyd nær og frygtelig, — endog den Vagthavendes Raab lød for Øret ſom et advarende Skrig fra Dybet.

Endelig, træt af Frygt, faldt Eva i en urolig Slummer; men Angſten holdt hende dog ſaa nær vaagen, at Stormens Tuden vedblev at lyde for hendes Øren. Omtrent ved Midnat faldt Skiæret af et Lys paa hendes Øine, og hun var aldeles vaagen inden et Øieblikks Forløb. Da hun reiſte ſig op i Sengen, ſaae hun Nanny Sidley, der ſaa ofte og ſaa længe havde vaaget over hendes barnlige Søvn, ſtaaende ved hendes Side og betragte hende ſorgmodigt.

„Det er en rædſom Nat, Miſs Eva," hviſkede den angſtfulde Pige. „Jeg har ikke kunnet falde i Søvn, fordi jeg tænkte paa Dem, og paa hvad der kunde ſkee paa dette ſtore Hav."

„Og hvorfor alene paa mig, min gode Nanny," ſvarede Eva, der ſmilede ſaa blidt til ſin vakkre gamle Amme, ſom Barnet i kiærlige Øieblik. „Hvorfor tænkte Du ſaa

meget paa mig, min kiære Nanny? — gives der ikke Andre, der ogsaa ere Din Omsorg værdige, min elskede Faoer — Dig selv, som jeg holder saa meget af — Mademoiselle Viefville — Onkel Jack — og" — Rødme bedækkede den yndige Piges Kinder — hun vidste neppe selv hvorfor; „og mange Andre i Skibet, hvem Een, der er saa god som Du, kunde tænke paa, haaber jeg, naar Dine Tanker blive til Frygt og Dine Ønsker til Bønner."

„Der findes uden Tvivl mange herlige Mennesker i Skibet, og jeg er vis paa, at Ingen mere end jeg ønsker, at De alle vare sikkre paa Land; men jeg synes, at der er Ingen af dem alle, der er elsket som De."

Eva bøiede sig spøgende frem, og idet hun drog sin gamle Amme nærmere til sig, kysfede hun hende paa Kinden, medens hendes Øine glindsede; derpaa lagde hun sin brændende Kind mod den Barm, hvor den saa ofte havde hvilet i hendes Barndom. Efter at have siddet et Øieblik i denne kiærlige Stilling, reiste hun sig og spurgte, om hendes Amme havde været paa Dækket.

„Jeg gaaer der ud hver halve Time, Miss Eva; thi jeg anseer det at være lige saa meget min Pligt at vaage over Dem her, som den Gang De i Vuggen ganske var overladt til min Omhu. Jeg troer ikke, at Deres Fader sover meget i Nat, og nogle af de andre Herrer

blive oppe og paaklædte i de andre Kahytter; de spørge mig, hvorledes det gaaer Dem i Stormen, hver Gang jeg gaaer forbi Dørene til deres Lukaffer."

Evas Rødme steg, og Anne Sidley syntes, at hendes Barn aldrig havde været deiligere end nu, da de fyldige, gyldne Lokker, der ikke længer holdtes tilbage af Kappen, faldt paa den varme Kind, og gave Øinene, der altid vare blide og udtryksfulde, en forhøiet Glands.

„De skiule deres Frygt for dem selv under en paataget Interesse for mig, min gode Nanny," sagde hun forlegen, „og Din Kiærlighed for mig giør Dig til et let Bytte for deres Kunstgreb."

„Maaskee, Miss; thi jeg kiender kun lidt til Verdens Skikke. Det er frygteligt, er det ikke, Miss Eva, at tænke paa, at vi ere i et Skib, saa langt borte fra Land, og drive hen over Bunden, saa hurtigt som en Hest kan løbe?"

„Faren stikker dog nok ikke egentlig deri, Nanny."

„Der er Bund i Havet, er der ikke? Jeg har hørt dem, der ville paastaae, at der ikke er Bund i Søen, — og det vilde giøre Faren saa meget større. Jeg troer, at dersom jeg var vis paa, at der ikke var saa dybt til Bunden, og man blot nu og da kunde see en Klippe, vilde jeg ikke finde det saa frygteligt."

Eva lo som et Barn, og Modsætningen mellem hendes rolige, elskværdige Blik, hendes Maneer, og hendes uddannede Forstand og den mindre kloge Ammes adstadige Udseende udgiorde et af de Billeder, hvori Sielens Overlegenhed tydeligst giver sig tilkiende.

„Dine Begreber om Sikkerhed, min kiære Nanny," sagde hun, „ere ikke ganske de samme som Søfolks; thi jeg troer, at der er Intet, de frygte mere for, end for Bunden og Klipper."

„Ja, jeg er bange for, at jeg vilde være en daarlig Matros, Miss; thi, efter min Mening, kunde vi ikke have nogen bedre Trøst i saadan en Storm, end ved at see dem rundt om os. Troer De, Miss Eva, at Bunden af Havet, dersom der er Bund, er, som Folk sige, hvid af forliste Søfolks Been?"

„Jeg tvivler ikke paa, min kiære Nanny, at det store Dyb giemmer mange frygtelige Hemmeligheder; men Du burde tænke mindre paa disse Ting og mere paa det naadige Forsyn, der har beskyttet os i saa mange Farer paa vor Vandring. Du er nu i langt mindre Fare end Du efter mit Vidende tilforn har været i, og sluppet uskadt derfra."

„Jeg! Miss Eva! Troer De, at det er mig selv, jeg frygter for? Hvad giør det til Sagen, om en stakkels

gammel Kone døer et Par Aar før eller senere, eller hvor hendes usle Legeme lægges til Hvile? Jeg har aldrig været af saa megen Betydning, at det giør Noget, hvor det Lidet, der bliver tilbage af mig, hensmuldrer. Kiære Miss Effingham, jeg bønfalder Dem, troe mig ikke saa egenkiærlig, at jeg skulde føle Uro for min egen Skyld i Nat."

„Er det da, som sædvanligt, kun for min Skyld, min værdige, gamle Amme, at Du nærer denne Frygt? Vær rolig; thi de, der vide bedst Besked, vise ingen Frygt; og Du kan see, at Capitainen sover lige saa roligt i Nat som ellers."

„Men han er en simpel Mand og vant til Fare. Han har hverken Kone eller Børn, og jeg er vis paa, at han aldrig har betænkt, at han har en saa herlig Skabning som denne i sit Skib, der flyder paa Havets Kløfter, iblandt graadige Fiske og Sø-Uhyrer."

Phantasien overvældede nu den stakkels Nanny Sidley, og hun foldede sine Arme om Evas skiønne Legeme og sukkede heftigt. Eva, der var vant til lignende Kiærligheds-Yttringer, trøstede hende med Kiærtegn og Forsikkringer, der snart giengav hende sin Fatning, og Samtalen fortsattes tilsyneladende med større Rolighed fra Ammens Side. De talede nogle Øieblik om deres Fortrøstning til Gud, og Eva giengieldte nu med hendes dannede Aands

overveiende Kraft mange af de simple Lærdomme om Tro og Ydmyghed, som hun havde faaet meddeelt af den anden i sin Barndom; denne lyttede, som hun altid gjorde, til disse Formaninger, der lode for hendes Øren som Echo af alle hendes bedre Følelser, med en Kiærlighed og Ærbødighed, som ingen Anden kunde opvække. Eva klappede kiærligt den Gamles rynkede Kind, saaledes som hun tusinde Gange havde giort, da hun var lille; thi hun vidste, at hendes Amme hver Gang glædede sig derover og vedblev:

„Og nu, min gode, gamle Nanny, veed jeg, at Du vil være rolig; thi uagtet Du er lidt vel tilbøielig til at være bekymret for En, der ikke fortiener halv saa megen Omsorg, er Du dog alt for fornuftig til at nære urimelig Frygt. Vi ville nu tale lidt om andre Gienstande, og saa vil Du lægge Dig og hvile Dine trætte Lemmer."

„Trætte! jeg skulde aldrig blive træt af at vaage, naar jeg troede der var Grund dertil."

Skiønt Nanny ikke nævnte hende, begreb Eva dog, for hvis Skyld det var, at Nanny vilde vaage. Hun drog den gamle Kones Ansigt nærmere til sig og kyssede begge hendes Kinder forinden hun vedblev: —

„Vi have andet at tale om, end om vor Fare," sagde hun. „Finder Du det ikke besynderligt, at et Krigsskib

er sendt efter os og følger os omkring paa Havet paa denne forunderlige Maade?»

„Jo, det gjør jeg rigtig nok, Miss Eva, og jeg havde i Sinde at tale med Dem derom, engang naar jeg saae, at De ikke havde noget bedre at tænke paa. I Begyndelsen bildte jeg mig ind, men jeg troer, at det var en taabelig Tanke, at en eller anden stor Lord eller Admiral, der pleiede at komme til os i Paris og Rom og Wien, havde sendt det Skib for at see, at De kom i god Behold til Amerika, Miss Eva; thi jeg kunde ikke troe, at De vilde gjøre saa megen Allarm af et Par stakkels bortløbne Folk, som disse Lastpassagerer.»

Eva kunde ikke bare sig for atter at lee over denne Idee; thi hendes Sind var muntert som Barnets, uagtet hun viste den Tilbageholdenhed, som hendes Dannelse og Alder paabøde, og atter klappede hun kiærligt sin Ammes Kind.

„Hine mægtige Lorder og Admiraler ere dog ikke mægtige nok til at foretage sig Sligt, om de end havde Lyst til at begaae en saadan Taabelighed. Men er der ikke faldet Dig nogen anden Grund ind, der kunde staae i Forbindelse med de mange forunderlige Omstændigheder, som Du maa have havt Leilighed til at lægge Mærke til i Skibet?»

Nanny saae paa Eva, vendte derpaa Øinene bort,

saae igien flygtigt paa den unge Pige, og syntes tilsidst, at hun maatte svare.

„Jeg gjør mig Umage for at troe godt om Alle; men besynderlige Tanker opstaae undertiden imod Ens Ønske. Jeg troer, jeg veed, hvad De mener; men jeg er ikke vis paa, at det sømmer sig for mig at tale derom."

„Mod mig, Nanny, behøver Du ikke at være tilbageholdende, og jeg maa tilstaae, at jeg havde Lyst til at høre, om vi have eens Mening om nogle af vore Medpassagerer. Tal derfor frit; thi Du behøver ikke at frygte mere for at aabenbare alle Dine Tanker for mig end for Dit eget Barn."

„Ikke engang saa meget, Miss, ikke halvt saa meget; thi jeg venter meget snarere at faae Raad, end at give dem. Det er forunderligt, Miss Eva, at Herrer ikke reise med deres rigtige Navne, og det har forvoldet mig ubehagelige Tanker; men jeg troede ikke, det passede sig, at jeg talede først om det, da Deres Fader og Mamerselle," saaledes kaldte Nanny altid Gouvernanten, „og Hr. John, der alle elske dem næsten lige saa høit som jeg, og som alle veed bedre end jeg, hvad der er Ret, ere hos dem. Men da De nu opmuntrer mig til at udtale min Mening, Miss Eva, maa jeg sige, at jeg hellere saae, at Ingen kom Dem nær, der ikke bærer sit Hierte i sin aabne Haand, saa at

det yngste Barn kan kiende hans Charakteer og forstaae hans Bevæggrunde."

Eva smilede, da hendes Amme blev heftig, men hun rødmede, uagtet hun giorde sig Umage for at synes ligegyldig.

„Det vilde i Sandhed være et urimeligt Forlangende, kiære Nanny, i det blandede Selskab i et Skib," sagde hun. „Det er for meget at vente, at Fremmede ville kaste al Tilbageholdenhed tilside, strax efter at de have stiftet Bekiendtskab. Den Velopdragne og Fornuftige vilde kun blive opmærksommere paa sig selv under saadanne Omstændigheder."

„Fremmede, Miss!"

„Jeg mærker, at Du gienkiender en af vore Skibsvenner. Hvorfor ryster Du paa Hovedet?" En forræderisk Rødme bedækkede atter Evas elskværdige Aasyn. „Jeg skulde maaskee have sagt to; men jeg troede ikke, at Du erindrede den ene af dem."

„En Herre taler ikke to Gange til Dem, Miss Eva, som jeg ikke erindrer."

„Tak, kiæreste Nanny, for dette og tusinde andre Beviser paa Din utrættelige Omsorg for mit Bedste; men jeg havde ikke troet Dig saa aarvaagen, at Du lagde Mærke til Enhver, der hændelsesviis træffer sammen med mig."

„Ah, Miss Eva! Jeg er vis paa, at ingen af disse to Herrer vilde holde af at blive omtalt saa ligegyldigt af Dem. Det er mere end „hændelsesviis" at De have nærmet sig Dem; thi hvad —"

„Hys! kiære Nanny; vi ere paa et Sted, der er fuldt af Mennesker, og man kunde høre Dig. Du maa derfor ikke bruge Navne, da jeg troer, at vi alligevel forstaae hinanden. Nu, min kiære Amme, vilde jeg give Noget til, at jeg vidste, hvilken af disse unge Mænd, der har giort det gunstigste Indtryk paa Dit oprigtige og samvittighedsfulde Sind?"

„Nei, Miss Eva, hvad betyder min Dom i Sammenligning med Deres egen, og Hr. John Effinghams, og —"

„— Onkel Jack! Hvad i al Verden, Nanny, har han at giøre med den Ting?"

„Intet, Miss Eva, jeg seer kun, at han har sine Favoritter saavel som enhver Anden, og jeg tør nok sige, at Hr. Dodge er ikke den største, han har i dette Skib."

„Du kunde vist tilføie Sir George Templemore," svarede Eva leende.

Anne Sidley saae nøie paa hendes unge Foresatte og smilede, førend hun svarede, og fortsatte derpaa Samtalen, som om der ingen Afbrydelse havde fundet Sted.

„Det er høist rimeligt, saavel som Hr. Monday og

alle de øvrige af det Selskab. Men De seer, hvorledes han opdager, hvem der er en sand Gentleman; thi han er aldeles venlig og ligefrem imod Hr. Sharp og Hr. Blunt, i Særdeleshed mod den sidste."

Eva taug; thi hun kunde ikke lide, at disse Navne bleve nævnte, skiønt hun neppe selv vidste hvorfor.

„Min Onkel er en Verdensmand," vedblev hun, da hun saae, at Nanny ængstelig betragtede hendes Ansigt, som om hun frygtede for at have gaaet for vidt; „og det er ikke saa besynderligt, at han seer, om Folk ere af samme Slags, som han selv. Vi vide om disse to Personer, at de ikke ganske ere, hvad de synes; men jeg troer dog, at vi ikke vide noget Ondt om dem, undtagen den besynderlige Forandring af deres Navne. Det vilde have været bedre, om de vare komne ombord med deres rette Benævnelser; det vilde i det Mindste være høfligere mod os, skiønt Begge paastaae, at de ikke vidste, at min Fader gik over med Montauk, — en Omstændighed, der gierne kan være sand, da Du veed, at vi fik den Cahyt, der først var bestemt til et andet Selskab."

„Det vilde giøre mig meget ondt, Miss Eva, om nogen af dem viste Mangel paa Høflighed."

„Det er ikke meget passende at nødsage en ung Dame til at være den ufrivillige Medvider af to ubetænksomme

unge Menneskers Hemmeligheder; det er det Hele, min gode Nanny. Vi kunne ikke vel forraade dem, og vi ere altsaa deres Fortrolige par force. Det morsomste er, at de tildeels kiende hinandens Hemmeligheder, og befinde sig hundrede Gange i en herlig Forlegenhed. Hvad mig angaaer, saa har jeg ingen Medlidenhed med nogen af dem, men synes, at de ere straffede, som de fortiene. Det vil være et Held, dersom deres Tienere ikke forraade dem, førend vi naae New-York."

„Det behøver man ikke at frygte, da de ere tilbageholdende, forsigtige Folk, og dersom de vare tilbøielige til at sladre, har Hr. Dodge allerede givet dem Leilighed, for jeg troer, at han har giort dem lige saa mange Spørgsmaal, som der er Taler i Catechismen."

„Hr. Dodge er et slet Menneske."

„Det er Alles Mening i Tienernes Lukaf, og de have Alle saa meget imod ham, at det ikke er rimeligt, at han vil faae Meget at vide. Jeg haaber, Miss Eva, at Mamerselle ikke har Mistillid til nogen af de to Herrer?"

„Du kan dog vel ikke troe Ondt om Mademoiselle Viefville, Nanny; Ingen besidder en bedre Charakteer eller større Dannelse end hun."

„Nei, det er ikke det; men jeg vilde gierne have een Hemmelighed endnu, og for mig alene, med Dem. Jeg

ærer og agter Mamerselle, der giør tusind Gange mere for Dem, end en stakkels uvidende Skabning som jeg kunde have giort med al min Iver; men jeg troer, Miss Eva, at jeg holder mere af Deres Skobaand, end hun holder af Deres rene og skionne Siæl."

„Mademoiselle Viefville er en herlig Pige, og jeg troer, at hun er mig oprigtig hengiven."

„Ellers vilde hun være en Elendig. Jeg tvivler ikke om hendes Hengivenhed; men jeg siger blot, at den er Intet, maa være Intet, kan være Intet, skal være Intet, sammenlignet med den, som jeg føler, der først holdt dem i mine Arme, og som bestandig har bevaret Dem i mit Hierte. Mamerselle kan sove i en saadan Nat som denne, og det er jeg vis paa, at hun ikke kunde, dersom hun holdt saa meget af Dem som jeg."

Eva vidste, at Skinsyge imod Mademoiselle Viefville var Nannys største Svaghed, og idet hun drog den Gamle nærmere til sig, slyngede hun sine Arme om hende og klagede over Træthed. Vant til at vaage, og ude af Stand til at falde i Søvn, tilbragte den gamle Amme en fuldkommen lykkelig Time med at holde sit Barn omfavnet, der bogstavelig talt faldt i Søvn i hendes Favn; derpaa listede Nanny sig ned i sin Koie, uden at tage sine Klæder af, og tabte omsider Bevidstheden om sin Frygt i en urolig Søvn.

Et Skrig paa Dækket vækkede Alle i Cahytten tidligt næste Morgen. Det var knap lyst; men en ængstelig Spænding bemægtigede sig alle Passagererne, og inden ti Minutters Forløb lode Eva og hendes Gouvernante sig see i Ruffet, de sidste, der kom op. Man giorde kun faa Spørgsmaal; men Alle ilede op paa Dækket med Frygten for Stormen forøget ved Overbeviisningen om en vis og overhængende Fare.

Øieblikkeligen kunde man dog ikke see nogen Grund til denne pludselige Skræk. Stormen vedblev, maaskee noget stærkere; Havet styrtede sig frem i Vandfald fra de rullende Søer, med hvilke Skibet endnu kappedes, fremdrevet af en rebet Fok, der var det eneste Seil, som førtes. Og dog foer Skibet for dette ubetydelige Seil igiennem de vilde Søer, eller rettere med dem, med næsten ti Miles Fart.

Capitain Truck stod i Mesans-Vantet, barhovedet, og hvert Haar paa hans Hoved blæste ud som en Vimpel. Nu og da giorde han Tegn til Rorgiængeren, hvad Vei han skulde lægge Roret; thi istedetfor at sove, som mange troede, at han havde giort, havde han flere Timer efterseet Styringen fra denne Stilling. Da Eva kom paa Dækket, udpegede han, for nogle af Herrerne, en Gienstand

agter ude; men faa Øieblikke efter var Sagen tydelig for Alle.

Omtrent en Cabellængde paa en af Montauks Laaringer lændsede et Skib ligesom denne, men førte mere Seil, og foer følgelig hurtigere igiennem Vandet. Det pludselige Syn af dette Skib i Daggryens dunkle Lysning, da Gienstanden sees tydeligt, men uden Dagslysets Glands; det sorte Skrog, der hævedes ved en smal hvid Stribe, afdeelt i Porte; de store Finkenetsklæder, og alle de øvrige Beklædninger af sort skinnende Seildug, der giver en Orlogsmand samme elegante og bequemme Udseende som en Reisevogn; Rærnes Symetri, og den yndige Flugt af Skrog og Tougværk, overtydede Enhver, der forstod sig paa disse Sager, om, at den Fremmede var en Orlogsmand. Capitainen føiede til denne Bemærkning, at det var deres gamle Forfølger, Skummeren.

„Den er bygget som Corvet," sagde Capitainen, „og er nødt til at føre flere Seil end vi, for at holde sig fri af Søerne; thi dersom en af disse store Fyre skulde indhente den og kaste sig over den, vilde den blive som En, der havde giort sig for lystig om Løverdag Aften, og for hvem en Dosis til vilde spare Forvalteren Regnskab med ham for evigt."

Saaledes forholdt det sig virkeligen med det Skib, der

saa pludseligt var kommet til Syne. Det havde lagt bi saa længe som muligt, og da det blev nødsaget til at lænse, førte det klodsrebet Store-Mærsseil, en Seilføring, der pressede det igiennem Vandet med omtrent to Miils større Fart end Paqvettens. Da den nødvendigviis maatte styre den samme Cours, indhentede det denne netop da det begyndte at dages. Det pludselige Syn af Corvetten havde foraarsaget det omtalte Skrig, og det var nu det Øieblik, da den seilede op til tværs for den Forfulgte. Under disse Omstændigheder var Skummerens Opseiling et grandiøst, men frygteligt Syn. Dens Capitain saaes ogsaa i Mesans-Vantet af sit Skib, der gyngedes af de kiæmpeagtige Søer, over hvilke Maskinen ilede frem. Han holdt en Raaber i sin Haand, som om han endnu, midt i Elementernes Kamp, kun tænkte paa sin Pligt. Capitain Truck forlangte nu sin Raaber og vinkede af den anden, at han skulde holde bedre af, da han frygtede Følgerne af Skibenes Nærhed. Enten blev Anmodningen ikke forstaaet, eller Orlogs-Capitainen var for ivrig i sin Sag, eller Søen for uregierlig dertil; thi Corvetten foer op med en Søret tværs for Paqvetten, paa frygteligt nær Hold. Engelskmanden satte Raaberen til Munden, og man kunde høre Ord midt i den tordnende Storm. I dette Øieblik steg Albions hvide Bund med St. George Korset over Hæ-

lingen, og neppe havde det naaet Nakken af Gaffelen, førend Flagduget var pidsket til Trævler.

„Lad dem see Flaget!" raabte Capitain Truck giennem Raaberen, som han vendte ind imod Dækket.

Da Alt var parat, blev denne Ordre øieblikkelig udført, og de amerikanske Striber saaes snart at flagre næsten hver for sig. De tvende Skibe løbe en kort Distance i samme Retning, idet de rullede saa voldsomt, at Corvettens skinnende Kobber kunde sees næsten lige til Kielen. Engelskmanden, der sad saa roligt, som om han var en Deel af Skibet, prøvede igien sin Raaber; de usammenhængende Ord: „drei til," — „Ordre," — „Communication," — hørtes af een eller to; men al Sammenhæng gik tabt i Stormens Hylen. Engelskmanden hørte op at anstrænge sig for at blive forstaaet; thi de to Skibe rullede nu imod hinanden, og det saae ud, som om Kæerne vilde gribe fat i hverandre. Der var et Øieblik, da Leach havde Haanden paa Stor-Brasen for at losse den; men Skummeren sprang bort med en Sø, som en Hest, der føler Sporen, og da den ikke lystrede Roret, skiød den frem, som om den vilde fare tværs forbi Montauks Stern.

Det var et rædsomt Øieblik; thi Alle ombord i begge Skibene troede, at de nu uundgaaeligt vilde løbe paa hinanden, og det saa meget snarere, da Montauk fik Virknin-

gen af Søen netop da den ophørte paa Skummeren, og syntes at ville styrte sig lige imod dennes Agterspeil. Selv Sømænd knugede Hænderne krampagtigt om Tougværket, og de diærveste holdt Aanden tilbage et Øieblik. „B—a—g—b—o—r—d, haardt Bagbord, for S—!"; og „S—t—y—r—b—o—r—d, haardt Styrbord!" fra Engelskmanden, lød tydeligt for Enhver i begge Skibene; thi dette var et Øieblik, da Sømænd kunne tale høiere end Stormen. De to Skibe syntes begge at trække sig tilbage, hvorpaa de fløi fra hinanden i forskiellig Retning, Skummeren forrest. Al videre Forsøg paa Communication var øieblikkeligen umuligt; da Corvetten efter et Qvarteers Forløb var en halv Miil forud og rullede Raanakkerne næsten i Vandet.

Capitain Truck talede kun lidt til sine Passagerer om denne Begivenhed; men da han havde tændt en Cigar og omtalte Sagen med sin Ober-Styrmand, sagde han denne, at der var netop eet Minut, da han ikke vilde have givet en Skibstvebak for begge Skibene, eller meget mere for deres Ladninger. „Den Mand, der kan bringe Folk i saadan Fare for en Smule Tobak, maa kun have liden Respect for menneskelige Siæle og Legemer."

Det blæste overordentligt stærkt hele Dagen igiennem; Skibet løb ind i Stormen, et Særsyn, som vi ville forklare,

da de fleste af vore Læsere muligen ikke forstaae det. Alle Storme begynde nemlig i Læ, eller, med andre Ord, Vinden mærkes først paa et bestemt Punkt, og senere, i den Direction, hvorfra den blæser. Den er altid stærkest i Nærheden af det Sted, hvor den begynder, og synes at aftage i Heftighed alt som den skrider tilbage. Dette er derfor en Grund endnu til, at Sømænd ligge bi istedetfor at lænse, siden dette ikke alene bringer dem længere fra deres rette Cours, men det fører dem ogsaa nærmere til det Sted, hvor Elementernes Rasen er størst.

Fiortende Capitel.

Gode Baadsmand, giv Agt.

Stormen.

Ved Solens Nedgang sank den Plet, der betegnede Corvettens rebede Mærsseil, under Horizonten, imod Syd, og Skibet kunde ikke længere sees. De havde passeret adskillige Øer, der havde et roligt og smilende Udseende midt under Stormens Vildhed; men det var umuligt at

dreie til ved nogen af dem. Alt, hvad der kunde gjøres, var at holde Skibet ret for Veiret, for at forhindre det fra at løbe op til en af Siderne og faae Søen tværs, og passe paa, at det holdt fri af hine Klipper og den Bund, som Nanny havde længtes saa meget efter.

Vanen begyndte at formindske Passagerernes Frygt, og da Lændsning er en magelig Seilads for dem, der ere tilbøielige til Søsyge, var man fornemmeligen bekymret, forinden Natten kom paa, over den Cours, som Skibet var nødsaget til at styre. Vinden havde trukket sig saa vestlig, at det var vist, at Africas Kyst maatte ligge paa deres Vei, dersom de bleve nødte til at lændse mange Timer endnu; thi efter Capitain Trucks Observationer vare de virkelig sønden og østen for de Canariske Øer. Dette var en lang Distance ud af Coursen, men Hurtigheden gjorde Resultatet rimeligt.

Dette var ogsaa netop den Tid, da Montauk følte Stormens Vægt, eller rettere, da den havde den haardest. Det var heldigt for det gode Skib, at det ikke havde været paa denne Bredde et Par Timer tidligere, da det paa den Tid næsten havde blæst en Orkan. Ansvarligheden og Faren ved denne Stilling begyndte nu alvorligen at forurolige Capitain Truck; men som en klog Karl gav han ikke sin Frygt tilkiende. Han gjennemgik alle sine Be-

regninger meget omhyggeligt, Farten blev forsigtigt anslaaet, og Resultatet viste, at Skibet vilde strande efter ti til femten Timers Forløb, dersom Stormen ikke aftog.

Heldigviis begyndte Stormen at mindskes ved Midnat. Det blæste endnu frygteligt, men mindre stadigt, og der vare Mellemrum paa en halv Time af Gangen, da Skibet kunde have ført mere Seil endog for en Bugline; Farten aftog naturligviis i Forhold, og, efter at det havde begyndt at dages, var der efter en lang og ængstelig Oversigt fra Veiret intet Land i Sigte imod Øst. Da Capitain Truck havde forvisset sig aldeles her om, gned han Hænderne af Glæde, forlangte en Glød til sin Cigar og begyndte at skiende paa Saunders, fordi Kaffen var slet under Stormen.

„Lad os faae noget Godt til Frokost idag," tilføiede Capitainen, efter en streng Irettesættelse; „og husk paa, at vi ere nede her ved Dine Forfædres Fødeland, hvor Du dog burde føre Dig anstændigt op. Dersom jeg seer Noget til Dine vandede Melanger, sætter jeg Dig i Land, og lader Dig løbe en Sommer eller to i Selskab med Abekattene og Orangutangerne."

„Ved enhver passende Leilighed bestræber jeg mig for at giøre mig behagelig, saavel for Dem, Hr. Capitain, som for Alle, hvem jeg har den Lykke at fare med," sva-

rede Hovmesteren; „men Kaffen, Hr. Capitain, kan ikke blive synderlig god i et saadant Veir. Jeg formoder, at Vinden blæser Blomsten af den; thi jeg maa tilstaae, at den ikke har havt samme Vellugt som sædvanligt, naar jeg har havt den Ære at tilberede den. Hvad Africa angaaer, Hr. Capitain, smigrer jeg mig med, at De agter mig for høit til, at De kan troe mig skikket til Omgang eller Samqvem med de vanskabte og uopdragne Mennesker, der beboe det vilde Land. Jeg erindrer ikke ret, om mine Forfædre kom fra den Deel af Jorden eller ei; men om de giorde det, haaber jeg, at min Dannelse og Stilling ingenlunde qvalificere mig til deres Selskab. Jeg veed, at jeg kun er en stakkels Hovmester, Hr. Capitain; men De maa have den Godhed at erindre, at Deres store Hr. Vattel ikke var andet end en Kok."

„Fanden g— i den Karl! Leach, jeg troer, at det er denne Idee, der har spoleret Kaffen den sidste eller de to sidste Dage. Troer De, at det kan være sandt, at en stor Skribent, som han, virkelig ikke skulde være andet end en Kok, eller giorde den Engelskmand Nar af mig? Dersom Damerne ikke havde bekræftet det, kunde jeg troe det; men de vilde ikke have taget Deel i et saadant uanstændigt Puds. — Hvad ligger Du bak for? Gaa ned i Din Stirrits og husk paa, at Stormen er forbi, og at vi Alle sidde

os til Frokost lige saa graadige som et Selskab af Dine Brødre, der har et stegt Pattebarn til Frokost."

Saunders, der ex-officio kunde siges at være opdraget ved lignende Formaninger, gik gnaven til sit Arbeide, og passede vel paa at lade en god Deel af sin Vrede gaae ud over Toast, der naturligviis maatte lide i Forhold til Byrden af Capitain Trucks Myndighed, som hans Foresatte maatte bære. Det er vistnok en Lykke, at Naturen udpeger denne behagelige og indlysende Trøst, ellers vilde den ubehagelige Skibsbrug giøre Forholdet imellem den, der commanderer, og den, der adlyder, alt for uraaleligt.

Capitainens Byger vare dog af kort Varighed, og ved denne Leilighed var han snart endog i bedre Humeur end sædvanligt, da hvert Øieblik tydede paa, at Stormen vilde ophøre. Han havde røget sin tredie Cigar ud og gav Ordre til at stikke Rebet ud af Fokken og at sætte Store-Mærsseil klods rebet, da de fleste af Passagererne kom paa Dækket for første Gang denne Morgen.

„Her ere vi, mine Herrer!" udbrød Capitain Truck, idet han hilste, „nærmere Guinea end jeg kunde ønske, med alle Udsigter til nu at kunde bane os Veien over Atlanter-Havet, og maaskee faae en tredive eller fem og tredive Dages Reise ud af det endnu. Vi maae see at faae Søen

rolig; og saa haaber jeg at vise Dem Montauks Værd, Passagerer og Last uanseet. Jeg troer, at vi ere blevne af med Skummeren, saa vel som med Stormen. Een Gang troede jeg, at de spadserede og vadede omkring paa Cornwalls Kyster; men nu troer jeg snarere, at de prøve Sahara-Ørkenens Sand."

„Vi ville haabe, at de have undgaaet denne Nød lige saa heldigt, som de undslap den første," bemærkede Hr. Effingham.

„Maaskee; men Vinden er gaaet om til Nord-Vest, og har ikke sakket i de sidste tolv Timer. Cap Blanco er ikke hundrede Mile fra os, og med den Fart, han reiste, kan den Fyr med Raaberen nu philosophere over Stumperne af sit Skib, med mindre han har været saa fornuftig at styre vestligere, end da vi saae ham sidst."

Alle yttrede det Haab, at Skibet, der rigtignok var Skyld i deres egen Stilling, maatte undgaae denne Elendighed; og alle Ansigter oplivedes, da de saae Seilene falde, eftersom det var Tegn til, at deres egen Fare var forbi. Stormen aftog nu virkelig saa hurtigt, at Mærsseilet neppe var heist, førend der blev givet Ordre til at udstikke et Reb endnu, og forinden en Times Forløb vare alle de større Seil til, som kunde føres førend Vinden havde erklæret sig, alene for at holde Skibet flot.

Søen var endnu frygtelig, og Capitain Truck saae sig nødsaget til at bære af fra sin Cours, for at undgaae Faren ved at faae Søen tværs. Vædderkampen med Bølgerne var ophørt; thi Søerne hvælve sig og brydes ikke længe efter at Vinden har lagt sig.

Der er ingen Tid, paa hvilken Skibets Bevægelser ere saa ubehagelige, ja endog farlige, som i det Mellemrum, naar en hæftig Storm ophører indtil en anden Vind opstaaer. Skibet er uregierligt, og i det det falder ned i Bølgedalen, bryder Søen ind over Dækket og anretter ofte betydelig Skade, paa samme Tid, som Reisningen sættes paa den haardeste Prøve ved de pludselige og heftige Ryk, som den maa modstaae. Alt dette vidste Capitain Truck meget vel, og da han blev anmodet om at komme til Frokostbordet, gav han Leach flere Forsigtighedsregler at iagttage, førend han forlod Dækket.

„Jeg lider ikke de nye Vant, vi indbandt i London," sagde han; „thi Tougværket har strukket sig saa meget i denne Storm, at der gaaer alt for megen Kraft paa de gamle; see derfor Alt færdigt til at tage et Tag af dem, saasnart Mandskabet har holdt Frokost. Pas paa, at holde fri af Svælgene, Styrmand, og see vel ud efter hver tredie Sø, der kommer tumlende efter os."

Efter at have gientaget disse Formaninger paa for-

skiellige Maader, seet til Luvart nogen Tid, og til Veirs i fem eller sex Minutter, gik Capitain Truck endelig ned for at fælde Dom over Saunders Kaffe. Da den værdige Skipper havde taget Sæde paa sin Throne, ved Enden af Bordet og havde viist Passagererne skyldig Opmærksomhed, begyndte han Restaurationen, som Hovmesteren affecteert kaldte det, med en Iver, som aldrig manglede ved slige Leiligheder. Han havde endog drukket en Kop af den Kaffe, for hvilken han havde irettesat Hovmesteren, da et svært Slag af Seilene tilkiendegav Vindens Ophør.

„Det er ubehageligt Nyt," sagde Capitainen, i det han lyttede til de klapprende Slag af Seilene imod Masterne, „jeg holder ikke af at høre et Skib slaae med Vingerne saa længe der er svær Sø; men dette er bedre end Ørkenen Sahara, og lad mig derfor, min kiære, unge Dame, anbefale Dem en Kop af denne Kaffe, der i Dag har faaet Smag af Frygt for Orangutanger, hvorom Saunders vil have den Ære at underrette Dem —"

Der hørtes nu et Bragen i hele Skibet, som om et Gevær var fyret af. Capitain Truck reiste sig og støttede sig med den ene Haand i en bøiet Stilling, medens Forventning og Uro stod tydeligt afmalet paa hans Aasyn. Endnu en hiælpeløs Rulling fulgte paa, og man hørte tre eller fire lignende Knald strax efter, som om svære Touge

vare sprungne kort efter hverandre. Herpaa fulgte en Knagen lig Lyden af kuldkastede Træer, og derefter en chaotisk Larm, som om Himlen var styrtet ned paa det ulykkelige Skib. De fleste af Passagererne lukkede Øinene, og da de aabnede dem igien, eller et Øieblik efter, var Truck forsvunden.

Det er neppe nødvendigt at beskrive den Forvirring, der fulgte paa denne Begivenhed. Eva var forskrækket; men hun opførte sig fornuftigt, medens Mademoiselle Viefville skiælvede saaledes, at Hr. Effingham maatte yde hende sin Bistand.

„Vi have mistet vore Master," bemærkede John Effingham roligt; „Fare er der sandsynligviis ikke at befrygte; men da denne Hændelse vil forlænge vor Reise een eller to Maaneder, vil Selskabet have den Fordeel at stifte nøiere Bekiendtskab, Noget, hvorfor vi ikke noksom kunne udtrykke vor Taknemlighed."

Med et Blik bad Eva ham indstændigt at tie; thi hun saae, at hans Øie var uvilkaarligt fæstet paa Hr. Monday og Hr. Dodge, for hvilke hun vidste, at han nærede en uovervindelig Afsky. Hans Ord forklarede dog Catastrophen, og de fleste af Mandfolkene ilede op paa Dækket for at overbevise sig om Sandheden.

John Effingham havde Ret. Det nye Tougværk havde

ſtrukket ſig ſaa meget i Stormen, at der gik for megen Kraft paa de andre Hovedtouge i Skibets frygtelige Overhalinger. Det meſt udſatte Hovedtoug var først ſprunget; tre eller fire fulgte derpaa efter hverandre, og førend der var Tid til at ſtotte Maſten med Noget, vare de øvrige gaaet paa een Gang, og Stormaſten knækket paa et Sted, hvor man nu kunde ſee en Feil i Hiertet af Træet. I det denne faldt ud over Siden, havde den taget Meſansmaſten og hele dens Takkelage med ſig, og ſaa meget af Fokkemaſten, ſom naaede over Mærſet. Kort ſagt, af alle de indviklede Figurer, ſom Takkelagen dannede, de ſtolte Topper og de brede Seil, ſom nyligt havde beſkygget Montauks Dæk, var der Intet tilbage uden den haarde Fokkemaſt, Fokkeraaen og Fokken, ſamt det nedfaldne Gods. Alt det Øvrige belemrede enten Skibets Dæk, eller ſlog imod Skibets Sider i Vandet.

Capitain Trucks haarde, rødmoſſede og forpidſkede Anſigt udtrykte for et Øieblik Sorg og Bekymring, da hans Øie faldt paa den Ødelæggelſe, vi have beſkrevet. Han ſyntes dog ſnart at finde ſig i ſin Ulykke og gav Toaſt Ordre at bringe ſig en Glød, hvorved han roligt tændte ſin Cigar.

„Her er en Categori, og F— g— i den, Leach," ſagde han, efter at have taget et eneſte Drag. „Det er ganſke

rigtigt som De bærer Dem ad, Styrmand, kap væk paa Vraget, at Skibet kan blive det qvit, ellers ere disse Rundholter i Stand til at bore dem ind i Siden. Jeg var altid af den Tro, at den Høker i London, som Agenten havde faaet fat paa, var en — Slyngel, og nu veed jeg det saa sikkert, at jeg tør bande derpaa. Kap væk, Tømmermand, og lad os blive frie for denne Dundren saa snart som muligt. Det er et herligt Skib, Hr. Monday, ellers vilde den have rullet Pumperne ud af sig og vendt op og ned paa Baaden."

Da der ikke blev giort Forsøg paa at redde Noget, flød Vraget agter ud efter fem Minutters Forløb, og Skibet blev heldigt befriet fra denne nye Fare. Trods sin paatagne Kulde saae Capitain Truck bedrøvet paa alt det herlige Gods, der saa nyligt havde været hans Stolthed, da Raanakker, Salinger og Topper hævede sig over Spidsen af Dønningerne eller sank ned i Svælgene, som Hvaler, der lege i Kielvandet af et Skib. Men Vanen er Sømandens Philosophi, og i ingen Henseender var hans Charakteer mere agtværdig, end ved den Mandighed, der giorde, at han ikke sørgede over Ulykker, som vare uundgaaelige.

Montauk lignede nu et Træ, berøvet dets Grene, eller en Væddeløber, hvis Sener ere lammede; dens

Stolthed havde for største Delen forladt den. Fokkemasten var kun tilbage, og endog dens Top var knækket af, hvorover Capitain Truck beklagede sig mest, da, for at bruge hans egne Udtryk, „det tilintetgiorde Symetrien af den Mast, der havde viist sig som god Pind." Der var dog en vigtigere Grund til Bekymring herover, da det blev vanskeligt, om ikke umuligt, at reise en Vare-Stang, og da baade Stormast og Mesansmast vare knækkede nær ved Dækket, var det det eneste, der stod tilbage at giøre. Inden en Time efter at denne Begivenhed havde fundet Sted, tilkiendegav Capitainen sin Beslutning at løbe saa sydligt som muligt for at faae fat paa Passatvinden, og benytte den gode Vind til at gaae over Havet, med mindre han skulde see sig i Stand til at anløbe de Cap-Verdiske Øer, hvor det maaskee vilde lykkes at faae en maadelig Reparation.

Alt, hvad jeg nu beder om, min kiære, unge Dame," sagde han til Eva, der vovede sig op paa Dækket for at see Ødelæggelsen, saasnart Vraget var kappet løs; „Alt, hvad jeg nu beder om, min kiære, unge Dame, er, at Vestenvinden vil ophøre i to til tre Uger, og da vil jeg love, at bringe Dem Alle til Amerika saa tidligt, at De kunne spise Deres Julemaaltid der. Jeg troer ikke, at Sir George vil komme til at skyde mange hvide Biørne iblandt

Rocky-Biergene i Aar; men der vil da blive saa mange flere til næste Aar. Skibet er i en Categori, og det vilde være en uforskammet Slyngel, som nægtede det; men man har seet værre Categorier end denne. Forseil alene er ikke nogen fortrinlig Seilføring til at klare sig ud fra en Læger; men jeg haaber dog at slippe for den Ulykke at lukke Øinene paa Africas Strandbred. —"

„Ere vi langt derfra?" spurgte Eva, der indsaae Faren ved at være paa en ubeboelig Kyst, i deres nærværende Stilling, da man ikke kunde søge Havn. „Jeg vilde hellere være i Nærheden af hvilket som helst andet Land, troer jeg, end Africa."

„I Særdeleshed Africa imellem de Canariske Øer og Cap Blanco," svarede Capitainen, med et betydningsfuldt Træk paa Skuldrene. „Der gives rigtignok flere Steder, der ere mere gjæstfrie; thi dersom man kan troe Rygtet, faae de ærlige Folk langs Land ikke saa snart fat paa en Christen, førend de sætte ham op paa en Kameel og trave med ham over Ørkenen et tusind Mile, eller saa omtrent, under en brændende Sol med en Slags Hakkemad til Føde, der næsten vilde være istand til at berøve en Skotlænder sin Appetit."

„Og vil De ikke sige os, hvor langt vi ere fra dette

frygtelige Land, **Monsieur le Capitaine?**" spurgte Mademoiselle Viefville.

„Om ti Minutter skulle De faae det at vide, mine Damer; thi jeg skal til at observere Længden. Det er lidt seent; men det kan gjøres endnu."

„Og vi tør stole paa Sandheden af Deres Underretning?"

„Paa min Ære, som Sømand."

Damerne taug, medens Truck gav sig i Færd med at tage Tid og Høide. Saasnart han var færdig med sin Regning, kom han til dem med et uroligt Blik, skjønt med et godmodigt og smilende Ansigt.

„Og Resultatet?" spurgte Eva.

„Er ikke fuldkomment saa godt, som jeg kunde ønske det. Vi ere betydeligt under en Grads Afstand fra Kysten; men da Vinden er forbi eller dog næsten ophørt, kunne vi haabe at faae en Forandring, der vil føre os længere fra Land. Og, da jeg nu har været oprigtig imod Dem, maa jeg bede Dem om at holde Sagen hemmelig; thi mine Folk vilde være istand til at drømme om Tyrker, i Stedet for at arbeide, dersom de vidste, hvorledes Sagerne staae."

Der behøvedes ikke megen Skarpsindighed for at see, at Capitain Truck langt fra ikke var fornøiet med sit

Skibs Stilling. Uden Agterseil, og næsten uden Midler til at skaffe sig noget, var det urimeligt at tænke paa at dreie til fra Land, i Særdeleshed imod den svære Sø, der endnu rullede ind ad fra Nordvest-Vinden; og hans nærværende Hensigt var at staae efter de Cap-Verdiske Øer, da han, inden han naaede dem, vilde træffe paa Passatvinden, og da der var nogen Sandsynlighed for, at han der kunde faae Skaden repareret. Han vilde have havt langt mindre at befrygte, dersom hans Skib havde været een eller to Grader sydligere, eller blot een Grad længere vestlig, da de herskende Vinde paa denne Deel af Havet ere nordlige og østlige; men det var vanskeligt at bringe Skibet den Vei for en Fok, som var det eneste Hovedseil, der var paa sin Plads. Rigtignok havde han nogle af de sædvanlige Hiælpemidler tilbage, og Folkene bleve satte i Arbeid med disse; men det var overordentlig vanskeligt at reise Rodmaster, da de andre vare knækkede saa nær ved Dækket.

Der maatte dog gjøres Noget, og man tog Vare-Rundholterne los og begyndte paa alle de nødvendige Forberedelser, for at de kunde komme paa deres rette Steder og tiltakles, saa godt som Omstændighederne vilde tillade det. Saa snart som Søen lagde sig og Skibets Rolighed tillod det, lykkedes det Leach at faae et forkeert

Under-Læseil, og et Slags For-Stagseil tilsat, og med denne Forøgelse af Seil fik de Skibet til at styre Syd, med en labert vestlig Vind. Ved Middag havde Søen taget betydeligt af; men een Miil i Timen for Folk, der havde saa lang en Vei og vare saa nær en Kyst, bekiendt for dens frygtelige Ugiæstfriheb, var en sørgelig Fremskriden, og Udraabet: „en Seiler forud om Bagbord," som lød tidligt om Eftermiddagen, udbredte en almindelig Glæde i Montauk.

Den Fremmede havdes i Syd og Øst og stod en Cours, der maatte bringe den ganske nær den, som Montauk nu styrede. Det var dog saa stille, at Capitain Truck formodede, at de ikke kunde praie den, førend Natten var kommen paa.

„Hvis den ikke er gaaet i Land, maa denne feiende Cavaleer, der seer ud til at have været heldigere end vi med sine Smaaseil, være Skummeren," sagde han. „Tobak eller ingen Tobak, Brud eller Brudgom, Fyren har endelig faaet fat paa os, og al den Trøst, der staaer tilbage, er, at vi ville nu være ham meget forbundne, om han vilde bringe os til Portsmouth eller til hvilken som helst christelig Havn. Vi have viist ham, hvad en Fladbund kan udføre for Vinden, og lad ham nu slæbe os til

Luvart som en ædelmodig Modstander. Det er, hvad jeg kalder Vattel, min kiære, unge Froken."

„Dersom han giør det, vil han i Sandhed vise sig som en ædelmodig Modstander," sagde Eva, „og vi maae i det Tilfælde rose hans Humanitet, hvad Mening vi end have om hans Haardnakkenhed."

Er De ganske vis paa, at det Skib, vi have i Sigte, er Corvetten?" spurgte Paul Blunt.

„Hvem skulde det ellers være? — Det er nok, at to Skibe ere kastede ned her paa Africas Kyster, og vi vide, at Engelskmanden maa være et Sted i Læ af os; skiønt jeg maa tilstaae, at jeg havde antaget den for at være langt længere, om ikke aldeles nede hos Muhamedanerne, og i Værk med at sætte af, ligesom Capitain Riley, der kom ud efter en Reise igiennem Ørkenen med Intet uden Skind og Been tilbage."

„Jeg synes ikke, at hans Boven-Bramseil have en orlogsmæssig Symetri."

Capitain Truck saae et Øieblik forskende paa den unge Mand, paa samme Maade, som man betragter en god Critiker, og derpaa vendte han Øinene mod den omtalte Gienstand.

„De har Ret, Hr. Blunt," svarede han efter et Øieblik's Betænkning, „og jeg har faaet en Lectie i mit eget

Fag af Een, der er ung nok til at være min Søn. Det er tydeligt, at den Fremmede ikke er en Orlogsmand; og da der ikke er nogen Havn ved Land paa denne Bredde, er han formodentlig en Koffardimand, der er dreven her ned ligesom vi."

„Og jeg synes, Hr. Capitain," tilføiede Sir Templemore, „at vi oprigtigen burde glæde os over, at han, lige som vi, har undgaaet Forliis. Hvad mig angaaer, saa beklager jeg de ulykkelige Mennesker i Skummeren, og jeg vilde næsten ønske, at jeg var Catholik, saa at man dog kunde læse Messer for deres Siæle."

„De har viist Dem som en Christen under hele Affairen, Sir George, og jeg skal ikke glemme Deres smukke Tilbud, at betale for Skibet, hellere end at lade os falde i Philisternes Hænder. Vi vare mere end een Gang i Forlegenhed med den letbenede Væddeløber i Hælene, og De, Hr. Baron, var den, der viste det hierteligste Ønske for at redde os."

„Jeg har altid Interesse for det Skib, jeg gaaer ombord i," svarede den fornøiede Baron, der glædede sig over at høre sin Liberalitet saaledes rost; „og jeg havde med Fornøielse givet et Tusind Pund, førend jeg vilde være bleven tagen. Jeg synes ogsaa, at det er den Aand, der bør besiæle en Jæger!"

„Eller en Admiral, min gode Herre. Oprigtig talt, Hr. Baron, i Begyndelsen, da jeg havde den Ære at giøre Deres Bekiendtskab, ansaae jeg Dem ikke for den Mand, De er. Der var et Slags engelsk Lidenskab for Snurrepiberier, et Dingle-Danglevæsen ved Deres Debut, som Hr. Dogde kalder det, der bragte mig til at tvivle om, at De var den høihiertede og bestemte Mand, som jeg seer, De virkelig er."

„Aa, jeg holder af Bagateller," sagde Baronen leende.

„Ja, det gior De, det undrer mig kun, at De ikke holder af Cigarer. Hr. Dodge, Deres Lukafkammerat, fortæller mig, at De har sex og tredive Par Buxer!"

„Det har jeg, . . . ja vist. Naar man reiser, vil man gierne gaae anstændig klædt."

„Godt! skulde det blive vor Skiæbne at komme til at reise i Ørkenen, vil Deres Garderobe kunne forsyne et heelt Harem."

„Vilde Hr. Capitainen ikke giøre mig den Fornøielse at trine ind i mit Lukaf en Morgen; jeg har mange curiøse Ting, som jeg gierne vilde vise dem. I Særdeleshed et Par Barbeerknive, — et Toiletskrin, — et Par Patent-Pistoler — og det Redningsapparat, som De, Hr. Dodge, beundrer saa meget. Hr. Dodge har seet de fleste

af mine Curiositeter og kan sige Dem, om De ikke ere værd at hellige nogle Øieblikks Opmærksomhed."

„Ja, det maa jeg sige, Hr. Capitain," bemærkede Dodge, — denne Samtale blev nemlig holdt afsides imellem disse Trende, imedens Styrmanden passede Skibets Tieneste; thi Vanen havde lært Capitain Truck at drive paa Arbeidet, imedens han underholdt Passagererne — „ja, Hr. Capitain, det maa jeg sige, at jeg aldrig har seet nogen Gentleman bedre forsynet med alle nødvendige Sager, end min Ven, Sir George. Men Engelskmænd ere curiøse i det Capitel, og jeg maa beundre deres Opfindsomhed."

„I Særdeleshed med Hensyn til Burer, Hr. Dodge. — Har De tilsvarende Kioler, Hr. Baron?"

„Naturligviis. Man vilde være absurd i Skiorteærmer. Jeg vilde ønske, Hr. Capitain, at vi kunde faae Hr. Dodge lidt mindre republikansk. Han er mig en særdeles behagelig Kammerat, men lidt ubehagelig, naar Talen er om Konger og Fyrster."

„De holder fast ved Folket, Hr. Dodge, eller ved den gamle Categori?"

„Om den Sag blive Sir George og jeg aldrig enige, for han er haardnakket monarchisk; men jeg siger ham, at han desuagtet vil blive godt modtagen, naar han

kommer til os. Han har lovet at besøge mig i vor Deel af Landet, jeg har forpligtet mig til at modtage ham paa det Bedste, og jeg troer, jeg veed, hvad en Forpligtelse vil sige, endog i den mest udstrakte Betydning."

„Saavidt jeg har forstaaet," vedblev Baronen, „er Hr. Dodge Udgiver af en offentlig Tidende, hvori han underholder sine Læsere med en Beretning om sine Hændelser og Jagttagelser paa sin Reise. „Den driftige Grandsker", er det ikke saaledes, Hr. Dodge?"

„Det er Navnet, Sir George. „Den driftige Grandsker" er dens nærværende Benævnelse; men, da vi arbeidede med Hr. Adams, kaldte vi den „Den drivtige Grandsker" med et V."

„Dette er anden Gang, jeg har den Ære at fare med Hr. Dodge, og en driftigere Grandsker har aldrig sat Fod i Skib; men jeg har hidtil ikke vidst, hvad Brug han giorde dermed. Nu hører jeg, det er paa Professionens Vegne."

„Hr. Dodge er en literair Mand og hævet over Professioner. Han fortæller mig Meget, som er passeret i dette Skib, og som vil afgive meget interessante Artikler."

„Fanden heller! — Det vilde interessere mig meget

at høre, hvad De siger om denne Categori, hvori Montauk befinder sig."

„Aa, Hr. Capitain, mig behøver De ikke at frygte for, naar Talen er om Dem. De veed, at jeg er Deres Ven og behøver ikke at være bange; men jeg vil ikke svare for enhver af de Personer, der ere ombord; thi der gives Passagerer her i Skibet, for hvilke jeg har en afgiort Modbydelighed, og hvis Opførsel finder mit ubetingede Mishag."

„Og De har i Sinde at sætte dem i Bladet?"

Den udannede og ophidsede Dodge følte liig den, der troer sig i Besiddelse af Midler, som Andre frygte, og som er saa blind for egne Feil, at han anseer sin Dom af Vigtighed for dem, som han, trods al sin Misundelse, maa i enhver Henseende anse for sine Overmænd. Uagtet han ikke vovede at udtale sin hele Harme, var han dog ikke i Stand til at undertrykke den aldeles.

„Disse Effinghams, denne Hr. Sharp og denne Hr. Blunt," mumlede han, „troe, at de ere bedre end alle Andre; men det vil vise sig! Amerika er ikke det Land, hvor Folk kunne afsondre sig i deres Værelser, og bilde sig ind at være Lorder og Ladyer."

„Gud bevare os!" sagde Capitain Truck paa sin paatagne ligefremme Maade; „hvorledes har De giort den

Opdagelse, Hr. Dodge? Hvad det dog vil sige, Sir George, at være en driftig Grandsker!"

„Aa!" jeg seer det strax, naar et Menneske er opblæst af Indbildning. Hr. John Effingham har været saa længe udenlands, at han glemmer, at vi vende tilbage til et Land, hvor Alle have lige Frihed."

„Ganske vist, Hr. Dodge, til et Land, hvor man ikke kan afsondre sig i sit Værelse, naar man lyster. See det er den Aand, Sir George, der skal giøre en Nation stor, og De seer, at Datteren lader til at blive den gamle Moder værdig! Men, min gode Herre, er De aldeles vis paa, at Hr. John Effingham virkelig ogsaa har saa store Tanker om sig selv. Det vilde være flaut at begaae Buk i en saa alvorlig Sag og skrive en heel Artikel for Intet. De skulde erindre Irlænderens Feiltagelse."

„Hvordan var den?" spurgte Baronen, der ikke vidste, hvad han skulde troe om Capitain Trucks uforstyrrede Gravitet; en Charakteer, der kunde siges at have udviklet sig ved Vanen at behandle sine Medmenneskers Svagheder med kold Foragt.

„Vi høre mange gode Historier i vor Klub; men Irlænderens Feiltagelse erindrer jeg ikke."

„Han antog blot den Susen, der lød for hans eget

Øre, for at være en uforklarlig Støi, der forstyrrede hans Kammerater."

Dodge følte sig ikke vel tilmode; thi der gives Ingen, den lavt Tænkende frygter saa meget, som den tørre Satiriker, der ikke giør sig nogen Samvittighed af at benytte sin Magt. Han rystede derfor truende paa Hovedet og forlod Baronen og Capitainen, idet han foregav at have Noget at bestille i sit Lukaf.

„Hr. Dodge er en haardnakket Frihedens Ven," sagde Sir George, da hans Kammerat var gaaet.

„Det er han; det har han jo selv sagt Dem. Han vil ikke lade Folk giøre, hvad de finde for godt! Vi have fuldt op af saadanne driftige Grandskere i Amerika, og det er mig lige meget, hvor mange af dem De skyder, Sir George, førend De begynder paa de hvide Biørne.

„Men, Hr. Capitain, De maa dog tilstaae, at det vilde være nettere af Effinghams, om de opholdt sig mindre i deres Kahyt og tillode os oftere at nyde deres Selskab. Jeg er ganske af Hr. Dodges Mening, at denne Udelukkelse er høist forhadt."

„Der er en stakkels Karl i Lasten, Sir George, som jeg har givet en Stump Seildug til at reparere et Havari i hans Storseil med, og som vilde sige det Samme, der-

som han vidste af Deres sex og tredive Par at sige. Tag en Cigar, min kiære Herre, og ryg Sorgen bort."

„Jeg takker, Hr. Capitain, jeg ryger aldrig. Vi ryge aldrig i vor Klub; men Somme gaae undertiden hen i Divanet*) og ryge en Chibouk."

„Vi kunne ikke Alle have særskilte Kahytter; thi saa vilde Ingen være forude, Sir George. Dersom Effinghams holde af deres egen Kahyt, saa troer jeg, at det har sin simple Grund deri, at den er den bedste i Skibet. Jeg tør forsikkre Dem, at de gierne vilde bytte, dersom der var en bedre. Formodentlig vil Hr. Dodge bære dem med en Artikel i „den driftige Grandsker", naar vi komme hiem."

„Sandt at sige, har han ladet sig forstaae dermed."

„Hvorfor skulde han heller ikke det? Der maa kunne skrives en meget lærerig Artikel om sex og tredive Par Buxer, om Patent-Barbeerknivene og Toiletskrinet, ikke at tale om de klippefulde Bierge og de hvide Biorne."

Sir George begyndte nu at blive ilde tilmode, og gik bort efter at have giort nogle intetsigende Bemærkninger betræffende deres ulykkelige Stilling.

*) Divan er Navnet paa en Læsesal for Tydskere i London, hvor man tør ryge, hvilket ellers ikke er tilladt paa offentlige Steder. Overs. Anmk.

Naar Capitain Truck smilede, kunde det blot sees paa Krogen af hans venstre Øie; han vendte sig om, skiændte paa Folkene og giorde nogle Bemærkninger til Saunders med saa megen Ligegyldighed, som om han fuldt og fast troede paa Aviser's Ufeilbarlighed og nærede en dyb Agtelse for Udgiveren af „den driftige Grandsker" i Særdeleshed.

Capitainens Forudsigelse angaaende det fremmede Skib var rigtig; thi omtrent Klokken ni om Aftenen kom den paa Praie-Afstand og braste sit Store-Mærsseil bak. Skibet var en ballastet Amerikaner, der skulde fra Gibraltar til Ny-York; et hiemadgaaende Transportskib fra Eskadren i Middelhavet. Det havde faaet Stormen Vesten for Madeira, og efter at have lagt bi saa længe som muligt, var det ogsaa blevet nødsaget til at lænse. Ifølge Capitainens og Styrmændenes Efterretning var Skummeren loben meget nærmere Land end de, og den var, efter deres Mening, forliist. Kulingens Aftagen var alene Skyld i deres egen Frelse; thi de havde endog havt Land i Sigte; men da de ikke havde lidt nogen Skade, saae de dem i Stand til at staae ud itide.

Dette Skib havde lykkeligviis ferst Vand til Ballast, og Capitain Truck tilbragte Aftenen med at afslutte en Fragt for hans Lastpassagerer, da han frygtede, paa Grund

af Skibets slette Tilstand, at hans Forraad skulde forbruges, førend han kunde naae Amerika. Morgenen derpaa, da det blev tilbudt dem, som maatte ønske det, at gaae ombord i Transportskibet, benyttede alle Lastpassagererne tilligemed de fleste af Kahytspassagererne Leiligheden til at bytte et afmastet Skib med et, der i det Mindste havde sin fulde Reisning. Godset blev derfor bragt over, og ved Middagstid den næste Dag gik den Fremmede under Seil bi de Vind, da Søen var temmelig rolig og Vinden endnu imod. Tvende Timer efter var den ude af Sigte i Nordvest, da Montauk stod langsomst Sønder efter, i den dobbelte Hensigt at træffe Passaten, og at naae en af de Cap-Verdiske Øer.

Femtende Capitel.

Steph. Hans forreste Stemme skal nu tale godt om hans Ven; hans bageste Stemme skal udtale urene Ord og bagtale.
Stormen.

Montauks Stilling syntes nu ulykkeligere end nogensinde, efter at saa mange Passagerer vare bortreiste. Saa længe

der var fuldt af Folk paa Dækkene, var der Tegn paa Liv, som formindskede Uroen; men nu, da alle de, som vare i Lasten, havde forladt den, tilligemed saa mange af Kahytspassagererne, begyndte de, der vare forblevne ombord, at nære større Frygt for Fremtiden. Da de øverste Seil paa Transportskibet sank som et Punkt ned i Havet, fortrød Hr. Effingham, at han ikke ogsaa havde betvunget sin Modbydelighed for en opfyldt og ubeqvem Kahyt og gaaet ombord i det med sin Familie. For tredive Aar siden vilde han have priist sig lykkelig ved at træffe et saa godt Skib og saa gode Beqvemmeligheder til en Overreise; men Vane og Eftergivenhed forandre alle vore Anskuelser, og han vilde nu have anseet det næsten umuligt, at bringe Eva og Mademoiselle Viefville i en Stilling, der var saa almindelig for dem, der gik over Havet i Begyndelsen af dette Aarhundrede.

Som vi nyligt have erfaret, toge de fleste af Cahytspassagererne den modsatte Beslutning, og ingen Andre forbleve, end Effinghams og deres Ledsagere, Hr. Sharp, Hr. Blunt, Sir George Templemore, Hr. Dodge og Hr. Monday. Paqvettens større Beqvemmelighed havde bragt Hr. Effingham til at tage denne Beslutning tilligemed Haabet om, at en hurtig Ankomst til Øerne vilde sætte dem i Stand til at reparere Skibets Reisning saa tidligt,

at de næsten vilde være lige saa snart i Amerika, som hiint fletseilende Skib, der nyligen havde forladt dem. Hr. Sharp og Hr. Blunt tilkiendegave Begge deres Beslutning at ville dele hans Skiæbne, hvilket indirecte vilde sige, at de vilde dele Lykke og Ulykke med hans Datter. John Effingham ansaae det for en Selvfølge, at han blev; men han havde foreslaaet, at den Fremmede skulde bugsere dem i Havn, hvilket ikke blev udført, da Capitainerne ikke kunde blive enige om den Cours, der burde styres, og formedelst en endnu større Hindring, nemlig Godtgiørelsen, da den Fremmede temmelig tydeligt slog paa Redningsløn; Hr. Monday blev paa Grund af en inderlig Hengivenhed for Hovmesterens Forraad, hvoraf han ganske rigtigt haabede at erholde en større Deel end forhen.

Sir George Templemore var gaaet ombord i Transportskibet og havde yttret, at han vilde flytte over i dette Skib med sine sex og tredive Par Bugser; men, da han havde efterseet Bequemmelighederne, og i Særdeleshed det indskrænkede Rum, hvori han maatte stuve sig selv og sine talrige Snurrepiberier, kunde han ikke overtale sig til dette Offer. Paa den anden Side vidste han, at et heelt Lukaf vilde blive ham tilstaaet, og denne svage, charakteerløse unge Mand foretrak sin øieblikkelige Bequem-

melighed og Tilfredsstillelsen af sin herskende Svaghed for sin Sikkerhed.

Hr. Dodge havde den amerikanske Mani for Hastværk og var den Første, der foreslog en almindelig Udvandring, saa snart man vidste, at den Fremmede kunde modtage dem. Hele Natten havde han havt travlt med at danne et Parti til at „decidere", at Forsigtigheden fordrede, at Montauk maatte aldeles forlades, og endog efter at hans Plan var forfeilet, havde han veltalende forhandlet i en Krog, (Hr. Dodge var for bly og alt for sand demokratisk til nogensinde at tale høit, undtagen naar Talen kunde have Skin af at være den offentlige Mening) hvorvidt det var passende, at Capitain Truck gav efter for Majoritetens Mening. Han kunde lige saa gierne have skiændt paa den sidste Storm, i Haab om at overdøve den ved sine Skiældsord, som han kunde giøre et saadant Angreb paa den bestemte gamle Sømands Begreber om Pligt; thi man havde ikke saasnart meddeelt ham denne Beslutning, førend han brølte et Nei, i en Tone, som han ikke var vant til at bruge imod Passagererne, og som bragte al Modsigelse til at forstumme. Da disse tvende Planer vare gaaet overstyr, bestræbte Dodge sig ivrigt for at vise Sir George, at hans Interesse og Sikkerhed fordrede, at han flyttede; men uagtet al hans Vel-

talenhed og den Magt, hans Smiger havde givet ham over den Anden, var han dog ikke i Stand til at overvinde Baronens Lyst til Magelighed, og i Særdeleshed hans Tragten efter at nyde de mangfoldige Bequemmeligheder, hvori denne fandt saa meget Behag. Vel sandt, hans Buxer kunde pakkes i en Kuffert, saavelsom hans Barbeerknive, Toiletskrin, Pistoler og de fleste andre Sager; men Sir George holdt inderligt af at see paa dem dagligt, og saa mange som muligt vare altid opstillede for hans Øine.

Da Hr. Dodge fandt, at det var umuligt at overtale Baronen til at forlade Paquetten, erklærede han — til Alles Forundring — pludseligen, at han havde i Sinde at blive. I dette travle Øieblik gav næsten Ingen sig Tid til at spørge om Grunden. Han forsikkrede sin Lukafkammerat, at Intet uden det urokkelige Venskab, han havde fattet for ham, kunde formaae ham til at opgive Haabet om at komme hiem inden Efteraars-Valgene.

Idet Dodge giorde denne Erklæring, afveg han ikke meget fra Sandheden. De samme Følelser og Tilbøieligheder, som giorde ham til en amerikansk Democrat, vilde have giort ham til Hofmand paa ethvert andet Sted. Vel havde han reist eller troet, at han reiste i en Diligence med een eller to Grevinder; men disse havde han

paa Grund af Omstændighederne tidligt maattet skilles fra; men her havde han faaet en **bona-fide** engelsk Baron ganske for sig selv, i et lille Lukaf, og han frydede sig ved Tanken om den Glæde og Hæder, som dette Bekiendtskab skulde forskaffe ham. Hvad vare de stolte og kolde Effinghams imod Sir George Templemore! Han troede endog, at deres Kulde imod Baronen havde sin Grund i Misundelse, om hvilken Lidenskab han havde et meget levende Begreb, og han følte en stille Henrykkelse over at være sammen i et saa lille Rum med et Menneske, som en Effingham kunde misunde. Heller end at give Slip paa sit aristokratiske Bytte, som han havde i Sinde at vise alle sine demokratiske Venner i sit eget Nabolav, besluttede derfor Dodge at opgive sit yndede Hastværk, i det Haab at finde Løn derfor i Fremtiden, i Fornøielsen of at tale om Sir George Templemore og hans Curiositeter, hans Historier og hans Vittigheder, til sine Venner og Bekiendtere i Hiemmet. Forunderligt som det maa synes, havde han ogsaa en uoverstigelig Lyst til at blive sammen med Effinghams; thi paa samme Tid, som hans Skinsyge og hans Anerkiendelse af deres Overlegenhed gik over til Had, var han dog stedse villig til at slutte Forlig, dersom han derved kunde opnaae Adgang til deres fortroligere Omgang. Medlemmerne i denne uskyldige Familie, der

var bleven saa vigtig for Hr. Dodges Lyksalighed, tænkte sieldent paa ham og drømte mindst om dens Betydenhed i hans Tanker, men handlede kun i Overeensstemmelse med deres egen dannede Smag og høie Principer, idet den undgik hans Selskab. I denne Henseende ansaae Effinghams sig berettigede til at handle efter eget Godtbefindende, saa meget mere, som de med den Tilbageholdenhed, der udmærker den Dannede, sieldent tillode sig dadlende personlige Bemærkninger og aldrig giorde sig skyldige i Bagvaskelse.

Paa Grund af disse modstridende Følelser hos Herr Dodge, Sir George Templemores Pertentlighed, den Interesse, som Evas tvende Beundrere nærede for hende, Hr. Mondays Hengivenhed for Sherry og Champagne, og Hr. Effinghams Beslutning, forbleve disse de eneste Beboere i Montauks Kahytter. — Om Lastpassagererne, som havde forladt dem, have vi hidtil Intet talt, saa meget mindre som denne Adskillelse skulde fierne dem aldeles fra Hovedbegivenhederne i vor Fortælling.

Dersom vi sagde, at Capitain Truck ikke følte sig forstemt, da Transportskibet sank under Horizonten, vilde vi udgive denne diærve Sømand for en større Stoiker, end han virkelig var. I Løbet af hans paa Begivenheder rige og lange Liv paa Søen, havde han før seet Farer; men, førend nu havde han aldrig været nødsaget til at

anmode om Hielp, for at bringe sine Passagerer til den bestemte Havn, i al den Tid, han havde ført en Paqvet. At han nu havde været nødsaget dertil, følte han som en Plet paa sin Semandscharakteer, skiont det Skete virkelig var foraarsaget ved en skiult Feil i Stormasten. Den ærlige Skipper sukkede ofte, røg næsten dobbelt saa mange Cigarer om Eftermiddagen som sædvanligt; og, da Solen i al dens Pragt gik ned i det fierne Vesten, stod han taus og stirrede imod Himlen i sørgmodig Stilhed, saa længe, som noget af den prægtige Glands efter Solens Nedgang endnu dvælede i Horizontens Dunster. Derpaa kaldte han Saunders op paa Skandsen, hvor følgende Samtale fandt Sted.

„Vi ere her i en Fandens Categori, Hovmester!"

„Ja vel, den kunde være bedre, Hr. Capitain. Jeg vilde blot ønske, at det gode Smør vilde holde ud til vi komme ind."

„Hvis ikke, skal jeg min Tro see at faae Dig ind i Stats-Fængslet, eller i det Mindste ud i den gothiske Hytte paa Blackewells Island."

„Alting faaer en Ende, med Tilladelse, Hr. Capitain, selv Smør. Og jeg skulde næsten troe, Hr. Capitain, at Hr. Battel, dersom han forstaaer sig noget paa Kogekunsten, vil være af samme Mening."

„Hør nu, Saunders, dersom Du nogensinde igien i min Nærværelse lader et Ord falde om, at Vattel havde noget med Kiedlerne at bestille, skal jeg tage mig den Frihed at sætte Dig i Land her, hvor Du kan more Dig med at stuve unge Abekatte og selv spise dem. Jeg saae, at Du var ombord i det andet Skib og overhale det: hvordan seer det ud til, at de Herrer der ombord ville faae det?"

„Forfærdeligt, Hr. Capitain. Jeg giver Dem mit Æresord som en sand Gentlemen, Hr. Capitain, frygteligt. Skulde man nu troe det, Capitain Truck, Hovmesteren er en gedigen Neger, og han bærer Ørenringe og en rød ulden Skiorte, uden den mindste Levemaade. Kokken kunde ikke bestaae en Examen med Jenny Ducks her ombord, og der er kun een Kabys og eet Sæt Kasseroller."

„Ja, ja, saa faae Lastpassagererne det lige saa godt, som de i Kahytten."

„Ja vel, Hr. Capitain, og saa faae de det lige saa slet i Kahytten som i Lasten; og jeg maa sige, at jeg foragter Lighed og Frihed."

„Om det skulde Du tale med Hr. Dodge, Saunders, og lade den Stærkeste beholde Seiren. Maa jeg spørge,

Hovmester, skulde Du ikke erindre, hvad Dag det er idag?"

„Med Fornøielse, Hr. Capitain, imorgen er det Søndag, og jeg synes ret det er Skade, at vi ikke have Leilighed til at udbede os Kirkens Bønner og Lovsange, Hr. Capitain, or vor Skyld, Hr. Capitain."

„Dersom det imorgen er Søndag, saa maa det idag være Løverdag, Saunders, med mindre Almanakken skulde være kommen i Uorden ved den sidste Storm."

„Det er ganske naturligt, Hr. Capitain, og meget rigtigt bemærket. Enhver indremmer, at der ikke existerer en bedre Navigateur end Capitain Truck, Hr. Capitain."

„Det kan vel være, min ærlige Gut," svarede Capitainen sørgmodigt, efter at have taget tre til fire dygtige Drag af Cigaren; „men jeg er slemt ude af mit Bestik nu, her ved Din elskværdige Families Land. Er det Løverdag idag, saa have vi snart Løverdag Aften, og pas paa, at vi faae Noget at drikke Kiæreftes og Kones Skaal i. Skiønt jeg ikke selv har nogen af Delene, saa synes jeg, at jeg trænger til lidt Munterhed for at kunne tænke paa Fremtiden."

„Capitainen kan stole paa mig, og det glæder mig at høre Dem sige det; thi jeg synes, at et Skib er aller respectableft og gentileft, naar det celebrerer alle Novnedage.

Det vil blive et udvalgt og behageligt Selskab i Aften, Hr. Capitain."

Efter denne Bemærkning gik Saunders ned, for at tale med Toast om denne Sag, og Capitain Truck gav sig i Færd med at give Styrmand Leach sine Ordrer for Natten. Det stolte Skib saae i Sandhed sørgeligt ud for en Sømand; thi foruden det eneste ordentlige Seil, der stod, nemlig Fokken, var der nu tilsat et Under-Læseil, med en ufuldstændig Takkelage, som ikke vilde være istand til at udholde et frisk Blaf; desuden bar en meget simpel Vare-Stang et Bramseil, der kun kunde føres for en aaben Vind. Agter giordes der vel Forberedelser af et varigere Slags. Overdelen af Stormasten var gaaet af saa langt nede som til Vanjerdækket, hvor man havde giort et Spor til en Vare-Stang. Stangen laae tiltaklet paa Dækket, og et Par Bukke vare færdige til at reises, for at lette Stangen op; men Natten nærmede sig, Folkene vare tagne derfra for at takle Rærne, underslaae Seil og tilpasse de øvrige Rundholter, der skulde bruges, og man havde opsat det Sidste, nemlig at sætte Alt omhoug, indtil næste Morgen.

„Vi faae rimeligviis en rolig Nat," sagde Capitainen, idet han kastede Øinene hen over Himlen; „og lad alle Mand kaldes op Klokken otte i Morgen, saa ville vi ar-

beide med Kraft og giøre den Gamle til en Brig. Denne Stang vil nok kunne bære Vægten af Vare=Storraaen, med mindre vi skulde faae nok en Storm, og naar vi tage et Reb i det nye Storseil, ville vi nok faae Noget ud af det. Bramstangen passer naturligviis der oven paa, og vi maae see, ved at styre lidt rumt, at kunne føre Seilet. Til Nød kunne vi maaskee hielpe paa Forstøtningen saaledes, at vi faae et Læseil til. Vi have ikke Rundholter til flere; men vi ville dog see at faae Noget op Agter af de Vare=Bomme fra Transportskibet. Styrmand Leach, De kan lade Folkene skaie ud, naar der er fire Glas, og lade de stakkels Gutter have deres Løverdag=Aften i Ro. Det er Ulykke nok at være uden Master, uden tillige at skulle miste sin Grog."

Styrmanden giorde naturligviis, som ham var befalet, og Aftenen var smuk og mild og omgivet med al den Pragt, som udmærker den paa den lave Brede, hvor de nu befandt sig. Den, som aldrig har seet Oceanet under saadanne Omstændigheder, kiender lidet til dets Ynde, naar det er i Ro. Det sover, kan man passende sige om dets udtryksfulde Stilhed; thi de lange dosige Dønninger, med hvilke Skibet gaaer op og ned, kruser knap dets Overflade. Maanen stod ikke op førend Midnat, og Eva gik op og ned ad Dækket i det klare Stiernelys, ledsaget af Made=

moiselle Viefville og de fleste af de Herrer, der hørte til hendes Selskab, indtil de vare trætte af at spadsere paa denne indskrænkede Plads.

Sang og Latter hortes ofte fra Bakken, hvor Mandskabet festligholdt Løverdag Aften; og man hørte nu og da Skaaler blive udbragte. Men Træthed fik snart Magt over Munterheden forude, og de udasede Sofolk, som havde Frivagt, gik snart ned i deres Lukaf og efterlod dem, hvis Pligt det var at blive, til at døse de lange Timer hen paa saadanne Steder, som de kunde finde, paa Dækket.

„En hvid Byge," sagde Capitain Truck, idet han saae op paa de forunderlige Seil, der knap bragte Skibet igiennem Vandet med een Miils Fart, „vilde snart beslaae alle vore Seil for os, og vi ere netop paa det Sted, hvor vi kunne vente en saadan Mellemact."

„Og hvad vilde der da blive af os?" spurgte Mademoiselle Viefville hurtigt.

„De skulde snarere spørge, hvad der skulde blive af dette Stykke af et Mærsseil, Mam'sell, og det Læseil, der seer ud som en Amerikaner i London uden Stropper i sine Beenklæder. Seilene vilde lege Drage, og vi kunde begynde for fra paa vore Opfindelser. I en bedre Tilstand

kunde et Skib knap være, end vi nu ere, for at tage imod en af disse africanske Stormbyger."

„I saa Tilfælde, Hr. Capitain," bemærkede Monday, der stod ved Skyligstet og betragtede de Forberedelser, der bleve giorte nede, „kunne vi uden Frygt give os i Færd med at høitideligholde Løverdag-Aften; thi jeg bemærker, at Hovmesteren har Alt færdigt, og Punschen seer meget indbydende ud, ikke at tale om Champagnen."

„Mine Herrer, lader os ikke forglemme vor Pligt," svarede Capitainen, „vi udgiøre kun en liden Familie, og vi maae derfor saa meget snarere være muntre. Hr. Effingham, jeg haaber, at De vil beære os med Deres Nærværelse, for at drikke Kiæreftes og Kones Skaal."

Hr. Effinghams Kone var død, og da Indbydelsen kom under saa særegne Omstændigheder, giorde den et Indtryk paa ham, som Eva tydeligt forstod, da hun mærkede hans Arm skiælve. Hun gav mildt tilkiende, at hun vilde gaae ned; hele Selskabet fulgte efter, og det var heldigt for Capitainens Beværtning, at hun forlod Dækket, da ellers Faa vilde have indfundet sig derved. Ved at bede Passagererne indstændigt om at giøre ham den Fornøielse at tage Deel i Selskabet, lykkedes det ham dog at faae alle Herrerne inden et Par Minutters For-

løb til at tage Plads ved Bordet i Kahytten, med et Glas fortrinlig Punsch for hver Mand.

„Det kan vel være, mine Herrer, at Saunders hverken er en Hexemester eller en Mathematiker," udbrød Capitain Truck, idet han øste op; „men han forstaaer Philosophien af det Søde og Sure, det Stærke og Svage; og jeg tør rose Punschen, forinden jeg har smagt den. Nu vel, mine Herrer, der fare Skibe paa Søen, som ere bedre tiltaklede end vort; men faa med hyggeligere Kahytter, stærkere Skrog eller bedre Selskab. Med Guds Hielp kunne vi faae nogle Pinde tilveirs igien, og nu, da vi ere vor ubeleilige Skygge qvit, smigrer jeg mig med det rimelige Haab at sætte dem i Land i Ny-York, som have giort mig den Ære at blive hos mig, i kortere Tid end en almindelig Røler vilde giøre Passagen med alle sine Arme og Been. Lad vor første Skaal være, om De tillade, „Gid Enden ikke maa være Begyndelsen liig!"

Capitain Trucks alvorlige Ansigt fordreiedes lidt, imedens han holdt denne Tale, og imod hans Villie spillede hans Øine, idet han tømte sit Glas. Hr. Dodge, Sir George og Hr. Monday gientoge Ønsket Ord for Ord, imedens de andre Herrer bukkede og drak Skaalen i Taushed.

Begyndelsen paa en forudbestemt Munterheds-Scene

er almindeligviis kiedsommelig og formel, og det varede nogen Tid, førend Capitain Truck kunde tilveiebringe det Lune hos Selskabet, som han ønskede; thi, endskiønt han var en aldeles ædruelig Mand, holdt han meget af et Glas i muntert Lag, og i Særdeleshed til Tider og Leiligheder, som passede for hans Tienestes Tarv.

Uagtet Eva og hendes Gouvernante havde nægtet at tage Plads ved Bordet, samtykkede de dog i at sætte dem paa et Sted, hvor de kunde sees, og hvorfra de nu og da kunde tage Deel i Samtalen.

„Her har jeg nu drukket Kiærestes og Kones Skaal, hver Løverdag Aften, min kiære Frøken, i over fyrgetyve Aar," sagde Capitain Truck, efter at Selskabet havde nippet nogle Minutter til den varme Drik, „uden nogensinde at komme paa Lykkens Høide, eller forsyne mig med nogen af Delene; men, skiønt jeg er saa forsømmelig med at befordre min egen Interesse og Lykkalighed, har jeg giort det til en ufravigelig Regel at tilraade alle mine unge Venner, at gifte sig inden de ere tredive Aar gamle. Mangen Een er kommen ombord i mit Skib, der ansaae sig for en resigneret Pebersvend, og har forladt det ved Reisens Ende, oplagt til at gifte sig med den første smukke, unge Dame, han saae."

Da Eva havde altfor megen qvindelig Følelse og

Værdighed, til at tillade Spøg om Giftermaal eller Discourser om Kiærlighed at blive Gienstand for hendes Conversation, og da alle Herrerne i hendes Selskab kiendte hendes Charakteer for godt, ikke at tale om deres egne Begreber om det Passende, til at understøtte Capitainens Forsøg, blev Talen herom ikke fortsat, uden med et Par hurtige Bemærkninger fra de Andre.

„Ere vi ikke usædvanligt sydligt, Capitain Truck," spurgte Paul Blunt, i den Hensigt at bringe Talen paa noget Andet, „da vi ikke have truffet paa Passatvinden? Jeg har i Almindelighed truffet den her paa Kysten paa sex eller syv og tyve Graders Bredde, og jeg troer, De fandt den idag at være fire og tyve."

Capitain Truck saae stivt paa den Talende og nikkede derpaa bekræftende til ham.

„De har reist denne Vei før, Hr. Blunt, mærker jeg. Jeg har nok troet, at De var Sømand fra det Øieblik, jeg saae Dem første Gang sætte Foden paa Faldrebsklamperne, da de stod ud af Baaden. De kom ikke ombord med Papagøiebeen, som en valsende Landsbypige, men satte Bladet af Foden fast paa Træet og svingede Deres venstre Arm op til dens fulde Længde, som en Mand, der forstaaer at bruge sine Muskler. Deres nærværende Bemærkning viser ogsaa, at De veed, hvor et Skib bør

være, for at befinde sig paa rette Sted. Hvad Passatvinden angaaer, saa er den lidt ubestemt, ligesom en Dames Sind, der har flere gode Tilbud; thi jeg har seet den blæse paa tredive Grader, og derimod feile heelt ned til tre og tyve, ja endog lavere. Det er min individuelle Mening, min Herre, og jeg benytter med Fornøielse denne Leilighed til at giøre den offentlig, at vi ere paa Kanten af Passaten, eller i hine lette ustadige Vinde, der herske paa dens Grændser, ligesom Hvirvler spille i Nærheden af stærke og stadige Strømninger i Havet. Dersom vi kunne forcere Skibet rigtigt ud af disse vaklende Regioner, ville vi nok giøre det godt; thi en nordostlig eller en østlig Vind vilde snart bringe os op til Derne, endog med de Klude, vi have til. Vi ere meget nær ved Kysten, vistnok meget nærmere, end jeg vilde ønske; men, naar vi saa faae den gode Vind, vil det være saa meget desto bedre, da den vil træffe os godt til Luvart."

„Men denne Passatvind, Capitain Truck?" spurgte Eva: „dersom den altid blæser i den samme Direction, hvorledes er det da muligt, at den sidste Storm kunde drive et Skib til den Kant af Havet, hvor de herske?"

„Altid betyder undertiden, min kiære, unge Frøken. Endskiønt lette Vinde herske i Nærheden af Passaten, blæse der dog undertiden Storme, og det dygtige Karle,

som vi nyligen have seet. Jeg haaber, vi nu ville faae roligt Veir, og at Sandsynligheden for, at vi skulde i Sikkerhed komme, i det Mindste i en eller anden sydligere amerikansk Havn, er næsten blevet til Vished; men Haabet om en hurtig Reise er ikke fuldt saa godt. Jeg venter, forend fire og tyve Timer ere omme, at see vore Dæk hvide af Sand."

„Er det et Phænomen, man seer her?" spurgte Faderen.

„Ofte, Hr. Effingham, naar Skibe ere nær ved Africa, og ere rigtigt i den stadige Vind. Sandt at sige, er Landet tværs for os paa tyve eller tredive Miles Afstand ikke det mest indbydende, og, endskiønt det ikke er saa let at sige, hvor Edens Have ligger, saa tør man nok paastaae, at det ikke er der."

„Dersom vi ere saa meget nær ved Kysten, hvoraf kommer det da, at vi ikke see den?"

„Maaskee kan man fra Veiret, dersom der nu var Nogen tilveirs. Men vi ere Sønden for Biergene, og ud for en Deel af Landet, hvor den store Ørken strækker sig fra Kysten. Og nu, mine Herrer, bemærker jeg, at Hr. Monday finder alt dette Sand tørt, og jeg beder om Tilladelse til at proponere en Skaal for Alle og Enhver: Kiæreste og Kone!"

De fleste af Selskabet drak denne sædvanlige Skaal

med Glæde, undtagen begge Effinghams, der neppe vædede deres Læber. Eva kastede ubemærket et frygtsomt Blik paa sin Fader, og Taarerne stode hende i Øinene, da hun atter vendte det bort; thi hun vidste, at enhver Hentydning af dette Slags gienkaldte sørgelige Erindringer hos ham. Hendes Onkel Jack var en saa decideret Pebersvend, at hun ikke tænkte paa hans Trang til Sympathi i dette Punkt.

„De maa passe vel paa Deres Hierte i Amerika, Sir George Templemore," udbrød Hr. Dodge, som Punschen giorde snaksom. „Vore Damer ere berømte for deres Skiønhed og ere meget populaire, det kan jeg forsikkre Dem."

Sir George saae fornøiet ud, og hans Tanker dvælede sandsynligviis ved det Par af de sex og tredive, som han først skulde vise sig med i et saadant Selskab.

„Jeg tilstaaer, at de amerikanske Damer ere smukke," sagde Hr. Monday; „men jeg troer ikke, at nogen Engelskmand behøver at frygte meget for sit Hierte af den Grund, efter at have været vant til sin egen Des Skiønheder. Capitain Truck, jeg har den Ære at drikke paa Deres Sundhed."

„Smukt sagt," udbrød Capitainen, idet han bukkede for Complimenten; „og jeg tillægger min uheldige Skiæbne

Skylden for, at jeg, der altid har seilet imellem tvende saa begunstigede Lande, aldrig har været i Stand til at bestemme, hvilket jeg skulde give Fortrinet. Tusinde Gange har jeg ønsket, at der var kun eet smukt Fruentimmer i Verden, saa havde man ikke Andet at giøre, end at forelske sig i hende, og beslutte sig til enten strax at gifte sig med hende, eller at gaae hen og hænge sig."

„Det er et grusomt Ønske for os Mandfolk," svarede Sir George, „da vi bestemt vilde komme til at stride om den Skiønne."

„I saa Tilfælde maatte vi Lægfolk give efter for Adelens og Godseiernes Rettigheder og lade os nøie med mindre smukke Ægtefæller, skiønt Engelskmanden holder af Uafhængighed og kunde giøre Oprør. Jeg har den Ære at drikke paa Deres Sundhed og Lykke, Sir George."

„Jeg protesterer imod Deres Princip, Hr. Monday," sagde Dodge, „det er et Indgreb i de menneskelige Rettigheder. Fuldkommen Frihed til at handle bør haandhæves i denne Sag, som i alle andre. Jeg tilstaaer, at de engelske Damer ere meget smukke; men jeg skal altid forsvare de amerikanske Skiønnes Fortrin."

„Lader os drikke deres Skaal, min Herre. Jeg er langt fra at ville betvivle deres Skiønhed; men De maa tilstaae, at de tabe sig tidligere end vore engelske Damer.

Gud velsigne dem begge alligevel, og jeg tømmer dette Glas til begge Nationers Ære, af mit ganske Hierte og af min ganske Siæl."

„Særdeles høfligt, Hr. Monday; men hvad det angaaer, at de tabe sig, er jeg ikke vis paa, at jeg kan give Deres Mening mit ubetingede Bifald."

„Jo, min Herre, Deres Climat, det maa De tilstaae, er ikke det bedste, og det giør Ende paa Constitutioner næsten ligesaa hurtigt, som der skabes nye i Amerika."

„Jeg haaber, at der ikke er nogen virkelig Fare at befrygte paa Grund af Climatet," sagde Sir George: „jeg nærer en særdeles Afsky for slette Climater og har af den Grund giort det til en Regel, aldrig at reise til Lincolnshire."

„I saa Tilfælde, Sir George, havde De giort bedre i at blive hiemme. Paa Grund af Climatet bliver man sieldent bedre ved at forlade gamle England. Dette er nu den tiende Gang, at jeg har været i Amerika, naar man antager, at vi nogensinde komme dertil; og, endskiønt jeg nærer en dyb Agtelse for Landet, saa finder jeg, at jeg er bleven ældre hver Gang, jeg forlader det. Hr. Effingham, jeg tager mig den Frihed at drikke paa Deres Helbred og Lykke."

„De lever alt for godt hos os, Hr. Monday," sagde

Capitainen; „der er alt for mange gode Krabber, flette Fraadsere og magelige Stole; alt for megen gammel Madeira-Viin og herlig Sherry for et Menneske af Deres velbekiendte Smag til at modstaae dem. Sid kortere Tid tilbords og gaae oftere i Kirke denne Gang, og lad os da høre Deres Mening om Følgerne efter et Aars Forløb."

„De tager aldeles Feil af mine Vaner, Capitain Truck, paa min Ære. Endskiønt jeg forstaaer mig godt paa at spise, saa nyder jeg dog sieldent Noget, som bestaaer af flere Dele, da jeg er en Ynder af det, der er simpelt stegt eller kogt; en sand gammeldags Engelskmand i denne Henseende; thi jeg tilfredsstiller min Appetit med godt Oxekiød og Lammekiød, Kalkuner og Flesk, Buddinger og Kartofler, Hvideroer og Guleroer og lignende simpel Føde; og jeg drikker aldrig. Mine Damer, maa jeg have den Ære at ønske Dem en lykkelig Ankomst til Deres Fødeland. Jeg tilskriver Climatet hele Feilen, Hr. Capitain, da det forhindrer en god Fordøielse."

„Nu vel, Hr. Monday, jeg er enig med dem i de fleste af Deres Meninger, og jeg troer, at Faa gaae over Havet sammen, der i Almindelighed taget harmonisere bedre i Meninger, end det har viist sig, at De og Sir George og jeg giøre det," bemærkede Dodge, der skelede skarpt hen paa den øvrige Deel af Selskabet, som om han

troede, at de udgiorde en afgiort Minoritet; „men denne Sag seer jeg mig nødsaget til at votere imod. Jeg antager, at Amerika har lige saa godt et Climat og lige saa god en Fordøielse i Almindelighed, som sædvanligt ere blevne Menneskene til Deel; mere end dette forlanger jeg ikke, man skal tilkiende Landet, og mindre vilde ogsaa være mig imod at forsvare. Jeg har reist noget, mine Herrer, maaskee ikke saa meget, som de Herrer Effingham; men man kan dog ikke see mere end der er, og jeg kan forsikre, Capitain Truck, at efter min ringe Dømmekraft, som jeg veed er Intet værd —"

„Hvorfor bruger De den da?" spurgte den ligefremme Capitain afbrydende; „hvorfor stoler De ikke paa en bedre?"

„Vi maae bruge den, som den er, eller slet ikke, min Herre; og efter min meget ringe Mening, der vistnok er ringere end de Flestes her ombord, er Amerika et meget godt Land. I alle Tilfælde, efter at jeg har seet noget til andre Lande, saavel hvad Bestyrelsen som Folkene angaae, er jeg af den Mening, at Amerika, som et Land betragtet, er fuldkomment godt nok for mig."

„De har aldrig sagt et sandere Ord, Hr. Dodge; vil De ikke deeltage med Hr. Monday og mig i at drikke et Glas Punsch, bare for at hiælpe paa Fordøielsen? De

har seet mere til den menneskelige Natur, end Deres Beskedenhed tillader Dem at sige, og jeg tør nok indestaae for, at dette Selskab vilde glæde sig, om de vilde overvinde alle Betænkeligheder og lade os høre Deres egne Meninger om de forskiellige Nationer, som De har besøgt. Fortæl os Noget om den Omvei, De giorde ad Rhinen."

„Formodentligen har Hr. Dodge isinde at offentliggiøre en slig Beretning," bemærkede Hr. Sharp; „og det vilde da ikke være ret at komme Sagen i Forkiøbet."

„Jeg beder Dem, mine Herrer, at De ikke ville lade det genere Dem; thi mit Værk vil blive mere philosophisk og omfattende, end private Meddelelser i Almindelighed ere. Saunders ræk mig den Journal i Manuskript, som Du vil finde paa Hylden i vort Lukaf, ved Siden af Sir Georges Patent-Tandstikker-Æske. Her er Bogen; og nu, mine Herrer og Damer, jeg vil haabe, at De erindre, at disse ere kun Ideerne, som de opstode, og ikke mine modnere Betragtninger."

„Lad mig give Dem lidt Punsch, min Herre," afbrød Capitainen igien, hvis haarde, forblæste Ansigt udtrykte den andægtigste Opmærksomhed. „Der er Intet, der klarer Stemmen saa godt som Punsch, Hr. Dodge; det Sure borttager Rusten, Sukkeret mildner Lyden, Vandet giør Tungen blød, og Rummen spænder Musklerne. Med dyg-

tig Punsch bliver man en — jeg husker ikke Navnet paa Oldtidens store Taler, — men Vattel var det dog ikke.»

„De mener Demosthenes, Hr. Capitain; og, mine Herrer, jeg beder Dem at erindre, at denne Taler var en Republikaner; men der kan ikke være Spørgsmaal om, at Friheden befordrer alle høiere Egenskaber. Skulde De foretrække nogle Noticer over Paine, mine Damer, eller skal jeg begynde med nogle Uddrag betræffende Rhinen?»

„Oh! de grace, monsieur, De maa endelig være saa god, ikke at springe over Paris!» sagde Mademoiselle Vicsville.

Hr. Dodge bukkede med Anstand og standsede midt i Paris, efter at have bladet sin private Journal igiennem. Da han havde rømmet sig nogle Gange, begyndte han at læse i en alvorlig, belærende Tone, der tydeligt viste, hvor høit han vurderede sine egne Jagttagelser.

„Dejeunerede Klokken ti, som sædvanligt, en Tid, jeg finder overordentlig ufornuftig og upassende, og som vilde finde almindelig Mishag i Amerika. Jeg forundrer mig ikke over, at et Folk, som vælger Tiden saa slet, bliver umoralsk og slet i dets Handlinger. Sindet faaer urene Vaner, og al finere Følelse qvæles ved at nyde Maaltiderne udenfor den naturlige Tid. Megen af den Fordær-

velse, der herſker i Frankrig, tilſkriver jeg den Tid, man nyder ſine Maaltider paa, —"

„Voilà une drôle d'idée!" udbrød Mademoiſelle Vief-ville.

„— Nyder ſine Maaltider paa," gientog Dodge, der troede, at det ufrivillige Udbrud udtrykte Bifald over Rigtigheden af hans Dom. „I Sandhed, den Skik at drikke Viin til dette Maaltid, tilligemed Umoraliteten af Tiden, maae være Hovedgrunden til, at de franſke Damer ere ſaa overordentligt forfaldne til Drik."

„Mais, monsieur!"

„De ſeer, at Mademoiſelle betvivler Sandheden af De-res Bemærkning," yttrede Hr. Blunt, der, ligeſom alle de andre Tilhørere, med Undtagelſe af Sir George og Hr. Monday, begyndte at more ſig over en Scene, der i Begyn-delſen ikke havde lovet Andet end Kiedſommelighed og Misnøie.

„Jeg har de bedſte Vidnesbyrd herpaa, det forſikrer jeg Dem paa min Ære, ellers vilde jeg ikke anføre det i et Værk af en ſaadan Vigtighed ſom dette. Jeg har min Underretning fra en engelſk Herre, der har boet tolv Aar i Paris, og han har fortalt mig, at en meget ſtor Deel af de fornemſte Damer i denne Hovedſtad, af hvad Na-tion de end monne være, ere forfaldne."

„A la bonne heure, monsieur! — mais, til Drik, det er en ganske anden Sag."

„Ikke saa meget, Mademoiselle, som De troer," bemærkede John Effingham. „Hr. Dodge forbedrer Sproget saavel som Moralen, og han bruger Ord i en forskiellig Betydning fra den, vi tillægge dem i vor mere udannede Snakken. Ved forfalden mener han en Dranker."

„Comment!"

„Ganske vist; Hr. John Effingham, formoder jeg, vil i det Mindste indrømme, at i Amerika tales vort Sprog bedre end i noget andet Land paa Jorden. „Efter at have dejeuneret, tog jeg en Fiacre og kiørte til Slottet, for at see Kongen og den kongelige Familie tage derfra til Nully —"

„Pour où?"

„Pour Neuilly, mademoiselle," svarede Eva roligt.

„Til Nully. Hans Majestæt steg til Hest og red foran sin berømte Familie og alle de Øvrige af det ædle Selskab, iklædt en rød Kiole, broderet med Hvidt i Sømmene, blaae Bukser og trekantet Hat."

„Ciel!"

„Jeg giorde Kongen en passende republikansk Compliment, idet han passerede, hvilken han besvarede med et naadigt Smiil og et velvilligt Blik fra hans kongelige

Die. Den Høivelbaarne Louis Philippe Orleans, de Fransks nærværende Konge, er en Mand med et stolt og imponerende Udseende, og i hans Stadsdragt, som han bar ved denne Leilighed, seer han ud som en Konge fra Top til Taa. Han rider med Ynde og Værdighed og giver sit Folk et følgeværdigt Exempel paa Velanstændighed og Gravitet ved sin høitidelige Mine, som forhaabentlig vil have en velgiørende og velsignelsesrig Indflydelse paa Nationens Sæder under hans Regiering. Hans Værdighed var i det Hele taget Skolemesteren i Haddenfield værdig."

„Par exemple!"

„Ja, Mademoiselle, ved hans Exempel er det jeg mener. Endskiønt jeg er en sand Democrat og i enhver Henseende imod al Udelukkelse, beundrede jeg Kongens majestætiske Opførsel og hans hele Væsens Simpelhed. Jeg stod iblandt Mængden, ved Siden af en meget dannet Grevinde, der talte Engelsk, og hun giorde mig den Ære, at bede mig om at aflægge et Besøg i hendes Palai, i Nærheden af Børsen."

„Mon Dieu — mon Dieu — mon Dieu!"

„Efterat jeg havde lovet den smukke Dame at komme, gik jeg til Notter Dam —"

„— Jeg vilde gierne bede Hr. Dodge om at udtale

Navnene lidt tydeligere," sagde Mademoiselle Viefville, der begyndte at føle en Interesse for Sagen, som endog urimelige Meninger opvække hos os, naar de udtales om Gienstande, for hvilke vi nære Kiærlighed.

„Hr. Dodge er lidt plat, Mademoiselle," bemærkede Capitainen; „men hans Journal var sandsynligviis ikke bestemt for Damerne, og De maa tilgive det. Nu vel, Hr. Dodge, De gik til dette fæle Sted —"

„Til **Notter Dam**, Capitain Truck, sagde jeg, og jeg tør smigre mig med, at det er ret godt Fransk,"

„Jeg synes, mine Herrer og Damer, at vi have Ret til at forlange en Oversættelse; for simple kiedædende Folk, som Hr. Monday og mig, græde undertiden, naar vi skulde lee, saalænge Samtalen føres anderledes, end paa godt gammelt Engelsk. Hiælp Dem selv, Hr. Monday, og husk paa, at De **aldrig** drikker."

„**Notter Dam**, troer jeg, Mamsel, betyder vor Moder, vor Moderkirke. — **Notter**, eller **Noster**, vor, — **Dam**, Moder: **Notter Dam**. Her giorde den irreligieuse Bygningsmaade et smerteligt Indtryk paa mig, som og den Mangel paa Gudsfrygt, der herskede i Architecturen. Hedenskab og Vievand var der i Overflødighed. Hvor ofte har jeg havt Leilighed til at velsigne Forsynet, fordi jeg nedstammer fra hine gudfrygtige Forfædre, der hellere

udsatte deres Liv og Formue i de vilde Skove, end opgave Troen og den christne Kiærlighed! Bygningen staaer i Bequemmelighed og Smag langt under de almindeligere amerikanske Kirker og fandt mit ubetingede Mishag!"

„Est-il possible que cela soit vrai, ma chère!"

„Je l'espère, bien, mademoiselle."

„Du kan betvivle det, Cousine Eva," sagde John Effingham, hvis smukke, markeerte Ansigt antog et mere end almindeligt stærkt Udtryk af Foragt.

Damerne hvisked nogle Ord til Forklaring, og Hr. Dodge, der troede, at han kun behovede at ville være fuldkommen, for virkeligt at være det, fortsatte sine Commentarer med en Provincial-Critikers hele Selvtilfredshed.

„Fra Notter Dam gik jeg i en cabriolу til den store nationale Kirkegaard Pere la Chaise, saaledes kaldet, fordi dens Afstand fra Hovedstaden gier Vogne nødvendige for les convoys —"

„Hvad er det, hvad er det!" afbrød Truck; „er man nødt til at fare under Convoi omkring i Parises Gader?"

„Monsieur Dodge veut dire convoi. Hr. Dodge mener, convoi," bemærkede Mademoiselle Viefville godmodigt.

„Hr. Dodge er en streng Republikaner og stemmer for Omverlen i Sproget, saavelsom i Embeds-Besættelser.

Jeg maa beskylde Dem for Ustadighed, min kiære Ven, om det skulde koste mig Livet. De udtaler bestemt ikke altid Deres Ord paa samme Maade; og, da jeg havde den Ære at bringe Dem over for sex Maaneder siden, den Gang De besøgte Continentalerne, som De kalder dem, saa gav De dengang de Ord, som jeg havde den Fornøielse at høre Dem bruge, en ganske anden Lyd."

„Vi forbedre os Alle ved at reise, min Herre, og jeg tvivler ikke paa, at min Kundskab i fremmede Sprog er bleven betydeligt forøget ved Øvelse i de Lande, hvor de tales."

Her blev Oplæsningen afbrudt ved en lang Disputats om Sprog, hvori de Herrer Dodge, Monday, Templemore og Truck vare Ordførere, og imidlertid blev Punschebollen tvende Gange fyldt. Vi ville ikke fortælle meget om denne lærde Forhandling, der var mærkelig populair, men nogle Bemærkninger kunne tiene til at give en Idee om den hele.

„De maa tillade mig at sige," svarede Hr. Monday paa en af Dodges mægtige Fordringer paa national Overlegenhed, „at jeg finder det høist mærkværdigt, at en Engelskmand skulde være nødsaget til at reise bort fra sit Fødeland, for at høre sit Sprog rigtigt talt, og som En, der har seet Deres Nation, Hr. Dodge, tør jeg paastaae,

at ingensteds tales Engelsk bedre end i Lancashire. Sir George, Deres Skaal!"

„De er mere patriotisk end retfærdig, Hr. Monday; Enhver indrømmer, at Amerikanerne i de vestlige Provindser tale det bedste Engelsk i Verden, og jeg skulde mene, at begge disse Herrer ville indrømme dette."

„Eller erklære sig selv for Nul," udraabte Capitainen; „hvad mig angaaer, saa troer jeg, at naar man vil høre Sproget i dets Fuldkommenhed, maa man tilbringe en Uge eller ti Dage oppe i Floden. Jeg maa sige Dem, Hr. Dodge, at jeg finder Deres Udtale af mange Ord urigtig."

„Det er forunderligt, at Hr. Monday indbilder sig, at man hører det bedste Engelsk i Lancashire," bemærkede Sir George Templemore; „thi jeg kan forsikkre Dem, at vi i Byen have Vanskelighed ved at forstaae Folk fra Deres Kant af Landet."

Dette var et dreit Angreb fra En, som Hr. Monday antog for en Allieret, og han besluttede at vaske Misfornøielsen ned med et Glas Punsch.

„Men i al denne Tid have vi afbrudt le convoi, eller Convoien, Hr. Capitain," sagde Hr. Sharp; „og Hr. Dodge, ikke at tale om Sørgefølget, har Ret til at klage. Maa jeg ikke anmode Dem om at fortsætte Deres Læsning."

Dodge rømmede sig, nippede til Punschen, pudsede sin Næse og vedblev:

„Den berømte Kirkegaard er i Sandhed sit store Navn værdig. Den yderste republikanske Simpelhed hersker i Begravelserne, da der bliver gravet Grøfter, hvori Legemerne blive lagte, Side mod Side, uden Personsanseelse, og kun med Hensyn til den Orden, hvori Liigtogene ankomme! Jeg troer, at denne Sætning, mine Herrer, vil giøre stor Lykke i Amerika, hvor Majoriteten er aldeles imod al Udelukkelse."

„Hvad mig angaaer," sagde Capitainen, „skulde jeg ikke have saa meget imod at blive udelukket fra en saadan Grav: man maatte være bange for at faae Cholera i et saa blandet Selskab."

Hr. Dodge sprang over et Par Blade og læste nogle andre Uddrag.

„De sidste ser Timer bleve helligede nogle skarpsindige Grandskninger over de skiønne Kunster. Mit første Besøg var til le gullyteen, hvorefter jeg tilbragte en lærerig Time i les galleries des Musy —"

„Ou donc?"

„Le Musée, mademoiselle."

„— Hvor jeg opdagede adskillige meget mærkværdige Sager, henhørende til Billedhugger- og Malerkonsten.

Den Maade, hvorpaa en Plade var graveret, foreſtillende Canas Giftermaal, hvilket gierne kunde antages for at være en virkelig Antiqve, forbauſede mig iſær, og der var en Finger paa en Dames Haand, der virkelig ſyntes at paſſe til og at erholde Hymens Ring."

„Spurgte De, om hun var forlovet? — Hr. Monday, lader os drikke hendes Skaal."

„Sanct Michael og Dragen er et **shefdowvry.** —"

„Et quoi?"

„**Un chef-d'oeuvre, mademoiselle.**"

„— Den Maade, hvorpaa Englen holder Dragen med ſine Fødder, hvilket ſeer ud ſom om et Barn traadte paa en Orm med ſin Fod, er yderſt rørende og intereſſant. I Sandhed, disſe naturlige Scener vrimle i de gamle Meſteres Værker, og jeg ſaae adſkillige Frugtſtykker, ſom jeg kunde have ſpiiſt. Man faaer virkelig Appetit ved at ſee paa mange Ting her, og jeg forundrer mig ikke længere over, at en Raphael, en Titian, en Correggio, en Guide — o —"

„**Un qui?**"

„**Un Guido, mademoiselle.**"

„Eller en Cooley."

„Maa jeg ſpørge, hvem det er?" ſpurgte Hr. Monday.

„Et ungt Genie i Dodgetown, der lover med Tiden

at gjøre Navnet Amerikaner berømt. Han har malet et nyt Skilt til en Boutik, som paa sin Viis staaer aldeles ved Siden af Brylluppet i Cana. „Jeg har fældet Taarer over Niobes Fortvivlelse," læste Dodge videre, „og seet Slangerne i Laocoon vride sig i konvulsivisk Lyst til at gribe ham, saa at jeg troede, at høre dem hvisle. Denne Sætning troer jeg rimeligviis vil blive optaget i New-Old-New-Yorker, der er en af vor Tids bedste Aviser, mine Herrer."

„Lad mig give Dem lidt mere Punsch, Hr. Dodge," afbrød den opmærksomme Capitain; „dette bliver rørende, og man trænger til en Hjertestyrkning, som Saunders kalder det. Hr. Monday, man vil tillægge Dem et flemt Navn paa Grund af Deres Afholdenhed, dersom De aldrig tømmer Deres Glas. Videre, i Himlens Navn! Hr. Dodge."

„Om Aftenen gik jeg i le Grand Opery —"

„Où donc?"

„Au grand Hoppery, mademoiselle," svarede John Effingham.

„— I le Grand Opery," gientog Dodge med Eftertryk — hans Øine begyndte nu at spille; thi han havde ofte søgt Begeistring i Punschen, — „hvor jeg lyttede til Musik, der staaer langt under den, som vi nyde i Amerika

i Særdeleshed ved de almindelige Processioner og om Søndagen. Mangel paa Skole var tydelig; og, dersom dette er Musik, saa veed jeg ikke, hvad Musik er!"

„En klog Bemærkning!" udraabte Capitainen. „Hr. Dodge har store Fortieneſter som Forfatter; thi han taber ingen Leilighed til at giøre ſine Meninger berømte ved de uimodſigeligſte Kiendsgierninger. Han har faaet Smag for Zip Coon og Long Tail Blue, og det er intet Under, at han ringeagter Eders underordnede Kunſtnere."

„Hvad Dandſen angaaer," vedblev Forfatteren til „den driftige Grandſker," „er det min beſtemte Mening, at Intet kan være ſlettere. Bevægelſen paſſede ſig bedre for en Begravelſe, end for en Balſal, og jeg forſikkrer, uden Frygt for at blive modſagt, at der ikke gives et Bal i hele Amerika, hvor en Cotillon ikke vilde blive dandſet i den halve Tid, ſom de vare om at dandſe en i la bally i Aften."

„Dans le quoi?"

„Jeg troer nok, at jeg ikke her har givet den rette pariſiſke Udtale paa dette Ord, ſom de Franſke kalde ballay," vedblev Læſeren ivrigt.

„Belay, eller giør Alt faſt, ſom vi ſige ombord i et Skib. Hr. Dodge, ſom Capitain her ombord, tillader jeg mig at takke Dem i alle Paſſagerernes Navn for Under-

holdningen, og næste Løverdag haabe vi at have den samme Fornøielse. Damerne begynde at blive søvnige, mærker jeg, og da Hr. Monday aldrig drikker og de øvrige Herrer have tømt deres Glas, gjøre vi bedst i at gaae til Hvile, for at blive skikkede til at udholde et drøit Arbeide imorgen."

Capitain Truck giorde dette Forslag, fordi han saae, at een eller to af Selskabet vare plenum Punsch, og at Eva og hendes Gouvernante begyndte at mene, det var Tid til at trække sig tilbage. Tillige forudsaae han ogsaa Nødvendigheden af Hvile, for at være forberedt paa den næste Morgens Anstrengelser.

Efter at Selskabet havde brudt op, hvilket det giorde meget imod Hr. Dodge og Mondays Ønske, tilbragte Mademoiselle Viefville en Time i Eva Effinghams Cahyt, i hvilken Tid hun beklagede sig stærkt over den Maade, Forfatteren til „den driftige Grandsker" havde betragtet Alt i Paris, og hun giorde mange Spørgsmaal med Hensyn til hans Charakteer og Beskiæftigelse.

„Jeg er ikke ganske vis paa, min kiære Mademoiselle, at jeg kan give Dem en meget lærd Beskrivelse over den Skabning, som De anseer alle disse Spørgsmaal værd; men, ved Hielp af Hr. John Effinghams Underretning og nogle faa Yttringer af Hr. Blunt, troer jeg, den maa

være saa omtrent: — Amerika fødte engang en meget udmærket Philosoph, ved Navn Franklin, —"

„**Comment, ma chère! tout le monde le connait!**"

„— Denne Monsieur Franklin begyndte med at være Bogtrykker; men da han oplevede en høi Alder og steg til en høiere Virken, blev han Moralphilosoph, uagtet hans Studium var Physik. Amerika er nu fuldt af Bogtrykkere, og de fleste af dem bilde sig ind at være Franklíner, indtil Tiden og Mangel paa Duelighed bringe dem til Fornuft."

„**Mais** Verden har kun seet **un seul** Franklin."

„Det er heller ikke sandsynligt, at vi ville faae en anden saa snart. I Amerika lære unge Folk, hvilket er ganske rigtigt, at de ved Duelighed kunne stige til de største Værdigheder; og bestandig, efter John Effinghams Underretning, troe alt for mange af dem, fordi de frit kunne benytte enhver høi Egenskab, de monne besidde, til deres Fordeel, at de ere skikkede til Alt. Selv han tilstaaer, at denne Særegenhed i Amerika giør megen Gavn, men at den dog ogsaa giør megen Skade ved at den skaber Prætendenter i alle Grene. Af dette Slags, siger han, er Hr. Dogde. Denne Mand, der er opdragen til at behandle den mekaniske Deel af Pressen, besidder den Er-

gierrighed at ville benytte den intellectuelt, og er saaledes bleven Forfatter til „den driftige Grandsker.“

„Det maa være en meget nyttig Journal!“

„Han opnaaer efter al Sandsynlighed sit Diemed. Han er fuld af provincial Uvidenhed og provincielle Fordomme, som De seer; og jeg er vis paa, at han lader disse circulere i sin Avis, tilligemed den personlige Nid, Misundelse og Uforsonlighed, der sædvanligt ere Kiendetegn paa Fordringsfuldhed, der kalder sig Ambition. Min Onkel Jack forsikrer, at Amerika er opfyldt med saadanne Folk som han.“

„Og Monsieur Effingham?“

„Oh! min kiære Fader er lutter Mildhed og Kiærlighed, det veed De, Mademoiselle, og han betragter blot den lyse Side af Maleriet; thi han antager, at der kommer meget Godt af en saadan Activitet og Elasticitet i Tingenes Tilstand. Paa samme Tid, som han indrømmer, at en stor Mængde Uvidenhed udgives for Kundskab; at al for megen smaalig Indolence skinner frem under Princips og Friheds-Kiærligheds Maske; at Pøbelagtighed og Personlighed undertrykke al Smag og Pligtfølelse, paastaaer han dog, at Hovedresultatet er godt.“

„I dette Tilfælde maae vi have En til at afgiøre

Striden. De omtalte Hr. Blunts Mening. **Comme ce jeune homme parle bien Français!**"

Eva betænkte sig, og hun skiftede næsten umærkeligt Farve, førend hun svarede.

„Jeg synes ikke, vi burde tale om Hr. Blunts Mening, som afgiørende imod min Faders og Onkels, med Hensyn til en saadan Sag," sagde hun. „Han er meget ung, og det er nu et Spørgsmaal, om han ogsaa er en Amerikaner."

„**Tant mieux, ma chère.** Han har været meget i dette Land, og den Indfødte er ikke bedre Dommer end den Fremmede, der har havt Leilighed til at see sig om."

„Efter dette Princip, Mademoiselle, maa De da selv frafalde Deres Dom over Frankrig i alle de Henseender, som jeg har det Uheld at være uenig med Dem om," sagde Eva leende.

„**Pas tout à fait,**" svarede Gouvernanten godmodigt. „Alder og Erfarenhed maae gielde for Noget. **Et Monsieur Blunt?** —"

„Monsieur Blunt nærmer sig mere Onkels Jacks Mening, frygter jeg, end min kiære, kiære Faders. Han siger, at Folk af Hr. Dodges Charakteer, Tilbøieligheder, Ondskab, Intolerance, Uvidenhed, Pøbelagtighed og særegne Laster vrimle om og i den amerikanske Presse. Han paastaaer endog, at de giøre uendelig megen Skade, ved at virke

paa dem, der ikke have bedre Kilder til Underretning; idet de opvække lav Jalousi og Misundelse i Stedet for rene Grundsætninger og Pligtfølelse; derved at de substituere, — jeg bruger hans egne Udtryk, Mademoiselle," sagde Eva, idet hun rødmede ved Bevidstheden om hendes troe Hukommelse, — „at de substituere dumme, provincielle Ideer for den sande Smag og Liberalitet; at de sammenblande de sande Frihedsprincipper med personlig Misundelse; og derved, at de aldeles glemme deres Pligter imod Publicum, for at fremme deres egne Interesser. Han siger, at Regieringen i Sandhed er et Press—ocrati, der ikke engang har den forsonende Fortieneste at besidde Princip, Smag, Talenter eller Kundskab."

„**Le Monsieur Blunt** har forklaret sig meget vidtløftigt, og **suffisamment éloquent**," svarede Mademoiselle Viefville alvorligt; thi den forsigtige Gouvernante havde ikke undladt at bemærke, at Eva talte et Sprog, som var meget forskielligt fra hendes sædvanlige, saa at man maatte antage, at hun anførte ordret, hvad hun havde hørt. For første Gang opstod den smertelige Angst, at det var hendes Pligt at være mere aarvaagen med Hensyn til hendes Myndlings Forhold til de tvende behagelige, unge Mennesker, som Tilfældet havde givet dem til Reisefæller. Ef-

ter en kort, men alvorlig Pause, bragte hun igien Samtalen tilbage paa den før omtalte Gienstand.

„Ce Monsieur Dodge, est-il ridicule!"

„I det Mindste i den Henseende kan der ikke være nogen Tvivl. Dog paastaaer Onkel Jack, at dette Stads bliver meddeelt hans Læsere som Betragtninger over Europa, værdige deres Opmærksomhed."

„Ce conte du roi! mais, c'est trop fort!"

„Med Kiolen, broderet i Sømmene, og den trekantede Hat!"

„Et l'honorable Louis Philippe d'Orleans!"

„Orleans, mademoiselle; d'Orleans vilde være antirepublikansk."

De tvende Damer sadde derpaa tause i nogle Minutter og saae paa hinanden, hvorpaa begge, skiønt i Almindelighed tilbageholdende i deres Væsen, brast ud i en hiertelig og langvarig Latter. Ja Eva overgav sig, med hendes barnlige Munterhed og skarpe Opfattelse af det Latterlige, saa længe til denne Glæde, at hendes Haar faldt ned over de røde Kinder, og hendes klare Øine spillede af Henrykkelse

Sextende Capitel.

Og der han uden Toven gik i Land,
Da der var hverken Toldbod eller Quarantaine, —
At plage ham med Spørgsmaal under Veis
Om Tid og Sted, hvorfra han kom. —

Byron.

Capitain Truck faldt i en dyb Søvn, saa snart hans Hoved hvilede paa Puderne. Med Undtagelse af Damerne fulgte de Andre hans Exempel; og, da Folkene vare meget udasede, og Natten var saa rolig, var der kort Tid efter kun eet Par Øine aabne paa Dækket: og det var Rorgiængerens. Vinden stillede aldeles af, og selv denne Hædersmand var ikke aldeles fri for at nikke paa sin Post.

Under saadanne Omstændigheder kan det ikke overraske, at der blev purret ud i Kahytten næste Morgen med den pludselige og foruroligende Efterretning, at der var Land lige ved Siden af Skibet. Alle ilede op paa Dækket, hvor man ganske rigtigt saae Africas frygtede Kyster i ubehagelig Nærhed, omtrent tvende Mile fra Skibet. Den reiste sig som en lang bugtet Linie af Sandbanker, uden at oplives af et Træ, eller i det Mindste var der saa faa, at denne Beskrivelse vel kunde passe, med en taaget Baggrund af fierne Bierge i Nordost. Strand-

bredden af den faste Kyst, som var Skibet nærmest, var takket; endogsaa Klipper kunde man see hist og her; men Hovedudtrykket af Scenen var en vild og glødende Ufrugtbarhed. Alle stode i nogle Minutter og stirrede med Frygt og Beundring paa dette øde Maleri, eftersom Dagen gradviis brød frem, indtil et Udraab hørtes forfra: „et Skib!"

„I hvad Retning?" spurgte Capitain Truck alvorligt; thi denne pludselige og uventede Kjending af denne farlige Kyst havde opvakt alt det Frastødende og Strenge i den gamle Skippers Sind; „hvor have vi den, Du?"

„Over Bagbords Laaring, Hr. Capitain, og til Ankers."

„Den er paa Land!" udbrød en fex til otte Stemmer paa een Gang, i samme Øieblik som Capitainen havde udtalt. Kigerten afgjorde snart denne vigtige Sag. I en Afstand af omtrent trende Mile agtenfor dem, saaes virkelig Reisningen af et Skib med Skroget synligt paa Sandet, paa en saadan Maade, at der ingen Tvivl var om, at det var et Vrag. Alle troede strax, at dette endelig var Skummeren; men Capitain Truck meddelte snart, at det ikke var Tilfældet.

„Det en Svensker eller en Dansk," sagde han, „efter hans Takelage og Skrog. Et stærkt, solid, godt Søskib, der ligger høit og tørt paa Sand, og seer ud som om det

det Baad derind for at undersøge. Men da Hr. Blunt, Sharp og Monday, og de tvende Førstnævntes Tjenere tilbøde at ville roe Sluppen, blev det endeligt besluttet nøiere at undersøge, hvorledes det stod til, og Capitain Truck tog selv Commandoen paa denne Udflugt. Imedens dette bliver sat i Værk, vil en kort Forklaring være tilstrækkelig til at sige Læserne Grunden hvorfor Montauk var drevet saa langt i Læ.

Skibet var saa nær Kysten, saa at det nu var tydeligt, at det drev for en Strøm, der satte langs Land, men som sandsynligviis havde sat imod dette længere til Søes. Den ubemærkelige Drivt i de mange Timer imellem forrige Dags Observation og Tiden, at Landet kom i Sigte, var lang nok til at forsætte Skibet en betydelig Distance; og denne simple Grund tilligemed en mulig Forsømmelse af Styringen i afvigte Nat, vare alene Skyld i dets nærværende Stilling. Netop i dette Øieblik kom den Smule Luft, der var, fra Land, og Capitain Truck tvivlede ikke paa at undgaae den Elendighed, som det andet Skib havde lidt, ved at styre ud fra Land. Sømænd have altid saa megen Interesse for et Vrag, at han, efter at have taget disse Ting i Betragtning, besluttede sig til det, vi have sagt, nemlig at erkyndige sig saa vidt muligt om det Skibs Historie, som var i Sigte.

Montauk havde trende Fartøier: Storbaaden, et stort sikkert og velbygget Fartøi, der stod i de sædvanlige Klamper imellem Stormasten og Fokkemasten; en Jolle og en Chaloupe. Det var næsten umuligt at faae den første i Vandet, da Stormasten manglede, men de andre, som hang i Jollebomme, hver paa sin Laaring, vare letteligen firede i Vandet. Pakuetterne føre sieldent Vaaben med sig, undtagen en let Kanon til at skyde Signalskud med, Capitainens Pistoler og undertiden eet eller to Jagtgeværer. Heldigviis vare Passagererne bedre forsynede: alle Herrerne havde Pistoler, undtagen Hr. Monday og Hr. Dodge, dersom man egentlig kunde regne dem til denne Categorie, som Capitain Truck vilde kalde det, og de fleste af dem havde ogsaa Jagtgeværer. Endskjendt en nøiagtig Undersøgelse af Kysten med Kigerterne ikke kunde vise nogen Fare for Fiender, bleve disse Vaaben omhyggeligen hentede, ladte og bragte ned i Fartøierne, for at man kunde være beredt paa det Værste. Provision og Vand blev der ogsaa sørget for, og Selskabet stod i Begreb med at forlade Skibet.

Capitain Truck og een eller to af de Andre vare endnu paa Dækket, da Eva, med den besynderlige Lyst til Eventyr, der ofte yttrer sig hos de svageste Væsener, udtrykte sin Beklagelse over, at hun ikke kunde være med paa Expeditionen.

„Der er noget saa vildt og besynderligt i at lande i en afrikansk Ørken," sagde hun; „og jeg troer, at en nærmere Beskuelse af Vraget vil, Mademoiselle, give os Erstatning for den Fare, vi udsætte os for."

De unge Herrer vaklede imellem deres Ønske at have en saadan Ledsagerinde, og deres Tvivl, om det var tilraadeligt at udsætte hende derfor; men Capitain Truck erklærede, at der ikke kunde være nogen Fare derved; og, da Hr. Effingham samtykkede, blev hele Planen forandret saaledes, at Damerne kunde komme med; thi der var saa megen Fornøielse i at afbryde det eensformige Liv i stille Veir, og slippe for at være indespærret i et Skib, at Alle beskjæftigede sig med dette nye Arrangement med Lyst og Iver.

En enkelt Jolle blev sat ud paa Fokkeraaen, en Stoel blev indstroppet, og ti Minutter efter roede begge Damerne hen ad Havet i Chaloupen. Denne Baad havde sex Aarer, der vare bemandede med begge Effinghams, Blunt og Sharps Tjenere, tilligemed de tvende sidstnævnte Herrer selv, — Hr. Effingham styrede. Capitain Truck havde Jollen, hvor han selv roede en Aare, og blev hjulpen af Saunders, Hr. Monday og Sir Gerge Templemore; imedens Styrmændene og Mandskabet havde travlt med at takle deres Rødmast. Hr. Dodge afslog at være med,

da han levede i Haabet om, at dette vilde være en gunstig Leilighed til at kige ind i Lukafferne, for at gjennemlæse efterladte Breve og Papirer, og paa anden Maade at forøge Udgiveren af „den driftige Grandskers" Forraad.

„See efter Kiettingerne, og lad Alt være klart til at ankre, Styrmand Leach, dersom De skulde drive indenfor en Miils Afstand fra Kysten," raabte Capitainen, idet de roede bort. „Skibet driver langs Land; men den Vind, vi have, vil neppe hielpe mere, end til at stoppe Søskummet, der sætter imod Land; skulde Noget gaae galt, saa viis et Flag paa Toppen af Nødreisningen forude."

Styrmanden vinkede med Haanden, og Eventyrerne glede bort uden at here Lyden af hans Stemme. Det var en forunderlig Følelse for de Fleste i Baadene, at befinde sig i deres nærværende Stilling. I Særdeleshed kunde Eva og Mademoiselle Viefville neppe troe deres egne Sandser, da de saae de Æggeskaller, der bare dem, hæves og synkes som Bobler paa disse lange, døsige Dønninger, der havde forekommet saa ubetydelige, medens de vare ombord i Skibet, men som nu lignede Leviathanens tunge Aandedræt. Skiønt Baadene bestandigt glede fremad for Aarerne, syntes de dog virkeligt undertiden at kastes hielpeløse frem og tilbage som Legetøi for det mægtige Dyb, og det varede nogle Minutter, førend nogen af dem

bleve saaledes overbeviste om deres Sikkerhed, at de kunde nyde deres Stilling. Alt som de fjernedes mere fra Montauk, syntes Faren stedse at blive større, og med al sin qvindelige Lyst til Eventyr, fortrød Eva hjerteligt sit Foretagende, førend de vare en Miil bortfiernede. Herrerne vare dog alle ved godt Lune; da Fartøierne holdt sig nær ved hinanden, oplivede Capitain Truck Veien med sine originale Vittigheder, og efterhvert Hr. Effingham, der af Menneskekjærlighed, samtykkede i at gaae med, var alvorlig og interesserede sig for Sagen, kom Eva snart paa andre Tanker.

Da de vare nær Maalet for deres lille Expedition, bemægtigede ganske andre Følelser sig hele Selskabet. Kystens forladte og mørke Storhed, den ophøiede Nøgenhed, — thi selv det øde Sand kan blive sublimt ved dets umaadelige Udstrækning, — Havets hule Drøn paa Strandbreden, og det hele Syn af denne Eensomhed, blandet med Tanken om Afrika, Tiden og deres Tildragelser virkede til at opvække behagelige, skjønt veemodige Følelser. Beskuelsen af Skibet, der medførte Billedet af europæisk Civilisation, som det laae, hjælpeløst og forladt paa Sandet, forhøiede ligeledes Virkningen af det Hele.

Uden Tvivl, meente de, var dette Skib blevet kastet op med en Søe, i den sidste Storm, ved en Kyst, hvor

Vandet havde tilstrækkelig Dybde til at holde det flot, indtil paa nogle faa Alens Afstand fra det Sted, hvor det nu laae; Capitain Truck gav følgende sandsynlige Beskrivelse over Tildragelsen:

„Paa alle sandige Kyster," sagde han, „danne de Søer, der kastes tilbage fra Strandbreden, en Barre, derved at de rive en Deel af Strandens Bestanddele med sig tilbage. Denne Barre er sædvanligviis imellem tredive og fyrgetyve Favne fra Stranden, og inden for denne er ofte Vand nok til at holde et Skib flot. Men da den forhindrer Vandet i at løbe aldeles tilbage, det vil sige Understrømmen, saa danne smaae Canaler sig fra Pynt til Pynt, igjennem hvilke dette overflødige Vand løber ud.

Disse Kanaler kjendes paa Vandets Udseende over dem, da Søen netop paa saadanne Steder brydes mindre end der, hvor Grunden ligger Overfladen nærmere; og alle erfarne Sømænd ere bekiendte med disse Grundenes Egenskaber. Uden Tvivl har den ulykkelige Capitain paa dette Skib, da han saae sig i den sørgelig Nødvendighed at staae paa Land for at redde sine Folk, valgt et saadant Sted, og har følgelig forceret sit Skib der op, hvor det kunde ligge tørt, saasnart som Søen lagde sig. — En saa dygtig Karl fortjente en bedre Skjæbne; thi dette Vrag er ikke mere

end trende Dage gammelt, og dog er der ikke noget Spor at see af nogen af dem, der vare i dette stærke Skib."

Disse Bemærkninger bleve gjorte, imedens Besætningen i begge Baadene holdt paa Aarerne i kort Afstand uden for den Linie paa Vandet, hvor Søens Brydning betydede Barrens Beliggenhed; Canalen var ogsaa tydelig at see ret agtenfor Skibet, da Søen kun hævede sig og sank, idet den løb derind uden at toppe sig. Et lille Stykke sydligere sprang et Par bratte, sorte Klipper frem, og dannede et Slags Bugt, hvor man uden Fare kunde gaae i Land. De vare komne til Kysten paa et Sted, hvor Sandets Eensformighed, som man blev vaer ved at komme det nærmere, kun lidet fremhævedes ved andre Gjenstande."

„Dersom De vil holde Chaloupen netop udenfor Brændingerne, Hr. Effingham," vedblev Capitain Truck, efter at have staaet en Tid opreist og undersøgt Kysten, „saa vil jeg roe ind i Canalen, og lande i hiin Bugt. Dersom De har Lyst til at folge efter, kan de gjøre det, naar Hr. Blunt faaer Roerpinden, saasnart jeg giver Signal dertil. Pas paa deres Aarer, mine Herrer, og see vel efter Deres Vaaben, naar De gaae i Land: thi vi ere i en kiæltringeagtig Verdensdeel. Skulde nogen af Durang-Dutangerne eller Abekattene giøre Fordring paa Slægtskab med

Saunders, saa vil det blive os en vanskelig Sag, at overtale dem til at lade os beholde Fornøielsen af hans Selskab."

Capitainen giorde et Tegn, og Jollen gik ind i Canalen. Da den derpaa styrede sydligere, saae man den synke og stige tæt indenfor Brændingerne, og lidt efter blev den skjult af Klipperne. Et Øieblik senere stod Truck, og strax efter Alle de Øvrige, undtagen Monday, der blev tilbage som Skildvagt ved Baaden, paa Klipperne og begave sig derfra hen til Vraget. Saasnart Capitainen naaede dette, entrede han hurtigt op paa Store-Stængesaling; her udspionerede han længe Sletten paa hiin Side af den Banke, som skjulte den for dem, der stode nede, og derpaa gjorde han Signal til Chaloupen, at den kunde komme.

„Skulle vi vove det?" udbrød Paul Blunt, med en Stemme, der forraadte hans Lyst til et bejaende Svar.

„Hvad siger Du, kjære Fader?"

„Jeg haaber, at vi ikke komme for seent til at hjælpe Medchristne i Nød, mit Barn. Tag Roerpinden, Hr. Blunt, og i Himlens Navn, og for Menneskekjærligheds Skyld, lader os staae ind!"

Baaden avancerede, medens Paul Blunt stod opreist for at styre, medens hans Iver for at komme frem blev holdt i Tømme af Frygten for Fartøiets dyrebare Ladning. Der var et Øieblik i hvilket Damerne skjælvede;

thi det syntes, som om den lette Baad maatte blive kastet paa Land, ligesom Fraaden af Søen, der gled dem forbi; men Roergjængerens sikkre Haand overvandt Faren, og et Øieblik derefter glede de hen paa Siden af Jollen. Damerne kom i Land uden synderlig Vanskelighed, og stode paa Spidsen af Klipperne.

„**Nous voici donc en Afrique!**" udbrød Mademoiselle Viefville besjælet af den forunderlige Følelse, der bemægtiger sig Enhver, som for første Gang befinder sig paa et Sted af særdeles Interesse.

„Vraget — Vraget," udbød Eva; „lader os gaae til Vraget, der kan endnu være Haab om at redde nogle Ulykkelige."

De gik Alle hen imod det, efter at have ladet to af Tjenerne afløse Hr. Monday paa hans Post.

Det gjorde et stærkt Indtryk at staae ved Siden af et Skib paa Afrikas Sande, da Ørkenens Stilhed forøgede Tanken om det ubeboede Skibs Forladthed. Skibets Stilling, der næsten var opreist, og dybt i Sandet, gjorde det lettere for Damerne at bestige det og spadsere paa dets Dæk, end man kunde have ventet, endog efter at en simpel Stillads allerede var opført for at lette Passagen. Her blev Scenen dobbelt interessant, thi den bar tydeligt Præget af en pludselig forladt, men dog kjær Bolig.

Førend Eva og Mademoiselle Viefville kom op paa Dækket, havde det andet Parti forsikkret sig om, at der ikke var nogen Levende i Skibet. Kufferter, Kister, Møbler og andre Kahytsbeqvemmeligheder havde været randsagede, og mange Kister vare optagne fra Lasten og udplyndrede, da endeel af disses Indhold endnu laae spredt om paa Dækket. Skibet havde været let ladet, og største Delen af Lasten, der var Salt, syntes at være uantastet. Man fandt et dansk Flag underslaaet, hvilket beviste, at Capitain Trucks første Formodning angaaende Skibets Charakteer, var rigtig. Dets Navn fandt man at være Lastdrageren, og det havde hjemme i Kjøbenhavn. Mere end dette kunde ikke letteligt udfindes. Papirerne vare ikke til at finde, og dets Ladning, eller saa meget af samme som der var tilbage, var saa blandet, og bestod af saa mange forskiellige Slags, at man ikke kunde slutte sig til, hvor denne var indtagen, eller om det alt var fra samme Sted.

Det var øiensynligt, at adskillige af de lettere Seil vare bragte bort, men alle de sværere vare endnu paa Rærne, der forbleve paa deres Pladser. Skibet var stort og meget stærkt, hvilket viste sig derved, at det ikke kastede sig over, da det strandede, og, saa vidt man kunde see, velbygget. Der manglede intet uden Maskineri og Kraft, samt et Mandskab til at seile med det, for at sæt-

tes i Søen; og det kunde da have fortsat sin Reise, som om Intet var hændet. Men der var intet Haab om at skaffe dette tilveie, og denne beundringsværdige Maskine var ligesom en Mand bortreven i sin Ungdom og Kraft, opkastet paa Kysten af denne ugjæstfrie Region, for at forgaae, hvor det stod, medmindre det blev ophugget af Indfødtenes Vandrere for Træets og Jernets Skyld.

Der var Intet, som lettere formaaede at fremkalde melancholske Tanker i et Sind som Capitain Trucks, end et Syn af dette Slags. Et smukt Skib, fuldstændigt i næsten enhver Henseende, i Grunden ubeskadiget, og dog sat ud af Stand til at bruges, var i hans Øine et Billed paa det skrækkeligste Tab. Han sørgede mindre over de Penge, det havde kostet, end over Nytten, og de Egenskaber som vare tilintetgjorte.

Han undersøgte Bunden, og sagde, den var fortrinligt skabt til Stuvning og udmærket for et Søskib; han beundrede Forbindingen; prøvede Træets Godhed med sin Kniv, og sagde at Rundholdterne af den norske Fyr vare næsten lige saa gode, som man kunde finde dem i vore egne sydlige Skove. Han betragtede ogsaa Takkelagen som En, der gjerne dvæler ved Tanken over en afdød Vens savnede Egenskaber.

Der fandtes mangfoldige Spor i Sandet af Heste og

Kameler rundt om Skibet, og i Særdeleshed ved Foden af den simple Stillads, af hvilken de vare stegne op, og som eiensynligt var giort i Hast for at bringe Gods fra Skibet ned paa Ryggen af de Dyr, der skulde bringe det ind i Ørkenen. Menneskers Fodspor vare ogsaa kjendelige, og det var en høist sørgelig Opdagelse, at der fandtes Spor saavel af Skoe som af bare Been.

Fra alle disse Tegn at domme var Capitain Truck af den Mening, at Forliset var skeet to eller tre Dage før, og at Røverne for faa Timer siden havde forladt Stedet.

„De ere formodentligt gaaet bort, med hvad de kunde bære i Gaar Aftes, og der kan ikke være nogen Tvivl om, at de, eller andre i deres Sted, ville komme tilbage om nogle Dage. Gud bevare de stakkels Mennesker, der ere komne i dette ulykkelige Slaveri! Hvilken Leilighed vilde der nu ikke være til at befrie en af dem, dersom han hændelsesviis skulde være skiult her i Nærheden!"

Denne Idee fandt Gjenklang i Alles Øren, og de gave sig ivrigt i Færd med at eftersee den store Banke, der reiste sig næsten saa høit som Skibets Master, i Haab om at finde en eller anden skiult Flygtning. Herrerne gik igien ned, og Hr. Sharp og Blunt raabte paa Tydsk, Engelsk og Fransk for at faae Nogen, der muligen havde skjult

sig, til at vise sig. Ingen Lyd svarede paa disse venlige Raab. Capitain Truck gik igjen tilveirs for at see ind i Landet, men han opdagede Intet uden den vide ubeboede Ørken.

Ikke langt borte var et Sted, hvorfra Kamelerne havde begivet sig ned til Stranden; der gik de fleste af Selskabet hen og kom til samme Høide som Sletten, der strakte sig ind i Landet. Forrest paa denne lille Expedition var Paul Blunt, og idet han steg over Kanten af Banken, spændte han begge Hanerne paa sin Jagtbøsse, da han ikke vidste, hvad man kunde træffe paa. De fandt dog kun en stille Ørk, næsten uden Vegetation, og næsten lige saa sporløs som Havet, der laae bag ved dem. I en Afstand af et hundrede Skridt kunde man skimte en Gjenstand, liggende paa Sletten, der var halvt begravet i Sandet, og derhen vilde de unge Mænd gaae, efter at de først havde raabt til dem, der vare i Skibet, at sende en Mand tilveirs for at giøre Anskrig, dersom et Parti Muhamedanere skulde komme tilsyne. Da Hr. Effingham hørte deres Beslutning, var han ogsaa saa forsigtig at lade Eva og Mademoiselle Viefville gaae i Chaloupen, som han bemandede, og lod roe udenfor Barren, hvor han ventede paa Udfaldet.

Et næsten udslettet Fodspor af en Kameel førte til Gjenstanden, og Eventyrerne naaede snart det forønskede

Sted ved at arbeide sig langs Sporene. Det fandtes at være Liget af en Mand, der var død af Overlast. Hans Dragt og Udseende tydede paa, at det snarere var en Passageer end en Semand; og det var tydeligt, at han kun havde været død nogle Timer, i det mindste ikke tolv. Et Sabelhug havde kløvet hans Hierneskal. Da de bleve enige om at fortie denne skrækkelige Opdagelse for Damerne, bedækkede de Liget hurtigt med Sand, efterat have undersøgt den Dødes Lommer; thi hans Klæder vare ikke som sædvanligt tagne af. Man fandt et Brev fra en Kone til hendes Mand og intet Andet. Det var paa Tydsk, og dets Udtryk og Indhold vare kiærlige og naturlige skiønt simple. Det omtalte den Reisendes Tilbagekomst; thi hun, der havde skrevet det, tænkte ikke paa den ulykkelige Skjæbne, der ventede hendes Elskede i denne fjerne Ørken.

Da der iøvrigt ikke var noget at see, vendte de hurtigt tilbage til Strandbredden, hvor de fandt, at Capitain Truck var færdig med sine Undersøgelser, og længtes efter at vende tilbage. Under Interessen for Scenen var Montauk tabt af Sigte bag et Forland, imod hvilket den drev, da de forlode den. Dens Forsvinden medførte en almindelig Følelse for deres eensomme Tilstand, og hele Selskabet ilede i Jollen, som om de frygtede for at blive forladte.

Da de igien vare udenfor Barren, tog Chaloupen sin forrige Besætning ombord, Fartøierne roede bort, og efterlode den Danske paa Stranden i dens forladte Eensomhed, et Monument over dens egen Ulykke.

Da de kom længere fra Landet sik de igien Montauk i Sigte, og Capitain Truck meddeelte den glædelige Efteretning, at Nød-Stormasten var reist, og at Skibet førte Agterseil, hvorvel de vare smaae og mangelfulde. I Stedet for at holde Sønden paa som før, syntes det dog, at Leach arbeidede paa at komme tilbage Norden for det Forland, der havde skiult Skibet, eller at han forsøgte at gaae samme Vei tilbage. Capitain Truck sluttede meget rigtigt heraf, at det var Tegn til at hans Styrmand ikke syntes om Udseendet af Kysten agten for ham, og at han bestræbte sig for at komme ud fra Land. Capitainen ansporede derfor sine Folk til at roe, og efter lidet over en Times Forløb var hele Selskabet igien paa Montauks Dæk, og Baadene heiste op under Jollebommene.

Syttende Capitel.

Jeg entrede Kongens Skib, nu i Steven,
Nu i Midten, Dækket, i hvert Lukaf,
Og spredte ud Forbauselse.

Stormen.

Dersom Capitain Truck ikke var rolig for sit Skibs Stilling, da han saae, at Styrmanden havde forandret dets Cours, saa blev han uroligere, efter at han kom ombord og kunde dømme nøiagtigere derom. Strømmen havde ikke alene sat Skibet syd efter, men imod Land, og Grund-Dønningen trak det gradeviis, men uundgaaeligt, ind imod Landet. Paa dette Sted var Kysten mere ujevn, end der, hvor det danske Skib var forliist, da man saae Spor af Træer, og Klipper, der løbe ud som uregelmæssige Rev i Søen.

Længere sydligt saae man disse Klipper udenfor Skibet, medens de ret agterud ikke vare en halv Miil fjerne. Vinden var endnu gunstig, skiønt laber og ustadig, og Leach havde tilsat hver Stump Seil, som Omstændighederne nogenlunde kunde tillade; Loddet var ogsaa prøvet, og Bunden fandtes at være en haard Sand blandet med Klippegrund, med saa megen Dybde, at man kunde ankre. — Det var et Tegn paa, at Capitain Truck ikke opgav alt

Haab, efter at have underretet sig om disse Kiendsgierninger, at han lod kalde paa Saunders; thi endnu havde Ingen af dem, der havde været med Fartøierne, spiist Frokost.

„Denne Vei, Hr. Hovmester," sagde Capitainen, „og rapporteer Messeforraadets Tilstand. Du snusede som sædvanligt i den ulykkelige Danskes Skabe, og jeg ønsker at høre, hvilke Opdagelser Du har giort: Du maa være saa god at erindre, at ved alle Expeditioner af dette Slags, maa der ikke røves Noget fra det Offentlige, eller holdes nogen hemmelig Journal. Saae Du ingen Stokfisk?"

„Hr. Capitain, jeg vilde anseе det som en Vanære for dette Skib, om jeg gav en saadan Ting Adgang i dets Stirrits. Vi have Overflødighed paa Tunger og Blegfisk, Capitain Truck, og ingen Gentlemann, der har saadan Kost, har nødigt at attraae Stokfisk?"

„Jeg er aldeles af Din Mening, men Jorden er ikke giort af Stokfisk. Du skulde vel ikke hændelsesviis have seet noget Smør?"

„Noget, Hr. Capitain, der knapt er godt nok til at smøre en Mast med, og efter min Mening en af de forfærdeligste Øste, Hr. Capitain, som jeg nogensinde har været saa uhældig at træffe paa. Det undrer mig ikke, at Africanerne forlode Vraget."

„Du fulgte deres Exempel, naturligviis, Saunders, og lod Osten i Fred."

„Jeg fulgte min egen Forstand, Herre; thi jeg vilde ikke blive i Skib sammen med saadan en Ost, ikke engang for at have den Ære at tiene under en saa stor Chef som Dem. Det undrer mig slet ikke, at Skibet forliste; selv Haierne vilde have forladt hende. Den blotte Tanke om hendes Ureenlighed, Hr. Capitain, gior mig ganske syg i Maven."

Capitainen tilkiendegav sit Bifald derover med et Nik, forlangte en Glod, og gav Ordre til at anrette Frokost. Maaltidet hengik i Taushed, da alle vare tankefulde, ja endog bedrøvede; de tænkte paa de stakkels Danske og disses sørgelige Skjæbne, medens de, der havde været paa Sletten tillige havde den myrdede Mand at tænke paa.

„Fader, er det ikke muligt at gjøre Noget, for at loskiøbe disse ulykkelige Mennesker af deres Fangenskab?" spurgte Eva omsider.

„Jeg har tænkt paa det, mit Barn, men jeg seer intet andet Raad, end at underrette deres Regiering om deres Stilling."

„Kunde vi ikke bidrage noget dertil ved vore egne Midler? Penge, formoder jeg, er Hovedsagen."

Herrerne saae bifaldende paa hverandre, men Ulyst til at være den Første til at tale holdt de Fleste tilbage.

„Dersom et hundrede Pund, Miss Effingham, kunde nytte," sagde Sir George Templemore, efter at den forlegne Pause havde vedvaret et Minut, idet han lagde en derpaa lydende Banknote paa Bordet, „og De vil bære os med at være Kasserer for Læsesummen, vil det være mig en stor Fornøielse, at bringe dette Offer."

Det var smukt sagt, og som Capitain Truck siden erklærede, ogsaa smukt giort, skiønt det kom lidt overraskende, og bragte Eva til at betænke sig og rødme.

„Jeg skal modtage Deres Gave, Hr. Baron", sagde hun, „og med Deres Tilladelse give den til Hr. Effingham, der bedre vil forstaae at anvende den for at udvirke vor gode Hensigt. Jeg troer, jeg tør svare for lige saa meget fra ham selv."

„Det kan du roligt, min Kiære, — og for det Dobbelte om det behoves. John, her er en passende Leilighed for Din Deeltagelse. —"

„Skriv mig, for hvad Du vil," sagde John Effingham, hvis Rundhaandethed var lige saa ubegrændset, som denne Følelse tilsyneladende blev holdt tilbage. „Eet Hundrede, eller eet Tusinde, for at frikiøbe det stakkels Mandskab!"

„Vi bør Alle følge et saa godt Exempel," bemærkede Hr. Sharp; „og jeg haaber oprigtigt, at denne Plan vil lykkes. Jeg troer, at vor Hensigt kan opnaaes ved Hiælp af en af de offentlige Agenter i Mogador."

Hr. Dodge giorde mange Indsigelser, thi det overgik virkelig hans Evne, at give saa meget, og hans Charakteer var alt for misundelig og skinsyg, til at han vilde tilstaae en Overlegenhed, endog i en saa uvæsentlig Henseende som Penge. Han havde i Sandhed saa længe været vant til at paastaae, at „den Ene er lige saa god som den Anden," trods sine egne Sandser, at han, ligesom de Fleste, der høre til denne uforbederlige Skole, havde stiltiende antaget den almindelige vulgaire Overlegenhed som Penge giver; og han var naturligviis imod at tilstaae sin Underordnethed i den Henseende, som han ansaae for Alt, medens han var den, der talede høist imod Overlegenhed af hvilkensomhelst Art. Han gik derfor ud af Cahytten med Nag og Misundelse, fordi Andre havde understaaet sig til at skiænke saa meget, som det ikke stod i hans Magt at give.

Baade Mademoiselle Viefville og Hr. Monday beviste derimod deres Overlegenhed i Mening og Opdragelse. Den første gav Hr. Effingham roligt en Napoleond'or, der blev modtaget af denne med lige saa megen Opmærksomhed og

Høflighed, som han havde viist ved noget af de større Bidrag; den Anden gav en Fempunds Note med en saa hiertelig Velvillie, at den bødede paa mangt et Glas Punsch, i hans Medpassagerers Øine.

Eva turde ikke kaste et Blik paa Paul Blunt, saalænge denne Subskription gik for sig; men det giorde hende ondt, at han ikke tog Deel deri. Han sad taus og tankefuld, og syntes endog bedrøvet; hun forundrede sig over, at En, der levede paa en Maade, som vidnede om, at hans Indtægter maatte være betydelige, kunde være saa ubetænksom, at have berøvet sig Midlet til at yde et Bidrag, som han øiensynligt ønskede at kunne give. Men de Fleste af Selskabet havde alt for megen Levemaade til at omtale denne Sag, og de reiste sig snart Alle fra Bordet. Evas Sind blev siden betydeligt lettet, da hendes Fader fortalte hende, at den unge Mand havde saa snart som muligt givet ham hundrede Souvereigns i Guld, og tillige tilbudt sig selv at reise til Mogador, dersom de skulde naae de Cap-Verdiske- eller de Canariske-Øer, for at udføre den menneskekierlige Plan saa snart det lod sig giøre.

„Denne unge Mand har et ædelt Sind;" sagde den fornøiede Fader, idet han meddeelte dette til sin Datter og Fætter; „og jeg skal ikke have noget imod denne Plan.

„Dersom han tilbyder sig at forlade dette Skib een Minut, førend det er nødvendigt, fortjener han i Sandhed en Æresstøtte af Guld," sagde John Effingham, „thi Alt, hvad der kan tiltrække en ung Mand som han, befinder sig her tilligemed Alt, hvad der kan opvække hans Skinsyge."

„Onkel Jack!" udbrød Eva bebreidende, da hun aldeles glemte sig over hans Tales Ligefremhed og aabenbare Hentydning.

Hr. Effinghams rolige Smiil viste, at han forstod begge, men han gjorde ingen Bemærkning. Eva fattede sig øieblikkeligt, og fortrydelig paa sig selv for det barnagtige Udbrud, der var undsluppet hendes Læber, vendte hun sig til sin Angriber „Jeg veed ikke, om jeg burde udsætte mig for at blive seet med Hr. John Effingham" sagde hun, „om endog min egen Faders Nærværelse tillader det."

„Og maa jeg spørge, hvorfor denne pludselige Tilbageholdenhed, min fornærmede Skjønne?"

„Kun fordi Rygtet allerede er udspredt angaaende det fortrolige Forhold, hvori vi staae til hinanden."

John Effingham saae forundret ud, men lang Vane til at forstille en Ligegyldighed, som han ikke altid besad, satte ham istand til at betvinge sin Nysgierrighed. Faderen

holdt mindre paa sin Værdighed; thi han bad roligt om en Forklaring.

„Det lader til," svarede Eva, med en høitidelig Mine, der passede til en Begivenhed af saa megen Vigtighed, „at vor Hemmelighed er opdaget. Medens vi tilfredsstillede vor Nysgjerrighed for dette ulykkelige Skib, har Hr. Dodge tilfredsstillet den drivtige Grandskers Fordringer, ved at undersøge flere Cahytter."

„En saa lav Streg er umulig!" udbrød Hr. Effingham.

„Jo," sagde John, „ingen Lavhed er umulig for en Demagog, — en, der giør Fordring paa at forstaae, hvad han ikke har Idee om, — et Menneske, der lever for at misunde og forfalske, med et Ord en quasi-Gentleman. Lad os høre hvad Eva har at sige."

„Min Underretning har jeg fra Anna Sidley, der opdagede ham under selve Gierningen. Det kiære Brev, som Du skrev til min Fader, Onkel Jack, kort førend vi forlode London, og hvilket Du skrev, fordi Du ikke vilde lade Din ærlige Tunge udtale Dit herlige Hjertes Følelser, er Gienstanden for mit daglige Studium; ikke paa Grund af Dine Løvter, som Du nok vil troe, men paa Grund af den stærke Forkiærlighed det udtrykker mod en Pige,

der ikke er halv saa megen Ømhed værd, som Du føler og viser mod hende."

„Passiar!"

„Godt, lad det være Passiar! jeg havde netop læst dette Brev i Morges, og skiødesløst glemt det paa Bordet. Hr. Dodge med sin uforgiængelige Lyst til at lægge Alt for Publicums Domstol, som det ogsaa passer sig for hans høie Kald, og ifølge Pligt og Skyldighed, har læst dette Brev; og, da han har misforstaaet nogle af Udtrykkene, hvilket undertiden hænder en ivrig Nyhedskræmmer; — har han uddraget den Slutning, at jeg skal gjøres lykkelig, saa snart vi naae Amerika, ved at blive forvandlet fra at være Miss Eva Effingham til Madam John Effingham."

„Umuligt! Ingen kan være saa dum, eller saa stor en Misdæder!"

„Jeg skulde næsten tro mit Barn," tilføiede den mere godmodige Fader, „at man har gjort Hr. Dodge Uret. Intet Menneske, der i mindste Maade kan giere Fordring paa at kaldes en Gentleman, vilde falde paa en saa nedrig Handling, som den, Du beretter."

„Aa! dersom dette er Dit hele Beviis mod Historien," bemærkede Fætteren, „saa tør jeg sværge paa, at den er sand. Men Eva har optaget lidt af Capitain Trucks

Passion for at fortælle Historier, og vil erhverve sig en Charakteer ved et dristigt Forsøg i Begyndelsen. Hun er flink, og kan maaskee med Tiden opnaae at blive en Spottefugl.

„Tak for Complimenten, Onkel Jack, men jeg er nødt til at erklære den ufortjent, da det var mit fulde Alvor. At Brevet blev læst, paastaaer Nanny, som er Sandheden selv, at hun saae. Af Styrmanden har hun hørt, hvorledes Hr. Dodge siden den Tid flittigt har udspredt Rygtet om min store Lykke; han havde det fra den bedste Autoritet, nemlig den directe, og for at troe, at et saadant Menneske meget gierne kunde komme til dette Resultat, behøver Du blot selv at erindre Udtrykkene i Dit Brev."

„Der er Intet i mit Brev, som kan give Anledning til en saa taabelig Tanke."

„En drivtig Grandsker kan maaskee gjøre Opdagelser, som Du mindst drømmer om, Onkel Jack. Du taler om, at det er paa Tiden at høre op at vandre omkring, om endelig at bosætte Dig, aldrig at forlade os, og at Du, fordi Du er en Ødeland, har isinde at indsætte Eva til Bestyrerinde af Din Formue. Bekiend nu alt dette, Synder, tilstaae, hvis jeg nogensinde atter skal fæste Lid til hvad et Mandfolk siger."

John Effingham svarede ikke herpaa, men Faderen

udtrykte sin Harme over at et Menneske, der havde den ringeste Fordring paa at antages for en Gentleman, skulde gjøre sig skyldig i en saa nedrig Handling.

„Vi kunne neppe taale hans Nærværelse, John, og det er næsten en Samvittighedssag at sende ham til Coventry!"

„Dersom Du nærer slige Tanker om det Passende, vil Du gjøre klogest, Edward, i at vende tilbage derhen, hvor Du kom fra; thi, troe mig, Du vil træffe slige Gentlemen i Skokkeviis, hvor Du kommer hen!"

„Du skal ikke faae mig til at troe, at jeg kiender saa lidt til mit eget Fødeland. En Opførsel, som denne, vil stemple en Mand med Vanære saavel i Amerika som paa ethvert andet Sted."

„Det vilde en Opførsel som denne, men nu vil den det ikke længere. Det Skrab, der nu har Herredømmet, har bragt ærlige Folk i en sørgelig Minoritet, og selv Hr. Dodge vil sige Dig, at Majoriteten vil regiere. Skulde han offentliggjøre mit Brev, vilde en stor Deel af hans Læsere indbilde sig, at han kun haandhævede Trykkefriheden. Himlen bevare os! Du har drømt i Udlandet, Ned Effingham, medens dit Fødeland i tolv Aar er gaaet hundrede Aar tilbage med Hensyn til Alt, hvad der er agtværdigt og godt!"

Da dette var John Effinghams sædvanlige Sprog, tænkte ingen af Tilhørerne meget derpaa, men Hr. Effingham tilkiendegav endnu bestemtere sin Hensigt at afbryde den ringe Omgang med dette slette Menneske, som han havde fundet sig i under deres Ophold i Skibet.

„Bryd Dig ikke derom, kiære Fader," sagde Eva; „thi et saadant Menneske er neppe din Vrede værd. Han staaer meget for langt under Dig, saavel i Grundsætninger, Væsen, Charakteer, Stilling og alle andre Hensseender, til at lade ham være af den Betydenhed; og vilde vi ogsaa drage Sløret fra den Maskerade, hvori Tilfældet har kastet os i dette Skib, kunde vi have Betænkeligheder for Andres Skyld, saa vel som for denne Ulv i Faareklæder."

„Siig hellere et Æsel, barberet og malet som en Zebra," brummede John. „Den Karl besidder ikke en eneste saa respectabel Egenskab som Ulvens den værste."

„Han er i det Mindste rovbegiærlig."

„Og kan tude med de Hunde, han er iblandt. Saa meget vil jeg indrøme Dig; men jeg er enig med Eva i, at vi enten maae straffe ham exemplarisk, ved at trække ham ved Ørene, eller behandle ham med Foragt, der altid er negativ, eller taus. Jeg vilde ønske, at han havde været i den vakkre unge Hr. Blunts Lukaf, der har den

passende Livlighed og Alder til at give en Irretesættelse, som vilde kunne udgiøre en interessant Paragraph i den drivtige Grandsker, dersom han ikke giorde Forfatteren til Hakkemad."

Eva vidste, at han ogsaa havde været der, men hun var for fornuftig til at forraade ham.

„Det vil blot være at giøre ham en Tieneste," sagde hun leende; „thi Hr. Blunt sagde, da Talen var om Udgiveren af „den drivtige Grandsker," at denne havde den Feil at troe, at hele Jorden med Alt, hvad derpaa er, var skabt alene for at give Stof til Aviis-Artikler."

Herrerne loe tilligemed den fornøiede Eva, og Hr. Effingham bemærkede, at „det virkeligt syntes at der existerede saa egennyttige, saa interesserte og saa ligegyldige Mennesker for Andres Ret og Følelser, at de nære det Ønske at sætte Pressen over al anden Magt; ikke," vedblev han, „ved Argumenter, eller som Fornuftens Middel, men som en grov, fordærvet, tyrannisk og nedrig Hersker; ikke Ret og Billigheds, men Egennyttens Redskab; og som, naar den ikke tiente til at fremme personlig Interesse, skulde bruges som Tolk for personlige Lidenskaber."

„Din Fader vil gaae over til mine Meninger, Miss Effingham," sagde John, „og han vil ikke have været hiemme et Aar, førend han opdager, at Regieringen er

et Præsteocratie, og dens selvvalgte og usurperende Embedsmænd bestaae af dem, der have mindst at sætte paa Spil, selv hvad deres Charakteer angaaer.

Hr. Effingham rystede benægtende paa Hovedet, men Samtalen forandredes, da der var noget paa Færde paa Dækket. Landbrisen var tiltaget, og selv det svære Seil, som Montauk nu i Særdeleshed maatte sætte Lid til, var blæst ud fra Masten, hvor det stod bugnet og roligt, hvilket er et Tegn til Søes, hvor Vandet altid er i Bevægelse, at Brisen begynder at blive frisk. Ved Hielp af denne Kraft havde Skibet overvundet den forenede Virkning af den svære Dønning og Strømmen, og kneb sig ud fra Land, da det susede et Øieblik i Luften, som om det vilde til at blæse stærkere, og derpaa begyndte igien alle Seilene at slaae. Vinden var fløiet bort som en Fugl, og en mørk Linie henimod Søen tilkiendegav Vindens Ankomst fra Havet. Det var Forberedelserne til at modtage denne Forandring, der afbrød Samtalen i Kahytten.

Anden Fare end den at drive i Land var der ikke ved denne nye Vind. Det var kun en labert Kuling, der ikke meer end netop var tilstrækkelig for at bringe Skibet igiennem Vandet i dets nærværende Tilstand, med een og en halv Miils Fart, og det i en Retning, næsten paralel med Kysten. Capitain Truck saae derfor strax, at han

maatte nødsages til at ankre. Forend de gik iværk hermed, talte han længe med sine Styrmænd, og der blev firet et Fartøi i Vandet.

Loddet blev kastet, og Bunden befandtes endnu god, skiønt det var haardt Sand, hvilket ikke er den bedste Holdebund. „En svær Sø vilde bringe Skibet i Drivt," bemærkede Capitain Truck, „selv om det store Skib Pensylvania laae der paa denne Række sorte Klipper agten for os, og det begyndte at blæse, vilde der ikke være andet end Spaaner tilbage efter en Times Forløb." Han gik ned i Fartøiet og roede langs Revene, for at undersøge et Indløb, som Leach meldte havde været synligt, forend han dreiede Nord over. Dersom man fandt et Indløb ved denne Pynt, kunde Skibet muligt bringes inden for Revet, og Capitainens Yndlingsplan komme til Udførelse, og den ansaae han nu for at være af yderste Vigtighed. Efter en Miils Roening var Jollen ved Indløbet, hvis tilsyneladende Egenskaber Capitain Truck fandt at være følgende: Hovedformen af den Deel af Kysten, som kunde sees, var en ubetydelig Bugt, hvorind Skibet var drevet saa langt, at det var betydeligt indenfor en Linie. draget fra Pynt til Pynt; der var følgeligen ikke stort Haab om at forcere et havareret Skib, som Montauk, imod Vind, Sø og Strøm, ud igien til Søes. Tværs

for Skibet, i en Strækning af tre til fire Mile var Kysten klippefuld, skiønt lav, da Klipperne løbe somme Steder en heel Miil ud fra Kysten og overalt godt den halve Distance. Deres Former vare uregelmæssige, men de saae i det Hele ud som Rev, hvis Beliggenhed kiendtes paa Brændingerne og paa de sorte Spidser, som hist og her viste sig over Vandet. Indløbet var snevert, kroget, og saa vidt omgivet med Klipper, at det var et Spørgsmaal, om det ogsaa var muligt at passere det, skiøndt Vandets jevne Overflade paa dette Sted havde givet Leach Haab derom.

Saasnart Capitain Truck kom til Mundingen af dette Løb, gav Sagernes Udseende ham saa godt Mod, at han giorde det aftalte Signal for at lade Skibet vende for Vinden og staae Syd efter. Herved tabtes i Afstand fra Land, men stagvende kunde Skibet ikke med saa lidt Vind, om det end kunde det under nogen Omstændighed, og Capitainen saae paa den Afdrivt, det havde havt siden han forlod Borde, at Hurtighed var nødvendig. Skibet kunde ankre udenfor Indløbet, ligesaa godt som ethvert andet Sted, dersom det skulde blive nødt til at ankre udenfor, og da var der altid Mulighed for at komme ind.

Saasnart derfor Skibet igien styrede Syd efter, og Capitain Truck var vis paa, at det holdt langs Revet i

en nogenlunde sikker Afstand og i saa god en Retning, som han kunde vente, begyndte han sine Undersøgelser. Som en fornuftig Sømand roede han ud fra Klipperne et passende Stykke; thi skulde der møde nogen Hindring udenfor, vidste han vel, at enhver Dybde længere inde vilde være unyttig. Det var et smukt Veir; og, da der ingen Floder vare i Nærheden, var Vandet paa denne lave Brede saa klart, at det var let at see Bunden paa en betydelig Dybde. Men Capitainen stolede naturligviis ikke derpaa, thi han holdt Loddet bestandigt i Gang, paa samme Tid som Alles Øine vare beskiæftigede med at lede efter Skiær.

Den første Dybde var fem Favne, og denne Dybde vedblev næsten til Indløbet, hvor Loddet traf paa et Skjær, hvorpaa der var tre og en halv Favne. Paa dette Sted blev der da omhyggeligere undersøgt, men tre og en halv var det ringeste Lodskud. Da Montauk næsten stak en Favn mindre dybt i Vandet end dette, roede den forsigtige Skipper længere ind. Lige i Mundingen af Indløbet var en stor flad Klippe, der hævede sig næsten til Vandets Overflade, og som, med lavt Vande sandsynligviis var tør; i Begyndelsen troede Capitain Truck at denne Klippe vilde tilintetgiøre hans Haab om et heldigt Udfald, der hidtil havde været godt; men nærmere Jagttagelse viste ham,

at der paa den ene Side deraf var en snever Passage, som netop var bred nok til at et Skib kunde komme igiennem.

Fra dette Sted blev Canalen kroget, men den var tilstrækkelig kiendelig ved Strømskiæringen over Revene; og efter en omhyggelig Undersøgelse fandt han, at der var tre Favne dybt heelt indenfor Revet, hvor der gradeviis fyldtes med Sand, men som næsten overalt var overflydt med Vand, naar det var Høivande, hvilket nu var Tilfælde, og som sædvanligt havde Canaler imellem Bankerne. Ved at følge en af disse Canaler en fierdedeel Miil, fandt han et Basin med fire Favne Vand, der var stort nok for et Skib, og hældigviis meget nær ved en Deel af Revet, der næsten altid var over Vandet, naar høi Sø ikke slog over det. Her kastede han en Bøie, thi han havde forsynet sig med adskillige Stumper af Rundholter i denne Hensigt; og paa Tilbageveien betegnede han Canalen paa samme Maade, ved alle farlige Punkter. En af Folkene blev efterladt paa den flade Klippe i Indløbet; han stod i Vand til Livet, men det var sikkert, at Vandet faldt.

Fartøiet vendte nu tilbage til Skibet, som det mødte i en halv Miils Afstand fra Indløbet. Da Strømmen satte Syd hen, kom det hurtigere frem, end da det styrede Nord, og Driften mod Land havde været mindre. Allige-

vel var der saa ubetydelig Vind, saa svær Dønning og man kunde kun føre saa faa Agterseil, at det var stor Tvivl underkastet, om det var muligt at komme saa meget til Luvart af Skiærene, at man kunde dreie ind. I Løbet af den følgende halve Time havde Capitainen over tyve Gange Ordren til at ankre paa Læberne, alt som Vinden blev ustadig, og lige saa ofte betænkte han sig, for at benytte Friskningen i Kulingen. Disse vare ængstelige Øieblikke; thi Skibet var nu saa nær Revet, at dets Stilling vilde være meget usikker, dersom Kulingen tiltog, eller dersom der kom Sø, da Sandet paa Grunden var for haardt til at give en god Holdebund. Da det dog, under Veirets nærværende Tilstand, var muligt, hvis det skulde behoves, at varpe Skibet en Miil længere til Sees, lod Capitain Truck staae til med en Dristighed, som han under andre Omstændigheder ikke vilde have vovet. Ankeret hang frit i et enkelt Tørn med Pertyrlinen, klart til at falde paa et Vink, og Truck stod imellem Judasørene, iagttagende Skibets langsomme Bevægelser, idet han nøiagtigt lagde Mærke til hver Fods Afdrivt det gjorde imod Klipperne.

I al denne Tid stod den stakkels Karl i Vandet, ventende paa sine Venners Ankomst, som igien ængsteligt lagde

Mærke til hans Ansigtstræk, alt som de lidt efter lidt bleve tydeligere.

„Jeg seer hans Øine," raabte Capitainen muntert; „tag et Tag af Buglinerne, og lad luve saa meget vi kunne, Styrmand Leach, og bryd Dem ikke om disse efterabede Mersseil. Giv dem op strax, Styrmand, de giør os nu mere Skade end Gavn."

Det snurrede i Givtougs-Blokkene, og Bramseilene, der giorde Tieneste som Mersseil, men som neppe kunde strækkes saaledes ud paa Underræerne, at de kunde trække, vare hurtigt biergede. Herefter fulgte fem Minutters piinlig Tvivl, da Capitainen gav den oplivende Ordre;

„Klar ved Givtouge og Gaardinger af Storseil, Gutter, lad see I løbe det op!"

Denne Ordre forstodes at være Tegn paa at Skibet var langt nok til Luvart, og Commandoen: „Giv op Storseil," der fulgte kort efter, blev modtaget med et Hurra.

„Heelt op med Roret, og klar til at brase Fokkeraaen firkant!" raabte Capitain Truck, idet han fornøiet gned sine Hænder. „See til at begge Kranankerne ere klare til at falde; og Du, Toast, bring mig den rødeste Glød i Kabyssen."

Montauks Bevægelser vare nødvendigviis langsomme, men den lød Roret, og faldt af, indtil at dens Boug stev-

nede imod den Matros, der stod i Vandet. Denne brave Karl vadede hen imod den yderste Kant af Klippen, i det Øieblik, han saae Skibet nærme sig, hvor den gik lodret ned mod Bunden, og der vinkede han til dem at holde ind uden Frygt.

„Kom mig paa ti Fods Afstand," raabte han. „Der er intet tilovers paa den anden Side."

Da Capitainen var beredt derpaa, blev Skibet styret derefter, og idet det gled langsomt forbi paa den gyngende Søe, kastede de et Toug til Manden, som blev halet ombord.

„Bagbord!" raabte Capitainen, saasnart som Klippen var passeret; „Bagbord med Roret, Styrmand, og styr efter den første Boie."

Paa denne Maade drev Montauk langsomt, men stadigt frem, indtil de havde naaet det omtalte Bassin, hvor de lode det ene Anker falde næsten strax efter de vare komne derind. Der blev stukket ud paa Kiættingen, indtil Skibet var drevet et Stykke over, og da blev det andet Krananker kastet. Fokken blev opgivet og beslaaet, og der blev fortøiet saaledes, at Skibet laae sikkert til Ankers.

„Nu venter jeg" udbrød Capitainen, da al hans Ængstelse ophørte paa samme Tid som hans Ansvarlighed, „i

det Mindste at blive Medlem af Nye-York-Philosophiske-Selskab, hvilket er et lærd Selskab for en Mand, der aldrig har studeret, fordi jeg har opdaget en Havn paa Kysten af Afrika, hvilken Havn, mine Damer og Herrer, jeg uden Forfængelighed haaber, at jeg maa kalde Trucks-havn. Skulde Hr. Dodge maaskee anse dette for anti-republikansk, ville vi afgiøre Sagen i Mindelighed ved at kalde den Trucks- og Dodgehavn, eller Byen, som uden-tvivl seent eller tidligt vil reise sig paa dens Banker kunde kaldes Dodgeborg, og saa beholder jeg Havnen for mig selv."

„Dersom Hr. Dodge samtykker i dette Arrangement, vil han udsætte sig for at blive beskyldt for Aristocratie", sagde Sharp; thi da Alle følte sig opmuntrede ved at have fundet et Tilflugtssted, vare de ogsaa oplagte til at tage Deel i Spøgen. „Jeg tør svare for, at hans Beskedenhed vilde forbyde ham at samtykke i denne Plan."

„Nu vel, mine Herrer," svarede Gienstanden for disse Bemærkninger, „jeg synes ikke, at vi bør afslaae Æresbeviisninger, der paa en redelig Maade tillægges os af den offentlige Stemme; og den Skik, at kalde Byer og Landskaber op efter udmærkede Borgere, er paa ingen Maade ualmindelig hos os. Nogle af mine Naboer have allerede fundet for Godt at bære mig paa denne Maade,

og mit Blad gaaer ud fra en lille Landsby, der i Sandhed bærer mit uværdige Navn. De seer altsaa, at det ikke vil være noget Nyt, om den faaer Navn efter mig."

„Det turde jeg have giort min Eed paa," udbrød Capitainen, „paa Grund af Deres inderlige Ydmyghed. Er Stedet saa stort som London?"

„Det kan endnu ikke rose sig af stort mere, Hr. Capitain, end mit Contoir, et Vertshuus, en Boutik og en Smedie; men Rom blev ikke bygget paa een Dag."

„Deres Naboer, min Herre, maae være klogtige Folk; men Navnet?"

„Det er ikke ganske afgiort. I Begyndelsen blev den kaldet Dodgeby, men det varede ikke længe, da dette Navn ansaaes for vulgairt og almindeligt. Ser eller otte Uger efter forandrede vi" —

„Vi, Hr. Dodge!"

„Jeg mener Folket, min Herre, — Jeg er saa vant til at forbinde mig selv med Folket, at jeg synes, jeg havde taget Deel i Alt, hvad det giorde."

„Og det med Rette, min Herre," bemærkede John Effingham, „da der rimeligviis uden Dem aldeles intet Folk vilde have været."

„Hvor stor kan vel Befolkningen i Dodgeby være?"

spurgte den utrættelige Capitain, da John Effinghams Bemærkning bragte ham paa denne Idee.

„Efter Folketællingen i Januar var der sytten; men efter den i Marts, atten. Jeg har giort en Beregning, der viser, at, dersom Folkemængden tiltager i dette Forhold, vil den efter en arithmetisk Progression være et Hundrede om ti Aar, hvilket vil være en ansеelig Befolkning for en Flekke. Men om Forladelse, min Herre, sex eller otte Uger efter forandrede Folket Navnet til Dodgeborg; og da en ny Familie kom dertil samme Sommer, besluttede et Partie at forandre det til Dodgeville, hvilket var uhyre populairt, da Ville paa Latin betyder Hovedstad; men man maa tilstaae, at Folket ynder Forandringer eller Omgang i Navn, saavelsom i Embedsbesættelser, og Stedet kaldtes Butterfieldhule i en heel Maaned, efter den nye Beboer, hvis Navn var Butterfield. Han flyttede om Efteraaret; og saa efter at have prøvet Belindy, (Anglice, Belinda,) Nineve, Store Cairo, og Græskar Dal, tilbød det mig at give den det gamle Navn, forudsat at man kunde finde paa et ædlere og mere passende addendum end By, Ville eller Borg: det er endnu ikke afgiort, hvad det skal være, men jeg troer, at den endeligen vil komme til at hedde Dodgeopel eller Dodgeopolis."

„For Aarstiden og en kort Krydstour, vil det være

et meget godt Navn, det tvivler jeg ikke paa. Dette Butterfieldhule havde virkelig lidt Lighed med Omgang i Embedsbesættelser, Hr. Dodge.

„Jeg holdt ikke af det, Hr. Capitain, og derfor underrettede jeg hemmeligt Hr. Butterfield derom; thi, da han havde Majoriteten paa sin Side, vilde jeg ikke tale for høit om den Sag. Men saasnart jeg fik ham til at forlade Vertshuset, tog Strømmen en anden Retning."

„De trak ham ordentligt op!"

„Det gjorde jeg, og Ingen hørte nogensinde tale om ham eller hans Hule fra den Tid. Der gaves et Par misfornøiede og arrogante Mennesker, som vilde kalde Stedet ved dets gamle Navn, Morton; men disse ere kun Vasaller af en Mand, der engang eiede Patentet, og som er død for fyrretyve Aar siden. Vi ere ikke af det Slags Folk, der beholde hans gamle mugne Navn, eller som holde fortørrede Been i Ære."

„Det fortiente han, min Herre; det er fornuftige Mennesker! Vil han have, at Stedet skal opkaldes efter ham, saa lad ham leve, ligesom andre Folk. En Død behøver ingen Navn, og der burde gives den Lov, at, naar en Mand forlader Anker og Toug, skulde han afstaae sit Navn til en eller anden ærlig Karl, der ikke har det saa godt. Det kunde være rart, at tvinge alle store Mænd i Særde-

leshed til at efterlade deres Berømmelse til dem, der selv ikke kunne erhverve sig nogen."

„Jeg vil tage mig den Frihed at foreslaae en Forbedring ved Navnet, dersom Hr. Dodge vil tillade det," sagde Sharp, som havde moret sig over at høre Samtalen. „Dodgeople er lidt kort og kunde støde ved dets **brusquerie**. Ved at tilføie et eneste Bogstav, bliver det Dodgepeople; eller ogsaa kunde man kalde det Dodgeadrianopel, der vilde være et velklingende og sandt republikansk Navn. Adrian var Kaiser, og selv Hr. Dodge kunde ikke have noget imod Tillægsordet."

Udgiveren af den drivtige Grandsker begyndte nu at blive særdeles oprømt, — thi dette var at tage ham paa hans ømmeste Side, — og han loe og gned sine Hænder, som om han syntes, det var en fortrinlig Spøg. Denne Mand havde ogsaa en egen Maade at dømme paa, der stod i en forunderlig Modsætning til alle hans aabenhiertige Forsikringer; denne Særegenhed tilhører alligevel den Klasse af Samfundet, hvortil han hører, snarere end Individet selv. Da Dodge var Ultra-Demokrat og Amerikaner, nærede han en krybende Forkiærlighed for Fremmedes Meninger. Endskiønt Øvelse havde giort ham noie bekiendt med alle de Snyderier, Bedragerier og Nedrigheder, hvori det simplere Avisskriveri bestaaer, troede han

dog fuldt og fast paa Sandheden, Klogskaben, den gode Tro, Ærligheden og Talentet i alt, hvad der viste sig i Form af Tryk. I flere Aar havde han ugentligen beskyldt sin nærmeste Haandteringsbroder for at lyve, og han kunde heller ikke være aldeles uvidende om sin egen Skrøbelighed i denne Henseende, men uagtet al denne Erfarenhed i Haandteringens Hemmeligheder, troede han ubetinget Alt, hvad han læste i europæiske Journaler. Den, der kun kjendte lidet til Manden, skulde troe, at han forstillede Lettroenhed af egen Interesse; men det vilde være at vise Uretfærdighed mod hans Troe, der var fuldkommen, da den var begrundet paa hiin provindsielle Beundring og provindsielle Uvidenhed, som bragte Bonden, der reiste til London, til at studse over at see, at Kongen var et Menneske. Paa Grund af hans coloniale Herkomst stod hans Ærbødighed og Ærefrygt for en Engelskmand netop i samme Forhold som hans Forsikkringer om Kiærlighed til Folket; og hans Underdanighed for Rang stod i Forhold til den brændende Misundelse, han nærede for alle dem, som han maatte erkiende for sine Overmænd. Det ene var en naturlig Følge af det andet; thi de, der virkeligen ere ligegyldige for deres Stilling i Samfundet, ere i Almindelighed lige saa ligegyldige for Andres Stil-

ling, saa længe indtil man lader dem føle Forskjellen ved en directe paatagen Overlegenhed.

Da Hr. Sharp, som selv Dodge havde erkiendt for at være en Gentleman, og en engelsk Gentleman naturligviis, indlod sig i den nærværende Spøg, troede denne, langt fra at have Ahnelse om, at der stak Noget under, at han havde vakt Interesse for sig hos denne unge Mand, mod hvem han dog havde giort smaae Udfald lige siden Skibet seilede, paa Grund af hans Stolhed og Tilbageholdenhed. Men den Graadighed, hvormed Amerikanere af Hr. Dodges Sindsbeskaffenhed sluge de Krummer af Smiger, der falde fra Engelsmandens Bord, er en historisk Kiendsgierning; og Udgiveren selv var aldrig lykkeligere, end naar han kunde faae fat paa en Artikel til at offentgiøre, hvori et Par Trøstens Ord løde fra den nedladende Moder til Datterens uforgiængelige Tro. Altsaa, langt fra at tage ilde op, hvad der var sagt, vedblev han at tale om den samme Sag længe efter at Capitainen var gaaet bort for at forrette sin Tjeneste, og det med saa megen Udholdenhed, at Paul Blunt, saasnart Hr. Sharp slap fri, tog Anledning til at gratulere denne til hans nye Fortrolighed med den dannede og oprigtige Folkets Forsvarer. Den anden tilstod sin Uret; og om denne Sag ikke havde andre Følger, saa forskaffede den dog de tvende vakkre

unge Mennesker et lystigt Øieblik, paa en Tid, da Engstelse havde begyndt at faae Overmagt over alle deres gladere Følelser. Uagtet de giorde sig Umage for at gjøre Miss Effingham deelagtig i deres Munterhed, hørte den unge Dame kun med Alvor paa deres Samtale; thi den lave Handling, som Nanny Sidley havde opdaget, havde betaget hende Lysten til endog at gjøre Gienstanden for deres Munterhed latterlig. Da de mærkede dette, forandrede Herrerne, skiønt de ikke kiendte Grunden, Conversationen, og Alle bleve alvorlige nok ved at tænke over deres egen Tilstand.

Montauks Stilling var nu virkelig saaledes, at den maatte forurolige saavel dem, der vare lidet bekiendte med Søen, som dem, der forstode sig derpaa. Den var omtrent saaledes som Miss Effinghams Amme havde ønsket, da der vare mange Klipper og Sandbanker i Sigte, og Landet i kun ringe Afstand. For at Læserne bedre kan forstaae Sagernes Tilstand ville vi give en nøiagtigere Beskrivelse deraf.

Vesten for Skibet laae Havet, stort, glat og glimrende; det sank og hævede sig med dets evige Aanden, der altid ligner et stort Uhyres Aandedrag. Imellem Skibet og det øde Hav og knap et Hundrede Fod fra hiint, strakte sig en uregelmæssig Linie oprørt Vand foraarsaget

ved Strømmens Løb over Klipperne, der hist og her viste deres nøgne Spidser over Vandfladen og betegnede Revets Retning.

Dette var al den Beskyttelse, som Basinet havde imod de rasende Bølger, dersom endnu en Storm skulde komme; men Capitain Truck troede, at dette tilstrækkeligt vilde bryde Søerne for at gjøre Ankerpladsen sikker. Imidlertid, da Vandet faldt, begyndte en afrundet Sandbanke at komme frem agten for Skibet, inden for fyrretyve Favnes Afstand, og da Grunden var haard, og Ankeret altsaa vanskeligt kunde komme ned i den, var Skibet udsat for at drive ned paa denne Banke. Vi sige, at Grunden var haard; thi Læserne maae vide, at det er ikke Ankerets Vægt, der holder Skibet, men det Tag, som dets spidse Spaan og brede Flig faaer i Bunden. Selve Kysten laae mindre end en Miil fra Skibet, og den hele lille Havn indenfor Revet vedblev at fremvise flere og flere Sandtoppe, eftersom Vandets Høide aftog med Ebben. Der var alligevel mange Kanaler, og det vilde have været muligt for En, der kiendte til deres Krumninger, at seile adskillige Mile imellem dem med et Skib, uden at gaae igiennem Indløbet; disse Kanaler dannede et Slags indviklet Næt, i alle Retninger fra Skibet.

Da Capitain Truck roligt havde overveiet alle Om-

stændighederne ved hans Stilling, gav han sig i Færd med at fortøie Skibet for Godt. De to smaae Fartøier bleve lagte hen under Bougen, og Strømankeret blev nedfiret og giort fast til en Bom, som blev lagt tværs over dem begge. Dette Anker blev ført hen til Banken agtenfor, og med Haand og Magt lagt hen over det høieste Punkt med den ene Flig nedgravet i det haarde Sand lige til Læggen. Ved Hiælp af Kabeltoug og et Takkel i Tampen deraf halte Folkene, der stode paa Bankerne, Kjættingen derud og herede den til Ringen i Ankeret. Denne blev halet stiv og Skibet var nu fortøiet Agter saaledes, at, naar Vinden skulde forandre sig og komme fra Land, det da var forhindret fra at drive ned paa Revet. Da der ingen Sø kunde komme fra denne Kant, ansaae man dette ene Anker med Kjættingen forsvarligt. Saasnart Fartøierne vare brugte, og førend Kiættingen var kommen ud, bleve to Varpankere udførte paa Revet, og lagte imellem Klipperne, saaledes at baade deres Flige og Stokke grebe fat i fremragende Skjær. I disse Varpankere giordes smækkrere Kiættinger fast; og da alle vare halte saa vidt muligt til samme Stivhed, erklærede Capitain Truck, at hans Skib var parat til at udstaae saa svær en Storm, som man med Rimelighed kunde vente. For den Skade, som Sø og Vind kunde giøre Montauk, var den

temmmelig sikker; thi paa den Side, hvorfra der var mest at befrygte, havde de tvende Sværankere i Bunden, og fire Parter smækkrere Kjætting fast i de to Varpankere. Ei heller havde Capitain Truck begaaet den almindelige Feil, at troe Forteiningen saa meget stærkere ved at skiære Kiættingerne igiennem Ringen, men han han havde ladet hver for sig gjøres fast saavel ombord som i Varpankerne, hvorved hver Længde af Kiættingen udgiorde en særskilt og uafhængig Fortøining for sig selv.

Saa absolut er Enemagten i et Skib, at Ingen havde vovet at spørge Capitainen om Grunden til alle disse ualmindelige Forsigtigheds Jagttagelser, men Alle indsaae, at han havde isinde at blive, hvor de vare, indtil Vinden blev gunstig, eller i det Mindste indtil al Fare for at blive kastet paa Kysten af Strømmen og Grunddøningen var forbi. Paul Blunt bemærkede, at han troede, det var Hensigten at benytte sig af det stille Vand indenfor Revet for at reise bedre og kraftigere Rodmaster. Men Capitain Truck giorde snart Ende paa alle Formodninger ved at fortælle de sande Grunde.

Da han var ombord i det danske Vrag, havde han nøiagtigt undersøgt dets Rundholter, Seil og Takkelage; og, skiønt de vare giorte til et Skib, der var to hundrede Tons mindre end Montauk, troede han dog, at de kunde

afpasses til denne, og gjøres fuldkomment brugelig til at bringe dem over Havet, naar Muhamedanerne og Veiret vilde tillade Flytningen.

„Vi have smult Vande og en let Brise," sagde han, da han sluttede sin Forklaring, „og Strømmen sætter sydlig paa denne Kyst; ved Hiælp af vor Kraft, haardt Arbeid, et godt Forsyn, og vor egen Drift, haaber jeg endnu at see Montauk staae ind i Ny-Yorks Havn, med Boven-Bramseil til, og i Stand til at føre Seil bidevind. Søfolk, der ikke kunne tiltakle et Skib med tilstrækkeligt Træværk, Tougværk og Blokværk, kunde lige saa godt blive hiemme, Hr. Dodge, og udgive et Ugeblad. Og nu min kiære unge Dame, naar de seer langs Land i Overmorgen her Nord efter, kan de vente at see en Rundholdts-Flaade fare ned paa Dem, som vil gjøre Dem let om Hiertet og gienføde det Haab hos Alle, der sætte Priis paa god Kost, at spise deres Julemaaltid i Ny-York."

Rettelser.

Pag.	Lin.		
29	20	f. o.	Stokloiert, læs Nokloiert.
56	15	=	Skilpalerne, l. Spilpalerne.
56	19	=	Fierne, l. Fiedren.
67	8	=	Slaget, l. Staget.
73	16	=	dreie et Skib i ꝛc, l. dreie et Skib til i
91	3	=	Fangeline, l. Fangelinen.
93	3	f. n.	forlod Ankret, l. lettede.
117	12	f. o.	indtil en Bugt, l. indtil Bugt.
193	7	f. n.	Stern, l. Stavn.
199	10	f. o.	forstoltede, l. forstøttede.
206	10	=	Stavn, l. Stevn.
211	14	=	
220	5	f. n.	De er Faren, l. Der er Fare.
232	1	f. o.	Vovlinger, l. Vevlinger.
232	4	=	Stakning, l. Slakning.
233	16	=	rendte, l. vendte.
236	2	f. n.	lange, l. længe.
242	17	f. o.	Cabakous, l. Labskous.
281	11	=	sakket, l. sukket.
391	4	=	Foik, l. Folk.
301	24	=	hans, l. sine.
315	4	=	Skyligstet, l. Skylightet.
346	23	=	Takeloge, l. Takkelage.
351	9-10	=	Søskummet, l. Søskuppet.
358	19	=	var, l. vare.
365	12	=	de, l. da.
378	6	=	Brandinger, l. Brændinger.
382	18	=	„Heel top, l. „Heelt op.
283	18	=	Kjællingerne, l. Kjættingen.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte af Originalsproget.

Eet- til fire og halvfemsindstyvende Hefte.

Kiøbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1841.

Hiemreisen

eller

Jagten.

En Sø-Roman.

Oversat fra Engelsk.

Udgivet af J. C. Magnus.

Femte til ottende Hefte.

Kiøbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1841.

Förste Capitel.

Her, paa Bredden,
Vil jeg drage Dig op.
Lear.

Efterat Capitain Truck havde taget sin Beslutning og tilkjendegivet denne, gav han, da Skibet var i Orden, med Bestemthed og Hurtighed sine Ordre til at gaae videre. Da Damerne forbleve ombord, indsaae han, at de tvende Hr. Effingham naturligviis vilde blive hos dem for at beskytte dem, skiønt de kun lidet vare udsatte for Farer, hvor de befandt sig.

„Jeg foreslaaer, at lade Hr. Blunt tage Vare paa Skibet," sagde han, „thi jeg har bemærket, denne Herre har et Slags Instinkt for Søvæsenet. Dersom Hr. Sharp ogsaa har Lyst til at blive, saa vil Selskabet være desto behageligere, og i Bytte udbeder jeg mig den Gunst, mine

Herrer, at faae alle Deres Tieneres stærke Arme. Hr. Monday er min Mand igiennem Tykt og Tyndt, og jeg tør vel haabe det Samme med Hensyn til Sir George Templemore. Bliver Hr. Dodge ombord, vil den driftige Grandsker miste en mærkværdig Artikel, thi der bliver ingen anden Historieskriver paa Expeditionen, end den, jeg selv vælger. Imidlertid skal Saunders have den Ære at koge for Dem, og jeg foreslaaer, at alle de Øvrige gaae med ombord i den Danske."

Da der ikke var noget af Betydenhed at indvende imod dette Arrangement, afreiste Chaloupen og Jollen en Time efter at Skibets Fortøining var færdig, eftersom det var Capitain Trucks Hensigt at naae Vraget denne Aften, saa tidligt, at Bukkene kunde være færdige til at reises næste Morgen ved Daggry; thi han haabede at være tilbage i Løbet af Dagen. Han vidste, at der var ingen Tid at spilde, da man hvert Øieblik kunde vente Arabernes Tilbagekomst, og da Havets Rolighed ingensinde er at stole paa. I den tilkjendegivne Hensigt at fremme Arbeidets Gang, og med den fortiede Frygt for en Kamp med Landets Eiere, tog Capitainen alle Styrmænd og Folk, som muligen kunde undværes, og saa mange af Passagererne med sig, som han troede kunde være til Nytte. Da han antog, at Mængden vilde være af Vigtighed for at impo=

nere, brød han sig næsten lige saa meget om Skinnet som om Virkeligheden, ellers vilde han vistnok ikke have anseet Hr. Dodges Nærværelse af stor Vigtighed; thi han ventede i Sandhed, at Udgiveren af den drivtige Grandsker vilde udvise sin Drivtighed fuldkomment saa meget i enhver anden Henseende, som i en Strid med de Indfødte.

Der blev hverken taget mere Proviant eller Vand, end der var nødvendigt paa Retouren til Vraget, ikke heller førte de Tougværk, Blokke eller noget Andet end Vaaben og Amunition med i Baadene; thi Capitainen havde seet om Morgenen, at der, uagtet Plyndringen, dog var tilstrækkeligt af alt dette i det strandede Skib. At der endnu var saa meget tilbage var en af hans Grunde for at paaskynde Affarten, da han ansaae det for afgiort, at de, der havde taget det, der var borte, snart vilde komme tilbage efter det Øvrige. Jagtbøsserne og Pistolerne, tilligemed alt det Krudt og alle de Kugler, der vare i Skibet, bleve tagne med; en lille Kanon, som havdes ombord for at vække søvnige Lodser, forblev ladet i Skibet, for at tiene til at give Allarm, dersom nogen Forandring af Betydenhed skulde finde Sted med Hensyn til Skibets Stilling.

Baadenes Besætning udgiorde ialt tredive Mand, og da de fleste havde Skydevaaben af et eller andet Slags,

roede de ud af Indløbet med Lyst og godt Haab om et lykkeligt Udfald. Vel vare Fartøierne meget fulde, men der var dog Plads til at roe, og Storbaaden var bleven paa dens Plads paa Dækket, da man vidste, at der var tvende Fartøier i Braget, hvoraf det ene var stort: kort sagt, da Capitain Truck havde overtænkt dette Foretagende fra det Øieblik af, da han undersøgte det danske Skibs Stilling, begyndte han at udføre det med Orden og Kløgt. Vi ville først ledsage ham paa Veien, og siden i et andet Capitel henvende vor Opmærksomhed paa de Faa, der endnu vare tilbage i Montauk.

Afstanden imellem de tvende Skibe var omtrent tolv Mile, og da et Forland kom imellem, tabte de, som vare i Baadene, efter mindre end en Times Forløb deres eget Skib af Sigte, som laae til Ankers indenfor Revet, berøvet al dets Stolthed. Næsten i samme Øieblik fik de Braget at see, og Capitain Truck betragtede det giennem sin Kikkert med spændt Opmærksomhed, for at forsikkre sig om, hvorledes Sagerne stode til. Alt var roligt og intet Tegn paa, at Nogen havde været paa Stedet siden Morgenstund, var synligt. Folkene bleve underrettede derom, og anspordede af Sandsynligheden af et heldigt Udfald trak de desto villigere paa deres Aarer, saa at Fartøierne fløi frem med forøget Hurtighed.

Solen var endnu et Stykke over Horizonten, da Slup-pen og Jollen roede igiennem den smalle Canal agtenfor Vraget, og lagde til, ligesom før, ved Siden af Klipperne. Capitain Truck sprang i Land, viste Veien til Skibet, og fem Minutter efter saae man ham fra Forre-Stængesaling at undersøge Sletten med sin Kikkert. Alt var lige saa øde og forladt som før, og der blev givet Ordre til ufor-tøvet at begynde Arbeidet.

Nogle af de flinkeste Matroser fik Vare-Stangen og Underraaen frem, og gik i Arbeid med at giøre et Par Bukke, hvilket sandsynligviis vilde vare nogle Timer. Leach gik op paa Fortoppen med Nogle, og Anden-Styr-mand gik op med Andre i Storreisningen, og Begge gave sig i Færd med at tage Bramstængerne, Merseræerne og Faste-stængerne ned; imedens at Capitain Truck fra Dækket havde Tilsyn med det samme Arbeide paa Krydstoppen. Da Folkene arbeidede med Iver, og en temmelig stor Deel var paa Dækket for at hale, og opgaae Tallierebene, kom det ene Rundholt hurtigt ned efter det andet, og netop som Solen sank under Havfladen mod Vesten, laae Alt, undtagen selve Masterne, paa Sandet, langs Skibets Side, da Intet maatte komme paa Dækket af det, der blev taget ned. Dog førend Underræerne bleve tagne ned, havde

man heist Storbaaden ud af dens Spor og firet den ned paa Sandet ved Skibets Side.

Alle Mand bleve nu kaldte ned paa Sandet, og Storbaaden blev sat i Vandet med temmelig megen Vanskelighed, da svære Døninger af og til rullede imod Stranden. Saasnart den var flot, blev den roet op til Klipperne, hvorpaa Folkene begyndte at lade den med det staaende Redskab og Seilene, da disse vare fraslaaede lige saa hurtigt som Rærne kom ned. Man fandt to Varpankere; i det ene blev en Pertline fastgiort, og Storbaaden blev bragt udenfor Barren og lagt for Anker. Ved at føre Liner ind til Land, bleve Rærne halte ud til samme Sted og forsvarligt surrede til for Natten. En stor Mængde løbende Redskab, mange Blokke og adskillige andre Smaating bleve lagte i Montauks Fartøier, og Vragets Jolle, der endnu hang under Hækken, blev ogsaa firet ned og sat i Vandet. Med disse tvende havde de nu fire Fartøier, hvoraf det ene var stort, og i Stand til at bære en betydelig Vægt.

Det var nu blevet saa seent og saa mørkt, at Capitainen besluttede at opsætte Arbeidet til Morgenen. Ved et Par Timers stærkt Arbeide havde han udtaget af det danske Skib alle Rærne, Seilene, det staaende og løbende Redskab, Fartøierne og mange mindre Sager; og der

var intet af Betydenhed tilbage undtagen de tre Master. Disse vare rigtignok af største Vigtighed for ham, thi uden dem var han ikke stort bedre faren end forhen, da hans eget Skib havde Vare-Seildug og Vare-Rær nok til at opstille et betydeligt Areal Bovenseil. Men Masterne manglede, og det var Hovedsagen at faae dem, da den egentlige Grund til at tage de andre Ting var, at faae det Hele til at passe bedre sammen, end man kunde faae det ved at bruge Seil og Stænger, der ikke vare indrettede efter hverandre.

Klokken otte fik Folkene deres Aftensmad, og giorde de nødvendige Foranstaltninger for at udhvile om Natten. Capitainen talede med Styrmændene om, hvorledes Folkene skulde fordeles, medens de sov; og de besluttede, at han selv skulde beholde et Parti af ti velbevæbnede Mand hos sig i Skibet, og de Øvrige skulde være i Fortøierne, der alle vare fastgiorte til Storbaaden, som laae til Ankers udenfor Barren. Her giorde de Køier af Seilene, og efter at Vagten var sat, vare de Fleste af begge Afdelingerne snart i ligesaa rolig en Søvn, som om de laae i deres egne Køier ombord i Montauk. Capitain Truck og hans Styrmænd derimod gik op og ned ad Dækket en heel Time, efter at Folkene vare i Ro, og endog nogen Tid efter at Hr. Mondy, der havde stuvet sig ind mellem

nogle gamle Seil i Kahytten, havde faaet Ende paa en Flaske Viin, som han havde været saa betænksom at tage med sig fra Paketten; Natten var meget stjerneklar, men Maanen kunde ikke ventes før henad Morgen. Vinden kom ud fra det Indre af Ørkenen med hede Puft, der vare saa svage, at de lode som Suk fra Sletten.

„Det er heldigt, Leach," sagde Capitainen, der sagte fortsatte den Samtale, han havde havt med Styrmanden, i Bevidstheden om deres usikkre Stilling; „det er heldigt, Leach, at vi fik Strømankeret bragt agterud, ellers vilde Skibet gnide Kobberet imod Kanterne af Klipperne. Det synes at være en let Brise, men for alle dens Seil, vilde dog Montauk flagre ud fra Kysten, dersom Alt var færdigt."

„Ja vel, dersom Alt var færdigt!" gjentog Leach, som om han vidste, hvormegen ærlig Stræben der skulde gaae tabt, førend det lykkelige Øieblik kunde naaes.

„Dersom Alt var færdigt. Jeg tænker, at vi kunne vippe disse tre Pinde ud af denne Karl til Frokosttid imorgen, og da vil der gaae et Par Timer med at giøre Flaaden; hvorefter en sex til otte Timers Roening vil bringe os tilbage til vor egen Skude."

„Naar Alt gaaer godt, lader det sig giøre, Hr. Capitain."

„Godt eller ikke, det maa gjøres. Vi ere ikke i en Stilling, hvor vi kunne lade det komme an paa et Træf!"

„Jeg haaber, det kan gjøres, Hr. Capitain."

„Styrmand Leach!"

„Capitain Truck!"

„Vi ere i en forb—t Categori, naar jeg skal sige Sandhed."

„Det er et Ord, som jeg ikke kiender synderligt til, men vi have en daarlig Ankerplads her, dersom det er det, De mener?"

En lang Pause, under hvilken de to Stormænd, hvoraf den ene var gammel og den anden ung, gik hurtigt op og ned ad Dækket.

„Styrmand Leach!"

„Capitain Truck!"

„Beder De aldrig?"

„Der var en Tid, da jeg giorde det, Hr. Capitain; men, siden jeg har faret med Dem, har jeg lært at arbeide først og siden bede; og naar Faren har været overvundet ved Arbeidet, have Bønnerne i Almindelighed forekommet mig at være overflødigt Tillæg."

„De skulde da begynde Deres Taksigelser. Var ikke Deres Fader Præst, Leach?"

„Jo, Hr. Capitain, og jeg har hørt, at Deres Fader seilede den samme Sø."

„Man har sagt Dem Sandhed, Styrmand Leach. Min Fader var saa blid, gudsfrygtig og ydmyg en Christen som nogensinde dundrede i en Prædikestol. En stakkels Mand, og sandt at sige, en stakkels Prædikant; men tienstivrig og oprigtig gudsfrygtig. Da jeg var tolv Aar, løb jeg fra ham, og har aldrig tilbragt en heel Uge ad Gangen i hans Huus siden den Tid. Han kunde kun giøre lidet for mig; thi han havde kun liden Opdragelse og ingen Penge, og, saa vidt jeg veed, maatte Troen bøde paa Lærdom. Han var dog en god Mand, Leach, uagtet det vel var lidt for meget for en saadan Mand at give sig af med at være Lærer; og min Moder var den reneste Siel, der nogensinde har boet i et menneskeligt Legem!"

„Ja, saaledes er det gierne med Mødrene, Hr. Capitain."

„Hun lærte mig at bede," tilføiede Capitainen med en beklemt Stemme, „men siden jeg har været i denne Londonnerfart, faaer jeg, sandt at sige, ikke Tid til stort andet end strengt Arbeid, indtil Mangel paa Øvelse har giort det at bede til et af de drøieste Arbeider, jeg kan tage fat paa."

„Saadan gaaer det os Alle; det er min Mening, Capitain Truck, at Entrepreneurerne for denne Paketfart fra London og Liverpool ville have en stor Mængde fortabte Siele at svare for."

„Ja, ja, naar vi kunde give dem Skylden, gik det nok an; men min ærlige gamle Fader paastod bestandigt, at ethvert Menneske maa staae i Stikken for sine egne Synder; han sagde rigtignok ogsaa, at vi vare alle forudbestemte til at styre vore Courser styrbord eller bagbord, endogsaa førend vi vare løbne af Stabelen."

„Den Lære gior Livet til en magelig Seilads; thi jeg indseer da ikke Nytten af at forcere Seil og knibe sig op i Vinden for at klare Umoralitetens Lægere, naar man veed, at vi trods al vor Møie ikke kunne komme frie af dem."

„Jeg har giort alle Slags Beregninger paa Kryds og Tværs for at finde ud af denne Sag, men er aldrig kommen paa det Rene dermed. Det er dreiere end Logarithmer. Dersom min Fader havde været den eneste, der udbredte denne Lære, skulde jeg ikke have tænkt meget derover; thi han var ingen lærd Mand, og kunde paa Embeds Vegne give det ud, men — min Moder troede det med Liv og Siel, og hun var altfor skikkelig en Kone

til længe at styre en Cours, der ikke kunde retfærdiggiøres af Sandheden."

„Hvorfor skulde man da ikke troe det oprigtigt, Hr. Capitain, og lade Hiulet løbe? Man kommer til Reisens Ende over den Boug, saavel som over enhver anden."

„Der er ikke stor Vanskelighed i at naae til eller igiennem Dødens Port, Leach, men Tingen er at lære den Havn at kiende, hvor vi tilsidst skulle fortøie. Min Moder lærte mig at bede, og da jeg var ti Aar gammel havde jeg lært alle de ti Bud, Fadervor, Apostlernes Bønner og var kommen temmeligt langt ind i Catechismen; men Gud bedre mig, det er alt dunstet ud af mig, ligesom Varmen af en Grønlænder."

„Efter alt, hvad jeg hører, bleve Folk bedre opdragne i Deres Tid, end nu til Dags."

„Det er der aldeles ingen Tvivl om. I min Tid lærte unge Mennesker at have Respect for deres Overmænd, og for Alderdommen, og deres Catechismus, og Gudsfrygt, og Apostlernes Bønner og alle saadanne Ting. Men Amerika er gaaet sørgeligt agterud med Hensyn til Opdragelsen, i de sidste halvtredsindstyve Aar. Jeg bilder mig ikke ind, at jeg er lige saa god, som jeg var under min fortræffelige, kiære Moders Commando, men der gives slettere Mennesker i Verden og det udenfor Newgate,

end John Truck. — Som nu, med Hensyn til Laster, Leach, jeg bander aldrig."

„De, Hr. Capitain? Nei aldrig; og Hr. Monday drikker aldrig."

Da denne Passageers Forsikkring om sin Ædruelighed var bleven til et Ordsprog imellem Folkene og Styrmændene, havde Capitain Truck ikke vanskeligt ved at forstaae hans Mening, og endskiønt han blev ubehagelig berørt af et Svar, der ligesom giorde ham Eneretten til at være spydig, stridig, var han dog i en altfor sentimental og philosophisk Stemning til at blive vred. Efter en kort Pause vedblev han Samtalen, som om Intet var sagt, der kunde forstyrre den gode Forstaaelse.

„Nei, jeg bander aldrig; eller, om jeg end giør det, er det paa en net, gentlemanagtig Maade, og ikke med disse skidne Eder, som de Rideknægte, der før seilede ud af Floden, brugte."

„Bandede de saa dreit?"

„Er Nordvesten en drei Vind? Efter at disse Karle havde været qvalte og piinte med Religionen en Maaneds Tid eller to i Land, brøde de los som en Orkan, saasnart de kom ud fra Land, og engang rigtigt vare blevne Præst og Degn qvit. Man siger, at Joe Bunk begyndte en Eed paa Barren, som han ikke fik Ende paa, førend hans

Brig var ud for Montauk. Jeg tvivler paa, Leach, at det hiælper at skrue Moral og Religion ned ligesom Uld i Baller, som man gior i og rundt om Floden!"

„Der gives Mange, der begynde at gaae over til samme Tro; thi, naar vore Folk først bryde løs, er det ligesom Smaakopperne!"

„Jeg er for en god Opdragelse; og troer heller ikke, at jeg har lært mere, end man fornuftigviis bør lære. Jeg troer endogsaa, at en Bøn er nyttigere for en Skipper end Latin, og jeg tager ofte min Tilflugt dertil, skiønt den muligen ikke saa ganske ligner Sproget i den hellige Skrift. Det er sieldent, at jeg ønsker en Vind, uden at jeg beder om den, og det inderligt, kan jeg sige; og hvad Gigten angaaer, saa beder jeg altid om at blive af med den, naar jeg ikke bander den styrbord og bagbord. Er det aldrig faldet Dem ind, at Verden er bleven mindre moralsk nu, siden Dampbaade ere indførte, end forhen?"

„Dampbaadene vare til, førend jeg, Hr. Capitain."

„Det er jo sandt; De er kun en Knøs. Det er ligesom om Menneskeslægten havde Hastværk, og Ingen havde Tid til at bede, eller til at opgiøre sine Synder, som forhen var Skik og Brug. Livet er som en Søreise. Vi føle os forsigtigt frem, indtil vi ere udenfor vor egen Kysts Lodskud, og saa have vi en magelig Tid i den dybe Sø, og

bryde os ikke meget om, hvad vi styre. Det er den første Udflugt og saa Ankomsten til Kysten, der forvolder os hele Uleiligheden."

„De havde Noget i Sinde, Capitain Truck, da De spurgte mig, om jeg aldrig bad!"

„Ja vist. Om jeg nu i dette Øieblik gav mig i Færd med at bede, saa skulde det være om smult Vande i Morgen, for at vi kunne have godt Veir til at buxere Flaaden til Skibet — Tys! Leach, hørte De ikke Noget?"

„Der var en anden Lyd, end den almindelige, som Landluften har! Det er rimeligviis et eller andet vildt Dyr; thi Africa er fuldt af dem."

„Jeg mener, vi maae kunne staae os mod en Løve fra denne Fæstning. Medmindre den fandt Stilladsen, kan den neppe entre os, og naar man kastede een eller to Planker bort, saa havde vi strax en Skydebro. See der! Noget bevæger sig paa Sandbanken, eller ogsaa ere mine Øine et Par Ædelstene."

Leach saae i den angivne Retning, og han syntes ogsaa at bemærke Noget bevæge sig paa Kanten af Banken. Der, hvor Vraget laae, var Stranden kun smal og dets Jagerbom, der endnu var paa dens Plads, strakte sig saa nær den lave, men bratte Skraaning, hvor Kysten hævede sig til samme Høide som Sletten, at den kom paa

ti Fods Nærhed fra de Buske, der vare paa dennes Rand. Endskiønt Bommen var sunket lidt derved, at den havde tabt Forstøtningen af Sagerne, viste Nokken dog saa høit, at den naaede over Bladene, og at En, der sad paa den kunde overse Sletten, for saa vidt som Stiernernes Lys vilde tillade det. Da Capitain Truck anssae det for en vigtig Sag, gav han først sine Ordre til Leach, hvorledes han skulde vække Mandskabet, dersom det skulde blive nødvendigt, og gik derpaa forsigtigt ud af Bougsprydet, og derfra, langs Perten, til Yderenden af Jagerbommen. Da han havde giort dette med en Sømands Sikkerhed, og med den yderste Omhyggelighed for ikke at blive opdaget, strakte han sig strax ud langs Bommen, medens han holdt Balancen ved at lade Benene hænge ned, og kastede speidende Blik rundt omkring sig, skiønt Mørket forhindrede ham baade for at see langt og meget tydeligt.

Efter at Capitain Truck havde ligget et Øieblik i denne Stilling, saae han en Gienstand paa Sletten, omtrent et hundrede Skridt fra Buskene, der aabenbart bevægede sig. Han passede paa med spændt Opmærksomhed; thi, om han end ikke havde seet Beviser for, at Araberen, eller Maurerne allerede havde været ved Vraget, vidste han dog, at Afdelinger af disse bestandigt sværmede om langs

Kysten, i Særdeleshed efter vestlige Stormes Opkør, i Haab om Bytte. Da alle hans Folk sov, med Undtagelse af Styrmændene, og Baadene med Nød kunde sees af ham selv, der dog vidste, hvor de laae, haabede han, at om end Barbarerne befandt sig i Nærheden, vilde de dog neppe have erfaret deres Nærværelse. Vel maatte Forandringen i Vragets Udseende, derved at Alt var taget ned, falde Enhver i Øinene, der havde seet det før; men denne Forandring kunde et andet Parti Røvere have giort, eller ogsaa kunde det være, at de der nu vare komne, om der var Nogen, saae Skibet for første Gang.

Medens disse Tanker giennemkrydsede hans Sind, kan Læseren vel tænke, at den værdige Skipper ikke var i den bedste Stemning. Dog forblev han rolig, og da han havde besluttet at slaae sig, om det end var giennem en heel Armee, klyngede han sig til Stangen med en Slags physisk Determineerthed, der vilde have giort en Tiger Ære. Gienstanden paa Sletten bevægede sig igien, og da Skyerne bag ved aabnede sig, saae han tydeligt Hovedet og Halsen af en Dromedar. Der var dog kun een, og ei heller kunde han ved den nøieste Undersøgelse opdage noget menneskeligt Væsen. Efter at have tilbragt et Qvarteer paa Bommen, i hvilken Tid man kun hørte Natvindens Sukken, og Brændingens melancholske og evin-

delige Susen mod Stranden, kom Capitain Truck igien paa Dækket, hvor Styrmanden med inderlig Engstelse ventede paa hans Forklaring. Capitainen erkiendte fuldkomment Vigtigheden af sin Opdagelse, men da han var en rolig Mand, havde hans Indbildning ikke overdrevet Faren for ham selv.

„Maurerne ere nede ved Kysten;" sagde han sagte; „men jeg troer ikke, at der er flere end to eller tre af dem i det Høieste; de ere sandsynligviis Spioner eller Speidere; og kunde vi fange dem, saa ville vi vinde et Par Timer fra deres Kammerater; det er Alt, hvad vi behøve; saa skal Saltet og det øvrige Stuvholt i den stakkels Danske være dem vel undt. Leach, kan jeg stole paa, at Du vil staae mig bi i denne Sag?"

„Har jeg nogensinde svigtet Dem, Capitain Truck, siden De spørger derom?"

„Det har Du aldrig, min brave Gut; lad mig trykke Din ærlige Haand, og lad det være Borgen for, at vi staae hinanden bi i Liv og Død."

Styrmanden giengieldte sin Superieurs jernfaste Haandtryk, og begge vidste, at de modtoge en Forpligtelse, som de kunde stole paa.

„Skal jeg vække Folkene, Hr. Capitain?" spurgte Leach.

„Ikke een. Hver Time Folkene sove, give os en Mast mere. Disse Pinde, der endnu ere tilbage, ere vore Grundpiller, og selv een af dem er nu for Øieblikket af mere Vigtighed for os, end en heel Flaade Skibe vilde være til en anden Tid. Tag Deres Vaaben og følg mig; men først ville vi lade Anden-Styrmand vide, hvad vi have for.“

Denne sov paa Dækket, thi han var saa træt af Eftermiddagens Anstrængelser, at han tog sig lidt Hvile, der for Øieblikket var det største af alle Goder. Det havde været Capitainens Hensigt at sende ham ud til Baadene, men da han bemærkede, at han var overvældet af Trætheb, havde han ladet ham tage sig en Luur, hvor han laae. Udkigen havde man ogsaa tilladt at slumre, men Begge bleve nu vækkede og underrettede om Sagernes Tilstand i Land.

„Hold Øinene aabne, men værer dødstille,“ sluttede Capitain Truck; „thi jeg vil narre disse Speidere, og ikke lade dem vide, at vi ere her. Naar jeg raaber „Allarm!“ vil De kalde alle Mand op og hugge ind, men før ikke. Gud være med Eder, mine Gutter! see til I holde Øinene aabne. Leach, jeg er parat.“

Capitainen og hans Ledsager stege forsigtigt ned paa Stranden, gik agtenfor Vraget og først hen til Jollen, der laae ved Klipperne, klar til at føre de tvende Styr-

mænd ud til Storbaaden. Her fandt de de tvende Folk i saa dyb en Søvn, at intet kunde være lettere end at binde dem, uden at det kunde blive bemærket. Efter lang Betænkning besluttede de at lade dem drømme deres Sorger bort, og gaae hen til det Sted, hvor de før vare gaaet op paa Sletten.

Her var det nødvendigt at bruge den største Forsigtighed, thi det var i Ordets egentlige Forstand, at overskride Grændsen af Fjendens Land. Da Steilheden af den korte Skraaning tvang dem til næsten at gaae paa Hænder og Fødder, vare de ikke synderligt udsatte paa dette Stykke af Veien, og de tvende Lykkeriddere stode kort efter paa Sletten i Ly af nogle Buske.

„Der er Kamelen," hviskede Capitainen; „seer De hans brogede Hals, og nu og da hans Nikken med Hovedet. Dyret er ikke et halv hundrede Skridt fra den ulykkelige Tydsker! Lader os nu følge langs denne Række Buske, og holde godt Udkig efter Rytteren."

Paa denne Maade gik de videre, indtil de naaede et Sted, hvor Buskene ophørte, og hvor der var en Aabning, hvorfra man kunde overseе Strandbreden ganske nær ved Vraget.

„Seer De Baadene, Leach, derhenne, i lige Linie med den Danskes styrbords David? De see ud som mørke Pletter

paa Vandet, og man kunde tilgive en uvidende Araber, om han antog dem for Klipper."

„Naar de ikke stege og faldt ved Donningerne; det maatte være en dobbelt Tyrk, der kunde giøre en saadan Buk!"

„Disse Vandrere i Ørkenen ere ikke saa nøieseende. Vraget har rigtignok forandret sig noget siden igaar, og det vilde ikke forundre mig, om selv en Mahumedaner fandt det ud, men —"

Leach greb Capitainens Arm, saa at hans Finger næsten gik ind i Kiødet, pegede med den ene Haand mod Buskene paa den anden Side af Aabningen, og bragte derved Capitainen til at ophøre med sin Hvisken. Man saae en menneskelig Skikkelse staae paa Randen af Banken, lige over for Jagerbommen. Den var indviklet i et Slags Kappe, og man kunde netop see det lange Gevær, der blev baaret under den ene Arm, og stak frem foran ham. Araberen, thi nogen Anden kunde det ikke være, betragtede Vraget, vovede sig strax efter dristigere ud, og stod paa det Sted, hvor der ikke fandtes nogen Busk. Dodsstilheden, som herskede paa Stranden, bedrog ham, og han nærmede sig med mindre Forsigtighed det Sted, hvor de Tvende stode skiulte, og holdt endnu bestandigt Øie med Skibet. Nogle Skridt bragte ham saa nær Capi-

kain Truck, at denne kunde naae ham; Capitainen trak Armen heelt til sig, slog den paa een Gang frem, og gav den Uforsigtige et stærkt Slag imellem Øinene. Araberen faldt som en slagtet Oxe, og førend han kom rigtigt til sine Sandser, vare hans Hænder og Fødder bundne, og han selv med ringe Ceremonier rullet over Banken ned paa Stranden, og hans Skydevaaben i Seierherrernes Hænder.

„Den Fyr er i en Categorie," hviskede Capitainen; „vi have nu tilbage at see, om der er flere."

De søgte længe forgiæves, og besluttede at føre Kamelen ned ad Stien, for at ingen Omvandrer skulde see den om Morgenen.

„Dersom vi faae Masterne ud itide," vedblev Capitainen, „ville disse Land-Pirater ikke have nogen Varde i Sigte til at styre efter, og, i et Land, hvor det ene Sandskorn er saa ligt det andet, kunde de jage en Uge, inden de fik rigtig Kiending af Landet."

De vare ikke saa forsigtige som sædvanligt, idet de nærmede sig Kamelen, da det lykkelige Udfald af deres Foretagende havde giort dem dristige og hidsige. Kort sagt, de troede, at deres Fange enten var en eenlig Vandrer, eller at han var sendt i Forveien som Speider,

af et eller andet Parti, der rimeligvi vilde komme om Morgenen.

„Vi maae tørne ud og gaae til vort Arbeid førend Solen, Leach," sagde Capitainen tydeligt, men dog ikke høit, idet de nærmede sig Kamelen. Dyret nikkede med Hovedet; derpaa syntes det at snuse Luften til sig, og gav et Skrig. I et Nu sprang en Araber op af Sandet, hvorpaa han havde sovet, og var paa Ryggen af Kamelen. Man saae ham kaste et Blik omkring sig, og førend de forbausede Søfolk havde Tid til at tage en Bestemmelse, var Dyret, som var en til Hast dresseret Dromedar, tabt af Sigte i Mørket. Capitain Truck kastede sin Jagtbøsse frem, men fyrede den ikke af.

„Vi have ikke Ret til at skyde ham," sagde han, „og vort Haab staaer nu til den Vei, han har at ride, førend han kommer til sine Kammerater. Dersom vi have fanget en Anfører, hvilket jeg troer, ville vi benytte ham som Gidsel, og have lige saa megen Nytte af ham, som han kan have af nogen af sine Kameler. Du kan troe, at vi i adskillige Timer ikke ville erholde flere af dem at see, og vi ville benytte os af Leiligheden til at faae lidt Søvn. En Mand maa have sin Frivagt, ellers bliver han lige saa doven og stiv som en Mukkert."

Da Capitainen havde besluttet sig til at følge denne Plan,

var han ikke seen med at bringe den til Udførelse. Da de kom ned paa Stranden, befriede de Fangen, der laae som en Blok, paa Sandet, fra de Baand, som de havde snoet om hans Been, og lode ham stige op paa Stillagen til Skibet. Capitain Truck gik foran ned i Kahytten, hvor han betragtede den Indfødte ved Lys, dreiede ham rundt og talte om hans Egenheder omtrent som han kunde have giort, dersom Fangen havde været hvilketsomhelst andet Dyr fra Ørkenen.

Araberen var en mørk, kraftfuld Mand paa fyrretyve Aar, med alle Musklerne hærdede og anstrængte til en Vedderløbers Magerhed og Stivhed, saaledes at hans Legemsbygning gav et fuldendt Billede af et Væsen, som man kunde antage at være bedst skikket til en Dromedars udmattende Bevægelser, og til den Næring, som man faaer i Ørkenen. Han bar en frygtelig Kniv foruden den lange Bøsse, som man havde taget fra ham, og hans Klædning bestod for største Delen i en grov Kappe af Kameelhaar, der tiente ham som Hue, Kiole og Overkiole. Hans vilde, mørke Øine tindrede, da Capitain Truck holdt Lampen for hans Ansigt, og det var tydeligt, at han antog en alvorlig Ulykke var rammet ham. Da der ikke kunde tænkes paa nogen mundtlig Forklaring, anstillede de to Søfolk forgiæves Forsøg paa at giøre

sig forstaaelige ved Tegn, hvilke, ligesom nogle Menneskers Raisonnements, frembragte netop de modsatte Resultater af dem, de havde ventet.

„Maaskee troer den ulykkelige Karl, at vi ville æde ham, Leach," bemærkede Capitainen, efter at han forgiæves i nogen Tid havde anvendt sit mimiske Talent; „og han har Grund til at troe det, da han blev slaaet paa Panden som Oxen, der er bestemt til Kiokkenet. Prøv i det Mindste paa at giøre det ulykkelige Væsen begribeligt, at vi ikke ere Menneskeædere."

Nu begyndte Styrmanden paa en udtryksfuld Pantomime, der med tilstrækkelig Tydelighed forestillede Fremgangsmaaden, ved at slaae, skiære op, kaage og spise Araberens Legeme, i den gode Hensigt at berolige ham i denne Henseende ved paa en kraftig Maade tilsidst at udtrykke sin Utilbøielighed dertil; men da det ikke er let at udtrykke de to Eenstavelsesord: „Ja og Nei," blev Tolkens Mening saa indviklet, at selv Capitainen ikke kunde forstaae ham.

„For Fanden, Leach!" afbrød han, „Manden troer, at han ikke smager godt, Du giør saa mange skiæve og uvedkommende Gebærder. Tegn ere Tungens Nødmast, og enhver Sømand bør forstaae at bruge dem for det Tilfælde, at han skulde lide Skibbrud paa en vild og

ukiendt Kyst. Gamle Job Bunk havde et Lexicon over dem, og i stille Veir gik han almindeligt i hele Timer og talede med Heste og Horngvæg; han udarbeidede et Schema med Figuren over Sproget, og lærte det til alle os unge Mennesker, der vare udsatte for Sølivets Farer og Tildragelser. Nu vil jeg prøve min Konst med denne Araber; thi jeg kunde aldrig falde i Søvn, saalænge denne ærlige Sorte troede, at vi havde i Sinde at spise ham til Frokost."

Capitainen begyndte nu igien paa sine Forklaringer i Naturens Sprog. Han beskrev ogsaa Maaden at koge og spise Fangen; — thi dette indrømmede han var nødvendigt, som Fortale, — og derpaa, for at vise sin Afsky for en saadan Behandling, gav han en meget god Forestilling af en Scene, som han ofte havde været Tilskuer ved med sine søsyge Passagerer, for at vise sin Modbydelighed for Canibalisme i Almindelighed og for at spise denne Araber i Særdeleshed. Manden var nu ude af sig selv af Skræk, og til Svar paa Capitainens Veltalenhed begyndte han at bryde ud i Klageraab i sit eget Sprog, og udstødte Suk, der ikke kunde misforstaaes. Truck blev virkelig ydmyget over dette uheldige Udfald, og vilde gierne, ligesom alle andre Mennesker, der have seet Uheld, hellere tilskrive en Anden Skylden end sig selv.

„Jeg nødes til at troe, Leach," sagde han, „at denne Karl er alt for dum til at være Spion eller Speider; og, naar Alt kommer til Alt, er han ikke andet end en Nar, der er kommen fra sin Horde, af Mangel paa Forstand til at finde Vei i Ørkenen. Et Menneske med den ringeste Fornuft maatte have forstaaet mig, og dog seer De af hans Klageraab og Skrig, at han ikke veed mere, af hvad jeg har sagt, end om han havde været paa en ganske anden Brede-Paralel. Fyren har aldeles taget Feil af min Charakteer; thi, dersom jeg virkelig vilde nedværdige mig til Dyrene, og æde mine Lige, kunde dog Ingen, der havde den ringeste Idee om Menneskets Natur, falde paa, at jeg vilde begynde med en Neger! Hvad mener De om Mandens Misforstaaelse, Styrmand Leach?"

„Det er meget tydeligt, at han troer, De har i Sinde at stege ham, og derpaa spise saa meget af hans Steg, at De maae kaste op, ligesom en Mariner, der har været to Timer ude; og, naar jeg maa sige min sande Mening, saa troer jeg, at de Fleste vilde have faaet det Samme ud af deres Tegn, der ere saa canibalske, som jeg nogensinde har seet i mine Dage."

„Og hvad Satan fik han ud af Deres, Mester Kogebog?" udbrød Capitainen hidsigt. „Troede han, at De vilde spege deres Legeme med fiorten Dages Faste? Aa

nei, Leach; De er en meget agtværdig Over-Styrmand, men kiender ikke mere til Joh Bunks Principer, end denne Avisskriver kiender til Sandhed og Anstændighed. Det er Deres forkeerte Maneer, der har bragt Manden ud af sin Cours. Han har netop indpodet Deres Idee i min Meddelelse, og har indviklet sig i en Categorie, som ingen Bog kunde raisonere ham ud af, førend hans Frygt er overstaaet. Logik er spildt paa alle umælende Dyr," sagde den gamle Joh Bunk. „Hør nu, Leach, jeg har Lyst til at lade den Slyngel drive af, og priisdømme Gevær og Kniv til Bedste for os. Jeg troer, at jeg vil sove bedre i den Overbeviisning, at han traver om i Sandet, glad over ikke at skulle flaaes i Morgen tidligt."

„Det nytter ikke at holde ham tilbage, Hr. Capitain, thi hans Bakskammerat, der foer væk paa Dromedaren, vil seile hundrede Fod, naar han seiler een; og, dersom Deres Horde ogsaa virkelig skulde blive underrettet om vor Nærværelse, saa vil det ikke blive af denne. Han maa afvæbnes; og, naar vi tage hans Krudtpose, faae vi Ammunition til hans Gevær, der vil skyde en Kugle lige saa langt som Dronning Annas Lomme-Pistol. Hvad mig angaaer, Hr. Capitain, troer jeg, at det ikke nytter stor at beholde ham, thi jeg tvivler paa, at han vil

komme til at forstaae os, om han blev en Maaned og gik i Skole hele Tiden."

„De har fuldkommen Ret, og saa længe han er her, udsætte vi os for ubehagelige Misforstaaelser; kap derfor hans Surringer, sæt ham i Drivt, og lad ham gaae Fanden i Vold."

Styrmanden, der nu var bleven søvnig, giorde som ham var befalet, og i næste Øieblik var Araberen fri. I Begyndelsen vidste det ulykkelige Væsen ikke, hvad han skulde giøre med sin Frihed, men et kraftigt Slag, à **posteriori**, af Capitainens Fod, thi hans Humanitet var af den grovere, semandsagtige Slags, satte ham snart i Fart op ad Trappen. Da de tvende Sømænd kom op paa Dækket, sprang deres Fange allerede ned paa Stillagen, og Øieblikket efter saae de utydeligt hans behændige Figur klattre op ad Banken; da han havde naaet denne, løb han ind i Ørkenen og forsvandt.

Ingen Andre end Folk, hvis Følelser vare hærdede ved længe at have været udsatte for Farer, vilde have været i Stand til at sove under saadanne Omstændigheder, som disse tvende Sømænd befandt sig i; men de vare begge for koldblodige, og alt for vante til at fatte dem øieblikkeligen efter pludselig Uro, til at spilde et kostbart Øieblik med qvindelige Betænkeligheder, da de

vidste, at Brugen af al deres physiske Kraft vilde gjøres nødig den følgende Morgen, hvad enten Araberen kom eller ikke. De gave deres Ordre til Udkigene, befalede strenge Forsigtighedsregler, som disse skulde meddele dem, der afløste dem, og Capitainen lagde sig derpaa i den Køie, hvor den ulykkelige Danske, der var Fange i Ørkenen, havde ligget, medens Leach gik i Jollen og blev roet ud til Storbaaden. Det varede ikke fem Minuter efter at begge havde lagt Hovedet paa Puden, førend de vare i en dyb Søvn.

Andet Capitel.

Ja, han gjør det godt nok, naar han vil,
Det gjør jeg ogsaa; han gjør det mere yndefuldt, men
Jeg gjør det mere naturligt.

Tolvte Nat.

Søvnen er sød for den Trætte. Af alle dem, der saaledes hvilede i dens Arme, ved Randen af den store Ørken, hvert Øieblik udsatte for et Angreb af dens grusomme og rovbegjærlige Beboere, var der kun een, der tænkte paa Faren; skjønt han i Sandhed var saa lidt udsat, at

den vilde være langt ringere for ham end for de fleste Andre, dersom han ikke havde besiddet en Phantasi, der oftere tiente til at vildlede ham, end til at giøre noget Nyttigt eller Behageligt. Denne Person var i en af Baadene, og da disse laae temmelig langt fra Land, og de Indfødte sandsynligviis ikke vilde have forstaaet at benytte et Fartøi, om de end havde havt noget, var han altsaa i Sikkerhed for Alt, undtagen et Skud fra deres lange Geværer. Men denne ubetydelige Risico var tilstrækkelig til at holde ham vaagen, da det var en meget forskiellig Sag, at nære Ondskab, udsprede Rygter, udgive Skamskrifter og smigre Folket, og at udsætte sig for en Salve Geværild. Til hiint havde Naturen, Herkomst, Opdragelse og Vane giort Hr. Dodge særdeles skikket, medens han ikke i mindste Maade egnede sig til dette. Uagtet Leach, idet han satte Udkig ombord i Fartøierne, ganske havde overseet Udgiveren af den driftige Grandsker, saa havde dog dennes Grandsken aldrig været ivrigere beskiæftiget end hele denne lange Nat, og tyve Gange vilde han have forstyrret Folkene ved falsk Allarm, var det ikke blevet forhindret ved de phlegmatiske Matrosers kolde Ligegyldighed, hvem denne Tieneste egentligen tilkom. Disse Brave kiendte for godt til Søvnens herlige Virkninger, til at lade deres Kammeraters Ro uden Grund forstyrres

af en Persons Feighed, der i Bevidstheden om sin egen Uværdighed havde en evig Spore til Frygt. Natten gik derfor roligt hen, og Vagterne fulgte regelmæssigt efter hverandre, indtil Udkigene i Vraget, ifølge Capitainens Ordre, vækkede Capitain Truck og hans Styrmænd.

Det var nu netop det Øieblik, da de første, saa at sige, flygtige Solstraaler giennemtrængte Atmosphæren og adspredte Mørket. Man saae ikke længere ved Stiernernes Lys, eller ved Maanelskin, skiønt der endnu var lidt tilbage af begge Dele; men de utydelige og omtaagede Gienstande erholdt deres sande Skikkelser, medens hvert Øieblik giorde deres Former mere tydelige.

Da Capitain Truck kom paa Dækket, kastede han sit første Blik mod Havet; thi var dets Roligheed alvorligt forstyrret, vilde det have været Dødsdom over alle hans Forhaabninger. Heldigviis var der i denne Henseende ingen Forandring.

„Det lader til, at Vinden har løbet Veiret fra sig i den sidste Storm, Styrmand," sagde han, „og vi ville sandsynligviis faae Rundholterne udenom saa mageligt, som om de vare Saugeblokke i en Mølledam. Selv Donningen har lagt sig, og Brændingerne paa Barren see ud som Squalp i en Vaskeballe. Kald Folkene op, Leach, og lader os faae et Tag i disse Pinde førend Frokost,

ellers kunne vi maaskee endnu komme til at stege en Araber."

Leach praiede Fartøierne, og befalede at sende deres Folk i Land. Han slog derefter de sædvanlige Slag i Dækket og raabte „alle Mand op!" Forend en Minuts Forløb begyndte Folkene at komme paa Dækket, gabende og strækkende deres Arme; — thi Ingen havde taget Klæderne af, — og de Fleste sloge om sig til Høire og Venstre med deres Matrosvittigheder, med saa megen Ligegyldighed, som om de laae rolige i den Havn, de skulde til. Efter at de havde havt otte til ti Minutter for at ryste Søvnen af sig, og for at blive „luftede," som Leach kaldte det, blev hele Mandskabet mynstret paa Dækket af det danske Skib, med Undtagelse af een eller to Mand i Storbaaden og Hr. Dodge. Denne havde paataget sig det Hverv, at være Skildvagt i Jollen, der, som sædvanligt, laae ved Klipperne, for at bringe brugelige Sager ud.

„Send en Mand op i Forremers, Styrmand Leach," sagde Capitainen, idet han gabede som en Mønde; „en Karl med skarpe Øine; ikke saadan En, der læser med Næsen heelt nede i det daarlige Veir i Almanakken; og lad ham see ud i Ørkenen efter Araberen."

Endskiønt Undergodset var taget ned og bragt i

Storbaaden, var en Taklejolle naiet paa hver Mast, og en Mand blev derfor heist op i Forremers, saa snart som muligt. Da det endnu var for disigt til at skielne Gienstandene langt fra med Nøiagtighed, praiede Capitainen, og bad ham blive, hvor han var, indtil han fik Ordre at komme ned, og at holde skarpt Udgik.

„I Nat havde vi et Besøg af en af disse Fyre," tilføiede han, „og da det saae ud til at være en forsulten Slyngel, maa han være en større Nar, end jeg antager ham for, dersom han ikke kommer snart tilbage efter noget af det Oxekiød og Stokfisk, der er i Braget. See vel ud!"

Skiønt Folkene vare vante til deres Chefs Manerer, saae de alvorlige paa hverandre, kastede Sideblik til deres Vaaben, og derpaa udvirkede denne Underretning netop, hvad Capitainen havde havt i Sinde, nemlig at faae dem til at tage fat paa Arbeidet med tredobbelt Kraft.

„Lader dem tykke paa det, istedetfor paa deres Skraa-Tobak," sagde Capitainen til Leach, idet han gik efter en Glød i Kabyssen, for at tænde sin Sigar. „Jeg tør svare for, at Bukkene ikke komme langsommere op efter den Underretning; saadanne forviklede Philosopher som nogle af disse Kavalerer ere!"

Denne Forudsigelse var ganske rigtig, thi i Stedet

for at gaae om og gabe og strække sig paa Dækket, hvilket de fleste hidtil havde giort, begyndte Folkene for Alvor at tage fat paa Arbeidet, raabte til hverandre at komme til Jollerne og Spilbommene, og at støtte Rodenderne af Bukkene.

„Hiv væk!" raabte Styrmanden, smilende ved Tanken om den hurtige Virkning af Capitainens Bemærkning; „hiver om med hverandre, Folk, og lader os sætte disse Been paa Fødderne, for at de kunne gaae."

Da denne Ordre blev hurtigt udført, var det endnu ikke lys Dag, førend Bukkene vare paa deres Pladser og støttede. Alle vare de lutter Activitet; og, da deres Arbeide blev foretaaet af Mænd, der i ethvert Tilfælde forstode deres Fag, vilde det have forundret Folk, der ikke vare Sømænd, at see den Lethed, hvormed Mandskabet derefter hævede et Rundholt saa svært som Stormasten, og lod det hænge frit i Luften, saa høit, at det kunde bringes ud over Siden. Nedfiringen var et ubetydeligt Arbeid, og den massive Mast laae snart med dens hele Længde paa Sandet. Capitain Truck kiendte Vigtigheden af dette Stykke i Særdeleshed; thi han kunde hiælpe sig med den Deel af Fokkemasten, der endnu stod i Paketten, hvorimod han uden denne Mast umuligt kunde forskaffe sig nogen Reisning Agter af synderlig Nytte. Han raabte

derfor til Folkene, idet han sprang ned paa Stillagen, at de skulde følge ham, og sætte Stormasten i Vandet, førend de holdt Frokost.

„Lader os sikkre os denne Karl, mine Gutter," tilføiede han, „thi det er vort Haab. Naar vi først have denne sikkert i vor Flaade, kunne vi endnu giøre en Overreise; Ingen maa tænke paa sine Tænder, førend den er udenfor al Fare. Denne Pind maae vi have, om vi saa skulle føre Krig med Keiseren af Marokko, for at faae den."

Folkene, der vidste, hvor nødvendigt det var at anstrænge sig, arbeidede med Iver. Mersét blev taget af og baaret ned til Vandet; Masten blev baret rundt, og rullet ned efter det, dog ikke uden Besvær, da man havde ladet Langsalingerne blive paa; men Sandets nedadgaaende Skraaning lettede Arbeidet. Da den var tæt ved Vandet, fik de Toppen flot ved Hiælp af Haandspader, eller saa nær flot, at der kun behøvedes liden Magt til at bevæge den. En Line fra Fartøierne blev da giort fast om Yderenden, og Mersét fanget til denne.

„Faae nu Haandspaderne under den, Gutter, og hiv væk!" raabte Capitainen. „Haler med hverandre, og holder Pinden lige, — hiv, saa er Toppen flot! — Hal, hal væk i Jollen! — Hiver Alle paa een Gang, bruger

Jeres Kæmpekræfter! — I vandt tre Fod dette Tag, mine Gutter, — tager fat igien, Gentlemen, som I ere, — og rører Jer sammen som Pigerne i Cotillion — Væk med den! — Hvad Fanden gloer Du paa i Forremers? Har Du ikke andet at bestille, end at more Dig over at see os slide Indvoldene ud af os?"

Den dybtfølte Interesse for at komme i Besiddelse af dette vigtige Stykke havde udstrakt sig til Udkigen i Merset, og i Stedet for at holde Øinene paa Ørkenen, som man havde befalet ham, saae han ned paa dem, der arbeidede, og forraadede sin Deeltagelse i deres Anstrængelser ved at bugte sit Legeme, og lade som om han halede med sine Kammerater. Da han blev advaret om sin Forsømmelighed ved denne strenge Irettesættelse, vendte han sig hurtigt om imod Ørkenen, og i næste Øieblik lød det frygtelige Raab: „Araberne!"

Alle Folkene hørte op med at arbeide, og stode netop i Begreb med at ile i Masse til deres Vaaben, da Capitainens større Rolighed holdt dem tilbage.

„Hvor har Du dem?" spurgte han alvorligt.

„Paa den fierneste Sandhøi, omtrent een og en halv Miil inde i Land."

„Hvordan styre de?"

„Lige paa os, Hr. Capitain."

„Paa hvad Maade reise de?"

„De have Kameler og Heste; de ride Alle, Hr. Capitain."

„Hvormange ere De?"

Manden taug, som for at tælle, og derefter raabte han:

„De ere stærke, Hr. Capitain; gode Hundrede, troer jeg. De have brast bak, og det lader til, at de lodde omkring for at finde Ankerplads."

Capitain Truck betænkte sig, og saae sørgmodigt paa Masten.

„Gutter!" sagde han, idet han ivrigt pegede paa det store Tømmer, „denne Mast er af større Vigtighed for os, end Dien ved det moderlige Bryst i vor Barndom. Det er vor Mad og Drikke, vort Liv og Haab. Lader os sværge, at vi ville have den trods tusind Araber. Tager fat paa Jeres Haandspader, og hiver, naar jeg siger til — hiv ham, som om I havde en Verden at sætte i Bevægelse, hiv, Folk, hiv!"

Folkene adlode, og Masten blev bragt over Halvveien til Søen. Men nu raabte Manden paa Udgik, at Araberne nærmede sig hurtigt imod Skibet.

„Anstrenger Eder endnu en Gang, Folk," sagde Capitain Truck, rødmende af Angest, og kastede sin Hat paa Jorden, for selv at give et Exempel, — „hiv!"

Folkene heve, og Stormasten var flot.

„Nu til Baaben, Gutter, og Du, i Mersel, hold Dig skiult bag Toppen af Masten. Vi maae være parate til at vise disse Herrer, at vi ikke ere bange for dem.“ Et Vink underrettede Folkene i Fartøierne om, at de skulde hale til dem, og det vigtige Tømmer flød langsomt over Barren ud til Flaaden. —

Folkene ilede nu op paa Skibet, som Capitainen erklærede, at han kunde forsvare mod en heel Horde, medens Hr. Dodge uimodstaaeligt begyndte at vrikke med Jollen, saa godt han kunde, ud til Storbaaden. Alle Modforestillinger vare forgiæves, da han havde naaet Barren, førend man blev ham vaer. Baade Sir George Templemore og Hr. Monday erklærede ham lydeligt for en skiændig Desertør fra dem, der vare i Land, men forgiæves. Uheldigviis for ham var hans Dygtighed ikke saa stor som hans Iver, og da han indsaae, da han kom paa Barren, at han ikke var i Stand til at stevne Søen med Fartøiet, eller til paa nogen Maade at regiere det, sprang han i Vandet og svømmede rask ud imod Storbaaden. Da han svømmede godt, kom han i god Behold ombord, inderlig forbandende al Reisen, Ørkenen, Araberne, og Menneskeligheden i Almindelighed, medens han ønskede, at han sad roligt hiemme i Dodgeopolis igien iblandt sine elskede

Landsmænd. Baaden drev naturligviis tilbage paa Stranden, og blev siden taget i Bevogtning af tvende af Montauks Folk.

Saasnart som Capitain Truck var kommen op paa Bragets Dæk, bleve Vaabnene uddeelte til Folkene. Det var hans Politik ikke at begynde Krigen, thi han havde egentligt Intet at vinde derved; men uden at tale derom, havde han fast besluttet, at han ikke vilde lade sig tage levende til Fange, saalænge der var Mulighed for at afværge en saadan Ulykke. Manden paa Fortoppen gav stadigt Underretning om Arabernes Bevægelser, og snart meldte han, at de havde giort Holdt paa Pistolskuds Afstand fra Banken, og at hans første Overslag over deres Styrke ikke var langt fra Sandheden.

Imidlertid var Capitain Truck langt fra fornøiet med sin Stilling. Banken var høiere end Skibets Dæk, og saa nær dette, at det Opstaaende havde været til liden Gavn, om det endog havde havt nogen forsvarlig Tykkelse, som det dog ikke havde. Da Skibet laae lidt over til den ene Side med Bougen imod Land, var det ogsaa udsat for en langsskibs Ild, og en listig Fiende kunde ved at giøre sig en Skandse af Banken, uden at udsætte sig selv, skyde alle Folkene paa Dækket. Fienden havde saa megen Overmagt, at man ikke kunde giøre et Angreb paa

Sletten; og, endskiont Klipperne afgave et temmelig godt Skiul mod Land, havde de intet mod Skibet. Han turde ikke dele sin Magt, — og ved at forlade Skibet vilde han give det i Arabernes Vold, som saa vilde komme til at beherske den anden Stilling, og bemægtige sig det øvrige Forraad, som han gierne vilde have med sig.

Menneskct er hurtigt til at tænke i farefulde Øieblik; og, endskiont Capitainen befandt sig i en ualmindelig og vanskelig Stilling, giorde dog hans praktiske Kundskaber og store Koldblodighed ham til en uvurdeerlig Anfører for dem, der stode under ham.

„Jeg veed ikke, mine Herrer," sagde han, idet han henvendte sig til Passagererne og Styrmændene, „om Vattel har foreskrevet nogle brugelige Regler for dette Tilfælde. I een Henseende ere Araberne dette Lands lovmæssige Besiddere; men det er en Ørken, — og en Ørken er ligesom Søen, fælleds Eiendom for Øieblikket for Alle, der ere der. I Africa gives der ingen Havari-Commissionairer, og rimeligviis ingen Love angaaende Skibbrud, uden den Stærkeres Ret. Vi ere desuden drevne herind af Storm, — og det er en Categori, hvorom Vattel har udtrykt sig meget omstændeligt. Vi kunne fordre Giæstfrihed af disse Arabere; og, dersom den ikke frivilligt bliver os udviist, saa skal Fanden tage mig, mine Herrer,

om jeg ikke har Lyst at tiltvinge mig saa megen, som jeg har Brug for! Hr. Monday, jeg vilde gierne høre Deres Mening om denne Sag."

„Jh nu, Hr. Capitain," svarede Monday, „jeg har den største Agtelse for Deres Kundskaber, Hr. Capitain Truck, og er lige villig til Krig og Fred, skiønt mit Kald egentlig er fredeligt. Jeg vilde, om muligt, begynde Underhandlinger; og, dersom De vil tillade at jeg giver min Mening, derefter Krig."

„Jeg er ganske af samme Mening, min Herre; men paa hvad Maade skulle vi underhandle med Folk, som vi ikke kunne faae til at forstaae et Ord af hvad vi sige? Man kunde vel giøre Noget med dem, naar de vare drevne i Minesproget; men jeg har Grund til at troe dem saa dumme som Tossefugle, hvad det angaaer. Vi komme i en Categorie allerede i første Protocol, som Skriverne sige."

Hr. Monday troede dog, at der var et Sprog, som ethvert Menneske maatte forstaae, og han havde stor Lyst til at prøve det. Ved at lede omkring i Vraget, havde han fundet et Flaskefoder, foruden en Kiste Genever, og han troede, om man giorde Araberne en Foræring af disse Sager, vilde det i det Mindste have den Virkning, at faae dem i godt Humeur.

„Jeg har seet Folk, der i Handelsanliggender vare saa stivsindede som Muulæsler, naar de bleve tort trakterede, Hr. Capitain, blive saare rimelige og eftergivende ved Flasken," sagde han, efter at have beskrevet, hvor Drikkevarerne laae; „og jeg troer, at, naar vi give Araberne disse, ville de blive bedre stemte imod os, efter at have havt dem en kort Tid. Hvis det ikke skulde blive Tilfældet, saa vil jeg, for min Part, have mindre imod at skyde dem."

„Jeg har et eller andet Sted hørt, at Muhamedanerne aldrig drikke," bemærkede Sir George; „og, hvis det er Tilfældet, ville de foragte vor Gave. Dernæst er der den Omstændighed, at, dersom disse ere de Samme, som først have taget Skibet i Besiddelse, ville de muligen ikke takke os for at give dem en saa ringe Deel af det, som de kunne gjøre Fordring paa at eie heelt. Og jeg skulde mene, at jeg ikke vilde være den meget forbunden, der tilbød mig at beholde mine Patent-Pistoler, imod at han vilde tage mine Patent-Barbeerknive, eller det ostindiske Toiletskriin, eller hvilketsomhelst Andet."

„En herlig Forklaring, Sir George, og jeg vilde være ganske af Deres Mening, dersom jeg ikke troede, at de virkeligen ville blive blødhiertede ved at faae lidt at

drikke. Havde jeg en passende Ambassadeur at sende med Gaven, vilde jeg strax bestemme mig til denne Plan."

Efter et Øieblikks Betænkning tilbød Hr. Monday sig muntert at gaae til Araberne med Forslaget, naar En vilde gaae med ham, thi han var klog nok til at indsee Sandsynligheden for, at de ikke vilde tage ham til Fange, medens der endnu var et saa stærkt Parti tilbage at overvinde, — og han havde Mod nok til at udsætte sig for Muligheden af det Modsatte. Alt, hvad han forlangte, var en Ledsager, og den Frivilliges raske Beslutning gjorde saa stærkt Indtryk paa Capitain Truck, at han besluttede sig til at følge med ham; men begge Styrmændene og alle Folkene modsatte sig dristigt, men dog ærbødigt denne Plan. De kunde begynde Krig, om de vilde, men de skulde ikke flyve ubevæbnet i Løvens Gab, uden at gjøre Modstand.

„Det er heller ikke nødvendigt," sagde Hr. Monday. „Jeg havde gierne seet, at en Gentleman gjorde mig Selskab; men ingen af disse brave Folk ville have imod at tilbringe en Time i den arabiske Sheiks Selskab ved en Flaske Viin. Hvad sige I, mine Gutter, er der en af Jer, der gaaer frivillig med?"

„Ja, ja vel!" raabte ti til tolv af dem i eet Nu.

„Dette gaaer aldrig an," afbrød Capitainen; „jeg trænger til mine Folk; thi mit Hjerte hænger endnu ved

disse to Pinde, der ere tilbage, og vi have Næsesø og en frisk Kuling at kæmpe imod, for at komme tilbage til Skibet. Ved Sant Georg, nu har jeg det! Hvad siger De om at faae Hr. Dodge til Kammerat, Hr. Monday? Han er vant til Comiteer, og lider den Tieneste; desuden trænger han til en Opmuntring oven paa den Dukkert, han fik. Leach, tag et Par Mand og gaae ud med Jollen og bring Hr. Dodge i Land. Hils ham fra mig og siig, at han eenstemmig er bleven valgt til en høist ærefuld og indbringende, — ja, og populair Tieneste.»

Da dette var en Ordre, betænkte Styrmanden sig ikke paa at adlyde. Han var snart flot og paa Veien til Storbaaden. Capitainen praiede op til Merset og spurgte, hvad Araberne toge sig for. Svaret lød tilfredsstillende, da de endnu havde travlt med deres Kameler og med at opslaae Telte. Dette saae altsaa ikke ud til en øieblikkelig Krig, og efter at Truck havde bedet Manden at give betimelig Underretning, naar de kom nærmere, troede han endnu at have Tid til at flytte sine Bukke, og tage Mesansmasten ud; han gav sig altsaa ufortøvet i Arbeid dermed.

Da hver Mand arbeidede som om det gialdt hans Liv, havde de heist denne lette Mast tilstrækkeligt høit efter femten Minuters Forløb. Ti Minuter til, og Rod-

enden var fri af Siden, og i et Øieblik var den firet ned paa Sandet, næsten saa hurtigt som den kunde overhale Taklerne. At tage Mersét af og rulle den ned til Vandet optog kun et Par Minuters Tid, og Folkene bleve kaldte til Frokost; da Skildvagten i Mersét meldte, at Araberne vare endnu ved de samme Beskiæftigelser og malkede deres Kameler. Det var en lykkelig Trøst, og Alle spiste i Fred, i den Overbeviisning, at de, som de skiænkede saa liden Tiltro, ligeledes vare i Færd med fredelige Foretagender.

Hverken Araberne eller Matroserne spildte lang Tid paa deres Maaltid. Der blev snart efter rapporteret, at hine kom og gik i en østlig Retning i Partier paa femten til tyve Mand. Nu og da løb en Enkelt bort, og Andre kom tilbage paa Dromedarer, som om de holdt Communication med Afdelinger inde i Ørkenen. Alle disse Efterretninger giorde Capitainen meget urolig, og han ansaae det for høi Tid til at tage bestemte Forholdsregler for at bringe Sagen til Ende. Da det var fordeelagtigt for ham at vinde Tid, befalede han først Folkene at bringe Bukkene forud, fordi han endnu haabede at kunne faae Fokkemasten med sig, der vilde være ham til stor Nytte; thi da behøvede han ikke at laske en ny Top til den, der

stod i Skibet. Derpaa gik han til Side med sine tvende Ambassadeurer, for at give dem Instructioner.

Hr. Dodge saae sig ikke saa snart sikker i Storbaaden, forend hans Mod atter oplivedes, og med Modet hævede hans Underfundighed, Egenkiærlighed og Fiposkighed sig ogsaa. Saalænge han var i Vandet, var han det tammeste Væsen i Verden; han begyndte endog at betvivle Rigtigheden af alle sine mest yndede Ideer om Lighed og Frihed; thi Mennesket er hurtigt til at tænke i Faren, og der var et Øieblik, da han nær havde erkiendt sig selv for en Demagog og en Hykler i sin daglige Vandel, for En hvis Hovedmotiv var Interesse, og hvis herskende Lidenskaber vare Misundelse, Mistillid og Ondskab; eller med andre Ord, for den Mand han virkelig var. Hans næste Følelse var Skamfuldhed, og han studerede ivrigt paa en Undskyldning for den Mangel paa Mandhaftighed, som hans Handlemaade havde forraadt; men, idet vi forbigaae hans Taler ombord i Fartøiet, samt Maaden, hvorpaa Leach overtalte ham til at gaae i Land igien, ville vi undskylde ham med hans egne Ord, saaledes som han personlig udtrykte sig til Capitain Truck.

„Jeg maa have misforstaaet Deres Plan, Hr. Capitain," sagde han; „thi hvorledes det gik til, veed jeg egentlig ikke saa nøie, men der blev ikke saa snart giort

Anskrig for Arabernes Komme, førend jeg følte, at jeg burde være i Storbaaden, for at være paa min Post; men jeg troer, at det var, fordi jeg vidste, at Seilene og Rundholterne, for hvis Skyld vi ere her, vare for største Delen der, og at det var det Sted, som maatte paa det kraftigste forsvares. Jeg troer virkelig, om de havde vadet ud til os, vilde jeg have stridt som en Tiger."

„Derom er ingen Tvivl, min gode Herre, og som en vild Kat ovenikjøbet! Vi gjøre Alle urigtige Slutninger i Krig og i Politik, og der er Intet visere, end at de bedste Soldater i Længden ere de, som vige lidt i det første Angreb. Men Styrmand Leach har forklaret dem Hr. Mondays Plan, og jeg stoler paa Deres Mod og Iver, som der nu er en god Leilighed til at udvise, da det før kun var omtalt."

„Dersom det kun var at gaae Araberne i Møde med Sværd i Hjand, Hr. Capitain."

„Aah, pyt! min gode Ven, tag to Sværd, om De har Lyst. Den der er kamplysten, saaer sjeldent Slaget paa egne Vilkaar. Drik Araberne til med den ulykkelige Danskes Snapse; og, dersom de skulde gjøre mindste Mine til at komme ned imod os, stoler jeg paa, at De giver Anskrig, for at vi kunne være parate til at tage imod dem.

Stoel paa os, hvad Krigen angaaer, saa ville vi stole paa Dem, hvad Freden vedkommer"

„Hvorledes er det muligt, at vi kunne gjøre dette, Hr. Monday? Hvordan kunne vi give Anskrig itide?"

„Ih nu," afbrød Capitainen uforandret. „De behøver blot at skyde Sheiken, og det vil være to Fluer med eet Smæk; da De saa naturligviis vil tage begge Deres Pistoler frem og skyde væk paa dem med Styrbord og Bagbord; saa kan De stole paa, at vi skulle høre det."

„Det tvivler jeg ingenlunde paa, men jeg anseer det for en meget uforsigtig Fremgangsmaade. Det er, maa jeg sige, Hr. Monday, næsten at friste Forsynet! Jeg begynder at faae Samvittighedsskrupler. Jeg haaber, at De er vis paa, Hr. Capitain, at Intet af alt dette er imod Africas Love? Man bør tage Moralloven og Religionens Forskrifter i Betragtning. Mit Sind er særdeles modtageligt for disses Indflydelse!"

„De er alt for samvittighedsfuld til at være Diplomat," sagde Capitain Truck, idet han pustede Røgen af en ny Cigar fra sig mellem hvert andet Ord. „De behøver ikke at skyde noget af Fruentimmerne, og hvad behøver en Mand saa at betænke sig paa? Kom nu, lader os ikke snakke Tiden bort, men muntert til Arbeid. Alle vente det af dem, da Ingen kan giere det halvt saa godt,

og dersom De nogensinde skulde komme tilbage til Dodgeopolis, vil De have Stof til at skrive om for hver Dag i et halvt Aar. Skulde noget Alvorligt tilstøde Dem, kan De stole paa, at jeg skal lade Deres Minde vederfares Ret."

„Hr. Capitain, Hr. Capitain, det er gudsbespottende at tale med saadan Ligegyldighed om det Tilkommende. Mennesket taler sjeldent ustraffet om Døden, og det fornærmer mine Følelser at høre saa letsindig Tale om saadanne frygtelige Gienstande. Jeg gaaer, thi jeg indseer ikke, hvad vi ellers kunne gjøre; men lader os gaae fredeligt til Værks og med saadanne Presenter, at de kunne sikkre os en god Modtagelse og en sikker Tilbagegang."

„Hr. Monday tager Flaskefoderet, der tilhører den Danske, og De kan tage, hvad der er tilbage, undtagen Fokkemasten. Den vil jeg slaaes for, om saa Løverne komme ud af Ørkenen for at hiælpe Araberne."

Hr. Dodge havde endnu mange Indvendinger, hvoraf han yttrede nogle, medens han i sit Hiertes Indre følte langt flere. Havde han ikke havt det ulykkelige Bad, vilde han vistnok have beraabt sig paa sin Frihed som Passageer og ligefrem afslaaet at staae i Stikken ved en saadan Leilighed; men han følte, at han var en vanæret Mand, og at en eller anden dristig Handling var nødvendig for

at oprette hans Rygte. Arabernes Neutralitet opmuntrede ham desuden betydeligt; thi han hældede til den Mening, som Capitain Truck havde udtalt, at saa længe der var et stærkt bevæbnet Parti i Skibet, vilde Sheiken, dersom han var nogenlunde rimelig og fornuftig, ikke bruge Vold.

„De kunne sige ham, mine Herrer," vedblev Truck, „at saasnart jeg har vippet Fokkemasten ud af Vraget, skal jeg fortrække, og lade ham tage Vraget og Alt, hvad det indeholder, i Besiddelse. Den Pind kan han ikke have nogen Gavn af, og mig ligger den tungt paa Hiertet. Giør dette tydeligt for ham, og vi ville uden Tvivl skilles som de bedste Venner i Verden. Husk dog paa een Ting; saasnart De forlade os, begynde vi paa at lette Masten, og skulde der være Tegn til et Angreb, saa lad os faae det at vide itide, at vi kunne gribe til Vaaben."

Hr. Dodge lod sig overtale ved disse Ord til at gaae i dette Ærinde, skiønt hans Opfindsomhed og Frygt udfandt en anden Bevæggrund, som han passede vel paa ikke at forraade. Skulde det komme til et Slag, vidste han, at man vilde forlange, at han skulde stride, dersom han blev ombord, nu derimod kunde han skiule sig, indtil Affairen var forbi; thi for en Mand af hans Sindsbeskaffenhed, var tilkommende Slaveri mindre skrækkeligt end øieblikkelig Død.

Paa samme Tid som Hr. Monday og hans Ledsager bestege Banken, med Flaskefouteralet og nogle Ubetydeligheder, som denne havde fundet i Vraget, gave Folkene sig alvorligt i Færd med at naae deres store Maal, da de vare underrettede om, at Araberne endnu forholdt sig rolige. Paa Randen af Sletten tog Capitain Truck Afsked med Ambassadeurerne, men blev nogen Tid staaende for at recognosere Sagernes Tilstand i den vilde Leir, der var opslaaet knap to hundrede Skridt fra det Sted, han stod. Arabernes Antal var sikkert ikke overdrevet, og det, der foruroligede ham mest, var, at de havde bestandig Communication med andre Partier, som sandsynligviis laae bagved en Række Sandhøie, der begrændsede Udsigten til mindre end en Miils Afstand fra Kysten, eftersom de alle kom og gik i denne Retning. Da han havde seet begge sine envoyés gaae ind i selve Leiren, satte han en Udkig paa Banken og vendte tilbage til Vraget, for at drive paa det vigtige Arbeid.

Hr. Monday var den af de tvende Sendebud, der handlede, saasnart de rigtigt havde begyndt deres Ærinde. Han var modig, tænkte ikke paa Farer, hvor de ikke vare øiensynlige, og havde stor Tro til Flaskefouteralets fredopvækkende Egenskaber. En Araber traadte dem i Møde, da de kom i Nærheden af Teltene; og, endskiønt de ikke

kunde giøre sig forstaaelige ved Tale, lykkedes det dem ved Tegn og det ene Ord: „Sheik," at erholde Adgang til denne.

Ørkenens Beboere ere saa ofte blevne beskrevne, at vi ville antage, at de ere Læseren bekiendte, og fortsætte Fortællingen, som om vi havde med Christne at bestille. Meget af hvad der er skrevet om Arabernes Gjæstfrihed er, om end med Hensyn til nogle af dem, dog neppe Sandhed, naar Talen er om de Horder, der vandre om ved Atlanterhavets Kyster, hvor de hyppige Forliis synes at have havt samme Virkning paa deres Skikke og Sæder, som man veed de foraarsage andre Steder. Men et Skib, der var beskyttet af nogle faa udasede og strandede Søfolk, og et Skib, forsvaret af et stærkt og bevæbnet Parti, som det Capitain Truck anførte, fremstillede meget forskiellige Hindringer for disse frygtsomme Barbarer. De kiendte den store Fordeel, de havde ved at blive paa deres egen Grund, og vilde hellere see Begivenhederne an, end udsætte sig for en Strid, hvis Udfald var tvivlsomt. Adskillige af dem havde været i Magador og andre Steder, hvor de havde faaet temmelig rigtige Ideer om Skibenes Styrke; og, da de vare overbeviste om, at de Folk, der nu arbeidede paa Braget, ikke vare i Stand til at føre Ladningen bort, holdt deres Hovedaarsag, Nysgierrighed

og Forsigtighed, tilligemed visse Planer, der allerede vare aftalte imellem deres Anførere, dem rolige, i det Mindste for Øieblikket.

Man behøvede ikke at fortælle disse Folk, at der var et andet Skib ikke langt fra, thi saa uvidende vare de ikke, og deres Speidere havde været sendt i alle Retninger for at overbevise sig derom, førend de toge deres endelige Forholdsregler; thi Sheiken selv kiendte temmelig nøie til et Krigsskibs Styrke, og til Faren ved at give sig i Strid med et saadant. Resultatet af hans Politik vil derfor bedre vise sig i Løbet af Fortællingen.

Den Modtagelse, som Capitain Trucks tvende Udsendte nøde, var maskeret med den smilende og høflige Velvillie, som synes at aftage, eftersom man kommer mere vestlig, og tiltage, naar man reiser Øster efter; men den var dog mindre ceremoniel, end om de havde befundet sig hos en indianst Rajah. Sheiken var egentlig ikke Sheik, ei heller bestod Partiet af virkelige Araber, skiønt vi i Almindelighed have kaldet dem saaledes. Hiin var dog en Mand, der besad Myndighed, og han, saavelsom hans Folk havde saa meget tilfælleds, saavel hvad Oprindelsen som Charakteren angaae, med de Horder, der opholde sig Østen for det røde Hav, at de ere nøiagtigt nok beskrevne ved det Navn, vi have givet dem.

Med Tegn anmodede de Hr. Monday og Hr. Dodge om at tage Sæde, og Forfriskninger bleve tilbudte. Da disse ikke vare meget indbydende, var Hr. Monday ikke seen med at tilbyde sin egen Gave, og med at anbefale dens Godhed, ved at vise dem, hvorledes man bar sig ad dermed. Endskiønt de vare Muhamedanere, giorde de sig ingen Samvittighed af at nippe til Glasset, og ti Minuters Gebærden, Drikken og Gesticuleren bragte en Slags venskabelig Forstaaelse tilveie imellem de to Partier.

Den Mand, der var tagen til Fange af Capitain Truck den forrige Aften paa en saa uceremoniel Maade, — blev nu ført ind, og de udtrykte stor Nysgierrighed efter at faae at vide, om hans Fortælling angaaende de Fremmedes Lyst til at spise deres Medskabninger var sand. For flere Menneskealdere siden havde Ørkenens Beboere opsamlet visse Historier om Søfolk, der spiste deres Skibskammerater, fra nogle af deres Fanger, og der var Sagn i Omløb blandt dem, som denne Mands Forklaring igien havde bragt paa Bane. Havde Sheiken holdt en Dagbog, som Hr. Dodge, vilde sandsynligviis Resultatet af disse Undersøgelser have været en Indledning om Amerikanernes Skikke og Sæder, der var ligesaa original, som de Anskuelser, Udgiveren af den drivtige Grandsker havde om de forskiellige Nationer, han havde besøgt.

Hr. Monday saae opmærksomt paa den Pantomime, Araberen giorde, for at forklare Capitain Trucks Lyst til at stege ham; og, da denne Forestilling var færdig, underrettede han dem alvorligt om, at Sheiken havde indbudt dem til at blive og spise til Middag, — hvilket Monday med Fornøielse tog imod; men den frygtsomme Dodge havde en anden Auskuelse af denne Sag; thi paa Grund af en Overeensstemmelse i Meningerne, der virkelig talte til Minespogets Ære, var han kommen til samme Resultat som den stakkels Araber, — med den Forskiel, at han troede, Araberne havde i Sinde at anrette et Maaltid af hans egen Person. Hr. Monday, der var en inderlig Liebhaver af Beufsteg og Brændeviin, foragtede denne Tanke, og ansaae Sagen for afgiort, da han, pegende paa et Par unge Kameler, spurgte Avisskriveren, om han troede, at noget Menneske, Tyrk eller Christen, vilde falde paa at spise saadan en slank, mager og uappetitlig Fyr som ham, naar de havde saa megen fortrinlig Føde lige ved Haanden. „Tag Deres Part af Drikkevarerne, naar de gaae om, Mand, og stil Dem tilfreds hvad Middagsmaden angaaer, den tvivler jeg ikke paa bliver suffisant og ordentlig. Havde jeg vidst af den Høflighed, de vise os, vilde jeg have bragt et Stel Knive og Gafler med til Sheiken fra Birmingham, thi han lader virkelig til

at være en høflig og forekommende Mand. Og jeg er vis paa, at vi ville i ham finde en herlig Karl, naar han har faaet et Par Kameelstege og et passende Antal Snapse i Livet. Hr. Sheik, Deres Skaal."

Tilfældet kunde neppe have bragt tvende Mennesker sammen under saa særegne Omstændigheder, hvis Charakterer vare mere modsatte end Hr. Monday og Hr. Dodge. De vare to fuldkomne Exemplarer paa tvende store Klasser i de respective Nationer, og saa aldeles forskiellige i alle Henseender, at man med Hensyn til dem neppe skulde være istand til at tænke sig, at de vare Skud fra samme Stamme. Hiin var taabelig, stivsindet, dristig, ligefrem, hiertelig i sine Maneirer, og temmelig oprigtig, skiønt han, trods al hans tilsyneladende Frimodighed bedrog i Handelsanliggender; denne mistroisk, spidsfindig snarere end hurtig af Fatteevne, falsk, servil, naar han troede det til sin Fordeel, ellers altid misundelig og bagtalerisk, og dertil et roligt Væsen, der i det mindste havde den Fordeel, at han ikke forekom saa falsk, som han virkelig var. Begge vare fulde af Fordomme, der hos Hr. Monday havde sin Grund i gamle Anskuelser om Religion, Politik og Moral; hos den anden, i Provindsialismens Laster og en Opdragelse, der ikke var ganske fri for det syttende Aarhundredes Fanatisme. En fuldkommen modsat Maade

at opfatte Forholdet i denne Sammenkomst var en Følge af denne Charaktercrforskiellighed. Medens nemlig Hr. Monday vilde tage det Hele paa en venskabelig Maade, var Hr. Dodge lutter Mistanke, og havde de den Gang gaaet tilbage til Vraget, vilde denne have raabt til Vaaben, hvorimod hiin vilde have raadet Capitain Truck til at gaae og besøge Sheiken paa samme Maade, som man aflægger en agtværdig og behagelig Nabo et Besøg.

Tredie Capitel.

Det er af mere Værd end Kongeriger!
Langt mere kostbar end Livskildens røde Skat!
Oh! Lad det ikke undslippe Dig!

Cotton.

Saaledes stode Sagerne; Sheiken og hans Giester underholdt sig ved Gebærder paa en saadan Maade, at Ingen forstode Noget deraf; Hr. Monday drak, Hr. Dodge var fuld af Anelser, og Afdelingerne forlode Leiren og kom hver ti Minutter, da en Araber ivrigt pegede med sin ene Haand hen imod den Retning, hvor Vraget

laae. Toppen af Fokkemasten hævede sig langsomt i Veiret, og Udkigen i Mersetklyngede sig fast til Masten, der begyndte at kantre, for ikke at falde ned. — Sheiken lod som om han smilte; men det var tydeligt at see hans Uro, og to eller tre Bud bleve skikkede ud af Leiren. Nu begyndte Toppen at synke, og forsvandt snart under Banken.

Man kunde see, at Araberne antoge, at Øieblikket var kommet, da det var deres Politik at lægge sig derimellem. Sheiken forlod derfor sine Giester og lod et Par Andre, der havde været tilstede, underholde dem, idet han, saa godt han kunde, med Gebærder forsikkrede dem om sit varige Venskab. Efter at have lagt alle sine Vaaben fra sig, gik han, ledsaget af et Par gamle Folk, uforfærdede som han selv, til Banken, og steg roligt ned paa Stranden, hvor han fandt Capitain Truck i fuldt Arbeid med at faae Masten i Vandet. Mersetvar allerede flot, og hiin var baret rundt, saaledes at den kunde rulles ned, da de lumske, men alvorlige Barbarer kom ned iblandt Arbeidsfolkene. Da disse vare underrettede om deres Ankomst, og om at de vare ubevæbnede, forlod Ingen Arbeidet for at tage imod dem, undtagen Capitain Truck selv.

„Tag Dem af Masten, Leach," sagde han, „medens jeg underholder disse Herrer. Det er et godt Tegn, at de komme til os uden Vaaben, og man skal aldrig sige om

os, at vi staae tilbage for dem i Høflighed. Om en halv Time ville vi være færdige, og saa skal det være dem vel undt, hvad der er tilbage af den Danske. — Deres Tiener, mine Herrer! Det er mig kiært at see Dem; maa jeg have den Ære at byde dem Alle min Haand, fra den Ældste til den Yngste."

Endskiønt Araberne ikke forstode noget, af hvad han sagde, lode de dog Capitain Truck give dem hver et hierteligt Haandtryk, imedens de smilede og mumlede deres egne Complimenter med lige saa megen tilsyneladende Velvillie, som den gamle Sømand laae for Dagen.

„Gud hielpe de Danske, dersom de ere blevne Slaver hos disse Kieltringer!" sagde Capitainen høit, medens han anden Gang rystede Sheikens Haand paa det aller hierteligste, „thi en nedrigere Tyvebande har jeg aldrig seet, Leach. Hr. Monday har prøvet Brændevinens Virkning paa dem, kan jeg mærke; thi den gamle Slyngel lugter af Genever blandet med Fidt. — Rul væk paa Masten, Gutter! et Par saadanne Tag endnu, saa have I den i dens rette Element, som Aviserne kalde det. — Det er mig en Fornøielse at giøre Deres Bekiendtskab, mine Herrer; vi ere slet forsynede med Stole her paa Sandet, men De maae tage til Takke med dem, vi have. — Styrmand Leach,

den arabiske Sheik; — Araber Sheiken, Styrmand Leach. Paa Banken der?»

„Hr. Capitain.»

„Ere Araberne rolige?»

„Omtrent tredive ere netop nu redne tilbage i Ørkenen paa Kameler, Hr. Capitain; ellers Intet.»

„Seer Du ikke noget til vore Passagerer?»

„Jo vel, Hr. Capitain. Her kommer Hr. Dodge for fulde Seil, lige mod Banken, saa net som han kan styre sin Cours!»

„Ha! — bliver han forfulgt?»

Folkene hørte op at arbeide og saae til Siden efter deres Vaaben.

„Nei, slet ikke, Hr. Capitain, og Monday kalder paa ham, og Araberne, synes jeg, lee. Hr. Monday spledser nu sin Storbras med en af disse Slyngler.»

„Lad da Atlanter-Havet see sig for, thi ellers løber Hr. Dodge lige over det. Hiv væk! Gutter, og vi ville faae den Pind flot, førend denne Herre er rigtigt tildæks.»

Folkene arbeidede muntert, men deres Iver var ikke nær saa stærk som den, Udgiveren af den drivtige Grandsker lagde for Dagen. Han brød nu igiennem Buskene og styrtede ned ad Banken med en Fart, der vilde have bragt ham til Dodgeopolis inden en Maaned, dersom den var

vedbleven. Araberne studsede over dette pludselige Syn, men da de saae, at alle de Omkringstaaende loe, fandt de sig godvilligt i denne Afbrydelse. Udkigen meldte nu, at Hr. Monday nærmede sig, ledsaget af halvtredsindstyve Arabere; men at disse vare uden Vaaben og hiin uden Hat. Øieblikket var critisk; men Capitain Trucks Rolighed forlod ham ikke. Efter at have givet en kort Ordre til Anden-Styrmand, at passe paa Vaabnene med en ringe Deel af Folkene, der forelobigen vare udvalgte dertil, ansporede han Mandskabet til forøgede Anstrængelser. Netop da dette var udført, saae man Hr. Monday paa Kanten af Banken, med en Flaske i den ene Haand, i den anden et Glas; han raabte af alle Kræfter til Hr. Dodge, at han skulde vende tilbage og drikke med Araberne.

„Gior ikke Christenheden til Skamme paa denne umandige Maade," sagde han, „men viis disse Ørkenens Herrer, at vi vide, hvad der passer sig; Capitain Truck, vil De ikke overtale Hr. Dodge til at komme tilbage. Jeg var i Færd med at synge: „**God save the King**," for Araberne, om lidt skulle vi have havt „**Rule Brittania**," saa vilde vi være blevne de bedste Venner paa Jorden. Capitain Truck, jeg har den Ære at drikke Deres Skaal."

Men Capitain Truck ansaae Sagen for alvorlig. Begge hans Udsendte vare komne tilbage i Sikkerhed;

thi Hr. Monday kom nu ned paa Stranden, rigtignok fulgt af alle Araberne, og Masten var flot. Han syntes derfor det var bedre, at Hr. Dodge blev, og at de saa roligt og saa snart som muligt skiltes fra det andet Parti. Han lod Udhaler-Enden gjøre fast om Masten; og, da denne langsomt gled ud igiennem Brændingen, gav han Ordre til at Folkene skulde samle deres Redskaber, tage deres Vaaben og alle forenes ved Klipperne, hvor Jollen endnu laae.

„Værer hurtige, mine Folk, men rolige; thi der er allerede et Hundrede af disse Slyngler paa Strandbreden, og alle de sidst Ankomne ere bevæbnede. Vi kunde vel tage et Par nyttige Ting endnu i Vraget, men Vinden begynder at blive vestlig, og vort Hovedformaal vil nu være at redde, hvad vi have faaet. Tag Hr. Monday med Dem, Leach, thi han er nu saa fuld af Diplomatik og Snapse, at han ikke tænker paa sin Sikkerhed. Hr. Dodge, seer jeg, har allerede stuvet sig i Jollen saa bequemt som det underste Lag i et Skib, der er ladet med Sirup. Vil De mynstre Mandskabet, Styrmand, og see til at Ingen mangler."

Sagerne havde nu betydeligt forandret sig paa Strandbreden. Vraget var fuldt af Arabere, hvoraf Nogle vare bevæbnede, andre ikke; medens Mukkerter, Kobeen, Haand-

spader, Tallier, Bundter af Takkelage og Merlespiger laae spredte omkring paa Sandet, der hvor Matroserne havde kastet dem. En Afdeling paa halvhundrede Arabere havde samlet sig om Klipperne, hvor nu alle Sofolkene stode imellem disse, og giorde sig Umage for at vedligeholde den gode Forstaaelse, som Hr. Monday havde oprettet. Da ogsaa endeel af disse vare bevæbnede, var Capitainen urolig over deres Bevægelser; men hans ringe Antal Folk og deres ufordeelagtige Stilling tvang ham til at foretrække List for Magt ved Indskibningen.

Araberne samlede sig nu i Flokke omkring Matroserne og blandede sig imellem disse, opfyldte Skibet og stillede sig op langs Strandbredden, over to Hundrede i Tallet. Det var nu tydeligt, at deres sande Styrke var bleven anslaaet for ringe, og at der bestandigt stødte flere til fra dem, der laae bag Sandhoiene. Alle de, der kom sidst, havde Vaaben af et eller andet Slags, og nogle bragte Geværer, som de gave til Sheiken, og til hine, der først vare gaaet ned paa Stranden. Alligevel saae alle Ansigter venlige ud, og Folkene kunde neppe udføre deres Ordrer for de hyppige Afbrydelser med at forsikkre de Indfødte om deres Venskab ved Gebærder og Haandtryk.

Men Capitain Truck troede sikkert, at de havde fiendtlige Hensigter; og, endskient han paa en Maade

havde ladet sig overrumple, begyndte han snart at rette sin Feil paa en meget fornuftig Maade og med en beundringsværdig Rolighed. Hans første Skridt var at trække Folkene ud fra dem, der pressede sig ind paa dem, hvilket han giorde ved at lade nogle Faa tage en Stilling, som kunde forsvares, høiere oppe paa Klipperne, da denne endog var temmeligt dækket, og havde directe Communication med det Sted, hvor de havde landet, og ved derpaa at befale de Øvrige, een efter een, at trække sig derhen. For at hindre et Udbrud, blev hver Mand kaldt bort ved Navn; paa denne Maade var hele Besætningen kommen paa det bestemte Sted, førend Araberen, der raabte og talede sammen, syntes at blive denne Maneuvre vaer. Da nogle af disse vilde følge med, bleve de høfligt holdte tilbage af Skildvagterne. I al den Tid behandlede Capitain Truck Sheiken med den inderligste Hjerteligheb, opholdt sig altid hos denne, midt iblandt Araberne. Imidlertid havde de begyndt at plyndre for Alvor i Vraget, og dette ansaae han for et gunstigt Symptom, da man desto mindre kunde vente, at Folk, der vare saaledes beskiæftigede, vilde giøre noget fiendtligt Angreb. Alligevel vidste han, at Fanger vare af stor Vigtighed for disse Barbarer, og at hans Folk vare udsatte for et skrækkeligt Nederlag,

naar han forsøgte paa at buxere Flaaden ud fra Land, dersom hine havde i Sinde at forebygge det.

Efter at have tænkt nogle Minuter paa sin Stilling, udstædte Capitain Truck sine endelige Befalinger. Jollen kunde til Nød bære tolv Mand, men den vilde blive bepakket, og Folkene meget udsatte for Geværild; han lod derfor otte gaae i den og roe ud til de andre Fartøier. Leach gik med denne Afdeling, i den dobbelte Hensigt: at styre den og være adskilt fra Capitainen, for at i det Mindste een af disse, der vare af saa stor Vigtighed for Paketten, kunde have Sandsynlighed for at reddes. Denne Adskillelse blev ogsaa udført, uden at Araberne satte sig derimod, men Capitain Truck lagde Mærke til, at Sheiken opmærksomt bevogtede deres Forehavende.

Saasnart Leach kom ud i Storbaaden, lod han et let Varpanker lægge ned i Jollen, og Bundter af det smækkreste Gods bleve lagte ovenpaa dette og i Bougen af Baaden. Saasnart dette var giort, blev Jollen roet ud et langt Stykke fra Land, imedens de først stak ud paa Godset i Storbaaden og siden fra Fartøiet selv, indtil der ikke var mere i dette. Varpankeret blev da kastet, og Folkene i Storbaaden begyndte at hale ind paa Enderne, der vare faste i det. Da Jollen strax kom tilbage, og dens Mandskab hjalp til ved Arbeidet, begyndte Rækken af

Fartøierne, efter at det Anker, for hvilket de havde ligget, først var lettet, at glide langsomt ud fra Kysten.

Capitain Truck havde rigtigt beregnet Virkningen af dette Foretagende. Bevægelsen var saa uventet og jevn, at Fartøierne og Flaaden vare varpede op til Ankeret, førend Araberne forstode, hvad der blev giort. Baadene vare nu over en fierdedeel Miil fra Vraget, thi Styrmand Leach havde stukket mere end to hundrede Favne smækkert Tougværk ud, og naturligviis saa langt borte, at Faren for Arabernes Geværer blev mindre, skiønt de endnu ikke vare udenfor Musketskuds Afstand. Der hengik næsten en Time med at udføre dette Arbeid, som sandsynligviis, eller muligt slet ikke kunde været udført paa anden Maade eller halvt saa hurtigt, da Sø og Kuling begge vare i Tiltagende.

Paa Grund af Veirets Tilstand og Barbarernes tiltagende Uroligheb længtes alle de, der vare paa Klipperne, ivrigt efter at være i deres Fartøier igien. En almindelig Kuling vilde tvinge dem til at opgive deres haardt fortiente Fordele, og det begyndte at blive temmelig øiensynligt efter de Bevægelser, der fandt Sted imellem dem, som omgave dem, at Venskabet ikke kunde vare længe. Selv den gamle Sheik trak sig tilbage, og, i Stedet for at gaae til Vraget, forenede han sig med Partiet paa Strand-

breden, hvor man saae ham i en alvorlig Samtale med nogle andre gamle Mænd, der alle giorde heftige Gebærder, idet de pegede paa Baadene og paa dem, der stode paa Klipperne.

Leach roede nu ind mod Barren med begge Jollerne og Chaloupen kun med to Aarer paa hver, da de halve Folk vare forblevne i Storbaaden. — Dette blev giort, for at Folkene ikke skulde blive forstuvede i det farlige Øieblik, og for at der kunde være Plads baade til at roe og slaaes, om det skulde behoves; thi alle disse Forsigtighedsregler vare tagne ifølge Capitain Trucks foreløbige Ordre. Da Fartøierne naaede Klipperne, ilede Folkene ikke med at komme ned i dem; men et Qvarteer hengik med Forberedelser, som om det var dem ligegyldigt at komme afsted, og selv da tog Jollen alene nogle ombord, og roede langsomt ud over Barren. Her laae den paa Aarerne, for i Nødsfald at dække de andre Baades Affart med deres Ild. Chaloupen fulgte denne Maneuvre, og Vragets Fartøi gik sidst fra Land. Capitain Truck var den sidste til at forlade Klippen; denne Embarcation blev dog giort hurtigt ved en pludselig Bevægelse.

Der blev alligevel ikke affyret eet Skud, og over al Forventning befandt Capitain Truck sig ombord i Stor-

baaden med alle sine Folk uskadte, og med alle de Rundholter, som han saa ivrigt havde ønsket at erholde. Arabernes Overbærenhed kunde han ikke begribe; thi han havde hvert Øieblik i de sidste to Timer ventet, at Fiendtlighederne vilde begynde. Ei heller var han endnu aldeles ude af al Fare, men der var Tid til at tænke, see sig om og tage sine nærmere Forholdsregler. Den første Melding, han modtog, sagde ham, at de kun havde lidet Vand og Provisioner. Folkene havde stolet paa at faae begge disse vigtige Artikler i Vraget, men i deres Iver for at sikkre sig Besiddelsen af Fokkemasten, og derefter at tage Vare paa dem selv, havde de glemt disse uundværlige Sager, snarere maaskee ogsaa fordi de vidste, at Montauk var saa nær ved dem, end paa Grund af Overilelse. Alligevel vare disse Gienstande meget ønskelige, om ikke aldeles nødvendigt, for Folkene, der sandsynligviis vilde faae mange Timers strengt Arbeid; og Capitain Trucks første Plan var at sende en Baad til Skibet efter Forraad. Han maatte alligevel, saa nødigt han vilde, opgive denne Beslutning, formedelst Veirets truende Udseende.

Der var ingen Fare for at faae en Storm, men en frisk Kuling stod ind imod Land, og Havets Overflade begyndte at blive saa oprørt som sædvanligt. Capitainen

forandrede derfor alle sine Planer og henvendte al sin Opmærksomhed paa at sikkre det vigtigste af Alt, Rundholterne.

„Imorgen kunne vi spise, mine Folk," sagde han: „men dersom vi miste disse Stykker Træ, ville vi kun have lidet Haab om at faae andre. Tag nogle Folk ud paa Flaaden, Styrmand Leach, og giør Surringerne dobbelt saa forsvarlige, medens jeg seer til at vi komme ud fra Land. Hvis det blæser mere op, ville vi have det nødigt, og dog være værre faren, end man kunde ønske det."

Styrmanden gik ud paa Flaaden, og gik i Arbeid med at sikkre alle Rundholterne ved forøgede Surringer; thi deres Bevægelser i Søen giorde disse allerede slappe, og udsatte Flaaden fra at skilles. Medens dette blev giort, tog man Liner og Varpankeret ombord i de tvende Joller, thi de havde heldigviis taget et af disse Ankere med fra Paketten, og fundet tvende i Vraget, og roede nu ud i Havet. Saasnart et Varpanker var kastet, blev det ophalt, som Storbaaden laae for, og Fartøierne bleve halte op til det, imedens den anden Jolle roede videre for at gientage denne Operation. Paa den Maade blev Flaaden og Alt i tvende Timer varpet langt ud fra Land, og fulde to Mile til Luvart, hvor Vandet blev saa dybt, at Capitain Truck saae sig nødsaget til at lade dem høre op.

„Jeg vilde gierne arbeide os ud ti til tolv Mile fra Land paa denne Maade," sagde han, „thi saa kunde vi giøre Vinden god. Som det er maae vi have Alt færdigt, og giøre vort bedste. Reis Masten i Storbaaden, Leach, og vi ville see, hvad der lader sig udrette med denne Dødbider, vi have paa Slæbetoug."

Medens denne Ordre blev udført, tog Capitainen Kikkerten for at see, hvad Araberne toge sig for. Til Alles Forundring vare de forsvundne, og trods de nøiagtigste Undersøgelser kunde man ikke see Een i Nærheden af Vraget paa Stranden, ja ikke engang der, hvor Teltene saa nyligt stode.

„De ere alle afsted, ved Sant Georg!" raabte Capitainen, da han var fuldkomment overbeviist derom. „Kameler, Telte og Araber! De Slyngler have allerede belæsset Dyrene, og ere vel gaaet bort for at skjule deres Rov, for at de kunne komme tilbage efter endnu en Ladning, førend Nogle af deres dyrebare rovbegierlige Brødre oppe i Ørkenen opsnuse Aadslet. Fanden tage disse Kiæltringer; jeg troede eengang, at de havde mig i en Categorie! Naa, Gud være med dem! Hr. Monday, jeg takker Dem oprigtigt for den mandige, frimodige og diplomatiske Maade, hvorpaa de udførte Deres Pligt i dette Ærinde. Uden dem havde vi maaskee ikke været saa

heldige at faae Fokkemasten. Hr. Dodge, De kan trøste Dem med den Overbeviisning, at De ved denne vanskelige Leilighed har opført Dem saaledes som ingen Anden af os Alle kunde have giort."

Hr. Monday sov Dunsterne af Snapsen bort, men Hr. Dodge bukkede for Complimenten og forudsaae mange herlige Ting for Journalen, og for Spalterne i den drivtige Grandsker. Han begyndte endog at speculere paa at udgive en Bog.

Nu begyndte egentligt den vanskeligste og farligste Deel af den Tieneste, Capitain Truck havde paataget sig, naar vi undtage Samstødet med Araberne — nemlig at buxere et stort Stibs Rundholter i en Flaade, i aaben Sø, nær ved Kysten, og med Vinden paa Land. Vel havde han mange Folk, saa at han kunde bruge ti Aarer i Storbaaden, og fire i hvert af de andre Fartøier; men efter at have sat Seil og roet stadigt i en Time, saae han, at de med alle deres Anstrængelser ikke vilde være i Stand til at naae Skibet førend den næste Dag, dersom Vinden blev staaende. Afdriften imod Stranden var meget betydelig, da hver Sø kastede dem et Stykke ned; og da de vare en halv Miil sydligere, bleve de nødsagede til at ankre for at holde frie af Brændingerne, der nu strakte sig en heel Miil fra Land.

Bestemthed var lykkeligviis Hovedtrækket i Capitain Trucks Charakteer. Han forudsaae, hvor lang og haard en Anstrængelse der forestod dem, og Folkene havde ikke roet ti Minutter, forend han beordrede Leach, der var i Chaloupen, at kaste sin Buxeertrosse los og komme paa Siden af Storbaaden.

„Roe tilbage til Vraget, Styrmand," sagde han, „og tag Alt, hvad De kan faae af Brød, Vand og andre gode Sager. Jeg seer, at vi blive her Natten over. Vi skulle see ud efter dem, og dersom nogen Araber viser sig paa Sletten, bliver der affyret et Gevær; og dersom der kommer saa Mange, at det bliver nødvendigt, at De fortrække, bliver der affyret to Geværer, og Baadens Storseil bliver bjerget i to Minutter; længere Tid kunne vi ikke undvære det for Dem."

Leach udførte denne Ordre meget heldigt. Kokken havde lykkeligviis forladt Kjedlerne fulde af Mad, tilstrækkelig for fire og tyve Timer, og dette var undgaaet Araberne, der ikke vidste, hvor de skulde see derefter. Desuden var der Overflødighed af Vand og Brød, og Instinctet drev en af Folkene til at opdage en Demetian Jamaica Rom, der bidrog mærkeligt til at holde Mandskabet i godt Lune. Dette betimelige Forraad var kommet netop da Fartøierne ankrede, og Truck ønskede det

et hierteligt Velkommen, thi uden dette indsaae han, at han snart vilde være bleven nødt til at forlade sin dyrebare Prise.

Da Folkene havde faaet Forfriskning, begyndtes der igien paa det langvarige og besværlige Arbeide, at varpe ud fra Land, og efter to Timers Forløb havde man faaet Flaaden gode tre Mile ud fra Kysten, da et Rev giorde det muligt at bruge Varpankerne længere end for. Derpaa bleve Seilene igien tilsatte, og Folkene gik atter til Aarerne, men Søen var dem endnu imod, dog vare de nu komne ind i den Strømning, der satte Syd efter. Dersom der ikke havde været Sø og Vind, vilde Fartøierne nu være komne temmeligt let og hurtigt frem, men disse tvende fiendtlige Magter dreve dem saa hurtigt ind imod Stranden, at de maatte ankre igien, førend de vare to Mile fra Vraget.

Der var intet Andet at giøre end at varpe ud paa denne Maade, og derefter benytte den Afstand fra Land, de erholdt, saa godt som de kunde; paa denne Maade havde de ved Solens Nedgang næsten naaet det Forland, der forhindrede dem fra at see deres eget Skib, hvorfra Capitain Truck gisfede sig henved sex Mile. Kulingen var taget til, og uagtet den paa ingen Maade var saa stærk, at der var Fare for Søen, forøgede den dog Folkenes Ar-

beide saa meget, at han, saa ugierne han vilde, saae sig nødsaget til at finde en passende Ankerplads og lade sine udasede Folk gaae til Hvile.

Det stod ikke i hans Magt at bringe Flaaden i Havn, da der paa Nordsiden af Forlandet, hvor de vare, hverken var Rev eller nogen Bugt, der kunde give dem Ly. Langs Kysten strakte en eensformig, bølget Række Sandbanker sig, og paa de fleste Steder naaede Brændingerne en Miil ud fra Land, naar det ikke var stille. Af denne Grund var sandsynligviis netop det Sted, hvor den Danske var strandet, valgt for at redde Mandskabet. Under disse Omstændigheder var der ikke Andet at gjøre, end at varpe ud til en sikker Afstand fra Land, og ankre Fartøierne for Natten saa godt som muligt. Dette blev giort Klokken otte, og Capitain Truck gav Ordre til at lade trende Varpankere falde, da han ikke vilde udsætte sig for at komme i Drivt, for saa vidt som det stod i hans Magt at forebygge det. Efter at dette var udført, fik Folkene Aftensmad, Vagten blev sat, og de Øvrige gik til Køis.

Da de tre Passagerer ikke havde taget Deel i Arbeidet, tilbøde de at ville see til Fartøiernes Sikkerhed indtil Klokken tolv, for at Folkene kunde faae saa megen Hvile som muligt, og en halv Time efter vare alle Fol-

kene roligt indslumrede; Capitain Truck og disse Trende sadde i Storbaaden talende om Dagens Begivenheder.

„De fandt Araberne conversable og villige Folk ved Flasken, Hr. Monday?" bemærkede Capitainen, idet han tændte en Cigar, der var et ufeilbarligt Tegn paa at han vilde have sig en Passiar. „Mennesker som, naar de i Ungdommen havde gaaet i Skole, lært at dandse, og i andre Henseender vare dannede, kunde have blevet ret gode Skibskammerater i dette vort urolige, omflakkende Liv?"

„Jeg anseer, paa min Ære, Sheiken for en sielden Gentleman og en i alle Henseender brav Karl. Han tog sit Glas uden Grimasser, smilede altid naar han sagde Noget, skiønt jeg ikke kunde forstaae et Ord deraf, og svarede saa høfligt paa alle mine Bemærkninger, som om han talte Engelsk."

„Jeg maa sige, at Hr. Dodge handlede uhøfligt i at forlade hans Selskab med saa liden Ceremoni. Manden blev stødt, det tør jeg svare for, og han vilde sige det Samme, naar han blot kunde komme ud af at udtrykke sig om den Sag. Sir George, det gior mig ondt, at vi ikke havde den Ære at være i Deres Selskab ved denne Leilighed, thi jeg har hørt, at disse Arabere have en

passende Agtelse for Adel og Stand. Hr. Dodge og jeg vare kun ringe Personer at sende i Stedet for Dem."

Hr. Dodge kunde ikke lide Mondays fra Barndommen vante Ydmyghed, eftersom han af lutter Misundelse saa længe havde bestræbt sig paa at overbevise Andre om, at han var lige saa god som nogen Anden, — hvilket han dog ikke ret kunde faae sig selv til at antage, og han tøvede ikke med at give sine Følelser Luft.

„Sir George Templemore har alt for rigtigt Begreb om Nationernes Rettigheder til at giøre denne Forskiel, Hr. Monday," sagde han. „Dersom jeg forlod den arabiske Sheiks Telt lidt pludseligt, saa var det fordi jeg misbilligede hans Opførsel; thi jeg antager, at Africa er et frit Land, og at Ingen er nødsaget til at blive længere i et Telt, end han har Lyst. Capitain Truck veed, at jeg løb ned til Stranden alene for at underrette ham om, at Sheiken havde i Sinde at følge efter, og han skiønner vistnok paa min gode Billie."

„Hvis ikke, Hr. Dodge," afbrød Capitainen, „saa maa De, som andre Patrioter, haabe, at Efterverdenen vil lade Dem vederfares Retfærdighed. Ledemod og Sener ere saa forskielligt indrettede i de forskiellige Mennesker, at man aldrig veed rigtigt at giøre Regning for Farten;

men, dersom De vil have det, saa vil jeg, naar vi komme hiem, giøre min Ed paa, at der for en Mand, der har Haandværk, ikke gives et bedre Bud end Hr. Steadfast Dodge. Sir George Templemore, vi have kun hørt lidet fra Dem, siden vi kom ud paa denne Expedition, og det vilde interessere mig, at erfare Deres Mening om Araberne, og hvad Andet De nu tænker paa."

„Aa, Hr. Capitain! Jeg synes, de ulykkelige Skabninger vare forfærdeligt skidne, og saavidt man kunde see, manglede de alle mulige Livets Bequemmeligheder."

„Især hvad Buxer angaaer; thi jeg skulde næsten troe, Sir George, at De er Eier af flere Par, end man var i Stand til at finde hos hele Nationen. Ja, mine Herrer, man maa reise for at lære Verden at kiende; dersom vi ikke havde giort denne Afstikker herned paa Afrikas Kyst, saa havde maaskee ingen af os nogensinde faaet at vide, hvordan en Araber lever, og hvad for en flink Strandrøver det er. Naar jeg havde Valget imellem Jemmy Ducks Embede, ombord i Montauk, eller Sheikens ved denne Horde, saa vilde jeg for mit Vedkommende, som vi sige i Amerika, Hr. Dodge, lade det komme an paa Folket, og giøre Alt, hvad der stod i min Magt for at faae det Første. Sir George, jeg er bange for at alle disse Contradandse, som Hr. Dodge kalder dem, i Vinden og Veiret

vil slaae Bøffeljagten paa Sletten reent ud af Deres Hoved, i det mindste for i Aar."

„Jeg beder Dem, Capitain Truck, at De ikke saaledes fordærver mit Fransk. Jeg kalder ikke skuffet Haab „**contra-dands**," men „**contra toms**;" der rimeligviis kommer af En, der hed Tom, der var **contra** eller imod Andre."

„Det er tydeligt og klart som Slagvand. Sir George, har Hr. Dodge talt til Dem, om hvorledes disse Araber nyde Livet. Herrerne spise af een Tallerken, en ser Stykker ad Gangen for at spare Skyllevand. Ganske republikansk, og frie for al Stolthed, Hr. Dodge, i Deres Meninger!"

„Aa, ja; mange af deres Skikke fandt jeg simple og priisværdige, i den korte Tid jeg opholdt mig i deres Land, og jeg troer vel, at den, der havde Tid til at studere dem, vilde finde meget Beundringsværdigt. Jeg kan godt tænke mig det Tilfælde, at et Menneske ikke har Ret til at fordre en Tallerken udelukkende for sig selv."

„Uden Tvivl, og det maa være et stort Svin, der kunde giøre en saa urimelig Fordring! Hvad dog Søvn er en herlig Gave! Disse brave Gutter vide nu ikke mere af Fare og Besværligheder at sige, end om de vare hiemme og indpakkede af deres omhyggelige og gode Mødre. De gode Siæle, der opammede dem og sang gudelige Sange

ved deres Bugger, drømte mindst om de Strabadser, der forestode dem! Men vi vide aldrig vor Skiæbne, ellers vilde de fleste af os være ulykkelige Væsener. Ikke sandt, Sir George?"

Baronen studsede over dette pludselige Spørgsmaal, der foer giennem Capitainens rolige Sind som en mørk Sky over den klare Himmel, og han udtrykte med faa Ord det Haab, at der ikke var stor Grund til at vente flere Hindringer for at naae Skibet.

„Det er ingen let Sag at buxere en svær Flaade med lette Fartøier som disse, netop i den Direction man ønsker," svarede Capitainen gabende. „Den, der stoler paa Vind og Sø, stoler paa en usikker Ven, som kan blive ham utro, netop i det Øieblik han meest trænger til hans Hiælp. Saa godt som det nu seer ud, gav jeg gierne tusind Piastre af et ringe Forraad, hvoraf ikke een kan siges at være let fortient, for at have disse Rundholter sikkre ombord i Montauk, og net afpassede til deres behørige Steder. Stænger, mine Herrer, ere for et Skib, hvad Arme og Been ere for et Menneske. Uden dem ruller hun og tumler omkring for Vind, Strøm og Sø, medens hun med dem spadserer, dandser, hopper, ja næsten taler. Det staaende Redskab ere Benene og Brust, det løbende Gods Aarerne, hvori Livet circulerer og Blokkene ere Ledemod."

„Og hvad er Hjertet?" spurgte Sir George.

„Hendes Hjerte er Skipperen. Med en dygtig Chef er aldrig noget godt Skib gaaet under, saa længe hun har en Fod Vand under Straakjølen, eller et Kabelgarn tilbage, som kan bruges."

„Dog havde den Danske alt dette."

„Alt undtagen Vand. Det bedste Skib, der nogensinde løb af Stabelen, er til mindre Nytte end een eneste Kameel, naar det ligger høit og tørt paa Africas Sandbanker. Ja, disse stakkels Mennesker! Vi kunde have havt samme Skjæbne, skjønt det tænkte jeg ikke paa, da vi vare midt imellem Araberen. Det er endnu en Gaade for mig, hvorfor de lode os slippe, i Særdeleshed da de saa snart forlode Vraget. Stærke vare de ogsaa; naar man regner alle de, der kom og gik, troer jeg, at der ikke var færre end nogle Hundrede."

Capitainen blev nu taus og tankefuld; og, da Kulingen vedblev at tiltage, begyndte han at blive urolig for sit Skib. Et Par Gange udlod han sig med den halvt fattede Beslutning: at roe hen til det i et af de mindre Fartøier, for selv at see til dets Sikkerhed, og derefter lod han den fare, da han saae Søen tage til, og hvorledes Flaaden stivnede den Slæber, hvormed den var fortøiet. — Endelig faldt ogsaa han i Søvn, og vi

ville forlade ham og hans Folk for en Tid, og vende tilbage til Montauk, for at fortælle, hvad der gik for sig der ombord.

Fierde Capitel.

Intet er nu tilbage! Rundt Braget
Af det store Skib, det øde, flade,
Ubegrændste Sand sig strækker vidt omkring.
Shelley.

Da Capitain Truck tilfulde indsaae, hvor nødvendig det var at være hurtig, for at hans Foretagende skulde lykkes, vil man erindre, at han hverken efterlod nogen Matros eller Tiener, undtagen Hovmesteren Saunders i Skibet, kort sagt, Ingen uden de tvende Effinghams, Hr. Sharp, Hr. Blunt og den nys Omtalte. Naar man dertil regner Eva Effingham, Mademoiselle Viefville, Anna Sidley og en fransk **femme de chambre**, saa er hele Besætningen anført. I Begyndelsen havde Capitainen havt i Sinde at efterlade en af Styrmændene, men beroliget ved Tanken om den gode Plads, han havde fundet til Skibet, den stærke Fortøining, Vindens og Seens Magtesløshed paa

den ubetydelige Reisning, der stod i Skibet, og Skrogets Beskyttelse af Revet, foruden en vis Tillid til Hr. Blunts Dygtighed, da denne oftere paa Reisen havde lagt et nøie Kiendskab til Skibe for Dagen, tog han denne Beslutning, og havde formeligt givet denne unge Mand fuldkomment Ansvar, ad interim, for Montauk.

Der var udbredt en høitidelig og spændende Interesse over deres Stilling, som forbleve ombord i Skibet, efter at de travle Sofolk havde forladt dem. Natten var rolig og klar; og, endskiønt Maanen ikke skinnede, spadserede de flere Timer paa Dækket og følte en besynderlig Nydelse deri blandet med Overbeviisningen om deres Ensomhed og forladte Tilstand. Hr. Effingham og hans Fætter laae i deres Lukaffer længe førend de Andre, der fortsatte deres Gang med en Frihed og Utvungenhed, som de ikke havde følt, siden de havde været indskrænkede i et Skibs snevre Rum.

„Vor Stilling er i det Mindste sielden," bemærkede Eva, for et Selskab Parisere, Wienere, Romere, eller hvad Navn man egentlig kan give os."

„Siig hellere Schweitzere," svarede Hr. Blunt; „thi jeg troer, at selv Verdensborgeren har Ret til at vælge t kiæreste Opholdssted."

Eva forstod Hentydningen, der bragte hende til at

tænke paa de Uger, de havde tilbragt sammen iblandt de majestætiske Alper; men hun vilde ikke lade sig mærke dermed; thi hvor skarpsindige Qvinderne end ere, tabe de dog sielden en vis Delicatesse for at berøre deres kiæreste Følelser.

„Og foretrækker De Schweitz for alle andre Lande, De kiender?" spurgte Hr. Sharp. „England vil jeg ikke tale om; thi, endskiønt vi, der have hiemme der, finde saa mange Tillokkelser paa denne Ø, maa man dog tilstaae, at Fremmede sieldent oprigtigen istemme vor Roes. Jeg troer, at de fleste Reisende ville give Italien Fortrinet."

„Jeg er fuldkomment af samme Mening," svarede den Anden; „og skulde jeg indskrænkes i Valget af mit Opholdssted for Livstid, vilde Italien blive mit Hiem. Alligevel, synes jeg, at vi holde af Afvexling i Bolig, saavelsom i Aarstiderne. Italien er Sommer, og jeg er bange for, at man vilde blive kied af en evig Juni."

„Er Italien ikke snarere Efteraar, hvor Høsten er indsamlet, og man allerede begynder at see Bladene falde af Træerne?"

„For mig," sagde Eva, „vilde det være evig Sommer, som alt Andet er evigt for unge Damer. Min Uvidenhed vilde bestandig faae Underretning og min Smag

forbedres. Men, naar Italien er Sommer, eller Efteraar, hvad er da stakkels Amerika?"

„Foraar, naturligviis," svarede Hr. Sharp høfligt.

„Og De, Hr. Blunt, der synes at kiende alle Dele af Jorden lige godt, er De ogsaa af den Mening, at man kan give vort, eller i det Mindste mit Fødeland, dette skiønne Navn?"

„I mange Henseender er det fortient, men i andre vilde Vinter maaskee være en mere passende Benævnelse. Det er ikke let at lære Amerika at kiende; thi i visse Henseender, er det som Minerva, kommet fuldvoxent til Verden, paa samme Tid som det i andre endnu sikkert er i en Barndoms Tilstand."

„I hvilke Henseender i Særdeleshed regner De det i den sidste Klasse?" spurgte Hr. Sharp.

„Først i Styrke," svarede den Anden, idet han smilede; „dernæst i Meninger, og i Smag, og mulig i Kundskab. Dog, hvad dette Sidste angaaer, saavelsom i praktiske Arbeider og Livets Bequemmeligheder kan vel Amerika i Sammenligning med andre Nationer giøre Fordring paa at være i Midsommer. Jeg anseer rigtignok ikke Amerikanerne, Miss Effingham, for at staae i Spidsen for Civilisationen, som saa mange af Deres Landsmænd indbilde sig; dog heller ikke paa det nederste Trin, som

saa mange af Mademoiselle Viefvilles og Hr. Sharps saa gierne troe."

„Og hvad Mening have Hr. Blunts Landsmænd om denne Sag?"

„Maaskee ere de lige saa langt fra Sandheden, som nogen Anden. Jeg mærker, at man tvivler om, hvilket Sted jeg er fra," tilfoiede han, efter et Øiebliks Betænkning, som Alle haabede vilde bringe Sagen til Ende ved en ligefrem Forklaring. „Og jeg troer, at jeg vil benytte mig af denne Omstændighed til at kunne rose og forkaste efter Godtbefindende, da Ingen kan drage min Oprigtighed i Tvivl eller antage, at Partiskhed og Fordomme have Indflydelse paa mine Meninger."

„Det maa komme an paa, hvor rigtige de ere. I een Henseende vil De dog have mig paa Deres Parti, og det er i at give det deilige, poetiske Italien Fortrinnet! — Men Mademoiselle Viefville vil anse dette for lèse majestè imod cher Paris; og jeg er bange for, at Hr. Sharp endogsaa vil anse det for en Fornærmelse mod London."

„Er London virkelig saa slet anskrevet hos Dem?" spurgte denne, med større Iver end han selv troede at have forraadt.

„Nei, i Sandhed. Det vilde være at giøre min

Smag og Kundskab uret. I hundrede Henseender anseer jeg London for den bedste Sted i Verden. Den er dog imidlertid ikke Rom, og kom den til at ligge femten Aarhundrede i Ruiner, saa tvivler jeg dog paa, at Folk vilde flokkes om Themsens Bredder for at drømme Livet hen mellem dens krogede Mure; men i Bequemmelighed, Haveanlæg, Architektur, og en vis Slags Pragt staaer London saa høit, at man vanskeligt vilde finde et Sted at sætte ved dens Side."

„De omtaler ikke den selskabelige Tone, Miss Effingham?"

„Det vilde være ubeskedent for en Pige med min ringe Erfaring at tale derom. Jeg hører saa meget om Englændernes gode Forstand, at jeg ikke tør sige noget imod deres Selskabelighed, og det vilde være forfængeligt af mig, om jeg vilde tage mig paa at rose den; men hvad deres Damer angaaer, ere de efter min ringe Mening overordentligt godt underrettede og dannede; og dog —"

„Bliv endelig ved. Husk paa, at vi høitideligt have afgiort i en almindelig Congres, at vi ville være Verdensborgere, indtil vi ere sikkre indenfor Sandy Hook, og at la franchise er le mot d'ordre."

„Nu vel da, jeg vilde da bestemt ikke kalde Englænderne et snaksomt Folk," vedblev Eva leende. „Hvad Sel-

skabeligheden angaaer, saa ere Englænderne saa behagelige, som det er muligt Mennesker kunne være, der aldrig lee og sieldent tale."

„**Et les jeunes Américaines?**" sagde Mademoiselle Viefville laconisk.

„Kiære Mademoiselle, det er et frygteligt Spørgsmaal! Hr. Blunt har virkelig sagt mig, at de fnise!"

„**Quelle horreur!**"

„Det er rigtignok temmeligt afskyeligt; men jeg troer, det er kun Bagtalelse. Nei, naar jeg skal sige min Mening, beder jeg om Pariser Selskab og Neapels Natur. Hvad Ny-York angaaer, Hr. Blunt, saa opsætter jeg min Dom indtil videre."

„Hvor store end de enkelte Fortrin monne være, der mest ville opvække Deres Beundring for det store Emporium, som de høitravende Skribenter kalde Hovedstaden i Deres Fødeland, troer jeg nok, at jeg tør forudsige, at de ikke ville blive nogen af de nysomtalte. Selskabelighed existerer virkeligen ikke i Ny-York; ligesom i London gives der mange Selskaber, som ere disciplinerede omtrent som et Milits-Regiment, der bestaaer af Partier fra forskiellige Brigader, og som undertiden tage Feil af Tambour-Majoren og Obersten."

„Lige til nu havde jeg troet, at De var en Ny-Yorker," bemærkede Hr. Sharp.

„Og hvorfor ikke nu? Behøver man at være blind for Kiendsgierninger, der ere saa klare som Solen, fordi man er fød hist eller her? dersom jeg har fortalt Dem en ubehagelig Sandhed, Miss Effingham, saa maa min Oprigtighed bære Skylden. De er ingen Manhattaneserinde, saa vidt jeg veed?"

„Jeg er en Bjergbeboer; da jeg er født paa min Faders Landsted?"

„Dette giver mig da Mod, thi Ingen af de Tilstedeværende vil føle sin barnlige Ærefrygt fornærmet."

„Ikke engang De, Hr. Blunt?"

„Hvad mig angaaer," svarede Paul Blunt, „saa er det afgiort, at jeg i Virkeligheden er Verdensborger, medens De kun er det efter Overeenskomst. Gud veed, om jeg tør tage mig den samme Frihed med Paris eller London, som jeg nu vil tage mig med det Palme begroede Manhattan. Jeg vilde have lidet Haab om mine Tilhøreres Overbærelse; Mademoiselle Viefville vilde neppe tilgive mig, dersom jeg, for Exempel, prøvede paa at criticere Paris."

„C'est impossible! det kunde De ikke, Monsieur

Blunt: vous parlez trop bien Français til ikke at elske Paris."

„Jeg holder virkelig meget af Paris, Mademoiselle, og, hvad mere er, jeg holder af Londres, ja endog af la Nouvelle York. Som Verdensborger, giør jeg i det mindste Fordring paa dette Privilegium, skiønt jeg kan see Mangler hos dem alle. Dersom De vil erindre, Miss Effingham, at Ny-York er en selskabelig Feldtleir, et Sted, hvor Familier have leiret sig istedetfor Tropper, saa vil De indsee Umuligheden af, at der kan være en behagelig, velordnet, og dannet selskabelig Tone. Desuden er det en Handelsstad; og ingen By, der er blot handlende kan indlægge sig Berømmelse i selskabelig Henseende. En saadan Afvigelse fra den almindelige Regel har aldrig existeret. Hvor stor Nytte Handel end er til, troer jeg dog ikke Mange ville paastaae, at den er meget yndefuld."

„Florentz, i fordums Dage?" sagde Eva.

„Florentz og dens Handel vare egne i deres Slags, og Forholdene forandre sig med Omstændighederne. Da Florentz var stor, var Handelen ved Monopol i Hænderne paa nogle Faa, og førtes paa en saadan Maade, at de, der forestode den, ikke kom i umiddelbar Berørelse med dens Enkeltheder. Medicæerne handlede med Specerier og Silke, paa samme Maade som Politiken drives, nemlig

ved Agenter. De saae sandsynligviis aldrig deres Skibe, eller havde anden Berøring med deres Handel end den at dirigere Aanden deri. De havde mere Lighed med Lovgiveren, der giver Love for Handel, end Kræmmeren, der haandterer en Alen, lugter til Vinen, eller smager paa Korn. Medicæerne vare Kiøbmænd af et ganske andet Slags end Factorer, der kiøbe af En for at sælge til en Anden, med en bestemt Fordeel; og hvis hele Drivt bestaaer i at udvide Antallet paa sikkre Kiøbere, og giøre, hvad man kalder „solide Affairer!" Monopoler skade det Hele, men de hæve visselig de faa Begunstigede. Medicæerne og Strozzierne vare Fyrster og Kjøbmænd, medens de Øvrige for sterste Delen vare Afhængige. Concurence har i vore Dage ladet Tusinder dele Fordelene, og Handelen har lidt ved Deling, paa samme Tid som den er foroget som et Hele."

„De klager dog ikke over, at Tusinder leve hyggeligt og anseeligt nu til Dags, for een der var il magnifico, for tre hundrede Aar siden?"

„Paa ingen Maade. Jeg glæder mig over denne Forandring; men vi maae ikke blande Navne med Ting. Naar vi have tusinde simple Factorer for een Kiøbmand, saa vil øiensynligt Verden vinde derved; men, dersom vi havde en Medici i Stedet for tusinde Factorer, vilde Ver-

den i speciel Henseende vel ogsaa kunde siges at vinde derved. Jeg mener blot, at vi nødvendigviis nedsætte Betingelserne, idet vi nedsætte Forretningerne; med andre Ord, enhver Handlende i Ny-York er ikke mere en Lorentzo, end enhver Bogtrykker-Dreng en Franklin."

„Hr. Blunt kan ikke være Amerikaner!" udbrød Hr. Sharp; „thi disse Meninger vilde være Kiætteri."

„Jamais, jamais," tilføiede Gouvernanten.

„De glemmer altid Cosmopolit Tractaten. Men der herster en stor Vildfarelse netop om Amerikas Handel. I Handel, er der ikke en christen Sønation af nogenlunde Betydenhed, der har en ringere Deel af Befolkningen beskiæftigede end de forenede Stater. Nationen er agerdyrkende, men den megen Omflytten, der altid maa finde Sted under en stærk Indvandring, foraarsager mere Kiøb og Salg af Eiendom end sædvanligt. Med Undtagelse heraf have Amerikanerne, som et heelt Folk, ikke det sædvanlige europæiske Antal almindelige Kræmmere."

„Det er ikke den almindelige Mening," sagde Hr. Sharp.

„Nei, og Grunden er, at alle amerikanske Byer, eller næsten alle de, som ere bekiendte i andre Lande, ere ene og alene Handelsstæder. Den handlende Deel af Samfundet er altid tillige den consentrerede Deel, og natur-

ligviis, hvor intet Hof findes, hvor det ikke er en politisk eller selskabelig Hovedstad, har den størst Magt til at lade sig høre og føle, indtil der gjøres et direkte Krav paa de andre Klassers Virksomhed. Valgene vise i Almindelighed fuldkomment saa liden Sympathi imellem Majoriteten og Handels-Klasserne, som kan bestaae med det offentlige Tarv. I Grunden har Amerika kun et meget ringe Antal virkelige Kjøbmænd, Folk, der ere Aarsag til og ikke Følger af Handelen, uagtet der hersker en overordentlig Røre i den almindelige Traffik. Den Deel af Folket, der er beskiæftiget som Faktorer, — thi dette er det rette Navn for den, der er den stadige Agent imellem Producenten og den Forbrugende — staaer høit som Faktorer, men ikke som den høiere Klasse Kjøbmænd. Den Mand, der giver Ordre til at fabrikere et Stykke Silke i Lyons til tre Francs Alen, for at sælge det i rette Tid til Detaillehandleren for tre og en halv Francs, er ikke mere en rigtig Kjøbmand, end den Befuldmægtigede, der, idet han plaiderer sin Sag, alene holder sig til Rettens Former, er en Advocat."

„Jeg troer ikke, at disse Anskuelser ville være meget populaire hiemme, som Hr. Dodge siger," bemærkede Eva leende; „men, naar skulle vi naae dette Hiem! Medens vi tale om disse Ting, ere vi her i et næsten forladt

Skib, og ikke en Miil fra Ørkenen Sahara Hvor Stjernerne ere deilige, Mademoiselle! vi have aldrig før seet en Hvælving saa besat med Brillanter."

„Det maa komme af Breden," bemærkede Hr. Sharp.

„Ganske vist. Kan Nogen sige nøiagtigt, paa hvad Brede vi ere?" Idet Eva spurgte derom, henvendte hun sig uvilkaarligt til Hr. Blunt; thi hele Selskabet var stiltiende kommet til den Overbeviisning, at han kiendte mere til Skibe og Navigation, end alle de øvrige tilsammen.

„Jeg troer, at vi ikke ere langt fra fire og tyve, hvilket bringer os nær Tropicus, og hele sexten Grader sønden for vor Havn. Disse tvende Begivenheder, Jagten og Stormen, have drevet os hele tolv hundrede Mile fra den Cours, vi skulde have styret."

„Lykkeligviis, Mademoiselle, er der Ingen, der ængstes eller ville føle saa megen Interesse for os, at de ville være meget bedrøvede. Jeg haaber, mine Herrer, at de ogsaa kunne være rolige i saa Henseende?"

Det var første Gang, at Eva havde tilladt sig at giøre et Spørgsmaal, der kunde have nogen Meddelelse til Følge fra Paul Blunts Side, som ligefrem vilde berøre hans Familieforhold. Hun fortrød øieblikkeligt, hvad hun havde sagt, men det var uden Grund, thi den unge

Mand fandt sig ikke derved foranlediget til at give noget Svar. Hr. Sharp bemærkede, at hans Venner i England neppe kunde kiende deres Stilling, førend hans egne Breve ankom og beroligede dem. Den haarde Skjæbne, der havde tvunget Mademoiselle Viefville til at tage Tieneste som Gouvernante, havde næsten berøvet hende enhver Slægtning.

„Jeg troer, at vi maae holde Vagt i Nat," vedblev Eva efter en kort, men almindelig Pause. „Er det ikke muligt for Elementerne at bringe os i samme Tilfælde, som det, hvori vi fandt den ulykkelige Danske?"

„Muligt er det vistnok, men neppe sandsynligt," svarede Hr. Blunt. „Skibet er godt forseiet, og denne smalle Række Klipper, der ligger imellem os og Havet, tiener fortrinligt til at bryde Søen. Det vilde være sørgeligt at strande nu i vor hiælpeløse Forfatning, paa en saadan Kyst!"

„Hvorfor saa særdeles hiælpeløse? mener De, fordi Mandskabet er fraværende?"

„Deels derfor, og deels fordi jeg knap troer, vi kunne opbyde saa meget som en Lommepistol til at forsvare os med, da alle mulige Slags Skydevaaben ere sendte med Besætningen i Fartøierne."

„Skulde vi ikke kunne ligge her paa Stranden hele

Dage, ja Uger," spurgte Hr. Sharp, „uden at blive opdaget af Araberne?"

„Jeg troer det neppe; Søfolk have fortalt mig, at Barbarerne sværme omkring langs Kysterne, i Særdeleshed efter Storme, i Haab om at finde Vrag, og at det er forbausende saa hurtigt de faae Underretning om alle Ulykkestilfælde. Det er endog sieldent, at der gives Leilighed til at undkomme i et Fartei."

„Jeg haaber, at vi i det Mindste her ere sikkre?" udbrød Eva lidt forskrækket og skiælvede, ligesaameget i Spøg som af virkelig Frygt.

„Jeg seer ingen Grund til at være bekymret, hvor vi ere, saalænge vi kunne holde Skibet fri af Land. Araberne have ingen Baade, og om de end havde nogen, vilde de ikke vove at angribe et Skib, medmindre de vidste, hvor aldeles hiælpeløse vi nu ere."

„Det er en ringe Trøst, men jeg vil sætte min Lid til Deres Paapasselighed, mine Herrer. Mademoiselle, jeg troer Klokken er snart tolv."

Eva og hendes Ledsagerinde ønskede nu de tvende unge Mænd høfligt god Nat, og søgte deres Lukaffer; Hr. Sharp blev endnu en Time hos Hr. Blunt, der havde paataget sig at vaage de første Par Timer, og converserede muntert, med et let Hjerte; thi, uagtet disse

tvende unge Mænd hemmeligen vare overbeviste om, at de Begge bilede til Evas Gunst, var det en ædelmodig og værdig Strid, hvori hver især lod den Anden vederfares fuldkommen Ret. De talte om deres Reiser, deres Anskuelser, om Nationernes Skikke, deres Eventyr i forskiellige Lande, og om den Fornøielse, de begge havde følt i at besøge Steder, der vare berømte i kunstnerisk eller historisk Henseende; men Ingen af dem talede et Ord om det unge Væsen, der nyligt havde forladt dem, og hvem endnu begge saae i Indbildningen længe efter at hendes lette og yndige Skikkelse var forsvunden. Omsider gik Hr. Sharp ned, da hans Kammerat paastod, at han maatte giøre det, eftersom han i modsat Fald selv, til Straf, vilde blive oppe hele den næste Vagt. Fra nu af var der i adskillige Timer ingen Lyd at høre i Skibet uden den eensomme Vagtmands Trin. Til den bestemte Tid paa Natten foregik en Forandring, og den, der havde havt Vagt, sov; medens den, der havde sovet, vaagede. Det var dog neppe begyndt at dages, førend Paul Blunt, der var i en dyb Søvn, følte, at Nogen berørte hans Skulder.

„Om Forladelse," hviskede Hr. Sharp forsigtigt; „jeg frygter, at vor Eensomhed bliver afbrudt paa en høist ubehagelig Maade."

„Almægtige Gud! — Vel ikke af Araberne?"

„Jeg er bange for det, men det er endnu for mørkt til at være vis derpaa. Dersom De vil staae op, kunne vi tale om vor Stilling. Skynd Dem endeligt."

Paul Blunt havde hurtigt hævet sig paa den ene Arm, og han tog sig med Haanden for Panden, som om han vilde forsikkre sig om, at han var vaagen. Han havde ikke klædt sig af, og det varede derfor ikke et Øieblik, førend han var paa Benene og midt i Kahytten.

„Dette er for alvorligt til at udsætte sig for en Feiltagelse. Vi ville altsaa ikke vække hende; vi ville slet ikke giøre Allarm, førend vi ere sikkre paa denne Ulykke."

„Deri er jeg ganske enig med Dem," svarede Hr. Sharp, der var fuldkommen rolig, skiønt øiensynligt bekymret. „Maaskee tager jeg Feil, og vil derfor gierne høre Deres Mening. Alle i Skibet, med Undtagelse af os, ligge i dyb Søvn."

Den Anden trak sin Kiole paa, og begge vare i næste Øieblik paa Dækket. Det var endnu ikke daget, og det var knapt lyst nok til at skielne Gienstandene selv saa nær som paa Revet, i Særdeleshed naar de stode stille. Selve Klipperne kunde dog sees hist og her, thi det var Ebbe, og det meste af Revets Overkant var tørt. De tvende Herrer gik forsigtigt hen til Bougen af Skibet og under

Skiul af Relingen, udpegede Hr. Sharp for den Anden de Gienstande, der havde foruroliget ham.

„Seer De den spidse Klippe lidt til Høire af det Sted, hvor Barpankeret ligger?" sagde han, idet han pegede i den Retning. „Nu er den bar, og dog er jeg ganske vis paa, at der var Noget paa den, da jeg gik ned, som siden er gaaet bort."

„Det kan have været en Sofugl; thi det er saa nær ved Dag, at nogle af dem sandsynligviis ere i Bevægelse. Var Gienstanden stor?"

„Saa stor som et Menneskes Hoved, saa vidt jeg kunde see; men det er paa ingen Maade alt. Her, længere imod Nord, saae jeg trende Gienstande i Bevægelse, vadende i Vandet, nær ved det Sted, hvor Klipperne bestandigt ere under Vand."

„Det kan have været Heirer; disse Fugle findes ofte paa saa lav Brede, troer jeg. Jeg kan ikke see Noget."

„Gud give, at jeg havde taget Feil; men jeg troer ikke, at jeg kunde blive saaledes skuffet."

Paul Blunt greb hans Arm, og holdt den som En, der lytter med spændt Opmærksomhed.

„Hørte De det?" hviskede han hurtigt.

„Det lod som Raslen med Kjeder."

Den anden saae sig om efter en Haandspade, og gik

hurtigt op paa Rodenden af Bugsprydet, hvor han stillede sig imellem Judasørerne. Her bøiede han sig forover, og stirrede langs de smækkre Kiættinger, der laae over Siden som Boug-Fortøininger. Parterne af disse Kiættinger gik ganske nær hverandre i paralelle Linier, og da Fortøiningen var stiv, hang de kun i en ubetydelig Bue. Fra Klipperne, hvor Varpankerne vare lagte, til et Punkt, der var nærmere end tredive Fod fra Skibet, vare disse Kiættinger besatte med levende Væsener, der krøbe forsigtigt opad. Det næste Blik overbeviste ham om, at det var Mennesker, der lumskeligen krøbe frem paa Hænder og Fødder.

Hr. Blunt hævede Haandspaden i Veiret og slog nogle heftige Slag paa Kiættingerne. Det havde til Følge, at alle Araberne, — thi andre kunde det ikke være, — pludseligt hørte op med at avancere, og satte sig opret paa Kiættingerne.

„Dette er frygteligt," sagde Hr. Sharp; „men vi maae hellere døe, end lade dem komme ud til Skibet."

„Det maae vi. Staae De her; og slaae paa Kiættingerne, dersom de komme nærmere. Der er intet Øieblik at spilde."

Paul Blunt talede hurtigt, løb ned til Bedingen, efter at have givet Haandspaden til den anden, og be-

gyndte at giøre Kiættingerne los. Araberne hørte Klangen af Jernringene, da han kastede den ene Bugt efter den anden paa Dækket, og kom ikke nærmere. Pludseligt gave to Parter efter under dem og derpaa atter to. Dette var Signal til almindelig Flugt, og Hr. Sharp talte nu tydeligt femten menneskelige Skikkelser eftersom de krøbe tilbage mod Revet, nogle hængende i Armene, nogle halvt i Vandet, og andre liggende langs Kjættingerne som de bedst kunde. Da Hr. Blunt havde giort Kiættingerne saa losse, at Bugterne af dem hængte i Vandet, drev Skibet langsomt agterud og kom til at ride for dets Ankertouge. Da dette var forbi, stode de tvende unge Mænd tause ved hinandens Side paa Bakken, som om begge syntes, at det, der nys var foregaaet, var en Drøm.

„Dette er i Sandhed frygteligt," udbrød Paul Blunt. „Vi have ikke engang en Pistol tilbage! Ingen Midler til Forsvar, — Intet uden denne smalle Strimmel Vand imellem os og disse Barbarer! Der er heller ingen Tvivl om, at de have Skydevaaben, og saa snart som det er lyst, ville de endog giøre det usikkert at blive paa Dækket."

Hr. Sharp tog den Talendes Haand og trykkede den hierteligt. „Gud velsigne Dem!" sagde han med rørt Stemme. „Gud velsigne Dem, selv for denne korte Frist.

Havde De ikke faaet det lykkelige Indfald, vilde Miss Effingham, — de Øvrige — vi alle nu have været i disse ubarmhiertige Kreaturers Vold. I et Øieblik som dette maa al falsk Stolthed og Smaalighed ophøre. Jeg troer, at hver især af os gierne vilde døe for at redde dette deilige og uskyldige Væsen fra en Skiæbne som den, der nu truer hende saavelsom os?"

„Gierne offrede jeg mit Liv for at vide hende i dette Øieblik sikker i et civiliseret og christent Land."

Disse ædelmodige unge Mænd trykkede hinandens Hænder, og i dette Øieblik var al Rivalisering, ja al Tanke om Fortrin fiernet fra deres Følelser. Begge vare besiælede af et reent og inderligt Ønske, at tiene den Pige, de elskede, og man kunde med Sandhed sige, at de næsten ikke tænkte paa andre end paa Eva. Ja saa udelukkende var deres fælleds Sorg for hendes Skyld, og saa langt skrækkeligere end nogen Andens forekom dem hendes Skiæbne at maatte blive, ifald de skulde blive tagne til Fanger, at de glemte for Øieblikket, at der var Andre i Skibet, og ovenikiøbet Andre, der kunde hiælpe til at afværge den Elendighed, de befrygtede.

„Maaskee ere de ikke mange," sagde Paul Blunt, efter at have betænkt sig lidt; „hvis dette er Tilfældet, see de sig muligviis, da det ikke er lykkedes dem at over-

raske os, ei i Stand til at opbyde saa stor en Magt, at de tør vove et aabent Angreb, forinden Baadene komme tilbage. Vi ere, Gud være lovet, undslupne for at blive tagne til Fange i vor Søvn, og for at blive os selv uafvidende Offre for saa grusom en Skiæbne. Femten til Tyve ville neppe vove at angribe et Skib af denne Størrelse, uden at de ere nøie underrettede om vor Svaghed, og i Særdeleshed vor Mangel paa Vaaben. Der er en let Bosse ombord, og den er ladt; med denne kunne vi maaskee ogsaa holde dem fra os, naar vi ikke forraade vor Svaghed. Lader os vække de Øvrige, thi der er ikke Tid til at sove, vi ere sikkre i det Mindste i en Time eller to; da de, uden Fartøier, umuligt kunne forskaffe sig Midler til at entre os i kortere Tid."

De tvende unge Mænd gik ned, og dem selv ubevidste traadte de sagte, som Folk, der bevægede sig, medens en nær og overhængende Fare truede dem. Paul Blunt var foran, og til hans store Forundring mødte han Eva ved Døren til Damernes Kahyt, tilsyneladende ventende paa, at de skulde komme nærmere. Hun var paaklædt; thi Frygt og det Uvante i deres Stilling, havde bragt hende til at sove i de fleste af hendes Klæder, og faa Øieblik havde været tilstrækkelige til en hurtig Ordning af hendes Toilet. Miss Effingham var bleg, men en Anstrængelse for at

samle al hendes Kraft havde paa en Maade skiult enhver qvindelig Frygt.

„Der er Noget paa Færde!" sagde hun, skiælvende imod sin Billie, idet hun sig selv uafvidende lagde Haanden paa Paul Blunts Arm: „Jeg hørte de tunge Slag af Kjættingerne paa Dækket."

„Fat Dem, kiæreste Miss Effingham, jeg bønfalder Dem, vær rolig. Vi kom for at vække Herrerne."

„Siig mig Alt, Powis, jeg beder Dem. Jeg kan ... jeg troer, jeg kan taale at høre det Værste."

„Jeg frygter for, at deres Phantasie har overdrevet Faren."

„For Kysten?"

„For den have vi ingen Grund til at frygte. Søen er rolig, og vor Fortøining er god."

„Baadene?"

„Ville uden Tvivl være tilbage i rette Tid."

„Men — men," sagde Eva, idet hun foer et Skridt tilbage, som om hun havde seet et Uhyre, „dog ikke Araberne?"

„De kunne ikke komme ombord i Skibet, men nogle Faa af dem have samlet sig om os. Havde ikke Hr. Sharp været saa aarvaagen, kunde vi i Sandhed Alle være blevne taget til Fange i vor Søvn. Som Sagerne nu staae, have vi

Varsel, og der er liden Tvivl om, at vi ville see os i Stand til at afskrække de faa Barbarer, der have ladet sig see, indtil Capitain Truck kommer tilbage."

„Saa takker jeg Dem af mit ganske Hierte, Sir George Templemore, og De vil for denne gode Gierning modtage en Faders Tak og deres Forbøn, som De har giort saa stor en Tieneste."

„Nei, Miss Effingham, endskiont jeg er saa erkiendtlig for Deres gode Ønsker og Mening, at jeg neppe kan bringe det over mit Hierte at formindske Deres Taknemlighed, tvinger dog Sandheden mig til at give dem en retfærdigere Retning. Havde Hr. Blunt, — eller som jeg nu finder, at jeg maa kalde ham, Hr. Powis, — ikke taget en saa hurtig og kraftig Beslutning, vilde vi i Sandhed Alle have været fortabte."

„Vi ville ikke tvistes om Deres Fortienester, mine Herrer. De have begge fortient vor inderligste Tak, og hvis De ville vække min Fader og Hr. John Effingham, vil jeg kalde paa Mademoiselle Viefville og mine Piger. Det er i Sandhed nu ikke Tid til at sove!"

De kaldte i Lukafdørene, og de tvende unge Mænd gik atter op paa Dækket, da de ikke ansaae det forsvarligt at være længe erfra i et saadant Øieblik. Alt var dog

roligt der oppe, ei heller kunde de, trods deres nøiagtigste Undersøgelser, opdage Nogen paa Revet.

„Skjærene ere afskaarne fra Land længere sydligt ved det dybere Vand," sagde Paul Blunt, — thi vi ville vedblive, undtagen ved særdeles Leiligheder at kalde begge Herrerne, ved deres **nom de guerre**, — „og naar det er høit Vande, kan man ikke vade derover. Dette vide Araberne sandsynligviis; og, da de have været uheldige i deres første Angreb, ville de rimeligviis trække sig tilbage til Strandbreden, da Vandet stiger; thi de ville vel ikke gierne blive tilbage paa den Strimmel Klipper, der bliver tør, lige over for den Magt, som de efter Rimelighed kunne vente at træffe i et saadant Skib."

„Skulde de ikke kunne være underrettede om vore Folks Fraværelse, og have besluttet at tage Skibet førend disse ere istand til at komme tilbage?"

„Det er i Sandhed den mørke Side af Sagen, og det er maaskee den sande; men, da Dagen begynder at bryde frem, ville vi snart erfare det Værste, og Intet er værre end en ængstelig Uvished."

De to Herrer gik i nogen Tid tause op og ned ad Skandsen. Hr. Sharp afbrød Pausen.

„De stærke Følelser, der ere saa naturlige ved en saadan Skræk," sagde han, „have bragt Miss Effingham til at

forraade en Incognito for mig, som jeg er bange for, at De anseer temmelig urimelig. Det var ganske tilfældigt, det kan jeg forsikkre Dem om; lige saa tilfældigt som det var hensigtsløst."

„Undtagen for saavidt som De kunde have Mistro til amerikansk Democrati," svarede Paul smilende, „og have Lyst til at være i Fred dermed for Tiden, ved at give Slip paa Rang og Titel."

„Nei, der gior De mig virkelig Uret. Min Tiener, der hedder Sharp, havde taget Lukaffet, og, da man kaldte mig ved hans Navn, var jeg saa letsindig at antage det, i den Tanke, at det kunde være bekvemt i en Paket. Havde jeg i mindste Maade anet at træffe sammen med Effinghams, vilde jeg ikke have giort mig skyldig i denne Daarskab, thi Hr. og Miss Effingham ere gamle Bekiendtere."

„Idet de saaledes undskylder en tilgivelig Forseelse, glemmer De, at De taler med en Mand, der har giort sig skyldig i samme Feil. Jeg kjendte Dem fra at have seet Dem paa Fastlandet; og, da jeg hørte, at De vilde gaae under det beskedne Navn, Sharp, tog jeg i et letsindigt Øieblik det modsatte, Blunt. Et Reisenavn er undertiden bekvemt, men jeg troer, at alt Bedrag bringer tidligt eller sildigt sin Straf efter sig."

„Det er vist, at Falskhed maa soutineres ved Falskhed. Da vi have begyndt med Usandhed, vil det sikkert være bedst at vedblive dermed, indtil vi naae Amerika. Jeg, i det mindste, kan nu ikke paastaae min Ret til mit egentlige Navn, uden at afsætte en Usurpator!"

„Det vil sikkert være det Bedste for Dem, om ikke for Andet saa for at undgaae den dobbelt distilerede Democrat Dodges Hyldest. Hvad mig angaaer, da gives der saa Faa, der bryde sig meget om mig, at det vilde være af ringe Betydning, hvorledes jeg kalder mig; dog vilde jeg i det Hele foretrække, at lade Sagerne blive uforandrede, af Grunde, som jeg nu ikke godt kan forklare."

Der blev ikke talt mere om den Sag, men Begge forstode, at de gamle Navne for Tiden skulde beholdes. Netop da denne Samtale var tilende, lod den øvrige Deel af Passagererne sig see paa Dækket. Alle udviste en tvungen Rolighed, men Damernes Bleghed forraadte den inderlige Angst, som de nærede. Eva bekæmpede sin Frygt for sin Faders Skyld, der næsten havde tabt al Fatning, da han hørte, hvad der var foregaaet, men som nu opførte sig med Værdighed, uagtet han nærede en til Sieleangst grændsende Bekymring. John Effingham var alvorlig, og i hans første Følelsers Bitterhed havde han udstødt nogle Forbandelser over sin egen Daarskab, i

at udsætte sig saaledes af Mangel paa Vaaben. Een Gang havde den frygtelige Tanke, som sidste Tilflugt, giennemfaret hans Sind, at opoffre Eva, hellere end at hun skulde blive tagen til Fange; men den sande Kiærlighed, han nærede for hende, tilligemed hans bedre Natur, forjagede snart denne unaturlige Tanke. Alligevel, da han kom op paa Dækket til de Andre, udtrykte hans hele Væsen, at Øieblikket var kommet, da Omstændighederne fordrede, at de Alle skulde døe med hverandre. Ingen saae mere fattet ud end Mademoiselle Viefville. Hendes hele Liv havde været en Række af Opoffrelser, og hun havde nu sat sig ind i den Tanke, at det skulde ophøre midt i en voldsom Scene; med et Slags Heltemod, der er nationalt, vare hendes Følelser anspornde til et Slags romersk Mod, og hun var beredt paa at møde sin Skiæbne med samme Fatning som Mændene.

Disse vare de første Følelser og Indtryk, der besielede dem, der vare vækkede fra Nattens Tryghed, for at høre en Skildring af deres Fare; men de aftoge i Styrke, da Selskabet samledes i den frie Luft og begyndte at undersøge deres Stilling ved Hiælp af det stadigt tiltagende Lys. Alt som Dagen kom frem undersøgte Paul Blunt i Særdeleshed noiagtigt Klipperne i Nærheden af Skibet; han gik endog op i Forre-Mers, fra hvilken Høide

han overſaae den hele Række Rev, og et Slags Haab lettede Alles Hierter, da han gav den glædelige Efterretning, at der ikke var noget Levende at ſee i den Retning.

„Gud være lovet!“ ſagde han rørt, da han igien ſatte Fod paa Dækket efter at være kommen ned; „vi have i det mindſte Friſt for disſe Barbarers Angreb. Floden er ſteget ſaa høit, at de ikke tør blive paa Klipperne, for ikke at afſkiæres; thi de anſee os rimeligviis for at være ſtærkere end vi ere, og troe at vi have Vaaben. Den lille Kanon paa Bakken er ladt, mine Herrer, dog ikke ſkarpladt; thi der findes ingen Kugler i Skibet, ſiger Saunders mig; og jeg vilde foreſlaae, at vi affyre den baade for at forſkrække Araberne, og ſom et Signal for vore Venner. Afſtanden fra Vraget er ikke ſaa ſtor, at man jo maa kunne høre den, og jeg troer, at de i det mindſte ville ſende os en Baad til Hiælp. Lyden flyver hurtigt afſted, og vi kunne have Hiælp om kort Tid. Vandet vil ikke blive lavt nok for vore Fiender til at vove ſig ud paa Revet igien førend om ſex eller otte Timer, og Alt kan endnu gaae godt.“

Dette Forſlag blev overveiet, og da det befandtes ved Efterſpørgſel, at alt Krudt i Skibet var taget i Farteierne, efter at Kanonen var ladet netop for at kunne giøre Signal, og at man ikke kunde ſkyde flere Skud,

blev der besluttet ikke at lade nogen Tid gaae tabt, men strax at giøre deres Venner bekiendte med deres Fare, dersom det var muligt at Lyden kunde naae saa langt. Da dette var besluttet, giorde Hr. Blunt ufortøvet med Hr. Sharps Understøttelse de nødvendige Forberedelser. Uagtet denne giorde sit Bedste for at hiælpe til, maatte han dog misunde den Hurtighed, praktiske Kløgt og Kiendskab, hvormed hiin, der dog tillige besad den høiere Aandsdannelse, forberedte Alt, hvad der var nødvendigt til Udførelsen af deres Plan. Istedetfor overilet at afskyde Kanonen, fordobblede Hr. Blunt først Forladningen, hvilken han drev ind med al sin Magt, og derefter smurte han Mundingen med Fidt, for, som han sagde, at giøre Knaldet stærkere.

„Jeg skal ikke forsøge at forklare Philosophien deraf," tilføiede han med et sørgmodigt Smiil, „men alle Liebhavere af Salutter og Salver paastaae, at det er nyttigt; og om det nu er det eller ei, saa er det alt for vigtigt at vi blive tørte, til at forsømme Noget, der endog har mindste Mulighed for at bidrage til dette store Øiemed. Hvis De nu vil hiælpe mig, Sir George, ville vi bare Kanonen over om Styrbord, for at affyre den paa den Side, der vender imod Vraget."

„Efter den Dueligheb at dømme, som De ved flere Leiligheder har lagt for Dagen, saavelsom fra Deres

Kiendskab til Søudtrykkene, maa jeg troe, at De har været i Tieneſten," ſvarede den rette Baron, idet han hialp ſin Kammerat med at ſtille Kanonen i en Port paa den Side af Skibet, der vendte Nord efter.

„De har ikke taget Feil af min Haandtering. Jeg er virkelig opdraget til, ja næſten født, Sømand; og endſkiønt jeg nu ſom Reiſende i mange Aar ikke har været beſkiæftiget med min tidligere Dont, har jeg dog kun glemt lidet, af hvad jeg tilforn har lært. Var her blot Fem, der havde lige ſaa meget Sømandſkab ſom jeg, troer jeg, at vi kunde bringe Skibet udenfor Revet ſaa afpillet ſom det er, og trodſe Araberne. Gud give at vor brave Capitain aldrig havde bragt det ind."

„Han giorde vidſt Alt i den bedſte Henſigt?"

„Ja uden al Tvivl, og ikke mere end hvad den nødvendigſte Forſigtighed fordrede. Alligevel har han efterladt os i en farlig Stilling. Dette Fængkrudt er lidt fugtigt, og jeg ſtoler ikke paa det. Jeg beder om Gløden."

„Hvorfor fyrer De ikke?"

„I det ſidſte Øieblik fortryder jeg næſten mit eget Forſlag. Er det ganſke vidſt, at der ingen Piſtoler findes imellem vore Sager?"

„Jeg troer det neppe; Saunders ſiger, at alle, endog de allermindſte, bleve ſatte i Requiſition til Baadene."

„Ladningen i denne Kanon kunde tiene til mange Pistoler eller adskillige Jagtgeværer. Jeg kunde ogsaa feie Revet reent, i et farligt Øieblik, naar vi brugte gammelt Jern i Stedet for Kugle! At skille sig ved denne eneste kostbare Ladning Krudt er ligesom at tage Afsked med sin sidste Ven."

„Ja, De maa bedst forstaae Dem derpaa; men jeg troer dog næsten, at de Herrer Effingham ere af Deres første Mening."

„Det er barnagtigt at vakle i en Sag af denne Beskaffenhed, og jeg vil ikke længere betænke mig. Der gives Øieblik, i hvilke Luftningen synes at gaae i Retningen hen imod vore Venner; saasnart som en af disse Strømninger vender tilbage, vil jeg fyre af."

Leiligheden kom med næste Øieblik, og Paul Blunt, eller Paul Powis, som det nu lader til at hans virkelige Navn var, satte Gløden til Fængrøret. Knaldet var stærkt og giennemtrængende; men, da Røgen gled bort, udtrykte han igien sin Tvivl, om det ogsaa var fornuftigt, hvad han havde giort. Havde han dengang vidst, at den fremadstræbende Lyd havde tabt sig i dens Svingninger uden at naae Vraget, vilde hans Sorg have været langt større. Dette var Tilfældet, men man kunde den Gang ikke vide det, og de, der vare i Paketten, maatte vente to eller

tre Timer, førend de bleve overbeviste om deres forfeilede Hensigt.

Da det blev lysere, fik man Kysten at see, der saae lige saa stille og forladt ud som Revet. I en halv Time havde de Alle følt en Omvæltning i Følelser, der følger med alle store Forandringer i Sindsbevægelserne, og Samtalen var endog begyndt at blive munter igien og at vende tilbage til dens forrige Løb, da pludseligt et Skrig af Saunders fornyede Skrækken. Hovmesteren tillavede Frokosten i Kabyssen, hvorfra han nu og da kastede urolige Blik mod Kysten, og hans hurtige Øie havde først opdaget en ny og alvorligere Fare, der nu truede dem.

Man saae en lang Række Kameler gaae over Ørkenen, ned imod den Deel af Revet, der løb ind til Land. Paa dette Sted kunde man nu ogsaa see omtrent tyve Arabere, der ventede paa deres Venners Ankomst; iblandt hvilke man med Rimelighed kunde antage at de Vilde, der havde forsøgt paa at tage Skibet ved Overrumpling, ligeledes befandt sig. Da de følgende Begivenheder vare nøie forenede med den Politik og Overbærenhed, som de Barbarer, der havde været ved Vraget havde udviist, vil dette være en passende Leilighed til at forklare disses Bevæggrunde til ikke at angribe Capitain Truck, og Sagernes rette Forhold hos disse Ørkenens Børn.

Som man havde formodet, var det danske Skib drevet i Land i den sidste Storm, og Mandskabet var øieblikkeligen bleven taget til Fange af et lille omvandrende Parti af Araberne, der den Gang omringede hele Kysten, som de sædvanligt pleie efter stormende Veir. Da dette Parti ikke var i Stand til at føre noget af Ladningen med sig, havde det sikkret sig Fangerne, og ilet ind i Landet til en Oase for at bringe denne vigtige Efterretning til deres Venner; men de efterlode dog Speidere paa Kysten, for at de itide kunde blive underrettede om lignende Ulykker, eller om nogen Forandring i deres nærværende Prises Stilling. Disse Speidere havde seet Montauk drive langs Kysten, uden Master og synderlig Seil, og de havde holdt Øie med den, indtil den ankrede indenfor Revet. De havde seet Baadene roe bort, og, endskiønt de ikke vare i Stand til at forudsee hele Hensigten af denne Expedition, udpegede dog den Cours den tog, Vraget som dens Bestemmelsessted. Alt dette var naturligviis blevet fortalt Hovedmændene for de forskiellige Horder paa Kysten, hvoraf der fandtes adskillige, som vare blevne enige om at forene deres Kræfter for at bemægtige sig det andet Skib, og da at dele Byttet.

Da Araberne naaede Kysten nær ved Vraget hiin Morgen, forstode snart de Ældre iblandt dem Grunden

til Expeditionen; og da de havde faaet et temmeligt rigtigt Begreb om Antallet af de Folk, der vare beskiæftigede i den Danske, havde de giort den rimelige Slutning, at der vare Faa tilbage i Skibet, som laae til Ankers. De havde taget Kikkerten med dem fra Prisen, og nogle af dem, der havde seet lignende Indretninger i andre strandede Skibe, forstode at bruge den. Ved Hjælp af denne Kikkert opdagede de, hvormange, og hvilke der vare ombord i Montauk, saasnart som det var lyst nok, og indrettede deres Foretagender derefter. De Afdelinger, der havde viist sig og igien vare forsvundne bag Orkenens Sandbanker, omtrent paa den Tid, vi nu ere ved i Fortællingen, og hine, der allerede ere omtalte i et tidligere Capitel, vare de, der kom fra det Indre, og de der gik ned imod Revet, af hvilke sidste Saunders nys havde opdaget de Første. Paa Grund af Kystens Runding, og da der kom et Forland imellem, var Afstanden fra Vraget til Skibet ad Søen godt dobbelt saa stor som til Lands imellem de tvende Leire, og hine, der nu viste sig tvers for Paketten, opsloge roligt deres Telte, som om de stolede mere paa at imponere ved deres Antal end ved at holde det skiult, og som om de ikke frygtede for Mandskabets Tilbagekomst."

Da Herrerne havde beseet dette stærke Parti, der talte flere end Hundrede, holdt de Raad, om hvad Plan

det vilde være nødvendigt at følge. Alles Øine vare henvendte paa Paul Blunt, da han var en erklæret Sømand, og da han allerede havde givet Beviser paa sin Dygtighed i Farens Stund.

„Saalænge Floden sætter ind," sagde han, „seer jeg ingen Grund til Frygt. Vi ere udenfor Geværskuds-Vidde, eller al Fyren fra Araberne paa denne Afstand vil i det mindste være usikker og uskadelig; og vi kunne bestandigt haabe at Fartøierne komme tilbage. Skulde disse ikke komme, og Vandet falder saa stærkt som i Morges, vil vor Stilling rigtignok blive høist farlig. Vandet omkring Skibet kan maaskee for en kort Tid tiene til Beskyttelse, men Afstanden til Revet er saa kort, at man kan svømme derover."

„Vi maae dog vidst kunne forsvare Skibet imod Folk, der skulle hæve sig ud af Vandet og klavre op ad Skibets Sider?" sagde Hr. Sharp.

„Det er muligt, dersom vi ikke bleve angrebne fra Land. Men tænk Dem tyve eller tredive determineerte Svømmere paa eengang gaae imod forskiellige Steder af Skibet, under Beskyttelse af de lange Geværer, disse Araber have, saa vil De letteligen indsee, hvor lidt Haab der er om at kunde forsvare sig. Den første af os, der vilde lade sig see for at forhindre de Entrende, vilde blive skudt ned som en Hund."

„Det var en gruſom Ligegyldighed at udſætte os for denne ſkrækkelige Skiæbne!" udbrød den ængſtelige Fader.

„Dette er lettere at ſee nu, end da Feilen blev begaaet," bemærkede John Effingham. „Som Somand og med en vigtig Plan for Øie, handlede Capitain Truck efter ſin bedſte Overbeviisning, og vi burde ikke dadle ham, hvad ſaa Udfaldet bliver. Det er unyttigt at fortryde, og det ſtaaer til os at udfinde et eller andet Middel til at forebygge den Fare, der truer os, inden det bliver for ſeent. Hr. Blunt, De maa-være vor Anfører og Raadgiver; er det ikke muligt for os at føre Skibet udenfor Revet, og ankre det ſaa langt ude, at vi ikke have en Entring at befrygte?"

„Jeg har tænkt paa, at det maaſkee lod ſig giøre, derſom vi havde et Fartøi, i dette ſtille Veir; uden en Baad er det umuligt."

„Men vi have en Baad," ſvarede hiin, idet han kaſtede Øinene imod Storbaaden, der ſtod i Klamperne.

„Den vilde være for uhaandterlig til dette Brug, om man end kunde faae den i Vandet; hvilket i og for ſig næſten vilde være umuligt for os at udføre."

En lang Taushed fulgte; Herrerne ſtuderede paa at udfinde et Middel til at undgaae Araberne, men forgiæves; thi ved ſaadanne Leiligheder er det lykkelige Middel al-

mindeligviis Resultatet af et Slags pludselig Inspiration snarere end af langvarig og meisommelig Tænken.

Femte Capitel.

Med religios Ærbodighed
Lytrede Sorg til Dydens Stemme, ingen Klage
Afbrød den høitidelige Taushed. Taaren standsede.
Glover.

Mest bedragerisk af alle Sindsbevægelser er Haabet. Saa længe som der er en antagelig Grund til at vente Hiælp fra et vist Sted, ville Menneskene ikke anstrænge deres Kræfter selv i den mest truende Fare, og de klynge til deres Forhaabninger længe efter at Fornuften har begyndt at lægge Sandsynlighed af et heldigt Udfald paa den modsatte Vægtskaal. Saaledes gik det med dem, der befandt sig i Montauk. De spilte to til tre kostbare Timer i den unyttige Tro, at Capitain Truck vilde have hørt Kanonen, og at de hvert Øieblik kunde vente at see, i det mindste eet af Fartøierne.

Paul Blunt var den, der først opgav dette falske

Haab. Han vidste, at hvis Lyden havde naaet deres Venner, maatte Knaldet have været hørt faa Secunder efter, og tillige vidste han, at det i Særdeleshed hører til Sømandens Professjon at være hurtig til at tage en Beslutning. En Times god Roening vilde bringe Chaloupen fra Vraget til Forlandet, hvor man maatte kunne see den med Kikkert fra Forre-Mers. Tvende Timer vare nu forløbne; der var ikke Tegn til nogen Baad at see, og den unge Mand saae sig tvunget til at opgive sit gode Haab om den betimelige Hiælp, som han havde ventet fra den Kant. John Effingham, der havde langt kraftigere Charakteer end hans Fætter, skiønt ikke mere personlig Styrke og Fasthed, bevogtede den unge Anførers Bevægelser, og han læste skuffet Haab i hans Ansigt, da denne gik sidste Gang ned fra Merset, hvor han ofte havde været siden Raadslagningen, for at see ud efter den forventede Hiælp.

„Jeg seer det paa Deres Mine," sagde hiin; „vi have ingen Haab om at faae Fartøierne at see. De have ikke hørt vort Signal."

„Der er intet Haab, og vi have nu kun vore egne Anstrængelser og det gode Forsyns Hiælp at stole paa."

„Denne Elendighed er saa pludselig og skrækkelig, at jeg knap kan tænke mig den! Skulle vi da virkelig blive

tagne til Fanger af disse Barbarer? Skal min Fætters Datter, den smukke, uskyldige, gode, englelige Eva Effingham da være deres Offer! — maaskee blive sat i et Serail!»

„Det er den egentlige Ulykke! Havde jeg tusind Legemer, og tusind Liv, vilde jeg overgive hine til evigvarende Lidelser og nedlægge alle disse for at afværge en saa grændseløs Ulykke. Troer De, at Damerne kiende deres egentlige Stilling?»

„De ere snarere urolige end ængstelige. Ligesom os Alle satte de godt Haab til Baadene, men den bestandige Tilvæxt af Arabere, der ideligt kommer til deres Leir, har bidraget til at give dem lidt bedre Bevidsthed om Farens sande Natur.»

Hr. Sharp, der stod paa Hytten, raabte om han maatte faae Kikkerten, for at see, hvad endeel af Araberne, der havde samlet sig nær ved den Ende af Revet, der vendte mod Land, foretoge sig. Paul Blunt gik op til ham, og saae efter. Hans Mine forandrede sig, imedens han stirrede, og man bemærkede at hans smukke Ansigtstræk antoge et haabløst Udtryk, da han lod Kikkerten synke.

„Her er atter foruroligende Tegn!»

„Uslingene have faaet en Mængde Bomme, og ere

i Færd med at binde dem sammen for at danne en Flaade. De have fast besluttet at tage os til Fanger, og jeg indseer ingen Midler til at forebygge det."

„Vare vi ene, kun Mandfolk, vilde vi have den bittre Trøst at sælge vort Liv saa dyrt som muligt; men det er rædselsfuldt at have dem med os, som vi hverken kunne redde eller offre til fælleds Ødelæggelse med Fjenden!"

„Det er i Sandhed frygteligt, og vor hiælpeløse Stilling forøger Pinen."

„Kunne vi ikke tilbyde Vilkaar. — Kunde ikke Løvte om Løsepenge, i Forening med Gidsler udrette Noget? Jeg vilde gierne blive i Barbarernes Hænder, for at udvirke de Øvriges Frihed."

Hr. Blunt trykkede hans Haand, og et Øieblik misundte han den Anden denne ædelmodige Tanke. Men han rystede paa Hovedet og smilede bittert, som om han var overbeviist om det Unyttige af selv denne fortvivlede Selvopoffrelse.

„Gierne vilde jeg dele Deres Skiæbne, men Planen er i enhver Henseende ugiørlig. Løsesum vilde de samtykke i at modtage, naar de havde os alle i deres Magt, men ikke under den Betingelse, at vi fik Lov til at reise. Det vilde være umuligt at komme fra dem; thi, naar de først ere i Besiddelse af Skibet, hvilket de ville være om nogle

faa Timer, maa Capitain Truck, endskiønt han har Farstøierne, blive nødt til at overgive sig af Mangel paa Føde, eller udsætte sig for den frygtelige Risico at forsøge paa at naae Øerne med et Forraad, der neppe er tilstrækkeligt til at opholde Livet under de aller gunstigste Omstændigheder. Disse haardhiertede Uhyrer ere omgivne af deres øde Ørken, og de kiende alle deres rædselsfulde Fordele."

„Man burde underrette vore Venner om Sagernes sande Tilstand for at de kunne være forberedte paa det Værste."

Heri var Hr. Blunt enig, og de gik sammen hen for at underrette Hr. John Effingham om deres Opdagelse. Denne alvorlige, faste Mand var paa en Maade forberedt paa det Værste, og han samtykkede nu i den sørgelige Nødvendighed at lade sin Fætter vide, hvilken ny Fare der truede dem.

„Jeg vil paatage mig dette ubehagelige Ærinde," sagde han, „skiønt jeg af mit inderste Hierte vilde ønske, at Nødvendigheden deraf maatte bortfalde. Skulde det Værste skee, har jeg dog Haab om at udrette Noget ved Hiælp af Løsepenge; men hvad vil den Ungdommelige, Fiintfølende og Elskværdiges Skiæbne være blevne, førend vi blot kunne giøre os forstaaede af Barbarerne! En Reise

i Ørkenen, som jeg har hørt den beskrive, vilde næsten være den visse Død for Alle undtagen de Stærkeste iblandt os, og selv Guldets sædvanlige Magt vilde glippe, naar man vil veie den imod de Vildes onde Natur."

„Er der da virkelig intet Haab tilbage for os?" spurgte Hr. Sharp, da den sidst Talende havde forladt dem for at gaae ned i Kahytten. „Er det ikke muligt at faae Baaden i Vandet, og flygte i den?"

„Det er et Middel, som jeg har tænkt paa, men det er næsten uudførligt. Da dog Alt er bedre end Fangenskab, vil jeg endnu een Gang undersøge hvad de Djævler tage sig for, og nøiere eftersee vore egne Midler."

Paul Blunt tog et Lod og kastede det over Skibets Side, i det sidste Haab at det muligt laae over et Hul i Grunden. Lodskuddene vare, som han vel havde ventet, kun lidet over tre Favne.

„Jeg havde ingen Grund til at vente andet," sagde han, idet han halede Linen ind, men han talede som En, der var bleven skuffet i sit Haab. „Havde der været tilstrækkeligt dybt, kunde man have sunket Skibet og da vilde Storbaaden have flydt ud fra Dækket; men som det er, vilde vi miste Skibet uden Gavn. Det vilde lade heltemodigt, om De og jeg saae at komme ud paa Revet, og gik i Land for at giøre Araberne Forslag, men til

sand Nytte kunde det ikke være, da deres lumske Charakteer er alt for bekjendt til at man kan vente nogen Fordeel af et saadant Foretagende."

„Kunde man ikke holde dem ude, indtil vore Venner komme tilbage? Forsynet kan muligt hiælpe os paa en eller anden uventet Maade i vor yderste Nød."

„Vi ville udspeide dem endnu engang med Kikkerten. Efter en Bevægelse at domme imellem Araberne er deres Antal sandsynligviis blevet forøget."

De to Herrer gik nu atter ovenpaa Ruffet i ængstelig Hast, og begyndte igien at anstille deres Jagttagelser. Efter et Øiebliks Forløb lod Paul Blunt Instrumentet synke, med et Udtryk, der tilkiendegav forøget Bekymring.

„Er det muligt, at Noget kan giøre vore Udsigter mørkere?" spurgte hans Ledsager ivrigt.

„Erindrer De ikke et Flag, som var ombord i den Danske — det, hvoraf vi saae, af hvad Nation den var?"

„Jo vel, det var giort fast i Faldet, og laae paa Skandsen."

„Hiint Flag vaier nu i disse Barbarers Leir. De kan see det, her imellem de sidst opslaaede Telte hos det Parti, der ankom, medens vi talede sammen forude."

„Og deraf sluttet De?—"

„At vore Folk ere Fanger! Det Flag var i Skibet,

da vi forlode det; vare Araberne komne der tilbage, førend vore Fartøiers Ankomst, vilde Capitainen have været her længe førend nu; og for at erholde dette Flag maae de have bemægtiget sig Vraget efter at Fartøierne vare ankomne; hvilket neppe har kunnet finde Sted uden Kamp; og jeg frygter for, at Flaget er et Beviis paa, hvilket Parti der har seiret."

„Det lader da til at Ulykken har naaet sit høieste Punkt!"

„Det gjør det i Sandhed, thi det svage Haab, der var tilbage, om at blive hiulpen af Fartøierne, maa nu aldeles opgives."

„I Guds Navn, see igien, og undersøg, hvorledes den Flaade er, som de arbeide paa?"

Denne Undersøgelse varede længe, thi heraf syntes i Sandhed Alles Skiæbne i Skibet at afhænge.

„De arbeide rask," sagde Hr. Blunt, efter at have betragtet dem længe; „men det ligner nu ikke saa meget en Flaade som før, — de surre Rundholter sammen paa Langs, — her er et Glimt af Haab, eller, rettere sagt, hvad der vilde være Haab, dersom Fartøierne vare undslupne deres Kløer!"

„Gud velsigne Dem for disse Ord! — hvad er det da?"

„Det er ikke meget," svarede Paul Blunt, med et

sørgmodigt Smiil, „men Ubetydeligheder blive af Vigtighed i Farens Stund. De giøre en Flydebro, uden Tvivl i den Hensigt at passere fra Revet til Skibet, og ved at stikke ud paa Kiættingerne, ville vi maaskee sakke saa meget agterud, at de blive skuffede med Hensyn til Længden af Broen. Dersom jeg saae Grund til at haabe, at Fartøierne omsider maatte komme, vilde dette Middel ikke blive unyttigt, i Særdeleshed naar det bliver opsat til det sidste Øieblik, da det kunde bevirke, at Araberne tabte endnu en Ebbetid, og en Frist paa otte til ti Timer er en Menneskealder for Folk i vore Omstændigheder."

Hr. Sharp istemte ivrigt denne Plan, og de unge Mænd gik op og ned ad Dækket i en halv Time, i Samtale om Sandsynligheden for og imod, at den vilde lykkes, og om de forskiellige Maader, paa hvilke de kunde drage mest Nytte deraf. Begge vare dog enige om, at den korte Udsættelse, som paa denne Maade kunde opnaaes, vilde i Grunden være aldeles unyttig, dersom Capitain Truck og hans Folk virkelig vare faldne i deres fælleds Fiendes Haand. De vare saaledes beskiæftigede, nu og da næsten fortvivlede, og undertiden oplivede af nyt Haab, da Saunders bad dem, fra Hr. Effingham, om at komme ned i Kahytten.

Begge ilede ned, og fandt Familien i den Nød, som Omstændighederne nødvendigviis maatte medføre. Hr.

Effingham sad paa en Stol, medens hans Datters Hoved hvilede paa hans ene Knæ; thi hun havde kastet sig ned paa Dækket ved hans Fødder. Mademoiselle Viefville gik frem og tilbage; nu og da standsede hun for at sige et trøstende Ord til den unge Pige, der var anbetroet hendes Omhu; og derpaa vendte hendes Tanker tilbage til den sande Bevidsthed om Faren med en Styrke, der tilintetgjorde Alt, hvad hun havde sagt, ved at forraade hendes egen grændseløse Angst. Anne Sidley knælede nær ved Eva; snart bad hun ivrigt, skiønt sagte, snart trykkede hun sin elskede Herskerinde i sine Arme, som for at bevare hende imod Barbarernes Vold. Evas femme de chambre sukkede i et af Lukafferne, medens John Effingham med Armene over Kors lænede sig til et Skod, og udtrykte snarere Billedet paa alvorlig Hengivenhed i sin Skjæbne, end Fortvivlelse. Alle vare nu forsamlede, undtagen Hovmesteren, der havde ladet sine Klageraab høre hele Morgenen, og nu var paa Dækket for at bevogte Arabernes Bevægelser.

I dette Øieblik var der ikke Tid til tomme Former, og Eva Effingham, der under andre Omstændigheder vilde være bleven forskrækket over at blive seet af sine Medreisende i sin nærværende Stilling, hævede neppe sit Hoved, idet hun besvarede deres sørgmodige Hilsen, da de kom. Hun havde grædt, og hendes Lokker strømmede ned over hendes

Skuldre. Taarerne randt ikke mere, men en levende Rødme, der var Tegn paa, at en Sielsanstrængelse havde overvundet hendes qvindelige Følelser, afløste hendes Dødsbleghed, og forklarede hendes elskelige Aasyn. Begge de unge Mænd syntes, at de aldrig havde seet hende skiønnere, og begge følte en inderlig Sicæleangst ved den Tanke, der uvilkaarligt opstod hos dem i samme Øieblik, at denne uforlignelige Skiønhed sandsynligviis nu vilde blive hendes værste Fiende.

„Mine Herrer," sagde Hr. Effingham med tilsyneladende Rolighed og en Værdighed, som ingen Frygt kunde forstyrre, „min Fætter har underrettet mig om vor haabløse Stilling, og jeg har udbedet mig Deres Besøg for Deres egen Skyld. Vi kunne ikke adskilles; Blodets og Følelsernes Baand forene os, og vor Skiæbne maa være fælleds; men Dem binder ingen saadan Forpligtelse. De ere unge, dristige og kraftfulde, en eller anden Plan maatte kunne udfindes, hvorved De muligen kunde undslippe Barbarerne, og i det Mindste redde Dem selv. Jeg veed, at ædelmodige Sicæle, som Deres, i Begyndelsen ikke gierne ville lytte til en saadan Anmodning; men De ville indsee, at det er til vort fælleds Bedste. De kunne giøre vor Skiebne bekiendt, tidligere end ellers, for dem, der

ville tage øieblikkelige Forholdsregler for at bringe Løsepenge tilveie."

„Det er umuligt!" sagde Hr. Sharp bestemt. „Vi kunne aldrig forlade Dem, aldrig nyde noget Øieblikks Ro med den Overbeviisning, at vi havde giort os skyldige i en saa egennyttig Handling!"

„Hr. Blunt er taus," vedblev Hr. Effingham efter et kort Ophold, under hvilket han saae fra den ene paa den anden af disse unge Mænd. „Han har en bedre Mening om mit Forslag, og vil ikke være dev for sin egen Interesse."

Eva reiste Hovedet pludseligt, uden at ane den Ængstelighed hun forraadte, og stirrede med sørgmodig Spænding paa Gienstanden for denne Bemærkning.

„Jeg ærer Hr. Sharps ædelmodige Følelser," svarede Paul Blunt nu levende, „og det vilde gjøre mig Ondt at tilstaae, at min første Bevæggrund var mindre uegennyttig; men jeg indrømmer, at jeg allerede har tænkt paa dette, og har overveiet al Sandsynlighed for Held og Uheld. Det kunde være udførligt for En, der kan svømme, at naae Revet med Lethed; derfra komme over Indløbet, og muligen naae Kysten, skiult af den Række Klipper, der er lige over for, eftersom de ere høiere end dem, der ere nær ved os; herpaa kunde man ved at følge Kysten, communicere med Fartøierne ved Hiælp af Signaler, eller

vel endog gaae heelt til Vraget, om det skulde behøves. Alt dette har jeg overveiet, og een Gang havde jeg besluttet at foreslaae det; men —"

„Men hvad?" spurgte Eva hurtigt. „Hvorfor ikke udføre denne Plan, og redde Deres Liv? Fordi vi maae opgive Haabet, er der derfor nogen Grund til, at De skulde omkomme! Gaae derfor strax, thi Øieblikkene ere kostbare; om en Time kan det være for seent."

„Troer De, at det kun var for at redde mig selv, Miss Effingham? troer De virkelig, at jeg var i Stand til en saadan Nedrighed?"

„Jeg kalder det ikke Nedrighed. Hvorfor skulde vi drage Dem med os i vor Elendighed? De har allerede giort os Tieneste, Powis, i et frygteligt Øieblik, og det er ikke ret, at De altid skulde opoffre Dem for os, der synes fordømte til aldrig at kunde giengielde Dem. Min Fader vil sige Dem, at han anseer det for Deres Pligt, at De frelser Dem selv, hvis det er muligt."

„Det er Enhvers Pligt," vedblev Hr. Effingham venligt, „naar ingen vægtig Forbindtlighed fordrer det Modsatte, at redde det Liv og den Frihed, som Gud har skiænket. Disse Herrer have vistnok Baand og Forpligtelser uafhængige af os, og hvorfor skulde De bedrøve dem, der have dem kiære, for at dele vor ulykkelige Skiæbne?"

„Det er unyttige Speculationer over en sørgelig Vished," bemærkede John Effingham. „Da der ikke kan være Haab om at naae Baadene, er det forgiæves at tale om, hvorvidt det vilde være rigtigt at gjøre et saadant Forsøg."

„Er det Sandhed, Powis? Er der virkelig ingen Mulighed for Deres Frelse. De vil ikke bedrage os — Dem selv — af forfængelig, unyttig Stolthed!"

„Jeg takker Gud, fordi jeg er forskaanet for den Strid at demme imellem min Pligt og mine Følelser, thi jeg kan sige med Sandhed, ja næsten med Fornøielse, at der ikke længere kan være nogen Rimelighed for at finde Vraget i vore Venners Besiddelse," svarede Paul Blunt levende. „Der gaves Øieblik, i hvilke jeg meente, at Forsøget maatte gjøres; og det vilde maaskee have blevet min Lod at være den, der skulde have udført det; men vi have nu Beviser for, at Araberne ere Herrer; og, dersom ogsaa Capitain Truck er undsluppen, er det under Omstændigheder, der neppe gjøre det muligt, at han er i Nærheden af Land. Hele Kysten maa være bevogtet og i Barbarernes Besiddelse, og et Menneske, der vilde gaae langs ad den, vilde neppe undgaae at blive seet."

„Kunde De da ikke flye ind i det Indre?" spurgte Eva med Varme.

„Af hvad Grund? At adskille mig fra dem, der

have deelt mine Ulykker, kun for at doe af Mangel, eller falde i Hænderne paa andre Barbarer. Det er i enhver Henseende vor Interesse at holde os sammen, og lade dem, der allerede ere paa Kysten, tage os til Fange, da tvende Skibes Bytte kunde gjøre dem mere overbærende mod deres Fanger."

„Slaver!" brummede John Effingham.

Hans Fætter bøiede sit Hoved over Evas skionne Skikkelse, som om han vilde beskytte hende mod Ørkenens Storme og Ulykker.

„Da vi kunne blive adskilte strax efter at være tagne til Fange," vedblev Paul Blunt, „vil det være godt at blive enige om en planmæssig Fremgangsmaade og eenstemmig Forklaring over os, saa at vi kunde overbevise Barbarerne om, at det er deres Fordeel at føre os saa snart som muligt til Nærheden af Magador, for at erholde Løsepenge."

„Kan Noget være bedre end den hellige Sandhed?" udbrød Eva. „Nei, nei, nei! Lader os ikke vanære denne Guds Hiemsøgelse ved at give nogen Tanke eller noget Ord Skin af Bedrag."

„Bedrag vil neppe behøves i dette Tilfælde; men ved at kiende til det, der har mest Indflydelse paa Araberne, kunne vi dvæle fornemmeligen derved. Vi ville gjøre bedst i at

indprænte Araberne den Omstændighed, at dette ikke er et almindeligt Skib, hvilket deres egne Øine ville overtyde dem om, og at vi ikke ere simple Søfolk, men Passagerer, der ville kunne belønne deres Overbærenhed og Maadehold."

„Jeg troer, min Herre," afbrød Anne Sidley, idet hun saae op med Taarer i Øinene fra det Sted, hvor hun endnu knælede, „at, dersom disse Folk vidste, hvor meget Miss Eva er elsket og afholdt, vilde de vise hende den Agtelse, som hun fortiener, og det vilde i det mindste —

„Stakkels Nanny;" hviskede Eva, og strakte sin Haand ud til den gamle Amme, medens Ansigtet endnu var skiult af hendes egne Lokker, „Du vil snart erfare, at ikke Graven alene giør os Alle lige!"

„Hvorledes?"

„Du vil faae at see, at Eva i Barbarernes Hænder ikke er Din Eva. Det vil nu blive min Tour at være Tienestepige, og udføre Ting for Andre, som ere tusind Gange mere ydmygende end nogen, Du i al Din Tid har udført for mig."

En saa stor Ulykke havde den just ikke skarpsindige Anne aldrig tænkt sig, og hun saae paa sit Barn med

om Bekymring, som om hun ikke kunde troe at have hørt ret.

„Det er altfor urimeligt, kjære Miss Eva," sagde hun, „og De vil gjøre Deres Fader Sorg ved at tale saa vildt. Araberne ere dog menneskelige Væsener, endskiønt de ere Barbarer, og de ville aldrig drømme om at foretage sig noget saa sler."

Mademoiselle Viefville udbrød i et kort og heftig Udraab i sit Modersmaal, der var et stærkt Udtryk af hendes Følelser for deres Elendighed, og Anne Sidley, som altid blev urolig, naar der blev sagt Noget, der gjorde Indtryk paa Eva, og som hun ikke kunde forstaae, saae snart paa den Ene og snart paa den Anden, som om hun bad om en Forklaring.

„Jeg er vis paa, at Mamsellen ikke kan anseе det for rimeligt, at Sligt vil skee;" vedblev hun mere bestemt: „og De, Herre, vil i det mindste ikke tillade Miss Eva at pine sig med slige urimelige og frygtelige Tanker!"

„Vi ere i Guds Hænder, min værdige Anne, og De kan komme til at see alle Deres fast antagne Ideer om det Passende overtraadte," svarede Hr. Effingham. „Lader os bede, at vi ikke maae blive adskilte; thi det vil i det Mindste være en blid Trøst, at have Lov til at dele vor

Nød med hverandre. Skulde vi blive adskilte, vilde det i Sandhed næsten være en uudholdelig Qval!"

„Og hvem vil tænke paa en saadan Grusomhed, Herre? Mig kunne de ikke skille fra Miss Eva, thi jeg er hendes Pige, hendes længe prøvede og tro Ledsagerinde, der først holdt hende i mine Arme og pleiede hende, da hun var et hielpeløst Barn; og heller ikke Dem, Herre. De er hendes Fader, hendes egen elskede, agtede Fader; og Hr. John, er han ikke hendes Beslægtede, af hendes Blod og Navn? Og selv Mam'sellen kan giøre Fordring paa at blive hos Miss Eva; thi hun har lært hende meget, som jeg tænker, det maa være godt at vide. O! nei, nei, nei! Ingen har Lov til at rive os fra hverandre, og Ingen vil være saa ond at giøre det."

„Nanny, Nanny," hviskede Eva, „Du kiender ikke til de grusomme Arabere!"

„De kunne ikke være grusommere og mere uforsonlige end vore Vilde, der dog lade Moderen beholde Barnet; og, naar de spare Livet, tage de Fangerne i deres Hytter og behandle dem som deres Egne. Gud har ladet saa mange Onde døe for deres Synder i disse østlige Lande, at jeg ikke troer, at Nogen kan være saa slet at giøre et Væsen, som Miss Eva, Fortred. Vær derfor ved godt Mod, Herre, og stol paa det hellige Forsyn. Jeg veed, at det

er en haard Prøve for en om Faders Hierte, men skulde deres Skikke forlange, at Mænd og Qvinder adskilles, og at De maatte bort fra Deres Datter for en kort Tid, saa husk paa, at jeg skal blive hos hende, som i hendes Barndom, da vi ved Guds Naade opholdt hendes Liv igiennem saa mange dødelige Sygdomme, og bragte hende som et fuldkomment Væsen til hendes favreste Alder, dadelløs og feilfri."

„Dersom der fandtes lutter slige opoffrende, godmodige Mennesker paa Jorden, som Dig, vilde man i Sandhed ikke have meget at frygte; thi Du tænker lige saa lidt paa selv at giøre Uret, som Du troer Andre i Stand dertil. Det vilde lette en tung Steen fra mit Hierte, kunde jeg blot troe, at det maatte tillades Dig at blive hos denne hielpeløse og svage Pige, i de Lidelser og Sorger, som vist i flere Maaneder ville blive hende til Deel."

„Fader," sagde Eva, idet hun hurtigt afterrede sine Øine, og sprang op, med en saa let Bevægelse, at det saae ud, som om det skete ved den blotte Villie, — Aandens Magt over det svage Legeme, — „Fader, lad ikke Tanken om mig forvolde Dig saa megen Sorg i dette frygtelige Øieblik. Du har kun kiendt mig i Lykke og Medgang, — som en forkiælet og kraftløs Pige; men jeg føler en Styrke, der er i Stand til at holde mig opreist,

endog i denne vilde Ørk. Araberne kunne ikke have andet Øiemed end at bevare os Alle som Fanger, der rigeligen ville betale deres Omhu med en stor Løsesum. Jeg veed, at en Reise paa deres Maade vil være smertefuld og besværlig, men udholdes kan den vel dog. Stol derfor mere paa min Aand end paa mit svage Legeme, og Du vil finde, at jeg ikke er saa uværdig som jeg frygter for, at Du troer."

Hr. Effingham slyngede sin Arm om Datterens smækkre Liv, og trykkede hende næsten vildt til sin Barm. Men Eva, der var dybt rørt, drog sig sagte fra ham og kastede sit straalende, men taarefrie Blik paa de Øvrige, som om hun vilde henvende deres Deeltagelse fra sig til deres egne Savn og Farer.

„Jeg veed, at Du anseer mig for den, der er mest udsat for denne frygtelige Ulykke," sagde hun, „at Du troer, at jeg ikke skulde være i Stand til at udholde de Lidelser, vi rimeligviis kunne vente, og at jeg først maa bukke under, fordi jeg er den svageste og i Besiddelse af det skrøbeligste Legeme; men Gud lader Straaet bøie sig, medens at Egen knækkes. Jeg er stærkere og i Stand til at udholde mere end Du tænker, og vi ville sikkert Alle leve for at sees igjen, i lykkeligere Omgivelse, om det skulde blive vor nærværende haarde Skjæbne at skilles ad."

Imedens Eva talede, kastede hun kjærlige Blik til dem, der vare blevne hende dyrebare ved langt Bekiendtskab, Slægtskab, og Tieneſter; ei heller holdt en unødvendig Tilbageholdenhed i et saadant Øieblik hende fra at see med venlig Deeltagelse paa de tvende unge Mænd, hvis hele Sind syntes opfyldte af hende. Opmuntrende Ord fra en saadan Kilde tiente kun til endnu klarere at vise hendes Tilhørere deres frygtelige Stilling, og Ingen hørte, hvad hun sagde, uden at have en frygtelig Anelse om, at nogle faa Ugers Tidelser, som hun regnede for saa lidet, vilde, om hun end undgik en endnu haardere Skjæbne, lægge denne indtagende og elskelige Skikkelse i Graven. Hr. Effingham reiste sig nu, og for første Gang syntes den Strøm af Følelser, der saa længe havde samlet sig i hans Barm, at være nær ved at beseire hans mandige Anstrængelser. Han tilkiæmpede sig dog sit forrige Herredømme, og idet han henvendte sig til de tvende unge Herrer, talede han med en Kraft og Værdighed, der havde en dobbelt Vægt, af den Grund, at hans sædvanlige Maneer vare saa besindige og rolige.

„Mine Herrer," sagde han, „vi kunne blive hverandre til Nytte ved at træffe Aftale itide; eller i det Mindste kunne De komme til at giøre mig en Tieneſte, som et heelt Livs Taknemlighed ikke vilde være istand til at

giengielde. De ere unge og kraftige, dristige og kloge, det er Egenskaber, der ville aftvinge selv Vilde Agtelse. Rimeligheden for, at en af dem vil opleve at naae et christent Land, er langt større end for en Mand af min Alder, nedtynget, som jeg vil være, med en Faders uaflade-lige Angst.„

„Fader! Fader!"

„Stille! Kiære; lad mig bede disse Herrer om at have os i Erindring, dersom de skulde naae et Tilflugts-sted; thi Ungdom kan giøre det for Dig, som Tiden vil nægte John og mig. Penge ville ikke komme i Betragt-ning, veed De, naar Talen er om at befrie mit Barn fra en Skjæbne, der er langt værre end Døden, og det vil maaskee være Dem en Trøst, unge Mænd, at mindes, naar De ere ved Enden af deres jordiske Bane, som jeg haaber vil blive lang og lykkelig, at en Fader i sine sidste Øieblik fandt Trøst i den fortiente Tillid, han havde til Deres ædelmodige Anstrengelser."

„Fader, jeg kan ikke udholde dette! at Du skulle blive et Offer for disse Barbarer! det er alt for tungt; og jeg vilde heller vove Alt paa nogle Planker i det skrækkelige Hav, end at vi i mindste Maade skulde udsætte os derfor. Mademoiselle, De vil hjælpe mig med at overtale disse Herrer til at giøre nogle faa Planker færdige til at modtage

os, hvor vi kunne døe sammen, og have den Trøst at vide, at vore Øine blive tillukkede af Venner. Den længst Levende vil omgives og understøttes af deres Aander, der ere gangne forud til en Verden fri for Sorg og Smerte."

„Jeg har tænkt paa dette fra Begyndelsen af," svarede Mademoiselle Viefville paa Fransk, paa en Maade der vidnede om en ophøiet og fast Charakteer: „Jeg vilde ikke udsætte Damer for Barbarers Fornærmelser og Vold; men jeg vilde ikke fremkomme med et Forslag, som kunde stride imod Andres Følelser."

„Det er tusind Gange at foretrække for Fangenskab, dersom det virkelig er udførligt," sagde John Effingham, idet han saae spørgende paa Paul. Denne rystede benægtende paa Hovedet; thi, da Vinden blæste paa Land, vidste han, at det kun vilde være at gaae Fangenskab imøde uden at bevare en Selvtillid og Værdighed, der kunde tiene til at giøre et gunstigt Indtryk paa deres Fiender.

„Det er umuligt," sagde Eva, der læste Meningen i hans Blik; hun kastede sig paa Knæe for hendes Fader og vedblev: „lader os da sætte vor Lid til Herren! Vi have endnu nogle Øieblikkes Frihed, og lad dem ikke gaae ubenyttede bort med frugtesløse Klager. Fader, kys mig, og giv mig een Gang endnu den hellige og kiære Velsig-

nelse, hvormed Du pleiede at overgive mig til Søvnens Arme i hine Dage, da vi neppe drømte om og aldrig oplevede Ulykker."

„Gud velsigne Dig, mit Barn, min elskede, min kiære Eva!" sagde Faderen høitideligt med skiælvende Stemme. „Gid det frygtede Væsen, hvis Veie, skiønt urandsagelige, ere fuldkomne i Naade og Viisdom, maa holde sin Haand over Dig i denne Prøvelsens Time, og i det mindste maa bringe Dig reen i Siæl og Legeme til hans egen Fredens Bolig. Gud berøvede mig tidligt Din salig Moder, og jeg havde fast stolet paa det Haab, at Du skulde være min Alderdoms Trøst. Gud velsigne Dig, min Eva. Jeg skal ikke ophøre at bede Gud om, at Du maa gaae bort lige saa reen og Hans Kiærlighed værdig, som hende, Du skylder Livet."

John Effingham sukkede; den Anstrængelse, han giorde, for at skiule sine Følelser bevirkede, at dette hans Siæls Udbrud var dybt, skiønt dæmpet.

„Fader, lader os bede. Anne, min gode Anne, Du som først lærte mig at fremstamme en Taksigelse og en Bøn, knæl her ved min Side, — ogsaa De, Mademoiselle; skiønt De er af en anden Tro, have vi dog en fælleds Gud! Onkel John, Du beder ofte, det veed jeg, skiønt Du saa nødigt viser Dine Følelser; der er ogsaa Plads

for Dig hos Dine Slægtninge. Jeg veed ikke, om disse Herrer ere for stolte til at bede?»

Begge de unge Herrer knælede tilligemed de Andre, og der herskede en lang Taushed, imedens Alle opsendte deres Bønner, hver paa den Viis, de vare vante til.

„Fader!» vedblev Eva, der endnu knælede ved Faderens Fødder, idet hun kiærligt saae op til ham, som hun saa inderligt elskede; „der er eet dyrebart Haab, som Barbarerne ikke kunne berøve os: vi blive maaskee adskilte her, men vi samles tilsidst hos Gud!»

Mademoiselle Viefville slyngede sin ene Arm om sin elskværdige Elev og trykkede hende til sit Hierte.

„Der er kun een Bolig for de Velsignede, og een Forsoner for os Alle.» Eva reiste sig nu og sagde med qvindelig Værdighed, „Onkel Jack, omfavn mig; vi vide ikke, naar vi igien ville faae Leilighed til at vise hinanden vor gienſidige Agtelse. Du har været en kiærlig og god Onkel imod mig, og om jeg kom til at leve i tyve Aar som Slavinde, skal jeg ikke ophøre at tænke paa Dig med Venlighed og Bekymring.»

John Effingham sluttede den smukke og livlige Pige i sine Arme med en faderlig Kiærlighed og Frihed.

„Mine Herrer,» vedblev Eva rødmende, med et venligt og taknemmeligt Blik. „Jeg takker ogsaa Dem, for

at have forenet Deres Bønner med vore. Jeg veed, at unge Mænd, i deres stolte Tillidsfuldhed, sjeldent anse en saadan Hengivenhed i Guds Villie for nødvendig; men de Stærkeste falde, og Stolthed er svag mod den Beskednes Haab. Jeg troer, at De have næret bedre Tanker om mig, end jeg fortiener, og jeg vilde bestandigt bebreide mig selv for Mangel paa Eftertanke, dersom jeg troede, at noget andet end Tilfældet har bragt Dem i dette uheldsvangre Skib. Tillader De mig at lægge endnu en Forbindtlighed til de mange, jeg allerede skylder Dem begge?" Idet hun traadte dem nærmere og talede sagtere vedblev hun: „De ere unge og kunne bedre udholde, legemlige Lidelser end min Fader, — at vi blive adskilte, er jeg overbeviist om, — og det kunde staae i Deres Magt at trøste en ulykkelig Fader. — Jeg seer, jeg er overbeviist om, at jeg kan stole paa Deres Godhed."

„Eva — min velsignede Datter — mit eneste, mit elskede Barn!" udbrød Hr. Effingham, der hørte hendes sagteste Lyd, saa dødsstille var der i Kahytten, — „kom til mig, Kiæreste! ingen Magt paa Jorden skal skille os fra hinanden!"

Eva vendte sig hurtigt og saae sin Faders Arme udstrakte imod sig. Hun kastede sig i hans Favn, og de spændte og heftige Følelser skaffede sig Luft hos Begge, thi de

græd, da hun laae ved hans Bryst, med en Voldsomhed, som var høist piinlig at see hos en Mand.

Hr. Sharp, der havde nærmet sig for at tage Evas tilbudte Haand, da hun pludseligt forlod ham af den ovenomtalte Grund, følte nu Paul gribe hans Arm med en Kraft, som om Fingrene skulde trænge ind til Benet. Af Frygt for at forraade deres voldsomme Følelser, ilede de to unge Mænd paa Dækket, hvor de en Tidlang gik frem og tilbage, ude af Stand til at veksle et Ord eller Blik.

Siette Capitel.

O Domine Deus! speravi in te;
O care mi Jesu, nunc libera me: —
In dura catena,
In misera pæna,
Desidiro te, —
Languendo, gemendo,
Et genuflectendo,
Adoro, imploro, ut liberes me.

Dronning Maria.

Religionens ophøiede Trøst følles kun lidt af de to ædelmodige, og ivrige unge Mænd, der nu gik op og ned

ad Montauks Dæk. Den Blide og Bøielige er mest modtagelig for dens guddommelige Indflydelse: og af alle dem, der vare ombord i det skiæbnesvangre Skib i dette Øieblik, vare de, der paa Grund af deres physiske Kræfter mindst skulde være i Stand til at udholde deres Skiæbne, dem, der fandt sig roligst deri.

„Denne Hengivenhed i Guds Villie," sagde Hr. Sharp, halvt hviskende, „er endog mere hiertegribende end Fortvivlelsens Udbrud."

„Det er frygteligt!" svarede hans Ledsager. „Alt andet er bedre end Uvirksomhed under saadanne Omstændigheder. Jeg seer kun lidet, ja intet Haab om Redning; men Ørkesløshed er altfor piinlig. Vil De hiælpe mig, naar jeg prøver paa at lette Baaden?"

„Befael over mig som over Deres Slave. Gud give der var den ringeste Udsigt til at det maatte lykkes!"

„Der er kun liden Sandsynlighed derfor; og skulde det end lykkes, er der intet Middel til at komme langt fra Skibet i Storbaaden, da Capitainen har medtaget alle Aarerne, og jeg kan ikke faae nogen Besked om Master og Seil. Havde vi disse, kunde vi vel med denne Vind, der begynder at tiltage, forlænge Tvivlen ved at naae en eller anden af hine fierne Sandpynter."

„I den hellige Marias Navn!" udbrød En bag ved

dem paa Fransk, „tøv ikke et Øieblik, og Alle i Skibet ville hiælpe til ved Arbeidet!"

Herrerne vendte sig forundrede om og saae Mademoiselle Viefville staae saa nær ved dem, at hun havde overhørt deres Samtale. Denne ædelmodige og dannede Pige, der var vant til at stole paa sig selv, som nedstammede fra en Nation, hvis Qvinder maaskee ere nyttigere og af kraftigere Charakteer, end hos noget andet christent Folk, var kommen op paa Dækket netop for at see om der ikke stod noget Middel tilbage for at undflye Araberne. Havde hendes Kiendskab til Skibet pa nogen Maade lignet hendes hurtige og faste Blik, vilde der vist allerede været giort mange frugtesløse Forsøg; men, da hun befandt sig i en saa fremmed Stilling som den i et Skib, havde hun indtil da ikke fundet Leilighed til at foreslaae Noget, som hendes Medreisende efter Sandsynlighed vilde have ydet deres Bistand til at udføre. Men nu, da hun greb Pauls Forslag med Begierlighed, drev hun paa Udførelsen med Iver, og efter nogle Minutters Bønner bevægede hendes Kraft og Overtalelser de tvende Herrer til uden videre Ophold at begynde de nødvendige Forberedelser. Mademoiselle Viefville kaldte selv strax paa John Effingham og Saunders, da hun, efter at være indgaaet paa dette Foretagende, drev ivrigt derpaa, og

hun gik ned i Kahytten for at giøre de nødvendige Forberedelser med Hensyn til deres Fødevarer og øvrige Nødvendigheder, om det virkeligt skulde lykkes dem at forlade Skibet.

Ingen erfaren Somand kunde tage fat paa Arbeidet paa en fornuftigere Maade, eller med bedre Kundskab om hvad der maatte foretages, end Paul Blunt. Saunders skulde rydde Storbaaden, der havde et Ruf over, og endnu indeholdt et anseeligt Forraad Høns, Faar og Sviin. Ruffet, blev ham sagt, skulde blive heelt, da det kunde tiene istedetfor Dæk; men alt blev langet hurtigt ud af Baaden, hvilken Hovmesteren begyndte at skruppe og pudse med en Iver, som han sieldent udviste i Kahytten. Heldigviis laae endnu de Takler, hvormed Leach havde reist Bukkene og indsat Nødmasten den foregaaende Dag, paa Dækket, og Paul behøvede ikke at iskiære nye. Han gav sig derpaa i Færd med at føre tvende op paa den Trosse, der tiente til Storstag, hvilket han havde udført ved Hiælp af de to Herrer, der stode paa Dækket, til samme Tid som Saunders meldte, at Baaden var i Orden til at tage imod dens Ladning. Baadskrabberne bleve giorte los, og Løberen af et af Taklerne blev ført til Spils.

Mademoiselle Viefville havde nu ved hendes Energi og Bestemthed bragt Eva og hendes Pige saaledes til

Samling, at Hr. Effingham havde forladt sin Datter, og saaes paa Dækket iblandt dem, der gik Paul tilhaande. Alle vare saa spændte paa Udfaldet, at Damerne, og endogsaa Anne Sidley tilligemed **la femme de chambre** opsatte deres egne Anstrængelser og stode i en Klynge ved Spillet, da Herrerne begyndte at hive, næsten ude af Stand til at drage Veiret imellem Tvivl og Haab; thi det var et stort Spørgsmaal, om de havde tilstrækkelig Kraft til blot at løfte saa tungt et Legeme. De gik flere Gange om i Spillet, imedens Løberen lidt efter lidt stivnedes, indtil de, der vare ved Bommene, følte deres Anstrængelser havde naaet det yderste Maal.

„Hiver paa een Gang, mine Herrer," sagde Paul Blunt, der styrede det Hele, og desuden giorde saa meget med sine egne Hænder, som han formaaede. „Vi have nu dens hele Vægt, og for Alt, hvad vi faae, letter Baaden sig lige saa meget."

De anstrængte sig ivrigt i to til tre Minutter med kun liden kiendelig Fordeel, og standsede derpaa Alle for at drage Veiret.

„Jeg frygter for, at det vil overstige vore Kræfter," bemærkede Hr. Sharp. „Det lader ikke til at Baaden har rørt sig, og Touget er spændt som om det vilde springe."

„Vi behøve kun en Drengs Kraft tillagt vor egen," sagde Paul, idet han kastede et tvivlsomt Blik paa Qvinderne; „i saadanne Tilfælde veier et Pund op imod en Læst."

„Allons!" udbrød Mademoiselle Viefville, idet hun giorde Tegn til **la femme de chambre** at følge sig; „vi ville ikke lade vor Frelse komme an paa en saadan Ubetydelighed."

Disse tvende charakteerfaste Fruentimmer anvendte deres Kræfter paa Bommene, og Magten, der havde balanceret saa lige, faldt nu ud til Maskinens Fordeel. Spillet, der Øieblikket før knap dreiede sig, og kun ved korte og heftige Anstrængelser, gik nu langsomt men stadigt rundt, og Agterenden af Storbaaden gik i Veiret. Eva blev kun forhindret fra at tage Deel i Arbeidet af Nanny, der holdt hende med begge sine Arme, af Frygt for at hun ved et eller andet Tilfælde skulde blive beskadiget.

Paul Blunt forsikkrede nu med Glæde, at de havde Kraft nok til at hæve Baaden, skiønt Arbeidet vilde blive langvarigt og besværligt. Vi sige med Glæde; thi, uagtet dette uventede Held kun lovede lidet Gavn i Virkelighed, er der dog altid noget Oplivende og Opmuntrende i Held af hvilketsomhelst Slags.

„Vi ere Herrer over Baaden," sagde han, „forudsat

at Araberne ikke angribe os; og vi kunne drive bort ved Hiælp af et Seil, vi maae indrette, til en saadan Afstand, at vi ere ude af deres Vold, indtil al Mulighed for at faae vore Venner at see atter er opgivet."

„Det er en velsignet Frist!" udbrød Hr. Effingham; „og Gud vil maaskee endnu afvende den bittreste Deel af denne Ulykke!"

De qvalte Følelser brøde igien frem, og Eva græd atter i sin Faders Arme, idet et Slags hellig Glæde blandede sig med hendes Graad. Efterat Paul imidlertid havde giort den Løber fast, som de havde hevet i, bragte han den anden til Spillet, og Operationen blev fornyet med samme Held. Paa denne Maade havde de efter en halv Times Forløb faaet Storbaaden hængt under Staget, høit nok til at anbringe Nok-Taklerne. Da disse ikke vare tilveirs, saasom Paul Blunt havde anseet det for rigtigst først at see om de vare i Stand til at lette Baaden fra Dækket, førend han spildte saa meget Arbeide, toge Damerne igien fat paa deres Forberedelser i Kahytten, medens Herrerne hialp den unge Sømand med at faae Taklerne op. Under denne Standsning i Omhivningen blev Saunders sendt ned for at søge efter Master og Seil, hvilke Paul troede maatte være i Skibet, da han fandt, at Storbaaden var indrettet dertil.

svingede frit. Stagtakkel-Løberne bleve nu ganske overhalede, og Alle i Skibet saae med en Triumph, som Ord neppe formaae at tolke, den vigtige Baad hænge lige over Vandet. Ingen Musik havde nogensinde lydt sødere i Tilhørernes Øren, end det første Pladsk af det svære Fartøi, idet det faldt tungt imod Vandets Overflade. Dets Størrelse, dets Ruf, og Styrke gav det Udseende af at yde en Sikkerhed, som for Øieblikket skuffede dem Alle; thi, i Betragtningen af den Fordeel, de saa uventet havde opnaaet, glemte de de mange Hindringer, der vare for at benytte dem deraf.

Det varede ikke mange Minutter, førend Paul stod paa Ruffet i Baaden, havde hugget Taklerne ud, og havde lagt Baaden paa Siden af Skibet klar til at overtage det Forraad, som Damerne havde samlet. For at Læseren bedre kan indsee Beskaffenheden af den Ark, som skulde indtage dem, der vare tilbage i Montauk, vil det være bedst at beskrive den.

Baaden selv var stor, stærk og i Stand til at udholde svær Sø, naar den blev godt styret, og naturligviis, uhaandteerlig i Forhold. For at roe den med nogenlunde Fart vare alle ti store Aarer nødvendige; hvorimod de trods al deres Søgen ikke vare i Stand til at finde een. Det lykkedes dem dog at finde et Roer og en Roer-

pind, hvilke ikke altid bruges i Storbaade, og Paul Blunt hængte strax Roret. Rundt Baadens Reling vare Støtter, der bare et noget afrundet Ruf, hvilket ofte haves i Paketterne for at bevare Kreaturene mod Veiret. Efterat disse vare slupne ud paa Dækket, og det indvendige giort reent, udgiorde hiint en hyggelig og anselig Kahyt; i Sammenligning med Skibets var den vel simpel og indskrænket, men maatte dog ansees for et Palais af strandede Søfolk. Da det vilde være muligt at beholde dette Ruf indtil slet Veir skulde tvinge dem til at kaste det bort, betragtede Paul, der aldrig havde seet en Baad flyde paa Vandet med et saadant Tag, det med Glæde; thi det kunde tiene til at beskytte den yndige Skabning, som han elskede saa inderligt, bedre, end han endog havde turdet haabe. Imellem Ruffet og Relingen af Baaden vare Skodder indsatte saaledes, at de fyldte aldeles op der imellem; og naar disse vare paa deres Pladser, udgiorde det hele Indvendige et tillukket Rum, der var saa høit, at man uden Hat kunde staae opreist deri. Vel giorde dette Arrangement Baaden klodset, og til en vis Grad bovenvægtig og uregierlig, men saa længe som det kunde beholdes, giorde det den ogsaa langt mere hyggelig, end den kunde være uden dette. Ruffet kunde desuden

til enhver Tid tages bort inden fem Minutters Forløb, dersom Omstændighederne skulde udfordre det.

Paul havde netop løseligt undersøgt sin Skat, som han nu begyndte at anse Baaden for, da han kastede Øinene op for at gaae op ad Montauks Side, og blev Eva vaer, der saae ned paa ham, som for at læse deres Skiæbne i hans Ansigtstræk.

„Araberne," sagde hun hurtigt, „gaae langs Revet, hurtigere end man kunde ønske det, som min Fader siger, og vort hele Haab staaer til Dem og Baaden. De vil ikke forsage, saalænge De kan giøre Noget for os, det veed jeg; men kan Baaden hiælpe os til Noget?"

„For første Gang, kiæreste Miss Effingham, seer jeg nogen Mulighed for at vi kunne undslippe disse Barbarers Kløer. Der er ingen Tid at spilde, men Alting maa langes ned i Baaden saa snart som muligt."

„Gud velsigne Dem og bevare Dem, Blunt, for dette Glimt af Haab! Deres Ord give Hiertet Mod, og hvorledes ville vi nogensinde blive i Stand til at bevidne Dem den Taknemlighed, vi ere Dem skyldige."

Dette sagde hun uforstilt, som naar man udtrykker en stærk Følelse, uden at overveie Ordene eller tænke meget derved; men selv i hiint frygtelige Øieblik bragte denne Yttring den unge Mands Blod i Bevægelse. Det brændende

Blik, han kastede paa den smukke Pige, bragte hende til at rødme lige til Tindingerne, og hun trak sig hurtigt tilbage.

Herrerne begyndte nu at række de forskjellige Sager, som Mademoiselle Viefville i Særdeleshed havde sørget for, ned i Baaden, hvor Paul Blunt tog imod dem og kastede dem ind i Ruffet, uden at tabe noget af de kostbare Øieblik med at bortstuve dem. Der var bragt Madratser ned, saavelsom de Kufferter, der indeholdt de daglige Sø-Klædningsstykker tilligemed dem, der ikke vare bortstuvede iblandt Bagagen, Tæpper, Dækkener, nedlagte Fødevarer, Brød, Viin, færdigt tillavede Retter med Tilbehør fra Saunders Forraad, og saadanne Ting i Almindelighed, som i Øieblikkets Hast havde været for Haanden. Næsten Halvdelen blev afviist af Paul Blunt som unødvendige, skiønt han, i Betragtning af de svagere Kiøns Delicatesse, modtog mange Ting, som ellers vilde være blevne forkastede. Da han ikke desto mindre fandt, at der var kommen tilstrækkeligt Proviant for hele Selskabet i flere Uger med i Baaden, bad han om Capitulation, idet han erklærede det for ufornuftigt og unyttigt, at giøre det uhyggeligt paa denne Maade, for ikke at tale om Virkningen paa Farteiet. Det Vigtigste manglede endnu, nemlig det nødvendige Vandbehold, og han bad nu om

de tvende Domestiquer maatte komme ned i Baaden for at ordne de forskiellige Sager, medens han selv saae at finde Noget, der kunde tiene i Stedet for Seil, og at forskaffe det nødvendige Vand.

Han sørgede først for dette, da alle de andre Forberedelser ellers vilde være aldeles unyttige. Alligevel gav han sig et Øieblik's Tid til at see, hvad Araberne havde taget sig for. Det var den høie Tid; thi Vandet var faldet saa meget, at Skjærene næsten stode over Vand, og adskillige hundrede Barbarer gik langs hen ad Revet, slæbende deres Bro, hvis langsomme Fremskriden kun hindrede dem fra strax at naae det Sted, der var nærmest Skibet. Paul saae, at der ikke var et Øieblik at spilde, og ilede ned efter at have kaldt paa Saunders.

De fandt snart tre til fire smaa Fade, som Hovmesteren bragte til en af Vandkasserne for at fyldes. Heldigviis behøvede de ikke at pompe Vandet op, men det løb i en Strøm i det Kar, der var stillet under for at tage imod det. Saasnart som eet Fad var fyldt, blev det bragt op paa Dækket af Herrerne og saa hurtigt som muligt firet ned i Baaden. Man kunde nu høre Arabernes Skrig, selv nede i Skibet, og der maatte megen Selvbeherskelse til at fortsætte det vigtige Arbeide. Omsider var det sidste Fad fyldt, og Paul Blunt ilede op paa

Dækket; thi man kunde nu høre paa Arabernes Raaben, at de vare nær ved Skibet. Da han naaede Dækket, fandt han Revet bedækket med dem; nogle praiede Skibet, andre truede, Hundreder havde travlt med deres Flydebro, medens nogle Faa søgte at forskrække dem, der vare ombord, ved at affyre Geværer over deres Hoveder. Lykkeligviis kunde de ikke tage Sigte, saa længe man passede ei at lade sig see over Relingen.

„Vi have ikke et Øieblik at give bort!" udbrød Hr. Effingham, mod hvis Bryst Eva, der neppe var i Stand til at røre sig, hvilede. „Føde og Vand ere i Baaden, og i den barmhiertige Guds Navn, lader os flye fra denne rædselsfulde og barbariske Scene!"

„Faren er endnu ikke saa overhængende," svarede Paul roligt. „Saa frygtelig presserende som den virkelig synes, have vi dog nogle Minutters Betænkningstid. Kan jeg ikke overtale Miss Effingham og Mademoiselle Viefville til at tage nogle af disse hiertestyrkende Draaber?"

Han kom lidet i et Glas fra en Flaske, der i Forvirringen med at sørge for Proviant, som overflødig var bleven staaende paa Spillet, og holdt det til Evas blege Læber. Hiælpeløs som Barnet, der modtager sin Føde af Ammens Haand, tog hun en Mundfuld deraf, og Blodet vendte tilbage. Hun reiste sig op fra sin Faders Arme med

et Smiil, der dog koſtede hende Anſtrængelſe, og takkede ham for hans Omhu.

„Det var et frygteligt Øieblik," ſagde hun, idet hun lod den ene Haand glide over Panden; „men det er forbi, og jeg befinder mig bedre. Mademoiſelle Viefville vil ogſaa være Dem taknemmelig for et Glas."

Den charakteerfaſte og aandrige franſke Dame, ſkjønt bleg ſom Døden og øienſynligt betagen af Frygt, ſatte Glaſſet høfligt bort, og vilde ikke nyde Noget deraf.

„Vi ere tredſindstyve Favne fra Skiærene," ſagde Paul roligt, „og de maae over Graven forſt for at naae os. Det lader ikke til, at Nogen af dem har Lyſt til at forſøge paa at ſvømme over, og deres ſindrigt indrettede Bro vil maaſkee ikke være lang nok."

„Vilde det ikke være bedre for Damerne at gaae ned i Baaden, hvor den nu ligger, da de ellers ville blive udſatte for Arabernes Geværer?" ſpurgte Hr. Sharp.

„Det ſkal der blive ſorget for," ſvarede Paul. „Jeg kan ikke forlade Dækket; vilde De gaae ned igien med Saunders," vedblev han, idet han bukkede flygtig for Hr. Sharp, „og ſøge efter nogle lette Seil? Uden dem kunne vi ikke røre os fra Skibet, naar vi end ere i Baaden. Jeg ſeer en paſſende Maſt og den nødvendige Takkelage paa Dækket, men Seilene maae ſøges i Seilkøien. Det er æng-

stende, det tilstaaer jeg, at være nede i et saadant Øieblik, men jeg haaber, De har for god Tro til os, til at frygte for at blive forladt."

Hr. Sharp trykkede den Andens Haand som Tegn paa fuldkommen Tillid til hans Troskab, men han kunde ikke tale. Han kaldte paa Saunders, der modtog sine Instructioner, hvorpaa de ilede ned.

„Jeg vilde ønske, at Damerne vare i Baaden hos Deres Fruentimmer," sagde Paul; thi Anne Sidley og **la femme de chambre** vare endnu i Storbaaden, hvor de vare ivrigt beskiæftigede med at ordne dens blandede Ladning, beskyttede mod Araberen af Ruffet; „men det vilde være farligt at prøve derpaa, medens de ere udsatte for Geværilden fra Revet. Vi maae dog tilsidst forandre Skibets Stilling, og vi kunne lige saa godt giøre det strax."

Han bad John Effingham at følge med sig og gik forud for endnu en Gang, inden han foretog noget afgiørende Skridt, at undersøge Arabernes Bevægelser. De to Herrer stillede sig bagved den høie Baks-Reling, hvor de havde god Leilighed til at recognosere deres Fiende, da den høiere Beliggenhed af Skibets Dæk, aldeles skiulte Alt, hvad der foregik derpaa, for dem, som vare paa Klipperne.

Barbarerne, der syntes at kiende, og som i Virkelighed ogsaa fuldkomment kiendte deres hiælpeløse og svage Tilstand, der vare ombord, arbeidede uden ringeste Frygt for at lide noget Afbræk fra den Kant. Deres Hovedformaal var at faae Skibet i Besiddelse, førend Vandet igien skulde drive dem fra Skjærene. For at udføre dette, havde de ladet alle dem, der vare villige dertil, gaae ud paa Broen, men Mangfoldige vare ørkesløse, og disse skrege, klappede med Hænderne, truede, og affyrede nu og da et Gevær, hvoraf de vel havde halvtredsindstyve.

„De arbeide fornuftigt paa deres Ponton," sagde Paul, efter i nogle Øieblik at have betragtet, hvorledes de bare sig ad paa Revet. „De kan see, at de have trukket Yderenden af Broen op til Luvart, og have netop skuppet den fra Klipperne i den Hensigt at lade den drive rundt, saa at den stopper op imod Skibets Boug, og da ville de myldre her ombord ligesom en Flok Tigere. Det er en ledeløs og skrøbelig Indretning, som den mindste Søgang vilde bringe i Uorden; men i dette aldeles stille Vand vil den svare til deres Hensigt. Den bevæger sig langsomt, men vil sikkert drive om paa os inden femten til tyve Minutters Forløb; og det lader til, at de ogsaa ere ganske overbeviste derom; thi de synes saa vel for-

nøiede med deres Arbeide, som om de allerede vare sikkre paa det forønskede Udfald."

„Det er da vigtigt for os at være hurtige, siden vor Tid bliver saa kort."

„Vi ville være hurtige, men paa en anden Maade. Hvis De vil hiælpe mig lidt, haaber jeg, at dette Forsøg i det Mindste let skal blive tilintetgiort, og derefter vil der blive Tid nok til at tænke paa at flygte."

Ved John Effinghams Hiælp giorde Paul nu Kiættingerne aldeles los fra Bedingerne og lod Skibet sakke agterud. Da dette blev giort i al Stilhed, eftersom de maatte liste sig dertil, optog det adskillige Minuter; men, da Vinden nu var frisk, gav den store Maskine stød efter for dens Magt; og, da Broen var svaiet om til en lige Linie ud fra Skiærene, eller tværs ned i Læ, var der et Spillerum af Vand imellem Enden af den og Skibet paa over hundrede Fod. Araberne vare styrtede ud paa Broen, parate til at entre, men de udstødte harmfulde Skrig, saasnart de saae dette. Uorden fulgte herpaa; Adskillige faldt ned af de vaade og glatte Spiger; men, efter at nogen Tid var spildt i Forvirring og Trætte, begyndte deres Anførereres Befalinger at blive adlydte, og de gave sig ivrigt i Færd med at brække Broen op for at giøre den om til en Flaade."

Hr. Sharp og Saunders vare nu komne tilbage med adskillige lette Seil, saasom Vare-Bovenbramseil og Bram-Læseil. Paul gav nu Ordre til at lægge en Vare-Boven-krydsstang, tilligemed et Bramlæseils-Spiger og en Deel smækkert Tougværk paa Kobryggen, og begyndte derpaa at træffe de endelige Foranstaltninger. Da det nu for Alvor var høi Tid, saasom Araberne arbeidede hurtigt og med tiltagende Støi, anmodede han alle Herrerne om at hiælpe sig, og udstedte saadanne Forholdsregler, at de kunde anvende deres Tid paa bedste Maade.

„Rap Dig, Saunders," sagde han, efterat have taget Hovmesteren foresten med sig, som den, der var bedre skibs-vant end de Andre; „rap Dig, min Gut, og let op paa Kiættingen. Ti Minutter ere nu af større Vigtighed end et heelt Aar paa en anden Tid."

„Det er rædsomt, Hr. Blunt, meget rædsomt, det maa jeg sige," svarede Hovmesteren grædende og tørte Vinene alt imellem Dragene i Kiættingen. „At saadan en Skiæbne skal ramme saadanne Kahytter, Herre! — og det bedste Steentøi fra London og Ny-York! Havde jeg anet, at Montauk skulde have taget en saadan Ende, Hr. Blunt, skulde jeg aldrig have raadet Capitain Truck til at have taget halvt saa mange Spisevare, og i Sær-deleshed ikke den Mængde Viin. Ak! Herre, det er vir-

kelig rædsomt at see saadanne gentile Forberedelser lide en saadan Ulykke!"

„Lad det alt være glemt, min Gut, og let op paa Kiættingen. Ei! — den rører Grunden Agter! Ti eller femten Favne til ville giøre det."

„Jeg har viist Solvet tilbørlig Opmærksomhed, Hr. Blunt, thi det er alt i Storbaaden, selv den brukne Sennepsskee; og jeg haaber, at dersom Capitain Trucks Siæl længere faaer Lov til at have Overopsigt med Stirritsen, vil den blive oplivet og opmuntret ved min Forsigtighed og Betænkelighed. Alt det øvrige Bordservice lod jeg blive tilbage, uagtet jeg troer, at disse Muskelmænd ikke vilde have meget Brug for Andet end Østers Knivene, da jeg har hørt, at de spise med Fingrene. Jeg maa sige, at det er ganske sørgeligt og umenneskeligt, at saadanne Vagabonder skulle rumstere op i Ens Giemmer!"

„Hael væk, Saunders, og let op! Vinden er ind paa Bagbords Boug, og Skibet tager villigere af Kiættingerne. Husk paa, at dyrebare Liv ere afhængige af os!"

„Ja, vel Herre, let op er! Jeg er ganske bekymret for Damerne og endnu mere for de Levnetsmidler, vi efterlade til Assurandeurerne. Et bedre Skib er aldrig kommet ud af St. Cathrines Værft eller Ost River, især hvad Stirrits-Væsenet angaaer, og Gud veed, hvad disse

Slyngler ville giøre dermed. De ville blive ganske undseelige over dets Elegance, Herre, og ikke være i Stand til at glæde sig derover. Stakkels Toast! han vil have en uhyre ubehagelig Reise med disse Muskelmænd; thi han spiser aldrig Fisk og har et ganske genteelt og maneerligt Væsen. Det vilde ikke forundre mig om han glemte Alt, hvad jeg har giort mig saa megen Umage for at lære ham, Herre, medmindre han er død; for saa har han jo ingen Gavn deraf, Hr. Blunt."

„Det er vel," afbrød Paul, og hørte op med at arbeide; „Skibet er paa Grund fra For til Agter. Vi ville nu hurtigt faae Seil og Rundholter i Fartøiet, og lade Damerne komme ned deri."

For at Læseren bedre kan forstaae Skibets nærværende Stilling, vil det være nødvendigt at forklare, hvad Hr. Powis og Hovmesteren havde foretaget sig i al denne Tid. Ved at stikke ud paa Kiættingerne var Skibet sakket længere agterud, indtil det rørte Grunden agter paa Kanten af de ofte omtalte Sandbanker; og, da det først havde fat med Agterenden, var Bougen faldet af for Vindens Tryk, saa langt som Vandets Dybde vilde tillade. Det laae nu paa Grund fra For til Agter, med den bagbords Side imod Revet, og Storbaaden imellem Skibet

og det nogne Sand, saaledes at den var aldeles dækket af hiint for Barbarernes Jagttagelser og Angreb.

Eva, Mademoiselle Viefville og Hr. Effingham gik nu ned i Baaden, medens de Øvrige forbleve paa Skibet for at giøre Alt færdigt.

„Det gaaer hurtigt fra Haanden med deres Flaade," sagde Paul, medens han baade arbeidede selv og veiledede de Andre, „men vi ville være sikkre her, indtil det Øieblik de forlade Klipperne. Deres Spiger ville bestemt flyde ind imod Skibet, men dog kun langsomt, da der er for dybt til at stage sig frem, om de end havde Stager, hvoraf jeg ikke seer nogen. Kast disse Vareseil ned paa Ruffet i Baaden, Saunders. Vi kunne komme til at trænge til dem, førend vi naae en Havn, skulde Gud bevare os saa længe. Bring ogsaa to Compasser ned i Baaden med alt det Tømmermands-Værktøi, vi have faaet samlet."

Medens Paul gav disse Ordre, havde han travlt med at afsauge den længste Ende af Bovenstangen til Krydstoppen, for at giøre den til en Storbaadsmast. Dette var han færdig med, da han havde udtalt, og han sprang nu paa Ruffet for at skiære et Hul deri til Masten, paa et Sted, som han i Forveien havde sat Mærke ved til den Hensigt. Da dette var giort, var Masten færdig til

at sættes ind, og i næste Øieblik havde de den Trøst, at see en meget paalidelig Mast paa sin Plads. Et Boven-Bramseil blev slaaet under dets Raa, Givtouge, Hals og Skiøde istukket, saa at Alt var færdigt til at heise et Seil med et Øiebliks Varsel. Da dette var Midlet til at sætte dem i Bevægelse, begyndte Herrerne at aande friere, og tænke paa saadanne Smaafornødenheder og Bequemmeligheder, som let kunde være glemte under en saadan Begivenhed. Efter et Par Minutters Forløb, blev der sagt, at Alt var færdigt, og John Effingham begyndte alvorligt at anmode Herrerne om at forlade Skibet; men Paul betænkte sig endnu. Han anstrængte sine Øine for at see hen imod Vraget, i Haab om endnu at faae Hiælp fra den Kant; men naturligviis forgiæves, da det var paa den Tid, at Capitain Truck varpede ud med sin Flaade, for at komme fri af Land. Netop i dette Øieblik kom en type Araber ud paa Spigrene, som de havde bragt sammen i een Klynge, og begyndte at drive langsomt ned imod Skibet.

Paul kastede et Blik om sig, for at see om noget Nyttigt endnu kunde findes, og hans Øine faldt paa Kanonen. Det faldt ham ind, at den kunde være tienlig som en Skræmme til at forcere Veien ud igiennem Indløbet, og han besluttede at placere den i Storbaaden, for Øie-

blikket i det Mindste, og kaste den overbord, saa snart som de kom ud i uroligt Vand, om de skulde blive saa lykkelige at komme udenfor Revet. Stag- og Nok-Takler vilde lette Arbeidet, og han slog øieblikkeligen en Strop om den. Efter et Par Omgange i Spillet var den fri af Dækket, nogle faa endnu, og den var klar af Siden, hvorefter den med Lethed blev firet ned paa Ruffet. Saunders var i Forveien sendt ned for at sætte en Støtte under, for at Kanonens Vægt ikke skulde skade det.

Omsider kom Herrerne ned i Baaden, med Undtagelse af Paul, der endnu tøvede i Skibet for at bevogte Arabernes Nærmelse, og udkaste sine Planer derefter.

Der udfordredes stærke Nerver, fuldkommen Selvtillid og en ubegrændset Tiltro til sine Kundskaber og Hielpemidler, til at forblive som en rolig Tilskuer og see Flaadens langsomme Drivt, medens den lidt efter lidt nærmede sig Skibet. Da den kom nær, bleve de, som vare paa den, Paul vaer, og med Barbarers sædvanlige Lumskhed giorde de venskabelige og opmuntrende Tegn. Disse Tegn bedroge alligevel ikke den unge Mand, der kun blev for nøiere at iagttage deres Fremgangsmaade, i Haab om deraf at opfinde en eller anden nyttig Plan, og hans Rolighed skuffede Araberne saa meget, at de endog bade ham at modtage en Ende. Da han nu troede, at

det var Tid til at gaae, svarede han bejaende paa Signalet, og forsvandt for deres Øine.

Selv da han gik ned i Baaden, forraadte denne disciplinerede og koldsindige unge Sømand ingen Overilelse. Hans Bevægelser vare hurtige, og Alt blev foretaget med Behændighed og Kiendskab, men intet Øieblik spildtes i Forvirring eller Ængstelse. Han heiste Seilet, riede Halsen under og gik derpaa ned under Ruffet efter at have giort Fangelinen los og sat Baaden af fra Skibet med al sin Kraft, for at bringe den ud fra Siden. Herved bragte han Fartøiet tredive Fod fra Montauck, til hvilken Afstand Araberne ikke besadde noget Middel til at komme. Saasnart han kom under Ruffet, blev Skiødet halet, og Paul greb Roerpinden, der ved en smal Udskiæring i Skottet, kunde bruges indvendig fra. Hr. Sharp stillede sig ved Stevnen, hvor han kunde see Grunde og Kanaler imellem Klovterne, og varskoede den Anden, hvorledes han skulde styre; netop idet et Udraab tilkiendegav Flaadens Ankomst til den anden Side af Skibet, gav et Slag i Seilet dem, der vare i Baaden, den glædelige Vished, at de vare komne saa langt fra Skibets Læ, at Vinden begyndte at virke.

Syvende Capitel.

Hurtigt, vakkre Fartoi! Du er rigere ladet
End med Brasiliens Ædelstene, Perus' Guld,
Og de Skatte, Du fører, maae dele din Skiæbne,
Thi hvis du forgaaer, maae de omkomme med Dig.

Park.

Tiden til Baadens Afgang var fortrinligt passet. Havde den forladt Skibet, medens Araberne paa Flaaden vare ørkesløse og i Nærheden, vilde den have været udsat for deres Ild; thi i det mindste et Dousin af dem, der entrede, havde Geværer; hvorimod Baaden nu gled ned i Læ, medens de arbeidede paa at komme op af Skibets Side, eller vare saa nær denne, at de aldeles ikke vare i Stand til at see Storbaaden. Da Paul Blunt, der saae agterud igiennem en Sprække, bemærkede den første Araber paa Montauks Dæk, var Storbaaden allerede næsten en Kabellængde fra den, løbende med en frist Kuling og for en aaben Vind ind i en af de talrige smaa Kanaler, der giennemskare de nøgne Sandbanker. Baadens usædvanlige Udseende med dens lukkede Ruf, og den Omstændighed, at man ikke kunde see nogen ombord i den, havde den Virkning at holde Barbarerne ørkesløse, indtil Afstanden bragte den ud af Fare. Et Par Geværer bleve

affyrede, men paa Lykke og Fromme, i Harme over deres skuffede Forventning.

Paul lod Storbaaden løbe rumt ud, indtil han var næsten en Miil fra Skibet; da han saae, at de nærmede sig Revet imod Nord og Øst, og at en tienlig Sandbanke laae et kort Stykke forud, lagde han Roret ned, affirede Skiødet, og lod Baadens Steven skyde op paa Sandet. Med liden Uleilighed fik de Siden af Fartøiet imod Banken, da der var tilstrækkeligt dybt, og da det var giort fast, kunde Damerne gaae i Land igiennem en Aabning i Ruffet.

Overgangen fra deres tilsyneladende fortabte Stilling, for een eller to Timer siden, til deres nærværende Sikkerhed var saa stor, at den giorde dem alle temmelig lykkelige. Paul og John Effingham vare enige i, at det vilde være meget giørligt, at naae en af de Øer i saa god en Baad, og at de maatte prise sig lykkelige, under disse Omstændigheder, ved at have et lille Fartøi, der var saa godt i alle de væsentligste Henseender. Eva og Mademoiselle Viefville, der inderligt havde takket Forsynet, medens de vare i Baaden, gik omkring paa det haarde Sand med et Slags Nydelse, og den Førstes Smiil begyndte atter at opklare det smukke Ansigt. Hr. Effingham erklærede, med et taknemmeligt Hierte, at han al-

drig fer i nogen Park eller Have havde fundet en Spadseregang, der syntes ham saa herlig som denne Plet nøgne og fugtigt Sand paa den store Ørkens ufrugtbare Kyst. Dens Herlighed bestod i dens Sikkerhed, thi dens Afstand fra ethvert Punkt, som Araberne kunde nærme sig, giorde den til et Paradis i deres Øine.

Uagtet Paul Powis saae munter ud, og Overbeviisningen om at have virket til de Andres Frelse endog giorde ham oplagt til Glæde, var han dog ikke fri for Urolighed med Hensyn til deres Stilling. Han erindrede Vragets Farteier; og, da han ansaae det mere end sandsynligt, at Capitain Truck var faldet i Barbarernes Hænder, frygtede han for, at disse endnu kunde finde Midler til at forfølge dem ud paa Den. Medens han arbeidede paa at bringe Takkelagen i Orden, og indrette en Driver, kastede han hyppigt urolige Blik mod Norden, da han nu frygtede, at et af de før saa meget forønskede Farteier skulde komme. Deres Venner ventede han ikke længere, men al hans Frygt var, at deres Fiender skulde komme snart fra den Kant. Der viste sig dog Ingen, Saunders giorde Ild paa Sandbanken og tillavede den meget velkomne Forfriskning, Thee, til hele Selskabet, da Ingen havde faaet den mindste Føde siden Morgenstunden, uagtet det nu var henimod Aften.

„Vore Leverandeurer," sagde Paul smilende, idet han kastede et Blik over det Maaltid, som Anne Sidley havde serveret paa Baadens Ruf, hvor de alle sadde paa Stole, Kasser og Kufferter, „have været af det svagere Kiøn, som Enhver kan see; thi vi have Delicatesser, der bedre passe til et festligt Maaltid end til en Ørken."

„Jeg troede, at Miss Eva kunde have Lyst til dem, Herre," sagde Nanny undskyldende; „hun er ikke meget vant til grov Føde; og Mammesellen holder ogsaa af fine Sager, hvilket jeg troer er Tilfældet med alle Franske."

Eva saae taknemmeligt paa Anne, men hun fandt det dog nødvendigt at giøre et Slags Undskyldning.

„Stakkels Anne har saa længe været vant til at rette sig efter en forkiælet Piges Luner," sagde hun, „at jeg frygter for, at det vil gaae ud over dem, der ville behøve alle deres Kræfter. Det vilde giøre mig særdeles Ondt, om De, Hr. Powis, der i enhver Henseende er saa vigtig for os, ikke seer den Spise, som De holder af."

„Jeg har taabeligt og uforvarende udsat mig for at antages for en af Hr. Mondays gourmets, en ret og slet Boeuf-Mand," svarede den unge Mand leende, „medens jeg kun vilde udtrykke min Glæde over at see, at der er saa godt sørget for dem, hvis Velværen er vigtigere end alt

det Øvrige. Jeg kunde næsten hungre med Tilfredshed, Miss Effingham, naar jeg saae Dem befriet for at lide under de overordentlige Omstændigheder, hvori vi befinde os."

Eva saae taknemmeligt paa ham, og den Sindsbevægelse, som denne Tale opvakte, giengav hende al den Skiønhed, der saa nyligt havde været formindsket ved hendes Engstelse.

„Jeg syntes, at jeg hørte en Samtale imellem Dem og Saunders om Fortrinligheden af forskiellige Varer, som vare efterladte i Skibet?" spurgte John Effingham, idet han henvendte sig til Paul, for at hiælpe sin Niece ud af sin Forlegenhed.

„Det er meget muligt; thi han opvartede med en skiøn Jeremiade om Stirritsens Ulykker, imedens vi stak paa Kiettingerne. Jeg troer, Saunders, at Du anseer Hovmesterens Sorger for de største Ulykker, der er vederfaret Montauk!"

Saunders smilede sieldent. I denne Henseende lignede han Capitain Truk; da denne betvang alle slige smaa Udbrud saavel formedelst en afgiort Vane til at være tør comisk, som paa Grund af Ansvarligheden ved sin Commando, og den Anden havde mistet meget af sin Tilbøielighed til Munterhed, ligesom Leiehesten taber Til-

bøielighed til at sparke ved at blive anstrængt over sine Kræfter. Hovmesteren havde desuden den Idee, at det var negeragtigt at være lystig; og imellem Værdighed, et passende Hensyn til sin Farve, — der var omtrent midt imellem Guld-Kyst Indførsel og en Plantage Under-Forvalters, der var reduceret af Feberen paa tredivte Aar, — og streng Lydighed under hans Tienestes ublide Kald, var det herskende Træk i den Stakkels Ansigt, en smertelig Sentimentalitet. Han troede sig betydeligt forbedret ved at have saa megen intim Samqvem med sosyge Herrer og Damer, og han vidste, at ingen af Folkene kunde tale det Sprog, som han altid havde parat. Da han var saa særdeles melancholsk, holdt han meget af at høre sig selv tale; og, sandsynligviis paa Grund af den Opmuntring, han havde faaet af John Effingham og Paul, og dertil lidt dristigere ved den Familiaritet, der følger med et Skibbrud, giorde han sig ingen Betænkelighed ved at tage Deel i Samtalen, uagtet han sædvanligviis havde megen Respect for Effinghams.

„Jeg anseer det for et stort Privilegium, mine Herrer og Damer," sagde han, saa snart Paul taug, „at have den Ære, at blive skibbruden i saadant Selskab. Jeg vilde ansee det for en Vanære at miste Livet i et vist Selskab, som jeg kunde nævne, men jeg vil ikke tale prejudiceer-

ligt, som man siger i Amerika, om Nogen i hans Fraværelse. Hvad Provianten angaaer, faldt det mig ind, at Damerne vilde holde af fiin Føde, og jeg sagde det derfor til Madam Sidley og den anden franske Opvarterinde. Troer De, mine Herrer, at de Dødes Sicæle kunne see tilbage paa saadanne Begivenheder i dette Liv, der angaae deres egne private Sager og Følelser?»

„Jeg skulde troe, Hovmester, at det vil komme an paa, hvad Sicælenes egentlige Beskiæftigelser ere," svarede John Effingham. „Der maa gives visse Sicæle, for hvilke enhver anden Egenskab vilde være behageligere end den, at kunde kaste et Blik tilbage. Men maa jeg spørge, hvorfor De vilde vide det?»

„Fordi jeg ikke troer, Hr. Effingham, at Capitain Truck nogensinde kan blive lykkelig i Himmelen, saa længe Skibet er i Arabernes Hænder! Dersom det havde forliist paa en ærlig og redelig Maade, og Capitainen var qvalt i Vandet, kunde han lægge sig til den evige Hvile som enhver anden Christen, men jeg troer, Herre, at dersom der er nogen særegen Plage for Sefolk, maa det være den, at see deres Skib blive randsaget af Araberne. Jeg tør svare for, at disse Slyngler allerede have havt deres Fingre i Alting. Jeg gad nok vidst, hvem de troe vilde bruge Sager, som de have haandteret! Og saa er

der den unge Toaſt, mine Herrer, det var en ſtræbſom, ung Mand, der giorde gode Fremſkridt og havde de Egenſkaber ved ſig, der vilde giøre ham til en god Hovmeſter, uagtet jeg ikke kan ſige, at de vare aldeles udviklede endnu. Jeg ſaae hen til den Dag, da jeg vilde være i Stand til at overlevere ham til Hr. Leach — ſom min egen Efterfølger, naar Capitain Truck og jeg vilde trække os tilbage, ſom jeg ikke betvivler at vi vilde have giort ſnart, havde vi ikke havt dette ſørgelige Uheld. Jeg beder andægtigt om, at Toaſt maa være død; thi jeg vilde hellere, at hvilkenſomhelſt Ulykke ſkulde vederfares ham i den anden Verden, end at han ſkulde have Omgang med arabiſke Negere i denne. Død eller levende, mine Damer, bør man holde ſig anſtændig og i paſſende Selſkab."

Saa eftergivende vare de Alle blevne ved deres uforudſeete Redning, at de lode Saunders giere ſig ſaa lyſtig ſom han vilde, og imedens han anrettede Maaltidet og gik frem og tilbage imellem Ildſtedet paa Sandet og Ruffet paa Baaden, frydede han ſig over en hierteligere Paſſiar, end han nogenſinde havde havt, ſiden de forlode Værftet; ikke engang hine ſatiriſke Samtaler i Stirritſen med Toaſt undtagne, i hvilke han forglemte ſin Værdighed ſom Hovmeſter og gav efter for den Sortes medfødte Tilbøieligheder.

Paul Powis indlod sig kun et Øieblik i Spøgen, thi Alles Sikkerhed hvilede paa ham. Kun han kunde navigere, ja selv styre Baaden i urolig Sø; og imedens de Andre stolede saa ubetinget paa hans Kraft og Dueligheb, følte han den sædvanlige Byrde ved at have Ansvar. Da derfor Aftensmaaltidet var endt, og Selskabet gik frem og tilbage paa den lille Sandø, stillede han sig paa Ruffet og undersøgte med Kikkerten, hvad Araberne havde for. Med et Slags ridderlig Selvfornægtelse, der ikke var spildt paa hans Ven, gav Hr. Sharp slip paa den Lykke at spadsere ved Evas Side, for at blive hos hiin.

„De Uslinger have allerede ødelagt Kahytterne!" sagde Hr. Sharp, da Paul havde seet nogen Tid paa Skibet. „Maaneders Arbeide ville de ødelægge i en Time."

„Det kan jeg ikke see," svarede Paul; „der er kun omtrent Halvhundrede i Skibet, og det lader til, at de anstrænge sig for at hale det over imod Klipperne. De kunne ikke losse deres Rov, hvor det ligger; og jeg troer, at de paa en Maade ere enige om, at Alt skal gaae ordentligt til. Een eller to, der see ud til at være Anførene, gaae ud og ind af Kahytterne, men Resten ere i fuld Activitet med at forhale Skibet!"

„Lykkes det dem?"

„Jeg troer det ikke. Det overgaaer deres Kundskab

i Mechanik at magte saa svær en Masse ud af dens Stilling. Vinden har drevet Skibet fast paa Grunden, og Intet uden Spillet eller Bradspillet kan rokke det. Disse uvidende Skabninger have faaet to eller tre smækkre Ender Toug reiste imellem Skibet og Revet, og hale forgiæves i begge Ender! Men vor første Omsorg maa være at finde Udløb til Havet, og saa ville vi giøre vort Bedste for at naae de Cap-Verdiske Øer."

Paul begyndte nu at anstille en langvarig og nøiagtig Undersøgelse af Revet — for at see, ad hvilken Aabning han kunde faae Storbaaden udenfor det. Norden for det store Indløb strakte sig en lang Række Skiær, hvor han til sin Bekymring saae, at bevæbnede Arabere begyndte at komme frem; det var Tegn til at disse endnu nærede Haab om at tage dem til Fanger. Senden for Indløbet var der mange Steder, hvor et Fartøi kunde passere med halv Flod, og han haabede at komme igiennem eet af disse, saasnart det blev mørkt. Da de ikke kunde have forudseet Flugten i Baaden, havde Araberne endnu ikke bragt Vragets Fartøier ned imod dem; men skulde de endnu om Morgenen være indenfor Revet, saae han intet Haab at flye fra Baade, der vilde have Fordelen af Aarer, i hvor uvidende Araberne maatte være med Hensyn til Brugen af dem.

Alt var nu parat. Det Indvendige af Storbaaden var deelt i to Værelser ved Tæpper, Kufferter og Æsker; Fruentimmerne havde spredt deres Madratser i det forreste Rum, og Mandfolkene i det andet. Nogle af hine Lovens kløgtige Fortolkere, der tydeliggiøre den ved Handelsspeculationer, havde fragtet nogle hundrede grove Blybüster af Napoleon med Montauk, for at spare Forskiellen i Told mellem forarbeidede og raae Metaller. Fire til fem Büster vare lagte til Ballast i Storbaaden. De bleve nu godt bortstuvede tilligemed Vandet og alle de tungere Sager, i Bunden af Fartøiet. Driveren var færdig og underslaaet, og ved Hiælp af Ruffet blev en passende Mast reist. Kort sagt, Paul havde taget ethvert tænkeligt Hensyn til Bequemmelighed og Sikkerhed; og Alt var færdigt, til at de kunde gaae ombord igien, saasnart det rette Øieblik dertil var for Haanden.

Den qvindelige Deel af Selskabet sad paa Kanten af Ruffet, og betragtede den nedgaaende Sol under en Samtale, der viste, at deres Følelser vare blevne mere fortrolige med deres virkelige Stilling end kort efter deres Flugt. Aftenen havde lidt af det vilde og fugtige Udseende, som omtrent paa samme Tid havde foruroliget Capitain Truck saa meget; men Solen sank pragtfuld ned i Vestens vaade Verden, og den hele Scene, den uendelige Ørken,

det sorte Rev, det strandede Skib og Arabernes Travlhed fremstillede et sørgeligt, men ophøiet Skue.

„Kunde vi forudsige, hvad der vil skee i Løbet af en Maaned," sagde John Effingham, „i hvor forskielligt et Lys vilde da ikke Livet fremstille sig for vore Følelser. Da vi for ikke tyve Dage siden forlode London, vare vort Sind og vore Sandser opfyldte med en stor og cultiveret Stads Beskiæftigelser, Sorger, Forbedringer og Interesser, og her sidde vi som huusvilde Vandrere og betragte en Strømskiftning paa Africas Kyst! Paa denne Maade, mine unge Herrer og Damer, ville De finde, at, eftersom Livet glider hen, vil Fremtiden skuffe det nærværende Øieblikks Forventninger!"

„Al Fremtid er ikke sørgelig, Onkel Jack," sagde Eva; „lige saa lidt som alt Haab er fordømt til at glippe. En naadig Gud sørger for os, naar vi ere nedtrykte af Sorg for os selv, og kaster uventede Lysstraaler over vore mørkeste Timer. Af alle hans Skabninger burde vi vistnok ikke nægte dette!"

„Jeg nægter det ikke. Vi ere undslupne paa en saa naturlig Maade, at den maatte synes uundgaaelig, og dog skete det saa uventet, at det næsten var som et Mirakel. Havde ikke Hr. Blunt, eller Hr. Powis, som Du kalder ham, — jeg er ikke inde i Maskeradens Hemmelighed, — havde

ikke denne Herre været en Sømand, vilde det have overgaaet vor yderste Evne at faae Baaden i Vandet, eller selv at benytte den rigtigt, om den end var ude. Jeg anseer hans Stilling i Livet for det første store Beviis paa at Gud holder sin Haand over os; og hans ualmindelige Dygtighed og Færdighed i Faget som en Omstændighed, der er af lige saa stor Vigtighed for os."

Eva taug; men den vestlige Himmels Gløden var neppe mere straalende og klar, end det Blik, hun kastede paa Gienstanden for disse Bemærkninger.

„Det er ingen stor Fortieneste at være Sømand; thi i dette Fag, som i ethvert andet, kommer det kun an paa Øvelse og Opdragelse," sagde Paul efter et Øieblikks Forløb. „Dersom jeg, som De siger, har været et Redskab til at tiene Dem, skal jeg aldrig fortryde det Tilfælde — det grusomme Tilfælde i min Ungdom havde jeg nær kaldet det, — der lod det blive min Skiæbne saa tidligt at maatte færdes paa Havet."

Man kunde have hørt en Naal falde til Jorden, og Alle haabede, at den unge Mand vilde vedblive; men han taug. Saunders hørte hændelsesviis denne Bemærkning, thi han hialp Anne Sidley i Baaden, og han fortsatte, da den Anden ophørte at tale, halvt sagte til denne.

„Det er Skade, at Hr. Dodge ikke er her for at

spørge ham ud," sagde Hovmesteren til hende, „saa kunde vi have faaet mere at høre om hans Eventyr; han har vist været meget pathetisk og romantisk. Hr. Dodge er en udmærket Inqvisitor, Madam Anne; ikke af det Slags, der brænder Folk og flaaer dem, saaledes som hvor jeg har været, men saadan en Inqvisitor, der plager Folk, og hvoraf vi have mangfoldige i America."

„Lad den stakkels Mand hvile i Fred!" sagde Nanny sukkende. „Han er gaaet til sin store Dommer, Hovmester; og jeg frygter for, at Ingen af os ville være saaledes som vi burde ved den sidste Afgiørelse. Naar jeg undtager Miss Eva, har jeg aldrig kiendt nogen Dødelig, der ikke var mere eller mindre syndefuld."

„Det sige Alle; og jeg maa indrømme, at min Erfaring hælder til den slette Side af Spørgsmaalet. Capitain Truck var nu en brav Mand, men han havde sine Feil saavelsom Toast. For det Første bandede han, naar Noget gik ham imod; og saa havde han ingen Barmhiertighed, naar han sagde sin Mening om en Medskabning, i det Tilfælde at Kaffen var tyk, eller Hønsene ikke vleve godt fedede. Jeg har hørt ham skiælde Compasset ud, naar Skibet var kommet ud af Cours."

„Det er meget syndigt; og man maa frygte for, at

den ulykkelige Mand har maattet tænke paa alt dette i sine sidste Øieblik."

„Dersom Araberne have givet sig til at spise ham, tænker jeg, at han har givet dem Laget styrbord og bagbord," vedblev Saunders, idet han aftørrede en Taare af Øiet, — thi imellem ham og Capitainen havde der existeret et Kiærlighedsforhold, som den, Fangen faaer for sine Lænker, hvormed han fordriver hiin ennui; „nogle af hans Eder vilde qvæle en Hund."

„Godt, lad ham hvile i-Fred. Gud er god; og den ulykkelige Mand har maaskee angret itide."

„Og Toast! Det er vist, Madam Anne, at jeg tilgiver ham alle de Smaafeil, han begik, og det af mit ganske Hierte; i Særdeleshed den Historie med Boeufstegen, som han lod falde i Kaffen den Morgen, da Capitain Truck kom saa uforvarende paa mig; og jeg beder andægtigst, at Capitainen, da han nu har forladt det dødelige Legeme, og der ikke er andet end Siælen tilbage, ikke maa faae det at vide, for at det ikke skal sætte ondt Blod imellem dem i Himlen."

„Hovmester, De veed ikke, hvad De siger," afbrød Anne, der forskrækkedes over hans Uvidenhed, „og jeg vil ikke længere tale om den Sag."

Saunders var nødt til at finde sig deri og morede

sig med at høre, hvad de sagde, der befandt sig oven paa Ruffet. Da Paul ikke fandt for Godt at forklare sig videre, blev Samtalen fortsat, som om han Intet havde sagt. De talede om deres Flugt, deres Haab og om den Skiæbne, de formodede havde rammet de Andre; og deres Tale efterlod en Sørgmodighed over dem alle, der stemmede med den melancholske, men maleriske Scene, der omgav dem. Endeligt faldt Natten paa; og, da den truede med at blive mørk og fugtig, belavede Damerne sig tidligt paa at gaae til Hvile. Herrerne forbleve meget længere paa Sandet, og Klokken var ti, førend Paul Powis og Hr. Sharp, der havde taget Vagt, vare alene.

Dette var omtrent en Time efter at Capitain Truck lagde sig til at sove i Vragets Storbaad. Veiret havde i den korte Mellemtid forandret sig kiendeligt, og der var Tegn, som forekom vor unge Sømand at tyde paa en Omskiftning. Det var aldeles mørkt. Natten var saa ravnesort, at man ikke engang kunde see Landet, og den eneste Veiledning, de tvende Herrer havde med Hensyn til dets Beliggenhed, var de udgaaende Vagtfyr i Arabernes Leir og Vindens Retning.

„Vi ville nu giøre et Forsøg," sagde Paul, idet han standsede paa Sandet, hvor han gik op og ned, og betragtede den mørke Hvælving over sit Hoved. „Det er

nær Midnat, og Klokken to vil det være høieste Vande. Det er en mørk Nat til at gaae igiennem disse Canaler og seile ud i Havet i saa svagt et Fartøi! Men vi have Intet at vælge imellem."

„Vilde det ikke være bedre at lade Vandet stige endnu høiere? Jeg seer paa Sandet, at det kommer ind endnu."

Der er ikke megen Flod paa disse lave Breder, og den ubetydelige Stigning, der er tilbage, kan komme til at hiælpe os af Grund, dersom vi skulde støde. Hvis De vil gaae op paa Ruffet, vil jeg tage Dræggene ombord og sætte Baaden ud."

Hr. Sharp adlød, og Storbaaden flød et Par Minutter efter ud fra den giæstfrie Sandbanke. Paul halede Driveren ud; det var et lille Sprydseil, der holdt sig selv stillet til bidevind Seilads derved, at det var giort fast til en ubevægelig Bom og til en lille Mast, som var opsat heelt agterude, og der havde den Virkning at holde Fartøiet til Vinden. Denne bragte Bougen til Vinden, og man kunde netop, ved at see nøie til, opdage, at de havde en langsom Bevægelse igiennem Vandet."

„Idet jeg forlader denne Banke, forekommer det mig, som om jeg forlod en prøvet Ven," sagde Paul, der nu næsten hviskende fortsatte Samtalen: „naar jeg er nær ved

den, veed jeg, hvor vi ere; men vi ville snart være aldeles vildfarne i dette uigiennemtrængelige Mørke."

„Endnu have vi Arabernes Vagtild til Fyrtaarne."

„Den kan give os nogenlunde Idee om vor Plads; men Lys som disse ere meget skuffende i saa mørk en Nat. Vi have ikke stort andet at giøre, end at see i Vandet og giøre vort Bedste for at komme til Luvart."

Paul tilsatte Lugger-Seilet, som han havde giort af Boven-Bramseilet og satte sig heelt forud i Baaden med eet Been hængende paa hver Side af Stevnen. Han havde skaaret Linier til Rorpinden og styrede med een i hver Haand, som om han regierede Baaden med Tøiler. Hr. Sharp sad nær ved Haanden og holdt Storskiødet og en Baadshage, medens en lille Bom laae paa Ruffet nær ved ham, klar til at bruges, om de skulde komme paa Grund.

Medens Paul var paa Banken, havde han lagt Mærke til, at man kunde strække ud af en af de bredeste Canaler i næsten to Miles Afstand, ved at holde Baaden til Vinden, medmindre den blev forsat af Strømningen, og at, naar de vare i den sydlige Deel deraf, vilde han være langt nok til Luvart for at naae Indløbet, dersom der ikke var Sandbanker paa Veien. Afstanden havde forhindret ham i at see noget Løb igiennem Revet ved Yderenden af denne Canal; men da Baaden kun stak to Fod

dybt i Vandet, haabede han dog at være i Stand til at opdage en Fiende. — En Aabning, der var dyb nok til at forhindre Arabernes Overgang med høit Vande, troede han vilde være tilstrækkelig for Baaden. Dennes Fart var stadig og temmelig stærk; men det var, som om man bevægede sig i en mørk Masse. Herrerne saae opmærksomme paa Vandet forude, for at undgaae Bankerne, men forgiæves, thi alt som de avancerede, afløste kun den ene tykke Taage den anden. Heldigviis hialp Pauls foreløbige Jagttagelser dem, og de skred uafbrudt frem i over en halv Time.

„De sove roligt under os," sagde Paul, „medens vi næsten styre paa Lykke og Fromme. Dette er en besynderlig og farlig Seilads. Mørket fordobbler alle Farerne."

„Efter Vagtfyrene at dømme maae vi næsten være over Bugten, og jeg skulde troe, at vi nu ere ganske nær ved det sydlige Rev."

„Det troer jeg ogsaa; men denne Ustadighed i Vinden liber jeg ikke. Den kommer undertiden friskere, men det er i Pust, og jeg er bange for, at der vil foregaae en Forandring. Nu er den min bedste Lods."

„Den og Fyrene."

„Fyrene skuffe altid. Det seer nu mørkere ud forude end nogensinde!"

Vinden hørte aldeles op at blæse, og Seilet slog tungt imod Masten. Næsten i samme Øieblik mistede Storbaaden sin Fart, og Paul fik netop Tid til at støde Baadshagen forefter saa tidligt, at han forhindrede Fartøiet fra at løbe imod en Klippe.

„Dette er da en Deel af Revet, der aldrig gaaer under Vand," sagde han. „Hvis De vil gaae ind paa Klippen og holde Baaden, vil jeg prøve paa at opsøge et Udløb her i Nærheden. Vare vi eet hundrede Fod imod Sydvest, vilde vi befinde os i aaben Sø og forholdsviis sikkre."

Hr. Sharp samtykkede, og Paul gik forsigtigt ned paa Revet, følende sig for i Mørket med en Baadshage. Han var borte i ti Minutter og gik med største Forsigtighed, da han ved hvert Skridt udsatte sig for at falde i Vandet. Hans Ven begyndte at blive urolig, og deres hele farefulde Stilling fremstillede sig tydeligt for hans Sind i denne korte Tid, dersom Noget skulde tilstøde deres eneste Veiviser. Han saae ængsteligt i den Retning, hvor Paul var forsvunden, da han følte et Tag i sin Arm.

„Træk Veiret forsigtigt!" hviskede Paul hurtigt. „Disse Klipper ere bedækkede med Arabere, der ere blevne paa den tørre Deel af Revet, parate til at plyndre i Morgen.

Himlen være lovet! at jeg saae Dem igien, thi jeg begyndte at fortvivle. At have raabt til Dem vilde have havt uundgaaeligt Fangenskab til Følge, da otte eller ti Barbarer sove ikke et halvhundrede Fod fra os. Kryb op paa Ruffet med saa lidt Støi som muligt, og overlad Resten til mig."

Saasnart som Hr. Sharp var ombord, gav Paul Baaden et kraftigt Sæt fra Land og sprang i samme Øieblik op paa Ruffet. Dette bragte Fartøiet agter efter og skaffede en temporair Sikkerhed. Men Vinden havde forandret sig. Den kom nu ustadig og i Kast fra Ørkenen, hvilket igien bragte dem i Læ.

„Dette er Begyndelsen til Passaten," sagde Paul; „den har været afbrudt af den sidste Storm, men kommer nu igien. Vare vi udenfor Revet, kunde vi ikke bede om noget Bedre end denne Vind; men her, hvor vi ere, kommer den ubeleilig. Ei! — dette hiælper dog!"

Et Pust fra Land fyldte Seilene, og man kunde netop høre Vandet risle ved Agterstevnen. Paul Blunt tog Roret, og Baaden gled langsomt fremad og bort fra Revet.

„Vi have al Grund til at være taknemmelige! Den Fare er i det Mindste overstaaet. — Ha! Baaden er paa Grund!"

Storbaaden var igien paa Grund. De vare endnu saa nær ved Klipperne, at de maatte anvende den yderste

Forsigtighed i deres Foretagender. Da de varligt satte af med en Bom, fandt de, at Fartøiet hang med Hælen, og der var intet Valg uden Taalmodighed.

„Det er heldigt, at Araberne ikke have Hunde med sig paa Klipperne; hører De dem ikke hyle uafladeligt i deres Leir?"

„Det er det i Sandhed. Troer De, at vi nogensinde kunne finde Indløbet i dette Mørke?"

„Det er det Eneste, vi have at giøre. Ved at følge Klipperne ville vi være visse paa at træffe det, men De seer, at de allerede ere usynlige, endskiønt de ikke kunne være tredive Favne fra os. Roret vandrer, og Fartøiet maa igien være frit af Bunden. Dette sidste Pust har hiulpet os."

Begge taug, imedens at Storbaaden bevægede sig langsomt frem, men Ingen af dem kunde sige, hvorhen de kom; kun eet Fyr forblev i Sigte, og det brændte som en svag udgaaende Flamme. Nu og da kom Vinden tør og varm liig Ørkenens Aandepust, derefter fulgte Øieblik, i hvilke Dødsstilhed herskede. I en halv Time passede Paul neie paa for at benytte ethvert Vift paa den fordeelagtigste Maade, men han var aldeles uvidende om sin Plads. Revet havde de ikke seet igien, og tre forskiellige Gange stødte de paa Grund, men Floden satte

dem atter fri; Coursen var ogsaa ofte forandret. De erfarede den smertelige og dybtfølte Raadvildhed, der bemægtiger sig Enhver, naar Forbindelseskieden er brudt, og Fornuften bliver Instinctet underordnet.

„Det sidste Fyr er slukket," hviskede Paul. „Jeg frygter for, at det vil dages, førend vi komme udenfor Revet."

„Jeg seer Noget nær ved os. — Kan det være en høi Banke?"

Det var aldeles Stille, og Baaden rørte sig næsten ikke. Paul saae et endnu tykkere Mørke for sig, end han hidtil havde seet, lænede sig frem og holdt uvilkaarligt den ene Haand for sig af Forsigtighed. Han rørte Noget, men vidste ikke hvad; han følte en haard, jevn Overflade, som han først ansaae for at være en Klippe; langsomt kastede han et Blik op ad den, og ved det ubetydelige Lys, der faldt fra Himlen, skielnede han en Gienstand, som han gienkiendte. Hans Haand rørte Skibets Side!

„Det er Montauk!" hviskede han forfærdet, „og Dækket maa være fuldt af Arabere. Tys! — hører De ikke Noget?"

De lyttede og hørte tydeligt de Vagthavendes dæmpede Stemmer og Latter. Dette var et Tilfælde, der i Sandhed

kunde gjøre En urolig, som var mindre koldblodig og vant til Fare end Blunt; men hans Selvbeherskelse forlod ham ikke.

„Der er Godt saavelsom Ondt i denne Omstændighed," hviskede han. „Nu veed jeg nøiagtigt, hvor vi ere; og, Gud være lovet, Indløbet er nær, naar vi blot kunde naae det. Ved at sætte godt af, kunne vi altid faae Storbaaden ud fra Skibets Side og forebygge, at de entre os; jeg troer endog, at vi, med stor Forsigtighed, selv ville være i Stand til at hale Baaden forbi Skibet uden at blive seet."

Dette vanskelige Arbeide blev paabegyndt. Det var selv nødvendigt at passe paa ei at gjøre et tungt Skridt, at Baadshagen ikke faldt ned, eller at de ikke stødte imod Skibet, da den ringeste Støi blev tydelig i Nattens dybe Stilhed. Da Paul først vidste med Sikkerhed, hvor han var, erindrede han Hindringer, som en Anden ikke kunde have undgaaet. Han vidste nøie, hvor han skulde tage fat, og hvorvidt han skulde nærme sig Skibet, medens han forsigtigt halede Baaden langs dets kæmpeagtige Side. Storbaadens Raa hældede lykkeligviis ned imod Revet og var ikke til Hinder. Paa denne Maade halede de tvende Herrer Baaden op til Skibets Boug, og Paul vilde netop til at give det sidste Skup, for at skyde den saa langt som mu-

ligt forenfor Paketten, da Fartøiets Bevægelse pludseligt og voldsomt blev standset.

Ottende Capitel.

Og naar Hvilens Timer komme,
Lig Havblik over den salte Sø,
Og berolige dets bølgeformede Bryst,
Da tilhører dette Øieblikks Ro Dig ogsaa;
Det minder om ham, som vogter
Den store, hielpeløse Stad, imedens den sover.

Bryant.

Det var frygteligt at møde denne uventede og pludselige Modstand i et saa farligt Øieblik. Den første Tanke var, at nogle af de mange Arabere, som man vidste vare i Nærheden, havde lagt Haand paa Baaden; men denne Frygt forsvandt, da de saae nøiere efter. Man kunde ikke opdage Nogen, og Baadens Sider vare frie. Med Baadshagen fandt man ingen Hindringer i Vandet, og det var umuligt, at de igien kunde være paa Grund. Idet Paul Blunt løftede Baadshagen over sit Hoved, opdagede han snart, hvad der havde foraarsaget Standsningen. Den Trosse, som Araberne havde brugt for at forhale Ski-

bet, strakte sig fra Bakken til Revet og laae imod Baadens Mast. Den blev kappet forsigtigt; men den korte Tamp slap ud af Hr. Sharps Haand, der skar Touget over, og faldt i Vandet. Steien blev hert, og Vagten paa Pakettens Dæk styrtede hen imod Siden.

Der var ingen Tid at spilde; Paul, der holdt den anden Tamp af Varpet, halede kraftigt deri, saa at Baaden løb hurtigt ud fra Skibet og lidt forefter. Saasnart dette var giort, lod han Trossen falde og greb Styrelinerne for at bringe Fartoiet til at stevne imellem de to Farer — Skibet og Revet. Dette foraarsagede nogen Stoi; Fodtrinnene paa Ruffet og Pladsket i Vandet, da Varpet faldt, kunde heres; og selv Soens Slag imod Baadens Boug forkyndte, hvor den var. De Arabere, der vare paa Skibet, raabte til dem paa Revet, og disse vækkede deres Kammerater; thi, da de vidste, at Capitain Trucks Parti endnu var i Frihed, frygtede de for et Angreb.

Den Raaben og Stoien, der nu fulgte, var frygtelig at hore paa. Geværer bleve affyrede paa Lykke og Fromme, og fra Leiren gienlode Skrigene og Tumulten paa Skibet og Revet. De, der havde sovet i Baaden, vaagnede forskrækkede op af deres Sovn, og Saunders gav sig, bevæget af Angsten, til at istemme Arabernes Skrig. De to

unge Mænd paa Dækket underrettede Selskabet snart om deres Stilling og fik det til at vedligeholde den strengeste Taushed.

„Det lader ikke til, at de see os," hviskede Paul til Eva, idet han bøiede sig forover for at bringe Hovedet hen til et aabent Vindue; „og naar vi fik lidt Vind igien, vare vi frelste. De gjøre en forfærdelig Allarm og vide rimeligviis, at vi ikke ere langt fra dem; men saalænge de ikke vide nøiagtigt hvor, ere vi temmelig sikkre. Deres Skrig gjøre god Gavn som Landkiendinger, og De kan være vis paa, at jeg ikke skal komme de Steder for nær, hvor de lade sig høre. Bed Gud om Vind, kiæreste Miss Effingham, bed Gud om Vind!"

Eva bad stille og inderligt, medens den unge Mand igien henvendte al sin Opmærksomhed paa Baaden. Saasnart de vare ude af Skibets Læ, kom de ustadige Pust igien, og et Par Minutter havde de en stød lille Kuling, i hvilken Baaden kiendeligt fiernede sig fra Støien i Skibet. Paa Revet vedblev dog Larmen, og de to Herrer vare snart overbeviste om, at Araberne havde stillet sig langs den hele Række Klipper, overalt hvor disse vare tørre med Høivande, hvilket nu var Tilfældet baade norden og synden for Aabningen.

„Floden sætter endnu ind ad Løbet," sagde Paul, „og

vi have Strømmen imod. Den er ikke stærk, men det Ringeste er af Vigtighed i et Øieblik som dette!"

„Vilde det ikke være muligt at naae Banken indenfor os, og stage Baaden frem ved Hiælp af disse smaa Spiger?" spurgte Hr. Sharp.

Det var en god Plan; men Paul frygtede for, at Araberne skulde høre Støien i Vandet, og at denne skulde udsætte dem for deres Ild, da den største Afstand imellem Revet og den indre Banke paa dette Sted ikke var større end et hundrede Favne. Omsider pressede igien et Kast fra Land paa deres Seil, og Vandet hvislede atter for Bougen. Pauls Hierte slog stærkt, imedens at han holdt Styrelinerne; han anstrengte sine Øine forgiæves for at giennemtrænge det chaotiske Mørke.

„Disse Skrig," sagde han til Hr. Sharp, der bestandigt holdt sig ved hans Side, „lyde sikkert lige forude for os! Vi styre imod Araberne!"

„Vi ere vildfarne i Mørket altsaa. Lader os strax holde af, thi her i Læ er ingen Støi."

Da alt dette var indlysende, lagde Paul Roret op, uagtet han var ude af sit Bestik, og Baaden faldt af til næsten plat for Vinden. Da den bevægede sig temmelig hurtigt, var der efter et Par Minutters Forløb en kiendelig Forandring med Hensyn til Retningen af de støiende

Arabere, paa samme Tid som Vindens Kraft tog betydeligt af.

„Nu har jeg det," sagde Paul, idet han greb sin Kammerat næsten krampagtigt i Armen. „Vi ere ved Indløbet, og jeg haaber, at vi stevne lige igiennem det! De hører Skrigene paa høire Side, de komme fra Enden af det nordlige Rev, og de til venstre ere fra Sydsiden. Lyden fra Skibet, Retningen af Landvinden, vor Distance, — Alt bekræfter det, og Forsynet er os atter naadigt!"

„Det vilde være frygteligt, om vi igien havde taget Feil?"

„Vi kunne ikke blive skuffede, da intet Andet er istand til at svare til disse Omstændigheder. See her! — Fartøiet føler Dønningen — det er et velsignet og sikkert Tegn paa, at vi ere i Indløbet! Gud give at denne Flodtid var forbi, eller at vi havde mere Vind!"

Et heelt Qarteer gik hen i spændt Forventning. Nu og da gav Natvindens Stød Baaden Fart, og snart var det tydeligt paa Lyden, at den sakkede tilbage for Strømmens Virkning. Ei heller var det en let Sag at holde den paa Coursen, thi den ringeste Afvigelse fra den directe Retning af Strømmens Sætning, bringer et Skib ud af Cours. Paul var derfor nødsaget til at passe nøie

paa Roret, saa meget mere som han ikke havde andet at rette sig efter end Arabernes vedvarende Støien.

„Disse Fartøiets Duvninger indgyde Haab," vedblev Paul; „jeg synes ogsaa, at de tiltage."

„Jeg mærker kun liden Forskiel, skiønt jeg gierne vilde see Alt, hvad de ønsker."

„Jeg er vis paa, at Duvningen tiltager, og at Baaden stiger og falder hyppigere. De maa dog indrømme, at der er Dønning?"

„Ganske vist; jeg bemærkede det, førend vi bare af med Baaden. Denne ustadige Luft er pinefuld!"

„Sir George Templemore — Hr. Powis," sagde en blid Stemme ved et Vindue under dem.

„Miss Effingham!" svarede Paul saa bevæget, at han lod Styrelinen falde ud af sin Haand.

„Det er frygtelige Skrig! — Blive vi aldrig frie for dem?"

„Kom det an paa mig, — eller paa Nogen af os, — skulde de ikke længere forurolige Dem. Baaden gaaer langsomt ind i Løbet, men har Flodstrøm at stride med. Vinden er ustadig og svag, ellers vilde vi være ude af Fare i ti Minutter."

„Ude af denne Fare, men kun for at gaae en ny imøde!"

„Nei, jeg frygter ikke meget for Faren paa den aabne Sø i saa godt et Fartøi. I det Høieste kunne vi blive nødsagede til at kappe Ruffet, da det gior vort lille Skib uhaandteerligt, uagtet det bidrager uendeligt til dets Beqvemmelighed. Jeg haaber, at vi snart ville faae Passatvinden, for hvilken vor Storbaad, selv med Huset paa, vil være i Stand til at giøre god Vei."

„Vi ere sikkert nærmere ved denne Støi nu end for?"

Paul følte sin Kind gløde, og han søgte ivrigt efter Styrlinen, thi Baaden havde kiendeligt giret hen imod det nordlige Rev. Et Vindpust hialp til at rette hans Forsømmelse, og Alle bemærkede, at Skrigene gradeviis men dog virkeligt trak sig mere agterlige.

„Strømmen sagtner," sagde Paul, „og det er høi Tid; thi det maa om kort Tid være høivande. Vi ville snart føle den til vor Fordeel, og saa er Alt i god Behold!"

„Det er i Sandhed velsignede Tidender! og ingen Taknemlighed kan nogensinde giengielde, hvad vi skylde Dem, Hr. Powis!"

Vindstødene giorde nu Krav paa Pauls hele Opmærksomhed, thi de begyndte igien at variere, og tilsidst trak Vinden sig heel forud til en stadig Kuling, der varede en halv Time. Saasnart som denne Forandring fandt Sted,

bleve Seilene stillede derefter, og Fartøiet begyndte igien at sætte Bevægelse i Vandet for Bougen.

„Forandringen var saa pludselig, at vi ikke kunne tage Feil med Hensyn til Directionen," bemærkede Paul; „desuden ville disse Skrig tiene som Lodser. Intet Oprør kunde være mere velkomment end dette."

„Jeg føler Bunden med denne Stage!" udbrød Hr. Sharp pludseligt.

„Naadige Gud bevaer og beskierm den Svage og Elskværdige —"

„Nei, nu føler jeg ikke længere Grunden; vi ere allerede i dybere Vand."

„Det var den Klippe, hvorpaa Matrosen stod, da vi seilede ind!" udbrød Paul og trak Veiret friere. „Jeg holder ogsaa af at høre disse Stemmer trække sig længere i Læ. Vi ville staae over denne Boug (Baaden holdt Nord efter), indtil vi træffe Revet, medmindre vi igien skulde blive bortskræmmede af Raabene."

Storbaaden løb med fem Miles Fart, eller hurtigere end en Mand gaaer, selv om han skynder sig. Dens Syngen op og ned tilkiendegav Havets lange, svære Dønning, og Vandets Pladsken blev stærkere alt som den kom ud i de døsige Dønninger.

„Dette lyder som Brændingen imod Revet," vedblev Paul; „Alt tyder paa, at vi ere udenfor Skiærene."

„Gud give det var saa vel!"

„Det er bestemt Sø, der bryder imod en Klippe! Det er ubehageligt nær, og i Læ, men lyder dog sødt for Øret som Musik."

Baaden løb stadigt frem, og gik netop fri af fremragende Skiær, hvilket man kunde høre, og et Par Gange endog see; men Skrigene trak sig lidt efter lidt i en anden Retning, og vare snart heelt agterlige. Paul vidste, at Revet trak sig imod Osten, kort efter at de havde passeret Løbet, og han nærede det Haab, at de hurtigt fiernede sig fra dets vestre Yderende, eller den Deel deraf, der strakte sig længst ud i Havet; derefter vilde der være mere Vand i Læ, da han antog sin nærværende Cours for at være omtrent Nord.

Araberne hørtes endnu mere agterligt og fiernere, medens Brændingens triste Bryden nu ikke længere var saa nær, at den kunde ansees for at være stærk eller farlig.

„Er De saa god at række mig Lod og Lodlinen," sagde Paul. „Vandet lader til at blive kiendeligt dybere, og Søen er bleven mere regelmæssig."

Han kastede Loddet, og fandt sex Favne Vand; hvil-

ket han anſaae var Tegn til, at de vare ganſke frie af Revet.

„Nu, kiære Hr. Effingham, Miſs Effingham og Mademoiſelle" udbrød han fornøiet, „nu troer jeg i Sandhed, at vi kunne betragte os ſom befriede for Araberne, medmindre en Storm igien ſkulde kaſte os paa deres ugieſtfrie Kyſt."

„Er det nu tilladt at tale?" ſpurgte Hr. Effingham, der havde været taus og neppe vovet at drage Veiret.

„Ja ugeneert; vi ere ſaa langt borte, at Lyden ikke kan høres; og denne Vind, der dog ikke er den bedſte, bringer os hurtigt længere bort fra Ørkenens Beboere."

Det var ikke uden Fare i Mørket, og med de Overhalinger, ſom Baaden nu og da tog, for de Andre at komme ovenpaa Ruffet; men de aabnede Skodderne, og ſaae ud paa det merke Vand med en Nolighed, ſom de ikke vilde have troet mulig hos Folk i en lignende Stilling. For Øieblikket var det Værſte overſtaaet, og der er en Nydelſe i gienvunden Frihed, ſom for en Tid giør blind for kommende Farer. De kunde uden Frygt for at vække deres Fienders Opmærkſomhed underholde ſig med hinanden, og Paul talede opmuntrende om deres Udſigter. Det var hans Plan at holde Nord efter, indtil han naaede Vraget, og da, derſom han ikke fik nogen Underretning om deres Ven-

Slags den er," sagde han, da han følede Mærket; „og nu var det Compasset, vi skulde have."

De kaldte paa Saunders, der blev slaaet Ild, og begge Compasserne bleve undersøgte. Disse trofaste, men mystiske Veiledere, der saa længe have været til Menneskenes Gavn paa samme Tid som de have trodset al deres Skarpsindighed i at opdage de hemmelige Aarsager til deres Egenskaber, vare, som sædvanligt, deres herskende Principer troe. Baaden styrede Nord- Nord-Vest; Vinden var Nord-Ost, og forend de havde vendt, havde de uden Tvivl staaet lige imod Stranden, hvorfra Fartøiet ikke kunde have været mere end en ottendedeel Miil under Vendingen, om det havde været saa langt. Et Par Minutters Seilads endnu vilde have bragt dem i Brændingen, kantret Baaden, og rimeligviis vilde alle de, der vare nede være druknede, om ikke ogsaa samme Skiebne havde ramt dem, der vare ovenpaa.

Paul gios, da disse Betragtninger bemægtigede sig ham, og han besluttede at staae sin nærværende Cours i to Timer; da vilde Dagens Lys giøre det fri for Fare at staae ind igien imod Land.

„Dette er Passaten," sagde han, „og vil rimeligviis blive staaende. Vi have Strøm imod os, saavelsom Vinden, men jeg troer, at vi kunne lægge Pynten op tidligt,

og faae Vraget undersøgt med Kikkerten. See vi ikke Noget, holder jeg strax af imod de Cap-Verdiske Øer."

De to Herrer toge nu skifteviis Roret, og den, der sov, surrede sig til Masten, for ikke at blive rullet i Vandet af Baadens Bevægelser. De vendte igien paa femten Favne og holdt Øst-Syd Øst, efterat de havde overtydet sig om, ved paany at undersøge Compasset, at Vinden var fra samme Kant som før. Lidt efter stod Maanen op, og endskient Morgenen var skyet og overtrukken, var der dog Lys nok til at undgaae enhver Fare som Mørket kunde bringe. Endelig endte denne lange og ængstelige Nat med den sædvanlige Dagsstraale, der glimtede over Ørkenen.

Paul var til Roers, og styrede næsten instinctmæssig, imedens han nu og da nikkede paa sin Post; thi to Nætters Vaagen i Rad, og een Dags haardt Arbeid, havde overvundet hans Bevidsthed om Fare og hans Omhyggelighed for Andre. Forunderlige Tanker komme i Folks Hoveder i saadanne Øieblikke, og hans levende Indbildningskraft havde ført ham tilbage til nogle Begivenheder i hans tidlige Ungdom, da han ved Sandserne eller hans Instinct hørte det sædvanlige korte, tydelige Raab:

„Baaden hoi!"

Paul aabnede Øinene, følte at Roerpinden var i hans

Haand, og vilde til at slumre igien, da Ordene tydeligere bleve igientagne.

„Baaden hoi! — hvad er det for et Fartøi? Svar, eller vi give Eder en Kugle!"

Det var rene Ord, og Paul var lys vaagen inden et Øieblik's Forløb. Han gned Øinene og saae en Række Fartøier til Ankers lige for sin luv Boug, med en Rundholts-Flaade slæbende Agter.

„Hurra!" raabte den unge Mand. „Det er Tidender fra Himlen selv! Er det fra Montauk?"

„Ja, vel. Hvem Fanden er De?"

Sagen var, at Capitain Truck ikke kiendte sin egen Storbaad igien med Boven-Bramseilet, Ruffet og Driveren. Han havde aldrig før seet et Fartøi i saadan en Dragt; og hans Sandser vare lidt forvirrede i Halvmørket og lige vækket af en dyb Søvn ligesom Paul. Denne forstod snart hele Sammenhængen. Han lagde Roret i Læ, lod Skiødet flyve, og næste Øieblik laae Pakettens Storbaad til Ankers ved Siden af Vraget. Hoveder stak ud af Skodderne, og de Sovende reiste sig i alle Fartøierne, thi Raabet blev gientaget over hele Flotillen.

Det nysankomne Partie følte kun Glæde. De fandt dem, som de havde antaget for Døde eller Fanger, i Live og Frihed; hvorimod de Andre nu erfarede den hele Ulykke,

der var tilstødt dem. I første Øieblik foraarsagede disse modstridende Følelser et ubehageligt Mode; men Forklaringen bragte snart Alle til samme Stemning. Halv sorgmodig modtog Capitain Truck sine Venners Lykønskninger; Toast stirrede forbauset paa sin Ven Saunders, der tog ham i Haanden; og de, der havde været ved Vraget, modtoge de glade Hilsener fra dem, der vare undslupne Araberne, som Folk, der antoge de Andre for at være fra Forstanden.

Vi forbigaae de Forklaringer, der fulgte paa, da Enhver let vil kunne tænke sig dem. Capitain Truck lyttede til Paul i en halv ubevidst Tilstand, og det varede nogen Tid, efter at den unge Mand havde hørt op at tale, førend han svarede. For at opmuntre ham, sagde man, at de havde bragt et rigeligt Forraad af Provision med sig i Baaden, at Passatvinden nu atter var begyndt, og at der var stor Sandsynlighed for, at de nu Alle kunde naae Øerne i Sikkerhed. Endnu svarede den Gamle ikke, han steg paa Ruffet af sin egen Sterbaad, og gik frem og tilbage, uden at bekymre sig om hvad der foregik omkring ham. Selv Eva tiltalede ham forgiæves, og hendes Faders Trøst var spildt paa ham. Omsider standsede han pludseligt og raabte paa sin Styrmand.

„Leach!"

„Hr. Capitain."

„Her er en Categorie for Dem!"

„Ja, vel, Hr. Capitain; det er jo slemt nok paa en Maade; men vi ere dog bedre faren end de Danske."

„De siger, Hr. Blunt," idet han vendte sig om til denne, „at disse infame Kiæltringer virkeligen vare paa Dækket af Skibet?

„Ganske vist, Capitain Truck. De toge fuldkommen Besiddelse deraf, thi vi havde ingen Midler til at holde dem borte."

„Og Skibet er paa Grund?"

„Uden Tvivl."

„Fuldt af Vand?"

„Jeg troer det neppe. Der er ingen Dønning indenfor Revet, og det ligger paa Sand."

„Vi kunde lige saa godt have sparet os den Uleilighed, Leach, at udpille disse forbandede Rundholter, som om det havde været lutter Tandstikkere."

„Ja det kunde vi, Hr. Capitain; thi de ville nu ikke engang komme til at tiene som Brændsel af Mangel paa en Ovn."

„En forbandet Categorie, Hr. Effingham! Det forneier mig, at De er reddet; og De ogsaa min kiære unge Pige — Gud velsigne Dem! — Gud velsigne Dem! —

Det var bedre, at alle Paketterne vare i deres Vold, end en Dame som De!"

Den gamle Sømands Øine fyldtes med Taarer, idet han trykkede Evas Haand, og i dette Øieblik glemte han Skibet.

„Styrmand Leach!"

„Hr. Capitain."

„Lad Folkene faae Frokost, og rappe sig lidt. Vi faae vist en travl Morgen. Let Barpankeret, og lader os drive ned imod disse Kavalerer, og see paa dem. Vi have nu baade Vind og Strøm med os, og det vil gaae hurtigt for Haanden."

Ankeret blev lettet, Seilene tilsatte, og med de to Storbaade surrede til hinanden, begyndte den hele Række Fartøier og Tømmerflaader, at drive Synden i med en Fart, der inden to Timers Forløb vilde bringe dem til Løbet.

„Dette er Coursen til Cap-Verderne, mine Herrer," sagde Capitainen bittert. „Vi maae gaae vor egen Dør forbi og tigge Fremmede om Gjæstfrihed. Men lad Folkene faae deres Frokost, Leach; lad dem blot faae eet Maaltid i Ro, førend de tage fat paa Aarerne."

Selv vilde Capitain Truck dog ikke nyde Noget.

Han tyggede paa Enden af en Sigar, og vedblev at gaae op og ned paa Ruffet.

Efter en halv Times Forløb havde Folkene fuldendt deres Maaltid, Dagen var brudt frem, og Fartøierne og Flaaden giorde gode Fremskridt. —

„Spleds Storbrasen, Styrmand," sagde Capitainen, „thi vi ere lidt beskuvede. Og De, mine Herrer, giør mig den Tieneste at komme herhen for at holde Raad. Saa meget skylder man Deres Stilling."

Capitain Truck forsamlede sine mandlige Passagerer Agter i Vragets Storbaad, hvor han begyndte følgende Tale:

„Mine Herrer," sagde han, „Alt i Verden har sin Natur og sine Grundaarsager. De ere Alle for velunderrettede og velopdragne til at nægte denne Sandhed. Det ligger i Reisendes Natur at streife om og see Mærkværdigheder, i en gammel Mands derimod at tænke paa det Forbigangne og i Ynglingens at haabe paa Fremtiden. Det ligger i Sømandens Natur at holde fast ved sit Skib og i Skibets at blive behandlet som et saadant, og ikke blive plyndret som en By under en Storm, eller røvet som et Kloster. De ere kun Passagerer og have vistnok deres Ønsker og Forretninger, som jeg har mine. Deres Ønsker gaae vistnok ud paa at komme i god Behold til

Ny-York hos Deres Venner; mit Ønske er det, at Montauk ogsaa befandt sig der, saa snart og saa lidet beskadiget som muligt. De har en god Navigateur iblandt Dem; og jeg foreslaaer nu, at De tager Montauks Storbaad, med de nødvendige Forraad, og staae strax hen imod Øerne, hvor jeg beder til Gud, at De maae komme i Sikkerhed, at De maae træffe alle Deres Slægtninge ved god Hilsen i Amerika, og ikke ængstelige paa Grund af dette lille Ophold. Deres Effecter skulle blive afleverede i Følge Deres Ordrer, dersom Gud vil giøre det muligt for Entrepeneurerne at honorere Deres Fordringer."

„De har isinde at gienerobre Skibet!" udbrød Paul.

„Ja det har jeg," svarede Truck, der efter saaledes for første Gang i denne Morgenstund at have aabnet sit Hierte, yttrede et lydeligt: Hm! og gav sig til at tænde en Sigar.

„Det kan lykkes, og det kan slaae feil. Lykkes det, vil De høre fra mig igien; hvis ikke, saa siig Dem hiemme, at vi førte Seil, saalænge der var en Stump tilbage."

Herrerne saae paa hverandre, de Unge ventede af Agtelse for de Ældres Meninger, de Gamle betænkte sig i Anerkiendelsen af de Unges Stolthed og Følelser.

„Vi maae staae Dem bi ved dette Foretagende, Capi-

tain Truck," sagde Hr. Sharp roligt, men med en Mands Holdning, der er i Besiddelse af Aand og Kraft.

„Det maae vi, det maae vi," udbrød Hr. Monday; „det bør være en fælleds Sag; og deri er vist Sir George Templemore enig med mig, at Adelen er ikke ofte vant til at holde sig tilbage, naar det kommer an paa at udsætte deres Person."

Den ægte Baron samtykkede lige saa beredvilligt i Forslaget, som den han for Tiden havde afsat; thi, endskiønt han var en svag og forfængelig ung Mand, var han dog langt fra at være en Cujon.

„Det er en alvorlig Sag," bemærkede Paul, „som bør afgiøres sindigt og planmæssigt. Have vi et Skib at tage Vare paa, have vi ogsaa dem, der ligge os uendeligt mere paa Hiertet."

„Meget vist, Hr. Blunt, meget vist," afbrød Hr. Dodge lidt ivrigt. „Det er ganske efter mine Principer; og skibbrudne Folk kunne neppe være bedre farne og have det hyggeligere, end vi nu have det. Jeg er overbeviist om, at disse brave Søfolk, naar man fremstillede Sagen tydeligt for dem, vilde med en god Majoritet stemme for, at Alt blev som det er. Jeg er conservativ, Hr. Capitain, — og jeg synes, at vi burde ballotere, førend vi bestemme os til et saa vigtigt Foretagende."

Det var for alvorligt et Øieblik til at more sig med den sædvanlige Spøg, og dette besynderlige Forslag blev til Hr. Dodges store Ærgrelse ubesvaret.

„Jeg anseer det for Capitain Trucks Pligt at gienerobre sit Skib," vedblev Paul; „men det er en vanskelig Sag, og det er usikkert, hvad Udfaldet vil blive. Montauks Storbaad burde efterlades i en sikker Afstand og i gode Hænder med Damerne, thi ved Uheld for det angribende Parti vilde rimeligviis de øvrige Fartøier falde i Arabernes Hænder og sætte dem i Fare, der vare i Storbaaden. Hr. Effingham og Hr. John Effingham ville naturligviis blive hos Damerne."

Med den Aabenhiertighed, som Manden besidder, der ikke tvivler om sine egne Bevæggrunde, samtykkede Faderen; men hans Fætters ørneagtige Træk fortrak sig til et vredt og sarcastisk Smiil.

„Vil De blive i Storbaaden?" spurgte denne skarpt, idet han vendte sig imod Paul.

„Ja, bestemt, det vilde være udenfor Tingens Orden, om jeg betænkte mig. Krig er min Haandtering; og jeg haaber, at Capitain Truck vil bære mig med Commandoen over et af Fartøierne."

„Det anede mig, ved Gud!" udbrød Capitainen, der greb hans Haand og trykkede den paa det hierteligste.

„Jeg kunde ligesaa godt vente, at see Nødankeret blinke eller Dagligankeret smile sørgmodigt, som at see Dem svigte mig! Alligevel, mine Herrer, erkiender jeg fuldkomment Forskiellen i vor Stilling. For min Skyld beder jeg, at Ingen forglemmer sine Forpligtelser til dem, der nu ere i Land; og jeg troer, at mine egne Folk, med Hr. Blunts Bistand, der i Sandhed kan være mig til Gavn med sine Kundskaber, rimeligviis ville formaae lige saa meget, som vi Alle forenede kunne udrette. Det er ikke Antallet, saa meget som Aand, Hurtighed og Bestemthed, der erobrer Skibe.

„Men Qvæstionen er ikke forelagt Folkene," sagde Hr. Dodge.

„Det skal den blive," svarede Capitain Truck, „og jeg vil bede Dem at lægge Mærke til Majoriteten. — Gutter," vedblev han, idet han stod op paa en Tofte, og talede høit, „I vide, hvad der er tilstødt Skibet. Araberne, der nu have faaet det, forstaae ikke at seile med det, og simpel Høflighed fordrer, at vi tage det fra dem igien. Hertil maa jeg have Frivillige; de, der stemme for at gaae til Revet og til Angreb, ville reise sig op og give et Hurra; og de, som hellere ville klare Landet fra sig, behøve kun at sidde stille og blive, hvor de ere."

Neppe vare disse Ord udtalte, førend Leach sprang

op paa Relingen og svingede sin Hat. Folkene reiste sig som een Mand, og toge Signal af Styrmanden til at give tre Gange Hurra, saa hierteligt som det nogensinde havde lydt over Flasken.

„Stik imod Dem, min Herre!" bemærkede Capitainen og nikkede til Udgiveren; „nu haaber jeg, De er fornøiet."

„Ballotering kunde have givet det modsatte Resultat," brummede Hr. Dodge; „der kan ikke existere frit Valg uden Ballotering."

Ingen tænkte mere paa Hr. Dodge eller hans Skrupler; men hele Arangementet til Angrebet blev forberedt med Hurtighed og Forsigtighed. Det blev afgiort, at Hr. Effingham tilligemed hans Tiener skulde blive i Storbaaden; medens at Capitainen tvang sine to Styrmænd til at trække Lod om, hvem der skulde blive tilbage, eftersom en Navigateur var uundværlig. Loddet faldt paa den Anden-Styrmand, der misfornøiet fandt sig i sin Skiæbne.

En Büste af Napoleon blev hugget itu, og Stumperne bleve slagne saa runde som muligt, saa at de dannede et Dusin Blykugler og en Mængde Kardetscher. Disse bleve lagte i Seildugs Poser; imidlertid blev Krudttønden aabnet, et Par uldne Skiorter bleve skaaret itu, og Karduser fyldte. Krudt og Kugler bleve uddeelte til Folkene, og Hr. Sharp eftersaa Geværerne. Kanonen

blev taget ned af Ruffet i Montauks Storbaad og stillet paa Røstværket i Stevnen af Vragets. Seil og Takkelage bleve klarede ud af Baaden og surrede til Flaaden, hvorpaa hiin blev bemandet, og Comandoen overgivet til Hr. Blunt.

Der blev fordeelt Folk i de tre øvrige Fartøier med John Effingham i Spidsen for det ene Parti, Capitainen og Styrmanden commanderede det andet. Hr. Dodge saae sig nødsaget til at gaae som Frivillig i Vragets Storbaad, hvor Paul nu havde taget sin Plads, men han giorde det med en Ulyst, der var øiensynlig for Enhver, som giorde sig den Uleilighed at lægge Mærke dertil. Hr. Sharp og Hr. Monday vare med Capitainen, og den falske Sir George Templemore gik med Leach. Da disse Forberedelser vare fuldendte, ventede de Alle utaalmodigt paa, at Vind og Strøm skulde sætte dem ned imod Revet, hvis Skiær nu vare tydelige at see, endog fra Tofterne i Fartøierne.

Niende Capitel.

"Lyt! var det ei Trompetens Skrald?
Slagets Aand er vaagen i mit Indre;
Aarhundreders og Kongerigers Skiebne
Afhænge af den frygtelige Time."

Massinger.

De to Storbaade seilede ved Siden af hinanden, og Eva kom nu hen til det aabne Vindue, der var nærmest ved Pauls Plads. Hendes Ansigt var blegt som under Scenen i Kahytten, og hendes Læber skielvede.

„Jeg forstaaer mig ikke paa disse krigeriske Forberedelser," sagde hun; „men jeg haaber, Hr. Blunt, at vi ikke have Noget dermed at bestille."

„Vær De rolig, hvad det angaaer, kiæreste Miss Effingham; thi hvad vi nu foretage os, gjøre vi ifølge de almindelige Love, der bør beherske en Mand. Dersom Deres Interesse og det Selskabs, som befinder sig med Dem, alene var taget i Betragtning, vilde vi være komne til et ganske andet Resultat; men jeg haaber, at De er i gode Hænder, om end vort Eventyr skulde faae et ulykkeligt Udfald."

„Ulykkeligt! Det er frygteligt at være saa nær ved en saadan Scene! Jeg kan ikke bede Dem om at gjøre

Noget, der er Dem uværdigt; men Alt hvad vi skylde Dem, tvinger mig til at sige, at jeg haaber, De har for megen Forstand, for meget sandt Mod til at udsætte Dem for unødvendige Farer."

Den unge Mands Blik udtrykte den høieste Taknemlighed; men de Andres Nærværelse holdt hans Udtryk indenfor de rette Skranker.

„Vi gamle Søhunde," svarede han leende, „ere i Grunden bekiendte for godt at tage Vare paa os selv. Den, der er opdraget til Forretninger af en saadan Natur, gaaer sædvanligviis til dem paa en saa forretningsmæssig Maade, at han ikke udsætter sig for Noget, alene for at gjøre Blæst."

„Og det er meget fornuftigt handlet; ogsaa Hr. Sharp," — her rødmede Evas Kind over Noget, som Paul vilde have givet Alt for at vide, hvad det var, — „skylde vi Forpligtelser, som vi aldrig skulle glemme. Min Fader kan sige alt dette bedre end jeg."

Hr. Effingham takkede nu for det, de havde giort, og paalagde de unge Mænd indstændigt, at være forsigtige. Eva trak Hovedet tilbage og lod sig ikke mere see. Største Delen af den paafølgende Time hengik med Bønner fra dem, der vare i Storbaaden.

Paa denne Tid vare Fartøierne og Flaaden knapt

en halv Miil fra Indløbet; og Capitain Truck lod Varpankeret falde, der var blevet flyttet over i Montauks Baad. Saasnart dette var giort, kastede den gamle Sømand sin Hat ned, og stod paa en Tofte med det blottede graa Hoved.

„Mine Herrer, De have Deres Ordrer," sagde han med Værdighed; thi fra hiint Øieblik antog hans Væsen et til Anledningen svarende Udtryk og besad noget af Krigerens Storhed. „De see Fienden. Revet maa først renses, og derefter skal Skibet tages. Gud veed, hvem der vil leve og see Udfaldet; men heldigt skal det blive, eller John Trucks Been skulle komme til at smuldre paa disse Sandbanker! Vort Feldtraab er „Montauk og vort eget!" hvilket er et Princip, som Vattel forsvarer. Roer væk, Gutter! trækker paa Aarerne, trækker med hverandre; hver Baad paa sin Plads!"

Han vinkede med Haanden, og Aarerne faldt i samme Øieblik i Vandet. Den svære Storbaad var den sidste; thi den var surret forsvarligt til den anden Baad. Medens Anden-Styrmand giorde den forreste Surring los, desserterede han fra sin Post, sprang behændigt ombord i den afgaaende Storbaad og skiulte sig bagved det forreste af de to Loggerseil, som den førte. Næsten i samme Øieblik giorde Dodge den modsatte Maneuvre, idet han affekterede

en saadan Iver for at sætte af, at han blev hængende ved Montauks Fartøi. Da Seilene trak godt, og Aarerne sloge Skummet til Siden, var det for seent til at rette disse Feiltagelser, om endog nogen af Parterne havde ønsket det.

En alvorlig Taushed herskede nogle Minutter, og ethvert Fartøi holdt sin Plads med beundringsværdig Nøiagtighed. Ved Dagens Udbrud havde Araberne forladt Revet; men, da det var efter Høivande, vare Hundreder strøede langs de sydlige Skiær i Særdeleshed i Nærheden af Skibet. Vinden førte Storbaaden frem, som de ønskede, og den var snart nær ved Indløbet.

„Hal Seilene ned," sagde Hr. Blunt. „Klar ved Kanonen forude."

En smuk, høi, rank og kraftig ung Mand stod nær ved Røstværket i Stevnen, med et gloende Stykke Jern i et Kar med Kulgløder foran sig, i Stedet for en Lunte, og Ilden var bedækket med en Presending. Da Paul talede, vendte den unge Matros sig om til ham med en Orlogsgasts særegne Sving, og tog til Hatten.

„Ja, vel. Klar er, Hr. Povis."

Paul studsede, medens den Anden smilede stolt, som En, der vidste mere end hans Kammerater.

„Vi have seet hinanden før," sagde hiin.

„Ja, det have vi, Herre, og det i Fartøis Tieneste. De var den Første ombord i Sørøveren ved Kysten af Cuba, og jeg var den Anden."

Et Gienkiendelsesblik og et Vink med Haanden verledes imellem dem, og Folkene udbrøde uvilkaarligt i et Hurra. Det var for seent til videre Forklaring, da Baaden var heelt inde i Løbet, hvor den udstod en almindelig, men uskadelig Salve fra Araberne. Der var givet Ordre til at fyre det første Skud over Barbarernes Hoveder; men dette Angreb forandrede Planen.

„Synk Kanonen, Brooks," sagde Paul, „og læg en Sæk Kardetscher for.

„Alt er i Orden, Herre," lød Svaret et Øieblik efter.

„Holder Aarerne i Vandet, Folk — Farteiet er stødt: giv dem det nu."

Der faldt Mennesker for dette Skud; men hvormange fik de aldrig at vide, da de Døde bleve slæbte bort fra Revet af dem, der flygtede. Nogle Faa skiulte sig imellem Klipperne, men de Fleste krøbe hen ad Land til.

„Godt giort!" raabte Capitain Truck, idet hans Baad fløi forbi. „Nu til Skibet, Hr. Blunt!"

Folkene raabte atter Hurra, og kastede Aarerne i Vandet. At forcere forbi Revet var en Bagatel, men det var en alvorlig Sag at erobre Skibet. Det blev for-

svaret af fire Gange saa Mange, som der var i Fartøierne, og flygte kunde de ikke. Araberne havde, som vi alt have berettet, udsat deres Arbeid Natten over, efter at de forgiæves havde søgt at hale Skibet over Revet, førend Floden kom. Snarere ved en Hændelse end planmæssigt havde de bragt et Varp ud til Skiærene, der rimeligviis vilde have trukket Skibet fri af Sandet, naar det blev flot ved Høivande; men denne Trosse havde Paul kappet, idet han passerede, og da Vinden kom imod Land igien under den Uorden og Larm, der herskede iblandt Barbarerne, som troede, de skulde til at angribes, blev der ikke lagt Mærke dertil, og de lode Montauk drive endnu høiere op paa Sandet, hvor den netop tog Grunden, paa den Tid at Vandet var steget til det Høieste. Da det nu var Lavvande, hev den betydeligt over og laae paa Kimmingen, halvt baaret af Vandet og halvt af Bunden.

Under den paafølgende korte Pause begyndte Saunders, der sad i Capitainens Fartøi som Entregast. at tiltale sin Undergivne med sagte Stemme.

„See nu, Toast," sagde han, „skal Du for første Gang til at stride i Krigen; og jeg antager af Erfaring, at Tingen giver Dig nogle ganske særegne Følelser. Mit Raad til Dig er, at Du lukker begge Øinene, indtil der bliver commanderet at fyre, og derpaa aabner dem pludseligt,

som om Du havde sovet; saa kan Du sigte og trykke af. Fremfor Alt, Toast, pas endelig paa ikke at dræbe nogen af vore Venner og i Særdeleshed ikke Capitain Truck."

„Jeg skal giøre mit Bedste, Saunders," brummede Toast, der følte den Ligegyldighed og fuldkomne Tiltro til Andre, hvormed den amerikanske Neger almindeligviis gaaer i Slag. „Dersom jeg giør nogen Skade, haaber jeg, at man vil tilgive mig paa Grund af min ringe Erfaring."

„Følg mit Exempel, Toast, hvad Nolighed og Anstændighed angaaer, og saa kan Du være sikker paa, at Du ikke giør Uret. Jeg mener ikke, at Du ogsaa skal skyde netop paa den samme Muskel-Mand, som jeg dræber, men at Du skal slaae Een ihiel, naar jeg dræber en Anden. Og vær meget forsigtig, at Du ikke skyder Capitain Truck, der bestemt vil løbe lige foran Mundingen af vore Geværer, dersom han seer Noget at bestille der."

Toast lovede det, og man hørte ingen anden Lyd i Baaden end den, der foraarsagedes ved Aarernes stadige og kraftige Slag. Der var bleven forsøgt paa at lette Skibet ved at losse det, og Sandbanken var allerede bedækket med Baller og Kasser, hvilke vare bragte op af Lasten ved Hiælp af en Stillads og den blotte legemlige Kraft. Flaaden var bleven giort større, og bragt rundt

til Banken fra Skibets Agterende, i den Hensigt at lade den og bringe de allerede landede Varer ud til Klipperne.

Saaledes stode Sagerne, da Fartøierne kom ind i den Canal, der løb lige op til Banken. Storbaaden var igien forrest, da Seilene vare blevne tilsatte, saasnart den var Revet forbi, og den gav nu igien et Skud paa Dækket af Skibet, der ikke var beskyttet, da det hældede ned imod Baaden. Det havde den Virkning, at alle Araberne i et Nu flygtede ned paa Banken.

„Hurra!" raabte Capitainen; „den Cardetsche har renset min gamle Skude! Lader os nu see, hvem der skal eie den. 'Tyvene ere ude af Kirken,' som min gamle Fader pleiede at sige."

De fire Fartøier vare i en Linie tværs for hverandre, og Storbaaden førte kun det ene Seil. Der var stor Uorden paa Banken; men Araberne søgte Skiul bag Baller og Kasser og aabnede en levende, men uregelmæssig Geværild. Medens hine avancerede, affyrede Anden-Styrmand og den smukke unge Matros, Broks, Kanonen tre Gange, og for hvert Skud faldt Nogle, medens Andre flygtede til Flaaden. Matroserne raabte begeistrede Hurra, medens de endnu roede af alle Kræfter.

„Sindigt, Gutter," sagde Capitain Truck, „og klar til at entre."

I dette Øieblik stødte Storbaaden, uagtet den endnu var tredive Alen fra Banken, og de andre Baade fløi forbi den under lydelige Hurraraab.

„Vi ere alle parate, Hr. Blunt," udbrød Broks.

„Fyr! Bierg Seilet, Gutter."

Kanonen blev affyret, og den høie unge Matros sprang op paa Rostværket og raabte Hurra. Idet han vendte sig om med et triumpherende Smiil, saae Paul hans Øine rulle. Han sprang i Veiret, og faldt plat ned i Vandet; saaledes ere Skiebnens Omverlinger under et Slag, fra een begeistret Tilstand til en anden.

„Hvormed hænge vi?" spurgte Paul roligt: „forude eller agter?"

Det var med Stevnen, og der var dybere Vand forenfor dem. Seilet blev sat igien, og Folkene kaldte agterud. Baaden stødte let, og skiød frem imod Banken som en Veddeløber, der bliver given Tøilen.

I al den Tid vare de Andre ikke ledige. Der blev ikke fyret eet Gevær-Skud fra nogen af Fartøierne, førend de næsten i samme Øieblik, men paa forskiellige Steder, stødte imod Banken. Derpaa sprang Alle i Land, og gave en saa tæt Ild, at Kasserne tiente de Angribende ligesaa meget til Beskyttelse som de Angrebne. Det var i dette farlige Øieblik, da Folkene giorde en Pause for

at lade, at Paul, som netop var kommen flot, selv affyrede Kanonen og feiede Bagsiden af Banken med en høist beleilig Salve.

„Klods paa Siden!" raabte Capitain Truck. „Lægger dem ombord, Gutter, og lærer dem Jacks Maneer!"

Hele Partiet sprang frem, og al Orden ophørte. Knyttede Næver, Haandspader, hvoraf der vare mange paa Banken, og Gevær Kolber udgiorde de Vaaben, som nu rask bleve svingede, saaledes at de trodsede Arabernes Spyd og Geværer. Capitainen, Hr. Sharp, John Effingham, Hr. Monday, den soi disant Sir George Templemore og Over-Styrmanden dannede et Slags macedonisk Phalanx, der trængte midt igiennem af Barbarerne, holdt sig tæt til Fienden, og benyttede sine Fordele med en Dristighed, der trodsede al Modstand. Paa begge Sider af dem strede Folkene, der udgiorde en kraftig, og vel næret Bande. Arabernes Overlegenhed bestod i deres Udholdenhed; thi overanstrengte til en Senefuldhed og Magerhed som en Veddeløber bestod deres Fortieneste snarere i Mod end i Styrke. Havde de kiæmpet med Orden, eller havde de været i deres egen Orken, til Hest, og med Plads til deres listige Evolutioner, vilde Udfaldet dog maaskee være blevet heelt modsat; men uvante til at stride med en Fiende, der angreb dem indenfor Armvidde,

kom deres Taktik i Uorden og tilintetgiordes. Dog var deres Antal frygteligt, og det er rimeligt, at Tilfældet med Storbaaden afgiorde Seiren. Fra det Øieblik Haandgemænget begyndte, blev der ikke affyret et Skud, men de Angribende presſede paa, indtil en Maſſe af de Angrebne havde ſamlet ſig nær ved Floden. Dette var netop ſom Storbaaden naaede Land, og Paul ſaae, at Floden nødvendigviis maatte rulle tilbage igien. Kanonen blev ladt, og fyldt næſten til Mundingen med Kardetſcher. Han lod Folkene lægge den paa nogle Aarer og bære den hen paa en ſtor Kaſſe, ſom laae lidt udenfor Valpladſen. Alt dette var et Øieblikks Sag, thi der var ikke gaaet tre Minutter ſiden at Capitainen var ſtegen i Land.

Iſtedetfor at ſkyde, raabte Paul høit til ſine Venner at ophøre med Striden. Capitain Truck fnøs ſom en opbragt Løve, men ſamtykkede dog, lige ſaa meget af Forundring ſom af Lydighed. De Arabere, der bleve haardeſt angrebne, benyttede Pauſen til at retirere ned til Maſſen af deres Venner nær ved Flaaden. Dette var Alt, hvad Paul kunde ønſke ſig, og han lod Kanonen ſtilles imod Centrum af Klyngen, medens han ſelv gik Fienden imøde, og giorde fredelige Tegn.

„Fanden tage dem, klods paa Siden af dem igien!“ raabte Capitainen; „de Kiæltringer faae ingen Qvarteer!“

„Jeg troer rigtignok, at det var bedst at angribe dem igien," tilføiede Hr. Sharp, hvis Blod var kommet i Kog under Affairen.

„Stop! mine Herrer; det er et unødvendigt Bovestykke. Jeg vil vise disse Stakler, hvad de kunde vente sig, og da ville de sandsynligviis trække sig tilbage. Det er Skibet, vi ville have, og ikke deres Blod."

„Godt, godt," svarede den utaalmodige Capitain, „giv dem dygtigt af Vattel, thi nu have vi dem i en Categori."

Ørkenens Beboere synes at handle lige saa meget efter Instinct som efter Fornuft. En gammel Sheik gik smilende frem imod Paul, da denne var nogle Skridt foran sine Venner, og tilbød sin Haand saa hierteligt, som om de kun mødtes for at gjøre hinanden en Compliment. Paul førte ham roligt hen til Kanonen, lagde sin Haand ind i den og trak en Cardetsche-Sæk ud; han lagde den ind igien og pegede betydningsfuldt paa den tætte Masse Arabere og paa det gloende Jern, der var parat til at affyre Kanonen. Den gamle Araber smilede over alt dette og syntes at tilkiendegive sin Beundring. Man viste ham derefter det stærke og velbevæbnede Parti, hvoraf nu hver især havde et Gevær eller en Pistol i brugbar Stand. Paul pegede endeligt paa Flaaden og Revet,

hvilket betød, at den Anden maatte trække sig tilbage med sit Parti.

Sheiken udviste megen Rolighed og Forstand; og, da han var uvant til saa fortvivlede Angreb, tilkiendegav han sin Beredvillighed til at samtykke. Vaabenstilstand, vidste Paul, blev ofte anvendt i Arabernes Krige, der sieldent ere blodige, og efter Sheikens Maneer at domme, haabede han det Bedste. Man lod nu hiin gaae tilbage til sine Venner, med hvilke han holdt en kort Raadslagning, hvorefter Nogle af dem smilende vinkede med Hænderne, og de Fleste stimlede ned paa Flaaden. Andre kom og bad om Tilladelse til at bære deres Saarede og Døde bort, hvormed Matroserne hialp dem, saavidt som Forsigtigheden tillod; thi det var af yderste Vigtighed at være paa Post imod Forræderi.

Paa denne forunderlige Maade skiltes de ad; Araberne halede sig over til Revet ved Hiælp af et Varp, medens de Gamle smilede og giorde venskabelige Gebærder, indtil de vare vel ankomne til Skiærene. Her ventede de kun nogle faa Minutter; thi snart saae man Kamelerne og Dromedarerne trave bort imod Vraget af det danske Skib; hvilket var Tegn til, at Traktaten imellem de forskiellige Horder var hævet, og at Enhver nu havde isinde at reve paa egen Haand. Denne Bevægelse opvakte

stor Uro iblandt de gamle Sheiker og deres Folk paa Revet, der med megen Jilfærdighed søgte at komme i Land. Deres Hast var saa stor, at de lode alle de Døde og adskillige af de Saarede ligge paa Skiærene, et Stykke fra Land.

Det Første, som Seierherrerne foretoge sig, var naturligviis at undersøge deres eget Tab. Dette var, paa Grund af Mandskabets gode Opførsel, langt ringere, end det ellers vilde have været. Hver især, uden en eneste Undtagelse, havde opført sig særdeles vel, hvilket er et af de mest ufeilbarlige Midler til at formindske Faren. Adskillige af dem havde faaet smaa Blessürer, og flere Kugler vare trængte igiennem Hatte og Troier. Hr. Sharp alene havde faaet to igiennem hiin, foruden een igiennem Kiolen. Pauls ene Arm blødte, og Capitain Truck lignede, for at bruge hans eget Sprog 'en Hest i Veddeløbstiden,' da hans Skind var ridset paa ikke færre end fem forskiellige Steder. Men alle disse Smaaskader bleve ikke regnede for Noget, da Ingen var kommen alvorligt til Ulykke, eller engang følte sig saa ilde, at han maatte mælde sig saaret.

De ønskede Alle hverandre inderligt til Lykke; og Matroserne bade om Tilladelse til at give deres brave, gamle Chef Haanden. Paul og Hr. Sharp omfavnede

formeligt hinanden, og udtrykkede gienſidigt deres Glæde over, at de vare uſkadte undſlupne Faren. Hr. Sharp tog endog ſin Navnebroder, der havde opført ſig bravt fra først til ſidſt, i Haanden. Kun John Effingham vedligeholdt den ſamme kolde Ligegyldighed efter Kampen, ſom han havde udviiſt under den, da man ſaae ham ſpille ſin Rolle med en forunderlig Kulde og Betænkſomhed, idet han fældede tvende Arabere med ſit Jagtgevær, hvilket han ladede, med ſamme jægeragtige Nolighed, ſom han pleiede at udviſe, naar han ſkiød Agerhøns i ſit Hiem.

„Jeg er bange for, at Hr. Monday er alvorligt ſaaret," ſagde han til Capitainen midt under Lykønſkningerne; „han ſidder paa hiin Kaſſe og ſeer udmattet ud."

„Hr. Monday! Det vil jeg dog min Siæl ikke haabe. Han er en udmærket Diplomat og en flink Entregaſt. Og Hr. Dodge med! Hvor er Hr. Dodge?"

„Hr. Dodge maa være bleven tilbage for at trøſte Damerne," ſvarede Paul, „da han ſaae, at Deres Anden-Styrmand, den Kujon, forlod dem."

Capitainen trykkede anden Gang ſin ulydige Styrmands Haand, ſvor paa, at han havde giort ſig ſkyldig i Mytteri ved at overtræde hans Ordre, og ſluttede med den Erklæring, at der ikke var længe til den Dag, at han

og Leach skulde commandere de to bedste Paketter, som nogensinde havde seilet fra Amerika.

„Jeg vil ikke have at bestille med nogen af Eder, saasnart som vi komme hiem," vedblev han. „Der var Leach hele Tiden een eller to Fod forud for mig; og hvad Anden-Styrmand angaaer, saa kunde jeg med Rette sætte ham fast for at have deserteret. Naa, naa; unge Folk ville altid være unge Folk; og det ville ogsaa de Gamle, Hr. John Effingham, naar de kun vidste, hvorledes de skulde blive det. Men Hr. Monday seer ynkelig ud; jeg er bange for, at vi maae have fat paa Medicins-Kisten."

Medicin formaaede ikke længere at hiælpe Hr. Monday. En Kugle var gaaet igiennem hans Skulderblad, idet han landede; desuagtet var han trængt midt ind i Kampen; og, da et Spyd sendtes imod hans Bryst, var han ikke i Stand til at parere. Dette Saar saae alvorligt ud, og Capitain Truck gav Ordre til at bringe ham ombord i Skibet; med en Ømhed og Menneskekiærlighed, der stod i en besynderlig Modsætning til hans sædvanlige sarcastiske Væsen, tilbød John Effingham at tage sig af ham.

„Vi have vor hele Styrke nødig," sagde Capitain Truck, idet de bare Hr. Monday bort; „og dog skylde vi

vore Venner i Storbaaden, at lade dem vide Udfaldet. Heis Flaget, Leach; det vil underrette dem om vor Lykke; men kun en mundtlig Meddelelse kan giøre dem bekiendt med de neiere Omstændigheder."

„Dersom De vil laane mig Vragets Storbaad," afbrød Paul ivrigt, „ville Hr. Sharp og jeg seile op til Flaaden med den, lade vore Venner vide Udfaldet, og bringe Rundholterne ned til Løbet. Dette vil giøre det unødvendigt, at nogen af Folkene ere fraværende. Desuden maae vi bede om Fortrinet, da vi egentligen høre til dem, der nu ere fraværende."

„Mine Herrer, De kunne forlange Alt, hvad De ville. De have staaet mig bi som Helte; og jeg skylder dem Alle mere end Slutningen af et uværdigt gammelt Liv nogensinde vil sætte mig i Stand til at giengiælde."

De to unge Mennesker lode sig dette ikke sige to Gange, men fem Minutter efter stak Baaden igiennem en af Canalerne, der førte imod Land; og derpaa stod den ud af Løbet med en stadig Kuling.

Det Øieblik, Capitain Truck satte sin Fod paa Dækket, kunde den gamle hærdede Sømand ikke beherske sine Følelser. Skibet havde kastet sig saa meget over, at man ikke let kunde gaae paa Dækket; han satte sig paa Karmen til Storlugen, og græd som et Barn. Følelserne

strømmede saaledes ind paa ham, at Udbrudet var heftigt, og Folkene forundrede sig over at see deres graahaarede, alvorlige, gamle Capitain saa aldeles tabe Herredømmet over sig selv. Tilsidst syntes han selv at skamme sig over sin Svaghed; thi han reiste sig som en opirret Tiger, og begyndte at udgive sine Ordrer med samme Alvor og Hurtighed som sædvanligt.

„Hvad Fanden gloe I paa, Folk?" brummede han; „har I aldrig før seet et Skib ligge paa Kimmingen? Gud veed, og for den Sags Skyld vide I det alle, at der er nok at bestille, til at I skulle staae som nogle Marinere med deres 'see til høire!' og Pibeleer!"

„Tag Dem det ikke saa nær, Hr. Capitain," svarede en gammel Søhane, idet han pegede hen foran sig med den ene Haand, der var lutter Knokler; det var en Karl, der ikke engang havde vendt sin Skraa under Affairen; „tag Dem det let, og betragt alle disse Kasser og Baller som Gods, der skal vippes ind i Dokken. Vi vil snart faae dem bortstuvede; og med Undtagelse af et Par Cardetscher og een Firpunder, der have haandteret med endeel Krukker som en Kat i en Mælkestue, er der ingen stor Skade skeet. Jeg anseer denne Sag som en pludselig Byge, der har nødt os til at holde af for en kort Tid, men som vil tiene som en god Historie til at berette hele vort Liv igiennem. Jeg

har i min Tid stridt med Franskmænd, Engelskmænd og Tyrken; men nu kan jeg sige, at jeg har havt en lille Tørn med Negerne."

„Du har Fanden tage mig Ret, gamle Tom! og jeg vil ikke længere bryde mig om det. Styrmand Leach, giv Folkene en lille Opmuntring. Der er nok tilbage i den Dunk, som staaer agter i Chaloupen; derefter til Arbeid, og vip alt dette Stuvholt ind, som Araberne have spredt om paa Sandet. Vi ville stuve det bort, naar vi have faaet Skibet i et bedre Leie end det, som det nu ligger i."

Dette var Signalet til at begynde paa Arbeidet; og disse ubekymrede Matroser, der nyligt havde været i en Kamps Tummel og Farer, toge først deres Grog, og begyndte derefter for Alvor paa deres Arbeid. Da de, med deres Dueligheb og Arbeidsomheb, kun havde at udbedre den Skade, som de uvidende og iilfærdige Arabere havde anrettet, var Alt ombord i ganske kort Tid, og derpaa henvendtes Opmærksomheden paa selve Skibet. For at lade Begivenhederne holde Skridt, ville vi dog nu vende tilbage til dem, der befandt sig i Storbaaden.

Læseren vil letteligen kunne tænke sig de Følelser, der besjælede Hr. Effinghom og de Øvrige, der vare i Baaden, da de hørte det første Skud. Da de Alle bleve nede, vidste de ikke, hvem det i Virkelighed var, der gik op og

ned paa Ruffet, men de troede, at det var Styrmanden, paa Grund af de Ordre, som Capitainen havde udstedt.

„Mine Øine blive dunkle," sagde Hr. Effingham, der saae i Kikkerten; „vil Du prøve, Eva, om Du kan see, hvad der foregaaer?"

„Fader, jeg kan ikke see," svarede den angstfulde Pige. „Det er Ulykke nok at høre disse rædsomme Skud."

„Det er frygteligt!" sagde Nanny, idet hun omfavnede sit Barn, „og det forundrer mig, at slige Herrer som Hr. John og Hr. Powis ville tage Deel i et saa slet Foretagende!"

„Voulez-vous avoir la complaisance, monsieur?" sagde Mademoiselle Viefville, idet hun tog Kikkerten fra Hr. Effingham. „Ha! le combat commence en effet!"

„Er det Araberne, som nu skyde?" spurgte Eva, der trods sin Angst, ikke var i Stand til at undertrykke sin Deeltagelse.

„Non, c'est cet admirable jeune homme, Monsieur Blunt, qui devance tous les autres!"

„Og nu, Mademoiselle, det maa vist være Araberne?"

„Du tout. Les sauvages fuient. C'est encore du bateau de Monsieur Blunt qu'on tire, Quel beau courage! son bateau est toujours des premiers!"

„Det Skrig er frygteligt! Gaae de imod hinanden?"

„On crie des deux parts, je crois. Le vieux capitaine est en avant à présent, et Monsieur Blunt s'arrête!"

„Gid Himlen afvende Faren! Seer De dem virkeligt, Mademoiselle?"

„La fumée est trop epaise. Ah! les voilà! On tire encore de son bateau."

„Eh bien, mademoiselle?" sagde Eva skielvende, efter en lang Pause.

„C'est dejà fini. Les Arabes se retirent, et nos amis se sont emparés du bâtiment. Cela a été l'affaire d'un moment, et que le combat a été glorieux! Ces jeunes gens sont vraiment dignes d'être Français, et le vieux capitaine aussi."

„Sendes der intet Bud til os, Mademoiselle?" spurgte Eva, efter en endnu længere Pause, under hvilken hun havde udøst sin Taknemlighed i skielvende, men stille Taksigelser.

„Non pas encore. Ils se féliçitent, je crois."

„Det er nu vist paa Tiden, Miss Eva," sagde den blide Anna, „at udskikke Duen, for at den kan finde Oliegrenen. Kamp og Strid ere altfor syndige til at taales længe."

„Der seiler en Baad her henad," sagde Hr. Effingham, der havde ladet hende beholde Kikkerten.

„Oui, c'est le bateau de Monsieur Blunt."

„Og hvem er i den?" spurgte Faderen, thi Intet i Verden kunde have formaaet Eva til at tale.

„Je vois Monsieur Sharp, oui, c'est bien lui."

„Er han alene?"

„Non, il y en a deux ... mais ... oui ... c'est Monsieur Blunt, — notre jeune héros!"

Eva bøiede Hovedet, og selv imedens at hun aandeligt frembar sine Taksigelser til Gud, bevirkede hendes qvindelige Følelser, at Blodet overspredte hendes Ansigt med en klar, men stærk Rødme.

Hr. Effingham tog nu Kikkerten fra den livlige franske Dame, hvis Beundring for store Egenskaber havde overvundet hendes Frygt, og gav en mere omstændelig og sammenhængende Beretning angaaende Sagernes Tilstand ved Skibet, saaledes som en Tilskuer i den Afstand kunde opdage.

Uagtet de allerede vidste saa meget, var det dog en piinlig og rystende Tid for dem i Storbaaden, den halve Time, der forløb imellem denne Samtale og indtil Vragets Baad kom paa Siden af deres egen. Alle Ansigter vare i Vinduerne, og de unge Folk bleve modtagne som Befriere, for hvis Sikkerhed alle følte en inderlig Deeltagelse. „Men, Onkel Jack," sagde Eva, over hvis talende

Ansigt Frygt og Glæde kastede Skygge og Lys som April Skyer, der drive over en klar Himmel, „min Fader har ikke været i Stand til at opdage ham iblandt de, der gaae paa Banken."

De fortalte om Hr. Mondays ulykkelige Tilfælde, og hvorledes John Effingham havde paataget sig at pleie ham. Nogle faa lykkelige Øieblik gled hen; thi Intet er behageligere end den Glæde, der følger umiddelbart ovenpaa en Seier, og de to unge Mænd lettede derpaa Varpankeret, med hvilket Arbeide Hr. Effinghams Tiener hialp dem. Seilene bleve tilsatte; og efter et Qvarteers Forløb nærmede Flaaden — den længe forønskede Flaade — sig Indløbet.

Paul styrede den største Baad og forklarede Hr. Sharp, hvorledes han skulde styre den anden. Strømmen satte ind ad Løbet; og ved at holde sig til Luvart, bragte den unge Mand sin lange Række Rundholter saa accurat i dets Munding, at han, begunstiget af Floden slæbede den igiennem uden at røre et Skiær og bragte den triumpherende lige til Siden af Banken. Her blev den fortøiet, Seil og Tougværk bleve bragte i Land, og alle Passagererne stege ud paa Banken.

De sidste fire Timer forekom som en Drøm for alle de qvindelige Passagerer, da de igien med Haab og Tillid

betraadte det faste Sand. De havde nu samlet alle Sikkerhedsmidler, og der stod kun tilbage at hale Skibet af Grund og faae det i Stand; da Styrmand Leach allerede havde meldt, at det var ligesaa tæt som den Dag, det forlod London.

Tiende Capitel.

Gud give, jeg var i et Vertshuus i London!
Hele min Berømmelse gav jeg gierne for en Pot Øl og Sikkerhed.
Henrik den Femte.

Med en Bestemthed og Forstandighed, der giorde Mademoiselle Viefville uvurdeerlig i Farens Stund, ilede hun med at tilbyde sin Hiælp hos den Saarede; medens Eva, ledsaget af Anna Sidley, gik ombord i Skibet, og søgte paa den bedste Maade, som dets liggende Stilling vilde tillade, at komme ned i Kahytten. Her fandt de mindre Uorden, end man kunde have ventet, og det var snarere et latterligt end bedrøveligt Skue, thi Hr. Monday, der var i sit Lukaf, kunde man ikke see.

For det Første stod den soi-disant Sir Templemore i Begreb med at eftersee sine Effecter, iblandt hvilke han

havde fundet en sørgelig Mangel paa Kioler og Beenklæder. Efter Overeenskomst havde Araberne respecteret Rovet, for at dele det i lige Dele paa Revet; men for at tilfredsstille de mest rovbegiærlige af deres Kammerater, var ifølge Sheikens Tilladelse eet Lukaf blevet plyndret. Dette ulykkelige Lukaf var hendelsesviis Sir George Templemores, og Patent-Barbeerknivene, det ostindiske Toiletskriin, forskiellige Snurrepiberier, ikke at tale om de utallige Klædningsstykker, som den unge Mand havde ladet paradere i sit Lukaf alene for at have den Fornøielse at betragte dem, vare forsvundne.

„Giør mig den Tieneste, Miss Effingham," sagde han til Eva, for hvem han ellers generede sig, men som han nu maatte henvende sig til i sin Nød, af Mangel paa Andre; „at see ind i mit Lukaf, og betragt, hvor skammeligt jeg er bleven behandlet. Ikke en Kam, ikke en Barbeerkniv tilbage; ikke saa meget som et anstændigt Klædningsstykke! Saadan Opførsel synes jeg endog er en Vanære for Barbarers Civilisation, og jeg skal bestemt fremstille Sagen for Hans Majestæts Minister, det Øieblik jeg kommer til Ny-York. Jeg vil oprigtigt ønske, at De er bleven bedre behandlet, men jeg troer, at der efter dette Beviis paa deres Principer kun er lidet Haab for Nogen. Man maa være glad til, at de ikke have

taget Seil og Master ud af Skibet. Jeg tænker, at vi Alle ville forene os imod dem, naar vi komme hiem."

„Det burde vi i Sandhed, Sir," svarede Eva, der, uagtet hun fra Begyndelsen af havde vidst, at han var en Bedrager, dog gierne gav Forfængelighed Skyld for hans paatagne Navn, og følte ingen Uvillie imod ham, da han havde viist sig fra en saa fordeelagtig Side under Striden; „men jeg haaber dog, at vi ere slupne bedre derfra. Vore Effecter vare for største Delen i Bagage-Rummet, og det, hører jeg af Capitain Truck, er ikke blevet rørt."

„De er i Sandhed meget lykkelig, og jeg vilde blot ønske, at jeg havde været lige saa heldig. Men De veed nok, Miss Effingham, at man maa have sine Smaating ved Haanden, og hvad mig angaaer, saa tilstaaer jeg, at jeg sætter vel megen Priis paa saadanne Artikler."

„Uhyre Overdaadighed og Ødselhed!" raabte Saunders, idet Eva gik videre hen imod sin Kahyt; for at blive fri for at høre flere af Sir Georges Beeklager. — „Vær saa artig, Miss Effingham, bare at see engang herind i Stirritsen! Disse Negere, troer jeg, have havt deres Fingre i Alting, og det vil vare en Uge inden Toast og jeg faae Tingene ordentlige og anstændige igien. Nogle af disse Sheiker have rumsteret godt her, som De kan

see, saadan som de have spilt Sennop og mishandlet den kolde And. Jeg er en dødelig Fiende af Folk, der skiære Fugle for imod Fibrerne; og skulde De troe det, Miss Effingham, at den sidste Kanon, som Hr. Blunt affyrede, lemlæstede og paa anden Maade diverterede omtrent et halvt Dousin Høns, der hændelsesviis stode i Veien; thi jeg slap alle disse Stakler ud af Hønsehusene, for at de selv kunde søge deres Brød, dersom vi ikke kom tilbage. Jeg synes, at en saa høflig og fornuftig Mand som Hr. Blunt gierne kunde have skudt Araberne istedetfor mit Fiederkræ!"

„Saaledes gaaer det," tænkte Eva, da hun gik videre, efterat have kastet et Blik ind i Stirvitsen. „Hvad man idag anseer for Lykke, er imorgen Ulykke, og Modgang glemmes, saasnart Lykken begynder at smile. For nogle Timer siden vilde enhver af disse Folk have været høist glade over at være i dette Skib, som et Hiem eller Hvilested, og nu klage de over deres Skiebne, fordi de maae mangle nogle Overfladigheds Artikler eller overdreven Frihed." Vi ville lade hende under disse Betragtninger see, hvorledes det stod til i hendes Værelse, og vende tilbage til det, der foregik paa Dækket.

Da det endnu var tidligt paa Dagen, og Capitain Truck først havde beroliget sit Sind, gik han ivrigt til Arbeidet, for at have den størst mulige Nytte af sin

nylig vundne Seier. Den Ladning, der var losset, var snart igien stuvet, og hvad der derefter maatte skee, var at faae Skibet flot, førend man tog de nye Rundholdter over. Da Varpankerne endnu laae paa Revet, og alle Ankerne vare forblevne, hvor de først vare lagte, var der ikke stort Andet at giøre, end at blive færdig til at hive ind paa Kiættingerne, saasnart Vandet steg. Mellemtiden, førend dette blev giort, blev dog vel anvendt til at tage den ufuldstændige Takkelage ned fra Veiret, og til at reise Bukke, for at heise Stumpen af Fokkemasten op saavelsom Nød-Stormasten, der, som man erindrer, kun for to Dage siden var reist. Da alle de Hielpemidler, som den Gang brugtes, endnu vare paa Dækket, og Enhver med Beredvillighed hialp til, var dette Arbeide færdigt Klokken tolv. Nødmasten giorde dem ikke synderlig Uleilighed, men laae snart paa Banken; og Capitain Truck begyndte nu, da Bukkene vare skiftede, paa at lette Fokkemasten, og netop da Kokken meldte, at Folkenes Middagsmad var færdig, firede han den brukne Mast ned paa Sandet.

„Her hviler Tom Bugline som et nøgent Skrog," sagde Capitain Truck til Hr. Blunt, idet Mandskabet kom op ad Stillingen paa Veien til Kabyssen efter deres Mad. „Jeg har ikke seet Montauk uden Master siden

den Dag, den laae som et nyfødt Barn i Dokken. Jeg seer endnu en fem, sex af disse skumle Slyngler luske omkring ved Stranden, endskiønt Majoriteten, som Hr. Dodge siger, har tilkiendegivet en afgiort Tilbøielighed til at more sig ved et nærmere Bekiendtskab med Danskken. Efter min ringe Mening, vilde det ulykkelige, forladte og uskyldige Skib ikke have mere i sig i Aften end en af Saunders døde Ænder. Hor, Leach, den brave Karl, Hr. Monday, er jeg bange for har faaet Skud i Vandgangen?"

„Det er daarligt med ham, som jeg hører af Hr. John Effingham, der giør Net i, ikke at lade Nogen forstyrre ham, og at holde Døren lukket for Alle undtagen for sig selv og sin Tiener."

„Ja vel, det er barmhiertigt; man maa have lidt Ro, naar man er skudt. Saasnart Skibet er i Orden, vil det dog blive min Pligt at hilse paa ham for at see, at han Intet fattes. Vi maae tilbyde den ulykkelige Mand Religionens Trøst, Hr. Blunt."

„Det vilde være ønskeligt, om vi havde En, der skikkede sig dertil."

„Jeg kan i saa Henseende ikke anbefale mig selv, saa godt som jeg burde kunde, i Betragtning af at min Fader var Præst. Men vi Paket-Capitainer maae ofte give os af med mange loierlige Puds. Saasnart Skibet

er feilklart, skal jeg bestemt see til den ærlige Karl. Maa jeg sporge Dem, hvad der blev af Hr. Dodge under Affairen?"

Paul smilede, men svarede forsigtigt, „jeg troer, at han beskæftigede sig med at optage Noticer over Striden, og han vil vist lade Dem vederfares Ret i den drivtige Grandsker, saasnart han igien kommer til at bestyre den."

„Alfor megen Lærdom, som min gode Fader sagde, har giort ham lidt gal. Men jeg har et taknemmeligt Hierte idag, Hr. Blunt, og vil ikke være satirisk. Jeg saae ikke Hr. Dodge i Striden, men der var saa mange af disse imfame Arabere, at man ikke kunde see stort andet. Vi maae snarest muligt faae Skibet udenfor dette Rev, fordi, imellem os sagt" — Capitainen dæmpede sin Stemme og hviskede den Anden i Øret — „der er kun to Skud tilbage til hvert af Geværerne og Pistolerne, og kun een Cardetsche til Fiirpundingeren. Jeg tilstaaer, at jeg længes meget efter at være til Sees."

„Efter det Beviis, de have havt, paa hvad vi kunne formaae, ville de neppe prove paa at entre os."

„Det kan man ikke vide, Hr. Blunt, hvem veed det. De vedblive at strømme ned imod Kysten som Krager, der lugte et Aadsel; og, naar de først ere færdige med Vraget, ville vi faae dem at see i Hundredevis, at gaae

som Ulve paa Rov efter os. Hvorlænge er der til Høivande?"

„Maaskee en Time. Det maa vel ikke vare længe, førend Folkene gaae til at hive i Spillet."

Capitain Truck nikkede bejaende, og gav sig til at efterse Fortøiningen. Det var et glædeligt, men spændt Øieblik, da Bommene bleve satte i Gang, og det Løse af den ene Kiætting begyndte at komme ind. Skibet havde været paa ret Kiøl i flere Timer, og Ingen vidste, hvor haardt det holdt med Bunden. Da Kiættingen blev stiv, gik alle Herrerne, Capitain og Styrmændene inclusive op paa Bougen og iagttoge ængsteligt Virkningen af hvert Drag; thi det var skrækkeligt at strande paa en saadan Kyst, efter Alt, hvad der var foregaaet.

„Den gi'er sig, ved Sanct George!" udbrød Capitainen; „hiver med hverandre, Folk, saa rive I Sandet los!"

Folkene anstrengte sig, og vandt i Tommeviis, men snart kunde ingen Anstrengelse bevæge den uhyre, svære Maskine. Styrmændene og siden Capitainen hialp til med alle deres Kræfter, og de vandt kun et halvt Rundtørn. Alle, selv Passagererne bleve onmodede om at hiælpe til; den umaadelige Kraftanvendelse syntes at true med at sønderrive Skibet; og dog var det ubevægeligt.

„Den hænger haardest For, Hr. Capitain," sagde Styrmand Leach: „skulle vi ikke heise Hækjollen?"

Dette blev udført, og Kraft og Modstand balancerede saa nær, at dette giorde Udslaget. Et kraftigt Tag bragte Skibet i Gang, en Tomme høiere Vande kom Anstrengelsen til Hiælp, og det store Skib gav nu langsomt efter for Spillet, saa at det gradeviis nærmede sig Ankeret, indtil de hurtige Slag af Palerne tilkiendegav, at Skibet var flot igien.

„Gud være lovet for dette, som for al sin Naade!" sagde Capitain Truck. „Hiv hende op til Ankeret, Styrmand, saa ville vi see efter Fortøiningen."

Alt dette blev giort, Skibet blev forsvarligt fortøiet, med tilbørligt Hensyn til enhver Forandring i Vinden, der dog saae ud til at blive stadig. — De lode intet Øieblik gaae ubenyttet hen; men, da Bukkene endnu stode reiste, blev Vragets Fokkemast halet hen paa Siden af Skibet, paastukket og heist ind paa sin nye Plads, saa hurtigt som Forsigtigheden tillod det. Da Masten havde traadt i Sporet, gned Capitain Truck fornøiet Hænderne sammen, og gav sine Styrmænd strax Ordre at takle den, skiønt Dagen allerede var meget avanceret.

„Det er vor Lod, Hr. Effingham," sagde han; „fra Arbeide til Strid, og saa igien fra Strid til Arbeid.

Det gaaer med Somænds Arbeide, ligesom med Qvindernes, det bliver aldrig færdigt; medens Folk paa Land skeie ud med Solen og sove, medens Kornet groer. Jeg har altid bebreidet mine Forældre, at de have opdraget mig til et Hunde-Liv."

„Jeg troede, at det var Deres eget Valg, Hr. Capitain."

„Ja, — maaskee for saa vidt at jeg løb bort og gik ombord uden at spørge om deres Tilladelse; men det var deres Sag at tage det fra Grunden, og opdrage mig saaledes, at jeg ikke vilde have løbet bort. Gud forlade mig, for at tænke ondt om mine to kiære, gamle Forældre; thi oprigtigt talt, vare de alt for gode for en saadan Søn; og jeg troer bestemt, at de holdt mere af mig, end jeg holdt af mig selv. Men, jeg har nu den Trøst, at jeg har trakteret den gamle Kone med mangt et Pund fortrinlig Thee, siden jeg kom ind i Chinafarten, Mam'sell."

„Holdt hun meget deraf?" spurgte Gouvernanten høfligt.

„Ja, lige saa meget som en Hest holder af Havre, eller et Barn af Syltetøi. Det, tilligemed Snuus og Naade, udgiorde hendes største Trøst."

„**Quoi?**" sagde Gouvernanten, og saae spørgende paa Paul.

„**Grâce, mademoiselle; la grâce de Dieu.**"

„Bien!"

„Det er dog en stor Sorg at miste en Moder, Mam'sell. Det er ligesom at kappe hele den forreste Fortøining, og ride for Agtervarpet; thi det er at give slip paa Fortiden for at kæmpe med Fremtiden. Vel løb jeg bort fra min Moder, da jeg var en Knøs, og tænkte ikke over det! men da Touren kom til hende at løbe bort fra mig, begyndte jeg at føle, hvor slet Brug jeg havde giort af mine Been. Hvordan gaaer det med den stakkels Hr. Monday?"

„Han liver nok ikke meget, men hans Kræfter tage stærkt af," svarede Paul. „Jeg er bange for, at der ikke er meget Haab om, at han overlever et saadant Saar."

Capitainen havde taget en Cigar frem, og bedet Toast om en Glød; men han forandrede pludseligt sin Hensigt, knuste Cigaren til Støv, og kastede det omkring paa Dækket.

„Hvorfor Fanden kommer den Takkelage ikke op, Styrmand Leach?" raabte han vredt. „Jeg har ikke isinde at ligge her fortøiet hele Vinteren igiennem; vær saa god at rappe Dem lidt dermed."

„Ja, vel, Hr. Capitain," svarede Styrmanden, der var af det lydige og taalmodige Slags Mennesker; „muntert, Gutter, og faae det Gods op."

„Leach!“ vedblev Capitainen venligere, og gned, endnu sig selv uafvidende, Fingrene mod hinanden, „kom her hen, min gode Ven. Jeg har ikke sagt Dem endnu, Styrmand, Alt hvad jeg vilde sige Dem betræffende Deres gode Opførsel i denne sidste Affaire. De har staaet mig bi under hele Historien som en brav Karl, og jeg skal ikke undlade at sige det, naar vi komme hiem. Jeg har isinde at skrive et Brev til Rederne, som de vist ville udgive. Offentlighed er saa nødvendigt som Mad og Drikke for vore Landsmænd. De kan stole paa, at De skal vederfares Ret.“

„Det har jeg aldrig tvivlet paa, Hr. Capitain.“

„Nei, og De blinkede ikke en Gang med Øinene. Stormasten staaer ikke stottere mod en Storm, end de stod mod Negerne.“

„Hr. Effingham, Hr. Capitain, — og Hr. Sharp, og især Hr. Blunt —“

„Lad mig om dem. Selv Toast teede sig som en Mand. Men, Leach, man siger, at Hr. Monday maa stikke Toug, naar Alt kommer til Alt.“

„Det gior mig meget Ondt at høre, Hr. Capitain. Hr. Monday slog om sig som en Kriger!“

„Ja, det giorde han i Sandhed; men selv Bonaparte har maattet opgive Aanden, og Wellington maa snart

følge ham, endogsaa den gamle Putnam er død. Enten De, eller jeg, Leach, eller vi Begge, maae meddele ham Religionens Trøst ved denne sørgelige Leilighed."

„Der er Hr. Effingham, eller Hr. John Effingham; de ere ældre Mænd med bedre Lærdom."

„Det gaaer aldrig an. De kunne uden Tvivl godt gjøre det, men vi skylde Skibet det. Officiererne i en Paket ere ikke klodsede Jokaier, men ædruelige, fornuftige Mennesker; de bør vise, at de have nydt en ordentlig Opdragelse, og at der er det rette Stof i dem, naar det kniber. Jeg haaber, at De vil staae mig bi, Leach, ved denne bedrøvelige Leilighed, ligesaa bravt som i Morges."

„Jeg haaber, at Skibet ikke skal have Skam af mig, Hr. Capitain, men det er rimeligt, at Hr. Monday er engelsk Reformeert, og vi høre begge til Saybrook Platform Troen!"

„Aa, for Fanden, — det glemte jeg! Men Religion er og bliver Religion; efter den gamle eller nye Fart; og jeg tvivler paa, at en Mand, der er Døden saa nær, vil være saa nøiesende. Trøst er Hovedsagen, og det maae vi see at faae i ham med Hager og Stager, naar det rette Øieblik kommer; og nu, Styrmand, lad Folkene rappe sig, saa at vi have Alt omhoug For, og Stor-

maſten indſat til Solens 'Undergang', eller rettere ſagt Nedgang."

Arbeidet gik raſk fra Haanden; thi hver iſær længtes efter at faae Skibet ud af dets farlige Stilling, ſaavel paa Grund af Arabernes Nærhed ſom for Veirets Skyld. Vinden var ogſaa uſtadig, ſom den i Almindelighed er paa Kanten af Paſſaten, og undertiden blæſte det Søvind, der dog var ſvag, og Forandringerne ſtode ikke længe paa. Som Capitain Truck havde haabet, vare, da Folkene om Aftenen ophørte med at arbeide, Fokkeraaen og Forre-Mærſeraaen paa deres Pladſer, Bramſtangen var omhoug, og med Undtagelſe af Seilene var Forreisningen, ſom man kalder det, rigget. Agter vare de ikke ſaa vidt, endſkiønt de havde havt Biſtand af de Overcomplette, der vedbleve at give deres Hielp; Maſterne vare indſatte, men Godſet havde de ikke faaet paa dem. Mandſkabet tilbød ſig at arbeide ſkifteviis hele Natten igiennem, men Capitainen vilde ikke vide noget deraf, og ſagde, at de havde fortient deres Aftensmad og gode Ro, ſom de ogſaa ſkulde have.

Herrerne, der kun nu og da havde hiulpet til at hale eller hive, paatoge ſig gierne at holde Udkig; og, da der fandtes mange Vaaben, ſkiønt lidet Krudt, var man ikke ſynderligt bange for Araberne. Som man havde ventet,

gik Natten roligt hen, og Alle stode op ved Daggry, med fornyet Kraft og Lyst.

Ved Dagens Frembrud stimlede Araberne dog ned mod Kysten; thi den sidste Storm, der havde været usædvanlig stærk, og Efterretningerne om Vrag, der ved Hielp af Dromedarerne havde spredt sig vidt og bredt omkring, havde samlet en Styrke paa Kysten, der kun ved dens Størrelse begyndte at blive farlig. Det danske Vrag var nu aldeles tomt, og dette Rov havde samme Indflydelse paa disse begiærlige Barbarer, som man veed, at Blod har paa Tigeren. Smagen havde givet Appetit, og fra det første Glimt af Dagen saae de fra Skibet Tegn paa fornyede Angreb.

Lykkeligviis var den sværeste Deel af Arbeidet færdigt, og Capitain Truck besluttede, hellere at tage Rundholterne ombord og bringe Skibet udenfor Revet, uden at vente paa at fuldende Taklingen, end at udsætte sig for endnu en Kamp med en Fiende, der var blevet saa betydeligt stærkere. Da derfor Folkene bleve kaldte op, lod han først Fartøierne gaae efter Varpankerne og Strømankeret, og giorde Skibet klart til at lette. Imidlertid bleve Andre satte i Arbeid med at lægge Godset over Masterne og sætte det. Da det var et svært Arbeid at lette Ankerne med Fartøier, blev det Middag, førend de

kom ombord og bleve ſurrede, og alle Rœerne vare oppe, men ikke et eneſte Seil var endnu underſlaaet.

Imedens Folkene ſpiſte, gik Capitain Truck Skibet rundt og underſøgte hvert Vant og Stag: der var vel nogle Forandringer at giøre, men i det Hele var han tilfreds, ſkiønt han tydeligt kunde ſee, at Arabernes Nærværelſe havde paaſkyndet Arbeidet noget, og at det vilde blive nødvendigt at ſætte bedre, ſaaſnart de vare ude af Fare, og at Bændſlerne maatte efterſees; dog vilde det, der var udrettet, være godt nok i taaleligt Veir, og det var for ſeent til at giøre Noget om.

Paſſatvinden var igien begyndt og blæſte nu ſtadigt, ſom om den endeligt vilde blive ſtaaende. Søen udenfor Revet var ſtille nok til at udrette de nødvendige Forandringer, nu da de ſvære Rundholter vare paa deres Pladſer.

Montauks Udſeende var rigtignok ikke ſaa ſtadſeligt og imponerende ſom før, men der var en tilſyneladende Fuldſtændighed ved den, der lovede et godt Udfald. Det var ſom et Skib paa ſyv hundrede Tons, med Rundholter til et Skib paa fem hundrede. Paketten lignede noget en Mand paa ſex Fod, med en Kiole, der paſſer til en Mand paa fem Fod og ni Tommer, og hvor dog Feilen ikke er ſynlig for Andre end Indviede. Alt, hvad der var

af Vigtighed, var paa Plads og temmeligt godt forstøttet; og, da det danske Skib var udrustet til et stormende Farvand, var Capitain Truck overbeviist om, at han i sin nærværende Tilstand kunde vove sig nær Amerikas Kyst, selv i Vinter-Maanederne, uden at udsætte sig for nogen usædvanlig Fare.

Saasnart Arbeidstiden var begyndt, blev derfor et Fartøi sendt ud med et Varpanker, som blev kastet saa nær Løbet, som man turde vove, og lidt til Luvart deraf. Ved at giøre et Overslag og tage Bøierne i Betragtning, der endnu laae, hvor han havde anbragt dem, fandt Capitain Truck, at han kunde naae en smal Canal, der var saa lige, at Skibet kunde varpes ud til Pynten i en ret Linie. Alt undtagen Fartøierne var nu ombord, Ankeret, som de havde ligget for, var hevet hiem, og Varpet var kastet til Spillet, da Skibet begyndte langsomt at nærme sig Indløbet.

Denne Bevægelse var et Signal for Araberne, der stimlede ind paa begge Revene i Hundredviis, under Skrigen og Raaben som Afsindige. Der skulde Mod og Selvtillid til at gaae lige imod en saadan Fare, saa meget mere som Araberne vare talrigest paa den nordlige Række Skiær, der frembød gode Skiul for dem, hvorfra de kunde skyde langs med Canalen, og desuden laae saa nær

det Sted, hvor Varpankeret var kastet, at man kunde have slaaet med en Steen derhen. Hvad der endnu bidrog til at gjøre Stillingen betænkelig var, at Araberne begyndte at skyde med deres Geværer, der ere til saa liden Gavn i Haandgemæng, men som ere bekiendte for at udskikke deres Kugler meget nøiagtigt paa en lang Distance. Kuglerne faldt tykt paa Skibet, men Relingens Høide For beskyttede endnu Folkene.

I denne Forlegenhed betænkte Capitain Truck sig, om han skulde varpe videre frem, og skikkede Bud efter Hr. Blunt og Styrmand Leach for at holde Raad. Begge disse raadede til at vedblive, og da hiins Formening i Korthed vil vise Sagernes Tilstand, ville vi lade ham tale:

„Ubestemthed virker altid nedslaaende paa Ens Venner, og opmuntrende paa Fienden," sagde han, „og jeg raader til Vedholdenhed. Jo nærmere vi komme Skjærene, jo mere ville vi beherske dem, og paa samme Tid vil Rimeligheden for, at Araberne kunne bestryge Dækket aftage. Saalænge vi stevne Vinden, kunne de ikke skyde lavt nok til at gjøre Virkning fra det nordlige Rev, og paa det sydlige ville de ikke vove dem synderligt nær af Mangel paa Skiul. Vel var det umuligt for os at understaae vore Seil, eller at udsende en Baad lige imod en saa stærk Ild, medens vore Fiender ere saa

godt dækkede, men vi kunne maaskee bringe dem ud af deres Stilling med Kanonen, eller med Geværer fra Dækket. Hvis ikke vil jeg stille mig i Spidsen for et Parti oppe i Mærset, hvorfra jeg vil paatage mig at drive dem ud af deres Stilling i mindre end fem Minuter."

„Det vilde være meget farligt for dem, der vovede sig tilveirs."

„Det vilde ikke være uden Fare, og man maa vente noget Tab, men de, der slaaes, maae udsætte sig derfor."

„I saa Tilfælde vil det blive Leachs og min Forretning at commandere dem, der gaae tilveirs. Ere vi nødte til at trøste de Døende, ere vi Fanden tage mig ogsaa berettigede til at slaaes med de Levende."

„Ja, vel, Hr. Capitain," tilføiede Styrmanden; „det er ikke Andet end billigt."

„Der er tre Mærs, mine Herrer," svarede Paul venligt, „og jeg har for megen Respect for Deres Rettigheder, til at ville blande mig i dem. Vi kunne hver tage sit, og Virkningen vil blive i Forhold til den større Kraft, vi anvende, — da eet kraftigt Angreb er bedre end en halv Snees svage."

Capitain Truck gav Paul et hierteligt Haandtryk, og antog hans Raad. Da den unge Mand gik, vendte han sig om til Styrmanden og sagde:

„Naar Alt kommer til Alt, ere disse Orlogsfolk lidt forud for os, hvad Videnskaben om Angreb angaaer, men jeg troer nok, at jeg kunde give ham lidt Besked om Gesticulations Videnskaben. Jeg har oplevet to eller tre smaa Roverhistorier i min Tid, men har ikke havt med det rigtige Lag om Lag System at bestille. Saae De, hvordan Hr. Blunt maneuvrerede sit Fartoi igaar? Med en Kraft som en siirskaaren Tallie, og med en Rolighed som en fornem Dame i London vilde see paa een af os i vor naturlige Tilstand. Jeg var saa hidsig som Sennep, og i et Humeur saa jeg gierne kunde have skaaret Halsen over paa min bedste Ven; hvorimod han smilede, da jeg roede forbi ham, skiønt det var knapt, jeg kunde see hans Ansigt for Røgen af hans egen Kanon."

„Ja, Hr. Capitain, saadan ere disse Orlogsgaster. Han begyndte vist tidligt, og har tampet al sin Hidsighed ud af sig paa gamle Matroser, inden han var atten Aar gammel. Han seer heller ikke ud til at være en af disse rigtige, der bander og skiælder; men det er et stort Fortrin for en hidsig Mand at turde spænde og sparke hvem, og naar han vil."

„Han, — nei! — Hør, Leach, han kunde maaskee give os en Næve, naar det kniber med den ulykkelige Mon-

bay. Det er mig meget om at gjøre, at den brave Karl skal reise af paa en anstændig Maade."

„Ja vel, Hr. Capitain, det var vel bedst, at De foreslog ham det. Jeg gaaer hellere alene op i alle tre Mærs, end at en døende Mand skulde have Aarsag til at klage."

Capitainen lovede at erindre dette, og de henvendte nu deres Opmærksomhed paa Skibet, der om et Par Minuter var saa nær Barpankeret, som Forsigtigheden tillod.

Ellevte Kapitel.

Hurtigt, vakkre Fartøi, Stormen er forbi;
Stolt og sikker har Du modstaaet dens Magt;
Udspred nu dine fulde Seil for Morgenens Vinger,
Og snart skal den glade Havn hilse din Tilbagekomst.

Park.

Montauk laae nu tæt ved Udløbet, og endog lidt til Luvart af Mundingen; men Veien var kroget, ikke et Seil underslaaet, og det var ei heller muligt at underslaae Noget ordentligt, uden at udsætte Folkene for Arabernes Geværer, der først skiøde noget vildt, men nu vare blevne mere forsigtige og eftertænksomme, og kun sigtede paa de

Steder, hvor de nu og da kunde see et Hoved eller en Arm. At trække denne Sagernes Tilstand i Langdrag var kun at forøge Faren, og Capitain Truck besluttede strax at forjage Fienden fra hans Stilling.

Kanonen ombord blev derfor ladt, næsten til Mundingen, med Kardetscher, forsigtigt bragt op paa Bakken, og baxet tæt hen til Relingen. Havde Barbarerne kiendt til Bygningen af et Skib, kunde de have dræbt det halve af Pakettens Mandskab, medens det var saaledes beskæftiget paa Bakken ved at skyde igiennem Plankerne; men, da de ikke vidste af Værnets Svaghed at sige, sigtede de Alle efter Aabninger, eller over Relingen.

Ved at fire Gaffelen ned blev Bommesanen tildeels underslaaet; det vil sige, Gaffelliget blev giort fast. Bommen blev halet ned i Læ af Ruffet og Seilet. Springskiødet blev iskaaret og Bommen halet ind igien, efter at Seilet var heist med liden og uforsvarlig Lidsning til Masten. Dette var forbundet med betydelig Fare, uagtet Bougens Nærhed ved Klipperne forhindrede de fleste af Araberne fra at see, hvad der foregik saa langt agterligt. Der var alligevel Nogle, som stode nærmere Kysten og fik Die paa dem, som undersloge Seilet, hvoraf Adskillige nær vare blevne trufne, hvilket nærmest var hendet Anden-Styrmand, der fik en Kugle igiennem Hatten, ikke en

komme over Hovedet. Med lidt Arbeide fik de dog Masteliget til at staae temmelig godt; og Skibet havde endeligt dette ene Seil i brugbar Stand.

Den Danske havde været en Sømand af den gamle Skole; og istedetfor de mere moderne Gaffelseil, havde hans Skib havt de gammeldags Stagseil. Af disse kunde man med ringe Fare understaae Store-Stagseil og Aben, naar man kunde faae Falderne skaarne. Da dog disse næsten vilde komme til at udgiøre alle Agterseilene, besluttede Capitainen at forsøge paa at overhale Buggaardingerne og Nakgaardingerne af Fokken paa samme Tid som Folkene bleve sendte tilveirs for at skiære Falderne. Han troede det ogsaa muligt, at kunne tilsætte et Forre-Stænge-Stagseil fra Bakken.

Capitain Truck forklarede Faren ved dette Foretagende for Alle, saavelsom Maaden, paa hvilken det skulde udføres, og spurgte derefter om Frivillige. Disse vare der strax nok af; da Styrmændene gave Exemplet ved først at træde frem. For at det Hele bedre kan forstaaes, ville vi forklare det mere omstændeligt.

To Mand vare parate til at løbe op paa Fokkeraaen, naar Capitainen gav Signal. Den ene af disse var Leach, og hver havde tre smaa Nogler Mærling, der alle, i den ene Ende havde en Fiskekrog, hvis Hage var af-

brukket, for at den ikke skulde gribe fat i Noget. Med disse Kroge bleve Røglerne befæstede til deres Troier. Tvende Andre stode parate ved Stor- og Mesans-Vanterne. Ved Kanonen laae Paul og tre Mand, medens adskillige af Passagererne, og nogle af de bedste Skytter iblandt Matroserne vare placerede paa Bakken, bevæbnede med Musketter og Jagtgeværer.

„Klar overalt!" raabte Capitainen fra Skandsen.

„Klar er!" og „Ja, vel! Hr. Capitain!" hørtes fra de forskiellige Steder.

„Hal' ud Mesanen!"

Saasnart denne var tilsat, svaiede Skibet rundt imod Løbet, saaledes at den Boug, hvorpaa Kanonen stod, kom til at vende imod det Sted paa Revet, hvor Araberne befandt sig i størst Mængde.

„Nu sindigt, Folk! overiler Eder ikke, men rappe som Vildkatte! Op, og ud paa Raaen!"

De To, der hørte til Fokkeraaen og de Tvende Agter, sprang som Fugle op i Vanterne og løbe tilveirs, førend Capitainen havde udtalt. I samme Øieblik sprang en af de Tre, der vare ved Kanonen, ud paa Sprydet og løb hen til Staget. Paul og de andre To reiste sig op, furede Kanonen hen paa sin Plads; og Skarpskytterne viste sig over Relingen.

At see Saamange paa een Gang i Bevægelse op ad Reisningen bragte Araberne et Øieblik til at studse, men de affyrede dog enkelte, spredte Skud. Paul vidste, at Faren vilde være størst, naar Folkene tilveirs kom i Ro, og han gav sig derfor Tid. Omtrent et halvt Minut søgte han efter det fordeelagtigste Sted at træffe og at stille Kanonen, der blev affyret. Han havde valgt det rette Øieblik; thi Leach og den, der fulgte ham, vare allerede paa Fokkeraaen, og Araberne havde i deres Iver reist sig for at tage Sigte. Musketteriet gav en Salve, og der var nu ikke stort mere offensivt at giøre, da næsten alt Krudtet i Skibet var opbrugt.

Følgerne af dette Foretagende vare, at nogle af Araberne faldt, og de, som vare mest udsatte for Ilden fra Skibet, bleve forfærdede og spildte næsten et Minut i Forvirringen: men de, der vare længere borte, vedbleve at vedligeholde en stadig Skyden strax efter at den første Overraskelse var forbi. Da de forskiellige Parters Forehavende gik for sig i samme Øieblik, varede det, vi nu skulle til at forklare, kun i tre Minuter.

Den Mand, der befandt sig forude, var mindst udsat, endskiønt han var Fienden nærmest. Tildeels dækket af Sprydet løb han behændigt ud ad det, indtil han naaede Staget. Her kappede han Fangningen paa Forre-Stænge-

Stagseils Fald, overhalede den løbende Part og lod Blokken svinge ind. Han huggede derefter en Blok, som han havde taget ud med sig, hvori der var skaaret Bugten af en Ende, og løb ind saa hurtigt som muligt. Dette Arbeide, der syntes at være det farligste Foretagende, paa Grund af Sprydets ringe Afstand fra Revet, var det, der først blev færdigt og med mindst Risico, da Manden deels var nogenlunde skiult af Regen fra Kanonen, deels af Sprydet. Han slap uskadt derfra.

Da de to Mand Agter havde det Samme at gjøre, hver paa sin Top, vil den Enes Foretagende forklare den Andens. Da Manden kom op til Raaen, sprang han ned paa den, tog fat i Faldsblokken, kastede sig ud, uden at betænke sig et Øieblik og overhalede Faldet med sin Vægt. Paa Dækket vare Nogle parate til at formindske Hurtigheden ved at fire paa den nedgaaende Part af Faldet, og den brave Gut naaede Dækket i god Behold. Dette forekom Passagererne at være et farligt Foretagende; men Sømænd, der kiende til Skibets Mechanisme, anse det for Intet.

Leach gik ud paa den ene Nok af Fokkeraaen, og hans dristige Medfølger, der var en af Matroserne, paa den anden. Paa Veien derhen huggede de en Krog i hver Bug-Gaarding og lode Nøglerne falde ned paa Dækket.

Det samme blev giort ved Nok-Gaardingerne. Styrmanden vendte derpaa tilbage, ifølge sin Ordre, sprang ud i Vantet og derfra ud paa en Bardun, som han gled ned ad med en Fart, der giorde det umuligt at sigte paa ham. Trods sin Hurtighed fik han dog et Streifskud i Skuldrene, og flere Kugler hvislede nær ved ham.

Matrosen paa den anden Nok var lige saa heldig og undgik al Skade, indtil han havde sat Kroge i Nok-Gaardingerne; men, da han vidste, hvor nyttig Rebtallien vilde være, især den luv, der var paa hans Side, besluttede han at bringe Tampen af den ind med sig. Han raabte ned til Dækket om at losse den, og løb ud til Toplenten, bøiede sig ud, fik fat i den forønskede Ende og reiste sig op for at løbe ind ad Raaens Overkant. Baade Capitain Truck og Anden-Styrmand havde begge forgiæves befalet ham at lade det være, men hans Held havde giort ham dumdristig. I denne farlige Stilling standsede han endog for at raabe Hurra. Neppe havde han fuldendt dette, førend han sprang flere Fod i Veiret og faldt lodret ned i Søen med Rebtallie-Løberen i Haanden. I Begyndelsen troede de Fleste, at han var sprungen i Vandet, som den mindst farlige Maade at komme ned paa, stolende paa Trossen og sin Færdighed i at svømme; men Paul udpegede den Plet Blod, der viste sig paa Vand-

fladen, hvor han var falden. Rebtallien blev forsigtigt halet igiennem, og Tampen deraf kom op uden den Haand, der nyligt havde holdt den. Manden selv kom aldrig mere til Syne.

Capitain Truck saae sig nu i Stand til at sætte tre Stagseil, Bommesanen og Fokken; hvilke han antog vilde være tilstrækkelige til hans nærværende Øiemed. Tampen af Rebtallien, der var kiebt saa dyrt, blev fisket ind ved Hielp af en Line, som kastedes omkring den.

Der blev nu befalet at give op Mesanen, tage fat paa Varpet og lette Varpankeret, som blev løbet ind. Saasnart Ankeret var let, blev Fore-Stænge-Stagseil tilsat flyvende, som en flyvende Jager, ved at hale Halsen ud og strække Faldet. Skiødet blev halet til Luvart og Roret lagdes ned; Skibet begyndte naturligviis at falde; og, saasnart det sievnede nær ved Coursen, blev Stagseilets Skiøde halet i Læ og Roret lagt for Fart.

Capitain Truck gav nu Ordre til at sætte Fokken, der da var færdig. Dette vigtige Seil fik man op ved at hale den luv Nokløiert ud ved Hielp af Rebtallien. Saasnart som dette store Seil var tilsat, fik Skibet mere Fart, og det begyndte at forlade sin farlige Stilling under Arabernes vilde Skrig og Trudsler. Ingen brød sig derom, men man kunde høre dem saalænge som Afstan-

den tillod det. Skiont Vragets og Reisningens Vindfang hialp til, behovede dog et saa stort Legeme som Montauk nogen Tid til at overvinde den første Modstand, og derpaa hengik nogle ængstelige Øieblik, førend den var saa langt fra Araberne, at deres Støi ikke forekom dem ombord at lyde lige i deres Øren. Da de vare saa vidt, følte de sig allerede betydeligt lettere, endskiont Faren derved forøgedes, da Kuglerne bedre kunde ramme paa Dækket.

Courſen var i Begyndelsen næsten ret for Vinden, indtil de havde naaet den ofte omtalte, flade Klippe, da de maatte dreie næsten heelt til Vinden for at gaae til Luvart af den. Her bleve Agter-Stagseilene og Mesanen tilsatte, der hialp til at bringe Skibet til Vinden, og Fokkehals blev halet under. Ved at holde lige ud af Løbet kun en Distance af hundrede Yards, vilde Skibet igien være fri af Alt, og uden al Fare for Kysten, saalænge den nærværende Vind blev staaende. Strømmen satte Skibet stærkt hen imod Klippen, og dets Tilstand giorde det umuligt at knibe tæt til Vinden. Capitain Truck begyndte at blive urolig; thi han saae snart, at de nærmede sig Faren, skiønt langsomt, og han begyndte at frygte for sit Kobber. Skibet skiød dog stadigt forover, og han nærede det Haab, at passere Yderkanten af Klippen i

Sikkerhed. Denne Yderende var et toppet, humplet og skarpt Klippeskykke, der vilde skiære igiennem Plankerne, dersom Skibet kom til at hvile paa det et Øieblik, medens hiint steg og sank med Havets evigvarende Bevægelser, som man nu tydeligt begyndte at føle. Efter alle disse Besværligheder indsaae den gamle Somand, at hans Sikkerhed stod farligt paa Spil, ved et eller andet af de uforudseelige, men hyppige Tilfælde, der tilstøde Sømanden.

„Luf! Luf! Du kan luve," raabte Capitain Truck, idet han kastede sit Øie først paa Skiærene, derefter paa Seilene, og fra Seilene paa Skiærene. „Luf, — nu gjælder det!"

„Luf er, Hr. Capitain!" svarede Roergiængeren, der stod agtenfor Ruffet, hvilket tildeels skiulte ham, og saae over det paa Seilene. „Jeg kan luve, og den luver, Hr. Capitain."

Paul stod ved Siden af Capitainen, og Folkene havde man befalet at holde sig saa meget som muligt dækkede for Arabernes Kugler, der nu sloge imod Skibet som Hagl med Slutningen af en Storm.

„Vi ville ikke kunne gaae til Luvart af Pynten," udbred den unge Mand hurtigt; „og vere vi, er Skibet fortabt."

„Lad det staae ud efter," svarede den Gamle alvorligt. „Skiæget er allerede ud for den. Lad staae til."

Skibets Boug var rigtignok tværs for det farlige Sted, og Montauk gled langsomt fremad; men for hvert Øieblik kom Bredsiden nærmere imod Klippen, der nu neppe var halvhundrede Fod fra dem. Fokkeroftet havde passeret Pynten, men der var lidet Haab om, at Agterenden skulde gaae fri. Et Skib dreier sig om dets Gravitets-Centrum som om en Top, saaledes at begge Enderne gaae i modsatte Retninger; og Capitain Truck haabede, at, da Bougen var forbi Faren, vilde det være muligt at bringe Agterenden af Skibet op imod Vinden, ved at bære af, og paa den Maade klare Stedet aldeles fra sig.

„Heelt op med Roret!" raabte han; „heelt op! Hael ned Aben og fiir Bomskiødet!"

Maneuvren med Seilene blev udført, men Ingen svarede ved Roret, og Skibet forandrede ei heller sin Cours.

„Heelt op, siger jeg, heelt op; heelt op, for Fanden!"

Det sædvanlige Svar hørtes ikke. Paul løb igiennem den smalle Gang, der førte til Rattet. Det Hele optog kun et Minut, og det var dog det farligste Øieblik for Montauk; thi havde den kun et eneste Secund rørt denne

Klippe, vilde menneskelig Konst og Anstrengelse neppe have kunnet holde den een Time over Vandet.

„Heelt op, for Helvede!" gientog Capitain Truck med en Tordenstemme, idet Paul fløi som en Piil om Ruffet.

Manden stod ved Rattet, med Hænderne fast knugede til Knagerne, Øinene vendte imod Seilene som sædvanligt, men Rundtornene om Rattet viiste, at Ordren ikke var adlydt.

„Op med Roret, heelt op! er Du gal, Mand?" disse Ord yttrede Paul, idet han sprang til Rattet, som han med egne Hænder svingede om i den befalede Retning. Matrosen gav slip uden Modstand, og faldt som en Steen, idet Rattet fløi rundt. En Kugle havde truffet ham i Ryggen og var gaaet igiennem hans Hierte, dog var han bleven paa sin Post, da den sande Sømand altid hænger ved Roret, saa længe Livet varer.

Skibet faldt langsomt af, og dets Agterstevn gik op imod Vinden; men det korte Tidspilde forøgede Faren saa meget, at intet uden Skibets Flugt og Laaring, der faldt ind som almindeligt, gav saa meget Rum, at Montauk undslap fra den farlige Pynt, idet den dreiede til over en Dønning.

Paul kunde ikke see, hvor nær Faren var, men Vandets Klarhed giorde det muligt for Capitain Truck og

hans Styrmænd at iagttage det saa tydeligt, at de neppe formaaede at drage Veiret. Der var endogsaa et Øieblik, da det spidse Skiær blev skiult under Laaringen, og de ventede øieblikkeligt at høre Klippen skiære igiennem Skibets Bund.

„Løs den Mand af ved Roret, og send ham strax herhen," sagde Capitain Truck i en rolig og streng Tone, der var mere ildevarslende end en Ed.

Styrmanden kaldte paa en af Folkene og gik selv agterud for at udføre Ordren. Efter et Øieblik's Forløb kom han og Paul tilbage med den døde Sømands Liig, og al Forklaring var unødvendig.

„Herre, dine Veie ere urandsagelige!" sagde den gamle Skipper sagte og tog Hatten af, idet de bare Liget forbi ham, „og vi ere ikkun som Sædekorn og som den forfængelige Sommerfugl i Din Haand!"

Da Klippen først var klaret, havde Paketten det aabne Hav for sig i Læ; og, da Vinden kom lidt agterligt, gled den jevnt bort fra hine Klipper, der havde været Vidner til alle dens nys overstandne Farer. Det varede ikke længe, førend den var saa langt borte, at al Frygt for Araberne ophørte. Alligevel vedblev Barbarerne med en aftagende Skyden og rasende Gesticulationer, længe efter

at deres Kugler og Trudsler vare blevne dem ligegyldige ombord.

Den døde Mands Liig blev lagt imellem Masterne, og der blev givet Ordre til at underslaae Seilene. Da Alt var parat, stod Montauk efter en halv Times Forløb ud fra Land for dens tre Mærsseil, og Revet var nu næsten i tre Miles Afstand. Derefter kom Underseilene, hvorpaa Bramræerne bleve optagne og Seilene tilsatte; de øvrige Seil fulgte derpaa, og noget førend Solen gik ned, stod Skibet Vest efter for alle Læseil, med Passatvinden.

For første Gang efter at have erholdt Efterretning om, at Araberne vare Herrer over Skibet, følte Capitain Truck nogen sand Lindring. Efter Striden var han et Øieblik fornøiet, men nye Sorger fulgte saa snart ovenpaa, at man neppe kunde sige, at han havde været rolig. Nu havde Sagerne forandret sig. Hans Skib var i god Orden, om end ikke taklet til Seilprøve; og, da han var paa en lav Brede, havde Passatvinden tilhielp, og ikke længere behøvede at frygte for hans gamle Fiende, Skummeren, følte han sig saa let, som om et Bierg var lettet fra hans Bryst.

„Gud være lovet," sagde han til Paul, „i Nat kan jeg sove uden at drømme om Arabere, Skiær, eller vrantne

Ansigter i Ny-York. De kunne sige, at Andre maaskee vilde have viist sig klogtigere i at undgaae en saadan Begivenhed, men de ville neppe have Ret til at sige, at nogen Anden kunde have reddet sig bedre ud deraf. Desuden koster hele denne gode Udrustning Eierne Intet, — ikke det Ringeste; og jeg tvivler paa, at den ulykkelige Danske nogensinde vil træde frem og giøre Fordring paa Seilene og Masterne. Jeg veed ikke, om vi besidde dem saa ganske efter Africas Love, thi dem kiender jeg kun lidt til, eller efter de almindelige Love, thi Vattel troer jeg ikke har noget derom; men vi have dem nu i saa god Behold, at, naar det ikke var for Nordvesterne paa Kysten af Amerika, saa var jeg temmelig sikker paa at beholde dem, indtil vi naae Ost-Reveret."

„Det var bedst at begrave den Døde," sagde Paul; thi han vidste, at Eva neppe vilde lade sig see paa Dækket, saa længe Liget laae der. „De veed, at Matroser ere overtroiske, hvad Liig angaae."

„Jeg har tænkt derpaa, men haabede at snyde de to forbandede Haier, der følge os i Kielvandet, som om de lugtede deres Føde. Det er forunderligt, Hr. Blunt, at disse Fisk kunne vide, naar der er Liig ombord og ville følge et Skib flere hundrede Mile for at sikkre sig deres Bytte."

„Det var mærkværdigt, dersom det var sandt; men paa hvad Maade er man bleven overbeviist derom?"

„Seer De ikke to Slyngler af Sørøvere agterude?" spurgte Leach.

„Sandt nok; men dem kunde vi ogsaa see, om der ingen Død var i Skibet. Der er fuldt op af Haier paa denne Brede, og jeg har seet flere omkring Revet, siden vi kom ind."

„De blive narrede, hvad den stakkels Tom Smith angaaer," sagde Styrmanden, „med mindre de dukke dybt ned efter ham. Jeg har surret en af Napoleons Büster til hans Fødder, og han vil ikke standse, førend han er ordentligt til Ankers paa Bunden."

„Det er passende nu at være høitidelig stemt," sagde Capitainen, idet han saae ud over Horizonten og det tiltagende Tusmørke. „Kald alle Mand op for at begrave den Døde, Leach. Jeg tilstaaer, at jeg vilde være beroliget angaaende Veiret, naar Liget først er kommet ud af Skibet paa en ordentlig Maade."

Medens Styrmanden gik forefter for at kalde paa Folkene, tog Capitainen Paul til Side og bad ham om at forrette den sidste Pligt mod den Døde.

„Jeg vil selv læse et Capitel i Bibelen," sagde han; „thi jeg kan ikke lide, at Folkene skulle see en Mand gaae

overbord, uden at Officiererne have et Ord at sige under Høitideligheden; det kan ikke skade Respecten, eller gjøre vore Kundskaber til Skamme; men Orlogsfolk ere i Almindelighed bedre opdragne til Religionen end vi Pakketfolk, og dersom De har en passende Bog ved Haanden, vilde jeg være Dem uendeligt forbunden, om de vilde række os en Haand ved denne sørgelige Leilighed."

Paul foreslog, at man skulde bede Hr. Effingham om at forrette denne Tieneste, da han vidste, at denne hver Morgen og Aften læste Bønner høit for sin Familie i deres Kahyt.

„Saa?" sagde Capitainen; „da han er min Mand, thi han maa tage en Haand i med, og saa vil der ikke blive nogen Stammen eller Standsning. Ja, vel; han vil komme igiennem over een Boug. Toast, gaae ned, hils Hr. Effingham fra mig og sig, at jeg gierne vilde tale med ham; og hør Du, Toast, bed ham om at tage en Bønnebog i Lommen; gaae saa ned i mit Lukaf og bring Bibelen op; den ligger under min Hovedpude. Araberne havde Leilighed nok til at tage den, men der er Noget ved den Bog, som altid beskytter den. Jeg har ofte lagt Mærke til, at der gives faa Slyngler, som bryde sig om en Bibel. De ville hellere stiæle ti Romaner end een Bibel. Min har tilhørt min Moder, Hr. Blunt, og

jeg vilde have været et bedre Menneske, dersom jeg oftere havde læst deri."

Vi forbigaae de fleste af Forberedelserne, og komme strax til Gudstienesten og Skibets Tilstand i det Øieblik, da Alle vare forsamlede i en Anledning, som selv Mangel paa Formalitet ikke kan berøve sin Høitidelighed. Underseilene vare opgivne, og Store-Mærseil brast bak, i hvilken Stilling Skibet altid har Udseendet af at hvile sig med Stolthed. Liget blev lagt paa en Planke, der var anbragt over Relingen, og Blybüsten var inden i den Køie, hvori det var indhyllet. En Plet Blod paa Seildugt tilkiendegav, paa hvad Maade Døden var fremkommen. Folkene stode rundt om den Døde, medens Capitain Truck og hans Styrmand stode ved Kobryggen. Passagererne havde forsamlet sig paa Skandsen; og lidt foran dem stod Hr. Effingham med en Bønnebog i Haanden.

Solen havde netop berørt Vandfladen, og hele den vestlige Horizont var smykket med hine blöde, perleagtige Regnbuefarver, der i det milde Efteraarsvejr, paa en lav Brede, giør Aftenen og Morgenen saa glimrende. Mod Osten kunde man netop see den lave Kyst-Direction paa Sandhøiene, medens Phantasien forestillede sig dens Ensomhed og Ufrugtbarhed. I alle andre Retninger var Søen mørk og stummende, og det hele Optrin ved Solens

Nedgang viste sig som et stort Maleri af Havets Pragt og Uendelighed fremhævet ved en Himmel, paa hvilken Farverne kom og forsvandt lig Delphinens velbekiendte Schatteringer; det paakommende Tusmørke tiente endnu mere til at forhøie Scenens majestætiske Storhed.

Eva lænede sig paa John Effinghams Arm, og skuede med Beundring og Ærefrygt paa dette imponerende Naturoptrin.

„Dette er Sømandens Grav!" sagde hun sagte.

„Og Havet er værdigt til at være en saa brav Karls Hvilested. Manden klyngede sig til sin Post i Døden; og Powis har sagt mig, at det var med Vanskelighed, at han fik hans Haand til at slippe Rattet."

De taug; thi Capitain Truck tog Hatten af, et Exempel som alle de Øvrige efterlignede, satte sine Briller paa, og aabnede den hellige Skrift. Den gamle Sømand tog det ikke saa nøie med Hensyn til hvad han vilde læse, og han valgte i Almindelighed en Materie, som han troede mest vilde opvække Deeltagelse hos hans Tilhørere, og det var som oftest den Begivenhed, som stod i størst Overeensstemmelse med hans egen Smag. Biblen var altid den Samme for ham, og han valgte nu det Sted i Apostlernes Gierninger, hvor Apostelen Pauls Søreise fra Judæa til Rom er beskreven. Denne læste han roligt, med en

lidt affecteret Udtale, og med en vis Begeistring, naar han kom til de Vers, der nærmest angik Seiladsen.

Paul vedligeholdt sin fuldkomne Selvbeherskelse under dette særegne Skue, men et uvilkaarligt Smil dvælede paa Hr. Sharps smukke Læber. John Effinghams skarpe Ansigtstræk vare rolige og bestemte, medens Qvinderne vare for høitideligt stemte til at vise noget andet Indtryk. Folkene hørte til med den største Opmærksomhed, og saae nu og da til hverandre, naar noget Sødtryk forekom dem at være urigtigt.

Saasnart dette opbyggelige Capitel var til Ende, begyndte Hr. Effingham den høitidelige Gudstieneste over den Døde. Ved den første Lyd af hans Stemme herskede en Stilhed over Skibet, som om Guds Aand var steget ned fra Skyerne, og en rystende Følelse bemægtigede sig alle Tilhørerne. Disse Apostelens høitidelige Ord, der begynde med: „Jeg er Opstandelsen og Livet, sagde Herren, og den, der troer paa mig, skal leve, om han end døer; og den som lever og troer i mig, han skal aldrig døe," kunde ikke blive fremsagt bedre. Hr. Effinghams Stemme, Udtryk, Maade at tale paa og Manerer, bare netop fuldkomment den dannede Mands Præg; hans Tale var fordringsløs, rolig, fattelig og rørende, medens den

paa den anden Side var fuld af Følelse, Værdighed, Tydelighed og Takt.

Da han fremsagde disse Ord: „Jeg veed, at min Frelser lever, og at han paa den sidste Dag skal vise sig paa Jorden: og efter at Ormene først have fortæret mit Skind og derefter mit Kiød, skal jeg dog i legemlig Skikkelse see Gud," o. s. v.; stirrede Folkene hen for sig, som om en virkelig Stemme fra Himlen havde afgivet denne Erklæring, og Capitain Truck saae op i Luften, som om han ventede at høre Basunerne. Eva begyndte at fælde Taarer, da hun lyttede til den velbekiendte og kiære Stemme, og det stærkeste Sind i dette haardt prøvede Skib forsagede. John Effingham sang Psalme Svarene med en rolig Stemme, og Hr. Sharp og Hr. Blunt istemte snart efter. Men stærkest Indtryk giorde dog de trøstende, men hiertegribende Ord af Aabenbaringen, der begynde med: „Jeg hørte en Røst fra Himlen, der sagde til mig: skriv, fra nu af, velsignede ere De, der døe i Herren," o. s. v. Capitain Truck tilstod senere, at han troede, han hørte den selv samme Lyd, og Folkene klyngede sig tættere til hverandre i deres Angst. Det var ogsaa et høitideligt Øieblik, da Liget faldt i Vandet. Det gled ned af Planken med Fødderne forrest, og da den betydelige Blyvægt drog det hurtigt ned, lukkede Vandet sig derover

og udslettede hvert Spor af Sømandens Grav. Eva sammenlignede dets Forsvinden med de faa Timer, der trække Forglemmelsens Slør over Mængden af de Dødelige, naar de forlade Jordelivet.

Istedetfor at bede om Guds Velsignelse ved Slutningen af Høitideligheden, begyndte Hr. Effingham andægtigt og roligt Takke-Psalmen efter en Seier: „Hvis Herren ikke havde været med os, da Menneskene vare imod os, kunne vi nu sige, hvis Herren selv ikke havde været med os, vilde de have opslugt os, da de vare saa vrede i Hu imod os.“ De fleste af Herrerne istemte Chorene, og Evas sølvklare Stemme klang venligt og andægtigt under Havets Aandedrag. **Te Deum Laudamus.** „Vi prise Dig, o Gud! vi erkiende Dig for Herren!“ „Al Jorden tilbeder Dig, evige Fader;“ sluttede Gudstienesten, hvorpaa Hr. Effingham lod Menigheden gaae efter den sædvanlige Vei, i hvilken Præsterne bede om Herrens Velsignelse.

Saa dybt Indtryk havde aldrig nogen religiøs Høitideligheb tilforn giort paa Capitain Truck; og, da den var forbi, saae han sørgmodigt ud over Siden paa det Sted, hvor Liget var faldet, eller hvor man maatte antage det faldt, — thi Skibet var drevet et Stykke, — som En, der for sidste Gang kaster sit Blik paa en Vens Grav.

„Skal vi brase fuldt, Hr. Capitain?“ spurgte Leach,

efter at have ventet et Par Minuter af Agtelse for Capitainens Følelser; „eller skulle vi tage Noktaklerne op, og sætte Baaden ind?"

„Endnu ikke, Leach; endnu ikke. Det vil være Synd mod stakkels Jack, at løbe med en saa uanstændig Hast fra hans Grav. Jeg har seet hiemme, at de altid blive i Sigte af den, indtil det sidste Jord er bortskuvet, og Gruset er feiet af. Den brave Karl stod saa stot ved Rattet, som et klods rebet Mærsseil mod Vinden i en Storm, og saa megen Agtelse skylde vi ham dog."

„Fartøierne, Hr. Capitain?"

„Lad dem slæbe lidt endnu. Det var ligesom om man lod ham i Stikken, naar Noktaklerne raste, og man sætter Fartøierne ind lige over Hovedet paa ham. Deres Bedstefader var Præst, Leach, og det forundrer mig, at De ikke indseer, hvor upassende det er, at rende saaledes bort fra en Grav. Lidt Eftertanke vil ikke skade Nogen af os."

Styrmanden saae med Forundring denne Capitainens ualmindelige Stemning, men han var nødsaget til at finde sig deri. Dagen var dog snart forbi, og Skyernes Glands tabte sig i Farver, der vare endnu blødere og mere melancholske, som om Naturen fandt Behag i at sympathisere med disse forladte Søfolks Følelser!

Tolvte Capitel.

"Herre, det er min Bestilling at være ligefrem."

Lear.

Barbarerne havde giort Skibet og hvad der var i det meget mindre Skade, end man efter Omstændighederne kunde have ventet. Grunden dertil var rimeligviis den, at de ikke formaaede at bringe Noget i Land derfra, hvor det laae, og det Gods, der var taget ud paa Banken, var losset i den Hensigt at lette Skibet. Aftalen imellem Anførerne var vel ogsaa Skyld deri, endskiont den kunde neppe have varet længe, med saa megen Fristelse for Øinene iblandt Folk, der ere saa vante til at plyndre.

Efter at hver især havde undersøgt sit eget Tab, spurgte de naturligviis snart, hvorledes det var gaaet deres Naboer; det sædvanlige Selskab var forsamlet i Damernes Kahyt om Evas Sopha, omtrent Klokken ni om Aftenen, og talte om denne Sag, efter en kort, men alvorlig Samtale, der havde deres Redning til Gienstand.

„Du siger, John, at Hr. Monday gierne vil sove?" bemærkede Hr. Effingham spørgende.

„Han er roligere og slumrer. Jeg har ladet min Tiener blive hos ham, med den Befaling, at han skal lade mig det vide, saasnart han vaagner."

Efter en forstemt Pause tog Samtalen atter sin forrige Retning.

„Hvor stort er vel vort Tab af Effecter?" spurgte Hr. Sharp. „Min Tiener har talt om et ubetydeligt deficit, men Intet af Værdi."

„Deres Navne," svarede Eva smilende, „har lidt det største Tab. Efter hans Klager at dømme, skulde man troe, at der ikke existerede flere Snurrepiberier i Verden."

„Saalænge de ikke have stiaalet hans gode Navn og Rygte, skal jeg ikke klage; jeg maa benytte det lidt i Amerika, som vi, Gud være lovet! nu have Udsigt til at naae."

„Jeg hører af mine Slægtninge, at den Passageer, der i Mersen gaaer under Navn af Sir George Templemore, ikke er den samme, som bærer det her," bemærkede John Effingham, og bukkede for Hr. Sharp, der besvarede Hilsenen, som om han var bleven introduceret for ham. „Der gives vel svage Mennesker i høie Stillinger i Livet, men De vil rimeligviis troe, at jeg smigrer min Skarpsindighed, naar jeg siger Dem, at jeg fra det første Øieblik tvivlede paa, at han var den sande Amphitrion. Jeg har hørt Tale om Sir George Templemore, og har erfaret, at jeg i ham kunde vente mere end den blotte

Modeherre og Verdensmand, — men denne stakkels Substitut kan neppe giøre Fordring paa nogen af Delene."

John Effingham sagde saa sieldent Complimenter, at hans venlige Ord i Almindelighed giorde god Virkning, og Hr. Sharp fandt sig mere smigret ved denne Tiltale, end han maaskee vilde tilstaae for sig selv. John Effingham kunde kun have hørt tale om ham af Eva og hendes Fader, og det var ham derfor dobbelt behageligt. Han syntes endog, at der var en Tilstaaelse i den næsten ukiendelige Rødme, der udbredte sig over Datterens Ansigt, og han begyndte at haabe, at selv denne ikke havde anseet ham uværdig til at bevares i sin Erindring; thi han brød sig kun lidet om Hr. Effinghams gode Tanker, forudsat at han kunde lade disse ganske gaae over paa hans Barn.

„Den Mand, der giør mig den Ære at befrie mig for den Uleilighed at bære mit eget Navn," vedblev han, „kan ikke giøre store Fordringer, hvad Rangen angaaer, ellers vilde han have aspireret til noget Høiere. Jeg formoder, at han kun er en af disse taabelige unge Engellændere, hvoraf der gives saa Mange i alle Diligencer og Paketter, som for en kort Tid finde Fornøielse i at hæve sig over deres mindre ærgierrige Medmennesker."

„Og dog, naar jeg undtager hans Taabelighed i at

'seile under falsk Flag,' som vor værdige Capitain vilde kalde det, lader Manden til at være ganske brav."

„En Taabelighed, Onkel," sagde Eva med smilende Blik, skiønt hendes smukke Ansigtstræk forbleve ganske alvorlige — „som saa mange Andre ogsaa begaae!"

„Sandt nok, men han er vistnok steget opad, medens Andre have nedladet sig. Manden opførte sig godt igaar, thi han var koldblodig og virksom under Kampen."

„Paa Grund af hans Opførsel ved denne Leilighed tilgiver jeg ham hans Ran," svarede Hr. Sharp, „og ønsker af mit ganske Hierte, at Araberne havde havt mindre Lyst til hans Curiositeter. De ville vistnok komme i Forlegenhed med at udfinde Brugen af deres Priser; som for Exempel Knappekroge, Skohorn, Knive med tyve Blade, og andre Ting, der ere Tegn paa en høi Grad af Civilisation."

„De har ikke berettet os Deres Skiebne, Hr. Powis," tilføiede Hr. Effingham. „Jeg haaber, at De har været ligesaa heldig som vi, skiont dersom Araberne havde hiemsøgt deres Fiender i Forhold til den Skade, som de have tilføiet dem, vilde Deres Tab have været det alvorligste."

„Mit Tab," svarede Paul sørgmodigt, „er ikke af stor Pengeværdi, men det er uerstatteligt for mig."

Deeltagende Blik forraadte den almindelige Interesse,

thi da han virkelig syntes at være sorgmodig, frygtede man stiltiende for, at hans Tab var større, end han sagde. Da han saae, at han havde giort Selskabet nysgierrigt, og det kun var Høflighed, der holdt det fra at spørge, tilføiede den unge Mand: „Jeg savner et Miniaturportrait, der for mig er uvurdeerligt."

Evas Hierte bankede, medens hun kastede Blikket mod Jorden. De Andre syntes forundrede, og efter en kort Pause vedblev Hr. Sharp.

„For Malériets Skyld kan et Portrait ikke være af synderlig Værdi for Araberne. Var Indfatningen kostbar?"

„Den var naturligviis af Guld, og af ret smukt Arbeide. Det er rimeligviis blevet taget snarere som en Curiositet end for dets Værdi; skiønt som sagt, for mig kunde Sk.bet neppe være af større Vigtighed, — og bestemt ikke skateret saa høit."

„Mange Smaasager ere kun flyttede om, som ere tagne bort af Nysgierrighed eller af Narrestreger, og efterladt, hvor den Person hændelsesviis befandt sig, da han har forandret sin Beslutning," sagde John Effingham. „Paa denne Maade ere adskillige af mine Sager blevne kastede om i Kahytten, og jeg har hørt, at forskiellige af Damernes Klæder have fundet Vei ind i andre Lukaffer; i Særdeleshed, at en af Mademoiselles Viefvilles Nat-

kapper er opdaget i Capitain Trucks Lukaf, hvilken denne brave Sømand har condemneret som lovlig Prise. Da han aldrig bruger en saadan paa sit Hoved, bliver han nødt til at bære den ved sit Hierte. Han vil blive nødsaget til at forandre den til en Frihedshue."

„Ciel! dersom den fortræffelige Capitain bringer os i Sikkerhed til Ny-York," svarede Gouvernanten roligt, „skal han have Prisen, de tout mon coeur; c'est un homme brave, et c'est aussi un brave homme, à sa façon."

„Her have vi allerede to Hierter interesserede i Sagen, og Ingen kan forudsee Følgerne; men," vedblev han og henvendte sig til Paul, „hav den Godhed at beskrive dette Miniaturportrait, thi der findes Mange i Skibet, og Deres er ikke det eneste, der er blevet forlagt."

„Det var et Portrait af en Dame, som vistnok vilde blive bemærket for hendes Skionhed."

Eva følte en Gysen giennemfare sig.

„Dersom det forestiller en gammel Dame, Hr. Blunt," sagde Anne Sidley, „er det maaskee dette, som jeg fandt i Miss Evas Værelse, og som jeg havde i Sinde at give til Capitain Truck, for at det kunde komme i sin rette Eiermands Hænder."

Paul tog Portraitet, som han ligegyldigt betragtede et Øieblik, og derpaa gav tilbage til hende.

„Mit Portrait er af en Dame under tyve Aar," sagde han rødmende; „og i enhver Henseende forskielligt fra dette."

Dette var et smerteligt og ydmygende Øieblik for Eva Effingham, da hun for første Gang følte, af hvad Art, og hvor stor hendes Deeltagelse for Paul Powis var. Ved alle de foregaaende Leiligheder, hvor hendes Følelser vare blevne stærkt opvakte for ham, var det lykkedes hende at finde andre Bevæggrunde derfor end den egentlige, men hun maatte nu erkiende Sandheden i dens sande Skikkelse, som intet følende Hierte kan betvivle.

Ingen havde seet Portraitet, men Alle bemærkede med hvilken Følelse Paul omtalte det, og vare nysgierrige efter at erfare, hvem det forestillede

„Det lader til, at Araberne have nogen Smag for de skiønne Kunster, ligesom Befolkningen i en lille amerikansk By," sagde John Effingham; „der higer efter Malerier, saalænge Nyhedens Interesse varer, og derefter skikker dem til det første det bedste Sted."

„Ere Dine Miniatur Portraiter alle i Behold, Eva?" spurgte Hr. Effingham ivrigt; thi iblandt dem fandtes et Portrait af hendes Moder, som kun hans inderlige

faderlige Kiærlighed havde formaaet ham til at lade komme ud af sine Hænder; det vilde have smertet ham meget, om det var blevet borte; dog havde John Effingham, uden hans Vidende, en Copi deraf.

„De ere tilligemed Smykkerne i Bagage-Rummet, kiæreste Fader, og naturligviis i god Behold. Vore nærværende Fornødenheder ere heldigviis ikke mange, og de ere af den Art, at de ikke have nogen Værdi for Araberne. Kogvetterie og et Skib have kun lidet tilfælleds, og Mademoiselle Vicfville og jeg havde ikke taget Noget frem, som kunde sætte Røverne i Fristelse."

Da Eva sagde dette, vendte begge de unge Mænd uvilkaarligt deres Øine mod hende, og Begge tænkte, at saa smuk en Skabning ikke havde Prydelsens oplivende Hiælp saa meget nødig som de Fleste. Hun var iklædt en mørk Kiole af ostindisk Merinos, som hendes Pige havde faaet til at passe saaledes, som man kun skulde troe, at en Fransk kan gjøre det, idet den fremhævede hendes nedsænkte Skuldre, smukt formede Bryst, og smækkre runde Liv paa en Maade, som gav et beskedent Omrids af deres Fuldkommenhed. Dragten holdt sig paa denne vanskelige Middelvei imellem Mode og dens Overdrivelse, der altid tyder paa Omgang med de høiere Classer, og muligviis paa en høiere Aandsdannelse, — idetmindste paa en ud-

„Det er et Spørgsmaal," vedblev Paul, og bukkede sig i Anerkiendelsen af Complimenten, „om civiliserede Nationer, bestemte af Egennytte, ikke have overtalt sig selv til at begaae Handlinger, der have været ligesaa stridende imod naturlig Ret, som Noget af hvad disse Barbarer have giort. Maaskee er der ingen Nation, der er fuldkommen fri for med Rette at blive beskyldt for at have antaget en Politik, der i sig selv er lige saa ubillig som Arabernes Plyndre-System."

„Regner De Giæste-Retten for Intet?"

„See til Frankrig, der er bekiendt for Dannelse, i det mindste iblandt dets Beherskere. Det er ikke mange Dage siden, at de Eiendomme, der tilhørte en Fremmed, som døde paa fransk Grund, tilfaldt en Monark, der svømmer i Overflødighed. Sammenlign denne Lov med Traktaterne, der tilbyde Fremmede at begive sig til dette Land, og den Monarks Trang, der giorde sig skyldig i dette Roveri, med den Stilling, hvori de Barbarer leve, som vi undgik, og Størrelsen af den Fristelse, vi ledte dem i, og det synes ikke, som om Fordelen hælder meget til de Christnes Side. Men den Skiebne, der venter skibbrudne Søfolk overalt i Verden, er noksom bekiendt. I de mest cultiverede Lande blive de plyndrede, naar der

er Leilighed dertil, og, naar det holder haardt, hyppigt myrdede."

„Det er en frygtelig Skildring af Menneſket," ſagde Eva gyſende. „Jeg troer ikke, at man med Rette kan giere denne Beſkyldning imod Amerika."

„Det er ingenlunde viſt. Amerika har mange Fordele, der formindſke Friſtelſen, men det er langt fra fuldkomment. Paa nogle af dets Kyſter blive Beboerne beſkyldte for at bruge den gamle engelſke Skik, at viſe falſke Fyr for at vildlede Skibe, og for at begaae gruſomme Roverier imod de Strandede. I alle Henſeender troer jeg, at Menneſket er tilbøieligt til at lade Ulykken hvile haardeſt paa de Ulykkelige. Selv den Liigkiſte, hvori vi begrave en Ven, koſter mere end ethvert andet Stykke Arbeide, der optager lige ſaa megen Tid og Materialer.

„Det er en mørk Skildring af Menneſkeligheden, af et Menneſke paa Deres Alder," ſagde Hr. Effingham venligt.

„Jeg troer, at den er ſand. Alle Mennesker viſe ikke deres Egennytte og Ondſkab paa ſamme Maade; men der gives Faa, ſom ikke giere ſig ſkyldige i begge Dele. Hvad Amerika angaaer, Miſs Effingham, ſaa begynder det ſtærkt at tilegne ſig Laſter, der ere Landet og dets Syſtem egne, og jeg troer, af en ſaadan Beſkaffenhed,

at de snart ville bringe det ned til samme Standpunkt, skiønt jeg ikke gaaer saa vidt med mine Beskyldninger imod det, som nogle af Mademoiselle Viefvilles Landsmænd have gaaet."

„Og hvad have de vel sagt?" spurgte Gouvernanten hurtigt paa Engelsk.

„**Pourrie avant d'être mûre. Mûre**, er Amerika i Sandhed langt fra at være; men jeg vil dog ikke beskylde det for at være aldeles **pourrie**."

„Vi havde haabet," sagde Eva i en lidt bebreidende Tone, „at vi omsider havde fundet en Landsmand i Hr. Powis."

„Og hvorledes kunde det forandre Sagen? Eller antager De, at man ikke kan være Amerikaner uden at være blind for Landets Feil, i hvor store de end ere?"

„Vilde det være ædelmodigt af et Barn at angribe en Fader, som alle Andre mishandle?"

„De fremstiller Sagen godt, men neppe retfærdigt. Det er Faderens Pligt at opdrage og rette Barnet, men det er Borgerens Pligt at forandre og forbedre sit Lands Charakteer. Hvorledes kan dette gjøres, naar man kun roser? Iblandt Fremmede bør man ei være for aabenhiertig med at tale om Landets Feil, endskiønt man gierne vil være frisindet imod den Liberale, thi Fremmede kunne

ikke afskaffe Ondet; men iblandt Ens Landsmænd seer jeg liden Gavn og megen Fare, ved at tie med dets Feil. Amerikaneren, synes mig, burde fremfor alle Andre, være den diærveste til at fordømme de almindelige og nationale Feil, da han paa Grund af selve Bestyrelsens Indretninger er en af dem, der har Magt til at raade Bod paa dem."

„Men Amerika er en Undtagelse, troer jeg; eller maaskee, rettere sagt, føler jeg, da alle andre Nationer giøre det latterligt, driller det og hader det. Det vil De vist indrømme, Sir George Templemore?"

„Paa ingen Maade; jeg antager, at Amerika nu er særdeles høit agtet i England."

Eva holdt sine smukke Hænder op, og selv Mademoiselle Viefville, der altid var saa høflig og havde saa meget Herredømme over sig selv, trak øiensynligt paa Skulderen.

„Sir George mener i hans District," bemærkede John Effingham tørt.

„Maaskee vilde De bedre forstaae hverandre," sagde Paul roligt, „naar Sir George Templemore vilde tale mere specielt om det. Han hører selv til det liberale Parti og maa ansees for et gyldigt Vidne."

„Jeg seer mig nødsaget til at protestere imod et For-

hør over en saadan Gienstand," svarede Baronen smilende. „Jeg er overbeviist om, at De vil lade Dem noie med min simple Erklæring. Maaskee anse vi endnu Amerikanerne for tant soit peu Rebeller; men det er en Følelse, som snart vil ophøre."

„Det er netop i den Henseende jeg troer, at de liberale Englændere tilkiende Amerika Ret, medens de i andre Henseender vise en national Uvillie."

„England antager, at Amerika er fiendtligt sindet imod det; og ligesom Kiærlighed vindes ved Kiærlighed, saaledes er Had Frugten af Had."

„Det er næsten at indrømme Sandheden af denne Beskyldning, Miss Effingham," sagde John Effingham smilende, „og vi kunne dimittere den Anklagede. Det er besynderligt nok, at England skulde anse Amerika som Oprører, hvilket jeg tilstaaer er Tilfældet med mange Englændere, da England selv var Oprøreren, og netop angaaende det samme Spørgsmaal, der foraarsagede den amerikanske Revolution."

„Det er en ny Paastand," sagde Sir George, „og jeg maa sige, at jeg er lidt nysgierrig efter at høre, hvorledes den lader sig godtgiøre."

John Effingham betænkte sig ikke paa at forsvare sin Sag.

„For det første maa De glemme Stillinger og Navne," sagde han, „og kun see paa Kiendsgierninger og Tingen. Da Amerika blev organiseret som Coloni, sluttedes en Overeenskomst, enten ved Tractater eller Love, hvorefter alle Colonierne havde bestemte Rettigheder, hvorimod de paa den anden Side lovede Kongen Huldskab og Troskab. Men paa den Tid var den engelske Monark en Konge. Han benyttede for Exempel sit Veto med Hensyn til Lovgivningen, og udøvede paa anden Maade sine Prærogativer. Snarere var det ham, der ledede Parlamentet, end dette ham. I en saadan Tingenes Tilstand stod det til at vente, at Lande, der vare adskilte ved Verdenshavet, kunde blive lige regierede, da den fælleds Monark følte en fælleds faderlig Omhu for alle sine Undersaatter. Maaskee kunde Afstanden endog giøre, at han nærede en inderligere Deeltagelse for de Undersaatter, der ikke vare nærværende og kunde forsvare sig selv."

„Det er en loyal Maade at fremstille Sagen paa," sagde Sir George, da den Anden et Øieblik standsede.

„Det er netop i dette Lys, at jeg vil forestille den. Det var et omtvistet Spørgsmaal, hvorvidt Parlamentet besad Magt over Colonierne; men jeg vil nu indrømme, at Parlamentet havde hele Magten."

„Saa er jeg bange for, at Du vil give det alene Æren," sagde Hr. Effingham.

„Nei, det mener jeg ikke. Parlamentet herskede uindskrænket og lovmæssigt, om De vil, under Stuarterne; men Englænderne giorde Oprør imod disse Stuarter, afsatte dem fra Thronen, og gav denne til en ganske anden Familie, — der kun var langt ude beslægtet med den regierende. Det var ikke nok, men Kongens Myndighed blev formindsket; den Fyrste, som man med Rette kunde antage vilde have lige megen Interesse for alle sine Undersaatters Vel, blev kun en Maskine i Hænderne paa en Forsamling, der i Grunden ikke repræsenterede stort mere end sig selv, og efter Theorien kun en Deel af Riget; idet Coloniens Interesse blev overdraget fra Kongen til en Deel af hans Folk, og det ovenikiøbet kun til en ringe Deel deraf. Dette var ikke længere en Fyrstes Regiering, der havde en faderlig Omsorg for alle sine Undergivne, men en Regiering, bestaaende af et Parti af hans Undersaatter, der nærede en egennyttig Omsorg for deres Interesser alene."

„Og anførte Amerikanerne dette som Grunden til Oproret?" spurgte Sir George. „Det er Nyt for mig."

„Det var Virkningen og ikke Aarsagen, som de bestrede. Da de saae, at Lovgivningen blev for største Delen til

Englands Interesse, bleve de urolige, og grebe til Vaaben uden at spørge, hvorfor. De bleve ogsaa vildledte for meget med Ord og Forsikkringer, til at de kunde see den egentlige Sandhed, endskiønt de dog erholdt nogle Glimt deraf."

„Jeg har aldrig før hørt denne Sag saa godt forsvaret," udbrød Hr. Effingham; „og dog troer jeg, at det er Princippet for den hele Strid."

„Det er overordentligt, hvorledes Nationalitet blender os," bemærkede Sir George leende. „Jeg tilstaaer, Powis," — de sidste Begivenheder havde tilveiebragt et fortroligt Forhold og oprigtig Agtelse imellem disse vakkre unge Mennesker, — „at jeg trænger til en nøiere Forklaring."

„De kan tænke dem en Monark," vedblev John Effingham, „der besidder en udstrakt og enevældig Magt."

„Ja, Intet er lettere."

„Tænk Dem, at denne Monark falder i Hænderne paa et Parti af sine Undersaatter, der reducerer hans Myndighed til en blot Skygge, og begynder at udøve hans Functioner til sit eget specielle Gavn, og ikke længer lader ham handle frit, men altid benytter hans Navns Myndighed."

„Det er ogsaa let at tænke sig."

„Historien vrimler af slige Exempler. En Deel af Undersaatterne, der ikke ville lide under et saadant Bedrageri, giør saa at sige Oprør mod Monarken, men egentlig imod Cabalen. Hvem er nu de egentlige Oprørere? Blotte Ord have Intet at betyde. Hyder Ali satte sig aldrig i den Prinds' Nærværelse som han affatte, uagtet han holdt ham fangen hans hele Liv igiennem."

„Men samtykkede Amerikanerne ikke i Stuarternes Affættelse fra Thronen?" spurgte Eva, hvis Sandhedskiærlighed endog var stærkere end hendes Fædrelandskiærlighed.

„Ganske vidst, men Amerika hverken forudsaae eller samtykkede i alle Følgerne. Englænderne selv indsaae sandsynligviis ikke Følgerne af deres eget Oprør; thi vi see nu England næsten i Vaaben imod Følgerne af den kongelige Magts Deling, som jeg har omtalt. I England satte den en Deel af de høiere Klasser i Besiddelse af Magten, paa hele den øvrige Deel af Nationens Bekostning; hvorimod Amerika fik et Parti af et fiernt Folk til at herske over sig, istedetfor en Fyrste, der havde samme Interesse for sine Colonier som for alle sine øvrige Undersaatter. Den sidste egentlige Reform er en fredelig Revolution, og Amerika vilde gierne have giort det samme,

dersom det kunde have udrettet det ved lutter Congres Acter. Den hele Forskiel er, at Amerika, ansporet af særegne Omstændigheder, kom England omtrent tredsindstyve Aar i Forkiøbet med Revolutionen, og at denne var imod en Usurpater, der havde tilranet sig Thronen, og ikke imod den lovmæssige Monark eller imod Fyrsten selv."

„Jeg tilstaaer, at dette har jeg ikke vidst tilforn," udbrød Sir George.

„Jeg har sagt Dem, Sir George Templemore, at, dersom De bliver længe nok i Amerika, vil mange nye Ideer opstaae hos Dem. De har alt for megen Forstand til at reise igiennem Landet og udsøge smaalige Undtagelser, der kunne understøtte Deres aristocratiske Fordomme, eller, om de synes bedre om dette Udtryk, deres Meninger; men at De vil bedømme Nationen ikke efter forudfattede Meninger, men efter hvad De seer."

„Jeg hører, at der er stærk Tilbøielighed til Aristocrati i Amerika; det siger idetmindste de fleste europæiske Reisende."

„Kun Mennesker, der ikke tænke nøie over Ordets Mening. At der gives sande aristocratiske Sindelag i Amerika er meget sandt; der gives ogsaa nogle Absolutister, eller som bilde sig ind at være det."

„Kan et Menneske tage Feil af sin egen Mening i saa Henseende?"

„Intet er lettere. For Exempel den, der vilde have en Konge, som blot skulde være det af Navn, er ingen Absolutist, men en Galning, der forvexler Navne med Ting."

„Jeg seer, at De ikke vil antage Ligevægt i Statsbestyrelsen."

„Jeg paastaaer, at der maa være en høieste Autoritet i enhver Bestyrelse, hvorefter den faaer sit Navn; og, dersom dette ikke er en Konge, er Bestyrelsen ikke sand monarkisk, om Lovene end udøves i hvilketsomhelst Navn. Fordi man kalder Jupiter et Guds-Billed, bliver det dog ingen Gud. Jeg tvivler paa, at der for Øieblikket er en eneste Absolutist i hele England. De, der lydeligst paastaae at være det, forekomme mig som de ivrigste Aristocrater; og en sand politisk Aristocrat er, og har altid været, Kongernes værste Fiende."

„Men vi anse Loyalitet mod Fyrsten for Hylding af Systemet."

„Det er en anden Sag; thi det kan De have Ret i, endskiønt Udtrykket er tvetydigt."

„Hr. — Hr. John Effingham," afbrød Saunders, „Hr. Monday er vaagen, og saa overordentlig reconvale-

scent, at han vist ikke lever længe. Skibet selv har ikke forandret sit Udseende med disse nye Master saa meget som Hr. Monday, siden han faldt i Søvn."

„Jeg befrygtede det," sagde John Effingham, idet han reiste sig. „Siig det til Capitain Truck, Hovmester, han ønskede at blive kaldt paa, naar en Crisis indtraf."

Med disse Ord forlod han Kahytten, og de Øvrige forundrede sig over, at de kunde have tænkt saa lidt paa deres Medpassagerers Tilstand, i hvor forskiellig han end monne være med Hensyn til Charakteer og Meninger. — Men heri viste de kun deres Fælledskab med hele den øvrige menneskelige Slægt, der altid glemmer Sorger, som ikke tynge for haardt paa dem selv.

Trettende Capitel.

Skildvagt, hvorledes er Natten? Skildvagt, hvorledes er Natten?

Isaiah.

Hr. Mondays farligste Beskadigelse var et af de Saar, der sædvanligt foraarsager Døden, førend otte og fyrgetyve Timers Forløb. Han havde baaret Smerten roligt, og havde endnu ikke tilkiendegivet at være vidende om den

yderlige Fare, der var øiensynlig for alle dem, der omgave ham. Men pludseligt havde den Taage, der omgav hans Sind, fordeelt sig, og fra at være et Menneske fuld af Fordomme, slette Sædvaner, og Lyst til dyrisk Nydelse, var han først lige ved Slutningen af sin korte Tilværelse vaagnet til et Slags Overbeviisning om sin sande Stilling i den moralske Verden, saavelsom om sin virkelige physiske Tilstand. Ved det første foruroligende Indtryk blev der sendt Bud efter John Effingham; og han lod, som vi have seet, Capitain Truck kalde. Efter Aftale kom disse Tvende tilligemed Leach i samme Øieblik til Døren i den Saaredes Lukaf. Da dette var lidet, havde de besluttet, at John Effingham først skulde gaae ind, da der udtrykkeligt var bleven sendt Bud efter ham; og at de Andre skulde indlades, dersom Hr. Monday ønskede det.

„Jeg har taget min Bibel med mig, Leach," sagde Capitainen, da han og Styrmanden vare ene; „thi et Capitel er det allermindste vi kunne give en Kahyts-Passageer, men jeg er lidt i Vinden, med hvilket der kan passe sig bedst ved denne Leilighed. Noget af Kongernes Bog vilde vistnok være passende til Hr. Monday, da han er kongeligsindet fra Top til Taa."

„Det er saa længe siden, at jeg læste den Bog, Hr. Capitain," svarede Styrmanden, og dreiede ivrigt paa

sin Uhrnøgle, „at jeg ikke godt kan have nogen Mening derom. Men lidt Bibel troer jeg dog, vilde giøre ham Godt."

„Det er ikke saa let en Sag at træffe en Samvittighed lige i Vandgangen. Engang tænkte jeg at giøre et Indtryk paa Skibsmandskabet ved at læse Fortællingen om Jonas og Hvalfisken, da det var en Materie, der maatte interessere dem, ved at vise dem, hvilke Farer vi Sømænd udsætte os for; men bag efter mærkede jeg, at Ingen af dem ansaae det for rimeligt at den var sand. De veed, Leach, at Alting gaaer i Jack undtagen Fiske-Historier."

„Det er altid bedst at styre klar af Mirakler til Sees, troer jeg, naar man taler til Folkene. Jeg hørte i Aftes nogle af Folkene stikle paa St. Paulus Skib, fordi det førte et Anker ud i en Storm."

„De uforskammede Slyngler! de burde være taknemmelige for, at de ikke i dette Øieblik trave igiennem Ørkenen, surrede til Dromedar-Haler! Havde jeg vidst det, Leach, skulde jeg have læst det Vers to Gange! Men Hr. Monday er et ganske andet Menneske, han vil tage imod Raison. Der er nu Absalons Historie, som er meget interessant; og maaskee kunde Fortællingen om Slaget være passende for et Menneske, der døer efter et Slag; men i det Hele

taget erindrer jeg, at min gode, gamle Fader sagde, at en Synder burde dygtigt rystes i et saadant Øieblik."

„Eftersom Verden er, troer jeg, Hr. Capitain, at Hr. Monday har været en temmelig brav Mand. Da han er Passageer vilde jeg prøve at giøre hans Afgang lidt behagelig, og uden nogen af disse methodistiske Brændinger."

„De kan have Ret, Leach, De kan have Ret. Giør mod Andre, hvad Du vil, at Andre skulle giøre mod Dig, det er dog den gyldne Regel. Men her kommer Hr. John Effingham; saa tænker jeg, at vi kunne gaae ind."

Capitainen tog ikke Feil; thi Hr. Monday havde netop taget en Styrkning, og havde yttret det Ønske at see de to Officerer. Lukaffet var et lille, net, og smukt udarbeidet Værelse, omtrent syv Fod i Firkant. Det var fra først af indrettet med to Køier; men førend John Effingham tog det i Besiddelse, lod han Tømmermanden tage den øverste bort, og Hr. Monday befandt sig nu i den, der før var underst. Her laae han lavere end den, der vartede ham op, og saaledes, at man lettere kunde hiælpe ham. En Lampe med en Skierm for oplyste Lukaffet; ved denne saae Capitainen det ængstelige Udtryk i den Døendes Øie, da han tog Plads ved Siden af Køien.

„Det gior mig Ondt at see Dem i denne Tilstand, Hr. Monday," sagde Skipperen, „og det saa meget mere, som det er en Følge af Deres Tapperhed, da de sloges for at gienerobre mit Skib. Egentligt burde dette Tilfælde have rammet en af Montauks Folk, eller Styrmanden her, eller mig selv, hellere end Dem."

Hr. Monday saae paa den Talende, som om den formeente Trøst havde forfeilet sin Virkning, og Capitainen begyndte at frygte, at det vilde blive ham vanskeligt at meddele Religionens Trøst. For at vinde Tid, stødte han sin Albue mod Styrmandens Side for at give ham et Vink om, at det nu var hans Tour at komme frem med Noget.

„Det kunde have været værre, Hr. Monday," sagde Leach, der forandrede sin Stilling for hvert Ord, som om hans moralske og physiske Kræfter virkede **pari passu**: „det kunde have været meget værre. Jeg saae engang en Mand blive skudt i Underkiæben, og han levede fjorten Dage uden noget Slags Føde!"

Hr. Monday tilkastede Styrmanden et Blik, som om han meente, at det ikke kunde være meget værre.

„Det var et brøit Tilfælde," tilføiede Capitainen; „men, den stakkels Karl havde jo heller ingen Udsigt til at komme sig uden at spise."

„Nei, Hr. Capitain, eller uden at drikke. Han sank ikke en Mundfuld Flydende af noget Slags fra det Øieblik, han blev skudt, og indtil han giorde det sidste Spring, da vi kastede ham overbord."

Der er maaskee Sandhed i det Ordsprog at „Elendighed holder af Selskab," thi Hr. Mondays Øine vendte sig imod Bordet, hvor der endnu stod en Flaske Liqueur, og hvoraf John Effingham kort før havde hiulpet ham til en Mundfuld, i den Overbeviisning, at det var ligegyldigt, hvad han nød. Capitainen forstod Vinket, og da han var af samme Mening om Patientens haabløse Stilling, og desuden meget ønskede at troste ham, skiænkede han et lille Glas fuldt, og lod den Syge drikke det heelt ud. Virkningen var øieblikkelig; thi det synes som om denne falske Ven altid skaffer en øieblikkelig Fornøielse, som en ussel Erstatning for dens varige Ulykker.

„Jeg føler mig ikke saa slet, mine Herrer," svarede den Saarede med en saa kraftig Stemme, at de begge studsede. „Jeg er bedre — meget bedre, og det er mig ret kiært at see Dem, Capitain Truck, jeg har den Ære at drikke paa Deres Sundhed."

Capitainen saae paa Styrmanden, som om han antog, at deres Visit var fire og tyve Timer for tidlig, thi leve, vare Alle overbeviste om, at Hr. Monday ikke kunde.

Men Leach, der stod saaledes, at han bedre kunde iagttage Patientens Ansigtstræk, hviskede til sin Chef, at det kun var et Kattespor, der ikke vilde blive staaende."

„Det er mig en stor Fornøielse at see Dem Begge, mine Herrer," vedblev Hr. Monday, „og behag at hiælpe Dem selv til Noget."

Capitainen forandrede sin Taktik. Da han fandt sin Patient saa stærk og munter, troede han, at denne var mere modtagelig for Trøst, nu, end muligt om en halv Time.

„Vi skulle alle døe, Hr. Monday —"

„— Ja, vi ere kun dødelige Væsner."

„Og selv den Stærkeste og Kiækkeste burde nu og da tænke paa sit Endeligt."

„Det burde man, Hr. Capitain, ja, det er vist. Den Stærkeste og Kiækkeste. Naar troe De, at vi ere hiemme, mine Herrer?"

Capitain Truck forsikkrede siden efter, at „aldrig en Byge var kommen saa uventet over ham, som dette Spørgsmaal." Dog redede han sig behændigt ud af sin Forlegenhed, da Omvendelsessygen tiltog hos ham alt som den Anden syntes mere ligegyldig mod hans Hentydninger."

„Der er en Havn, som vi alle styre efter, min kiære

Hr. Monday," sagde han; og vi burde altid erindre vore Mærker og Varder til den; jeg mener Himlens Havn."

„Ja," tilfoiede Leach, „og den Havn vil tidligt eller sildigt optage os Alle sammen."

Hr. Monday stirrede fra den Ene til den Anden, og en Tilstand, der lignede den, hvorfra Liqueuren havde opvakt ham, begyndte at vende tilbage.

„Troer De, mine Herrer, at det er saa slet med mig?" spurgte han meget heftigt, da han begyndte at blive bange.

Saa slet som det kan være med den, der styrer lige efter en god Havn, og jeg ønsker og haaber, at De maa finde den," svarede Capitainen, der havde besluttet at forfølge sin vundne Fordeel. „Vi frygte, at deres Saar er dødeligt, og Folk blive sieldent længe i denne fordærvede Verden efter det Slags Skader."

„Dersom dette ikke bider paa ham," tænkte Capitainen, „saa overlader jeg ham strax til Hr. Effingham."

Det var alt for tydeligt til at misforstaaes. Den moralske Illusion, som den stærke Drik havde opvakt, var dog begyndt at bortdunste, skiønt den endnu satte hans Puls i Bevægelse, og den sørgelige Sandhed fik atter Overmagten.

„Jeg troer, i Sandhed, at jeg er Døden nær, mine

Hr. John Effingham. Jeg har ingen Tid tilovers, og ønsker at see ham."

Med den Overbeviisning, at han havde giort sin Pligt, reiste Capitainen sig for at kalde paa denne, og, fra dette Øieblik af følte han en stille Tilfredshed over at have skilt sig saa mandigt derved. De, der have lyttet til hans hele Fortælling om Hiemreisen, have vel bemærket, at han bestandigt satte mere Priis paa sin Opførsel i Kahytten, end paa den Hurtighed og Dueligheb, han lagde for Dagen ved at reparere sit Skibs lidte Skade, ved Hielp af det, som han erholdt fra det danske Vrag, eller paa den Diervhed, hvormed han gienerobrede det fra Araberne.

John Effingham kom nu ind i Lukaffet, og Capitainen tilligemed Leach gik bort for at lade ham være ene med Patienten. Ligesom alle høit begavede Mænd, der indsee deres Overlegenhed fremfor deres Medmennesker, følte denne sig mest tilbøielig til at give efter for dem, der mindst vare i Stand til at giøre ham Herredømmet stridigt. Han, der i Almindelighed var sarkastisk og alvorlig, og undertiden frastødende, var nu mild og nedladende. Ved første Blik saae han, at Hr. Mondays Sind var vaagnet til nye Følelser; og, da han vidste, at den forestaaende Død ofte fierner den aandelige Taage, der

have skiult Sielens Kræfter, medens den dyriske Deel af Mennesket var i fuld Kraft, blev han ikke forundret over at see den pludselige Forandring, der var saa tydelig at spore paa den Døendes Aasyn.

„Jeg troer, Hr. Effingham, at jeg har været en stor Synder," begyndte Hr. Monday, der talede i korte og afbrudte Udtryk alt som Indflydelsen af Hjerteskrkningen fordunstede og blev svagere.

„Deri deler De Alles Skiebne," svarede John Effingham. „Vi lære, at intet Menneske, ingen Aand uden Bistand, kan bevirke sin Frelse. Christne søge Hielp hos Frelseren."

„Jeg troer, at jeg forstaaer Dem, men jeg er en Forretningsmand, og har lært, at Bod er den bedste Erstatning for giort Uret."

„Det burde visseligen være den første."

„Ja, det skulde den i Sandhed være, Hr. Effingham. Jeg er kun en Søn af fattige Forældre, og kan have været fristet til at begaae Uret. — Jeg var desuden min Moders eneste Støtte. — Men, Herren vil tilgive det, dersom det var Ondt jeg begik, som jeg nok troer det var. — Jeg vilde vist have drukket mindre og tænkt mere, dersom dette ikke var skeet — maaskee er det endnu ikke for seent."

John Effingham lyttede forundret, men med den

Roligheb og Eftertanke, der var ham egen, til hans Ord. Han indsaae Nødvendigheden, eller i det mindste Nytten af et andet Vidnes Nærværelse. Medens den Talende var udmattet, gik han hen til Døren i Evas Kahyt og anmodede ved Tegn Paul om at følge sig. Da de kom ind i Lukaffet, tog John Effingham venligt Mondays Haand og tilbød ham noget mindre ophidsende Næring end den stærke Drik, men som dog havde den Virkning at oplive ham.

„Jeg forstaaer Dem," vedblev Hr. Monday, idet han saae paa Paul; „det er meget rigtigt; men jeg har kun lidet at sige Dem — Papirerne ville forklare Alt. Disse Nøgler, Hr. Effingham — den øverste Skuffe i Pulkten, og det gamle Saffians Skriin — tag det Alt — dette er Nøglen. Jeg har holdt det Hele samlet, da jeg anede, at der vilde komme en Time — I Ny-York vil De have Tid — det er endnu ikke for seent."

Imedens den Saarede talede med Besværlighed i afbrudte Sætninger, havde John Effingham udført hans Ønske, førend han havde udtalt. Han fandt det røde Skriin, tog Nøglen ud af Ringen, og viste Hr. Monday den; denne smilede og nikkede bifaldende. I Pulkten var der Papir, Lak og Skrivematerialier. John Effingham lagde Skrinet i en solid Convolut, og satte tre Segl for den med sit eget Signet; han bad derefter om Pauls

Uhr, for at gjøre det Samme med dennes Signet. Derpaa skrev han en kort Erklæring, at Indlagte var overgivet til de Tvende, for at undersøge det, til Bedste for Vedkommende, i hvem det monne være, og skrev sit Navn under. Paul gjorde ligesaa, og Papiret blev givet til Hr. Monday, der endnu havde Kræfter til at tilføie sit Navn.

I slige Øieblik pleie Folk at tale Sandhed," sagde John Effingham, „og dette Skriin indeholder maaskee Ting af Vigtighed for forurettede og uskyldige Personer. Verden kiender kun Lidet til den Mangfoldighed af Forbrydelser, der saaledes begaaes. Tag Skrinet, Hr. Powis, og giem det imellem deres øvrige Sager, indtil den Tid kommer, da det skal undersøges."

Efterat Skrinet var overgivet i sikkre Hænder, følte Hr. Monday vistnok megen Lettelse, da Ubetydeligheder ere istand til at formilde den Indskrænkedes Anger. Han sov i over en Time. Paa denne Tid kom Capitain Truck for at spørge om Patientens Befindende; og da han hørte saa gode Efterretninger, gik han til Hvile tilligemed alle dem, der ikke ved Skibets Tieneste forhindredes derfra. Paul kom ogsaa tilbage og tilbød, saavel som de fleste af de andre Herrer, sin Bistand; men John Effingham sendte endog sin egen Tiener bort, og forsikkrede, at han denne

Nat ikke vilde forlade den Syge. Hr. Monday havde aabnet sit Hierte for ham, syntes at være taknemlig for hans Opmærksomhed og hans Nærværelse, og han ansaae det for Pligt, under slige Omstændigheder ikke at forlade et Menneske i Nøden. Der var intet Haab om at kunne gjøre mere, end at lindre den Lidendes Smerter, men dette troede han, og med Rette, at han kunne giøre lige saa godt som nogen Anden.

Døden er skrækkelig, naar den uundgaaeligt og i Nattens Stilhed og Ensomhed nærmer sig, selv for de stærkeste Nerver. John Effingham var begavet med saadanne; men han følte det Særegne i sin Stilling, medens han sad alene i Lukaffet ved Siden af Hr. Monday og lyttede til det rislende Vand, som Skibet skiød fra sig, og til Patientens urolige Aandedrag. — Flere Gange fik han Lyst til at liste sig bort i et Par Minuter og forfriske sig ved lidt Bevægelse i den frie Soluft, men hvergang forgik Lysten ham, naar han saae den Døendes ængstelige Øiekast, der syntes at hænge ved hans Nærværelse, som ved det sidste Haab i Livet. Naar John Effingham lædskede de feberhede Læber, udtalte den Døendes Blik Erkiendtlighed og Tak, og et Par Gange gav han med svag Stemme disse Følelser Luft. Han kunde ikke forlade et saa hielpeløst og af ham afhængigt Væsen; og, endskiønt

han var overbeviist om, at han ikke kunde staae ham bi anderledes end ved sin Nærværelse, følte han dog, at han med endnu langt større Opoffrelse burde bringe den svage Hielp, som han paa denne Maade var istand til at yde.

Under et af den Døendes korte Blund sad John Effingham og saae, hvorledes hans Ansigtstræk fordreiedes og syntes at tilkiendegive Siælens Anstrængelser, idet den vil forlade sin Bolig; han tænkte paa dette menneskelige Væsens Charakteer og Skiebne, hvis Hedenfart til Aandernes Verden han paa en saa egen Maade var bleven opfordret at være Vidne til.

„Hans Herkomst kiender jeg ikke," tænkte John Effingham," undtagen af hans egne tilfældige Udsagn, og efter hans Stilling at domme, kan han neppe have staaet paa noget høit Trin. Han er et af de Mennesker, der synes at leve for de laveste Diemed, som kun næres af Folk med den ringeste Grad af Dannelse, hvis hele Politur egentligt blot bestaaer i Kiendskab til Skik og Brug. Uvidende om alt Andet end et vist Parties staaende Meninger; fuld af Fordom med Hensyn til Alt, hvad der henhører til Religionen, Nationers og Menneskenes Charakteer; underfundig, med en troskyldig Mine; lettroende og intolerant; dristig i at giøre kritiske Bemærkninger, uden et Glimt af Skarpsindighed, eller nogensomhelst anden

Kundskab end den, han har faaet ved Andres Meddelelse; lige saa uskikket til at clasificere, som paastaaelig i Ubetydeligheder; godmodig af Naturen, og dog trættekiær af Lyst til at efterligne; — i hvilken Hensigt kom et sligt Væsen til Verden, for at falde paa denne forunderlige Maade!" John Effingham erindrede Aftenens Samtale, og sagde ved sig selv: „Dersom der existerer slige Forskielligheder med Hensyn til den menneskelige Slægt i Naturen, findes der i moralsk Henseende vistnok lige saa mange forskiellige Slags, selv iblandt den civiliserede Classe. Denne Mand finder i visse Henseender sin Lige i den hverdagsagtige Amerikaner, der er fordybet i Stræben efter Gevinst; og dog, hvor vidt forskiellig er han ikke fra denne i de finere Charakteertræk! Medens denne aldrig under sig selv nogen Ro, Vederqvægelse eller Lindring i sin brændende Higen efter Gevinst, har hiin giort sandselig Nydelse til sit Arbeids stadige Ledsager; medens Amerikaneren sætter sin hele Glæde i Penges Erhvervelse, indbilder denne Engelskmand sig, efter hans Lands Skik, at have lettet sit Arbeide ved fornuftig Nydelse, uagtet han har samme Maal for Øie. Hvori vil deres Endeligt være forskielligt? Fra Amerikaneren vil Sløret maaskee blive revet til Side, naar det er for silde, og Gienstanden for hans jordiske Stræben vil blive Strafferedskabet, idet

han vil blive nødt til at forlade Alt for Gravens mørke Uvished; medens Svirebroderen og Drukkenbolten synker ned i en nødtvungen og rystende Fortrydelse, naar det Dyriske, der hidtil har holdt ham i Live, mister sit Herredømme."

Et Suk fra Hr. Monday, der nu slog sit stirrende Øie op, afbrød disse Betragtninger. Den Syge ønskede en Forfriskning og følte sig styrket.

„Hvad Dag er det i Ugen?" spurgte han med en Engstelse, der forundrede hans menneskekiærlige Vogter.

„Det er, eller, rettere sagt, var Mandag; thi vi ere nu over Midnat."

„Det fornøier mig meget, min Herre."

„Hvorledes kan det være af Vigtighed for Dem i et saadant Øieblik?"

„Der gaaer et Sagn, — jeg troer paa Sagn, — man siger, at jeg blev født en Mandag, og at jeg skal døe en Mandag."

Den Anden gyste ved dette Beviis paa en vedholdende, haardnakket og crass Overtro hos et Menneske, der rimeligviis ikke havde mere end et Par Timer at leve i, og talte til ham om Frelseren, og om hans Forbøn for Menneskene. Dette kunde John Effingham giøre, naar det behøvedes, og tilmed tale med Fynd om disse Gienstande; thi

Faa havde klarere Begreber om denne Prevelses-Tilstand end han selv. Hans svage Side var hans Tro paa hans egen Charakteers Storhed og Styrke, da denne giorde ham utilbøielig for sit Vedkommende til at stole paa nogen Anden end sig selv, netop under Omstændigheder, der vilde bringe Andre til at stole paa Gud alene. Den Døende lyttede opmærksomt til, og Ordene giorde et øieblikkeligt Indtryk.

„Jeg vil nødigt døe, Hr. Effingham," sagde Monday pludseligt, efter en lang Pause.

„Det er Alles Skiebne: naar Øieblikket kommer, bør vi forberede os paa at gaae det imøde."

„Jeg er ingen Kujon."

„I een Henseende veed jeg, at De ikke er det, thi jeg har seet Dem bestaae Deres Prøve. Jeg haaber, at De ikke vil være det i nogen Henseende. De befinder Dem nu i en Tilstand, i hvilken Mandighed ikke vil hielpe Dem; De maa alene stole paa Gud."

„Jeg veed det, — jeg vil see, om jeg kan føle det; men jeg vil nødigt døe."

„Christi Kiærlighed er ubegrændset," sagde John Effingham, der følte sig heftigt angrebet over den Andens haabløse Jammer.

„Jeg veed det — jeg haaber det — jeg vil gierne troe det. Lever Deres Moder, Hr. Effingham?"

„Hun er død for mange Aar siden."

„Er De gift?"

John Effingham gispede efter Veiret, og i dette Øieblik kunde man have antaget ham for den Lidende.

„Nei. Jeg er uden Forældre, Søskende, Kone eller Børn. Mine nærmeste Slægtninge ere her i Skibet."

„Jeg duer ikke meget; men som jeg er, vil min Moder savne mig. Vi kunne blot have een Moder, Hr. Effingham.

„Det er meget sandt. Dersom De har noget Budskab til Deres Moder, Hr. Monday, skal det være mig en stor Fornøielse at opfylde Deres Ønske."

„Tak, Hr. Effingham; jeg veed Intet. Hun har sine Ideer om Religion, og — jeg troer, at det vilde lindre hendes Sorg, naar hun hørte, at jeg fik en christelig Begravelse."

„Stil Dem tilfreds, hvad det angaaer; alt, hvad Omstændighederne ville tillade, skal blive giort."

„Hvad kan det Altsammen hielpe, Hr. Effingham? Jeg vilde ønske, at jeg havde drukket mindre og tænkt mere."

John Effingham kunde ikke sige Noget til en Anger, der var saa nødvendig, skiønt den kom saa seent.

„Jeg frygter for at vi tænke for lidt paa dette Øieblik, naar vi besidde vor Kraft og vort Helbred."

„Desto mere nødvendigt er det, Hr. Monday, at henvende vore Tanker til den guddommelige Forbøn, der alene kan hielpe os, medens der endnu er Tid dertil."

Men Hr. Monday var snarere ængstelig, end angerfuld ved Dødens Nærmelse. Han havde hørdet sine Følelser ved den lange og vedvarende Vane at give efter for sine Tilbøieligheder, og hans Tilstand var som dens, der uventet befinder sig i en paatrængende og overhængende Fare, uden noget synligt Middel til at formindske den eller undflye. Han sukkede dybt og saae sig om, som om han søgte Noget at klynge sig fast til, da det Mod, han havde viist i Tilliden til sin Kraft, nu ikke længere hialp ham. Disse vare kun flygtige Følelser, og hans naturlige Sløvhed fik igien Overhaand.

„Jeg troer ikke," sagde han, stirrende paa John Effingham, „at jeg har været en meget stor Synder."

„Det haaber jeg, at De ikke har været, min gode Ven; dog Ingen af os er saa fri for Dadel, at vi ikke trænge til Guds Hielp for at giøre os skikkede til at træde for hans Aasyn."

„Det er vist, Hr. Effingham — ganske vist. Jeg blev ordentligt døbt og rigtigt confirmeret."

„Disse Handlinger ere kun Løvter, som forlanges opfyldte."

„Af en virkelig Præst og en Biskop; — strenge og værdige Geistlige!"

„Det tvivler jeg ikke paa. England undlader ingen af Religionens Ceremonier. Men det angerfulde Hierte, Hr. Monday, kan sikkert haabe Naade."

„Jeg er angerfuld, Hr. Effingham; jeg fortryder meget, at jeg har syndet."

En halv Times Taushed fulgte; og John Effingham troede i Begyndelsen, at den Syge atter slumrede; men, da han saae nøiere til, bemærkede han, at hans Øine ofte aabnedes og saae ustadigt paa de omgivende Gienstande. Da han ikke vilde afbryde denne tilsyneladende Rolighed, lod han Øieblikkene gaae uforstyrrede hen, indtil Hr. Monday af sig selv begyndte at tale.

„Hr. Effingham — Hr. Effingham," sagde den Døende.

„Jeg er hos Dem, Hr. Monday, og vil ikke gaae bort."

„Gud velsigne Dem, Gud velsigne Dem, De forlader mig ikke!"

„Jeg skal blive. Vær rolig for det, og lad mig vide, hvad De ønsker."

„Hvad jeg ønsker! — At leve!"

„Livet er Guds Gave, og beroer alene paa hans Villie. Bed om Tilgivelse for Deres Synder, og tænk paa den velsignede Frelsers Naade og Kiærlighed."

„Jeg vil prøve derpaa, min Herre. Jeg troer ikke, at jeg har været en saa meget stor Synder.

„Det haaber jeg ikke. Men Gud kan tilgive den Angergivne, ihvor stor hans Brøde end er."

„Ja — det veed jeg — jeg veed det. Dette Tilfælde kom saa uventet. Jeg har været til Altars, Hr. Effingham; ja, min Moder fik mig dertil. Intet blev forsømt."

John Effingham var ofte egensindig og stolt i sin Omgang med Andre, da hans egen Overlegenhed over de fleste af hans Medmennesker, saavel med Hensyn til Grundsætninger som Charakteer, var alt for øiensynlig for ham, der just ikke ofte tænkte paa sine egne Feil; men mod Forsynet var han ærbødig og ydmyg. Han følte sin egen Mangel paa christelige Egenskaber, hvoraf de største snarere havde deres Grund i at lægge Mærke til Andres Svagheder, end i at dvæle ved egne Fortienester. Naar han sammenlignede sig selv med Fuldkommenheden, kunde Ingen være mere ydmyg; men naar Sammenligningen kun strakte sig til hans Omgivelser, gaves der Faa med mere Stolthed, eller Faa, der havde Aarsag til at være det, dersom det i Øvrigt er rigtigt at anstille en saadan

Sammenligning. Han havde ikke vant sig til ofte at holde Bønner, men han skammede sig ikke for at bede; og, naar han bøiede sin Aand paa denne Maade, var det med den Kraft, Tydelighed og Energi, der svarede til hans Charakteer. Han var nu rørt over de svage og almindelige Trøstegrunde, som Hr. Monday søgte at udrage af sin Stilling. Han saae den vildledende og skrækkelige Feil, at sætte Formen over den virkelige Gudsfrygt, der udgior den engelsk-reformeerte Kirkes Politik, men, uliig de fleste af sine Landsmænd, var han hævet over de Overdrivelser i den modsatte Retning, der ofte giøre Ret til Uret, og opflamme med en Sekttilhængers Indbildskhed og Troen paa egen Ufeilbarlighed.

„Jeg vil bede med Dem, Hr. Monday," sagde han, idet han knælede ved Siden af den Døendes Leie: „vi ville i Forening bede om Guds Naade, og han vil indgyde Dem Haab."

Hr. Monday giorde Tegn til, at han gierne samtykkede, og John Effingham bad høit, eller med en Stemme, der var tydelig for den Anden at høre. Bønnen var kort, skiøn og tilmed høitidelig, uden et eneste Udtryk laant fra Bibelen, eller af orthodoxe Gudeliges uforstaaelige Sprog; men det var en inderlig, ligefrem, fattelig og ydmyg Bøn til Gud om Naade for det Væsen,

der nu var i Nød. Et Barn kunde have forstaaet den, paa samme Tid som en Mands Hierte vilde have smeltet ved dens rørende og ydmyge Oprigtighed. Den Almægtige, hvis Aand strækker sig over Alverden, og hvis Naade er lige saa stor som hans Magt, indrømmede vistnok Bønnen, thi Hr. Monday smilede tilfreds, da John Effingham reiste sig.

„Jeg takker Dem — tusind Tak," fremstammede den Døende, og trykkede den Andens Haand. „Dette er bedre end alt det Andet."

Hr. Monday var nu roligere, og flere Timer forløbe under en næsten uafbrudt Taushed. John Effingham var nu overbeviist om, at hans Patient slumrede, og tillod sig et Øieblikks Hvile. Først efter at Dagvagten var kaldet op, forstyrredes han ved en Bevægelse i Lukaffet. Da han troede, at den Syge ønskede nogen Næring, eller Drik til at lædske sine Læber med, tilbød John Effingham begge Dele, men han vilde ikke imod tage Noget. Hr. Monday havde foldet sine Hænder over Brystet, med Fingrene opad, ligesom Malere og Bildhuggere fremstille Helgene, idet de tiltale det høieste Væsen, og hans Læber bevægede sig, men Ordene vare neppe til at høre. John Effingham knælede og lagde sit Øre saa nær til Patienten, at han opfattede Ordene. Den Syge bad den simple,

men skiønne Bøn, der af Christus selv lærtes Menneskene, som et Mynster for alle Bønner.

Saasnart den Anden havde sluttet, gientog John Effingham den samme Bøn høit og med inderlig Følelse, og da han aabnede sine Øine efter denne høitidelige Hyldning, var Hr. Monday død.

Fiortende Capitel.

"Lad mig være alene: — pleier Du at skrive
Dit Navn? eller har Du Dit eget Mærke, som en
ærlig, oprigtig Mand?"

Jack Cade.

Senere hen paa Dagen blev den Dødes Legeme nedsænket i Havet med de Høitideligheder, der vare blevne iagttagne den foregaaende Aften ved Matrosens Begravelse. Disse tvende Ceremonier vare sørgelige Erindringer om de Begivenheder, som de Reisende havde oplevet; og den Tungsindighed, som de opvakte, herskede mange Dage efter i Skibet. Men, da Ingen, som Blodets Baand knyttede til de Efterlevende, var falden; og, da det ikke ligger i Menneskets Natur at sørge for bestandigt, forsvandt denne

Stemning efterhaanden, og efter tre Ugers Forløb havde Dødsfaldene tabt deres Indflydelse, eller mindedes kun nu og da af dem, der anſaae det fornuftigt, undertiden at dvæle ved ſlige høitidelige Tanker.

Capitain Truck havde gienvundet ſit gode Lune; thi, var han end bekymret over de ſæregne Vanſkeligheder og Farer, der vare tilſtødte hans Skib, var han ogſaa ſtolt over Maaden, hvorpaa han havde redet ſig ud af dem. Styrmændene og Folkene havde allerede igien begyndt paa deres ſædvanlige Arbeide og Fornøielſer, da Livets Begivenheder kun giøre korte og overfladiſke Indtryk paa Sind, der ere vante til Modgang og Tab.

Det lod til, at Hr. Dodge var ganſke forglemt den første Uge efter at det var lykkedes at gienvinde Skibets Frihed; thi han var ſaa fornuftig at holde ſig i Baggrunden, i Haab om, at Alt, hvad der vedkom ham, maatte glemmes under Begivenhedernes Afvexling og Interesſe. Efter den Tids Forløb, begyndte han imidlertid atter paa ſine Intriguer, og var ſnart i fuld Virkſomhed med at reiſe en „offentlig Mening," hvorved han haabede ſelv at vinde Berømmelſe for Aandsnærværelſe og Mod. Hvorvidt denne ſkarpſindige Plan vilde lykkes, tilligemed Sagernes Tilſtand i Kahytten, kan erfares af en Samtale, der fandt Sted i Stirritſen, hvor Saunders og

Toast lavede varm Punsch i Anledning af den sidste Løverdag Aften, som Capitain Truck ventede at tilbringe paa Søen. Paa samme Tid samledes langsomt om det store Bord i Kahytten de Faa, der paa Capitainens indstændige Begiæring vilde tage Deel i denne Lystighed, der saa særdeles fremkaldte Erindringen om Hr. Monday.

„Det maa jeg rigtignok sige, Toast," begyndte Hovmesteren, idet han rørte om i Punschen, „at jeg er overmaade fornøiet over at Capitainen har faaet sit gamle Humeur tilbage, og at han husker paa de Høitideligheder og Fester, som det hør og bør sig for Capitainen paa en Paket. Jeg seer ingen Grund til at Passagererne skulde give Slip paa deres naturlige Kost og Ro, fordi et Skib farer med Rødmaster. Hr. Monday havde en god Afgang, siger man, og han havde saa net en Begravelse, som jeg nogensinde har seet paa Søen. Jeg troer neppe, at hans egne Venner kunde have givet ham en mere paalidelig eller gudelig Jordefærd, om han havde været i Land."

„Det er altid Noget, Saunders, at kunne reflektere i Forveien paa den respektable Begravelse, som Ens Venner nyligt har givet Een. Der er en stor Satisfaction i at tænke paa saadan en Begivenhed."

„Dit Sprog kommer sig betydeligt, Toast, det kan

jeg sige Dig; men Du misbruger Ordene undertiden i urette Tid. Vi troe, førend en Ting skeer, og reflektere over den, efterat den er arriveret. Du kunde have troet, at stakkels Hr. Monday vilde døe, efter at han var saaret, og reflekteret over hans Død, efter at han var begravet i Vandet. Jeg er enig med Dig deri, at det er trøstende for os at vide Grændsen for vore Begravelses-Rettigheder. Siden vi tale om Slaget, Toast, skal jeg benytte denne Leilighed til at udtrykke den høie Mening, jeg har om Din gode Opførsel. Jeg var lidt bange, for at Du skulde giøre Capitain Truck nogen Skade under Striden; men, saavidt jeg har erfaret, ved nøie Efterspørgsel, giorde Du ingen Fortred. Man har Fordomme imod os Couleurte, og jeg glæder mig altid, naar jeg træffer En, der hiælper til at tilintetgiøre disse ved sin gode Conduite."

„Jeg hører, at Hr. Dodge heller ikke giorde nogen Skade," svarede Toast. „Jeg saae ham slet ikke fra den Tid, jeg aabnede mine Øine; uagtet jeg neppe nogensinde stirrede saadan rundt om mig som dengang."

Saunders lagde Pegefingeren paa Næsen, og rystede betydningsfuldt med Hovedet.

„Til mig kan Du tale med Tiltro og Mistro, Toast," sagde han, „thi vi ere Venner af samme Farve, foruden

at vi ere Embedsmænd i samme Contoir. Har Hr. Dodge conversert med Dig om Begivenhederne i de to eller tre mærkværdige Dage?"

„Han har ladet sig forstaae med en heel Deel, Saunders, men jeg troer ikke, at Hr. Dodge nogensinde taler rigtigt ud af Posen."

„Har han forlydt sig med at ville have en Beskrivelse over Slaget udgivet af Folkene, og støttet paa Eedserklæringer?"

„Ja, det troer jeg, at han har. I alle Tilfælde har han været meget paa Bakken i den senere Tid, og søgt at overbevise Folkene om, at de gienerobrede Skibet, og at Passagererne kun vare i Veien under Affairen."

„Og ere Folkene saadanne Dogenigter, at de troe ham, Toast?"

„Seer De, Hovmester, det er menneskeligt at tænke godt om sig selv. Jeg siger ikke, at Nogen virkelig troer det; men efter min ringe Mening, Saunders, saa gives der dem her i Skibet, der vilde finde det behageligt at troe det, om de kunde."

„Meget vist, det er ganske naturligt. Det, Du har sagt mig, har taget en mørk Sky bort fra min Forstand, og nu seer jeg klart. Der er Johnson og Briggs og Hewson, tre af de største Skurker i Skibet, de eneste der

vare det mindste tilbageholdende under Kampen; og disse tre Folk have fortalt mig, at Hr. Dodge var den, der bragte Kanonen op paa Kasfen; og at han drev Araberne ud paa Flaaden. Nu maa jeg sige, at Ingen, der havde sine Øine aabne, kunde have seet saa forkeert, medmindre de gjorde det med Villie. Hvad siger Du, pro eller contra, til denne Erklæring, Toast?"

„Jeg protesterer imod den; thi efter min ringe Mening var det Hr. Blunt."

„Det fornøier mig, at vi ere af een Mening. Jeg taler ikke forend det rette Øieblik kommer, og saa skal jeg fremsætte mine Tanker, Toast, uden Modsigelser eller Engstelse; thi hvad der er Sandhed, er ikke Løgn."

„Det glæder mig, at Damerne ere etablerede efter deres Sorg, og at det nu lader til, at de fryde sig ved deres Tilværelse."

Saunders kastede et misundeligt Blik til sin Undergivne, hvis Fremskridt i Dannelse forurolige de hans Overlegenhedsfelelse; men han betvang denne Skinsyge og svarede med Værdighed:

„Det er meget rigtigt, hvad Du siger, Toast, og det gjør Din Skarpsindighed Ære. Det er mig altid en Fornøielse, naar jeg seer, at Du hæver Dine Tanker til høiere Gienstande, til Hæder for Farven."

„Saunders!" raabte Capitainen fra sit Sæde i Lænestolen, der stod ved Enden af Bordet.

„Hr. Capitain!"

„Lader os smage Dine Drikkevarer."

Dette var Signal til at Løverdag Aften tog sin Begyndelse, og Hovmesteren med sin Math fik travlt med at bringe deres Produkt paa Bordet. Ved denne Leilighed havde Damerne roligt, skiont bestemt undskyldt deres Udeblivelse, men den gode Capitains indstændige Anmodninger havde overvundet Herrerne Ulyst, hvilke alle havde lovet at møde, for ikke at synes uvillige til at opfylde hans Ønsker.

„Mine Herrer, dette er rimeligviis den sidste Løverdag Aften, som jeg nogensinde skal have den Ære at tilbringe i Deres gode Selskab," sagde Capitaie Truck, idet han fordeelte Krusene og Glasene saaledes, at han bequemt kunde komme til dem ved given Anledning. „Og jeg føler, at det er en Fornøielse, som jeg ikke gierne vilde give Slip paa. Vi ere nu Vesten for Golphstrømmen, og efter mine Observationer og Beregninger, ikke fem og tyve Mile fra Sandy-Hook, hvilken jeg, med denne milde Sydvest, og vor vestlige Stilling, haaber at vise Dem omtrent Klokken otte i Morgen tidlig. Der er vel giort hurtigere Reiser; men, naar Alt kommer til Alt, have

fyrretyve Dage for Reisen Vester efter, ikke saa stort at betyde, naar man tager i Betragtning, at vi have seet lidt af Afrika, og at vi gaae paa Krykker."

„Vi have Passatvinden at takke for det," bemærkede John Effingham, „der har behandlet os lige saa venligt mod Slutningen af Reisen, som den syntes uvillig til at gjøre os Selskab i Begyndelsen. Det har været en paa Begivenheder riig Maaned, og jeg haaber, at vi alle ville bevare gavnlig Erindring om den, saalænge vi leve."

„Ingen vil bevare mere taknemmelig Erindring om den end jeg, mine Herrer," vedblev Capitainen. „De havde ingen Skyld i at bringe os i Forlegenheden, men den størst mulige Andeel i at bringe os ud af den. Uden den Kyndighed, Klogskab og det Mod, som De alle udviste, maa Gud vide, hvad der var bleven af den stakkels Montauk, og af mit fulde Hierte takker jeg Dem hver især, medens jeg endnu nyder den store Glæde at see Dem om mig, og at drikke paa deres bestandige Sundhed, Held og Lykke."

Passagererne tilkiendegave deres Tak ved Hilsen og Buk, men ingen saa ivrigt og paafaldende som Hr. Dodge. Den brave Capitain var altfor rørt til at bemærke denne lille Uforskammethed; i dette Øieblik kunde han selv have taget Dodge i sine Arme og trykket ham til sit Hierte.

„Kom, mine Herrer," vedblev han; „lader os fylde

Glasſene til Ære for denne Anledning. Gud har os Alle i ſin hellige Varetægt, og vi drive om i Livets Storme, omtrent paa ſamme Maade ſom han lader Vinden blæſe. 'Kiæreſter og Koner!' og, Hr. Effingham, vi ville ikke glemme ſmukke, aandrige, fornuftige og fortryllende Døttre."

Efter dette Exempel paa Skibs-Galanteri begyndte de at drikke verelviis med hverandre. Capitainen, Sir George Templemore, — ſom den foregivne Baron endnu blev kaldt i Kahytten, og ſom han anſaaes for at være af Alle, undtagen dem, der hørte til Evas Selſkab, — og Hr. Dodge toge flittigt til Glasſene, men den Førſte var altfor omhyggelig for ſit Skibs Renomé til at glemme, at han var paa Kyſten af Amerika, i November Maaned. De Øvrige nøde ſparſomt af Punſchen, ſkiønt endogſaa disſe gave lidt efter for Indflydelſen af et muntert Lag, og for førſte Gang ſiden deres Redning hørtes Latter og Lyſtighed i Kahytten, ligeſom tilforn. En Time tilbragt paa denne Maade frembragte igien noget af den Frihed og Ugeneerthed, der er egen for Omgangen i et Skib, efter at Iſen er brudt, og ſelv Hr. Dodge var ikke længere utaalelig. Denne havde, uagtet ſin Opførſel under Kampen, ved Hielp af Forekommenhed og Smiger forſtaaet at holde ſig i den ſaakaldte Barons Gunſt, medens

de Øvrige snarere nærede Medlidenhed end Afsky for hans usle Feighed. Herrerne talte ikke om hans Flugt i det farlige Øieblik, (men Hr. Dodge tilgav aldrig dem, der havde været Øienvidne dertil), thi de ansaae hans Opførsel for Følgen af en medfødt og uovervindelig Svaghed, der giorde ham lige saa beklagelses- som dadelværdig. Opmuntret ved denne Overbærenhed, og ikke istand til at indsee Bevæggrunden, havde han begyndt at haabe, at hans Fraværelse ikke var bleven bemærket under Slagets Tummel, og havde endog drevet sin Uforskammethed saa vidt, at han vilde overbevise Hr. Sharp om, at han virkelig havde været iblandt dem, der gik med den Danskes Storbaad, for at bringe den anden Baad og Flaaden hen til Revet, efter at Skibet var gienerobret. Vel havde han faaet en kold Benægtelse til Svar, men paa saa fiin og tilbageholdende en Maade, at han endnu havde Haab om at overtale de Øvrige til at troe, hvad han paastod, medens han imidlertid giorde Alt, hvad der stod i hans Magt, for at troe det selv. Hans eget Sind var saa forstyrret under Striden, at Hr. Dodge gierne troede, at Andre ei heller havde været skikkede til at lægge saa nøie Mærke til, hvad der skete.

Han sad i disse Tanker, da Capitain Truck, efter at Glassene vare gaaet muntert rundt, anmodede Udgiveren af den „Drivtige Grandsker" om at underholde Selskabet

med nogle flere Uddrag af hans Dagbog. Overtalelse var ikke nedvendig, og Hr. Dodge gik ind i sit Lukaf for at fremlægge de kostbare Manuskripter over hans Jagttagelser og Meninger, med den Overbeviisning, at Alt var forglemt, og at han nu igien skulde til at indtage sin rette Stilling i Skibets selskabelige Forhold. De fire Herrer, der havde bereist de Steder, som han vilde beskrive, belavede sig paa at høre efter, ligesom Verdensmanden vil lytte til en Begynders overfladiske og værdiløse Bemærkninger; dog ventede de sig tillige noget Morskab deraf.

„Jeg foreslaaer, at vi forandrer Skueplabsen til London," sagde Capitainen, „for at en ret og slet Sømand, som jeg, kan bedømme Forfatterens Fortienester, — hvilke jeg ei betvivler ere store; endskiont jeg nu ikke kan sværge paa det med saa fri en Samvittighed, som jeg ønskede."

„Dersom jeg vidste Majoritetens Ønske," svarede Hr. Dodge, idet han lagde Dagbogen ned, og saae sig spørgende om, „vilde jeg med Fornøielse rette mig derefter; thi min Mening er, at Majoriteten altid bør herske. Paris, London, eller Rhinen ere mig lige meget. Jeg har seet mig om overalt, og kan lige saa godt beskrive det ene som det andet Sted."

„Ingen tvivler om det, min gode Ven, men jeg kan

ikke lige saa godt forstaae alle Deres Beskrivelser. Maaskee De selv udtrykker dem lettere og har bedre forstaaet, hvad man har sagt Dem paa Engelsk, end i et fremmed Sprog."

„Hvad det angaaer, troer jeg ikke at denne Omstændighed har forringet mine Bemærkningers Værdi i det ene Tilfælde, eller gavnet dem i det andet, Hr. Capitain. Jeg gior mig til Regel altid at tale Sandhed, naar det er mig muligt; og mere kunne selv de Indfødte i de forskiellige Lande ikke giøre. De have blot at bestemme, mine Herrer, om det skal være England, Frankrig eller Continentet."

„Jeg maa tilstaae, at jeg stemmer for Continentet," sagde John Effingham; „thi det vilde ikke være billigt at indskrænke Hr. Dodges omfattende Aand til en Ø eller til Frankrig alene."

„Nu seer jeg, hvorledes Sagerne forholde sig," udbrød Capitainen; „vi maae lade den Reisende gaae i alle hans Trit, og faae lidt af hvert Slags; altsaa vil Hr. Dodge have den Godhed at tale lidt om Alt paa Himmel og Jord, London og Paris iberegnede."

Efter denne Anmodning giennemløb Journalisten løseligt ogle Blade, derpaa begyndte han:

Ankom til Bruxelles," saaledes udtalte Hr. Dodge dette Navn, „Klokken syv om Aftenen, og tog ind

i det bedste Vertshuus, naturligviis, lige i Centrum af det fornemste Qvarteer. Da vi ikke reiste derfra førend efter Frokost den følgende Morgen, kan Læseren vente sig en Beskrivelse over denne ældgamle Hovedstad. Den ligger paa et Stykke lavt, fladt Land —"

„Saa? Hr. Dodge," afbrød den soi-disant Sir George, „det, troer jeg, maa være en Misforstaaelse. Jeg har været i Brysel, og jeg maa sige, at Staden forekom mig bestemt at ligge heelt paa Siden af en meget brat Høi!"

„De er aldeles i Vildfarelse, min Herre, det forsikrer jeg Dem. Der er ikke mere Bakke i Brysel end paa Dækket af dette Skib. De har havt al for megen Hast, min kiære Sir George; det er Tilfældet med de fleste Reisende; de give sig ikke Tid til nøie Undersøgelse. Englænderne i Særdeleshed, min kiære Sir George, ere gierne lidt overilede; og jeg er vis paa, at de reiste i en firespændig Postvogn, og naar man farer afsted paa den Maade, kan Phantasien meget let skabe en Høi fra een By til den næste. Jeg reiste for største Delen i en voiture, hvor der gaves Tid til at giøre Bemærkninger."

Hr. Dodge loe veltilfreds, thi han følte at han havde Fordelen paa sin Side.

„Jeg troer, at De maa give efter, Sir George

Templemore," sagde John Effingham med et Eftertryk paa Navnet, der bragte hans Venner til at smile; „Brysel ligger bestemt paa en Slette, og den Høi, som De saae, har De formodentligen i Deres Hast taget op med Dem fra Holland. Hr. Dodge profiterede meget af den Maade, han reiste paa; thi da han ankom om Aftenen og ikke forlod Byen førend om Morgenen, havde han hele Natten til at see sig om."

„Det var netop min Mening, Hr. John Effingham; thi jeg giorde det til en Regel at tilbringe en heel Nat i enhver stor By, som jeg kom til."

„Det vil give Deres Meninger dobbelt Værd hos vore Landsmænd, Hr. Dodge, da de meget sieldent give sig halv saa megen Tid, naar de først ere paa Farten. Jeg haaber, at De ikke har forbigaaet Belgiens Bestyrelse; og i Særdeleshed den selskabelige Tilstand i Hovedstaden, som De har seet saa godt?"

„Paa ingen Maade; her ere mine Anmærkninger betræffende disse Gienstande. — Belgien eller Belgierne, som Landet nu kaldes, er et i vor Tid fremsprunget Kongerige, der efter umiskiendelige Tegn er fordømt til snarligt at omstyrtes af Frihedens hæderværdige Principer. Folket er underkuet, som sædvanligt, af haarde Herskere, og blodtørstige Præster. Kongen, der er en bigot Catholik

af det saxiske Huus, nemlig en Søn af dette Lands Konge og Arving til Storbrittaniens Throne, ifølge sin første Kones Ret til samme, opoffrer alle sine Tanker til Mirakler og Helgener. Adelen udgier en særskilt Klasse, der er forfalden til alle Slags Laster! — Om Forladelse, Sir George, men Sandheden maa frem hos os, ellers gjorde man bedre i at tie. — „Alle Slags Laster, og paa andre Maader forraade dette Systems frygtelige Følger!"

„Maa jeg spørge Dem, Hr. Dodge," afbrød John Effingham, „har De ikke omtalt, hvorledes Indbyggerne bede paa den Kiedsommelighed, altid at gaae paa en jevn Overflade?"

„Jeg frygter for, at jeg har undladt det. Min Opmærksomhed var i Særdeleshed henvendt paa den selskabelige Tilstand, endskiønt jeg tydeligt indseer, at de maae blive hierteligt kiede af en evig Flade."

„Jh, nu, Hr. Dodge, de have indrettet en Gade til at gaae op over Taget paa Cathedral Kirken, og de trave op og ned ad denne Gade til alle Tider paa Dagen."

Hr. Dodge saae mistroisk ud; men John Effingham vedligeholdt sin Alvorlighed. Efter en Pause vedblev hiin:

„Brysels Skikke ere en Blanding af det Høitydske og Plattydske, ligesom Sproget. Da Kongen er en Polak, og en Sønnesøn af Kong August af Polen, beskæftiger

han sig ivrigt med at indføre russiske Sæder ved Hoffet; medens hans elskværdige unge Dronning, der fødtes paa Ny-Jersey, medens hendes berømte Fader holdt Skole i Haddenfield, tidligt indaandede de republicanske Ideer, der saa særdeles udmærke Hans Naade, den hæderværdige Louis Philip Orleans, de Franskes nærværende Konge!"

„Jh! Hr. Dodge," sagde Hr. Sharp, „De vil faae alle Historieskrivere paa Nakken, berede til at stiære Halsen over paa Dem af Misundelse."

„Jeg anseer det for min Pligt ikke at bortkaste den gode Leilighed, jeg har havt; og Amerika er et Land, hvor en Udgiver aldrig kan troe at være istand til at bilde sine Læsere Noget ind. Vi give dem Kiendsgierninger, Hr. Sharp; og, om det end ikke er Englændernes Maneer, saa troe vi, at Sandheden er mægtig og vil seire. Endvidere, — Kongeriget Belgierne er omtrent saa stort som den nordestlige Huk af Connecticut, naar dertil lægges een Bye i Rhode-Island; og den hele Befolkning kan omtrent være saa stor som Antallet af vor Stamme af Creek-Indianer, der boe i de fiernere Dele af vor Fristat Georgien!"

„Denne Nøiagtighed er meget overbeviisende," bemærkede Paul; „og den har tillige den Fortieneste, at være af et Øienvidne."

„Nu, mine Herrer, vil jeg vende tilbage med Dem til Paris, hvor jeg blev i hele tre Uger, og om hvis Selskab min Sprogkundskab, naturligviis vil sætte mig i Stand til at give en endnu bedre Underretning."

„De har vel ifinde at overlevere disse Bemærkninger til Trykken, Hr. Dodge?" spurgte Capitainen.

„Jeg vil rimeligviis samle dem, og udvide dem til en Bog; men de ere allerede forelagt Publikum i „den drivtige Grandsker." Jeg kan forsikkre Dem om, mine Herrer, at mine Collegaer have omtalt Brevene særdeles gunstigt, efterhaanden som de kom for Dagens Lys. Maaskee have De Lyst til at høre nogle af deres Meninger?"

Nu aabnede Hr. Dodge en Lommebog, hvorudaf han tog sex til otte smaa Stykker trykt Papir, der bleve omhyggeligt bevarede, skiont de bare tydelige Spor af tidt og ofte at have været benyttede. Idet han aabnede det ene, læste han Følgende:

„Vor Ven Dodge, af den Drivtige Grandsker, belærer sine Læsere og opbygger Verden i Almindelighed med nogle særdeles fortrinlige og satiriske Bemærkninger med Hensyn til Tilstanden i Europa, hvilken Deel af Jorden han nu undersøger med en Virksomhed og Udholdenhed, som den, Columbus udviste, da han vovede sig ud i Atlanter-Havets vide Ørken. Hans Meninger finde vort ubetin-

gode Bifald, da de ere sunde, amerikanske og skarpsindige. Vi troe, at Europæerne omsider ville faae Leilighed til at indsee, at Jonathan ogsaa kan giere træffende Bemærkninger, hvor store Recensenter de end selv ere!" — Dette er udbraget af „Folkets Forsvarer," en Journal, der udgives med megen Klogt af Peleg Pond, Esquire, som er Republikaner med Liv og Siæl, og en dyb Jagttager af Menneskeslægten."

„I Særdeleshed i hans eget Sogn," tilføiede John Effingham sagte. „Maa jeg sperge Dem, om De har flere af disse critiske Smaastykker?"

„I det mindste et Dousin," svarede Forfatteren, der igien begyndte at læse: „Steadfast Dodge, Esquire, Udgiver af den „Drivtige Grandsker," reiser nu i Europa, og oplyser Publikum hiemme med Breve, der ere johnsonske i Stiil og chesterfieldske i Smag og Verdenskundskab, forhøiede ved ægte Nationalitet, Republikanisme og Sandhedskiærlighed. Vi glæde os over at finde i disse hæderlige Bidrag til den amerikanske Literatur, at Steadfast Dodge, Esquire, ikke finder Grund til at misunde den gamle Verdens Beboere noget af deres høit skattede Civilisation; men at han derimod desto tydeligere indseer vor overlegne Stilling med Hensyn til alle andre Lande, for hver Gang han har Leilighed til at sammenligne os med nogen anden Nation. Amerika har kun

frembragt faa Mænd som Dodge; og selv Walter Scott behøvede ikke at skamme sig ved at være Forfatter til nogle af hans Beskrivelser. Vi haabe, at han ret længe maa vedblive at reise."

„I *voiture*," tilføiede John Effingham alvorligt. „De see, mine Herrer, hvor beskedent disse Forfattere fremsætte deres nøie Forhold til den Reisende — 'vor Ven Dodge af den Drivtige Grandsker,' og 'Steadfast Dodge, Esquire,' — en Udtryksmaade, der taler meget for deres gode Smag, og deres dybe Agtelse for Læseren!"

„Vi tale alt'd om hverandre paa den Maade, Hr. John Effingham, det er vor **esprit de corps**."

„Og jeg skulde troe, at der maatte være en **esprit de corps** i Publikum til at sætte sig derimod," bemærkede Paul Blunt.

Denne Yttring var spildt paa Hr. Dodge, der bladede om i en af sine udførligste Beskrivelser over den selskabelige Tilstand i Frankrig, med al taabelig Uvidenheds og provindsial Hovmodigheds Selvtilfredshed. Han udsøgte et Sted, som han foretrak, og nu begyndte denne Menneskenes og Vedtægternes dybe Grandsker, der havde studeret et fremmed Folk, hvis Sprog var aldeles uforstaaeligt for ham, naar det taltes, ved at reise fem Dage i en Diligence, og ved at opholde sig fire Uger i Verts-

huse og Restaurationer, foruden at have besøgt trende Theatre, hvor han ikke forstod et eneste Ord af hvad der blev sagt, at forelægge Tilhørerne Resultaterne af sine Jagttagelser.

„Den selskabelige Tilstand blandt Qvinderne i Frankrig er i Sandhed frygtelig, da den franske Revolution, som almindeligt bekiendt, hverken har levnet dem Anstændighed, Beskedenhed eller national Skionhed. Jeg spadserer hver Aften under Gallerierne af Palais-Royal, hvor jeg tager Plads, og griber enhver Leilighed til at iagttage, hvad der udmærker Damerne af første Rang i Europas Hovedstad. Der er i Særdeleshed en Hertuginde, hvis Ynde og **embonpoint**, jeg maa tilstaae have tiltrukket sig min Beundring. Denne Dame, siger min **laquais de place** mig, bliver undertiden kaldet **la mère du peuple**, paa Grund af hendes Popularitet og Nedladenhed. De unge franske Damer, at domme efter dem, som jeg her har seet, — hvilke maae være af den fornemste Klasse i Staden, da Stedet ligger under Vinduerne paa et af de kongelige Paladser, udmærke sig paa ingen Maade for den Tilbageholdenhed og beskedne Høflighed, der hersker iblandt vore smukke, unge Amerikanerinder; men man maa indrømme, at de udmærke sig ved at gaae uden Besagelse, hvilket, efter min Mening, er en høist

ugvindelig og upassende Mode. Qvinden skabtes ikke til at leve alene, og jeg tør sige, hun skabtes ei heller til at gaae alene. Dog indrømmer jeg, at der er en vis Ynde i den Maade, som disse Damer putte en Haand i hver Forklædelomme, og balancere deres Legemer, idet de bevæge sig som Hertuginder hen ad Gallerierne. Dersom jeg ydmygst turde give min Mening tilkiende, kunde den amerikanske Skionne gjøre noget værre, end at efterligne denne Pariser-Gang; thi som Reisende feler jeg det er min Pligt at fremhæve enhver overlegen Egenskab, som andre Nationer besidder. Jeg maa ogsaa bemærke de almindelige behagelige Manerer, som de fornemme Damer udvise paa deres Spadseretoure i og omkring dette gentile Qvarteer af Paris!"

„De franske Damer bør finde sig smigrede ved denne Opmærksomhed for dem," udbrød Capitainen, idet han fyldte Hr. Dodges Glas. „Videre, i Sandhedens og Skarpsindighedens Navn!"

„Jeg var nylig inviteret til et Bal hos en af de første Familier i Frankrig, der boer i **Rue St, Jacques**, eller Parises **St. James**. Selskabet var udsøgt, og bestod af mange af de første Personer i de Franskes Kongerige. De allerfornemste Manerer saae man her, og Dandsen var mærkelig for dens Ynde og Skiønhed. Den air,

hvormed Damerne vendte deres Hoveder til den ene Side, og bøiede deres Figur, idet de nærmede sig eller trak sig tilbage, var efter den første Stiil ved Terpsichores Hof. De vare alle af de allerførste Familier i Frankrig. Jeg hørte En undskylde, at hun tog saa tidligt bort, da **Madame la Duchesse** ventede hende; og en Anden fortalte, at hun skulde forlade Byen næste Morgen med **Madame la Vicountesse.** Herrerne vare, paa faa Undtagelser nær, i Costüme; Nogle havde himmelblaae, Andre grønne, skarlagens, og Somme mørkeblaae Kioler, Alt efterson Phantasien ledede dem, og alle mere eller mindre broderede i Sømmene; meget liig den, deres hæderværdige Konge bar en Morgen, jeg saae ham tage ud til 'Nully'. Denne Aftenunderholdning var i det Hele den netteste, som jeg nogensinde har overværet, eftersom Herrerne vare nedladende, og uden den mindste Stolthed, og Damerne lutter Gracie!"

„Gracier vilde være mere udtryksfuldt, dersom De vil undskylde, at jeg anbefaler et Ord, Hr. Dodge," bemærkede John Effingham, imedens den Anden standsede for at drage Veiret.

„Jeg har iagttaget, at Folk i de fleste monarchiske Riger ere foragtelige og lave i deres Manerer. Saaledes tage Mandfolkene deres Hatte af, naar de gaae ind

i en Kirke, om end Præsten ikke er tilstede; og selv Drengene tage deres Hatte af, naar de gaae ind i Privates Huse. Det er at begynde Servilitet i en ung Alder. Jeg har endog seet Mænd knæle paa det kolde Steengulv i Kirken paa den foragteligste Maade, og paa anden Viis lagt de Følelser for Dagen, som slaviske Institutioner nødvendigt maae føre med sig."

„Gud hiælpe dem!" udbrød Capitainen, „dersom de begynde saa unge, hvad vil det da ikke blive for et Sæt bukkende og knælende Slyngler, inden de blive Gamle."

„Man maa antage, at Hr. Dodge har udpeget Følgerne i det Exempel om den nysomtalte, foragtelige gamle Mand, der rimeligviis begyndte sin Servilitet med at gaae ind i Huse med Hatten af," sagde John Effingham.

„Ganske rigtigt," svarede Forfatteren. „Jeg anfører disse smaa Nationaltræk, fordi jeg troer, at de vise Forskiellen imellem Nationerne."

„Heraf maa jeg slutte," sagde Hr. Sharp, „at i Deres Deel af Amerika tager Drengen ikke Hatten af, naar han kommer ind i et Huus, og Manden knæler ikke i Guds Huus?"

„Paa ingen Maade, Hr. Sharp. Vore Folk faae tidligt deres Begreber om Mandighed; og hvad den Ting angaaer, at knæle i Kirkerne, saa have vi nogle overtroiske

Sekter — jeg nævner ingen; men, i det Hele taget, kan ingen Nation behandle Guds Huus mere fornuftigt, end vi gjøre i Amerika."

„Det svarer jeg for," tilføiede John Effingham; „thi den sidste Gang jeg var hiemme, var jeg til en Concert i en af dem, hvor en Kunstner af særdeles nasal Fortieneste opvartede Selskabet med det saavel med Hensyn til Musik som Følelse, beundringsværdige Stykke: Fire og tyve Spillemænd, og alle udi Rad!"

„Det er jeg fuldkommen overbeviist om," udbrød Hr. Dodge, oppustet af National-Stolthed; og følte sig imidlertid lige saa fri og uafhængig, som om han var i et Vertshuus. „O! Overtro er aldeles udryddet i Amerika! Men jeg har nogle faa Bemærkninger med Hensyn til Kirken i England blandt mine Jagttagelser: maaskee kunde De have Lyst til at høre dem?"

„Ja, gjør mig den Tieneste at læse dem," sagde den den sande Sir George Templemore, lidt heftigt.

„Men nu frabeder jeg mig al Skaansel," tilføiede den falske Sir George, og truede med Fingeren.

Hr. Dodge lagde ikke Mærke til, hvad de sagde, men bladede om til han fandt Stedet, og begyndte at læse høit, med sin sædvanlige Selvtilfredshed og Salvelse.

„Idag deeltog jeg i den offentlige Gudsdyrkelse i

St. — Kirken. Menigheden bestod af mange af de første Folk i England, iblandt Andre Sir Salomon Snore, der tidligere var Borgermester i London, og som er en Mand, der nyder den største Anseelse i Riget, og den berømte Hr. Shilling, af Firmaet: „Pound, Shilling og Pence." Der var rigtignok en vis behagelig Tone, som hersker i den høiere Cirkel, iblandt Menigheden, men lidt vel megen Billed-Tilbedelse. Sir Salomon og Hr. Shilling bleve begge modtagne med en meget passende Udmærkelse, naar man betænker deres ophøiede Rang; men Knælingen og Sangen mishagede mig høiligt."

„Sir Salomon og den anden Herre, De omtaler, vare maaskee lidt pengestolte," bemærkede Hr. Sharp, „og det berøvede dem deres naturlige Ynde."

„Jeg misbilliger al Knælen, i Almindelighed, mine Herrer. Dersom vi knæle for Een, komme vi snart til at knæle for en Anden, og Ingen kan sige, hvor og hvornaar det vil faae en Ende. Den udelukkende Skik, som Menigheden følger, at sætte sig i Stole, med Gardiner og Skillevægge, der ofte ere saa høie, at man neppe kan see sin Nabo, er et saa egennyttigt System, at det ikke længe vil taales i Amerika."

„Har Folk ikke Kirkestole i Amerika?" spurgte Hr. Sharp.

„Ofte," svarede John Effingham; „altid undtagen netop i saadan enkelte Dele af Landet, hvor det ansees for individuelt, og imod de offentlige Rettigheder, at have det saa meget bedre end sin Nabo, som at eie nogensomhelst Ting, hvortil det Offentlige ikke har bedre Ret end Eieren."

„Og kan ikke Besidderen af en Stol hænge et Gardin om den, for at være for sig selv under den offentlige Gudsdyrkelse?"

„I alle disse Henseender ere Amerika og England hinandens Antipoder. Jeg er overbeviist om, at De er kommen iblandt os med den Tro, at vor Frihed er saa overdreven, at man kan læse en Avis for sig selv?"

„Ja, det tilstaaer jeg," svarede Hr. Sharp smilende.

„Vi ville lære ham bedre Besked, Hr. Dodge, førend han slipper fra os. Nei, min Herre, De har meget indskrænkede Begreber om Frihed, hører jeg. Hos os afgiøres Alting af Majoriteten. Vi spise, naar Majoriteten spiser; drikke, naar Majoriteten drikker; sove, naar Majoriteten sover; bede, naar Majoriteten beder. Langt fra at begrave os i dybe Kirkestole med Omhæng, have vi derimod hævet Gulvene amphitheatralsk, saaledes at Alle kunne sees; vi have bortraget Siderne af Stolene, der ere omgiorte til frie og lige Sæder, og vi have ned-

revet Siderne af Prædikestolen, saa at vi kunne see Præsten; men jeg hører, at der virkeligt er et Forslag paa Bane om at lade Menigheden sidde paa Prædikestolen og Præsten i Pulpituret, for at vise denne, at han ikke er bedre end alle Andre. Dette vilde være en herlig Indretning, Hr. Dodge, for de 'Fire og tyve Spillemænd og alle udi Rad.'"

Udgiveren af den Drivtige Gransker begyndte at fatte lidt Mistanke til John Effingham, og greb Leiligheden til at fortsætte sin Læsning, uagtet han derved udsatte sig end mere for den Angribendes Ild.

„I Morges," vedblev Hr. Dodge, „gik jeg ind i Kaffestuen i Vertshuset: 'Ildskuffe og Ildtang,' for at læse Morgenbladet; og, da jeg sad mig ved Siden af en Herre, der læste 'Times,' og trak Bladene hen til mig, saaledes at jeg bequemt kunde læse, spørger Manden mig paa en uforskammet og arrogant Maade, 'Hvad Fanden der gik af mig? Dette Træk i Engelskmandens Charakteer har sin Grund i Regieringsformen, under hvilken Folk komme til den Tro, at Frihed er for Personer i Stedet for Majoriteter."

„De indseer vel, Hr. Sharp," sagde John Effingham, „hvor meget bedre en Fremmed er istand til at udpege Manglerne ved Nationens Charakteer end en

Indfødt. Jeg er overbeviist om, at De har hidtil anseet personlig Frihed for Frihed."

„Jeg frygter rigtignok for, at jeg har begaaet den Feil. Men, hav den Godhed at gaae videre, Hr. Dodge."

Udgiveren samtykkede og vedblev: — „Intet har forundret mig mere end Engelskmændenes simple Smag for Navne. Saasom dette Vertshuus der i Amerika vilde hedde 'Ørnen,' eller 'Orientalske Hotel,' eller 'Angel-Saxisk demokratiske Kaffehuus,' eller et andet ædelt og værdigt Navn, kaldes: 'Ildskuffe og Ildtang.' Et Vertshuus, der meget passende kunde kaldes 'Fredenshall,' kaldes vulgairt 'Dolleys Stegekjælder!"

Alle Herrerne, Hr. Sharp ikke undtagen, viste deres Foragt for hans simple Snak. De Fleste begyndte nu at kiede sig med hans pralende Uvidenhed og provindsialske Pobelagtighed, og forlode snart Bordet; men Capitain Truck sendte Bud efter Styrmand Leach, og disse to Værdige tilligemed Hr. Dodge og den falske Baron forbleve endnu en Time samlede, hvorpaa Alle gik hver til sit Lukaf.

Femtende Capitel.

Jeg vil møde Dig ved Philippi.

Shakspeare.

Lykkelig er den, der kommer til Kysten ved Ny-York, med sydlig Vind, i November Maaned. Der gives to Slags Veierlig, under hvilke den Fremmede faaer det ugunstigste Begreb om Climatet, der er blevet saa ofte og saa uretfærdigt lastet, men disse tvende Slags retfærdiggiere alt det Onde, der er blevet sagt derom. Det ene er en brændende Sommerdag, og det anden en Efteraarsdag, naar den tørre Nordenvind trænger igiennem Marv og Been.

Passagererne i Montauk undgik begge disse Onder, og nærmede sig nu Kysten med en mild sydvestlig Vind, og en Himmel, overtrukket med lette Skyer. Skibet havde arbeidet om Natten, og da Selskabet samledes paa Dækket om Morgenen, fortalte Capitain Truck, at de om en Time skulde faae det længe forønskede Land at see. Da Paketten løb med ni Miles Fart for Boven- og Bramkæseil, og da den var til Luvart af Havnen, var dette et Løvte, som det gode Skib syntes at vilde lade gaae i Opfyldelse.

„Toast!" raabte Capitainen, der blev sin gamle Vane tro, som om Intet var skeet, „bring mig en Glød; og

Du, Mester Saunders, see vel til Frokosten idag. Staaer Vinden sex Timer til, skal jeg have den Sorg at skilles fra dette gode Selskab, og Du den sørgelige Overbeviisning, at Du aldrig oftere vil komme til at dække op for det. Det er et Øieblik, hvor man kan blive høitideligt stemt, og dog har jeg aldrig kiendt en Hovmester, der ikke begyndte at grine, naar han kom i Nærheden af Havn."

„Jeg troer, at det sædvanligviis er et glædeligt Øieblik for Enhver, Capitain Truck," sagde Eva, „og i Særdeleshed burde vi være inderligt taknemmelige."

„Sandt nok, min kiære Frøken; og dog troer jeg, at Saunders Glæde har en ganske anden Grund. — Er der ikke varskoet for Land endnu fra Veiret, Styrmand? Ny-Jerseys Sand burde man allerede have faaet i Sigte."

„Vi have seet Landtaagen fra Dagbrækningen, men ikke selve Landet."

„Saa har jeg, ligesom gamle Columbus, vundet Krandsen, Land, hoy!"

Styrmændene og Folkene loe, og saae forefter, de nikkede til hverandre, og Ordet, „Land," gik fra Mund til Mund, med den Ligegyldighed, hvormed Søfolk betragte det efter en kort Reise. Modsat var det med de Øvrige. De samledes i Klynger, og bestræbte sig for at faae et

Glimt af den forønskede Kyst, uagtet Ingen uden Paul kunde see den.

„Vi maae anraabe Dem om Hiælp," sagde Eva, der nu sieldent tiltalede den smukke unge Sømand, uden at Rødmen udbredte sig over hendes skiønne Ansigt; „thi vi ere alle saa ubehændige, at Ingen af os kunne see det, vi saa gierne vilde."

„Vil De være saa god at see over denne Ankerstok," sagde Paul, fornøiet over at have en Undskyldning for at stille sig nær ved Eva; „og da vil De opdage en Gienstand paa Vandet."

„Ja, det seer jeg," sagde Eva, „men er det ikke et Skib?"

„Jo, det er; men seer De ikke, lidt til Høire af Skibet, en taaget Gienstand, der hæver sig noget over Søen?"

„Skyen, mener De, — en dunkel, utydelig, mørk Taagemasse?"

„Saaledes forekommer det maaskee Dem, men for mig seer det ud som Land. Det er den bratte Pynt af Navesinks berømte Høiland. Ved at lægge Mærke til det i en halv Time, vil De efterhaanden see dets Skikkelse og Overflade blive tydeligere."

Fornøiet viste Eva Mademoiselle Viefville og sin Fader, hvor det var, og henved en Time holdt de fleste

af Passagererne det bestandigt i Sigte. Som Paul havde forudsagt, blev det Blaa mørkere, Underkanten forenede sig med Vandet, og det ophørte nu aldeles at ligne en Sky. Tyve Minutter efter kom Toppene og Kanterne af Høiene til Syne, og Træer sprang frem af Siderne. Tilsidst saae man to Tvillinge Fyrtaarne paa Spidsen af Bierget.

Men Montauk holdt skions ud fra disse Heilande, og styrede imod en lang, lav Sandpynt, der laae adskillige Mile nordligere. Halvtredsindstyve smaa Seilere løbe ind eller ud af Passet, og hines høie smalle Seil lignede lige saa mange Kirketaarne paa Lombardiets Sletter. De vare Kystfarere, der stode imod deres forskiellige Havne. To eller tre udgaaende Skibe vare iblandt dem, holdende deres Courser i Directionen af China, det Stille-Hav, eller Europa.

Omtrent Klokken ni passerede Montauk et stort Skib, der laae bidevind, med Alt til, 'hvad trække kunde,' og kastede Vandet i Veiret for Bougen. Lidt efter kom Capitain Truck, hvis Opmærksomhed for de omgivende Gienstande havde været afbrudt ved at tage vare paa sit eget Skib, hen til de forsamlede Passagerer, og indlod sig igien i Samtalen.

„See, nu ere vi her, min kiære Miss Effingham,"

udbrød han, „knap fem Mile fra Sandy-Hook, der ligger hist, under vor læ Boug; saa net en Direction som Nogen kan ønske sig. Denne slanke Skonnert, der seer saa hungrig ud, nærmere Land, er en Rapport-Baad; og, saasnart den er færdig med Briggen nær ved den, vil den giøre Jagt paa os, og da ville vi faae en god Leilighed til at blive af med alle vore Logne. Den lille Krabat i Læ, der krydser op til os, er Lodsen; og naar han kommer, ophører mine Forretninger, og saa vil jeg ikke have stort andet at bestille end at kiøre Saunders og Toast i Vinden, og fede Grisene."

„Og hvem er den Kavaleer forude for os, med Store-Mærseil bak, Underseilene opgivne, og Roret i Læ?" spurgte Paul.

„En pæn Mand, der har glemt sine Knæspænder, og har sendt et Fartøi til Byen for at søge dem op," svarede Capitainen ligegyldigt, medens han stillede sin Kikkert paa Mærke, og hævede den imod det omtalte Skib. Længe og roligt betragtede han det, og to Gange lod han Kikkerten synke for at tørre Fugtigheden af sit Øie. Endeligen udbrød han til Alles Forbauselse:

„Klar ved Nedhalerne af alle Læseilene, og til at holde af til Øst. Muntert, Gutter! Levende! Saasandt jeg er Synder, det er den evindelige Skummer!"

Paul lagde sin Haand paa Capitain Trucks Arm, og standsede ham, idet denne vilde løbe forud, i den Hensigt at hiælpe og opmuntre Folkene.

„De glemmer, at vi hverken have Rundholter eller Seil, der due til Jagt," sagde den unge Mand. „Staae vi ud til Søes, over hvilkensomhelst Boug, vil Corvetten nu være os overlegen, og undskyld mig, at jeg raader Dem til at tage en anden Beslutning."

Capitainen havde lært at agte Pauls Mening, og optog denne Indvending venligt.

„Hvad kunne vi gjøre andet, end enten at løbe lige i Løvens Gab," spurgte han, „eller at holde af, og staae Øster i?"

„Der gives to Alternativer. Vi kunne muligt passere ubemærket forbi, da Skibet er saa forandret; eller vi kunne drive til over denne Boug, og staae ind paa grundt Vand."

„Han stikker ikke dybere end vi, Hr. Blunt, og vil følge os. Der er ingen Havn undtagen Egg-Harbour, og jeg vilde skamme mig for at løbe derind med et Skib af en saadan Størrelse; hvorimod, naar vi staae Øster, og klare Montauk, der for Navnets Skyld burde give os Ly, kunde jeg naae Sundet, eller Ny-London, naar det

kniber, og forlange Sweepstakes, da jeg saa har vundet Væddeløbet."

„Det vil være umuligt, Capitain Truck, undskyld, at jeg siger Dem imod. Plat for Veiret, kunne vi ikke undslippe, thi Landet vilde om et Par Timer være os i Veien; ere vi kiendte, er det umuligt at komme ind ved Sandy-Hook for Corvetten, og, ved en Jagt paa et hundrede og tyve Mile vilde vi blive indhentede."

„Jeg frygter for, at De har Ret, min kiære Ven, Læseilene ere nu nede, og jeg vil drive op imod Hollandene, og ankre der, hvis det behøves. Vi kunne da give den Karl dygtigt af Vattel; thi jeg tvivler paa, at han tør lægge Beslag paa os, saalænge vi have et Anker i god amerikansk Grund."

„Hvor nær Land tør De gaae?"

„Knap en Miil forenfor os; men for at komme forbi Hooken maa man gaae over Barren fire til fem Mile derfra."

„Dette sidste er uheldigt; men for Alting saae Skibet ind under Land, saa nær, at der ingen Tvivl er om, at vi ere i amerikansk Farvand."

„Vi ville see, hvad han kan giøre, lad ham komme. Efterat være undsluppen Araberne, skulde da Fanden staae i det, om vi ikke kunde klare John Bull fra os!

Om Forladelse, Hr. Sharp, men dette er et Spørgsmaal, der maa afgiøres med en Omstændelighed, der ikke giver Regierings-Forretninger Noget efter."

For-Rærne bleve nu skiærpede, og Skibet blev dreiet til Vinden, saaledes at det stevnede ind lidet nordenfor Badehusene paa Long-Branch. Dersom de ikke saaledes pludseligt havde forandret Cours, vilde Montauk være løben ret ned imod Corvetten, og maaskee have passeret den ubemærket, paa Grund af det forandrede Udseende, det danske Skibs Rundholter havde givet den. Saalænge den vedblev at stevne lige ned imod den, vilde ikke en Siæl ombord i Skummeren have næret mindste Mistanke, men nu, da den teede sig saa besynderligt, og lod sin Bredside see, blev den øieblikkeligt kiendt. Corvettens Storraa blev brast om, og Seilene fyldtes over samme Boug som Paketten styrede. De tvende Skibe vare omtrent ti Mile fra Landet, Skummeren lidt forud, men fulde tre Mile i Læ. Snart efter vendte den og stod imod Land. Dette bragte Skibene næsten tvers for hinanden, Corvetten en Miil, eller lidt over, ret i Læ, og nu omtrent sex Mile fra Kysten. Corvettens store Overlegenhed i Seilads blev snart øiensynlig for Enhver i begge Skibene; thi den løb, som det syntes, to Fod for hver Fod, Paketten avancerede.

Grunden til dette for Capitain Truck saa uventede

Mode var ganske simpel. Da Stormen lagde sig, dreiede Corvetten, der ikke havde lidt nogen Skade, til Vinden langs Africas Kyst, holdende saa nær muligt i den Cours, som man formodede, at Pakketten havde taget; og, da det ikke lykkedes at træffe den Jagede, havde den holdt af til Ny-York. Ved Ankomsten til Sandy-Hook tog den Lods, og spurgte om Montauk var kommen. Af Lodsen erfarede den, at man endnu ikke havde seet det Skib, den søgte, og der blev sendt en Officier til Byen for at underhandle med den engelske Consul. Da denne Officier kom tilbage, stod Corvetten ud fra Land, og begyndte at holde krydsende i nogen Afstand. Den havde nu været saaledes beskæftiget i en Uge, medens den hver Morgen løb tæt ind og flakkede omkring ved Barren indtil Aften, da den tilsatte Seil for at naae en sikker Afstand fra Land. Da de først saae den fra Montauk, laae den bi, for at indtage Provisioner, der vare sendte fra Byen, og for at holde Communication med en Rapport-Baad.

Passagererne i Montauk havde netop fuldendt deres Frokost, da Styrmanden meldte, at Dybden aftog stærkt, og at det om et Par Minutter vilde være nødvendigt at forandre Cours, eller at ankre. Da de kom op paa Dækket, saae Capitainen saavelsom de Øvrige, at

Landet laae mindre end en Miil forenfor dem, og Corvetten omtrent halvt saa langt borte i Læ, og næsten tværs.

„Det er en dristig Karl," udbrød Capitainen, „eller ogsaa har han en Sandy-Hook Lods ombord."

„Det har han efter al Sandsynlighed," sagde Paul: „han vil neppe være her i denne Tieneste, og forsømme en saa simpel Forsigtighedsregel."

„Jeg skulde troe, at dette vilde tilfredsstille Vattel, Hr. Blunt," svarede Capitain Truck, idet Manden i Stor-Røstet sang ud: „tre og en halv!" — „Heelt op med Roret, og bras fiirkant, Styrmand."

„Nu ville vi snart faae at vide, hvad Vattel duer til," sagde John Effingham, „da Spørgsmaalet maa være afgiort om ti Minutter."

Skummeren lagde Roret ned, og vendte graciøst, igiennem Vinden, Syd over. Saasnart Montauk, der nu leb langs med Landet, paa omtrent fire Favne Vand, eftersom Seen var saa rolig som en Park, var tværs, holdt Corvetten rundt, og begyndte at nærme sig den Jagede, holdende efter dens østlige eller ydre Laaring.

„Vare vi en Fiende, og en passende Modstander for Corvetten," sagde Paul, „vilde det smule Vande og denne korte Afstand snart give et Udslag."

„Capitainen staaer i Falderebet og tager Maal af

os," bemærkede Truck: „her er Kikkerten; vil De see paa hans Ansigt, og sige mig om De troer, at han er af det Slags, der vil bryde sig om de almindelige Love. See til at Ankeret er klart, Leach, thi jeg vil stoppe op med Alting i Top, dersom denne Fyr har i Sinde at give os et Exempel paa John Bulls gamle Kneb her paa vor Kyst. Hvad siger De om ham, Hr. Blunt?"

Paul svarede ikke, men lagde Kikkerten fra sig, og gik hurtigt frem og tilbage paa Dækket, tilsyneladende meget urolig. Alle saae denne pludselige Forandring, men Ingen tillod sig at giore noget Spørgsmaal eller Bemærkninger dersangaaende. Imidlertid kom Orlogsmanden hurtigt nærmere, og efter nogle faa Minutters Forløb var dens Bagbords Fokkeraa-Nok ikke tyve Fod fra Montauks styrbords Storraa-Nok, imedens de to Skibe løbe i paralelle Linier. Corvetten biergede nu Fokken, og lod Bramseilene løbe paa Rand, men ikke mindste Lyd hortes i den.

„Giv mig Raaberen," sagde Capitain Truck, idet han gik hen til Relingen; „denne Gentleman lader til at ville tale med os."

Den engelske Capitain, der var let at kiende paa sine to Epauletter, holdt ligeledes en Raaber i Haanden; men ingen af dem giorde Brug af dette Instrument, da Afstanden var kort nok for den naturlige Stemme.

„Jeg formoder," begyndte Søofficieren, „at jeg har den Fornøielse at see Capitain Truck, i London-Paketten Montauk?"

„Jeg er overbeviist om, at han har mit Navn ved Siden af John Doe og Richard Roe," mumlede Capitain Truck, „og saa nøiagtigt bogstaveret, som om det kunde være i en Abc. — Ja, vel, jeg er Capitain Truck, og dette er Montauk. Maa jeg spørge om Deres Skibs og Deres eget Navn, Hr. Capitain?"

„Dette er Hans brittiske Majestæts Corvet, Skummeren, Capitain Ducie."

„Capitain Ducie!" udbrød Hr. Sharp. „Jeg syntes nok, at jeg kiendte Stemmen; jeg er nøie bekiendt med ham."

„Hvad siger han om Vattel?" spurgte Truck begiærligt.

„Hvad det angaaer, maa De henvende Dem til ham selv."

„Det lader til, at De har lidt i Stormen," vedblev Capitain Ducie, hvis Smil var kiendeligt, idet han saaledes tiltalte ham som en gammel Bekiendt. „Det gik os bedre, thi jeg troer ikke, at vi mistede et Kabelgarn."

„Skibet stampede hver en Pind ud af sig," svarede Capitain Truck, „og har giort os den Uleilighed at takkle det til igien."

„Og det lader til at være lykkedes fortrinligt. Deres Rundholter og Seil ere lidt for smaa, men Alting staaer som et Kirketaarn."

„Aa, ja; siden vi have faaet vore nye Klæder paa, skamme vi os ikke for at blive seet."

„Maa jeg spørge, om De har været i Havn for at gjøre alt dette?"

„Nei, Hr. Capitain; fisket det op langs Kysten."

Capitain Ducie troede, at man vilde gjøre sig lystig paa hans Bekostning; derfor blev hans Væsen koldere, skjønt Stemmen vedblev at bevare sit høflige Udtryk.

„Jeg vilde meget gierne have en privat Samtale med Dem, om en temmelig vigtig Sag, og jeg beklager, at jeg ikke var i Stand til at faae Dem i Tale den Aften, De forlod Portsmouth. Jeg veed meget vel, at De er i Deres eget Farvand, og jeg vilde særdeles ugierne holde Deres Passagerer tilbage, nu, da de ere saa nær ved deres Havn; men jeg vil anse det for en stor Høflighed, om De vil tillade mig at gaae ombord til Dem i et Par Minuter."

„Med største Fornøielse," raabte Capitain Truck, „dersom De vil give mig Plads, vil jeg brase bak Agter, men jeg ønsker at staae ud fra Land. — Denne Mand forstaaer Vattel, og han vil ikke gjøre os nogen Uleilighed. — Klar

ved Ankeret, Leach, gode Ord ere ikke altid saa gode som rede Penge;' men, det er jo en Gentleman; — og, Saunders! sæt en Flaske af den gamle Madeira paa Bordet i Kahytten."

Capitain Ducie gik nu ned af Vantet, hvor han havde staaet; Corvetten luvede op mod Osten, for at give Paketten Plads, og dreiede til med Forre-Mærsseil bak. Montauk fulgte den og lagde sig i Læ af den. Et af Laarings Fartøierne blev firet i Vandet og fem Minuter efter bleve Aarerne lagte ind ved Pakettens Læ Faldereb, hvorpaa Corvet-Chefen steg over Siden, ledsaget af en middelaldrende Mand i civile Klæder, og en tyk Cadet med rødmussede Kinder.

Ingen kunde anse Capitain Ducie for andet end en Gentleman. Han var smuk, velskabt, og omtrent fem og tyve Aar gammel. Den Maade, hvorpaa han hilste Eva, hvis Skiønhed og Væsen øieblikkeligt faldt ham i Øinene, vilde have passet sig til det fornemste Selskab; men han var altfor meget Militair til at vise nogen videre Opmærksomhed, førend han havde hilst paa Capitain Truck, og modtaget dennes Gienhilsen. Derpaa henvendte han sig til Damerne og Hr. Effingham, og gientog sine Complimenter.

„Jeg frygter for at min Pligt," sagde han, „har ladet mig være det uvilkaarlige Redskab til at forlænge Deres

Hiemreise; thi jeg troer, at der gives faa Damer, som have Havet saa kiært, at de letteligen tilgive dem, der forlænge dets Ubehageligheder."

„Vi ere gamle Reisende, og vide, at Pligt og Tieneste gaae for Alt," svarede Hr. Effingham høfligt.

„Det er vidst," tilføiede Capitain Truck; „og jeg har aldrig havt den Lykke at bringe et behageligere Sæt Passagerer med mig tilforn. Hr. Effingham; Capitain Ducie; — Hr. Capitain Ducie, Hr. Effingham; — Hr. John Effingham, Mam'sell Viefville," her bestræbte han sig for at udtale Ordet paa samme Maade som Eva; — „Hr. Dodge, Hr. Capitain Ducie; Hr. Capitain Ducie, Hr. Dodge."

Capitain Ducie og alle de Andre, undtagen Hr. Dodge, smilede, medens de gienstidigen hilste paa hinanden; men denne, der troede sig berettiget til en formelig Introduction hos Enhver, han traf sammen med, og til at kiende hvem han havde seet, hvad enten han var introduceret eller ikke, traadte hurtigt frem og trykkede Hr. Ducies Haand meget hierteligt.

Capitain Truck vendte sig om for at finde flere til at presentere; Hr. Sharp stod ved Spillet, og Paul havde trukket sig tilbage til Ruffet.

„Det er mig en stor Fornøielse at see Dem ombord

hos mig," sagde Capitain Truck, idet han førte den Anden hen imod Spillet; „og det gior mig særdeles Ondt, at jeg ikke havde den Ære at træffe Dem i England. Hr. Capitain Ducie, Hr. Sharp; Hr. —"

„George Templemore!" udbrød Søofficieren, og saae fra den Ene til den Anden.

„Charles Ducie!" udbrød den soi-disant Hr. Sharp.

„Nu seer jeg Enden paa mit Haab, og vi have været paa falsk Spor hele Tiden."

„Maaskee tager Du Feil, Ducie, forklar Dig."

„De maae have bemærket mine Bestræbelser efter at faae Dem i Tale, fra det Øieblik De seilede?"

„At faae os i Tale!" udbrød Capitain Truck. „Ja, vi have seet, at De vilde tale med os."

„Det var fordi man havde ladet mig vide at En, der kaldte sig Sir George Templemore, en Bedrager, havde taget Passage med dette Skib; og her finder jeg, at vi ere blevne narrede derved, at den sande Sir George Templemore har behaget at gaae denne Vei i Stedet for at tage med Liverpool Paketten. Det kunne vi takke Dine forbandede moderne Nykker for, Templemore; man veed aldrig om Morgenen, om Du inden Aften har i Sinde at skyde Dig eller gifte Dig."

„Og er denne Herre, Sir George Templemore?"

„Det svarer jeg for, eftersom jeg har kiendt ham saa længe, jeg har levet."

„Og vi vide, at det er sandt, og have vidst det fra den Dag, vi seilede," tilføiede Hr. Effingham.

Capitain Truck var vant til at have Passagerer med falske Navne, men aldrig var han før bleven saaledes overrasket.

„Og maa jeg spørge, Sir, er De Medlem af Parlamentet?"

„Jeg har den Ære."

„Og Templemore Hall er Deres Eiendom, og De er kommen ud for at see til Sagerne i Canada?"

„Jeg er Eier af Templemore Hall, og haaber at see Canada, førend jeg vender tilbage.

„Og De," sagde han til Capitain Ducie, „seilede efter en anden Sir George Templemore — en falsk?"

„Det udgior en Deel af min Tieneste," svarede Capitain Ducie smilende.

„Ellers ikke Noget? — Er det vist, at det er det Hele?"

„Jeg tilstaaer at have endnu en Forretning," svarede den anden, der neppe vidste, hvorledes han skulde optage Capitain Trucks Spørgsmaal; „men den nærværende Sag haaber jeg vil være nok for Øieblikket."

„Jeg maa tale oprigtigt. Jeg vil ikke vise Dem nogen Mangel paa Respekt; men jeg er i amerikansk Farvand, og det skulde giøre mig Ondt, om jeg blev nødt til at kaste mig under Vattels Beskyttelse."

„Lad mig mægle imellem Dem," afbrød Sir George Templemore. „Der er En, som har begaaet Bedrageri, Ducie, ikke Sandt?"

„Det er Sagen; en ulykkelig, men taabelig ung Mand, ved Navn Sandon. Han var betroet en stor Sum af Statens Penge, og er flygtet med hele fyrretyve tusind Pund."

„Og denne Person, troer Du, giorde mig den Ære at reise under mit Navn?"

„Det vide vi med Sikkerhed. Hr. Green her," idet han viste paa den civil klædte Herre, „kommer fra samme Contoir, og var paa Spor efter Forbryderen et Stykke paa Veien til Portsmouth. Da vi hørte, at en Sir George Templemore virkelig var gaaet ombord i Montauk, betænkte Admiralen sig ikke paa at sende mig efter Paketten. Dette har været en uheldig Feiltagelse for mig, da det vilde have været en Fieder i Hatten for en saa ung Chef, at fange Gavtyven."

„Fiederen er Deres," svarede Capitain Truck; „thi

De vil have Ret til at bære den. Den ulykkelige unge Mand, De søger, er uden Tvivl her i Skibet."

Capitain Truck forklarede nu, at der var en Person nede, der gik under Navn af Sir George Templemore, og som vistnok var den efterspurgte, ulykkelige Forbryder. Men Capitain Ducie viste ikke den Opmærksomhed eller Tilfredsstillelse, som man kunde have ventet ved denne Underretning, eftersom hans Øie var fæstet paa Paul, der stod ved Ruffet. Da denne saae, at han blev iagttaget, gik han langsomt, ja ugierne frem af Skandsen. Mødet imellem disse Tvende var geneert, skiønt Begge vedligeholdt deres Selvbeherskelse.

„Hr. Powis, troer jeg?" sagde Officieren, idet han bukkede med Stolthed.

„Capitain Ducie, hvis jeg ikke tager Feil?" svarede den Anden, og tog Hatten af med rolig Haand, skiønt hans Ansigt forraadte hans Sindsbevægelse.

I dette Øieblik lagde man ikke synderligt Mærke til deres Adfærd, men Enhver hørte, hvad de sagde. Capitain Truck udstødte et langt, „aa — h!" thi dette overgik enhver Maskerade, som han nogensinde havde seet. Hans Øine fulgte de Tvende, medens de gik agterefter med hinanden, da han i det Samme følte Nogen røre ved sin Arm. Det var Eva's lille Haand; thi imellem hende og den gamle

Sømand herskede en Spøgen, blandet med den inderligste Godmodighed. Den unge Pige loe, og rystede sine fagre Lokker, idet hun spydigt efterlignede den Andens Manerer.

„Hr. Sharp, Hr. Blunt; Hr. Blunt, Hr. Sharp!"

„Min kiære lille Freken, var De i al den Tid Medvider i Hemmeligheden?"

„Fra det første Øieblik, ligefra Portsmouths Bøier og til dette Sted."

„Jeg bliver nødsaget til at introducere alle mine Passagerer om igien!"

„Ganske vist; og jeg vilde anbefale, at Enhver skal forevise Dobe-Attest, eller Pas, førend De bekiendtgior hans eller hendes Navn."

„De, i det Mindste, er dog den smukke Miss Effingham, min kiære Frøken?"

„Ikke engang det tør jeg indestaae for," sagde Eva, idet hun rødmede og smilede.

„Det er dog Hr. John Effingham, vil jeg haabe?"

„Det kan jeg svare for. Der gives ikke to Onkler Jack paa Jorden."

„Jeg vilde ønske, at jeg vidste, hvad denne Søofficiers andet Ærinde er! Han lader til at være venlig sindet,

undtagen imod Hr. Blunt. De see koldt og mistænkeligt paa hinanden."

Eva var af samme Mening, og tabte al Lyst til Spøg. Netop i dette Øieblik gik Capitain Ducie fra Paul, idet Begge stivt toge Hatten af for hinanden, og hiin sluttede sig igien til dem, som han for lidt siden havde forladt paa en saa uceremoniel Maade.

„Jeg troer, Capitain Truck, at De nu veed mit Ærinde," sagde han, „og at De kan underrette mig om De vil samtykke i, at jeg visiterer den Person, De har omtalt?"

„Jeg kiender Deres ene Forretning, Hr. Capitain; men De talte om to."

„Begge ville blive tilendebragte her ombord, med Deres Tilladelse."

„Tilladelse! Det lyder i det mindste smukt, min kiære Miss Effingham. Tillad mig at spørge Dem, Hr. Capitain, om noget af Deres Ærinder lugter af Tobak?"

Den unge Mand studsede, og begyndte at troe, at man igien vilde spøge med ham.

„Det er saa forunderligt et Spørgsmaal, at jeg ikke forstaaer, hvad De mener."

„Jeg vilde gierne vide, Capitain Ducie, om De har noget at sige med Hensyn dette Skib, hvad Smugleri angaaer?"

„Paa ingen Maade. Jeg er ikke Toldbetient, lige

saa lidet som jeg er i Toldvæsenets Tieneste; og jeg havde troet, at dette var en ordentlig Pakket, hvis Interesse maatte stride altfor aabenbart imod slige Handlinger."

„De har ikke troet Andet, end hvad Sandt er; men vi kunne ikke altid svare for vore Folks Opførsel. Et eneste Pund Tobak kunde foraarsage dette gode Skibs Confiskation: og da jeg saae den Udholdenhed, hvormed De forfulgte os, frygtede jeg for, at det ikke var rigtigt fat med Toldvæsenet."

„De har næret en unødvendig Frygt, thi begge mine Grunde for at gaae til Amerika ere fuldkommen fyldestgiorte ved at træffe Hr. Powis og denne Sandon, der, som jeg hører, er nede i sit Lukaf."

Forundrede saae Passagererne paa hverandre, skiønt Ingen ved Ord gav sin Mening tilkiende.

„Eftersom Sagerne forholde sig saaledes, Capitain Ducie, saa beder jeg, om De vil modtage enhver Lettelse i Deres Erinde, for saa vidt som Giæstfriheden i mit Skib angaaer."

„Tillader De, at vi faae Sandon i Tale?"

„Det forstaaer sig. Jeg seer, Hr. Capitain, at De har læst Vattel, og kiender de neutrale Rettigheder, eller uafhængige Nationers Ret. Da denne Samtale sandsynligviis bliver interessant, ønsker De maaskee at have den

privat, og et Lukaf vil være for lidet dertil. — Min kiære lille Frøken, vil De have den Godhed at laane os Deres Kahyt en halv Time?"

Eva samtykkede, og Capitain Truck bad de to Engelskmænd om at komme ned.

„Min Nærværelse ved denne Sammenkomst er af liden Vigtighed," bemærkede Capitain Ducie, „Hr. Green er hele Sagen betroet, og jeg har et vigtigt Anliggende at afgiøre med Hr. Powis. Dersom en eller to af de Herrer vilde have den Godhed at være Vidne til, hvad der foregaaer imellem Hr. Green og Hr. Sandon, vilde De giøre mig en stor Tieneste. Templemore, Dig kan jeg bede derom?"

„Gierne, endskiønt det er ubehageligt at see Forbrydelser aabenbarede. Vilde det være for driftigt, om jeg bad Hr. John Effingham at dele denne Uleilighed?"

„Jeg vilde netop til at fremkomme med den samme Bøn," tilføiede Capitainen. „Vi ville da blive to Engelskmænd og to Yankier, — hvis Hr. John Effingham tillader, at jeg kalder ham saaledes?"

„Indtil vi komme indenfor Sandy-Hook, Capitain Truck, er jeg en Yankie; naar jeg er i Land, hører jeg, med Deres Tilladelse, til Mellem-Staterne."

Den sidst Talende blev afbrudt ved et Vink fra Capitain Truck, der greb Leiligheden til at hviske ham i Øret:

„Gior ikke nogen Forskiel paa inde og ude, beviis mig den Tieneste, kiære Hr. Effingham. Jeg antager, at Skibet nu i dette Øieblik er i de forenede Stater, i egentlig Forstand saavel som det efter Loven kan antages derfor; og jeg troer, at Vattel vil kunde forsvare min Mening."

„Lader os da antage det. Jeg skal indfinde mig ved deres Sammenkomst med Flygtningen. Hvis Sagen er klar, skal han blive beskyttet."

Forberedelserne vare snart til Ende; og det blev bestemt, at Hr. Green, der hørte til et Contoir i England, ledsaget af de nysnævnte Herrer, skulde gaae ned i Miss Effinghams Kahyt, for at tage imod Forbryderen; imedens at Capitain Ducie skulde have en Samtale med Powis i dennes Lukaf.

De første gik strax ned; men Capitain Ducie forblev et Øieblik paa Dækket for at give Cadetten, der var med hans Fartøi, en Ordre. Chaloupen forlod øieblikkeligt Paketten, og roede ombord til Skummeren. I denne korte Mellemtid gik Paul hen til Damerne, hvem han tiltalte med en paatvungen Ugeneerthed; men man kunde ikke undgaae at lægge Mærke til hans Bekymring.

Man saae ogsaa, at hans Tiener betragtede ham med den største Deeltagelse; og, da de tvende Herrer gik ned med bianden, trak Karlen paa Skulderen, og holdt endog sine Hænder i Veiret, som man gior, naar noget Overraskende eller Sørgeligt tilstøder En.

Sextende Kapitel.

Norfolk, din Dom vil blive strengere,
Det gior mig ondt at skulle fælde den.
Shakspeare.

Den ulykkelige unge Mand, der efter at have overstaaet alle Reisens Farer og Eventyr, nu saa uventet blev fangen, netop da han var ved at naae det Land, som han ansaae for et Tilflugtssted, var kun et almindeligt Exempel paa, hvorledes Begivenhedernes Gang føre til Laster ad Forsængeligheds og Svagheds Bane. Hans Fader havde bestyret et Embede under den engelske Regiering. Da han giftede sig seent, og efterlod en Søn og en Datter, der netop skulde træde ud i Verden, idet han døde, blev det Embede, han havde havt, givet hiin, til Erstatning for en tro Tieners utrættelige Arbeide.

Den unge Mand var en af dem, der uden Grundsæt-

ninger eller ophøiede Følelser, kun leve for deres Forfængeligheds Tilfredsstillelse. Store Laster havde han ikke, thi han besad ikke Dristighed nok til at begaae Forbrydelser. Maaskee var snarere Aarsagen til hans Fald den, at han var et ret smukt Menneske, og sex Fod høi. Hans Fader havde været liden af Vext, men svær og firskaaren, en Mand, hvis Ærgjærrighed aldrig svævede høiere end hans Figur, og som, da han engang i Ungdommen havde begivet sig paa Flidens og Retsinds Bane, stadigt havde fulgt den indtil Enden. Modsat var det med Sønnen. Han læste saa meget om en nobel Figur, aristocratiske Øren, Hænder og Fødder, og et adeligt Væsen, at han var henrykt over, at han i alle disse Egenskaber ikke var let at skielne fra de fleste unge fornemme Mænd, som han saae ride paa de moderne Steder eller som han mødte paa Gaden; og endskiønt han meget vel vidste, at han ikke var en Lord, begyndte han dog at sætte Priis paa at ansees derfor af Fremmede, om det kun var en Times Tid eller to om Ugen.

Hans Lidenskab for Smaating og Stads var medfødt, og den blev forøget ved at læse to eller tre Caricatur-Skildringer af moderne Herrer, i nogle nye Romaner, indtil han tilsidst satte hele sin Lykke i Tilfredsstillelsen deraf. Dette var en bekostelig Svaghed, og det

varede ikke længe, førend hans lovlige Indtægter derved gik i Løbet. Ét eller to ubetydelige Bedrag, der ikke bleve opdagede, forøgede hans Daarskab, indtil han endeligt, da en stor Sum Penge tilfældigviis kom til at ligge aaben for ham i een eller to Uger, tilvendte sig saameget deraf, at han saae sig nødsaget til at flygte. Da han havde besluttet at forlade England, troede han, at det var ligesaa let at undslippe med fyrretyve tusind Pund som med et Par Hundrede, hvilke han allerede havde taget. Denne feilagtige Regning var Grunden til hans Ulykke; thi Summens Størrelse foraarsagede, at Regieringen greb til ualmindelige Forholdsregler imod ham, og dette var den egentlige Aarsag til, at den havde sendt Corvetten paa Jagt efter Montauk.

Hr. Green, der var sendt for at udpege Flygtningen, var en kold og pedantisk Mand, der i enhver Henseende lignede den Strafskyldiges Fader, hvis Medarbeider han havde været, og hvis uforandrede Tienstiver og negative Ærlighed han troligt efterlignede. Han følte Bedrageriet, eller Tyveriet, thi det fortiente ikke et mildere Navn, som en Fornærmelse for hans Kammerater, foruden at det efterlod en Plet paa En, som han selv havde anseet for et Mynster til Efterlignelse. Man kan derfor let

tænke sig, at denne Mand ikke var beredt paa at modtage Flygtningen i en meget overbærende Sindsstemning.

„Saunders," sagde Capitainen, i samme strenge Tone, som naar han praiede tilveirs, og som betydede, at øieblikkelig Lydighed var Betingelsen for hans Tilgivelse, „gaae ned i Lukaffet til den Person, der har kaldt sig Sir George Templemore, — hils ham fra mig, — husk vel paa det, Saunders, — og sig ham, at Capitain Truck lader hilse og sige, at han haaber at have den Ære at see ham her i Kahytten; — den Ære, husker Du, her i Kahytten. Dersom det ikke kan bringe ham ud af hans Lukaf, skal jeg finde andre Midler dertil."

Hovmesteren dreiede det Hvide ud af Øinene, trak paa Skuldrene, og gik for at udrette sit Ærinde. Han benyttede dog et Øieblik til at standse i Stirritsen, og underrette Toast om, at deres Mistanke i det mindste for en Deel var stadfæstet.

„Dette oplyser den Omstændighed, at han ikke har nogen Tiener med sig, som de øvrige Herrer her i Skibet tilligemed en Mængde andre Ting, der meget trænge til Oplysning. Efter nogle Ord jeg hørte paa Dækket, er Hr. Blunt bleven til Hr. Powis, der er et langt gentilere Navn; og da de tiltalte En i Kahytten med 'Sir George,"

skulde det ikke forundre mig saa meget, om Hr. Sharp tilsidst bliver forvandlet til den rette Baron."

Mere havde Saunders ikke Tid til at sige, og gik videre for at kalde paa Delinquenten.

„Dette er den ubehageligste Deel af Tieneſten for en Paket-Capitain imellem England og Amerika," vedblev Capitain Truck, saasnart Saunders var gaaet. „Der afseiler neppe et Skib, der ikke har en eller anden Deserteur, enten for eller Agter, og vi blive tidt anmodede om at hiælpe Øvrigheden paa begge Sider af Havet."

„Det lader til, at Amerika er et Yndlingsopholdssted for vore engelske Kiæltringer," bemærkede Embedsmanden tørt. „Dette er den tredie, der er gaaet fra vort eget Departement i Løbet af lige saa mange Aar."

„Det lader til, at Deres Departement er frugtbart paa saadanne Charakterer, Hr. Green," svarede Capitainen, omtrent i samme Tone.

Hr. Green var saa engelskſindet som Nogen paa denne Ø. Pedantisk, strøbsom, flittig og regelmæssig i sine Sædvaner, ærlig af Princip, havde han hverken Tid eller Tilbøielighed til at nære andre Meninger end dem, der kunde erholdes med mindst Anstrengelse. Paa Grund af den indskrænkede Kreds, han levede i, i det mindste i moralsk

Henseende, var han fuld af de Fordomme, der vare herskende paa den Tid, han dannede sig sine Meninger. Hans Had til Frankrig var uovervindeligt; thi han havde tidligt lært at anse det som Englands evige Fiende; og Amerika anskue han for at være et almindeligt Tilflugtssted for Kiæltringer fra hans eget Land, — for et Land, der var i Hænderne paa et Folk, der havde giort Oprør mod deres Konge, fordi de havde medfødt Modbydelighed for Lovens Tvang. Denne Mening brød han sig ikke mere om at udbrede, end om at fortælle vidt og bredt, at Satan var Syndens Fader; men han var lige saa overbeviist om det Ene, som om det Andet. Forraadte han tilfældigviis disse sine Ideer, saa skete det saa uoverlagt, som om han hostede, ikke fordi han vilde hoste, men fordi han maatte. Da derfor denne Gienstand paa en saa naturlig Maade blev bragt paa Bane, er det ikke at undres over, at nogle af hans egne Begreber derom kom frem under den følgende korte Samtale.

„Vi have ogsaa slette Mennesker iblandt os, naturligviis," svarede han paa Capitainens Udfald; „men det mærkværdigste er det Factum, at de alle gaae til Amerika."

„Og vi faae Slyngler over til os, naturligviis; det er imidlertid mærkværdigt, at de alle komme fra England."

Hr. Green følte ikke det Bidende i dette Svar; men tørrede sine Briller af, idet hans Ansigt antog et høitideligt Udtryk.

„Nogle af Deres anseeligste Mænd i Amerika, Hr. Capitain, troer jeg, have været Engelskmænd, der foretrak at opholde sig i Colonierne fremfor at blive hiemme."

„Jeg har aldrig hørt tale om dem," svarede Capitainen; „vær saa god blot at nævne Een?"

„Jh, nu, for det Første, Washington. Jeg har ofte hørt min Fader fortælle, at han gik i Skole med ham i Warwickshire, og at han paa ingen Maade ansaaes for at være saa meget flink, medens han var i England."

„Da kan De see, at vi fik ham til at blive Noget, da vi erholdt ham over til os; for han blev til en meget vakker og respektabel Mand. Naar man vil dømme efter det, der bliver trykt hos Eder, skulde jeg troe, at Kong William nyder Anseelse som en respektabel Mand i Eders Land?"

Uagtet Hr. Green forbausedes over at høre sin Konge omtales med saa lidt Ærbødighed, svarede han dog hurtigt:

„Han er Konge, og opfører sig som en Konge."

„Han har vel havt godt af den Lussing, han fik i sine unge Dage af Skræderen i Vermont."

Capitain Truck troede nu lige saa bestemt denne taabe-

lige Historie om Kongen af England, som Hr. Green troede, at Washington, da han begyndte sin Løbebane, ikke var bedre begavet end de Fleste, og lige saa ubetinget som Hr. Steadfast Dodge fæstede Lid til den latterlige Historie om Skolemesteren i Haddenfield, eftersom disse Sagn, alle have deres Oprindelse fra det samme Slags historiske Sandheder.

Sir George Templemore saae forundret paa John Effingham, der alvorligt bemærkede:

„Herlige Uddrag, Sir, af to store Nationers pebelagtige Fortællinger. Vi handle med dem i det Store, og Deres Nation er ikke ganske fri for dem. Jeg tør paastaae, at De selv, naar De vil være oprigtig, ikke altid har lukket Øret for slette Rygter angaaende Amerika."

„De kan dog vel ikke troe, at jeg er saa uvidende om Washingtons Liv?"

„Derfor frikiender jeg Dem aldeles; heller ikke jeg troer, at Deres nuværende Konge blev pryglet af en Skræder i Vermont, eller at Ludvig Philip holdt Skole i Ny-Jersey. Vor Stilling i Verden hæver os over slige smukke Historier; men har De ikke slette Tanker om Amerika, i Særdeleshed betræffende dets Tilbøielighed til at beskytte Kiæltringer, naar de komme med fulde Lommer."

Baronen loe, men rødmede. Han vilde være oprigtig; thi han vidste vel, at Verdensmanden kiendes paa Liberalitet, og at det er en uundværlig Egenskab for en Gentleman; men det er haardt for en Engelskmand at være fuldkommen liberal imod de ci-devant Colonier, og dette følte han i sit Indre, trods al Anstrængelse for at kæmpe derimod.

„Jeg vil indrømme, at Tilfældet med Stephensen giorde et ufordeelagtigt Indtryk i England," sagde han, skiønt det kostede ham Overvindelse.

„De mener, det flygtende Medlem af Parlamentet," svarede John Effingham med Eftertryk paa de sidste Ord. „De kan ikke bebreide os hans Valg af Opholdssted; thi han blev optaget til Søes i et fremmed Skib, der hændelsesviis var bestemt til Amerika."

„Paa ingen Maade af den Grund, der, som De siger, var aldeles tilfældig. Men var der intet Ualmindeligt i den Maade, han blev befriet af Arrest?"

„Sir George Templemore, der gives faa Engelskmænd, med hvem jeg et Øieblik vilde dvæle ved denne Sag," sagde John Effingham alvorligt; „men De har lært mig at have Agtelse for Dem, og det giør mig særdeles Ondt, naar jeg sporer nogle af disse feilagtige Ideer hos en Mand af deres ædelmodige Charakteer. Et Øieblik's

Eftertanke vil gjøre det indlysende for Dem, at intet civiliseret Samfund vilde kunde bestaae med den Politik, som De alluderer til; og hvad det enkelte Tilfælde angaaer, som De omtaler, saa bragte denne Mand ikke nogen Sum af Betydenhed med sig, og blev løsladt af Arresten efter et Princip, der gaaer igiennem alle Love, hvor Loven er stærkere end den politiske Magt, et Princip som vi directe have fra Storbrittanien. Tro mig, saa langt fra, at der skulde herske det Ønske at modtage rige Kiæltringer i Amerika fra andre Lande, er Stemningen betydeligt for aldeles ikke at trykke den indfødte Befolkning."

„Hvorfor indgaaer Amerika da ikke Overeenskomst med Hensyn til deres Udlevering?"

„En uovervindelig Hindring for en saadan Overeenskomst ligger i Beskaffenheden af vor Bestyrelse, som en Confoederation, da der ikke er Eenhed i vor Criminal-Lovgivning; men en Hovedaarsag er Eders overordentlig kunstige Forfatning, der netop er den modsatte af vor, og forhindrer Amerikanerne fra at hiemsøge mindre Forbrydelser med saa haarde Straffe. De kan vel tænke, at Amerikaneren, der har en Stemme i denne Sag, ikke er tilbøielig til at hænge en halvt forhungret Stakkel for Tyveri, eller at sende en Mand til Botany-Bay for Krybskytteri. Den Lethed, hvormed Folk erholde Levebrød i

Amerika, har hidtil omvendt de fleste Slyngler til forholdsviis ærlige Folk, naar de komme dertil; alligevel troer jeg, at den Dag ikke er fiern, nu da Ebers egen Politik er saa meget forbedret, da vi til Selvforsvar ville finde det nødvendigt at forandre vor. Det fælleds Sprog, har jeg hørt, bringe mange Kiæltringer, der nu finde England for varmt, til at vandre til Amerika."

„Capitain Ducie ønsker at vide, om Capitain Truck frivillig vil tillade denne Forbryder at blive bragt over i Skummeren?"

„Jeg troer, at han aldeles ikke vil tillade det, uden at man tvinger ham dertil med Magt, dersom det paastaaes som en Ret. I saa Tilfælde vil han rimeligviis anfee Opretholdelsen af sin Nations Charakteer af langt mere Vigtighed, end om et Dousin Slyngler undslippe. De vil muligt dømme ilde om hans Fremgangsmaade; men jeg vil give ham Ret i at modsætte sig et uretfærdigt og ulovmæssigt Indbrud i hans Rettigheder. Jeg havde dog troet Capitain Ducie mere fredelig sindet, efter hvad der er forefaldet."

„Maaskee har jeg udtrykt mig for stærkt. Jeg veed, at han ensker at bringe Forbryderen tilbage; men troer neppe at han tænker paa anden Maade end ved Over-

talelse at iværksætte sin Plan. Ducie er en brav Karl, og i enhver Henseende en Gentleman."

„Det lader til, at han har truffet en Bekiendt i vor Ven Powis."

„Det forundrede mig at see de to Herrer mødes, thi det kunde neppe kaldes paa en venskabelig Maade; og dog synes dette Møde nu at beskæftige Ducies Tanker mere, end Sagen med Flygtningen."

Begge bleve nu tause og tankefulde, thi John Effingham havde altfor mange ubehagelige Anelser til at ville tale, og Baronen var for ædelmodig til at udtale en Tvivl om en Mand, som han ansaae for sin Rival, og for hvem han ogsaa begyndte at nære Agtelse og Venskab. Imidlertid blev en Samtale, der fra Hr. Greens Side bestandig var bleven mere gnaven og vranten, og fra Capitainens Side mere skarp og bidende, pludseligt afbrudt ved Sandons ufrivillige, og langsomme Indtræden.

Brøde, det retfærdige Forsyns mægtige Forkynder, idet den beviser Tilværelsen af den indre Advarer: Samvittighed, stod tydeligt afpræget paa et Ansigt, der sædvanligviis ikke udtrykte Andet, end en taabelig Forfængelighed. Skiønt af en høi og kraftig Vært, skiælvede hans Lemmer saaledes, at han neppe kunde holde sig opret; og, da han saae Hr. Greens velbekiendte Ansigt, sank den Ulyk-

kelige krafteløs ned paa en Stol. Den Anden betragtede ham strengt igiennem Brillerne, i over en Minut.

„Det er et sørgeligt Syn, Henry Sandon!“ sagde han endeligt. „Det fornøier mig i det mindste, at De ikke lader til at ville uforskammet benægte Deres Forbrydelse, men derimod viser en passende Bevidsthed om dens Størrelse. Hvad vilde Deres ærlige, ømme Fader have sagt, om han havde oplevet at see sin eneste Søn i en saadan Tilstand?“

„Han er død!“ svarede den unge Mand, gispende. „Han er død, og kan aldrig faae Noget at vide derom.“

Den ulykkelige Forbryder viste en frygtelig Glæde, idet han udtalte disse Ord.

„Det er sandt, han er død; men der gives Andre, som ville lide for Deres slette Opførsel. Deres uskyldige Søster lever, og føler al Deres Vanære.“

„Hun gifter sig med Jones, og vil glemme det. Jeg gav hende tusind Pund, og hun maa nu være gift.“

„Deri tager De Feil. Hun har givet Pengene tilbage, thi hun er i Sandhed John Sandons Datter, og Hr. Jones nægter at ægte en Tyvs Søster.“

Sandon var forfængelig og ubetænksom, snarere end egennyttig, og nærede en naturlig Hengivenhed for sin

eneste Søster; Slaget, der kom fra denne Side, faldt derfor med dobbelt Vægt paa hans Samvittighed.

„Julia kan tvinge ham til Ægteskab," sagde den forfærdede Broder; „han er bunden ved et helligt Løvte, og Loven vil beskytte hende."

„Ingen Lov kan tvinge en Mand til at gifte sig imod sin Villie, og Deres ulykkelige Søster er for skaansom mod Dem, hvorledes De end har været mod hende, til at ville give Hr. Jones Leilighed til Forsvar ved at bringe Deres Forbrydelse for Dagen. Men det er kun at spilde Tiden, Hr. Sandon, thi man savner mig paa Contoiret, hvor jeg har efterladt Sagerne i uerfarne Hænder. De vil naturligviis ikke forsvare en Handling, som Deres Samvittighed maa sige Dem er utilgivelig."

„Jeg er bange for, at jeg har været lidt letsindig, Hr. Green; eller, maaskee rettere sagt, uheldig."

Hr. Sandon var falden i den almindelige Vildfarelse, at troe sig snarere uheldig end straffskyldig. Med en Kløgt, der, udøvet i en bedre Sag, vilde have givet ham Anseelse, havde han stræbt at undskylde sin Brøde for sig selv, og give Nødvendigheden Skylden; han var endog tilsidst kommen saa vidt, at han meente Handlingen retfærdiggiort, idet han syntes, at en ubetydelig Uret, som virkelig, eller formeentlig var giort

ham ved Afgiørelsen af hans private Regning med Contoiret, paa en Maade undskyldte hans Bedrageri, endskiønt hans egen Fordring kun beløb sig til en Sum af tyve Pund, og den, han havde taget, var saa betydelig. Ledet af disse Følelser gav han det omtalte Svar.

„Lidt letsindig! uheldig! Og er det saaledes, Henry Sandon, at De kalder en Forbrydelse, der næsten kunde bringe Deres brave Fader til at reise sig af Graven? Men jeg vil ikke længere tale om Følelser, som De ikke lader til at fatte. De tilstaaer, at De har taget fyrretyve tusind Pund af Landets Penge, hvortil De hverken havde Ret eller Fordring?"

„Jeg har rigtignok nogle Penge under Hænder, hvilke, jeg ikke nægter, tilhører Regieringen."

„Godt; og her er min Fuldmagt til at modtage dem af Dem. Mine Herrer, ville De behage at see, at min Bemyndigelse er rigtig og authentisk?"

John Effingham og Flere kastede et Blik paa Papirene, der lode til at være rigtige, og bekræftede det derfor.

„Nu, Hr. Sandon," vedblev Green, „forlanger jeg for det Første de Værdier, De fik i London for disse Penge, og Deres rigtige Endossering til mig."

Den Skyldige syntes at have besluttet at bevilge

dette Forlangende, og med samme Uefstertænksomhed, som da han bemægtigede sig Pengene, var han nu villig til at give dem tilbage, uden at betinge sig sin Frihed imod Udleveringen. Vexlerne havde han i Lommen, og, idet han sad ned ved et Bord, endosserede han dem som forlangt og overgav dem til Hr. Green.

„Her ere Vexler for otte og tredive Tusind Pund," sagde den pedantiske Embedsmand, efter at have undersøgt Papirene paa det Nøieste og talt Beløbet; „og man veed, at De har taget fyrretyve tusind Pund. Jeg maa bede om de Øvrige."

„Vilde De efterlade mig uden en Skilling i et fremmed Land?" udbrød den Skyldige i en bebreidende Tone.

„Fremmed Land! uden en Skilling i Lommen!" gientog Hr. Green, idet han kigede over Brillerne, først paa Capitain Truck, og dernæst paa Sandon. „Hvad der ikke tilkommer Dem, maa De give tilbage, om man end skal trække Klæderne af Kroppen. Hvert et Pund, De har, tilhører det Offentlige, og ingen Anden."

„Undskyld, Hr. Green, det lader ikke til, at De veed ret Besked, naar De vil paastaae Noget," afbrød Capitain Truck, „som hverken Vattel eller de nyere Love ville give Medhold. En Passagеer kan ikke flytte sit Gods fra Skibet, førend Reisen er betalt."

„Det protesterer jeg imod, naar der er Tale om Kongens Indtægter. Regieringens Fordringer gaae foran alle andre, og de Penge, der engang have tilhørt Kronen, og som ikke ere udbetalte af Kronen, tilhører den endnu."

„Kroner og Kroninger! Maaskee troer De, Hr. Green, at De er i „Sommerset-House" under denne Samtale?"

Hr. Greens Tankegang dreiede sig i en saa snever Kreds, at hans Ideer sjeldent beskreve en Tangent fra deres vante Omdreininger. Han var saa vant til at høre tale om Englands Herredømme over Colonierne i Øst og i Vest, i Canada, Cap og Ny Syd-Wales, at det ikke var let for ham at fatte, at han var uden for Indflydelsen af de brittiske Love. Havde han forladt Hiemmet for at udvandre, eller reise for sin Fornøielse, vilde rimeligviis hans Aand have holdt bedre Skridt med hans Legeme, men kaldet i en Hast fra Skriverpulten, og med Contoir-Brillerne paa Næsen, er det ikke at undres over, at han vanskeligt kunde sætte sig ind i sin sande nærværende Stilling. Orlogsmanden, hvor Alt var Kongens, nærede denne hans Mening, og det var altfor pludselig en Forandring til at man kunde vente, at en saadan Mand skulde give Slip paa sine Yndlings Ideer, i et Øieblikks Varsel. Capitain Trucks uærbødige Udbrud var ham modbydeligt,

og han undlod ikke at vise det ved en tydelig Afsky i sine Miner.

„Jeg skulde troe, at vi ere i en af Hans Majestæts Paketter, hvor man med Deres Tilladelse burde finde en større Ærbødighed for Kongerigets høie Vedtægter."

„Selv gamle Jon Bunk vilde nu have leet! De er i en Ny-York Paket, hvorover ingen Majestæter har Noget at sige; uden Deres Majestæter John Griswold & Compagnie. Jeg troer, min gode Mand, at Søen har forstyrret Deres Hierne!"

Hr. Green vidste vel, at de forenede Stater havde erholdt deres Uafhængighed, men det Hele var saa blandet med Oprør og en fransk Alliance i hans Hoved, at han bestandigt tvivlede om den nye Republik havde en lovmæssig Existents, og han havde engang udtrykt sin Forundring over, at de tolv Dommere ikke for lang Tid siden havde erklæret denne Sagernes Tilstand for hævet, og omstyrtet den amerikanske Forfatning ved et mandamus. Hans Afsky forøgedes derfor, da Capitain Trucks Mangel paa Ærbødighed viste sig endnu stærkere; og Harmonien, der hidtil havde herskt mellem begge Parter, stod i stor Fare for at tage en voldsom Ende.

„En tro og lydig Undersaats Respect for Kronen," svarede Hr. Green vredt, „kan ikke rystes eller rokkes af

Søen; i det mindste ikke hvad mig angaaer; hvilken Virkning den end kan have paa Dem.

„Mig! hvad Fanden, min Herre, troer De, jeg er en Undersaat?"

„Ja, og en ulydig Undersaat, frygter jeg, hvorvel De maaskee er født i selve London."

„Hør nu, min gode Mand," sagde Capitain Truck, der tog fat i en af hans Knapper, som om han havde Medlidenhed med hans Vildfarelse, „slige Mænd opdrages ikke i London. Jeg kom fra Floden, der aldrig bar en Undersaat, eller nogen anden Majestæt, end den, som vi tilbede i Saybrooks Kirke. Nu begynder jeg endeligt at forstaae Dem; De er en af disse gode Folk, der anseer Jorden for intet andet end et Fouteral om Storbrittanien. Naa, jeg tænker, at Deres Opdragelse har mere Skyld deri, end Deres Natur, og man maa see igiennem Fingre med den Feil. Maa jeg sperge, hvad De fremdeles ønsker, med Hensyn til denne ulykkelige unge Mand?"

„Han maa betale hvert Pund af Landets Penge, som han endnu har i sin Besiddelse."

„Det er billigt, og jeg siger, lad gaae."

„Og Enhver, som af ham har modtaget den ringeste Deel af disse Penge, af hvilkensomhelst Grund, skal give den tilbage til Kronen."

„Min gode Hr. Green, De kan aldrig troe, hvormegen Champagne og andre gode Sager denne ulykkelige Mand har fortæret i Skibet. Skiønt han kun er en falsk Baron, har han levet som en virkelig Lord; og de kan ikke være saa flem, at ville lade Eierne betale Eders Kiæltringers Underholdning."

„Regieringen giør ingen Undtagelser, og forlanger altid, hvad den tilkommer."

„Nei, Hr. Green," afbrød Sir George Templemore, „jeg tvivler meget paa, at Regieringen vilde paastaae Ret til Penge, som en Bedrager bruger, selv i England; meget mindre forekommer det mig, at den kan giøre Fordring paa de faa Pund, som Capitain Truck lovmæssigt har fortient."

„Pengene ere ikke tiente paa en lovmæssig Maade, Sir. Det er imod Loven at hiælpe en Forbryder til at forlade Riget, og jeg troer næsten, at der gives Bøder for den Handling i og for sig selv; og det Offentliges Penge kunne aldrig lovmæssigen forlade Skatkammeret uden de behørige Contoir-Former."

„Min kiære Sir George," sagde Capitainen, „lad mig afgiøre dette med Hr. Green, der uden Tvivl er bemyndiget til at give en Qvittering for det hele Beløb.

Hvad bliver der giort ved Sandon nu, da De har faaet Pengene?"

„Han bliver naturligviis taget ombord i Skummeren, og det gior mig Ondt at sige, at han maa overgives i Rettens Hænder."

„Hvorledes, med eller uden min Tilladelse?"

Hr. Green giorde store Øine, thi han var en af dem, der vilde anseе det for den høieste Grad af Uforskammethed af en ci devant Colonist, at giøre et gammelt Lands Fordringer gieldende, om han end virkelig kiendte Adskillelsens Lovmæssighed og Fuldstændighed.

„Han har begaaet Falskneri, for at skiule sit Tyveri. Det er en frygtelig Forbrydelse; men den, som gior sig skyldig deri, kan ikke haabe at undgaae Følgerne."

„Elendige Bedrager! er det Sandhed?" spurgte Capitain Truck alvorligt den skiælvende Tyv.

„Han kalder en Feiltagelse for Falskneri," svarede denne med qvalt Stemme. „Jeg har ikke giort Noget, hvorfor man kan berøve mig mit Liv eller min Frihed."

I dette Øieblik kom Capitain Ducie, ledsaget af Paul Powis, ind i Kahytten, med blussende Ansigter, medens deres Manerer vidnede om, at der havde været Strid imellem dem, skiønt de tilsyneladende ikke satte nogen af Høflighedens Fordringer tilside. Hr. Dodge, der brændte

af Begjærlighed efter at overvære denne hemmelige Forsamling, greb i samme Øieblik Leilighed til at smutte ind.

„Det er mig kiært, at De kommer, Hr. Capitain," sagde Hr. Green, „thi hans Majestæts Officierers Tieneste vil nok her gjøres nedig. Hr. Sandon har udleveret disse Vexler, men vi mangle Regnskab for to tusind Pund, og jeg er kommen paa Spor efter de fem og tredive, som Capitainen paa dette Skib har modtaget som Betaling for Passagen."

„Ja, den Sag er saa klar som Navesinks Høiland fra Dækket," tilføiede Capitain Truck tort.

„Tusind Pund af disse Penge ere tilbagebetalte af Forbryderens Søster," bemærkede Capitain Ducie.

„Det er meget sandt, Hr. Capitain; jeg havde glemt at creditere ham for dem."

„Resten er rimeligviis bortødslet til de taabelige Smaating, som De har fortalt mig, at den ulykkelige Mand holder saa meget af, og hvorfor han har byttet Anseelse og Sindsro. Hvad de Penge angaae, som ere betalte til dette Skib for Overreisen, saa ere de ærligt fortjente, og jeg troer ikke heller, at Regjeringen kan gjøre Fordring paa at faae dem tilbage."

Hr. Green hørte denne Mening med endnu større

Mishag, end han havde hørt paa Capitain Trucks Udeladelser, og kunde ikke undlade at give sine Følelser tilkiende.

„Vi leve i Sandhed i farlige Tider," brummede han, idet han især henvendte sig til John Effingham, af Agtelse for hans Udseende, „naar de adelige Descendenter nære slige letsindige Begreber. Vi have feilagtigen indbildt os i England, at den franske Revolutions Rædsler ikke truede os paa Grund af Billy Pitts System; men, min Herre, vi leve endnu i farlige Tider, thi Sygdommen har udbredt sig blandt de høiere Klasser. Jeg hører, at man har alvorlige Planer imod Whiggerne af Dommer- og Bispe-Klasserne, og derefter vil de tage fat paa Thronen. Alle vore hæderlige Institutioner ere i Fare."

„Jeg troer i Sandhed, at Thronen kan være i Nød," svarede Hr. Effingham alvorligt, „dersom den støtter sig paa Whigger."

„Det er min Pligt, Capitain Truck," vedblev Capitain Ducie, der var saa aldeles forskjellig en Mand fra Hr. Green, at de neppe syntes at høre til samme Slags Væsener, „at anmode Dem om at udlevere den Skyldiges Person og Effecter, og vi kunne da befrie Dem og Deres Passagerer fra den Uleilighed, at være Vidne til mere af denne ubehagelige Scene."

Ved Lyden af at udlevere hans Person strømmede al Faren ved hans Stilling mægtigt ind paa den Skyldiges Phantasie. Hans Ansigt skiftede Farve, og hans Been kunde ikke længere holde ham opret, skiønt han giorde en fortvivlet Anstrængelse for at reise sig.

Efter et Øiebliks Taushed vendte han sig om til Corvet-Chefen, og bad ham i den ynkeligste Tone om Naade.

„Jeg er allerede haardt straffet," vedblev han, da han igjen fik Magt over sin Stemme, „thi de vilde Barbarer berøvede mig alt, hvad jeg havde af nogen Værdi. Disse Herrer vide, at de toge mit Toiletskriin, adskillige andre curiøse og kostbare Smaating, og næsten alle mine Klæder."

„Denne Mand kan knap kaldes til Ansvar," sagde John Effingham, „thi en barnagtig Forfængelighed træder i Stedet for Princip, Selvagtelse og Pligt. Med en Secster foragtet paa Grund af hans Laster, med Overbeviisning om Brøde, der ikke lader nogen Tvivl tilbage, og en frygtelig Straf for Øinene, ere hans Tanker endnu henvendte paa Bagateller."

Capitain Ducie kastede et medlidende Blik paa den elendige unge Mand, og man kunde see paa hans Mine, at denne Pligt var ham ubehagelig. Han fandt dog, at han burde vedblive at anmode Capitain Truck om at samtykke i sit Forlangende. Paket Capitainens Felelser vare

deelte imellem en medfødt Ulyst til at give Noget efter for en engelsk Søofficier, som han fra Barndommen af havde lært at hade; og hans Velvillie imod denne Enkelte af den hele Klasse: Uvillie til at overgive en Mand maaskee til Døden, eller en anden haard Straf, og en Ængstelse for at blive anseet tilbøielig til at beskytte en Kjeltring. I denne Tvivlraadighed henvendte han sig derfor til John Effingham for at høre hans Mening.

„Jeg vilde gjerne vide, hvad De mener om denne Sag," sagde han og saae paa den Nysnævnte, „thi jeg tilstaaer, at jeg er i en Categori. Bør vi, eller bør vi ikke udlevere den Skyldige?"

„**Fiat justitia ruat cælum**," svarede John Effingham, der ikke troede det muligt, at Nogen kunde være uvidende om Meningen af disse bekjendte Ord.

„Det er vistnok af Vattel," sagde Capitain Truck; „men ingen Regel uden Undtagelse. Denne unge Mand har Krav paa vor Deeltagelse, paa Grund af hans Opførsel, da vi strede mod Araberne."

„Han stred for sig selv, og har den Fortjeneste at foretrække Frihed ombord i et Skib for Slaveri i en Ørken."

„Jeg er af samme Mening som Hr. John Effingham," tilføiede Hr. Dodge, „og seer ingen Undskyldning i hans Opførsel ved denne Leilighed. Han gjorde, hvad vi Alle

giorde, hvilket Hr. John Effingham saa kraftigt udtrykte, at han foretrak Frihed i vort Selskab for at være Slave hos en Araber."

„De vil ikke udlevere mig, Capitain Truck!" udbrød Sandon. „De ville hænge mig, naar de først have mig i deres Vold. O! De vil ikke være saa grusom at lade dem hænge mig!"

Capitain Truck studsede over denne Bøn, men han erindrede Forbryderen alvorligt om, at det var for silde at tænke paa Straffen, naar Synden var begaaet.

„Vær ganske rolig, Hr. Sandon," sagde Embedsmanden bittert, „disse Herrer ville tage Dem til Ny-York for de tusind Punds Skyld, hvis de kunne. En Kiæltring er temmelig sikker paa en god Modtagelse i Amerika, hører jeg."

„Hr. Green," udbrød Capitain Truck, „saa giorde De bedst i at gaae med os."

„Hr. Green, Hr. Green, dette er ubetænksomt, for ikke at give det et værre Navn," afbrød Capitain Ducie, der, skiønt ikke fri for en Deel af hans Ledsagers Fordomme, var uendeligt bedre opdraget, og mere vant til at beherske sig selv.

„Hr. John Effingham, De har hørt denne uforskammede Fornærmelse," vedblev Capitain Truck, idet han

undertrykte sin Vrede saa godt han kunde, „paa hvad Maade bør man giengielde den?"

„Befal den, der har fornærmet Dem, at forlade Skibet øieblikkeligt," sagde John Effingham roligt.

Capitain Ducie studsede, og rødmede stærkt; men, uden i mindste Maade at lægge Mærke til ham, gik Capitain Truck med faste Skridt hen til Hr. Green, og befalede ham at gaae ned i Corvettens Fartøi.

„Jeg vil hverken vide af Passiar eller Tøven," tilfeiede den opirrede gamle Somand, der giorde sit Bedste for at give sig Mine af at være rolig og værdig, uagtet hans Sind giorde ham kun lidet oplagt dertil. „Vær saa god, min Herre, at lade mig vise Dem Deres Fartøi. Saunders, gaae op paa Dækket, og siig til Styrmand Leach, at han har Falderebet klart — med tre Lærlinger, Saunders; — og nu beder jeg Dem om at giøre mig den størst mulige Tieneste, og det er, om De vil spadsere op paa Dækket med mig, eller — eller — Fanden tage mig, om jeg ikke kaster Dem derop over Hals og Hoved!"

Det var for meget for Capitain Truck, at synes rolig, naar han var høist opbragt, og Udbrudet i Slutningen af hans Tale blev ledsaget af en Trudsel med Haanden, der vel ikke var knyttet, men hvorfra ingen af

hans bedre Dages Kunster kunde udslette de Knuder og den Farve, som den havde faaet i hans tidligere Liv.

„Det ere drøie Ord, for en engelsk Officier at høre, under en engelsk Orlogsmands Kanoner," udbrød Corvetchefen.

„Og det var drøie Ord at høre for en Mand i sit eget Land og i sit eget Skib. Til Dem, Hr. Capitain Ducie, har jeg Intet at sige, uden at De er velkommen. Men Deres Ledsager har tilladt sig en grov Fornærmelse imod mit Land, og Fanden tage mig, om jeg tager imod den, om jeg saa aldrig oftere faaer St. Catherines Værft at see. Jeg fik for meget at høre af dette Slags, da jeg var ung, til at ville høre det gientaget paa mine gamle Dage."

Capitain Ducie bed sig i Læberne, og saae fortrede-lig ud. Endskiønt han blindt hen troede, at Amerika gierne vilde tage imod Diævlen selv, dersom han kom med fulde Lommer, var han dog fornærmet over den Grovhed, at ville yttre denne Mening til Landets Børn. — Paa den anden Side var hans Stolthed som Officier krænket ved Capitain Trucks Trudsel, og al den forrige gode Forstaaelse stod i Fare for at ophøre. Capitain Ducie havde strax lagt Mærke til begge Effinghams, ikke at tale om Evas dannede Væsen, som han havde beundret fra det Øieblik han satte sin Fod paa Montauks Dæk;

han henvendte sig derfor i en bebreidende Tone til Hr. John Effingham og sagde:

„Jeg er overbeviist om, at De, Hr. Effingham, ikke kan billige Capitain Trucks besynderlige Opførsel!"

„De tilgiver, at jeg gjør det. Den Mand har man tilladt at forblive længere her i Skibet, end jeg vilde have taalt."

„Og, Hr. Powis, hvad er Deres Mening?"

„Jeg troer," sagde Paul, med et roligt Smiil, „at jeg havde slaaet ham ned paa Stedet."

„Templemore, er De af samme Mening?"

„Jeg frygter for, at Hr. Greens Udtryk have været tankeløse. Han kalder vel sine Ord tilbage, naar han faaer sig besindet."

Men Hr. Green vilde snarere opgive Livet end sin forudfattede Mening, og rystede benægtende paa Hovedet, saa at man kunde see, at han var bestemt.

„Dette bringer ikke til Noget," tilføiede Capitain Truck. „Saunders, gaae op paa Dækket og sig til Styrmand Leach, at han giver os en Vippe ned igiennem Lugen, at vi kunne heise denne høflige Person op paa Dækket; og hør nu, Saunders, lad der blive en anden klar fra Storraaen, at vi kunne vippe ham ned i hans Fartøi som et Brændeviins Anker!"

„Det gaaer for vidt," sagde Capitain Ducie. „Hr. Green, De vil tiene mig i at gaae; der kan ikke komme til at hvile nogen Mistanke paa et Krigsskib, om det giver lidt efter for et ubevæbnet Skib."

„Et Krigsskib burde ikke fornærme et ubevæbnet Skib, min Herre!" faldt Capitain Truck ham heirostet i Talen.

Capitain Ducie redmede igien; men, da han havde bestemt, hvorledes han vilde forholde sig, var han saa fornuftig at tie. Imidlertid tog Hr. Green sin Hat og sine Papirer og gik ned i Chaloupen; men da han kom tilbage til London, undlod han ikke at give Sagen et saadant Udseende, at derved hans og hans Venners tidligere Meninger om Amerika stadfæstedes; og, hvad der er lige saa besynderligt, han troede selv fuldt og fast Alt, hvad han sagde med Hensyn til denne Sag.

„Hvad bliver der nu at giøre med den ulykkelige Mand?" spurgte Capitain Ducie, da Roligheb igien var tilveiebragt.

Tvisten var en uheldig Begivenhed for den Skyldige. Capitain Truck var utilbøielig til at overgive ham i Rettens Hænder efter Alt det, de havde gaaet igiennem med hinanden; men den engelske Officiers galante Opførsel, Overbevisningen om at have triumpheret i den sidste Affaire, og en dyb Agtelse for Loven forenede sig paa

den anden Side til at bevæge ham til at overgive den ulykkelige og svage Forbryder til dennes Autoriteter.

„De gior ikke Fordring paa at have Ret til at tage ham med Magt ud af et amerikansk Skib, dersom jeg forstaaer Dem ret, Capitain Ducie?"

„Nei. Mine Ordres ere kun at forlange hans Udlevering."

„Det har sin Rigtighed efter Vattel. Ved at forlange, mener De altsaa: at anmode, at bede."

„Jeg mener at anmode, at bede om ham," svarede Engelskmanden smilende.

„Naa, saa tag ham da, i Guds Navn; og gid Eders Love maae være mere barmhiertige imod ham, end han har været imod sig selv og sin Familie."

Hr. Sandon skreg, kastede sig ynkeligt imellem de tvende Capitainer, og omfavnede deres Knæe.

„O! hør mig! hør mig!" udbrød han med Angstens Stemme. „Jeg har leveret Pengene tilbage, jeg vil give Alt igien! til den sidste Skilling, dersom De vilde lade mig gaae! De, Capitain Truck, ved hvis Side jeg har stridt og arbeidet, De vil ikke nænne at forlade mig i disse Morderes Hænder!"

„Det er Fandens haardt!" brummede den gamle Sømand, medens han tørte en Taare af sit Øie; „men De

har selv paadraget Dem det, frygter jeg. Faae en god Jurist, min stakkels Mand, saasnart De kommer tilbage; og der er da megen Rimelighed for at De gaae fri!"

„Elendige Stakkel!" sagde Hr. Dodge, idet han stillede sig lige for den endnu knælende og fortvivlede Fange. „Kiæltring! det er Lønnen for Deres Gierninger. De har stiaalet og bedraget, hvilket jeg hader og afskyer, derfor er De udskikket til ordentligt Selskab. Fra først af saae jeg, hvad De egentlig var, og nedlod mig til Deres Omgang, alene for at opdage og angive Dem, for at De ikke skulde bringe Vanære over vort elskede Land. En Bedrager gaaer ikke fri i Amerika; og det er en Lykke for Dem at komme tilbage til Deres Hiemstavn."

Hr. Dodge hørte til en temmelig talrig Klasse, der ret træffende kaldes 'loværlig;' det vil sige: han begik hverken Mord eller Tyveri. Naar han giorde sig skyldig i moralsk Bagtalelse, tog han sig vel i Agt for at sligt kunde henføres under Lovens Artikler; og, endskiønt hans hele Liv var en Væv af lave og ondskabsfulde Laster, var han ganske uskyldig i nogen af alle de store Forbrydelser, der sædvanligt beskæftige en Jurists Opmærksomhed. I hans egne Øine hævede dette ham saa langt over den mindre forsigtige Synder, at han fandt sig berettiget til at tiltale sin forrige Selskabsbroder paa den Maade, vi

have anført. Men den Skyldiges Siæleangst var for stor til at foroges ved dette brutale Angreb; han giorde blot Tegn til den grove Smigrer og Demagog, at han skulde gaae bort, og vedblev sine indstændige Bønner om Naade hos de tvende Capitainer. Imidlertid gik Paul hen til Redacteuren og befalede ham i en sagte, men bestemt Tone, at forlade Kahytten.

„Jeg vil bede for Dem, være Deres Slave, — giore Alt, hvad De vil, dersom De ville lade mig gaae!" vedblev Sandon, der vred sig som en Orm i sin Angst. „O! Capitain Ducie, De er en engelsk Adelsmand, hav Medlidenhed med mig!"

„Jeg maa overlade denne Pligt til mine Underhavende," sagde den engelske Capitain, idet en Taare blinkede i hans Øie. „Vil De tillade mig at lade nogle bevæbnede Mariner tage dette ulykkalige Væsen ud af Deres Skib."

„Det vil vel være det Bedste, da han kun vil give efter for Magten. Jeg seer ikke Noget til Hinder derfor, Hr. John Effingham?"

„Paa ingen Maade. Det maa være Deres Ønske at blive en Forbryder qvit, og lad dem, iblandt hvem han har forsyndet sig, tage sig af Sagen."

„Ja, vel! Det er hvad Vattel kalder den indbyrdes

Velvillie imellem Nationerne. Capitain Ducie, vil De have den Godhed at give Deres Ordrer."

Den engelske Chef havde forudseet nogle Vanskeligheder; og, da han sendte sit Fartøi bort, idet han gik ned, havde han ladet en Mariner Vagt komme: Denne var nu i en Chaloupe nær ved Skibet, liggende paa Aarerne i en kort Afstand, af streng Agtelse for en Fremmeds Rettigheder, — hvilket glædede Capitain Truck at see, da han tilligemed alle de Øvrige var gaaet op paa Dækket, efter at Sagen var afgiort. — Paa Capitain Duciés Commando kom Marinerne ombord, og gik ned efter Fangen

Man havde ladet Hr. Sandon blive alene i Evas Kahyt; men, saasnart han saae sig fri, ilede han ind i sit eget Lukaf. Capitain Truck gik ned, medens Marinerne kom over Siden, og efter at have været et Øieblik i sit Lukaf, gik han over til Forbryderens. Da han aabnede Døren uden at banke paa, fandt han den ulykkelige Mand i Begreb med at ville skyde sig en Pistolkugle igiennem Hovedet, og kom betids nok til at forhindre denne Misgierning. Den Fortvivlelse, der stod afpræget i den Skyldiges Ansigt, forhindrede al Bebreidelse eller Formaning; thi Capitain Truck talte ikke meget, naar det kom an paa at handle. Han afvæbnede Selv-

morderen, udbetalte roligt de fem og tredive Pund til ham, der udgiorde Betaling for Overreisen, og bad ham tage dem til sig.

„Disse Penge modtog jeg paa den Betingelse at bringe Dem i god Behold til Ny-York," sagde han; „og da jeg ikke kan opfylde min Accord, finder jeg det kun er min Pligt at give Dem Pengene igien. De kunne hiælpe Dem ved Forhøret."

„Troer De, at jeg bliver hængt?" spurgte Hr. Sandon med en hæs Stemme, og med en barnagtig Svaghed.

Marinernes Komme afbrød Svaret; Fangen blev taget, hans Effecter udleverede, og han selv bragt ned i Fartøiet med den sædvanlige militaire Hurtighed. Saasnart dette var skeet, roede Chaloupen bort fra Paketten, og var snart efter indsat paa Corvettens Dæk. Maanedsdagen derefter begik det ulykkelige Offer for Lidenskab til Stads, Selvmord i London, netop da han skulde bringes til Newgate; og sex Maaneder derefter døde hans Søster af Sorg.

Syttende Capitel.

Der vil vi vente Eder;
Og om I ikke bringe Marcius med,
Da drage vi vor første Vei.

Coriolanus.

Eva og Mademoiselle Viefville havde med deres Villie været Vidne til en Deel af den foregaaende Scene, og Capitain Ducie ønskede at gjøre Undskyldninger for den Andeel, han havde været nødsaget til at tage deri. I denne Hensigt havde han anmodet sin Ven, Baronen, om at udbede sig en mere formel Introduction end den, han havde erholdt ved Capitain Truck.

„Min Ven Ducie ønsker at blive forestillet for Dem, Miss Effingham, for at han kan sige Noget til Undskyldning for den Uro, han har stiftet iblandt os."

Den unge Chef traadte frem, efter at Damerne høfligt havde indvilget deri, og, saasnart hans Navn var nævnet, gav han sine Følelser tilkiende i velvalgte Udtryk, der naturligviis bleve godt optagne af disse.

„Det er en ny Tieneste for mig at arrestere Forbrydere," tilføiede Capitain Ducie.

Ordet Forbrydere lød skurrende i Evas Øre, og hun mærkede, at hendes Kinder blegnede.

„Saameget som vi beklage Aarsagen," bemærkede Faderen, „kunne vi dog undvære den Person, som De tager fra os uden megen Bekymring; thi vi have vidst, at han var en Bedrager fra det Øieblik, han lod sig see. — Er det ikke en Feiltagelse? Det er den tredie Koffert, som jeg har seet baaret forbi og ned i Baaden mærket P. P."

Capitain Ducie smilede, og svarede, — „De vil kalde det en slet Vittighed om jeg siger P. P. C. (see)," idet han pegede paa Paul, der ledsaget af Capitain Truck kom op fra Kahytten. Denne talede ivrigt og pegede hen paa Corvetten, idet han trykkede den Andens Haand.

„Forstaaer jeg ret," sagde Hr. Effingham alvorligt, „saa vil ogsaa Hr. Powis forlade os?"

„Han gior mig ogsaa den Tieneste," — Capitain Ducie trak lidt paa Læberne, idet han nævnte T i e n e s t e, — „at følge til England."

Delicatesse og Deeltagelse foraarsagede en Pause, indtil den unge Mand selv nærmede sig dem. Paul giorde sig Umage for at synes rolig, og tvang sig endog til at smile, idet han tiltalede sine Venner.

„Endskiønt jeg undgaaer Æren af en Mariner-Vagt," sagde han, — og Eva syntes, at der laae Bitterhed i Stemmen, — „tager man dog ogsaa mig ud af Skibet.

Tilfældet har adskillige Gange ført mig ind i Deres Selskab, Hr. Effingham — Miss Effingham — og, skulde den samme Lykke igien falde i min Lod, haaber jeg, De tillader, at jeg strax henvender mig til Dem som en gammel Bekiendt."

„Vi skulle altid bevare en taknemmelig Erindring om de store Tienester, De har beviist os, Hr. Powis," svarede Faderen; „og jeg vil bestandigt ønske, at den Dag maa komme, da jeg kan have den Fornøielse at modtage Dem i mit eget Huus.

Paul tog Mademoiselle Viefvilles Haand og kyssede den. Han giorde ligesaa ved Evas, men hun mærkede, at han skiælvede. Da disse Damer havde levet længe i et Land, hvor denne graciøse Hilsen er almindelig blandt nøie Bekiendter, foregik dette som en Ting, der fulgte af sig selv.

Fra Sir George Templemore skiltes Paul med Tegn paa Hengivenhed. Folkene, som han havde ladet give en god Douceur, gav ham tre Gange 'Hurra;' thi de forstode i det mindste at vurdere hans Fortienester som Sømand; og Saunders, der ikke var bleven forglemt, fulgte ham heelt til Falderebet. Styrmand Leach udraabte: „Skummerens Chefs-Chaloupe!" og Capitain Ducies Folk reiste Aarerne. Ved Falderebet trykkede Capitain Truck

atter hierteligt Pauls Haand, og hviskede ham Noget i Øret.

Da nu Alt var færdigt, vilde de Tvende til at gaae i Baaden. Da Eva iagttog Alt, hvad der foregik, med en næsten aandeløs Opmærksomhed, smertede en liden Ceremonie, der fandt Sted, hende meget. Hidtil havde Capitain Ducies Adfærd imod sin Ledsager forekommet hende tvivlsom. Undertiden var den stolt og frastødende, og til andre Øieblik syntes den mere venskabelig og høflig. Alle disse Forandringer havde hun bemærket med en levende Interesse, og det ringeste Tegn paa Agtelse eller Mangel derpaa var ikke undgaaet hende, som om hun derved kunde finde Traaden til Hemmelighedens Oplosning.

„Deres Fartøi er færdigt, Hr. Capitain," sagde Leach, idet han steg ud af Falderebet for at giøre Plads for Paul, der stod nærmest Trappen.

Denne vilde til at gaae, da Capitain Ducie smilende berørte hans Skulder, — det forekom Eva at være et stolt Smiil, — og giorde Tegn til, at han ønskede at gaae først. Paul rødmede, bukkede, og, idet han traadte tilbage, lod han den engelske Officier først gaae ned i sit Fartøi."

„Apparemment ce capitaine anglais est un peu sans

façon -- Voilà qui est poli!" hviskede Mademoiselle Viefville.

„Disse Orlogs-Chefer ere Smaakonger," bemærkede Hr. Effingham, der ogsaa havde lagt Mærke til det Forefaldne, roligt.

Giggen var snart fri af Skibets Side, og begge Herrerne gientoge deres Afskedshilsner til dem, der stode paa Dækket. At naae Corvetten, stige ombord, og at heise Giggen under Laaringen medtog kun fem Minutter.

Begge Skibene brafte fuldt, og Corvetten begyndte at udsprede det ene Seil efter det andet, indtil den var for alle Seil, og stod atter Øster efter med Læseil fra Overst til Nederst. Montauk brafte derimod Næerne skirkant, og løb ned til Hook. Lodsen fra Corvetten havde man sendt ombord i Paketten; og, da Vinden blev staaende, havde denne passeret Barren Klokken elleve. I dette Øieblik lignede Skummerens lave, mørke Agterspil en liden sort Plet paa Vandet, der bar en skyagtig Pyramide.

„Du var ikke paa Dækket, John, for at tage Afsked med vor unge Ven, Powis," sagde Hr. Effingham i en bebreidende Tone.

„Jeg vilde ikke overvære en saa besynderlig Scene. Dog havde det maaskee været bedre, om jeg var bleven her."

„Bedre, Onkel Jack!"

„Bedre. Stakkels Monday overleverede mig nogle Papirer, der vistnok ere af Vigtighed for En eller Anden, og disse betroede jeg til Hr. Powis, for at vi i Forening kunde undersøge dem, naar vi kom i Havn. I Afskedens Hast har han taget dem med sig."

„De kunne faaes tilbage ved at skrive til London," sagde Hr. Effingham roligt. „Har Du hans Adresse?"

„Jeg bad ham om den, men det lod til, at Spørgsmaalet derom gjorde ham forlegen."

„Forlegen, Onkel!"

„Forlegen, Miss Effingham."

Alle vare enige i, ikke at tale mere herom, og en piinlig Pause fulgte, indtil den Interesse, der er uadskillelig fra en Hjemkomst, efter Aars Fraværelse, begyndte at gjøre sig gieldende, og de gave sig til at beskue Landet. Pauls pludselige Afreise blev dog ikke glemt; thi den vedblev i flere Uger at være Gjenstanden for deres Forundring, endskjønt der ikke blev talt mere derom.

Skibet var snart tværs for Hook, som Eva sammenlignede med Middelhavets klippefulde, maleriske Pynter, til den berømte amerikanske Havns Disfavour.

„I det Mindste er denne Deel af vor Bugt ikke me-

get beundringsværdig," sagde hun, „men den lover dog at blive bedre heiere oppe."

„En Ny-Yorker, der har vandret fra sin hede Kakkelovn, har faaet det Indfald i sin poetiske Indbildning at sammenligne denne med Bugten ved Neapel," sagde John Effingham, „og hans Medborgere fluge denne Urimelighed med Begiærlighed, skiønt de neppe have det Ringeste tilfælleds, der kunde forsvare denne taabelige Idee."

„Men Bugten er skion længere oppe!"

„Net net; naar man kun har seet den i mange Aar, og har glemt, hvorledes andre see ud, er den ikke saa ilde; men Du, der kommer lige fra det sydlige Europas grandiose Landskaber, vil blive skuffet."

Eva, der var en ivrig Beundrer af Naturen, blev bedrøvet; thi hun havde lige saa megen Tillid til sin Beslægtedes Smag, som til hans Sandhedskiærlighed. Hun vidste, at han var hævet over den simple Forfængelighed, at tilskrive en Ting for megen Fortjeneste, fordi han besad Eiendomsret dertil; at han var en dannet Mand, hvis Dom man kunde stole paa med Hensyn til slige Gienstande; at han ikke havde det Mindste provindsial Beundring eller Svaghed i sin Charakteer; og, skiont lige saa villig som Nogen, og langt dygtigere end de Fleste, til at forsvare sit Fødeland og dets Institutioner mod

dets Bagtaleres grove Angreb, at han dog sieldent begik den Feil at forsvare et svagt Punct.

Udsigten blev dog langt skiønnere, efterhvert som Skibet nærmede sig; og, da det løb igiennem Passet, der kaldes det Snevre, udtrykte Eva sin Glæde. Mademoiselle Viefville var henrykt, ikke saa meget paa Grund af Stedets Skiønhed, som formedelst Forandringen fra Havets Ensformighed til Landets Liv og Munterhed.

„Finder Du, at dette er et stort eller udmærket Skue?" spurgte John Effingham.

„Det være langt fra, Onkel Jack. Jeg seer megen Simpelhed og Fattigdom, men Bugten har ogsaa skiønne Steder. Derne ere rigtignok ikke italienske; lige saa lidt som disse Høie, og ikke engang hiin fierne Biergkiæde; men tilsammen udgiøre de en smuk Bugt, og i det Mindste en herlig Plads med Hensyn til Størrelse og Nytte."

„Det er Sandhed. Jorden eier maaskee ikke nogen anden Havn med saa mange Fordele for Handelen. I denne Henseende anseer jeg den bestemt for uovertræffelig; men jeg kiender hundrede Bugter, der overgaae den i Skiønhed. Det er endog vanskeligt at finde en naturlig Havn i Middelhavet, der ikke giør det."

Eva havde altfor nyligt forladt Italiens prægtige Kyster til at være henrykt over de fattige Landsbyer og

Landsteder, der mere eller mindre opfyldte Søkanten i Ny-York Bugten; men, da de naaede et Sted, hvor Synet af de to Floder, der adskilles af Byen, kom frem, med Brooklyns Høie paa den ene Side og den tilbageløbende Muur af Palisader paa den anden, fandt Eva, at det var et skiønt Syn.

„Du har valgt Dit Sted godt," sagde John Effingham, „men selv dette er kun middelmaadigt. Der er intet Overordentligt ved det."

„Men det er vort Hiem, Onkel."

„Det er vort Hiem, Miss Effingham," svarede han gabende; „og da Du ikke har nogen Ladning at sælge, er jeg bange for, at Du vil finde det at være et kiedsommeligt Sted."

„Det vil vise sig," svarede Eva leende. Hun saae sig derefter omkring i nogle Øieblikke, og tilføiede halv bedrøvet og halv spøgende: „I een Henseende tilstaaer jeg, at jeg finder mig skuffet."

„Du vil være lykkelig, min Kiære, om det bliver derved."

„Disse Smaaskibe ere mindre maleriske end dem, jeg har været vant til at see."

„Du har truffet et meget rigtigt Punkt; og, ved at gaae lidt dybere ind i Sagen, vil Du finde en besynderlig Mangel i denne Henseende ved et amerikansk Landskab.

Naar man sammenligner de særdeles høie Master paa de mindre Skibe med den eensformige, flade Kyst, Flodbredden, eller Landets Skikkelse i Almindelighed, have de den Virkning end mere at formindske Variationen i Maleriet. Saa smuk som Hudson uimodsigelig er, vilde den dog være skiønnere, dersom ikke disse urimelig høie Spiir vare til."

Lodsen begyndte nu at mindske Seil, og Skibet stod ind i den Arm af Søen, der ved en for Amerikanerne egen feilagtig Benævnelse kaldes Øst-River. Her udtrykte vor Heltinde oprigtigt sit skuffede Haab, da Byen saae simpel og ubetydelig ud. Batteriet, som hun svagt erindrede, og som hun saa ofte havde hørt omtale, fandt ikke hendes Bifald, uagtet det havde en smuk Beliggenhed; thi det havde hverken en Parks Udstrækning eller Pragt, eller et Lyststeds Skiønheder og indbydende Buskadser. Da hun havde hørt, at hendes Landsmænd næsten vare aldeles uvidende om Kunsten at anlægge Landskaber, fandt hun sig dog ikke saa skuffet derover, som over Byens Udseende og Strandens Smuds og Usselhed. Eftersom hun ikke vilde opmuntre John Effingham til at følge sin Dadelyst, skiulte hun for en Tid sine Meninger.

„Her ere færre Forbedringer, end jeg havde ventet,"

sagde Hr. Effingham, da de vare komne i en Vogn paa Quaien. „Man havde faaet mig til at vente mange.“

„Store, ja meget store Forbedringer ere giorte i Din Fraværelse. Dersom Du nu kunde see dette Sted, som det saae ud i Din Ungdom, vilde Forandringerne synes mærkværdige.“

„Jeg er ikke enig med Dig deri. Som Eva, finder jeg ogsaa, at Stedet har et simpelt Udseende, snarere end imponerende, og saa aldeles provindsial, at det ikke i en eneste Henseende ligner en Hovedstad.“

„De tvende Ting ere ikke uforenelige, Ned, naar Du vil tænke Dig om. Staden er simpel og provindsial; men for tredive Aar siden var den endnu simplere og mere kiøbstedagtig end nu til Dags. Om et Aarhundred vil den begynde at ligne en stor europæisk Stad.“

„Hvor disse Piller ere hæslige!“ udbrød Eva. „De give Byen Udseendet af en Landsby, og jeg indseer ikke, hvortil de nytte.“

„Disse Støtter ere til Solskierme, og bevise i og for sig Stedets særegne Charakteer. Naar Du tænker efter, vil Du indsee, at det ikke vel kunde være anderledes. Byen har nu tre hundrede tusinde Siæle, hvoraf rigtignok to Trediedele ere Emigranter fra vort eget Indre eller fra fremmede Lande; og en saadan Folkemasse kan

ikke paa een Dag give Byen en anden Charakteer, end den selv have. Det er ingen Last at være provindsial eller bondeagtig; men det er naragtigt at troe det Modsatte, naar Tingen er øiensynlig."

„Gaderne see saa øde ud. Jeg troede, at Ny-Yorks Gader vare livlige."

„Og dog er dette Broadway, som enhver Amerikaner vil sige er en Gade, saa fuld med Mennesker, at man ikke kan trække Veiret."

„Med Undtagelse af John Effingham," sagde Hr. Effingham smilende.

„Er dette Broadway?" udbrød Eva forbauset.

„Ganske vist. Er Du ikke bleven skuffet?"

Eva sad taus, indtil Vognen holdt for hendes Faders Huus. Mademoiselle Viefville derimod udtrykte sin Henrykkelse over Alt, hvad hun saae, hvilket vel kunde have bedraget en Indfødt, der ikke vidste Grunden til hendes Glæde. For det første var hun fransk, og vant til at sige smukke Ting; dernæst var hun netop bleven befriet fra et Element, som hun afskyede, og Landet fandt hendes Bifald. Men Hovedgrunden staaer endnu tilbage at bemærke: Mademoiselle Viefville havde, som de fleste Europæere, ikke alene anseet Amerika for et provindsial Land, og uden at staae paa noget høit Culturtrin som en Provinds be-

tragtet, som Sandheden ogsaa vilde vise, men som en halv-barbarisk Verdensdeel; og det, hun saae, overgik saa langt hendes Forventning, at hun, saa at sige, for Contrastens Skyld, var henrykt.

Da vi senere ville faae Leilighed til at omtale Hr. Effinghams Bolig, og til at giøre Læseren langt bedre bekiendt med vore forskiellige Personers Charakterer, ville vi forbigaae Evas Tanker og Følelser den første Aften, efter at hun befandt sig hiemme i sin Faders Huus. Da hun næste Morgen gik ned til Frokostbordet, mødte hun John Effingham, der med en alvorlig Mine udpegede følgende Paragraph i et af Dagbladene.

„London-Paketten, Montauk, der har giort en liden Omvei, ankom igaar, ifølge vore 'Skibsnyheder.' Adskillige interessante Begivenheder ere hendte dette Skib, og det er os en Fornøielse at høre, at disse om kort Tid ville komme for Dagen ved en af Passagererne; en Herre, der i enhver Henseende er skikket til dette Arbeide. Iblandt de udmærkede Personer, der ankom med dette Skib, er vor Samtidige, Steadfast Dodge, Esqvire, hvis underholdende, lærerige Breve fra Europa allerede ere forelagte Publicum. Vi glæde os over, at Hr. Dodge vender tilbage end mere tilfreds med sit Fødeland end forhen, og erklærer, at det er ham fuldkomment godt

nok. Rygtet siger, at vor literaire Ven spillede en betydelig Rolle under nogle nyligt forefaldne Begivenheder paa Kysten af Africa, men hans overordentlige og velbekiendte Beskedenhed afholder ham fra at tale om Sagen; ei heller ville vi videre omtale den for ikke at krænke en Delicatesse, som vi vide at paaskiønne!"

„Hans brittiske Majestæts Skib, Skummeren, hvis Ankomst vi bekiendtgiorde for nogle Dage siden, lagde sig paa Siden af Montauk ud for Hook, og tog tvende Forbrydere ud af den, hvoraf den ene, høre vi, har bedraget for fyrretyve tusind Pund, og den anden er en Deserteur fra Kongens Tieneste, skiønt af adelig Familie. Mere herom i Morgen."

Denne Morgen kom aldrig, thi en ny Begivenhed indtog den lovede Fortællings Plads. Et Folk, der ikke giver sig Tid til at spise, og for hvilket: „fremad," træder Alt, selv Religionen, under Fødder, bryder sig kun lidet om at gaae fire og tyve Timer tilbage for at see et Factum.

„Dette maa være en afskyelig Usandhed, Onkel," sagde Eva, idet hun lagde Avisen bort, medens hendes Ansigt blussede af en Vrede, der for Øieblikket var for stor til at hun kunde nære nogen Mistanke.

„Jeg haaber, at Tiden vil vise det, og dog anseer jeg Sagen for at være saa besynderlig, at det i det mindste er naturligt at fatte Mistanke.

Hvad Eva tænkte, og hvorledes hun handlede i denne Sag, vil *senere* erfares.

Ende.